

Tại biểu tượng Kien bổn

TÔ DU
BINH

vn

Mục lục

<u>Chương 1: Bối Bạ Hữu Lý</u>	<u>[1]</u>
<u>Chương 2: Bối Bạ Hữu Lý</u>	<u>[2]</u>
<u>Chương 3: Bối Bạ Hữu Lý</u>	<u>[3]</u>
<u>Chương 4: Hoạ Nạ Hữu Lý</u>	<u>[1]</u>
<u>Chương 5: Hoạ Nạ Hữu Lý</u>	<u>[2]</u>
<u>Chương 6: Hoạ Nạ Hữu Lý</u>	<u>[3]</u>
<u>Chương 7: Sùng Tín Hữu Lý</u>	<u>[1]</u>
<u>Chương 8: Sùng Tín Hữu Lý</u>	<u>[2]</u>
<u>Chương 9: Sùng Tín Hữu Lý</u>	<u>[3]</u>
<u>Chương 10: Ái Muội Hữu Lý</u>	<u>[1]</u>
<u>Chương 11: Ái Muội Hữu Lý</u>	<u>[2]</u>
<u>Chương 12: Ái Muội Hữu Lý</u>	<u>[3]</u>
<u>Chương 13: Phác Sóc Hữu Lý</u>	<u>[1]</u>
<u>Chương 14: Phác Sóc Hữu Lý</u>	<u>[2]</u>
<u>Chương 15: Phác Sóc Hữu Lý</u>	<u>[3]</u>
<u>Chương 16: Phàn Thủy Hữu Lý</u>	<u>[1]</u>
<u>Chương 17: Phàn Thủy Hữu Lý</u>	<u>[2]</u>
<u>Chương 18: Phàn Thủy Hữu Lý</u>	<u>[3]</u>
<u>Chương 19: Viện Thủ Hữu Lý</u>	<u>[1]</u>
<u>Chương 20: Viện Thủ Hữu Lý</u>	<u>[2]</u>
<u>Chương 21: Viện Thủ Hữu Lý</u>	<u>[3]</u>
<u>Chương 22: Tác Tệ Hữu Lý</u>	<u>[1]</u>
<u>Chương 23: Tác Tệ Hữu Lý</u>	<u>[2]</u>
<u>Chương 24: Tác Tệ Hữu Lý</u>	<u>[3]</u>
<u>Chương 25: Mưu Phàn Hữu Lý</u>	<u>[1]</u>
<u>Chương 26: Mưu Phàn Hữu Lý</u>	<u>[2]</u>
<u>Chương 27: Mưu Phàn Hữu Lý</u>	<u>[3]</u>
<u>Chương 28: Tứ Hôn Hữu Lý</u>	<u>[1]</u>
<u>Chương 29: Tứ Hôn Hữu Lý</u>	<u>[2]</u>
<u>Chương 30: Tứ Hôn Hữu Lý</u>	<u>[3]</u>
<u>Chương 31: Kiều Thiên* Hữu Lý</u>	<u>[1]</u>
<u>Chương 32: Kiều Thiên* Hữu Lý</u>	<u>[2]</u>
<u>Chương 33: Kiều Thiên* Hữu Lý</u>	<u>[3]</u>
<u>Chương 34: Phiên Ngoại : Tới Thăm Không Phải Khách</u>	<u>[1]</u>
<u>Chương 35: Phiên Ngoại : Tới Thăm Không Phải Khách</u>	<u>[2]</u>
<u>Chương 36: Phiên Ngoại : Tới Thăm Không Phải Khách</u>	<u>[3]</u>
<u>Chương 37: Phiên Ngoại : Tới Thăm Không Phải Khách</u>	<u>[4]</u>
<u>Chương 38: Phiên Ngoại : Tới Thăm Không Phải Khách</u>	<u>[5]</u>

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Bối Bạ Hữu Lý [1]

Phùng Cổ Đạo: Người hướng chỗ cao đi, nước hướng chỗ thấp chảy

NHẤT

Cuối năm, sương lạnh thấu xương.

Phùng Cổ Đạo co ro dưới mái hiên, liều mạng xiết chặt chiếc áo khoác không cũ không mới trên người mình, để che đi gió lạnh đang thổi khắp hang cùng ngõ hẻm.

Hạ nhân của Tuyết Y Hầu phủ thờ ơ nhìn hăn đứng đó nhảy nhót dậm chân, coi như đang xem khỉ làm xiếc.

Hăn tới tới lui lui vài vòng, rốt cuộc nhin không được được nói, “Huynh đệ, có thể vào trong xem thử, khách nhân của Hầu gia đã đi chưa, khi nào mới gặp ta được không?”

Hạ nhân cười lạnh, “Khi nào Hầu gia muốn gặp người thì tự nhiên sẽ gặp. Không có chút quan hệ nào với việc khách nhân đi hay chưa.”

“Ta chỉ nhờ giúp ta liếc mắt một cái là được rồi. Tốt xấu cũng để ta biết còn phải chờ bao lâu.”

“Có thể chờ Hầu gia là vinh hạnh của người, bao nhiêu người đều chờ như thế, người nghĩ người cao quý?”

Phùng Cổ Đạo ăn liền hai cái mất mặt, đành thu tay áo tiếp tục nhún nhảy.

Lại qua một lúc, trời càng tối hơn.

Phùng Cổ Đạo vừa lạnh vừa đói, hầu như muốn phất tay áo bỏ đi.

Đúng lúc này, người lúc trước dẫn hắn vào cửa Hầu phủ là tổng quản Tông Vô Ngôn rốt cuộc cũng từ tốn đi ra, “Phùng tiên sinh, Hầu gia muốn gặp ngươi.”

Phùng Cổ Đạo hít hít nước mũi, rụt đầu hỏi, “Hầu gia chuẩn bị cơm tối chưa?”

Tông Vô Ngôn kinh ngạc nhìn hắn một cái, “Ngươi đi gặp Hầu gia trước đã. Cơm tối ta sẽ gọi người chuẩn bị.”

Được hứa hẹn bữa cơm tối, Phùng Cổ Đạo lúc này mới cam tâm tình nguyện đi vào.

Tông Vô Ngôn đi ở đằng trước, lặng lẽ đưa cho hắn một mảnh khăn lụa.

Phùng Cổ Đạo cầm khăn nhìn nửa ngày, mới ý thức được đó là đưa cho hắn lau nước mũi.

Khi đó hai người đã tới trước căn phòng.

Tông Vô Ngôn để hắn chờ ngoài cửa, còn mình thì đi vào thông báo.

Vì vậy, cửa vừa mở ra, một cơn gió mát lướt qua.

Phùng Cổ Đạo đúng lúc dùng khăn lụa bao lấy mũi, dốc sức mà xì ra một cái.

Tiếng xì mũi phảng phất như dùng hết toàn lực vượt qua Tông Vô Ngôn đang muốn vào cửa, truyền vào sâu trong phòng.

Qua một lúc, Tông Vô Ngôn đi ra, trên mặt tràn đầy bất đắc dĩ.

Ánh mắt Phùng Cổ Đạo sáng lên, “Hầu gia muốn gặp ta rồi sao?”

“Hầu gia bảo ta dẫn người đi tắm rửa thay y phục trước.”

“...” Hầu gia thực sự là quá săn sóc rồi. Phùng Cổ Đạo quyết định tạm thời quên đi chuyện mình bị bỏ rơi trong gió lạnh bơ vơ cả ngày trời. Dù sao, mặc kệ vì nguyên nhân gì mà Hầu gia bảo hẳn đi tắm, có thể ngâm mình trong dòng nước ấm áp tại khí trời thế này, luôn luôn là chuyện khiến cho người ta khoái trá.

.

Phùng Cổ Đạo hớn hờ đi tắm, tùy ý đắm nha hoàn như hoa như ngọc tát vài thứ gì đó lên người mình.

Tắm sạch một chút, hàn khí trong cơ thể hầu như đã bị xua đi hết, hẳn chuẩn bị đứng dậy, lại bị hai nha hoàn hợp lực ấn trở lại.

“Phải tắm thêm một lúc thì mới ngon miệng, người gấp cái gì?” Một nha hoàn trong đó cười duyên một tiếng, lại tiện tay rải vài thứ xuống.

Phùng Cổ Đạo ngẩn ngơ, nói, “Ngon miệng? Hóa ra các người tắm rửa cho ta, là vì muốn nấu lên ăn?”

“Ngốc tử, ai thèm ăn người?” Nha hoàn miệng thì nói như vậy, con mắt cũng không quên đá một cái nhìn xinh đẹp về phía hẳn, “Hầu gia nhà chúng ta ghét nhất những thứ bẩn thỉu, nếu không phải người còn dùng được, thì riêng việc xì mũi ở đại môn...” Nàng dùng tay áo che miệng, cười khanh khách nửa ngày mới nói, “Đại tổng quản bảo chúng ta nói cho người, một hồi gặp Hầu gia nhất định phải thể thể diện diện, cung cung kính kính, nếu còn khinh suất như lúc này, người cứ nghĩ tới việc tìm nơi để đắp mộ đi.”

Phùng Cổ Đạo cười vui, “Nếu thực sự phải đắp mộ, tất nhiên là đắp bên cạnh khuê phòng chư vị muội muội đây, chết trong hương ôn nhu, cũng coi

như đáng giá.”

Nha hoàn khác đột nhiên phi một ngụm, “Chán sống rồi à? Dám hồ ngôn loạn ngữ, cẩn thận ta nói cho Hầu gia, đem giết người thật đó.”

Phùng Cổ Đạo thấy các nha hoàn khác đều sợ đến cúi đầu, mất hứng bĩu môi, không thèm nói nữa.

Tắm rửa một cái mất nửa canh giờ.

Phùng Cổ Đạo ngâm nước đến nổi da vừa hồng lại vừa nhẵn, thật vất vả mới leo từ trong đục dửng ra, thay một thân y phục sạch sẽ, khí lực toàn thân phảng phất đều bị trút hết đi, “Đại tổng quản lúc này đáp ứng ta sẽ chuẩn bị cơm tối. Chi bằng cho ta ăn vài miếng lót dạ trước rồi hẵng đi gặp Hầu gia? Nếu không mới gặp được nửa buổi, ta liền bất tỉnh, sẽ tổn hại tới sự anh minh của Hầu gia.”

Nha hoàn hung dữ lúc này nói, “Nếu người thật sự bất tỉnh, sợ là cũng không cần tỉnh lại nữa đâu.”

...

Phùng Cổ Đạo lần thứ hai im miệng.

.

Lần nữa đi tới ngoài căn phòng kia, hẳn có chút hối hận sao mình không mang theo chiếc áo khoác kia.

Gió đêm lạnh lẽo, thổi lên người như dao nhỏ cắt qua.

May là lần này Tông Vô Ngôn đi ra rất nhanh, “Vào đi.”

Phùng Cổ Đạo thở phào nhẹ nhõm, rụt người đi theo sau lưng ông. Trước cửa dựng một bức bình phong để che chắn, mãnh hổ hạ sơn.

Vòng qua bình phong khoảng vài chục bước, Tông Vô Ngôn dừng lại nói, “Hầu gia, Phùng Cổ Đạo tới.”

Phùng Cổ Đạo len lén ngẩng đầu, vừa lúc đón lấy một đôi mắt đen láy sáng ngời như mặt ngọc, đôi mắt kia như được khảm trên gương mặt bạch ngọc trắng nõn, lẳng lặng nhìn hẩn. Lông mày y không thô, lại rất dày, giương lên như kiếm, có thể làm cho cả khuôn mặt bao phủ trong một mảnh tức sát khó mà diễn tả. May mà nốt ruồi son trên mi sừng làm giảm đi vài phần sát khí trên mặt, thêm vài phần quyến rũ và yêu dã, khiến cả người y thoát nhìn không chỉ không hung thần ác sát, trái lại đẹp đến kinh người.

Phùng Cổ Đạo nghiêm mặt, cung kính tiến lên trước hành lễ, “Bái kiến Hầu gia.”

Y đình dương dựa trên tháp (giường nhỏ), thờ ơ thu hồi ánh mắt, nhìn về phía khác, “Người dẫn tới chưa?”

Cửa mở.

Gió từ hai bên bình phong lùa vào, thân thể Phùng Cổ Đạo run lên, không hiểu sao lại thấy bất an.

Tiếng bước chân hoang mang từ ngoài cửa vụn vặt vọng đến.

Phùng Cổ Đạo thấy nha hoàn vừa nãy khi tắm rửa đã đùa giỡn với hẩn vô thức mà quỳ trên mặt đất.

Tuyệt Y Hầu thản nhiên nói, “Đánh mười bản tử, đuổi ra ngoài.”

Phùng Cổ Đạo trong lòng chấn động, trực giác thấy việc này có liên quan tới hẩn.

Quả nhiên, nha hoàn khóc lóc van xin nói, “Hầu gia tha cho nô tỳ lần này đi, lần sau nô tỳ không dám hồ ngôn loạn ngữ nữa.”

Tông Vô Ngôn thấy Tuyết Y Hầu nhú mày, lập tức sai người lôi nàng xuống dưới.

“Người biết nàng ta phạm sai lầm gì không?” Tuyết Y Hầu mỉm cười.

Phùng Cổ Đạo do dự nên nói thật hay là nói dối.

Tuyết Y Hầu không nhanh không chậm nói, “Đáp sai, mười bản tử của nàng người chịu.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Nàng không nên đùa giỡn với ta, lại càng không nên dẫn dắt ta đùa giỡn.”

Tuyết Y Hầu nói, “Hắn người biết, chỉ cần vừa nãy người đáp sai, nàng sẽ không tắt rời khỏi phủ.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Mười bản tử không phải trò đùa, có thể không chịu thì không chịu tốt hơn.”

“Người quả nhiên đê tiện.” Y chậm rãi ngồi thẳng lên, yên lặng đánh giá hắn. Rõ ràng là một gương mặt tuần tú, nhưng lại cứ mang theo một chút hèn mọn bất tuân. Khóe miệng y cong lên, tự tiểu phi tiểu nói, “Bất quá nếu không phải người đủ đê tiện, bán đứng Ma giáo, Ma giáo sẽ không sụp đổ nhanh như vậy.”

“Có thể dốc sức phục vụ cho Hầu gia, là vinh hạnh lớn nhất đời ta.”

“Vậy người có biết, bản hầu hiện tại muốn làm việc gì nhất hay không?” Tuyết Y Hầu nói.

Phùng Cổ Đạo nói, “Hầu gia tuần mỹ vô song, thiên nhân chi tử, việc muốn làm nhất hẳn là tìm một Tuyết Y Hầu phu nhân mỹ lệ tuyệt luân, cũng đồng dạng thiên nhân chi tử?” Hồng phấn giai nhân, có nam nhân nào không thương?

“Phùng Cổ Đạo.” Trong mắt Tuyết Y Hầu hiện lên một tia sáng lạnh, “Dù cho bản hầu hiện tại dùng người, cũng không phải là bản hầu sẽ không giết người.”

Phùng Cổ Đạo thu hồi biểu tình cột nhả, nghiêm túc nói, “Lúc này Hầu gia muốn làm nhất, hẳn là giết Minh Tôn.”

“Sai.” Tuyết Y Hầu khinh khỉnh hừ nhẹ, “Hẳn trong mắt bản hầu, chẳng qua chỉ là một tên hề xảo trá, người nghĩ bản hầu sẽ vì hắn đại phí chu chương* sao?”

*(chu chương = khúc chiết, không thuận lợi. Đại phí chu chương: trong câu này nghĩa là làm chuyện rắc rối vô ích)

“Đương nhiên là không.” Phùng Cổ Đạo rất nịnh nọt mà đáp.

Tuyết Y Hầu cố ý làm khó, “Vậy sao người còn đoán như thế?”

Phùng Cổ Đạo sắc mặt bất biến, “Ta xạo đó.”

...

Tông Vô Ngôn rất muốn giật lấy tấm rèm che cái miệng của hắn lại.

Quả nhiên, Tuyết Y Hầu lạnh lùng liếc nhìn Phùng Cổ Đạo, “Muốn làm việc dưới quyền của ta, trước tiên ngậm cái miệng thối đó lại!”

Hắn mím mím môi, lui về sau nửa bước.

Tuyết Y Hầu hỏi, “Làm gì đó?”

“Sợ mùi ám vào ngài.” Phùng Cổ Đạo nói.

...

Ngón cái Tuyết Y Hầu nhẹ nhàng vuốt ve bụng ngón trỏ, một lát mới nói, “Ta cho người một cơ hội nữa, đoán đúng bây giờ ta muốn làm gì nhất, ta chừa cho người một con đường sống, bằng không, ta sẽ giết người, phơi thây ngoài đồng hoang, làm cơm cho chó dữ.”

Thân thể Phùng Cổ Đạo khẽ run lên, suy tư một lúc lâu, cuối cùng ngẩng đầu, cắn răng nói, “Hầu gia bây giờ muốn giết ta nhất.”

Nếu như trong tay Tuyết Y Hầu có kiếm, nói không chừng thực sự sẽ xông tới. Thế nhưng trong tay y không có kiếm, hiện tại đi tìm cũng quá phiền phức, cho nên y chỉ chậm rãi xoay người, ngồi trở lại trên tháp, “Người nói ta hần là nên thỏa mãn nguyện vọng của mình, giết người thì tốt? Hay là coi như người đoán đúng, buông tha người mới tốt?”

“Đương nhiên là buông tha ta rồi.” Phùng Cổ Đạo đáp đến lễ thẳng khí hùng.

Tuyết Y Hầu nhìn ngọc ban chỉ trên tay mình, “Lý do.”

Phùng Cổ Đạo cười làm lạnh nói, “Tốt xấu cũng dùng được chút chút.”

“Nga, tỷ như?”

“Những nơi Minh Tôn ẩn thân, ta đều biết cả. Vô luận muốn giết muốn bắt, chỉ cần một câu nói của Hầu gia thôi.”

Tuyết Y Hầu hỏi, “Phùng Cổ Đạo, người vốn là thân tín đắc lực của Minh Tôn, vì sao lại phản bội hần?”

“Tổ tiên ta vốn là thư hương truyền đời, nhưng trên đường gặp phải cường đạo nên gia cảnh khốn đốn. Gia nhập Ma giáo, trợ Trụ vi ngược chỉ là bất đắc dĩ. Tổ huấn đặt tại đầu giường, ta hàng đêm phụng đọc (cung kính đọc). Trung quân, phụng hiếu, hành đức, tự luật (tự ép mình làm theo

quy tắc), ta không dám quên, và cũng không thể quên. Nếu không có Hầu gia...”

Tuyết Y Hầu lạnh lùng ngắt lời, “Ta chỉ muốn nghe lời nói thật.”

“Ta muốn làm quan!” Phùng Cổ Đạo xoay chuyển rất nhanh.

“Được, ta hứa cho người một chức quan ngũ phẩm.” Tuyết Y Hầu cũng đáp rất sáng khoái, “Nhưng, người phải giúp ta bắt giữ Minh Tôn.”

Phùng Cổ Đạo suy nghĩ một chút bèn nói, “Vậy còn Âm Tôn?”

Minh Tôn trong tối, Âm Tôn ngoài sáng, bắt Âm Tôn so với bắt Minh Tôn dễ hơn nhiều.

“Tạm thời không động tới hãn.”

Phùng Cổ Đạo cẩn cẩn dực dực nói, “Hầu gia có thể cho ta biết, vì sao phải bắt sống Minh Tôn hay không?”

Khóe miệng Tuyết Y Hầu nổi lên một tia cười khế, “Đáp án này, bản hầu sẽ chờ người tới nói.”

Phùng Cổ Đạo: “...” Vậy hãn một chút cũng không muốn biết.

NHỊ

Phùng Cổ Đạo: Người hướng chỗ cao đi, nước hướng chỗ thấp chảy

Mở ra địa đồ, Phùng Cổ Đạo đại bút vung lên vung lên vung lên lại vung lên, vòng mười bảy mươi tám vòng.

Tuyết Y Hầu lặng lẽ nhìn hãn, “Người muốn bắt bản hầu tìm tám năm mười năm sao?”

“Hầu gia anh minh thần võ, trí mưu hơn người, người ta phải dùng tám năm mười năm, Hầu gia chỉ cần hai năm ba năm là đủ rồi.” Phùng Cổ Đạo buông bút, bồi cười.

Tuyệt Y Hầu nói, “Không bằng bản hầu lệnh người đem người ngâm vào trong nước, dùng củi lửa đun bên dưới, cho đến khi bắt giữ Minh Tôn mới vớt người ra? Người xem thế nào?”

Phùng Cổ Đạo vội ho một tiếng, “Ta nghĩ khá là... không nên.”

“Nga?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta đây một năm tắm ba lần. Dù cho tập trung tắm sạch một lần, cũng chỉ tẩy được tầng bụi bên ngoài mà thôi. Cho nên thực sự không phải cao lương mỹ vị để thết đãi tân khách, tụ tập hội hè a.”

“Một năm chỉ tắm ba lần?” Tuyệt Y Hầu sắc mặt không tốt.

Phùng Cổ Đạo tự hào cười nói, “Không sai. Từ khi ta trưởng thành có thể tự tắm, thì một năm tắm tới ba lần lận.”

“Vậy trước khi người trưởng thành...”

“Ba năm tắm một lần.”

...

Tuyệt Y Hầu nhắm mắt lại, ghét bỏ phất phất tay, “Đứng xa ra một chút.”

“Dạ.” Phùng Cổ Đạo cung kính khom lưng, sau đó chậm rãi lùi ba bước.

Tuyệt Y Hầu cảm thấy hô hấp thông thuận hơn một chút, “Bản hầu vừa nói đến đâu rồi?”

Phùng Cổ Đạo thành thành thật thật đáp, “Đứng xa ra một chút.”

“... Trước.”

Phùng Cổ Đạo hồi tưởng lại, “Một năm chỉ tắm ba lần?”

Tuyết Y Hầu nheo mắt lại, dịu dàng rồi lại gằn từng chữ mà gọi, “Phùng Cổ Đạo.”

“Có.” Phùng Cổ Đạo tiến lên một bước, suy nghĩ một chút, lại lui về sau nửa bước, lại suy nghĩ một chút, lại tiến lên một bước nhỏ, tiếp tục suy nghĩ một chút...

“Phùng Cổ Đạo.” Cởi ra áo khoác mềm nhẹ, thanh âm của y tràn ngập uy hiếp.

Phùng Cổ Đạo không dám tiếp tục lắc lư trước trước sau sau nữa, hai chân đứng nghiêm, vừa ngẩng đầu, Tuyết Y Hầu đã đi xuống.

“Bản hầu muốn giết người.” Thần tình của y lãnh đạm, nhưng sát ý trong hai mắt không chút nào che giấu.

Phùng Cổ Đạo nói, “Hầu gia không phải người đầu tiên nói như vậy.”

“... Nga?”

“Nương của ta khi tắm cho ta cũng nói vậy.”

Tuyết Y Hầu không dấu vết mà lui ra sau nửa bước.

“Hơn nữa, Minh Tôn cũng từng nói như vậy.”

Tuyết Y Hầu chậm rãi xua tan sát ý, Phùng Cổ Đạo mỗi lần luôn luôn có thể nhắm khi y muốn giết hẳn, thờ ơ mà nhắc tới tác dụng của mình, khiến y muốn giết, rồi lại không đành lòng giết, “Hắn nói cái gì?”

“Hắn nói. Nếu như ta còn dám một năm tắm ba lần, hắn sẽ giết ta. Sau đó chôn thi thể dưới đất làm phân bón cho hoa.”

Tuyết Y Hầu cười lạnh, “Hắn thật là có nhả hứng, cứ nhiên có thời gian rảnh để trồng hoa.”

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Bởi vì hắn có rất nhiều thủ hạ, cho nên hắn có thể làm bất luận việc gì mà hắn muốn làm, việc không muốn làm thì giao cho người khác là được rồi.”

“Người đã làm giúp rất nhiều việc mà hắn không muốn làm?”

“Không nhiều lắm. Mỗi tháng tối đa một trăm việc thôi.”

“Hắn rất coi trọng người.” Tuyết Y Hầu dùng là câu kết luận. Người tài thì vất vả, từ xưa kẻ ngồi trên thượng vị, có ai lại không đem việc quan trọng giao cho người thân tín nhất? Quyền thần hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu* chẳng lẽ không phải từ đó mà ra?

*(hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu: khống chế hoàng đế, dùng danh nghĩa của hoàng đế để ra lệnh)

Phùng Cổ Đạo nghe vậy, không chỉ không cảm thấy hồ thẹn, mà trái lại còn đặc ý nói, “Nếu không thì ta làm sao có thể cùng Hầu gia nội ứng ngoại hợp, khiến cho Ma giáo đại bại được?”

“Cho nên hắn hiện tại nhất định rất muốn giết người. Nếu như lấy người làm mồi nhử, nói không chừng hắn sẽ xuất hiện, cũng bớt được phiền phức ta phải đi tìm hắn hai ba năm.”

Phùng Cổ Đạo sắc mặt khê biến, cười gượng nói, “Hầu gia từng đáp ứng ta, sẽ bảo hộ ta chu toàn. Huống chi, Hầu gia vừa nãy còn đồng ý cho ta một chức quan ngũ phẩm để làm.”

“Ta quả thật đã đồng ý với người, nếu có thể bắt giữ Minh Tôn sẽ cho người làm quan, nhưng...” Tuyết Y Hầu thản nhiên nói, “Ta chưa nói sẽ dùng phương thức nào để bắt Minh Tôn. Lỡ như, người bất hạnh tại quá trình bắt giữ Minh Tôn, anh dừng hy sinh...”

Sắc mặt Phùng Cổ Đạo trắng bệch.

“Ta sẽ thỉnh thánh thượng truy phong cho người một chức quan ngũ phẩm, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của người, hoàn thành hứa hẹn của ta.”

Phùng Cổ Đạo ôm quyền nói, “Ta nhất định trong thời gian ngắn nhất sẽ bắt được Minh Tôn cho Hầu gia.”

Tuyết Y Hầu thờ ơ.

“Kỳ thực về nơi ẩn thân của Minh Tôn, ta đã có mục tiêu đại khái.” Phùng Cổ Đạo dừng một chút, thấy trên mặt Tuyết Y Hầu vẫn không có gì biến hóa, lại nói tiếp, “Không cần hai ba năm, tối đa...” Hắn cắn răng, “Ba tháng.”

Tuyết Y Hầu lúc này mới mỉm cười nói, “Lúc trước khi người thông qua Tông Vô Ngôn đầu nhập vào bản hầu, thì bản hầu đã biết người là người thông minh.”

Thế nhưng người thông minh này lại không vì y mà tận tụy.

Phùng Cổ Đạo bất đắc dĩ cười làm lành.

Tuyết Y Hầu lại ngồi trở lại trên tháp, “Nhắc đến Minh Tôn, người từng gặp mặt hắn chưa? Nghe nói, thiên hạ này gặp được Minh Tôn, chưa đến mười người.”

Phùng Cổ Đạo cười khỏ nói, “Đáng tiếc ta cũng không nằm trong mười người đó.”

“Người không phải thân tín của hãn sao?”

“Khi làm việc thì đúng, ăn nhậu chơi bời thì không phải.” Phùng Cổ Đạo trong sầm khỏ mang theo phần hận nhỏ, khiến cho khí chất hèn mọn trên người hãn càng phát huy đến lâm li tẫn trí (sâu sắc).

Tuyệt Y Hầu nhú nhú mày, “Hãn ghét người?” Tín nhiệm một người không phải là thích một người.

“Hãn nói, nếu như ta xuất hiện gần hãn trong phạm vi trăm thước, hãn toàn thân trên dưới sẽ nổi mẩn ngứa liên tục.” (1 thước = 1/3m)

...

Tuyệt Y Hầu cảm thấy trên người mình hình như cũng đang nổi mẩn ngứa.

“Nếu như ta xuất hiện trong phạm vi năm mươi thước...”

Tuyệt Y Hầu vốn không muốn hỏi, rồi lại hiếu kỳ đến không nhịn được, “Thế nào?”

“Hãn sẽ phi thường muốn tắm.”

...

Cái mông Tuyệt Y Hầu sắp ngồi không yên rồi.

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Cho nên, ta chưa từng gặp Minh Tôn. Hãn chỉ là thường thường sai người gửi thư cho ta, nói cho ta biết, nếu như ta không tắm, sẽ không cho ta xuất hiện trong vòng phương viên (bán kính) trăm dặm quanh hãn.”

Tuyệt Y Hầu không nhịn được phất tay nói, “Mà thôi, hôm nay nói đến đây là được. Người trở lại nghĩ phương án truy tìm Minh Tôn, giao cho Vô Ngôn. Đến lúc cần ta sẽ lại gặp người.”

Phùng Cổ Đạo chớp chớp mắt, “Hầu gia có việc gấp à?”

Tuyệt Y Hầu nhướn mi nói, “Người nghĩ bản hầu cần phải thông báo cho người à?”

“Ta chỉ là muốn thay Hầu gia phân ưu.”

“Vậy lộn ra khỏi đường nhìn của bản hầu đi.”

Phùng Cổ Đạo chần chờ một hồi rồi nói, “Ta không rành nhào lộn cho lắm, có thể lặn trái lặn phải để ra hay không?”

Không đợi Tuyệt Y Hầu phản ứng, hắn đã tự xoay người vòng ra cửa.

...

Tuyệt Y Hầu chậm rãi tựa nửa người vào tháp, trên mặt trên người nào có nửa phần biểu tình ngửa ngáy khó nhin khi này.

Tông Vô Ngôn do dự nói, “Hầu gia, ta vẫn nghĩ Phùng Cổ Đạo người này...”

“Giả ngây giả dại, thâm sâu khó lường.” Tuyệt Y Hầu tiếp lời.

Tông Vô Ngôn vội hỏi, “Vậy có cần thuộc hạ đem hãn...”

“Đem hãn làm gì?” Tuyệt Y Hầu duỗi thẳng chân, lập tức có nha hoàn tiến lên, nhẹ nhàng xoa bóp.

Tông Vô Ngôn nói, “Hoặc là bắt lại nghiêm hình tra tấn, hoặc là giết chết cho xong chuyện.”

“Như vậy thật không thú vị.” Tuyết Y Hầu lạnh lùng nói, “Hắn diễn trò cật lực như vậy, ta làm sao có thể không nể tình. Huống hồ, ta còn muốn biết trong hồ lô của hắn bán thuốc gì?”

Tông Vô Ngôn vẽ mặt khó hiểu.

Tuyết Y Hầu nói, “Từ khi Ma giáo cấp tốc bành trướng tại Giang Nam, thực lực tăng mạnh. Theo ta được biết, kinh thành và các địa phương đều có quan viên bị bọn chúng âm thầm thu mua. Ta sợ dĩ trực tiếp hủy tổng đàn chính là sợ bọn chúng lớn mạnh, liên hợp với quan viên các nơi dâng thư lên hoàng đế, xứng danh cho Ma giáo. Đến lúc đó, bản hầu muốn diệt bọn chúng cũng phải cân nhắc đến quan viên các nơi và mặt mũi của hoàng thượng.”

Tông Vô Ngôn nói, “Nhưng điều này có liên quan gì đến Phùng Cổ Đạo?”

“Đương nhiên liên quan. Phùng Cổ Đạo là người thế nào? Lai lịch, thân phận của hắn đều là hắn tự há mồm nói ra. Người biết nếu không phải đã chết ở Bể Nghề sơn, thì đã theo Minh Tôn trốn không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Mà hắn, sớm không xuất hiện muộn không xuất hiện, hết lần này tới lần khác, ngay khi bản hầu muốn tiêu diệt Ma giáo hắn lại đỏ mắt chạy đến quy phục, người không cảm thấy quá mức kỳ quặc hay sao? Càng kỳ quặc chính là, thông tin của hắn cư nhiên lại là thật.” Tuyết Y Hầu mặt trầm như nước.

Tông Vô Ngôn nói, “Thuộc hạ không hiểu. Thông tin là thật, không phải chứng minh hắn không nói hoang sao?”

Tuyết Y Hầu giễu cợt cười, “Người thật sự cho rằng loại người như hắn sẽ chỉ lưu tâm một chức quan ngũ phẩm thôi sao? Với tâm cơ miệng lưỡi của hắn, nếu muốn làm quan, sao không nương nhờ vài quyền thần làm một

môn khách phụ tá? Vạn nhất bản hầu không đối phó Ma giáo, vậy một bụng hoài bão của hãn chẳng lẽ không phải chết trong trứng nước sao?”

Tông Vô Ngôn nghe được thì liên tục gật đầu.

“Hơn nữa bán đứng Ma giáo, tính mệnh hãn gặp nguy hiểm.”

Tông Vô Ngôn bưng tỉnh, “Không sai, hãn bán đứng Ma giáo, nếu Minh Tôn không chết, tất trăm phương ngàn kế tới giết hãn. Dù cho Minh Tôn chết đi, Ma giáo còn có Ám Tôn. Nghe nói võ công của Ám Tôn không thua Kỷ Huy Hoàng năm xưa, đã là đệ nhất cao thủ đương thời.”

Tuyệt Y Hầu chậm rãi cúi đầu, nhìn nhìn tay mình, lãnh đạm cười giễu, “Đệ nhất cao thủ đương thời?... Hãn còn chưa hỏi qua ta.”

Tông Vô Ngôn vắt óc suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên nói, “Vậy chẳng lẽ Phùng Cổ Đạo là do Minh Tôn phái tới?” Chỉ có người do Minh Tôn phái tới, mới không sợ Ma giáo trả thù.

“Vậy người nghĩ mục đích Minh Tôn hy sinh nửa Ma giáo là gì?”

...

Tông Vô Ngôn không nói gì.

Chính xác. Nếu là khổ nhục kế, vậy thì Ma giáo hy sinh quá lớn. Trải qua nhất dịch đó, Ma giáo tất nhiên nguyên khí đại thương, càng khó chống đối thế tiến công của Tuyệt Y Hầu. Sụp đổ chỉ sợ là vấn đề thời gian.

“Thuộc hạ, thuộc hạ thực sự đoán không ra.” Tông Vô Ngôn gục đầu nói.

“Ta cũng đoán không ra.” Tuyệt Y Hầu vẻ mặt lãnh đạm, “Dù sao hãn hiện tại ngay dưới mí mắt ta rồi. Ta rất mong chờ, hãn đến tột cùng sẽ tìm được một Minh Tôn thế nào cho ta đây.”

Tông Vô Ngôn khom người nói, “Hầu gia anh minh, lấy bất biến ứng vạn biến, lấy tĩnh chế động, hậu phát chế nhân.”

“Bản hầu có anh minh hơn nữa cũng chỉ là một người, trong phủ có rất nhiều việc, còn cần phiền người nhiều hơn.”

“Thuộc hạ cúc cung tận tụy, chết chẳng từ nan.”

Tuyệt Y Hầu thỏa mãn gật đầu.

Hồi lâu sau.

Tông Vô Ngôn ra khỏi phòng, cảm kích và trung thành trên mặt đảo cái biển mất, mặt không biểu tình đi ra ngoài.

Trong phòng, Tuyệt Y Hầu ngồi dậy, hướng về phía cửa hừ nhẹ, “Lão hồ ly.” Phùng Cổ Đạo rõ ràng là lão dẫn vào, thế nhưng cuộc nói chuyện vừa rồi lại phủi sạch bản thân không còn một mảnh, giả vờ như vô tội hơn cả Đậu Nga.

Y suy nghĩ một chút, chưa hết giận lại thêm vào một câu, “Lão hồ ly chết tiệt.”

TAM

Phùng Cổ Đạo: Người hướng chỗ cao đi, nước hướng chỗ thấp chảy

Phùng Cổ Đạo rất lười tắm, nhưng viết phương án lại rất nhanh.

Tuyệt Y Hầu ngồi ở trong lương đình (đình nghỉ mát), thấy hạ nhân ôm một chồng giấy dày cộm trong lòng, trên mặt rõ cuộc cũng lộ ra một chút hài lòng.

Hạ nhân đứng bên cạnh y, một tay ôm chồng giấy, tay kia cung kính đưa tới tờ thứ nhất.

Tuyệt Y Hầu đón lấy vừa nhìn, sắc mặt lập tức biến đổi.

Tờ giấy nọ nhìn qua có vẻ như viết đến kín trang, kỳ thực cũng chỉ có hai chữ to đùng —— Phương án.

...

Tuyệt Y Hầu bất động thanh sắc mà vươn tay.

Hạ nhân lại đặt một tờ vào tay y, bên trên càng nhiều chỗ trống, hơn nữa Phùng Cổ Đạo dù có viết to bao nhiêu cũng không thể thay đổi sự thật là nó rất trống trải, bên trên viết là ——

Một.

Tuyệt Y Hầu hít sâu một hơi, phất tay nói, “Đặt cả lên bàn.”

Hạ nhân đem chồng giấy cao một thước buông xuống.

Tuyệt Y Hầu cầm lấy tờ thứ ba, lại phát hiện tờ này tuy không nhiều chữ cho lắm, nhưng hữu dụng.

Đôn Hoàng.

Y bỏ qua tờ đó, khi lật tờ tiếp theo thì nghĩ, cuối cùng cũng có một địa điểm, xem ra Phùng Cổ Đạo cố quái thì cố quái, nhưng cũng không phải hoàn toàn vô dụng. Nhưng những chữ trên tờ tiếp theo phảng phất như đang cười nhạo rằng y quá thơ ngây ——

Là không có khả năng.

Năm chữ ngắn ngủn này khiến ngọn lửa yêu cái tài vừa nổi lên trong lòng y thoáng cái tắt lịm.

Tuyết Y Hầu đem tờ viết hai chữ Đôn Hoàng vò thành một nắm, lạnh lùng nói, “Người đâu.”

“Có.” Hạ nhân vội vã bước lên phía trước.

“Gọi Phùng Cổ Đạo tới.” Tuyết Y Hầu vươn ngón tay, hướng về phía nét khẩu (口) của chữ ‘Khả’ (可) trong câu ‘Là không có khả năng’ đâm xuống!

Soạt.

Đâm thủng.

.

Phùng Cổ Đạo ợ ra một cái. Dù đã cách thật xa, Tuyết Y Hầu cũng có thể ngửi được mùi cơm nước trên người hắn.

“Hầu phủ không hổ là hầu phủ, ngay cả hạt cơm cũng to hơn của Ma giáo.” Phùng Cổ Đạo nịnh nọt cười.

Tuyết Y Hầu thản nhiên nói, “Dù hạt có to hơn nữa, nhưng người cũng không cần dán vào cằm rồi đi rêu rao chứ?”

Phùng Cổ Đạo ngẩn người, sờ lên cằm một cái, quả nhiên có một hạt cơm trắng dính ở đó, “Để Hầu gia chê cười.” Hắn cười hắc hắc, đầu lưỡi liếm lên ngón tay một cái, cơm trắng biến mất.

Tuyết Y Hầu thấy hắn nhai đến thơm ngon, nhất thời cứng họng.

“Chẳng hay Hầu gia gọi ta tới có chuyện gì không?” Phùng Cổ Đạo cười tủm tỉm hỏi thăm.

“Liên quan tới phương án của người.”

Ánh mắt của Tuyết Y Hầu và Phùng Cổ Đạo đều rơi vào trên chồng giấy bị chọt thủng một lỗ kia.

Phùng Cổ Đạo vỗ tay nói, “Nhất Dương Chỉ của Hầu gia thuần thực cao siêu, quả không tầm thường, khiến người bội phục, bội phục.”

“Phùng Cổ Đạo. Bản hầu lại muốn giết ngươi rồi.”

Phùng Cổ Đạo gãi đầu nói, “Hầu gia, kỳ thực nghĩ là một điều quanh quẩn trong đầu, ngươi hà tất nghĩ lớn tiếng như vậy?*

*(từ Hán Việt – “Trường” dịch ra là “nghĩ”, hoặc “muốn”, vốn ta định chỉ dùng 1 từ “nghĩ”, hoặc “muốn” ở cả hai câu cho mọi người dễ hiểu, nhưng như vậy sẽ sai về ngữ nghĩa – “lại nghĩ giết ngươi” hay “hà tất ‘muốn’ lớn tiếng như vậy”, nhìn vào ta chịu không nổi, đây là bệnh từ nhỏ rồi, thông cảm = =lll)

Khóe miệng Tuyết Y Hầu nhếch lên một cái, nhưng tràn đầy lãnh ý, “Phùng Cổ Đạo, bản hầu không muốn giết ngươi nữa, bản hầu muốn trực tiếp gọi người lôi ngươi ra ngoài.”

“Hầu gia thực sự chăm sóc thuộc hạ, nhất là Hầu gia không coi rẻ một thuộc hạ bị cô lập xa lánh. Biết ta lười đi, dĩ nhiên còn gọi người lôi ta đi, ta thật sự cảm động tới nỗi chẳng biết nên làm gì cho phải, chỉ đành chờ kiếp sau làm trâu làm ngựa cho Hầu gia, máu chảy đầu rơi để đáp lại một phần vạn ân tình hôm nay của Hầu gia.” Phùng Cổ Đạo nói nói, giơ tay áo che mặt.

“Phùng Cổ Đạo, dù cho ngươi mật báo, có công cùng bản hầu nội ứng ngoại hợp tiêu diệt Ma giáo, nhưng công này chung quy cũng có hạn. Nó có thể cứu ngươi một lần hai lần, nhưng cứu không được một đời.” Tuyết Y Hầu lạnh lùng nói.

Phùng Cổ Đạo vái chào tận đất, “Tạ Hầu gia ưu ái.”

“... Bản hầu nói ừ ái người bao giờ?” Tuyết Y Hầu nhớ, suy nghĩ này ngay cả trong đầu y cũng không hề nghĩ.

“Nếu không phải Hầu gia ừ ái ta, sao lại ngay cả một đời cũng đã nghĩ tới?” Phùng Cổ Đạo muốn cười, nhưng đôi mắt chạm vào ánh mắt phát lạnh của Tuyết Y Hầu, nụ cười biến thành phiết nhẹ khóe miệng.

“Ít nói nhảm. Rốt cuộc Minh Tôn ẩn thân nơi nào?”

Phùng Cổ Đạo khẽ kinh ngạc, “Ta đã viết rất rõ trên phương án rồi, chẳng lẽ Hầu gia...”

Tuyết Y Hầu liếc hẳn.

Phùng Cổ Đạo nói càng thêm cẩn cẩn dực dực, “Không biết chứ?”

...

Hàm răng Tuyết Y Hầu nghiến nghiến, vừa định lên tiếng, chợt nghe Phùng Cổ Đạo dùng tốc độ cực nhanh nói, “Tô Châu, Hàng Châu.”

Tuyết Y Hầu hờ hững trừng hẳn thật lâu mới hỏi, “Lý do?”

“Ma giáo ở các nơi vẫn có chỗ trú bí mật, Tô Châu, Hàng Châu, Đôn Hoàng, Trường Xuân đều có. Có câu trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng. Tô Châu và Hàng Châu phong cảnh tú lệ, có nhiều văn nhân thi sĩ, giai nhân mỹ lệ, tính tình Minh Tôn thích sạch sẽ, ham hưởng thụ, tất sẽ đến hai nơi ấy. Đôn Hoàng gần sa mạc, nóng như thiêu như đốt, Trường Xuân ở đông bắc, lạnh giá, hẳn sẽ không chọn.”

Tuyết Y Hầu chậm rãi nói, “Người nói, hẳn có đến kinh thành không?”

“Không thể nào.” Phùng Cổ Đạo lắc đầu nói, “Cái triết lý nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất từ lâu đã không phải chân lý, mà là lời khuôn sáo mà mỗi người đều thuộc lòng. Thử hỏi kẻ như Minh Tôn, mỗi ngày đều

phải dùng Thiên Sơn tuyết liên, linh chi ngàn năm, hà thủ ô vạn năm bồi bổ thân thể... sao lại có thể ngấm ngấm ần núp dưới mắt Hầu gia được?”

“Người thật ra rất hiểu hần.”

“Đó là đương nhiên. Khi xưa sổ sách của Ma giáo đều do ta quản lý cả.”

“Vậy người có biết, Ma giáo Minh Tôn và Âm Tôn tiền nhiệm đi đâu không?”

Phùng Cổ Đạo sửng sốt, ngẩng đầu nhìn y.

Tuyết Y Hầu nói, “Ma giáo Minh Tôn và Âm Tôn đương nhiệm đều kế nhiệm khi còn trẻ, như vậy Minh Tôn và Âm Tôn tiền nhiệm đi đâu?”

Phùng Cổ Đạo cau mày, vuốt cằm nói, “Đúng vậy, đi đâu nhỉ?”

“Bản hầu đang hỏi người.”

Phùng Cổ Đạo cười gượng, “Nếu không phải hôm nay Hầu gia hỏi, ta cũng chẳng bao giờ nghĩ tới vấn đề này. Không lẽ là... đã chết?”

“Minh Tôn và Âm Tôn tiền nhiệm là sư phụ của Minh Tôn Âm Tôn đương nhiệm, có lời kể rằng bọn họ từ trước đến nay Tiêu không rời Mạnh, Mạnh không rời Tiêu*, như hình với bóng. Võ công của bất luận ai trong bọn họ so với Viên Ngạo Sách đều chỉ có hơn chứ không có kém, thử hỏi thiên hạ, có ai chống đỡ được bọn họ liên thủ? Huống chi, lúc trước Ma giáo cam thủ Bể Nghề sơn, rất ít đặt chân đến Trung Nguyên, nên càng công cuồng kết thù kết oán. Kiêu ngạo như Viên Ngạo Sách còn chưa chết, bọn họ sao lại chết được?” Tuyết Y Hầu nói rất đơn giản, nhưng khoe mắt vẫn không có nửa khắc buông lỏng thần sắc của Phùng Cổ Đạo.

*(Tiêu không rời Mạnh hay Mạnh không rời Tiêu: xuất phát từ , Tiêu và Mạnh chính là hai viên đại tướng cấp dưới của Dương Duyên Tiêu (Dương

Lục Lang) – Tiêu Tán và Mạnh Lương, hai người là huynh đệ kết nghĩa, thường ngày như hình với bóng. Câu này về sau được dùng để ví von về hai người có quan hệ cực kỳ thân thiết, tình cảm sâu đậm)

Phùng Cổ Đạo nghe được thì liên tục gật đầu, “Mấy chục năm gần đây, nếu như nói ai có thể đánh bại bọn họ liên thủ... chỉ có Kỷ Huy Hoàng. Nhưng Kỷ Huy Hoàng vừa vào giang hồ, thì lập tức thanh danh lan xa, nhất cử nhất động bị người chú mục. Nếu thực sự đã giết Ma giáo Minh Tôn và Ám Tôn, giang hồ không thể nào không nghe được nửa điểm tin tức. Viên Ngạo Sách càng không thể cùng một chỗ với Kỷ Vô Dịch.”

Tuyệt Y Hầu có chút mất kiên nhẫn, “Nói nửa ngày, người vẫn không có đáp án?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Vì sao Hầu gia lại quan tâm chuyện của Ma giáo Minh Tôn và Ám Tôn tiền nhiệm như vậy?”

“Muốn biết?”

“Nếu Hầu gia muốn nói cho ta biết, thì ta muốn biết. Nếu Hầu gia không muốn nói cho ta biết...” Phùng Cổ Đạo dừng một chút, thành thật nói, “Ta vẫn muốn biết.”

“Nga? Vậy tốt.” Tuyệt Y Hầu khoan thai nói, “Ta thích khi người khác muốn biết thì khẳng khẳng không cho biết.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Vậy nếu ta nói là, hiện tại ta không muốn biết nữa.”

“Vậy ta sẽ không gọi người lôi người xuống nữa, mà là trực tiếp chém đầu người.”

“...” Phùng Cổ Đạo dị thường chân thành nói, “Hầu gia, ta thực sự muốn biết.”

Tuyết Y Hầu không để ý tới câu trả lời của hắn, “Nếu biết Minh Tôn ẩn thân tại Tô Hàng, vậy người có cách nào đi bắt không?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Từ khi Hầu gia huyết tẩy Bể Nghề sơn, Minh Tôn liền mất đi tung tích, ta nghĩ hắn hẳn là trốn ở nơi nào đó, hoặc là giả dạng thành người nào đó, đang trên đường đến Tô Hàng.”

“Ý người là, hắn hiện tại không ở Tô Hàng?”

“Tính tình Minh Tôn đa nghi cẩn thận, tuyệt đối sẽ không đến mục tiêu nhanh như vậy, chỉ ít trước đó, hắn sẽ bày vài thủ thuật che mắt ở nơi khác trước, để chúng ta choáng váng đầu óc, như lọt vào sương mù.”

Tuyết Y Hầu nói, “Người nói, hắn có thể tới Huy Hoàng môn không.”

“Ta cho rằng, nơi hắn nhất định không tới, chính là Huy Hoàng môn.”

Đôi mày kiếm của Tuyết Y Hầu khẽ nhướng lên, “Vì sao?”

“Bởi vì ta tin chắc Hầu gia nhất định bố trí trọng binh đóng quân ở đó.”

Tuyết Y Hầu nhìn hắn, mỉm cười nói, “Phùng Cổ Đạo.” Ngữ khí lần này so với hai lần trước thân thiết hơn không ít.

Nhưng biểu tình của Phùng Cổ Đạo cũng không quá hưởng thụ.

“Người thực sự thấu hiểu bản hầu a.”

“Nếu ta đã nương tựa môn hạ Hầu gia, tự nhiên phải thời khắc nghiên ngẫm sở thích của Hầu gia, như vậy mới có thể giúp bản thân được sủng tín không giảm a.”

“Người hiện tại rất được bản hầu sủng hạnh sao?”

Phùng Cổ Đạo kiên định nói, “Được sự sùng tín của Hầu gia, là mục tiêu và lý tưởng của ta.”

“Vậy người hảo hảo nỗ lực.” Tuyết Y Hầu cười đến bí hiểm, “Bản hầu chờ tới ngày sùng người đến vô pháp vô thiên.”

Phùng Cổ Đạo nhanh mồm nói, “Hầu gia nói quá lời. Ta chỉ cần được làm một tâm phúc của Hầu gia đã đủ thỏa mãn rồi.”

“Giống như người đối với Minh Tôn lúc trước?”

“Đương nhiên không giống.” Phùng Cổ Đạo vỗ mông ngựa đến ngàn hoa bay loạn, “Hầu gia chính là thân thể vạn kim, anh minh thần võ, trí dũng song toàn, tài đức vẹn toàn, giỏi hết mọi mặt! Minh Tôn bất quá chỉ là một tên cầm đầu tà phái, sao có thể đánh đồng với ngài?”

Đối với kiểu khen tặng nóng bừng này, Tuyết Y Hầu chỉ đạm nhiên cười nói, “Phùng Cổ Đạo, có đôi khi ta nghĩ, may là... người không phải Minh Tôn.”

Phùng Cổ Đạo ngẩn ngơ, “Hầu gia có gì nói lời này?”

“Người thấu hiểu bản hầu như vậy, nếu người là Minh Tôn, vậy nhất cử nhất động, nhất ngôn nhất hành của bản hầu, chẳng phải đều nằm trong tính toán của người rồi sao?” Những lời này không nói hết ý, nhưng từng chữ lại nặng nghìn cân.

Phùng Cổ Đạo nói, “Sao ta có thể là Minh Tôn được? Nếu ta là Minh Tôn, sao có thể làm phiên Hầu gia suất lĩnh đại quân thiên lý xa xôi chạy tới Bể Nghê sơn bao vây tiểu trù? Ta từ lâu đã mang theo Ma giáo tới tìm ngài nương tựa rồi.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Người nghĩ bản hầu cần Ma giáo lắm sao?”

“Hầu gia đương nhiên không cần. Thế nhưng làm thuộc hạ, luôn luôn muốn đào tâm đào phế mà đem thứ tốt nhất ra dâng cho ngài.” Biểu tình trên mặt Phùng Cổ Đạo muốn bao nhiêu chân thành thì có bấy nhiêu chân thành, muốn bao nhiêu tự nhiên thì có bấy nhiêu tự nhiên.

Nhưng khoe mắt Tuyết Y Hầu lại khẽ giật, hiển nhiên cũng không hưởng thụ sự chân thành tự nhiên của hắn.

Tông Vô Ngôn đột nhiên vội vã đi tới, “Hầu gia, Minh Tôn xuất hiện rồi.”

Tuyết Y Hầu liếc nhìn Phùng Cổ Đạo, “Nơi nào?”

“Thái Nguyên.”

Tuyết Y Hầu: Để xem là người gượng được lâu, hay ta chinh được lâu.

TỨ

Thái Nguyên cách kinh thành cũng không quá xa, chỉ ít gần hơn Tô Châu và Hàng Châu nhiều lắm, cho nên Tuyết Y Hầu lập tức quyết định tự mình đi một chuyến.

Phùng Cổ Đạo rất kinh ngạc, “Hầu gia không sợ đó là cái bẫy?”

Tuyết Y Hầu bí hiểm cười nói, “Nếu như là cái bẫy, bản hầu cũng có một kẻ nắm Minh Tôn trong lòng bàn tay là người mà. Người sẽ không để bản hầu gặp nguy chứ?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Giả sử nơi đó không phải cái bẫy, cũng có thể chỉ là thủ thuật che mắt. Hầu gia cần gì phải tự mình đi.”

Tuyết Y Hầu nói, “Nếu là thủ thuật che mắt, vậy nhất định cũng là thủ hạ của Minh Tôn tạo nên. Nếu có thể bắt được tên thủ hạ đó, thì có thể lần theo manh mối tìm ra nơi Minh Tôn hạ lạc.”

Phùng Cổ Đạo chỉ đành nói, “Đã như vậy, thỉnh Hầu gia dọc đường nhớ cẩn thận.”

“Người đã từng là thân tín của Minh Tôn, thấu hiểu hẳn nhất, bản hầu có người còn sợ gì nữa?”

Phùng Cổ Đạo cười khỏ nói, “Hầu gia không sợ, cũng không tất sợ, kẻ sợ chính là ta.” Ngụ ý của Tuyết Y Hầu, chính là đem an nguy trọng trách toàn quyền đặt lên trên vai hắn.

“Người tài thì vất vả.” Tuyết Y Hầu có ngụ ý mà cười, “Đây chẳng lẽ không phải chính là giá trị của người sao?”

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Nếu Hầu gia có thể phó thác nhiều trọng trách hơn cho ta, sẽ phát hiện giá trị của ta thật xa không chỉ có điểm này.”

Tuyết Y Hầu nói, “Không cần nói bóng nói gió. Bản hầu nói ra sẽ giữ lời, chỉ cần người có thể giúp ta bắt giữ Minh Tôn, bản hầu nhất định giúp người tìm một chức quan ngũ phẩm để làm, hơn nữa là một chức quan béo bở tự do ít bị quản thúc.”

Phùng Cổ Đạo cực kỳ vui vẻ, “Đa tạ Hầu gia. Bất quá, điều này có phải ý là, ta cũng phải đi Thái Nguyên?”

Tuyết Y Hầu giả cười nói, “Lẽ nào còn muốn bản hầu nói nữa sao?”

Phùng Cổ Đạo tỏ ra ngượng ngùng mà hỏi thăm, “Ta chỉ muốn biết, lần này có tính làm công vụ hay không? Có bao ăn ở luôn không?”

...

Sự thật chứng minh, lần này được tính làm công vụ, cũng bao ăn bao ở luôn.

Chỉ có điều ăn chính là bánh màn thầu ngàn năm không đổi, ở chính là màn trời chiếu đất ngàn năm không đổi —— Đương nhiên, chỉ có mình hắn mới được hưởng vinh quang đặc biệt này.

Tại ngày thứ năm lần thứ hai liên tục lên đường gặp thôn không ở, Phùng Cổ Đạo rốt cuộc nhịn không được mà thúc ngựa đến bên ngoài cửa sổ xe ngựa của Tuyết Y Hầu, nhỏ giọng nói, “Hầu gia, những thôn trấn ở ven đường... Người đều xem như quá quan sao?”

Tuyết Y Hầu trong xe ngựa đang đọc sách, nghe vậy thản nhiên nói, “Sao lại khẳng định như thế?”

“Bằng không sao Hầu gia không dám gặp bọn họ chứ?” Phùng Cổ Đạo sau khi nói xong, đã chuẩn bị tinh thần nghênh tiếp bão nổi. Nhưng Tuyết Y Hầu lại điềm nhiên nói, “Bản hầu quả thật không dám gặp bọn họ.”

Phùng Cổ Đạo giật mình, “Chẳng lẽ Hầu gia từng ở những thôn trấn đó khi nam phách nữ, hiệp đáp đồng hương?”

...

Trong xe ngựa vươn ra một cánh tay.

Óng ánh trong suốt, trắng nõn như ngọc.

“Phùng Cổ Đạo.”

“Có.”

“Đưa cái mặt qua đây.” Cánh tay kia ngoắc ngoắc hẳn.

Phùng Cổ Đạo thở dài, ngoan ngoãn đưa mặt qua.

Cánh tay kia chậm rãi vươn hai ngón tay, sau đó véo lên mặt hắn, rồi thong thả xoay.

“A Lục, làm tốt lắm.” Tuyết Y Hầu hả hê nói.

Phùng Cổ Đạo thế mới biết, người nhéo hắn là A Lục luôn luôn hầu hạ Tuyết Y Hầu trong xe ngựa.

“Hầu gia, ta còn tưởng người sẽ tự mình thân thiết với ta nữa chứ.” Thanh âm của hắn mang theo tia u oán.

Tuyết Y Hầu nói, “Nếu bản hầu nhớ không lầm, suốt một đường, người còn chưa tắm lần nào.”

Phùng Cổ Đạo thở dài, “Thì tại ta sợ Hầu gia nhớ nhung thân thể của ta, cho nên mới nhịn cả một đường a.”

...

Cái tay kia lại duỗi ra vươn tới.

Phùng Cổ Đạo suy nghĩ một chút hỏi, “Có thể đổi chỗ khác không vậy?”

A Lục ha ha cười nói, “Không nhéo mặt cũng được, đưa cái mông lại đây.”

Qua một chút, có tiếng ngựa hí dài.

Một cái mông vừa tròn vừa to vừa nhẵn bóng đưa qua.

A Lục mới sờ một cái, liền cười mắng, “Người là súc sinh sao? Lấy nó ra thế thân?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Người chỉ nói cái mông, lại không nói rõ mông ai.”

“Ta chỉ cái mông của người kia.” A Lục bắt đầu chơi xấu.

Phùng Cổ Đạo nhảy xuống ngựa, vừa vuốt ve đầu ngựa trấn an, vừa lắc đầu nói, “Mông ta không được.”

“Sao lại không được?”

“Khi ta đầu nhập vào Hầu gia, thì đã dự định đem tất cả đều kính dâng cho Hầu gia rồi.” Phùng Cổ Đạo nói thật chân thành.

“Võ mông ngựa.” A Lục lâu bầu.

Phùng Cổ Đạo lắc đầu, “Ta không phải võ mông ngựa... Ta là liễu mạng võ mông ngựa.”

Gặp phải một kẻ vô liêm sỉ đến trình độ này, A Lục ngoại trừ im lặng thì chỉ có im lặng.

“Hầu gia còn chưa nói, vì sao không ghé thôn trấn.” Hiếm khi bọn họ kéo chủ đề đi xa như vậy, Phùng Cổ Đạo vẫn có thể nhớ kỹ chủ đề ban đầu là cái gì.

Tuyệt Y Hầu biếng nhác nói, “Không phải người nói bản hầu khi nam phách nữ, hiệp đáp đồng hương sao?”

“Sau đó ta lại nghĩ, nghĩ Hầu gia không phải người như thế.” Phùng Cổ Đạo xoay người lên ngựa.

“Vậy người nghĩ bản hầu là loại người như thế nào?”

Phùng Cổ Đạo nghiêm túc nói, “Sau khi khi nam phách nữ, hiệp đáp đồng hương, nhất định sẽ đồ thôn đồ trấn, giết sạch không còn một mống, hủy thi diệt tích, không chừa người sống.”

Tuyệt Y Hầu cười khẽ, nhưng không có nửa phần sung sướng, “Cũng giống như...” Thanh âm của y chậm rãi đè thấp, “Những gì bản hầu đã làm ở Bể Nghề sơn?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Không, Hầu gia tại Bể Nghề sơn cũng không có khi nam phách nữ.”

Tuyệt Y Hầu cười lạnh nói, “Cảm tạ người đã thanh minh cho bản hầu.”

“Cho nên, ta vẫn hoài nghi.” Trong giọng nói của Phùng Cổ Đạo có một tia cổ quái, “Hầu gia có phải vì không khi nam phách nữ thành công, cho nên mới nằng nặc đòi bắt giữ Minh Tôn, mất bò mới lo làm chuồng hay không?”

Tuyệt Y Hầu ngồi trong xe ngựa, chống má không nói gì mà nghĩ: Vì sao y phải trả lời hăn chứ? Lại vì sao phải thuận theo lời hăn để bôi đen chính mình? Đây là vì sao? Rốt cuộc là vì sao?

Phùng Cổ Đạo nói, “Kỳ thực, trên giang hồ có một ít lời đồn, ta cũng có nghe.”

Nghe được bốn chữ ‘lời đồn, giang hồ’, mí mắt Tuyệt Y Hầu giật giật.

Quả nhiên, Phùng Cổ Đạo nói tiếp, “Hầu gia có phải là vì Minh Tôn từng đối với người...”

“Phùng Cổ Đạo.” Nghi thức uy hiếp của Tuyệt Y Hầu lại bắt đầu trình diễn.

Phùng Cổ Đạo im lặng.

“Bản hầu yêu quý nhân tài là có hạn độ đó.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta đặt niềm tin vào sự bao dung của Hầu gia.”

Tuyệt Y Hầu lạnh lùng nói, “Bản hầu không dám đặt niềm tin vào cái miệng không biết nặng nhẹ của nhà ngươi.”

Phùng Cổ Đạo lẩm bẩm nói, “Rõ ràng Hầu gia bảo ta đoán ý đồ bao vây tiểu trù Ma giáo của Hầu gia mà...”

“Bản hầu không bảo người đoán, bản hầu là bảo người nói thẳng đáp án.”
Tuyệt Y Hầu dừng một chút rồi nói, “Còn nữa, bản hầu ghét thì thào nói khê, hoặc là lớn tiếng, hoặc là dứt khoát cam miện, hai chọn một.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta vừa rồi chính là lớn tiếng thì thào, nếu không làm sao Hầu gia nghe được chứ?”

Tuyệt Y Hầu: “...”

Kỳ thực những đoạn đối thoại như vậy của hai người đã kéo dài từ lúc xuất phát đến bây giờ.

Tuyệt Y Hầu vài lần muốn đem Phùng Cổ Đạo kéo xuống dưới, chém vài đao, quất vài roi, đánh vài bản tử... Nhưng Phùng Cổ Đạo đến nay vẫn vui vẻ như cũ.

A Lục đối với việc này rất là thắc mắc, hẳn công khai hoặc ngầm ngầm hỏi vài lần.

Tuyệt Y Hầu đều dùng vẻ mặt bí hiểm phủi đi.

Nhưng y đang bí hiểm cái gì? A Lục nửa điểm cũng không hiểu.

Kỳ thực đừng nói hẳn, ngay cả Tuyệt Y Hầu vẫn có đôi khi không hiểu nổi.

Bởi vì vô luận nhìn từ góc độ nào, hành vi của Phùng Cổ Đạo đều lộ ra quỷ dị.

Nếu nói hẳn thực sự muốn làm quan, đến tìm nơi nương tựa, vậy phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, như dây leo mà bám lấy y, nỗ lực bò lên mới đúng. Nhưng hẳn lại không phải.

Nếu nói hần có mục đích khác, muốn lẫn vào Hầu phủ, đến một chiêu rút củi dưới đáy nồi, vậy càng phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, chiếm được nhiều tín nhiệm của y hơn mới đúng. Nhưng hần lại không phải.

Nếu nói Phùng Cổ Đạo nịnh bợ y, chẳng thà nói là đang không ngừng chế giễu y —— Nhưng mục đích phía sau là gì?

Tuyệt Y Hầu trăm mối ngón ngang không sao hiểu nổi. Có thể là mình dễ dàng tha thứ cho hần, khiến hần sản sinh ảo giác, cho rằng có thể sử dụng phương thức này để chiếm được vài phần chú ý của mình? Đến lúc này, Tuyệt Y Hầu chỉ có thể giải thích như thế.

“Phùng Cổ Đạo.” Tuyệt Y Hầu đột nhiên nói, “Bản hầu đánh cược với người.”

Phùng Cổ Đạo nheo mắt lại, cà phơ cà phất ngẩng mặt cảm nhận ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá truyền tới, “Hầu gia mời nói.”

“Người một đường từ nơi này cho tới Thái Nguyên nếu có thể không chọc bản hầu tức giận, vậy những chức quan dưới ngũ phẩm tùy người chọn lựa. Vô luận người muốn làm quan gì, bản hầu đều sẽ nghĩ mọi biện pháp giúp người làm được.”

Phùng Cổ Đạo mở mắt, “Hầu gia thật là hạ hết vốn gốc.” Quan dưới ngũ phẩm nhiều vô số kể, hồ nào cũng có củ cải, bảo hần tùy ý chọn lựa ý là, sẽ đem củ cải đang nằm trong cái hồ nào đó nhổ ra, đem hần đặt vào. Điều này không đơn giản chỉ là thuyết phục hoàng thượng, nếu phía sau vị quan này có thể lực có chỗ dựa, thì còn phải bãi bình những người đó nữa.

“Thế nào?”

“Nếu ta thua thì sao?”

Tuyết Y Hầu chậm rãi nói, “Rất đơn giản, nếu người thua, vậy mỗi ngày đều phải chăm chăm chỉ chỉ tắm một lần.”

Khóe miệng Phùng Cổ Đạo lơ đãng cong lên, thanh âm kèm theo ý cười tương phản với nét uể oải ban nãy, “Hầu gia không làm thương nhân thật đáng tiếc mà.”

“Không dám?”

“Vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay, sao ta lại phải lùi bước?” Phùng Cổ Đạo nói, “Cực thôi.”

“Tốt.” Tuyết Y Hầu nói, “Vậy bắt đầu từ hôm sau, người phải ngày ngày chăm chỉ tắm rửa.”

Phùng Cổ Đạo mục trừng khẩu ngọc, không khỏi cười khổ nói, “Hầu gia không hổ là Hầu gia, kiếm lời chứ không có lỗi.”

Tuyết Y Hầu cười rất đắc ý, “Đây chỉ là khởi đầu mà thôi.”

Phùng Cổ Đạo rất nhanh liền biết, khởi đầu mà y nói quả nhiên là khởi đầu.

Từ khi hăn mỗi ngày ngoan ngoãn tắm rửa, Tuyết Y Hầu đã bảo A Lục ra cưỡi ngựa, gọi hăn vào trong xe ngựa hầu hạ mình.

Phùng Cổ Đạo cũng lần đầu tiên biết được hầu hạ một người phải có học vấn nhiều như thế.

Pha trà là học vấn.

Tìm sách cũng phải cần học vấn.

Nếu Tuyết Y Hầu thỉnh thoảng hỏi vài vấn đề mà đáp không được, vậy không cần phải nói, chính là hăn không có học vấn rồi.

Phùng Cỗ Đạo ở trên xe ngựa làm tùy tùng bận rộn ba ngày, so với xử lý ba năm công vụ ở Bể Nghề sơn còn mệt hơn. Mệt nhất chính là, hễ khi nào hãn có chút mất kiên nhẫn, lười biếng hoặc là lộ ra biểu tình mệt mỏi, Tuyết Y Hầu sẽ hững hờ nhắc nhở, “Kỳ thực, ngày ngày tắm rửa cũng không tồi.”

...

Vì vậy, Phùng Cỗ Đạo lại nhiệt tình mười phần phấn chấn hãn lên.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Bối Bạn Hữu Lý [2]

NGŨ

Dần dần, Phùng Cổ Đạo và A Lục quen thuộc, rốt cuộc biết được nguyên nhân bọn họ qua thôn không vào.

A Lục nói, “Hầu gia ngại gà thối, chó thối, người cũng thối. Mũi Hầu gia rất là thính.”

Phùng Cổ Đạo hiểu kỳ hỏi, “Sao hăn không chê ngựa thối?”

“Ngựa cũng ngại nữa, chỉ là ra ngoài thì đành chịu.” A Lục đáp, “Cho nên Hầu gia rất ít khi xuống xe ngựa.”

Phùng Cổ Đạo có chút dăm chiêu, “Nếu trên người ta dính chút mùi ngựa, Hầu gia có thể một cước đá ta khỏi thùng xe không?”

A Lục nói, “Sẽ thế.”

Ánh mắt Phùng Cổ Đạo sáng lên.

“Có điều Hầu gia sẽ chờ người tắm rửa xong quay trở lại.”

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Vì sao không có biện pháp nhất lao vĩnh dật (làm một lần hiệu quả mãi mãi) vậy?”

“Nếu người có hồ xú (hôi nách) thì nhất lao vĩnh dật thôi.” A Lục nói.

Con mắt Phùng Cổ Đạo lại sáng rực. Hắn tuy rằng không có hồ xú, nhưng có thể nghĩ biện pháp chuẩn bị vài thứ mùi gần giống mùi hồ xú.

A Lục nói, “Hầu gia hận nhất người bên cạnh có hồ xú, nếu người có, nhưng lại ở gần hắn như thế...” Hắn lắc đầu.

Phùng Cổ Đạo truy vấn, “Thì sao?”

“Đao lên đao xuống, vừa nhấc thấy đầu rơi ngay.” Để tăng mạnh hiệu quả, hắn còn đặc biệt làm một thủ thế.

Phùng Cổ Đạo phì cười nói, “Sao ta cảm thấy người cố gắng cho ta một hy vọng, rồi lại tạt cho một gáo nước lạnh vậy?”

A Lục cười hì hì.

Tuyệt Y Hầu ở trong xe đạm nhiên nói, “Phùng Cổ Đạo, người thực sự ghét ngồi cùng một chiếc xe ngựa với bản hầu như thế sao?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Nếu ta trả lời ‘phải’... có tính là làm Hầu gia tức giận không?”

“Tính.” Tuyệt Y Hầu trả lời không chút do dự.

Phùng Cổ Đạo lặng lẽ thở dài, “Có thể ngồi cùng một chiếc xe ngựa với Hầu gia chính là phúc ba đời của ta.”

“Vậy người còn không lên xe? Thông khí cũng đã thông đủ rồi chứ.”

Phùng Cổ Đạo đành phải leo vào xe.

Kỳ thật ngồi trong xe tuyệt đối thoải mái hơn cưỡi ngựa nhiều lắm, ấm áp, rộng rãi, không xóc nảy, không lắc lư. Dưới móng trái đệm da lông dày, phía sau lót đệm mềm, trong tay còn có món ăn vặt ăn hoài không hết ——

trong tình huống Hầu gia ban cho. Nhưng những ưu điểm này cộng lại cũng không bằng được một khuyết điểm là Tuyết Y Hầu.

Phùng Cổ Đạo tựa ở góc sát cửa thùng xe.

Trong tay Tuyết Y Hầu đang cầm sách, thờ ơ hỏi, “Người gần đây mỗi ngày có tắm không?”

“Nhờ miệng vàng lời ngọc của Hầu gia, ta không dám không tắm mỗi ngày.” Phùng Cổ Đạo một tay ôm chân, tay kia chống má, biếng nhác mà nói.

“VẬY, DƯ BẮN NHIỀU NĂM, CŨNG ĐÃ TẮY SẠCH KHÔNG CÒN MỘT HẠT RỒI CHỨ?”

Phùng Cổ Đạo mở mắt ra, tròn mắt đảo đảo, “CÓ CHÚT DƯ BẮN THÂM CĂN CỐ ĐỂ, SỢ RẰNG KHÔNG PHẢI NHẤT THÌ TAM KHẮC TẮY SẠCH ĐƯỢC.”

“NGA?” Tuyết Y Hầu đạm nhiên nói, “MỘT HỒI TA BẢO A LỤC GIÚP NGƯỜI DỪNG BÀN CHẢI CHÀ.”

...

Chắc không phải cái bàn chải lần trước hẳn thấy A Lục chà ngựa ở bờ sông đâu nhỉ?

Phùng Cổ Đạo cân nhắc nặng nhẹ, cười làm lành nói, “Tuy rằng không thể nhất thì tam khắc tắm sạch sẽ, nhưng một canh giờ tuyệt đối tắm tới sạch.”

“NHƯ VẬY LÀ TỐT RỒI.” Ngón tay thon dài của Tuyết Y Hầu nhẹ nhàng lật trang sách, “NGOÀI THÙNG XE ĐÊM KHUYA SƯƠNG DÀY, ĐÊM NAY NGƯỜI TẮM TRONG MỘT CANH GIỜ, RỒI CÙNG TA NGỦ TRONG XE.”

...

Cùng nhau ngủ trong xe?

Phùng Cổ Đạo không cần soi gương cũng biết biểu tình của mình lúc này nhất định rất ngốc, “Đa tạ Hầu gia quan tâm, nhưng mà ta đã ngủ quen mùi cỏ cây thơm dịu ở bên ngoài...”

“Không muốn?” Tuyết Y Hầu đạm nhiên như thường mà cắt lời hắt.

“Hầu gia chăm sóc như thế... Ta đương nhiên nguyện ý tới muốn chết luôn.” Lần này thật sự là muốn chết mà. Phùng Cổ Đạo âm thầm kiểm điểm lúc này mình có làm quá hay không, sớm biết vậy... hắt hắt nên hàm súc một chút.

.

Tối buổi tối, Phùng Cổ Đạo tắm lễ mờ tối gần hai canh giờ. Khi quay về thùng xe, da trên người hầu như nhẵn như mặt quạt rồi.

Trên nóc xe ngựa có khảm mười tám viên dạ minh châu có cùng kích cỡ, cho nên tuy bên ngoài đen kịt một mảnh, trong xe ngựa vẫn có thể thấy được rõ ràng.

Tuyết Y Hầu nghiêng người dựa vào đệm, trong tay thưởng thức ngọc ban chỉ, nghe y tiến đến thì ngay cả mí mắt cũng không thèm liếc một cái.

“Hầu gia, ta ngủ ở đâu?” Phùng Cổ Đạo cố ý làm cho tóc ướt đầm, giọt nước theo đuôi tóc tí tách rơi vào đệm da.

Tuyết Y Hầu rốt cuộc cũng ngược nhìn lên, đạm nhiên quét mắt liếc hắt, “Đầu để ở ngoài, thân ngủ bên trong.”

...

Phùng Cổ Đạo lần thứ hai biết cái gì gọi là tự ngược không thể sống.

Hắn cười khố nói, “Ta đi lau khô tóc rồi trở lại.”

Tuyết Y Hầu chẳng thềm nói chuyện

Phùng Cổ Đạo đi ra ngoài tìm chiếc bố khăn trong trong ngoài ngoài lau hơn mười lần, xác định tóc sẽ không nhỏ nước nữa, mới tiến vào thùng xe.

Dạ minh châu đã bị một tấm di bản che lại, trong xe và ngoài xe đều tối như mực.

Phùng Cổ Đạo bước vào một chân lập tức xoay đi, chuẩn bị chuồn, chợt nghe thanh âm đậm nhiên của Tuyết Y Hầu từ sâu trong thùng xe tối tăm truyền ra, “Vào đi.”

Phùng Cổ Đạo phát hiện đạo này xúc động muốn thở dài ngày càng nhiều rồi.

Hắn chậm rãi ngồi lên đệm lông.

“Đóng cửa.”

...

Phùng Cổ Đạo cười gượng nói, “Mở rộng cửa đón gió lùa.”

Trả lời hắn chính là trầm mặc, nhưng hắn rõ ràng cảm nhận được áp lực không tiếng động. Hắn không nói gì mà đóng cửa lại, sau đó chờ chỉ thị kế tiếp, nhưng đợi hồi lâu, chỉ chờ được tiếng hít thở đều đặn chậm rãi.

Tính tính thời gian, cũng sắp tới lúc đó rồi.

Phùng Cổ Đạo không dám tiếp tục miên man suy nghĩ, vội vàng bảo nguyên thủ nhất*, lẳng lặng vận công đan điền.

*(một kiểu luyện chân khí của đạo gia)

Thời gian trôi qua trong lặng lẽ, nhưng đau đớn quặn thắt trong bụng càng lúc càng rõ rệt.

Phùng Cỗ Đạo dùng nội lực liều mạng ngăn lại ba mai ngân châm đang đâm loạn trong đan điền.

Một canh giờ nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, nhưng hàng đêm dày vò như thế, chắc chắn là một loại dẫn vật khiến người ta tuyệt vọng đến ngạt thở.

Phùng Cỗ Đạo nghe được trong thùng xe có động tĩnh, nhưng một cử động nhỏ cũng không dám, cho đến khi một canh giờ trôi qua —.

Hắn chậm rãi thả ra một ngụm trọc khí, dùng tay áo lau đi mồ hôi lạnh trên trán.

“Đây là nguyên nhân người nói dối một năm chỉ tắm ba lần?” Trong thanh âm của Tuyết Y Hầu có loại vui vẻ như con mèo bắt được chuột.

Phùng Cỗ Đạo tựa đầu lên vách xe, “Mỗi tháng có một đoạn thời gian đau bụng, chỉ là chuyện thường. Hầu gia vì sao liên tưởng sâu xa như vậy?”

“Mỗi tháng có một đoạn thời gian đau bụng?” Tuyết Y Hầu hỏi, “Vì sao?”

Phùng Cỗ Đạo tự tiểu phi tiểu nói, “Cái này, e rằng cần Hầu gia phu nhân giải thích cho Hầu gia nghe rồi.”

“Láo xược!” Liên tục mấy ngày cười trên cổ Phùng Cỗ Đạo, Tuyết Y Hầu rốt cuộc lại nổi giận, “Phùng Cỗ Đạo, bản hầu dễ dàng tha thứ cho người cũng có giới hạn.”

Phùng Cỗ Đạo trầm mặc giây lát, “Vậy Hầu gia muốn nghe ta nói gì?”

“Nói thật.” Tuyết Y Hâu nói, “A Lục nói cho ta biết người mỗi ngày đều tắm rửa cực kỳ tỉ mỉ. Thử hỏi một người quanh năm suốt tháng không tắm, ghét tắm sao lại có thể mỗi ngày đều tắm nghiêm túc như thế?”

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Có thể là bởi vì, ta vốn chính là một người nghiêm túc.”

“Lý do này bản hầu đã sớm phủ quyết rồi.”

Phùng Cổ Đạo sờ sờ mũi.

“Một người yêu sạch sẽ nếu như giả vờ không tắm, không ngoại trừ ba nguyên nhân.” Tuyết Y Hâu nói, “Một, người sợ bản hầu thừa lúc người tắm làm chuyện bất lợi với người. Hai, trên người người có gì đó không tiện cho người khác thấy. Nhưng lần trước lúc người gặp bản hầu thì đã từng tắm rửa dưới mắt của nha hoàn trong phủ, cho nên hai điều này đều không thành lập.”

Phùng Cổ Đạo không nói gì.

“Như vậy còn lại chỉ có lý do thứ ba.” Thanh âm của Tuyết Y Hâu đột nhiên biến trầm, “Người không muốn người khác tới gần người.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Hầu gia quả nhiên quan sát tỉ mỉ.”

Tuyết Y Hâu nói, “Bản hầu chỉ ghét bị lừa gạt.”

“Hầu gia anh minh thần võ như vậy, sao lại bị lừa chứ?”

“Người không cảm thấy bốn chữ anh minh thần võ đã bị người lật qua lật lại dùng vài lần rồi sao?”

“Khen tặng thật lòng chưa bao giờ ngại nhiều.” Phùng Cổ Đạo nói rất thành kính.

Tuyết Y Hâu nói, “Nếu giải thích của người không thật lòng, như vậy khen tặng thật lòng thế nào cũng vô dụng.”

Phùng Cổ Đạo nhẹ nhàng thở dài.

Tuyết Y Hâu cũng không hồi thúc.

“Kỳ thực, ta trúng phải Ngộ Dạ Tam Thi châm.”

Tuyết Y Hâu dường như đã sớm dự liệu, vẫn chưa biểu hiện ra quá mức ngoài ý muốn, “Ngộ Dạ Tam Thi châm của Huyết Đồ Đường?”

“Hầu gia quả nhiên kiến thức uyên bác.”

“Huyết Đồ Đường là tổ chức sát thủ lớn nhất trong mười năm nay, ngoại trừ sở trường về sát nhân, bọn hầy còn có hai dạng ám khí là Ngộ Dạ Tam Thi châm và Hàn Phách đan khiến kẻ khác uy phong táng đảm. Chỉ là vài năm gần đây Lam Diễm minh lộ hành, bọn hầy hành sự càng thêm cẩn thận quý bí, rất ít khi xuất hiện trên giang hồ. Không ngờ người lại chọc vào bọn hầy.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta không chọc vào bọn hầy, ta chọc vào chính là Minh Tôn.”

Nghe được hai chữ Minh Tôn, Tuyết Y Hâu rốt cuộc lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bất quá trong bóng đêm, Phùng Cổ Đạo cũng không chú ý tới.

“Kỳ thực, vài năm trước ta đã có tâm thoát ly Ma giáo, đầu nhập triều đình.” Phùng Cổ Đạo bùi ngùi nói.

“Nga?”

“Nhưng ta biết quá nhiều bí mật của Ma giáo, làm sao Minh Tôn có thể cho phép ta thoát ly khỏi bàn tay hầy?”

Tuyết Y Hầu nói, “Cho nên?”

“Ngay từ đầu hãn chỉ là áp dụng chính sách vừa cứng vừa mềm, muốn bức ta vào khuôn khổ, sau đó lại thấy ta đã quyết rời đi, một bên giả vờ đồng ý, bên kia lại liên lạc với người của Huyết Đồ Đường hạ độc thủ với ta.” Thanh âm của Phùng Cổ Đạo cực kỳ bình tĩnh, nhưng trong đêm tối thế này, cố sự như vậy, không cần bất luận tâm tình gì, cũng khiến kẻ khác cảm nhận được một loại thống khổ và tang thương, “Ta rời khỏi Ma giáo chưa đến mười dặm, đã tao ngộ độc thủ. Sau đó Minh Tôn giả mù sa mưa tới cứu ta, đồng thời hứa hẹn chỉ cần ta không ly khai Ma giáo, hãn sẽ cung cấp cho ta ngân lượng đủ để mua được giúp hòa dịu Tam Thi châm.”

“Đây là nguyên nhân người phản bội Ma giáo?” Nếu là như thế này, quả thực có thể giải thích vì sao lúc trước hãn không đầu nhập vào triều đình, mà giờ lại không thể không dùng phương thức cực đoan phản bội Ma giáo.

“Hầu gia nghĩ ta không nên phản bội sao?” Phùng Cổ Đạo hỏi ngược.

Trầm mặc trong bóng đêm kéo dài một đoạn thời gian.

Tay Phùng Cổ Đạo nhẹ nhàng xoa đầu gối.

“Ngộ Dạ Tam Thi châm phát tác thì đau đớn không phải người thường có thể chịu được, người không hối hận?” Thanh âm của Tuyết Y Hầu nhỏ nhẹ vang lên.

“Một người đang sống, nếu chỉ làm chuyện mình không muốn, vậy cần gì phải sống?”

“Giải dược của Ngộ Dạ Tam Thi châm bản hầu có thể thay người nghĩ cách, nhưng, Phùng Cổ Đạo.” Tuyết Y Hầu dùng ngữ khí trầm thấp nhưng kiên định gằn từng chữ một, “Nếu người vừa nói có một chữ nửa câu là dối trá, bản hầu tất sẽ khiến người sống không bằng chết.”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói, “Ta nhớ rõ. Hầu gia yên tâm.”

LỤC

Sương sớm chưa tan, dinh dính mà vỗ vào mặt.

Phùng Cổ Đạo dựa vào ký ức ngày hôm qua mò mẫm đi tới bên dòng suối nhỏ, ngồi xổm xuống vốc nước rửa mặt.

A Lục xách theo thùng gỗ ở một bên múc nước, giả vờ thờ ơ, kỳ thực cái tai đã dựng thẳng lên, “Đêm qua Hầu gia với người nói gì vậy?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Người biết?”

“Nghe được một chút, nhưng không phải quá rõ ràng.” A Lục cầm thùng gỗ lén lút nhích tới gần hắt vài bước.

“Không có gì, chỉ là thú sự thời thơ ấu của ta.” Phùng Cổ Đạo tóm lược.

“Thú sự lúc nhỏ?” A Lục hồ nghi quay đầu nhìn hắt, “Nhưng rõ ràng ta nghe được cái gì mà Huyết Đồ đường, cái gì mà phản bội, cái gì...”

“Lúc niên thiếu ta từng nghe cổ sự về một người phản bội Huyết Đồ đường, cuối cùng bị chặt bỏ chân tay ngâm rượu, sợ đến mấy buổi tối không dám ngủ.” Phùng Cổ Đạo cố ý run rẩy.

A Lục múc đầy nước vào thùng gỗ, sau đó ghé sát vào lỗ tai hắt, hét to một tiếng, “Ta biết người gạt ta!”

Phùng Cổ Đạo bị chấn đến lỗ tai tê rần, vô thức che tai lại, A Lục cũng chạy như bay vào trong màn sương.

“Người bịa cổ sự cũng không cần suy nghĩ sao?” Thân ảnh cao to của Tuyết Y Hầu xuyên màn sương xuất hiện.

Phùng Cổ Đạo đáp, “Bịa cố sự đương nhiên phải suy nghĩ, nhưng nói thật thì không cần. Cố sự ta vừa nói là có thật.”

“Nga?”

“Trước đây khi ta luyện công thường hay ngủ gà ngủ gật, sư phụ liền kể cho ta cố sự này. Còn nói, người kia sau đó một mực tìm kiếm người tuổi nhỏ, võ công kém, thường ngày hết ăn tới nằm làm thể thân. Bất quá bởi hãn không có chân tay, nên hãn chỉ có thể lăn lông lốc. Cho nên, buổi tối nếu nghe được có tiếng lăn lộn, chính là hãn tới tìm người đó.”

Tuyết Y Hầu chớp chớp mắt hỏi, “Người tin à?”

“Nếu như người mỗi đêm đều nghe được ngoài cửa sổ liên tục có gì đó lăn qua lăn lại, cũng sẽ tin thôi.” Phùng Cổ Đạo cười khỗ.

Tuyết Y Hầu nói, “Sư phụ người cũng coi như dụng tâm lương khỗ*.”

“Lương thì chưa chắc, khỗ thì nhất định rồi. Vì thế ông tròn năm ngày không chớp mắt.”

*(dụng tâm lương khỗ: hao tâm tổn trí, rất tập trung vào một vấn đề nào đó. Chữ “lương” trong câu này nghĩa là “rất”, còn chữ “lương” mà bạn Đạo nói nghĩa là “tốt”)

“Sư phụ người là ai?” Tuyết Y Hầu đột nhiên hỏi.

Phùng Cổ Đạo sắc mặt không đổi mà thuận miệng nói tiếp, “Vạn Sơn Hành, khi xưa nhà ta gặp phải cường đạo, nhờ có ông đi ngang qua cứu ta. Ông khi đó là đường chủ của phân đường Ma giáo, thấy ta không chỗ nương thân, liền thu ta nhập môn hạ.”

“Cho nên người gia nhập Ma giáo?”

Phùng Cổ Đạo thở dài.

“Người bán đứng Ma giáo như vậy... Không sợ sự phụ người trục xuất người khỏi sư môn sao.”

“Ai có chí này. Ông có môn hạ đệ tử đông đảo, cũng không chỉ mình ta.”
Phùng Cổ Đạo khẩu khí lãnh đạm.

Tuyết Y Hầu hỏi, “Ông ta đang ở nơi nào?”

Phùng Cổ Đạo đáp, “Ông hiện tại được thăng làm Ma giáo trưởng lão. Trước khi Hầu gia bao vây tiểu trừ Bể Nghề sơn, đã cùng Minh Tôn lên đường tới Huy Hoàng môn.”

“Cho nên ông ta hiện tại ở cùng với Minh Tôn.”

“Nếu không có gì ngoài ý muốn, thì đúng.”

Tuyết Y Hầu mỉm cười nói, “Có lẽ ta nên tin tưởng người.”

“Hầu gia anh minh.”

“Nhưng người vẫn bịa chuyện rồi.” Tuyết Y Hầu thản nhiên nói tiếp, “Ta nhớ rõ A Lục hỏi người là, tối hôm qua ta với người đã nói chuyện gì.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Chưa được Hầu gia cho phép, sao ta dám tự ý tiết lộ nội dung?”

“Người có thể cự tuyệt hẳn.”

“A Lục là thân tín của Hầu gia, sao ta dám đắc tội?”

Tuyết Y Hầu kinh ngạc nói, “Sao lại có người có thể đem hai mặt nói thản nhiên như vậy chứ.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Bởi vì ta là chân tiểu nhân (tiểu nhân thật).”

“Nga?”

“Vô luận ở nơi nào, chân tiểu nhân vĩnh viễn khả ái hơn ngụy quân tử nhiều lắm.”

“Vậy làm sao bản hầu biết... Người thực sự là chân tiểu nhân, hay là ngụy quân tử mang mặt nạ của chân tiểu nhân?” Tuyết Y Hầu hai mắt lạnh lùng theo dõi hẳn.

Phùng Cổ Đạo nói, “Đường xa biết sức ngựa, lâu ngày thấy nhân tâm.”

“Hay cho câu đường xa biết sức ngựa, lâu ngày thấy nhân tâm. Xem ra bản hầu đành phải lưu cho người một con ngựa để biết sức ngựa của người rồi?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta tuy không dám tự xưng là thiên lý mã, nhưng tuyệt đối không phải loại ngựa thường khiến vị Bá Nhạc là Hầu gia thất vọng.”

(Bá Nhạc: người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài)

“Chỉ hy vọng như thế.” Tuyết Y Hầu từ trong tay áo lấy ra một bình bạch ngọc sạch sẽ, “Bản hầu từng nghe ngự ý nói, Ngộ Dạ Tam Thi châm sở dĩ phát tác lúc nửa đêm, chính là vì trên châm được bôi một loại kỳ độc. Loại kỳ độc này thích nhất khí âm hàn, khí âm hàn lúc nửa đêm vừa lúc có thể dẫn phát độc tính của nó.”

Ánh mắt Phùng Cổ Đạo sáng lên, “Chẳng lẽ Hầu gia có cách giải độc?”

Tuyết Y Hầu bí hiểm nói, “Cách giải độc thì không có, chỉ có cách tạm hoãn.”

“Hầu gia mời nói.” Phùng Cổ Đạo hiển nhiên bị Ngộ Dạ Tam Thi châm dẫn vật rất lâu, vừa nghe có cách tạm hoãn đã vui đến chân mày loan loan.

“Lấy độc trị độc.”

Phùng Cổ Đạo ngần ngợ hỏi, “Hầu gia sẽ không định ban chẩm tửu cho ta chứ?”

(chẩm tửu: rượu độc. “Chim trẫm”: giống chim có chất độc trong truyền thuyết, dùng lông của nó ngâm rượu, uống vào là chết ngay)

“Chẩm tửu chính là thiên hạ kịch độc, dùng để khắc chế Tam Thi châm là hữu hiệu nhất.” Tuyết Y Hầu không chỉ không phủ nhận, trái lại còn nói, “Thống lĩnh đại nội thị vệ từng trúng độc của Tam Thi châm. Ngự y thử vô số loại độc được mới tìm được cách này.”

Phùng Cổ Đạo nhăn nhăn mặt nói, “Hầu gia nói lời này có thật không? Thống lĩnh đại nội thị vệ kia uống chẩm tửu thực sự không chết?”

Tuyết Y Hầu lắc lắc cái bình, “Người là hoài nghi lời của bản hầu, hay là sợ uống bình rượu này?”

Phùng Cổ Đạo nao núng, lập tức bưng bình, “Thì ra Hầu gia không tin ta trúng phải Ngộ Dạ Tam Thi châm. Đã như vậy, vì sao đêm qua ta phát tác, Hầu gia không bắt mạch tượng thử?”

“Người đa tâm rồi. Bản hầu đương nhiên tin người chứ. Nếu bản hầu không tin người, sao lại lấy cả chẩm tửu đã cất giữ bao lâu nay ra cứu người?” Tuyết Y Hầu không mặn không nhạt nói.

Phùng Cổ Đạo nói, “Nếu ta không trúng Tam Thi châm, như vậy chính là mua dây buộc mình, tự làm bậy không thể sống, chết cũng bằng không. Nếu ta thực sự trúng Tam Thi châm, như vậy lời ta nói chính là thật, Hầu gia cũng có thể thả lỏng một nửa... Hầu gia đúng là giỏi tính toán.”

Tuyết Y Hầu lại cười nói, “Người nghĩ nhiều quá.”

Nói tới nói lui, cái bình trong tay cũng không có nửa phần muốn thu hồi.

Phùng Cổ Đạo thở dài, tiếp nhận cái bình, không nói hai lời mở nắp ngựa đầu uống cạn.

“Mùi vị thế nào?” Tuyết Y Hầu hỏi.

Phùng Cổ Đạo suy nghĩ một chút rồi đáp, “Thanh sảng ngon miệng.”

“Xem ra sương sớm ở nơi này mùi vị không tồi, một hồi người đi thu thập một ít để pha trà.”

Phùng Cổ Đạo xiết cái bình, “Cho nên đây không phải là chằm tửu?”

Tuyết Y Hầu liếc mắt nhìn hắn, “Người nghĩ bản hầu có thói quen tùy thân mang theo chằm tửu sao?”

“Cho nên Hầu gia vừa rồi là đang thử ta?” Một cho y còn có thể bình tĩnh tự nhiên mà nói ra cái câu ‘Người nghĩ nhiều quá’ nữa.

“Ta không có thử người.” Tuyết Y Hầu phủ nhận.

Phùng Cổ Đạo nghĩ y dám làm không dám nhận, trên mặt lộ chút xem thường.

Tuyết Y Hầu nói, “Ta là đùa giỡn người.”

Phùng Cổ Đạo: “...”

.

Sương sớm dần dần tan đi.

Phùng Cổ Đạo thu thập xong giọt sương đang định quay về xe ngựa, đột nhiên, phía sau có một đạo bạch quang cực mãnh liệt phóng tới.

Hắn nghiêng đầu nhoáng lên.

‘Đốt’ một tiếng.

Một cây hồng vũ tiễn liền thẳng tắp ghim trên thùng xe.

A Lục nhất thời nháy dựng lên, hướng tên thích khách toàn thân bọc trong một tầng ngân giáp kia chém tới. Bọn thị vệ một nhóm bảo vệ xe ngựa, một nhóm xông lên trước tróc nã thích khách.

Phùng Cổ Đạo nhổ xuống vũ tiễn.

Tuyết Y Hầu vén rèm lên, liếc nhìn vũ tiễn trong tay hắn, “Huyết Đồ đường?”

Phùng Cổ Đạo cười khỗ, “E là thế.”

Tuyết Y Hầu nói, “Lẽ nào không ai nói cho người, tự gây họa thì tự xử lý sao?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta còn tưởng lưng dựa đại thụ có bóng râm chứ.”

“Người bây giờ còn ở ngoài bóng râm, chờ bắt được Minh Tôn, bản hầu mới cho phép người tiến vào bóng râm của Hầu phủ.”

Phùng Cổ Đạo lặng lẽ thở dài, đứng dậy phóng người xông vào vòng chiến.

A Lục vốn đã cảm thấy đám thị vệ kia vướng tay vướng chân, hiện tại lại thêm một người, càng thêm phiền táo, “Mình ta là đủ rồi, người tới làm cái gì?”

“Không có gì, giao nơi này cho ta.” Trong tay áo Phùng Cổ Đạo phóng ra một thanh kiếm rộng cỡ hai ngón tay, màu sắc còn long lanh phản quang hơn cả khôi giáp trên người thích khách.

“Dựa vào cái gì?” Bảo tọa thiếp thân thị giả cho Hầu gia bị hãn cướp đi còn chưa tính, dựa vào cái gì ngay cả cơ hội lập công cũng phải cướp? A Lục dị thường bất mãn.

Nhưng Phùng Cổ Đạo thỏa mãn sao?

Hãn chỉ đành than thở, “Hầu gia gọi người trở lại xem diễn.”

A Lục ngăn người, kiếm của Phùng Cổ Đạo đã ngăn lại kiếm của hãn, cuốn lấy thích khách kia.

Thích khách kia dùng chính là tử mẫu thương, một dài một ngắn, hiểm thấy nhất chính là hai tay còn có thể trao đổi qua lại.

Phùng Cổ Đạo vài lần muốn phi thân tới gần hãn, đều bị đoản thương của hãn bức lui.

Kiếm của hãn không dài, cự ly của hai người càng lúc càng gần lại, có hại tất nhiên là hãn.

Nhưng làm hãn khó chịu nhất chính là bộ khôi giáp kia.

Theo sắc trời càng lúc càng sáng, ánh dương quan chiếu lên khôi giáp, bạch quang lóe lên không ngừng cản trở đường nhìn của hãn.

Tuyệt Y Hầu gọi người đem bàn thấp và đệm mềm chuyển ra cang xe*, y ngồi trên đệm, rót sương sớm mà lúc này Phùng Cổ Đạo thu thập vào trong nôi, chậm rãi đun sôi.

*(cang xe: vị trí trước cửa xe ngựa thường dành cho người đánh xe ngồi)

A Lục đứng bên xe ngựa, nhỏ giọng nói thầm, “Ta thấy võ công của hãn rất là không xong.”

“Chính xác.” Tuyết Y Hầu gấp một hòn than thả vào trong nồi, “Mặc dù bốn phía có nhiều thị vệ nhìn chăm chăm như vậy, hãn cũng không chống được hai mươi chiêu tiếp theo.”

A Lục nói, “Nếu hãn rách việc như thế, sao Hầu gia còn bảo hãn đi đối phó thích khách.”

“Bản hầu chỉ muốn biết, kẻ mà thích khách kia chân chính muốn giết là ai.”

“Sao không bắt hãn lại rồi nghiêm hình bức cung?” A Lục xoa tay, nóng lòng muốn thử, “Không bằng để ta thử xem?”

“Nghiêm hình bức cung?” Ánh mắt Tuyết Y Hầu lộ ra một tia hứng thú, “Cũng không tồi. Người đi đi.”

Khi A Lục xách theo đại đao xông vào cuộc chiến, thì Phùng Cổ Đạo đã mồ hôi đầm đìa, bị đối phương làm cho ngay cả nói cũng nói không ra hơi. Cho nên hầu như không chút do dự, hãn đem nhiệm vụ chiến đấu vinh quang nhường lại.

Ngay khoảnh khắc hãn xoay người định đi.

Trường thương của thích khách đột nhiên đỡ lấy đại đao của A Lục, đoản thương tuốt tay phóng ra, lách qua khe hở dưới nách A Lục, phóng thẳng tới sau lưng Phùng Cổ Đạo.

Trực giác của người tập võ khiến Phùng Cổ Đạo ngay trong nháy mắt xoay người, giơ kiếm lên đỡ.

Nhưng kiếm của hãn thực sự quá hẹp, mà lực tới của đoản thương quá lớn.

Một tiếng “Đing” vang lên.

Hắn cảm thấy cánh tay chấn động, đầu đoản thương đã xẹt qua thân kiếm, trực tiếp phóng tới tim hắn! ?

Phùng Cổ Đạo: Hầu gia quả nhiên so với đại gia càng khó hầu hạ.

THẮT

Ngay tại giây phút sinh tử này!

Một hạt thủy châu như ám khí mang theo khí thế vạn quân phóng tới, kham kham ngay tích tắc lúc ngoại sam của Phùng Cổ Đạo bị đoản thương đâm thủng, đánh bay đầu thương.

Lại một tiếng “Đốt”.

Đầu thương bị ghim tại thân cây cách đó không xa.

Phùng Cổ Đạo vượt vượt lỗ nhỏ trên ngoại sam, quay đầu nhìn về phía xe ngựa.

Tuyệt Y Hầu đang dùng trức giáp khuấy nước trong nồi.

Phùng Cổ Đạo bước nhanh tới bên xe ngựa, ấp lễ nói, “Đa tạ ân cứu mạng của Hầu gia.”

Tuyệt Y Hầu buông tay, mỉm cười nói, “Ân tình của bản hầu, không phải dễ nợ như vậy đâu.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta đã có giác ngộ cục cung tận tụy, chết chẳng từ nan rồi.”

“Người nghĩ nợ ân tình của bản hầu sẽ khiến người chết đi?”

“Ta là nghĩ đến tình huống xấu nhất.”

“Rất tốt.” Tuyết Y Hầu cười cười, nhưng nhìn không ra là rất tốt, hay là rất không tốt.

Bên kia A Lục phát hiện một người đánh không nổi, bèn gọi thị vệ tham gia quần đấu.

Cái này gọi là song quyền nan địch tứ thủ, huống chi lúc này không chỉ là tứ thủ, mà là hơn bốn mươi thủ... Thích khách mấy lần muốn thi triển khinh công bỏ chạy đều bị bọn họ dùng các loại đồ vật đánh cho quay về, ngay cả hai chiếc hài cũng bị giật không cánh mà bay, rốt cuộc cố đánh mà bị tóm.

Tuyết Y Hầu đứng trên cang xe, nhìn thích khách bị trói thành bánh quai chèo đưa đến trước mặt mình, mắt khẽ nheo lại.

A Lục cố ý ở trước mặt y đại triển thân thủ, giáng một cái tát vào mặt thích khách, “Nói, người là ai?”

Phùng Cổ Đạo vội ho một tiếng, “Người có nghĩ, lấy mũi sắt của hãn ra, biết đâu đánh cang đã tay hơn không?”

A Lục ở sau lưng xoa xoa bàn tay bị mũi phản chấn đến hơi tê tê, quật cường nói, “Ta là muốn để mũi giáp phát ra tiếng vang chấn cho hãn đầu óc choáng váng, như vậy rất có lợi cho việc bức cung.”

“Có lý, cao minh!” Phùng Cổ Đạo hướng hãn giơ ngón tay cái lên, sau đó nhỏ giọng hỏi Tuyết Y Hầu, “Đây không phải là độc môn tuyệt học của hầu phủ chứ?”

Tuyết Y Hầu nói, “Cơ hội để người cúc cung tận tụy đến rồi, để bản hầu kiến thức độc môn tuyệt học của người một chút.”

A Lục môi giật giật, con mắt bất mãn trừng lên liếc Phùng Cổ Đạo, lui ra phía sau nửa bước, nhường chỗ.

Phùng Cỗ Đạo vô tội xòe tay nhún vai, ngồi xõm bên cạnh thích khách, thở dài nói, “Ta biết, người nhất định cho rằng ta sẽ lấy mũi giáp của người ra, lấy đao gác trên cổ uy hiếp người. Nếu như người không trả lời, ta sẽ lấy đao ấn vào trong cổ người từng tắc từng tắc, để máu chậm rãi chảy xuống, cho đến khi người sợ mới thôi.”

Thích khách lạnh lùng trừng mắt.

“Nhưng mà, ta biết người không sợ.” Phùng Cỗ Đạo vươn tay lấy mũi sắt của hắn xuống, “Nhất định người lại cho rằng, người không sợ đau, ta sẽ dùng chiêu thọt lét để dẫn vật người. Thọt bên nách người, thọt xương sườn người, thọt lòng bàn chân người.”

Thích khách vẫn như cũ mặt không biểu tình.

“Nhưng mà ta không làm như vậy, bởi vì ngay cả người thiện lương vô tội như ta mà cũng dám giết, đã nói lên người vô tình vô nghĩa tới mức nào, thông thường những kẻ vô tình vô nghĩa sẽ không sợ nhột.”

A Lục nhin không được nói, “Người không định ở chỗ này lắm nhai tới khi hắn chịu không nổi chứ hả?”

Tuyết Y Hầu tự tiểu phi tiểu nói, “Hắn không phải lắm nhai cho thích khách nghe, hắn là lắm nhai cho ta nghe.”

Phùng Cỗ Đạo quay đầu lại nói, “Hầu gia anh minh.”

“Phùng Cỗ Đạo, đây là cục cung tận tụy của người đối với bản hầu?” Tuyết Y Hầu từ tốn vuốt ve ngọc ban chỉ trên ngón tay, “Bản hầu còn tại, người đã tắc trách. Vậy nếu bản hầu không tại...”

“Phi phi phi.” Phùng Cỗ Đạo nhanh chóng cắt lời y, nói, “Hầu gia phúc như đông hải, thọ bỉ nam sơn sao lại không tại được? Dù có không tại, cũng là chuyện của trăm năm sau.”

(bạn xỏ xiên anh, hiểu lệch nghĩa không tại tức là từ trần đó mà = =+)

A Lục phi một ngum nói, “Người nói bậy bạ gì đó. Hầu gia là nói vạ nhất hăn không ở trước mặt.”

“Vậy đi đâu rồi?”

“Đi...” A Lục ngẩn người nói, “Liên quan gì tới người!”

Thích khách nhìn ba người đột nhiên vây lại với nhau, bỗng nhiên có loại cảm giác tịch mịch như bị bỏ rơi.

“Đủ rồi.” Tuyết Y Hầu lãnh đạm ngăn lại A Lục đang nổi giận, nói với Phùng Cổ Đạo, “Người chỉ cần dùng một phần ba công lực chọc giận ta đối phó hăn là được.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Hầu gia quá lời, ta chưa bao giờ dám chọc giận Hầu gia, ta cho tới giờ đều là khen tặng Hầu gia.”

“... Người cũng khen tặng hăn một chút đi.”

Phùng Cổ Đạo quay đầu lại nhìn thích khách.

Thích khách vẫn như cũ trưng ra gương mặt lạnh.

Phùng Cổ Đạo khách khí nói, “Thích khách huynh quả nhiên anh minh thần võ, trí mưu hơn người. Không hổ là tài năng trụ cột trong giới sát thủ.”

Con người thích khách giật giật.

“Hiếm có nhất chính là, thích khách huynh cư nhiên còn trông anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng như vậy, có thể nói là Phan An tái thế, Tống Ngọc phục sinh.”

Ánh mắt mà thích khách nhìn hắn đã giống hệt nhìn một tên ngớ ngẩn rồi. Từ nhỏ đến lớn, hắn không bị người ta mắng là mũi bẹp, mắt tam giác thì đã xem như không tồi... Phan An Tổng Ngọc? Đó chính là lúc tái thể phục sinh không có đem thi thể đã hư thối tu bổ lại.

“Ta từ nãy tới giờ vẫn luôn nghĩ, nếu ta có được phân nửa dung mạo, phân nửa tài hoa như thích khách huynh đây, vậy đời này ta không còn gì tiếc nuối.” Phùng Cổ Đạo nói đến đây, xúc động đến không kiềm chế được, “Chẳng hay lệnh đường đạo này có mạnh khỏe không?”

Thích khách: “...”

“Ta rất tưởng niệm bà. Mặc dù chúng ta trước giờ chưa hề gặp mặt, nhưng là tri kỷ đã lâu.”

Thích khách: “...” Hắn là cô nhi.

Phùng Cổ Đạo không ngừng cố gắng, “Đối với lệnh tôn, ta vẫn rất kính phục. Có thể sinh ra thứ nhi tử như người, cần rất nhiều dưỡng khí. Ý ta muốn nói là, sinh ra nhi tử hoàn mỹ như người, mà không tự ti mặc cảm đến treo cổ tự sát, là cần có dưỡng khí.”

...

“Được rồi.” Tuyết Y Hâu chậm rãi thở ra một hơi, “Vẫn là A Lục tới đi.”

Lúc Phùng Cổ Đạo nhường chỗ có chút lưu luyến.

“Người rất sợ bản hầu tử miệng hắn có được tin tức sao?” Tuyết Y Hâu hỏi.

Phùng Cổ Đạo nhìn thích khách đang bị A Lục dùng thủ pháp đại nội chuyên dụng để kích thích huyết đạo quanh thân và các khớp xương trên khắp thân thể, thở dài nói, “Ta chỉ sợ hắn nhất thời nghĩ quẩn, cắn túi độc

trong hàm răng. Độc dược đó là Huyết Đồ đường đặc biệt nghiên cứu ra dùng để tự sát, hiệu quả tuyệt đối không thua gì châm tửu của Hầu gia.”

Tuyệt Y Hầu mâu quang lóe lên.

A Lục lập tức nắm hàm dưới của thích khách, chỉ nghe “pắc” một tiếng, hàm dưới đã bị tháo xuống.

Nước bọt của thích khách không ngừng từ trong mồm chảy ra, con mắt ác độc mà trừng Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Tên này nhất định là người mới. Thông thường người của Huyết Đồ đường khi bị tóm được, trước tiên sẽ cắn túi độc tự sát.”

Tuyệt Y Hầu liếc nhìn hắn, “Nghe có vẻ, người hơi tiếc nuối.”

Phùng Cổ Đạo: “Có loại cảm giác tang thương rằng mới không bằng cũ. E là tới sau cùng, mỗi lần ăn của Huyết Đồ đường sẽ bởi vì không người nối nghiệp mà mai danh ẩn tích.”

Tuyệt Y Hầu nói, “Theo cát ngôn (lời may mắn) của người.”

A Lục muốn lấy túi độc trong miệng thích khách ra.

Tuyệt Y Hầu nói, “Túi độc dễ vỡ. Phùng Cổ Đạo người tới đi.”

Phùng Cổ Đạo ủy khuất nói, “Tay của ta hay của A Lục đều là tay như nhau.”

“Nếu túi độc vỡ, người phải đi liếm đầu lưỡi của thích khách một cái.”
Tuyệt Y Hầu cười tủm tỉm nói.

Phùng Cổ Đạo rùng mình, “Hầu gia muốn cho ta chết, sao không chính đại quang minh mà nói?”

“Người trúng Tam Thi châm, chưa chắc sẽ chết. Nói không chừng nhân họa được phúc.”

“Đa tạ Hầu gia suy xét chu đáo.”

“Vậy còn không đi?”

“Chân ta bị chuột rút.” Phùng Cổ Đạo chôn chân tại chỗ không chịu động.

“A Lục, công hân đi.”

Phùng Cổ Đạo thấy A Lục hùng hổ đi tới, vội vã chạy đến bên cạnh thích khách, “Không rút nữa.”

Thích khách hoàn toàn không còn bình tĩnh như trước, hai ngọn lửa trong mắt phảng phất có thể bắn ra bất cứ lúc nào.

“Thích khách huynh, tin rằng nghe được lời ca ngợi vừa rồi, nên biết kính ngưỡng của ta đối với người như nước trong ngàn con sông, bát ngát mênh mông. Hôm nay đắc tội là vì tình thế bất đắc dĩ, nếu người thương cảm ta đồng tình ta thương hại ta... Không bằng hãy theo ý Hầu gia, nói ra thân phận của kẻ sau màn làm chủ đi. Nếu người không chịu, ta chỉ có thể cởi sạch y phục người, ném vào kỹ viện...” Phùng Cổ Đạo vươn tay, đột nhiên đỡ lấy hàm dưới của hắn, “Tiếp khách.”

Máu đen từ trong mồm thích khách không ngừng trào ra, con người hắn lồi ra, tàn bạo mà trừng Phùng Cổ Đạo, trong mắt chứa mạt tiếu ý mà chỉ có đây đó mới biết được, “Minh... Tôn...” Hắn dùng thanh âm cực thấp cực chậm nỉ non.

“Minh Tôn?” Phùng Cổ Đạo cao giọng đọc ra, sau đó vội vàng điểm huyết đạo của hắn, “Thích khách huynh, nếu người nguyện ý, cần gì không nghĩ thông suốt mà nuốt độc được như vậy chứ?”

Chỉ là tất cả đã muộn, thích khách hai mắt trợn lên, trực tiếp đuổi chân.

Phùng Cổ Đạo cảm thán nói, “Vị thích khách huynh này thật là... trung nghĩa lưỡng toàn. Vì trung với Huyết Đồ đường, hắn không tiếc tự sát. Nhưng vì không cô phụ A Lục và ta đã lãng phí nhiều khí lực lời lẽ như vậy, hắn vẫn nói ra kẻ sau màn xúi giục kia. Chết cũng chết vinh quang như vậy, đúng là hiếm có.”

Tuyệt Y Hầu sâu xa khó lường mà nhìn hắn một lúc lâu, mới chậm rãi niệm hai chữ ‘Minh Tôn’ một lần, khóe miệng ngậm tia cười lạnh, “Không ngờ đường đường Ma giáo Minh Tôn cũng mượn lực lượng của Huyết Đồ đường để truy sát phản đồ.”

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Lẽ nào Hầu gia chưa nghe qua phương hoàng rơi xuống đất không bằng cả con gà sao? Minh Tôn bây giờ đã thế đơn lực cô, đã thành chó mất chủ, mượn Huyết Đồ đường truy sát ta đã là tôn nghiêm cuối cùng của hắn.”

Tuyệt Y Hầu nói, “Ta nguyên bản còn dự định thu hấn về môn hạ, hôm nay xem ra...”

“Hắn là kẻ hèn nhát đỡ không dậy nổi.” Phùng Cổ Đạo cắt lời.

Tuyệt Y Hầu liếc xéo hấn.

Phùng Cổ Đạo cười khố, “Hầu gia cũng biết ta với hấn thù bất lưỡng lập.”

“Bản hầu rất mong các người có thể trở thành trợ thủ đắc lực cho bản hầu.”

“Vậy lúc trước Hầu gia không nên giết nhiều người của Ma giáo như vậy.”

Tuyết Y Hầu nói, “Nếu không chém hết cành lá bên người Minh Tôn, bản hầu làm sao khiến hãn ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.”

“Ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ?” Biểu tình của Phùng Cổ Đạo rất cổ quái.

Tuyết Y Hầu nói, “Đương nhiên, tuyệt đối không phải cái loại như trong đầu người đang nghĩ.”

Phùng Cổ Đạo cười gượng, “Ta chả nghĩ gì cả.”

“Uống cạn nước trong nồi, lên đường khởi hành.” Tuyết Y Hầu xoay người quay về thùng xe.

Phùng Cổ Đạo nhìn nồi nước trong tới nỗi có thể nhìn thấy đáy, nói, “Hầu gia, không có lá trà.”

“Nếu có lá trà, bản hầu đã cho ngựa uống rồi.”

Phùng Cổ Đạo: “...”

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Bối Bạ Hữu Lý [3]

BÁT

Bụng đói mà uống nhiều nước như vậy tuyệt đối không phải một chuyện khoái trá, nhất là phải không ngừng nhảy xuống xe ngựa, lại không ngừng đuổi theo nhảy lên lại.

Tuyệt Y Hầu bị hắt ra ra vào vào mang theo gió thổi đến dị thường mất kiên nhẫn, “Người không nhịn một chút được sao?”

Phùng Cổ Đạo đóng cửa lại thở dài nói, “Hầu gia, trên đời này có rất nhiều chuyện nhịn không được.”

“Người là ám chỉ bản hầu ném người xuống xe?”

Phùng Cổ Đạo ôm quyền nói, “Cực mong muốn nhưng, không dám xin người.”

Tuyệt Y Hầu nói, “Đã như vậy, người hãy tự đem bản thân ném xuống một trăm lần đi.”

...

Phùng Cổ Đạo liếm liếm môi ba lần, mới nói, “Một trăm lần mà Hầu gia nói là?”

“Chín mươi chín cộng một lần.”

...

Vì vậy, dưới bóng cây xanh trên con đường nhỏ trong rừng, một chiếc xe ngựa tinh xảo xen lẫn trong vài chiếc xe ngựa chạy đi chậm chậm. Bên cạnh đó có một thân ảnh không ngừng nhảy lên càng xe, rồi lại nhảy xuống càng xe, trong miệng còn lẩm bẩm đếm một hai ba bốn...

.

Càng tới gần Thái Nguyên, tin tức về Minh Tôn càng hồi báo thường xuyên hơn.

Để giữ chân Minh Tôn, Tuyết Y Hầu trước sau phái ra ba nhóm nhân mã liên hợp với quan phủ địa phương tập nã hãm.

Nhưng hồ lạc bình dương vẫn là mãnh hổ.

Minh Tôn một đường quá quan trăm tướng*, phá tan phòng tuyến dày đặc, đã chạy tới Dương Tuyền.

*(muốn qua được cửa ải thì giết vị tướng canh giữ, ý nói vượt mọi khó khăn để tiến lên phía trước)

Tuyết Y Hầu đem báo cáo của trạm dịch ném qua một bên, hỏi, “Người nghĩ Minh Tôn kia có phải là Minh Tôn thật không?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Có thể không phải.”

“Hay cho câu có thể không phải.” Tuyết Y Hầu nói, “Lúc đầu không phải người nói đây là một cái bẫy sao?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Lúc đầu thì nói như vậy.”

“Vậy hiện tại thì sao?”

“Hiện tại vẫn có thể là cái bẫy.”

Ngón tay đặt tại đầu gối của Tuyết Y Hầu nhẹ nhàng búng, “Phùng Cổ Đạo, hẳn người còn nhớ rõ bản hầu vì sao dung túng cho người như vậy?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Bởi vì Hầu gia yêu quý nhân tài.”

Tuyết Y Hầu sửa đúng, “Bởi vì bản hầu yêu quý nhân tài hữu dụng cho bản hầu.”

Phùng Cổ Đạo suy nghĩ một chút rồi nói, “Ta vẫn cho rằng, phía trước là cái bẫy.”

“Nga?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Tuy ta chưa từng thấy được dung mạo của Minh Tôn, nhưng đối với phương thức làm việc của hắn vẫn biết một hai. So với Âm Tôn Viên Ngạo Sách cả gan làm loạn, Minh Tôn coi như tâm tế như phát, bộ bộ vi doanh*. Nếu không khi trước hắn cũng không chấp tay nhường ra Bể Nghề sơn, rời xa quê nhà. Trải qua Bể Nghề sơn nhất dịch, Minh Tôn từ lâu đã là chim sợ cành cong, tuyệt đối không thể nghênh ngang xuất hiện trong tầm mắt của Hầu gia.”

*(tâm tế như phát, bộ bộ vi doanh: tâm tư tinh tế như sợi tóc, mỗi nước đi đều suy tính từng điểm nhỏ. Ý nói làm người vô cùng kỹ tính, cẩn thận)

Tuyết Y Hầu thờ ơ nói, “Cho nên, Minh Tôn nhất định sẽ nấp ở nơi bản hầu không nhìn thấy?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Không hẳn là không nhìn thấy, nhưng nhất định là chưa từng chú ý tới.”

“Tỷ như?”

“Ô Hàng.”

Tuyết Y Hầu mỉm cười nói, “Người có vẻ rất thích Tô Hàng. Bất quá Dương Tuyền cách nơi này không xa, dự đoán của người rất nhanh sẽ được chứng thực.”

Phùng Cổ Đạo do dự một chút, “Ta có một yêu cầu quá đáng, còn thỉnh Hầu gia ân chuẩn.”

“Yêu cầu quá đáng?” Tuyết Y Hầu điều chỉnh tư thế ngồi, thản nhiên hỏi, “Chẳng lẽ có liên quan tới sư phụ người?”

“Hầu gia đúng là nhìn rõ mọi việc.” Phùng Cổ Đạo nói, “Quả thật là về sư phụ ta. Tuy rằng Minh Tôn này chưa chắc là thật, nhưng bên người Minh Tôn này tất nhiên sẽ có một trưởng lão thật sự, nếu lỡ người kia là sư phụ ta, mong Hầu gia có thể nương tình.”

“Không phải người nói đệ tử của ông ta rất nhiều sao, không thiếu một kẻ là người?”

Phùng Cổ Đạo cười khỏ nói, “Tuy rằng ông không thiếu một người là ta, nhưng ta chỉ có một sư phụ là ông.”

Tuyết Y Hầu cười khê, “Không ngờ người lại có vài phần hiếu tâm đối với sư phụ như vậy.”

“Lẽ nào trong cảm nhận của Hầu gia, ta chính là một kẻ vô tình vô nghĩa?”

“Chí ít không dính chút nào tới có tình có nghĩa.”

Phùng Cổ Đạo ngốc ngốc nói, “Hầu gia quả nhiên thẳng thắn.”

“Đối với người, bản hầu cần phải bịa chuyện sao?” Tuyết Y Hầu chậm rãi nhắm mắt lại, nốt ruồi son bên đuôi mày như một điểm chu sa, tôn cả gương mặt đến cực kỳ diễm lệ.

Phùng Cổ Đạo bình tĩnh thu lại ánh mắt.

.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại.

Có tiếng mưa tí tách rơi trên mặt đất.

A Lục ở bên ngoài nói, “Hầu gia, trời mưa rồi.”

Tuyệt Y Hầu mi nhãn bất động, đạm nhiên nói, “Đợi mưa tạnh.”

Tiếng mưa rơi rả rích, liên miên không ngừng, rơi trên đỉnh xe tròn một đêm, nhưng không có dấu hiệu sẽ ngừng.

Đợi khi sắc trời hơi lộ ra một vệt xám đen ở phương đông, phía trước đột nhiên truyền đến tiếng ngựa khuy gối ngã xuống đất.

Ngay sau đó là thị vệ hét lớn, “Ai?!”

A Lục cơ linh nhảy ra xe ngựa của mình, canh giữ trước xe ngựa của Tuyệt Y Hầu.

Tuyệt Y Hầu mở mắt, lặng lẽ nhìn hỏa quang rất nhanh nhoáng lên lại rất nhanh bị nước mưa dập tắt ở bên ngoài.

Phùng Cổ Đạo giật giật cái chân tê rần, đẩy cửa ra, lộ đầu ra nhỏ giọng hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

A Lục không nhìn được mà trừng mắt liếc hằm, “Thích khách.”

Phùng Cổ Đạo nhú nhú mày, thấp giọng nói, “Cái giá mà Minh Tôn trả cho Huyết Đồ đường nhất định rất cao.”

A Lục nói, “Hình như không phải Huyết Đồ đường.”

Trong lúc nói mấy câu này, các thị vệ đã giao thủ với thích khách.

A Lục nhảy lên đỉnh của chiếc xe ngựa phía trước, thu hết tình huống bốn phía vào đáy mắt, “Đối phương tổng cộng ba người. Một người già, hai người còn trẻ.”

Phùng Cổ Đạo mâu quang chợt lóe nói, “Vũ khí của người già kia có phải là một cây quả trượng không?”

“Không phải.”

Phùng Cổ Đạo thở phào nhẹ nhõm.

“Không phải một cây quả trượng bình thường, là một cây quả trượng bằng thiết.” A Lục bổ sung.

Phùng Cổ Đạo rửa khế một tiếng, quay đầu lại bồi cười với Tuyết Y Hầu, “Là sư phụ ta.”

Tuyết Y Hầu biếng nhác nói, “Người có thể ngăn cản ông ta không?”

Phùng Cổ Đạo cười khố, “Nếu như để ông một quả trượng đánh chết ta, nói không chừng tâm tình ông sẽ tốt lên không tiếp tục đánh nữa.”

Tuyết Y Hầu nói, “Đó cũng là một biện pháp.”

Bên ngoài tiếng kêu rên của thị vệ liên tiếp vang lên, hiển nhiên đối phương nhân số không nhiều, nhưng mỗi người đều là cao thủ, hơn nữa đã chiếm thượng phong.

A Lục cao giọng kêu lên một tiếng, bèn nhảy khỏi đỉnh xe gia nhập chiến cuộc.

Tuyết Y Hầu nhú mày, “Ta ghét ngày mưa.”

Phùng Cổ Đạo nghĩ: Thì tại người ghét, cho nên đối phương mới thích.

“Ta càng ghét ngày mưa lại bị quấy nhiễu.” Nói tới chữ nhiễu, thanh âm của Tuyết Y Hầu như mũi tên bắn ra cửa xe.

Đồng thời bắn ra còn có Phùng Cổ Đạo.

Nói cụ thể là, hắn bị năm sau gáy, ném bay ra ngoài.

Lão giả kia thấy thân ảnh Phùng Cổ Đạo bay tới, trong mắt nộ ý đại thịnh, liên tiếp kêu lên vài tiếng “Tới hảo”, quả trứng trong tay không chút lưu tình mà đánh xuống đầu hắn.

Phùng Cổ Đạo ở giữa không trung đã không có chỗ mượn lực, xoay người vô lực, chỉ có thể rút kiếm trong tay áo ra, kiên trì nghênh đón.

Kiểm và thiết quả trứng giao nhau, đốm lửa tung tóe khắp nơi.

Phùng Cổ Đạo mượn lực phản đạn quay trở lại càng xe.

Nước mưa rơi vào trên người hắn, từ sau gáy chảy vào nội tạng, lạnh thấu tim. Giống như ánh mắt mà lúc này lão giả nhìn hắn.

“Ranh con! Vong ân phụ nghĩa, thức ăn cho chó xin được nhờ bán đứng bản giáo ăn có ngon không?!” Lão giả đem thiết quả gõ đến tiếng vang rung trời.

Phùng Cổ Đạo cúi đầu nói, “Đệ tử có khổ tâm.”

“Khổ tâm? Khổ tâm cái gì? Ngộ Dạ Tam Thi chiêm?” Lão giả tiếp tục chửi ầm lên, “Người là cái thứ lang tâm cầu phế! Không chịu ngấm lại năm xưa nếu không có ta, người sớm không biết đầu thai nơi nào rồi. Hiện tại bất quá chỉ là Tam Thi chiêm nhỏ lại khiến người đem lương tâm cho chó ăn. Minh Tôn làm như vậy là vì tốt cho người, không muốn người đi nhầm đường.”

Phùng Cổ Đạo phản bác, “Nam nhi phải lập chí sẵn sàng góp sức cho triều đình, dương danh lập vạn. Sao có thể ngày ngày làm đồng bọn với Ma giáo yêu nghiệt?”

“Ma giáo yêu nghiệt?!” Lão giả không mắng nữa, trực tiếp cầm thiết quái xông tới đánh hấn.

Phùng Cổ Đạo nào dám liều mạng, rụt cổ lại chạy về phía Tuyết Y Hầu.

Tuyết Y Hầu lúc này đang lấy một địch hai. A Lục và thị vệ đều bị y đuổi sang một bên lược trận.

Chỉ là hai người trẻ tuổi kia cũng không phải đèn cạn dầu, song kiếm hợp bích, tuy không phải thiên hạ vô địch, nhưng cũng phối hợp ăn ý, cực ít lộ ra kẽ hở.

Tuyết Y Hầu bị nước mưa xối vào khiến lửa giận trong lòng càng cháy càng cao, lãnh quang chột lóe trong mắt, kiếm đột nhiên giống như linh xà, từ trong khe hở của những giọt mưa nhanh nhẹn nhoáng lên, vô thanh vô tức xuất hiện ở giữa hai người trẻ tuổi. Vô thức, bọn hấn đồng thời huy kiếm đón lấy. Nhưng, kiếm của Tuyết Y Hầu đột nhiên biến mất.

Hai người trẻ tuổi trong lòng kinh hãi, chỉ thấy kiếm quang chột lóe, thanh kiếm nọ liền xuất hiện trước mắt, ở góc độ bọn hấn tuyệt đối tránh không thoát.

Đương.

Một thanh ngọc tiêu mạnh mẽ kích lên thân kiếm, kích cho kiếm lệch đi vài tấc, từ chỗ cách yết hầu hai người trẻ tuổi ba tấc xẹt qua.

Tuyết Y Hầu nhướng mày, thuận tay vung lên một đóa kiếm hoa, đánh ngọc tiêu bay lên giữa không trung, đón vào trong tay.

“Không hổ là Tuyết Y Hầu mà hoàng đế coi trọng nhất, quả nhiên hảo thân thủ.” Thân ảnh với y phục lam nhạt thanh nhã tuyệt tục như áng mây xa vời, lững lờ trôi vào trong màn mưa trên bầu trời rộng.

Tuyết Y Hầu thu hồi kiếm, khóe miệng loan loan, “Minh Tôn?”

Lúc này, Phùng Cổ Đạo vừa vắn vọt tới bên cạnh y, cẩn cẩn dực dực trốn vào vòng vây của đám thị vệ, trong miệng còn la hét, “Hầu gia cứu mạng.”

Tuyết Y Hầu đang định nói gì đó, lão giả đã nổi giận bùng bùng đuổi tới, “Ranh con! Ta dạy người lâu như vậy, người ngay cả dũng khí đối địch cũng không học được sao?” Chòm râu ướt sũng của lão suýt chút nữa bị tức đến vênh lên.

Phùng Cổ Đạo ló đầu ra nói, “Biết rõ đánh không lại còn tiến lên, đó không gọi dũng khí, mà gọi là hào hùng chịu chết.”

“Vậy người còn không ra đây hào hùng chịu chết!” Lão giả hận không thể đem thiết quả ném qua.

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta thừa nhận, cái này ta học không được.”

Thân ảnh thiên lam khẽ cười ra tiếng, “Phùng Cổ Đạo, người vẫn trước sau như một chọc người chán ghét.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Không dám không dám, ta đối với người cũng không thích được là bao.”

Tuyết Y Hầu hỏi, “Hắn là Minh Tôn?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Từ thanh âm và giọng điệu mà nói, chính là hắn.”

Tuyết Y Hầu hỏi, “Người còn nhớ rõ điều kiện lúc trước đáp ứng ta là gì không?”

Sắc mặt Phùng Cổ Đạo trắng bệch, “Bắt giữ Minh Tôn.”

“Cơ hội ngay trước mắt. Nếu người có thể làm được, bản hầu sẽ đặc xá cho việc dự đoán không chính xác của người.”

Phùng Cổ Đạo lâu bầu, “Ta nói là cái bẫy, rõ ràng là cái bẫy.”

“Hửm?” Mi đầu của Tuyết Y Hầu nhướng lên một cái.

Phùng Cổ Đạo đành phải bất chấp, giơ kiếm hướng thân ảnh thiên lam kia phóng đi.

Cùng lúc đó, kiếm của Tuyết Y Hầu lần thứ hai lặng lẽ xuất hiện trước mặt hai người trẻ tuổi.

CỬU

Mưa càng rơi càng lớn.

Phùng Cổ Đạo vừa chạy vừa cảm thấy trên người lạnh thấu tim.

Thân ảnh thiên lam đã gần ngay trước mắt, hẳn thậm chí có thể thấy rõ ràng hướng chảy của hạt thủy châu trên chiếc mặt nạ bạc.

“Nhiều năm như vậy, hy vọng võ công người có sở tinh tiến.” Trong thanh âm của lam y nhân mang theo một cổ tiểu ý nhàn nhạt.

Cước bộ của Phùng Cổ Đạo đột nhiên ngừng lại.

“Bởi vì,” Lam y nhân chậm rãi nói, “Lần này thật sự là sinh tử tương bác (đấu tranh sống chết).”

Chữ bác chưa hạ xuống, ngón tay người nọ đã đến gần.

Phùng Cổ Đạo nghiêng người nhoáng lên, kiếm trong tay áo như thiểm điện xoát xoát công kích liên tiếp ba chiêu.

Nhưng lam y nhân như đã sớm định liệu, phần eo nhẹ nhàng khom về phía sau, tay kia như nhành liễu trong gió, nhẹ nhàng đảo qua thân kiếm của hắn.

Phùng Cổ Đạo chỉ cảm thấy kiếm trong tay hơi chấn động, lập tức xoay cổ tay, cầm kiếm đâm lên phía trên.

Khoảnh khắc kiếm đảo qua trước mắt, hắn thấy vết rạn trải rộng như mạng nhện trên thân kiếm.

“Ngay cả kiếm của mình cũng không giữ được.” Lam y nhân than nhẹ, như quỷ mị mà trượt ra xa năm trượng.

Phùng Cổ Đạo quay đầu nhìn Tuyệt Y Hầu đang đấu với sư phụ hắn, do dự một lát, liền đuổi theo hướng lam y nhân.

Kinh công của lam y nhân hơn xa hắn, nhưng lại giống như muốn trêu chọc, chạy ra mấy trượng lại cố ý đứng lại chờ một chút, để hắn đuổi không kịp, nhưng cũng không mất dấu.

Phùng Cổ Đạo thấy hắn càng chạy càng tiến vào nơi hẻo lánh, cắn răng một cái, chuẩn bị xoay người chạy về.

Lam y nhân đột nhiên dừng bước cười khẽ, “Người lo lắng cái gì? Hắn đã theo kịp rồi.”

Phùng Cổ Đạo mâu quang chợt lóe, rung lên thanh kiếm trong tay, thân như thiểm điện hướng hắn bổ tới.

Lần này lam y nhân không chạy nữa, mà là lấy ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy thanh kiếm nọ, “Thanh kiếm này làm ra không dễ, cứ như vậy hủy đi, có phần đáng tiếc.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Vậy buông tay.”

“Nhưng để nó rơi vào trong tay kẻ không được việc như người...” Lam y nhân lật cổ tay, kiểm keng một tiếng bị bẻ gãy, “Ta cảm thấy càng đáng tiếc hơn.”

Phùng Cổ Đạo không kịp đau lòng, ngực đã trúng một chưởng của hân, cả người bay về phía sau.

Bay ra khoảng hai trượng, hân té ngã xuống đất, khóe mắt vừa vắn thoáng nhìn thấy thân ảnh bạch sắc bên cạnh.

“Hầu gia...” Phùng Cổ Đạo cúi đầu phun ra một búng máu đen, lau miệng nói, “Người đến thật đúng lúc.”

Tuyết Y Hầu cả người bị mưa lạnh thấm ướt đầm, trên người đã sớm không còn quý khí cao cao tại thượng trước đây, ngược lại nốt ruồi son trên mi sừng càng thêm tiên diễm, lộ ra một cổ yêu đã không nói nên lời.

“Bỏ tay chịu trói, ta tha cho người không chết.” Y nhìn chăm chăm lam y nhân, lạnh lùng nói.

Lam y nhân xòe tay, “Ta không phải đang chờ người đến trói sao?”

Tuyết Y Hầu mười ngón liên đạn (liên tiếp búng ra).

Mấy trăm hạt vũ châu nhất thời như đạn châu bắn tới lam y nhân.

Lam y nhân hai tay chậm rãi vẽ ra một vòng tròn.

Vũ châu chưa kịp đến gần, đã theo vòng tròn kia bắt đầu chậm rãi xoay tròn.

Lam y nhân đột nhiên đem vòng tròn trở tay đẩy ra ngoài.

Tuyết Y Hầu không chút nghĩ ngợi mà giơ lên ngọc tiêu chuyển ra một vòng tròn giống như thế.

Nhưng cũng không có bất luận hạt vũ châu nào đột kích.

Lam y nhân nói, “Chiêu thức giống vậy, ta không thêm học.”

Môi Tuyết Y Hầu nhếch lên một cái.

“Vòng tròn của Hầu gia không như vòng tròn của người!” Phùng Cổ Đạo phỉ phỉ y phục đứng lên, cười lấy lòng, “Ta giúp người giành lại mặt mũi.”

Tuyết Y Hầu trừng mắt liếc hẳn.

Phùng Cổ Đạo lập tức sửa lời, “Hầu gia, người tấn công phía trước hẳn, ta vòng qua, tấn công phía sau hẳn.”

Tuyết Y Hầu không mảy không nhạt hỏi, “Vì sao không phải người tấn công phía trước hẳn?”

Phùng Cổ Đạo thành thật trả lời, “Vị trí đó tương đối quan trọng... cũng tương đối nguy hiểm.”

Tuyết Y Hầu hừ nhẹ một tiếng, sau đó đã tách ra hai trượng, giao thủ với lam y nhân.

Phùng Cổ Đạo ở tại chỗ giật giật gân cốt, bỗng nhiên thoáng thấy ánh mắt mà Tuyết Y Hầu bắn tới trong lúc đang giao thủ, vội vã chạy tới hỗ trợ.

“Ngoan cố chống lại là không có kết quả tốt.” Phùng Cổ Đạo vòng ra sau lưng lam y nhân, khuyên nhủ, “Mọi người cùng nhau cải tà quy chính thật là tốt.”

Lam y nhân không quay đầu lại mà đánh ra một chưởng.

“A!” Phùng Cổ Đạo nhảy ra thật xa.

Tuyệt Y Hầu tức giận đến nổi tiện tay tặng cho hắn một hạt vũ châu.

Bởi hạt vũ châu nọ trộn lẫn trong rất nhiều vũ châu, cho nên Phùng Cổ Đạo nhất thời không lưu ý, cánh tay liền bị bắn một cái.

“Hầu gia...” Phùng Cổ Đạo cười khố, “Hiện tại hình như không phải lúc quân pháp bất vị thân.”

Tuyệt Y Hầu một bên ngăn địch, một bên hồi đáp, “Thân nhân của bản hầu đều là hoàng thân quốc thích, người thì tính cái gì?”

“Tâm phúc của hoàng thân quốc thích.” Phùng Cổ Đạo lại tiến lên tham chiến.

Tuy rằng võ công hắn không bằng Tuyệt Y Hầu và lam y nhân, nhưng nhiều người dù sao cũng thêm một phần trợ lực, tư thái của lam y nhân rất nhanh đã không tiêu sái như trước nữa, chậm rãi bị vây hạ phong.

“Lão phu đến giúp người!” Trên con đường, lão giả nhẹ nhàng gõ quái trượng lên mặt đất, thân thể như tên bắn phóng tới chỗ bọn họ.

Lúc này Phùng Cổ Đạo rụt đầu nói, “Hầu gia! Sư phụ ta!”

Tuyệt Y Hầu tức giận nói, “Không cần giới thiệu lại đâu.” Y nói, xoay người liền tung một chưởng.

Vô số vũ châu bị chưởng phong của y cuốn theo, bay về phía lão giả.

Lão giả xoay quái trượng vẩy ngang.

Vũ châu đều bị quét rơi.

“Hầu gia, không bằng chúng ta...” Phùng Cổ Đạo còn chưa nói xong, liền thấy đất đá ở sườn núi bên đường sạt lở, cuồn cuộn hướng về phía bọn họ mà đến.

Hầu như là vô thức, Phùng Cổ Đạo lắc mình muốn chộp lấy vai của Tuyết Y Hầu.

Tuyết Y Hầu thấy vai vừa trầm xuống, liền tách ra, trong tay cầm ngọc tiêu như cũ hướng lam y nhân công tới.

“Ranh con!”

Ngay khi Phùng Cổ Đạo còn muốn nói gì đó, đầu thiết quả của lão giả đã tống đến.

Phùng Cổ Đạo xoay người, khi thiết quả từ trước mặt đảo đến trước ngực thì ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy thiết quả của lão.

Lão giả giãy một chút, không tránh khỏi, trên mặt hiện lên một tia khó hiểu.

Phùng Cổ Đạo hất hất cằm về bên phải, cười lạnh nói, “Người cho là muốn đồng quy vu tận thì đồng quy vu tận sao?” Ngón tay hắn đẩy về phía trước, lão giả lập tức quát to một tiếng, rút lui vài bước.

Lúc này, đã có thể nghe được rõ ràng tiếng đất đá lăn xuống.

Phùng Cổ Đạo xoay người, chạy đến bên cạnh Tuyết Y Hầu nói, “Hầu gia, bảo mệnh quan trọng hơn.”

Tuyết Y Hầu đang hăng say đánh với lam y nhân, con mắt không chớp nói, “Chỉ là đất đá, há có thể làm khó dễ được ta?”

Phùng Cổ Đạo nhìn về phía lam y nhân, “Người không phải cũng nghĩ quần như vậy chứ?”

Trả lời hắn chính là tiếng cười của lam y nhân.

“Chết tiệt! Ta không thềm đùa với tên nhãi ranh nhà ngươi nữa!” Lão giả phi thân về phía lam y nhân, “Minh Tôn, chúng ta đi!”

Đất đá đã phô thiên cái địa mà lăn xuống.

Lam y nhân vỗ một chưởng về phía Tuyệt Y Hầu.

Tuyệt Y Hầu không chút nghĩ ngợi liền nghênh chưởng.

Tích tắc khi hai chưởng tương giao, y liền biết mình bị lừa. Bởi vì chưởng của lam y nhân căn bản không hề có lực. Hắn là liều mạng thụ thương nhằm mượn chưởng lực của mình để phản đạn, đẩy bản thân lên cao.

Quả nhiên, lam y nhân đã nhảy cao hai trượng, nhưng hiển nhiên cự ly như vậy cũng không đủ xa, đất đá dồn dập vẫn như cũ lăn phía trên hắn và lão giả.

Mặt đất bị trùng kích đến lung lay không vững.

Tuyệt Y Hầu nhìn đất đá cuộn trào mãnh liệt càng lúc càng gần, không chút suy nghĩ đã phi thân nhảy lên. Nhưng sau khi nhảy lên, y phát hiện việc mà mình nên làm trước đó chính là suy nghĩ, bởi vì một chân của y bị Phùng Cổ Đạo nắm lại kéo trở về.

Không kịp quở mắng, đất đá đã đồng thời bao phủ cả hai.

Trong lúc trời đất đảo lộn, y cảm thấy có một bàn tay kiên định nắm chặt lấy chân mình.

.

Sắc trời quang đãng.

Không trung thỉnh thoảng có loài chim hớn hở bay qua.

Phía dưới có tiếng nước chảy róc rách, làm cho tâm tình sinh ra cảm giác vui vẻ thoải mái.

Tuyết Y Hầu mở mắt, qua một lát mới thanh thanh sở sở, nhớ lại từ đầu tới đuôi sự việc vừa mới phát sinh.

Trong miệng còn lưu lại vị đất cát, khiến người buồn nôn. Y muốn ngồi dậy, thế nhưng vừa khê động, trên đùi đã truyền đến một cơn đau nhức. Y dùng khuỷu tay chống đỡ thân thể, chậm rãi ngồi dậy, vươn tay sờ sờ xương đùi, sau đó lãnh tỉnh ngầm phán đoán, bị gãy xương đùi rồi, phải lập tức nổi thẳng, dùng thứ gì đó cố định, nếu không chờ khi xương liền lại thì sẽ bị lệch, phiền to.

Bất quá hoàn cảnh của y hiển nhiên không cho phép y làm nhiều như vậy.

Y nhìn quanh bốn phía.

Mình bị ngã xuống bên vách núi, may là vách núi lại có cành cây ngăn trở, nếu không chỗ gãy có thể không phải xương đùi, mà là xương cổ rồi.

Tiếng nước gần như thế, nói rõ vách núi không cao. Chỉ là bên cạnh y không có trái cây và nguồn nước, vị trí này lại rất hung hiểm, đất dưới chân ẩm ướt, rất trơn, khi đứng không vững có thể sẽ trực tiếp ngã xuống.

Y phân tích hoàn cảnh xung quanh thật lâu, đột nhiên nhớ tới một việc

Phùng Cổ Đạo đâu?

Giữa lúc y nhớ đến, chợt nghe được một thanh âm quen thuộc từ dưới vách núi vang lên, “Hầu gia, người tỉnh rồi à?” Ngay sau đó, Phùng Cổ Đạo lộ ra nửa cái đầu.

Tuyết Y Hầu bắt đầu nghĩ, nếu như hiện tại y một chương đánh chết hẳn, như vậy y có còn phương pháp nào khác để bản thân bình an rời khỏi nơi này hay không.

Chờ Phùng Cổ Đạo cả người từ dưới vách núi bò lên trên, y cho ra kết luận —— Không có.

Vì vậy, Phùng Cổ Đạo ngay dưới tình huống hoàn toàn vô tri, may mắn tránh được một kiếp.

“Hầu gia, người có cảm thấy khó chịu ở đâu không?” Phùng Cổ Đạo mới vừa ở phía dưới rửa mặt, sơ lý tóc tai, cho nên ngoại trừ y phục có chút bẩn, cả người thoát nhìn vẫn khá thanh sáng.

Nhưng Tuyết Y Hầu thì ngược lại, hoàn toàn thành Ô Y Hầu rồi.

“Người nói xem?” Nếu như không phải hẳn tại thời khắc quyết định kéo y, y làm sao lại chặt vật như vậy? Tuyết Y Hầu tàn bạo trừng hẳn.

Phùng Cổ Đạo hiển nhiên rất rõ ràng nguyên nhân y trừng mình, cười gượng nói, “Đa tạ ơn cứu viện của Hầu gia lúc đó.”

...

Y là cứu viện sao?

Y rõ ràng là bị kéo xuống nước!

Tuyết Y Hầu dùng tiếng hừ lạnh trả lời câu cảm tạ của hẳn.

“Nếu Hầu gia không có yêu cầu gì, chúng ta lên đường trở về thôi?” Phùng Cổ Đạo nói rồi muốn đứng lên.

“Chân ta gãy rồi.” Tuyết Y Hầu lãnh tĩnh nói.

Phùng Cổ Đạo sửng sốt một lúc, cúi đầu hỏi, “Cái gì?”

“... Chân ta gãy rồi.”

Phùng Cổ Đạo nhìn chân y, hỏi, “Mấy cái?”

Tuyệt Y Hầu cắn răng nói, “Một cái.”

“VẬY còn đỡ, ta giúp ngươi đi tìm một cây quái trượng.”

“Cố định chân ta trước đã.” Những thường thức này là sư phụ y từ nhỏ đã dạy, cho nên y nhớ rất rõ ràng.

“Nhưng mà...” Phùng Cổ Đạo cười gượng nói, “Ta không biết.”

Tuyệt Y Hầu ngoài cười nhưng trong không cười, nói, “Ngươi nghĩ ta dám trông cậy vào ngươi sao?”

“Ta đi tìm cành cây.” Phùng Cổ Đạo rất thức thời không tiếp câu nói này.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hoạn Nạn Hữu Lý [1]

Tiết Linh Bích: Đáng ghét hơn so với làm chuyện đáng ghét chính là, làm cùng với người đáng ghét.

NHẤT

Phùng Cổ Đạo quả nhiên tìm về rất nhiều cành cây.

Tuyết Y Hâu không nói gì mà trừng hăn, “Người nghĩ mấy cành cây này có ích lợi gì?”

“Hầu gia không phải muốn cố định chân sao?” Phùng Cổ Đạo chọn ra một cành xẻ tà nói, “Cành này được, có thể trực tiếp kẹp vào chân của Hầu gia, nhất định có thể tạo được tác dụng cố định.”

Tuyết Y Hâu lạnh mặt.

Phùng Cổ Đạo thức thời ném cành cây này xuống, lại nhặt lên cành khác nói, “Cành này không tồi, thon gọn sạch sẽ, không dây không nhánh.”

Tuyết Y Hâu tiếp nhận cành cây trong tay hăn, sau đó nhẹ nhàng bẻ một cái, thành hai đoạn.

Nụ cười của Phùng Cổ Đạo có chút cứng đờ, lấy ra một đoạn thân cây nhỏ vừa ngắn vừa thô nói, “VẬY người xem khúc này...”

Sắc mặt Tuyết Y Hâu rốt cuộc cũng thả lỏng một chút, “Chẻ thành hai nửa.”

“Chê?” Phùng Cổ Đạo nhìn trái nhìn phải, “Dùng cái gì chê?”

Tuyết Y Hầu biếng nhác mà nhìn hắn, “Người hỏi ta?”

Phùng Cổ Đạo cười gượng nói, “Là thỉnh giáo Hầu gia. Ách, thanh ngọc tiêu kia của Minh Tôn đâu?”

“Người nghĩ trong thời khắc này mà bản hầu còn có thể tùy thân mang theo sao?”

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Thanh ngọc tiêu kia trông có vẻ rất đáng giá đó.”

Tuyết Y Hầu hít một hơi thật sâu, gần như bất đắc dĩ mà nói, “Ném lên.”

Phùng Cổ Đạo sửng sốt một hồi, “Bao xa?”

Tuyết Y Hầu chỉ lên trên.

Phùng Cổ Đạo ngoan ngoãn ném lên.

Tuyết Y Hầu xuất thủ như điện, ngón trỏ nhẹ nhàng hoa một cái, thân cây nhất thời bị chém thành hai nửa.

Phùng Cổ Đạo cuống quýt vươn tay, một trái một phải, chộp hai mảnh thân cây vào trong tay.

Tuyết Y Hầu lại chỉ chỉ thắt lưng hắn, “Cởi đai lưng xuống.”

“Ta không có cấp bách muốn đi ngoài.” Phùng Cổ Đạo nắm chặt đai lưng.

Tuyết Y Hầu thản nhiên nói, “Người nghĩ nhất chỉ vừa này... hoa trên người người thì sẽ thế nào?”

...

Phùng Cổ Đạo vừa cởi đai lưng xuống vừa mỉm cười nói, “Kỳ thực, đai lưng thứ này rất là thừa thãi.”

“Xoay người sang chỗ khác.” Tuyết Y Hầu đặt đai lưng qua một bên, bắt đầu tự nhắc chân mình lên.

Phùng Cổ Đạo kinh ngạc hỏi, “Nối xương còn phải cởi quần sao?”

Tuyết Y Hầu: “...”

Phùng Cổ Đạo thấy mâu quang của y càng lúc càng băng lãnh, tự giác mà bò xuống vách núi, “Ta đi tìm chút nước tới.”

Kỳ thực trải qua nhiều chuyện liên tiếp, khí lực của hắn đã sớm đến giới hạn cạn kiệt rồi, huống chi sau khi tỉnh lại thì một khắc cũng không ngừng lên lên xuống xuống, cho nên một chuyến lấy nước này hắn đi ròng rã hơn nửa canh giờ mới quay lại.

Lúc trở về, chân của Tuyết Y Hầu đã dùng gỗ và đai lưng cố định xong rồi.

Phùng Cổ Đạo tạm thời đem khố đầu cột thành hai cái gút, may là thắt lưng hắn rất mảnh mai, đầu gút mắc trên thắt lưng hắn, dĩ nhiên không hề rơi xuống.

“Hầu gia, nước.” Nước sóng sánh trong lá cây, do leo lên mà chỉ còn một phần ba.

Tuyết Y Hầu tiếp nhận, liếc mắt nhìn ảnh ngược của mình trên mặt nước, giữa đôi mày lập tức như bị dính lại không giãn ra được.

“Hầu gia?” Phùng Cổ Đạo gọi khẽ một tiếng.

“Mang ta xuống dưới.” Tuyết Y Hầu hận không thể chắp cánh bay về hầu phủ, đem bản thân từ trong ra ngoài, triệt triệt để để mà tẩy một lần.

Phùng Cỗ Đạo khó xử nhìn y.

Tuyết Y Hầu ngoài cười nhưng trong không cười, nói, “Ta rơi vào nông nỗi này, nhờ ai ban tặng?”

“...” Phùng Cỗ Đạo miễn cưỡng đập lên bản mặt tươi cười nói, “Hầu gia là muốn ta bế người xuống sao? Hay công người xuống dưới?”

Tuyết Y Hầu nhướng mi, “Người nói xem?”

Ánh mắt Phùng Cỗ Đạo sáng lên, “Hay là Hầu gia chuẩn bị một chân nhảy xuống dưới?”

Tuyết Y Hầu đột ngột xuất thủ, ngón tay hướng về cái trán hấn mà búng tới.

Phùng Cỗ Đạo cúi gục đầu xuống, tránh khỏi cái trán nhưng không tránh khỏi cái ót. Khi ngón tay búng tới, hấn hầu như có thể nghe được tiếng vang đông đông đông.

“Người nói xem?” Tuyết Y Hầu thu tay về.

Phùng Cỗ Đạo xoay người, ngồi xổm xuống nói, “Hầu gia thỉnh.”

Tuyết Y Hầu chậm rãi đứng lên, nằm sấp lên người hấn.

Chân Phùng Cỗ Đạo lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã ngồi xuống đất.

Tuyết Y Hầu tựa hồ nhớ tới gì đó, “Người lúc đó trúng một chưởng, thương thế sao rồi?”

Phùng Cỗ Đạo nghe y nhắc tới, hầu như cảm động tới nỗi rơi nước mắt, “Đau đến nỗi muốn nói cũng nói không nên lời.”

...

Tuyết Y Hâu nói, “Vây thì tốt, đừng nói nữa, xuống dưới đi.”

“...” Trong lúc bò xuống, nội tâm Phùng Cổ Đạo không ngừng hồi hận, hẳn vừa nãy phải nói ngay cả bò cũng không nổi mới đúng.

Vách núi bởi vì nhô ra một khối, ngược lại che chắn hơn phân nửa đất đá bên dưới không bị nước mưa thấm ướt, cho nên Phùng Cổ Đạo tuy rằng mệt lả, nhưng không đến mức gian nan. Cho đến khi tới chân núi, mặt đất mới dần dần trơn ướt hơn.

Dưới chân Phùng Cổ Đạo đột nhiên trượt một cái, cả người nghiêng về phía trước.

Tuyết Y Hâu song chưởng vỗ lên vai hắn, lộn nhào một cái đảo người tới phía trước, một chân chấm đất.

Phùng Cổ Đạo nguyên bản còn có thể chặt vật đứng vững, dưới một cái vỗ của y, lúc này té đập mặt xuống đất.

...

Tuyết Y Hâu nhìn dáng vẻ chặt vật bò lên của hắn, lại nhìn làn nước gần trong gang tấc, tâm tình rốt cuộc từ đại tuyết bay loạn chuyển thành mưa lẫn trong tuyết —— Thoáng cái chuyển đẹp.

Y đem chân trái nhẹ nhàng giậm lên mặt đất một cái, cả người lảo không nhảy lên, thoáng cái tới bên dòng suối.

Phùng Cổ Đạo dính một thân bùn đất, cũng chạy tới bên bờ suối rửa mặt sơ tầy. Nhưng tay hắn còn chưa đụng tới nước, mu bàn tay đã bị hòn đá nhỏ gõ vào một cái.

“Hầu gia? Người không định bao hết cả chứ?” Phùng Cổ Đạo che tay.

“Xuống hạ du.” Tuyết Y Hầu từ trong tay áo lấy ra một chiếc khăn tay bần đến nỗi không nhìn ra được màu gốc, bỏ vào trong nước chậm rãi giặt.

Phùng Cổ Đạo thở dài, đi tới bên kia lặng yên rửa mặt.

Chờ hăn rửa xong, Tuyết Y Hầu cũng vừa mới giặt sạch khăn, chuẩn bị lau mặt.

“Hầu gia, tiếp theo chúng ta chủ động đi tìm bọn A Lục sao? Hay là ở đây chờ bọn họ tới tìm chúng ta?” Phùng Cổ Đạo hỏi.

Tay lau mặt của Tuyết Y Hầu không ngừng lại, “Còn chưa biết Ma giáo có hậu chiêu khác hay không. Nếu là có hậu chiêu, bọn A Lục cũng đỡ nhiều lành ít.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ý của Hầu gia là, Ma giáo cũng sẽ tìm đến chúng ta?”

“Người nghĩ thế nào?” Y nghiêng đầu, dùng khước mắt nhìn xéo sang hăn.

Y dung nhan yêu dã, lúc này trên mặt lại được rửa sạch sẽ, cho nên mặc dù chỉ là một cái lướt nhìn giản đơn như thế, cũng mang theo ngàn loại phong tình. Nhưng Phùng Cổ Đạo vẫn như một con ngỗng khờ, không chỉ làm như không thấy, trái lại còn nghiêm trang nói tiếp, “Hầu gia nói rất đúng. Không biết Minh Tôn và sứ phụ bây giờ ra sao?”

Tuyết Y Hầu thu hồi ánh mắt, “Người hy vọng bọn hăn bây giờ ra sao?”

Phùng Cổ Đạo đáp, “Đương nhiên là bình yên vô sự.”

Cánh tay đang lau cổ của Tuyết Y Hầu hơi khựng lại.

Phùng Cổ Đạo nói, “Hầu gia bảo ta bắt giữ Minh Tôn, lỡ như hăn gặp bất trắc, vậy chuyện mà Hầu gia bàn giao cho ta chẳng phải vĩnh viễn không hoàn thành được sao?”

“Người luôn thời thời khắc khắc nhớ kỹ lời nói của ta.”

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Hầu gia đối với ta ân trọng như núi, như phụ mẫu tái thế. Đối với giáo huấn của Hầu gia, ta làm sao dám quên?”

Tuyệt Y Hầu nhìn nhìn bốn phía, “Người có biết núi này là núi gì không?”

“Núi của ‘ân trọng như núi’?”

“...” Tuyệt Y Hầu vờ như không nghe được, tiếp tục nói, “Chúng ta vừa qua khỏi chính là huyện Tích Dương, phía trước là Lý gia trang, nếu ta nhớ không lầm, nơi này là núi Phượng Hoàng.”

Phùng Cổ Đạo tán thán, “Hầu gia chân không bước ra cửa, nhưng biết chuyện thiên hạ.”

Tuyệt Y Hầu đạm nhiên nói, “Nếu như Ma giáo lục soát, tất nhiên sẽ tìm ba nơi này trước.”

“Vậy Hầu gia thấy thế nào?”

“Chúng ta vòng qua Lý gia trang, trực tiếp tới Tọa Hoàng trấn.” Tuyệt Y Hầu vẽ một địa đồ trên mặt đất, ước lượng đánh dấu vị trí.

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói, “Hầu gia đi đâu, ta liền theo đó, về phần đi như thế nào, đến như thế nào, lại có ngại chi?”

“Đương nhiên là có liên quan.” Tuyệt Y Hầu vươn tay xóa đi vết tích trên mặt đất, “Ta đi đứng không tiện, phải làm phiền người rồi.”

...

Phùng Cổ Đạo cười gượng, “Hầu gia có cần quái trượng không?”

“Quả trượng làm từ người là thoải mái nhất.”

Nụ cười của Phùng Cổ Đạo phát khở, “Hầu gia không hồ là Hầu gia, quả nhiên biết hưởng thụ.”

“Sắc trời không còn sớm, chúng ta khởi hành sớm một chút.” Tuyết Y Hầu chậm rãi đứng lên.

“Dạ, Hầu gia.” Phùng Cổ Đạo đến trước mặt y ngồi quỳ xuống.

Tuyết Y Hầu nhìn tấm lưng bị mồ hôi thấm ướt đầm của hắn, trầm ngâm nói, “Đi tìm một cành cây có thể chống đỡ tới đây.”

“Dạ.” Phùng Cổ Đạo lập tức đi đến một bên bẻ xuống một cành cây tương đối thô chắc, đưa cho y.

Tuyết Y Hầu thử thử, tạm được.

“Hầu gia thỉnh.” Phùng Cổ Đạo nghiêng người tránh đường.

“Nếu muốn che đi tai mắt của kẻ khác, thì không thể tiếp tục gọi là Hầu gia được.” Tuyết Y Hầu cà nhắc cà nhắc đi tới.

Phùng Cổ Đạo đi theo sau y, “Dạ. Chẳng hay nên xưng hô Hầu gia như thế nào?”

“... Tiết Linh Bích.”

“Quả nhiên người cũng như tên, cao quý vô hạn như ngọc bích, linh tuệ hơn người.” Phùng Cổ Đạo vỗ mông ngựa xong, lại dừng một chút rồi nói, “Nhưng mà ta nên xưng hô như thế nào nhi? Trực tiếp gọi Linh Bích có phải không đủ tôn trọng hay không?”

Tiết Linh Bích dừng bước, quay đầu.

Phùng Cổ Đạo nghiêm mặt gọi, “Tiết huynh.”

“Người đã muốn nương nhờ vào ta, vì sao lại nơi nơi chồn chồn cùng ta tranh tài miệng lưỡi?” Đây là điểm mà Tiết Linh Bích khó hiểu nhất.

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Có thể, là mao bệnh từ khi còn trong bụng mẹ.”

Khóe miệng Tiết Linh Bích phết một cái, “Sửa nó đi.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Cái này, tốt xấu cũng là kỷ niệm nương ta mười tháng hoài thai dành cho ta, nói sửa liền sửa, khó tránh bất hiếu với lão nhân gia.”

“Không sửa, chính là bất kính với ta.”

Phùng Cổ Đạo thở dài, “Trách không được người xưa thường nói, trung hiếu khó lưỡng toàn, quả nhiên, quả nhiên.” Đang nói, cái bụng đột nhiên sôi ùng ục, hắt ngẩng đầu nhìn đàn chim vỗ cánh bay qua trên đầu, nín nọt hỏi thăm, “Không biết Hầu... huynh có thể động ngón tay như hồi nãy, bắn cho chim trên bầu trời rơi xuống hay không?”

“Hầu huynh?” Tiết Linh Bích nhướn mi nói, “Chuyện của Hầu huynh làm sao ta biết được? Sao người không đi tìm vị Hầu huynh kia hỏi một chút?”

(hầu ở đây đồng âm với chữ hầu trong hầu tử, tức là con khi =)))

“Hầu huynh không tại, vậy Tiết huynh?” Phùng Cổ Đạo da mặt dày vờ như không nghe ra châm chọc trong lời nói của y.

Tiết Linh Bích hỏi, “Với võ công của người làm không được sao?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Có giàn ná thì có thể làm được.”

“Nga.” Tiết Linh Bích nói, “Ta có cung tên thì cũng có thể làm được.”

Phùng Cổ Đạo thở dài, “Tiết huynh, người nói lúc A Lục hoặc là Ma giáo tìm được chúng ta, có thể nào chỉ tìm được hai cái xác chết đói hay không?”

...

Tiết Linh Bích vươn tay, kiếm khí từ ngón tay bắn ra, giống như kiếm thật mà xuyên qua thân chim.

Phùng Cổ Đạo phi thân đón được con chim vừa rơi xuống, lộ ra nụ cười vui sướng, “Tiết huynh, một con hình như không đủ.”

Tiết Linh Bích mỉm cười nói, “Ta đủ mà.”

NHỊ

“Cho nên, khi bọn họ tìm được chúng ta, sẽ phát hiện một tên què canh giữ bên một cái xác chết đói?” Phùng Cổ Đạo lẩm bẩm.

“Tên què?” Khóe miệng Tiết Linh Bích lạnh lùng nhếch lên, xung động muốn giết người lại bắt đầu điên cuồng lan ra trong thân thể. Phùng Cổ Đạo có một loại bản lĩnh —— Trong thời gian một nén nhang ngắn ngủi sẽ làm cho người ta muốn giết hẳn vài lần.

Phùng Cổ Đạo vội bời cười nói, “Ta nguyện ý vì Tiết huynh mà bất chấp gian nguy, lên núi đao xuống chảo dầu, tuyệt không chút nhú mày. Còn thỉnh Tiết huynh có thể lưu cho ta một mạng, để ta có thể làm xong vài chuyện lúc sinh thời. Dù sao, kiếp sau không ai biết rõ được, có thể gặp nhau quen nhau cũng là duyên phận.”

“Duyên phận?” Trên chân Tiết Linh Bích lại truyền đến cảm giác gông cùm, bị người nắm chặt, đập mấy cái cũng đập không ra, cười lạnh nói, “Là

duyên hay nghiệt còn chưa biết.”

Phùng Cổ Đạo vội nói, “Niệt duyên cũng là duyên a.”

Bàn tay Tiết Linh Bích hướng mặt đất hấp một cái, ba hòn đá lập tức rơi vào trong tay.

Một đàn chim như vội đi đầu thai bay qua đỉnh đầu bọn họ.

Tiết Linh Bích đầu cũng không ngẩng, đá như tên bắn, chim gào thét rơi xuống.

Phùng Cổ Đạo không vội đi nhặt, mà là do dự nói, “Tứ với tử hài âm, chữ số này hình như không quá cát lợi. Lục không tồi, lục lục đại thuận đó.” Hắn nói, lại từ trên mặt đất nhặt lên hai hòn đá đưa cho y.

“Sao ngươi không đếm trước đã?” Tiết Linh Bích không nhận.

Phùng Cổ Đạo sửng sốt một lúc, cúi đầu nhặt chim lên, tổng cộng sáu con, “Một hòn đá ném hai con chim, Tiết huynh quả nhiên võ công cái thế, có thể xưng là đả diệu anh hùng!”

...

Tiết Linh Bích nhắm mắt lại, cố nén cơn giận đang trào dâng trong lòng, lạnh lùng nói, “Nếu lục lục đại thuận, ném con lúc này đi.”

“Ai, cái này gọi là ngũ hầu thất quý, với thân phận như Hầu gia đây, thất là tốt nhất đó.” Phùng Cổ Đạo ôm mấy con chim vào lòng không buông tay.

“Loạn thất bát tao, thất thượng bát hạ, hoành thất thụ bát, thất nữ bát oai, thất xuyên bát động... Rất cát lợi sao?”

(Loạn thất bát tao = lộn xộn, thất thượng bát hạ = bất ổn, hoành thất thụ bát = bừa bãi, thất nữu bát oai = nghiêng vẹo, thất mặc bát động = rách rưới)

Phùng Cổ Đạo nói, “Lúc không có bát thì đâu có sao.”

Tiết Linh Bích lười tiếp tục đấu võ mồm với hắn, “Đã có thức ăn rồi, còn không chuẩn bị ăn?”

Phùng Cổ Đạo ngẩn ngơ nói, “Ta chuẩn bị dùng lửa nướng ăn, Tiết huynh... Ách, có ý kiến gì khác không?” Hắn cúi đầu nhìn nhìn xác mấy con chim vẫn còn lông vũ.

Tiết Linh Bích nói, “Nấu canh.”

“... Nồi đâu?”

“Người nghĩ cách.”

...

Cuối cùng vẫn phải ăn chim nướng.

Tiết Linh Bích cau mày ăn hết, “Đây là thứ khó ăn nhất mà bản hầu từng ăn.”

“Khó ăn nhất mà Hầu gia từng ăn, nhưng là ngon nhất mà Tiết huynh từng ăn là được rồi.” Phùng Cổ Đạo còn mút nhẹ ngón tay, quay đầu thì thấy Tiết Linh Bích đang mang vẻ mặt nghiêm túc nhìn hắn, “Tiết huynh?... Hầu gia?”

“Người nói, vì sao Minh Tôn lại tín nhiệm người?”

Phùng Cổ Đạo ngẩn ra đáp, “Nghĩ ta là nhân tài?”

“Phải không?” Tiết Linh Bích thuận miệng hỏi ngược, sau đó chống quai trượng đứng lên nói, “Sắc trời đã đen, tìm một chỗ nghỉ ngơi đi.”

“Tiết huynh thích gió lớn chút, hay gió nhỏ chút?” Phùng Cổ Đạo xoa xoa ngón tay lên người.

Tiết Linh Bích khẽ nhú mày, xoay mặt đi, “Nhỏ chút.” Một mối cả ngày, y thực sự không muốn tiếp tục tìm vấn đề để tranh cãi.

“Vừa nãy lúc ta đi tìm củi đốt thấy bên kia có một khối núi đá nhô ra, tuy rằng không thể chắn gió, nhưng có thể dùng làm nóc nhà, nghỉ tạm một đêm cũng không tồi.” Phùng Cổ Đạo nói.

Tiết Linh Bích hỏi, “Người trước đây ở Ma giáo rất khổ sao?”

“Trước khi trúng Tam Thi châm thì còn bình thường.” Phùng Cổ Đạo nhún nhún vai, vừa đi vừa nói, “Minh Tôn tuy thấy ta có lòng rời giáo, nhưng chỉ phòng bị ta ở một số việc, còn chưa tới mức hà khắc việc cơm áo hay cuộc sống thường ngày của ta.”

“Nhưng người rất tâm đắc cảnh màn trời chiếu đất?” Tiết Linh Bích chậm rãi đi theo sau hắn.

“Đây là đương nhiên.” Phùng Cổ Đạo nói, “Khi xưa Ma giáo dời khỏi Bể Nghề sơn, dọc đường đi chúng ta trải qua không ít ngày như thế này.”

“Vì sao Ma giáo lại dời khỏi Bể Nghề sơn?”

“Bởi vì Kỷ Huy Hoàng. Ám Tôn là đệ nhất cao thủ Ma giáo, ngay cả hắn cũng bị Kỷ Huy Hoàng dễ dàng bắt đi, trên dưới Ma giáo còn ai có thể ngủ được an ổn? Cho nên Minh Tôn quyết định không trêu vào, lẩn đi xa, rời khỏi Bể Nghề sơn.”

Tiết Linh Bích nói, “Ma giáo vừa rời khỏi, Lam Diễm minh đã tiến vào chiếm giữ Bể Nghề sơn, điều này chẳng phải quá trùng hợp hay sao?”

Phùng Cổ Đạo ngừng bước, kinh ngạc quay đầu lại, “Ý của Tiết huynh là?”

“Lam Diễm minh có phải phân nhánh của Ma giáo không?” Khi Tiết Linh Bích nói, mắt không hề chớp mà quan sát đôi mắt của hắn.

Phùng Cổ Đạo trừng to mắt, “Sao lại thế được? Khi xưa diệt trừ Lam Diễm minh, Ma giáo còn xuất lực nữa đó.”

“Đánh răn giập đầu mà thôi.” Tiết Linh Bích thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi lên phía trước, “Lam Diễm minh tồn tại nhiều năm, nhưng trong một chiến dịch lại bị hủy hoại trong chốc lát, thua sạch, ngay cả nửa điểm vết tích cũng không lưu lại. Người không cảm thấy quá mức kỳ quặc sao?”

“Ý của Hầu gia là?” Phùng Cổ Đạo bất tự giác mà thay đổi cách xưng hô.

“Việc diệt trừ Lam Diễm minh là do Kỷ Vô Dịch dẫn đầu, quan hệ của hắn và Viên Ngạo Sách mọi người đều biết. Giả thiết Lam Diễm minh là phân nhánh của Ma giáo, vậy tất cả đều có thể giải thích thông suốt rồi.” Tiết Linh Bích nói, “Khi xưa Ma giáo tuy đã rời khỏi Bể Nghề sơn, nhưng cố ý lưu lại Lam Diễm minh chiếm giữ địa bàn, thứ nhất là phòng ngừa Kỷ Huy Hoàng nhất cử tiêu trừ Ma giáo, thứ hai cũng là phòng ngừa có kẻ ham muốn địa thế tốt của Bể Nghề sơn. Sau đó Kỷ Huy Hoàng mất, bạch đạo như rắn mất đầu. Ma giáo liền động tâm trở về, xui khiến Viên Ngạo Sách liên hợp với Kỷ Vô Dịch, lấy danh nghĩa diệt trừ Lam Diễm minh, đài lĩnh một đoàn bạch đạo nhân sĩ bị che mắt trùng trùng điệp điệp đi thu phục Bể Nghề sơn. Mà Lam Diễm minh sở dĩ biến mất triệt để như vậy, là vì, bọn hắn vốn thuộc về Ma giáo, tất cả của bọn hắn tự nhiên cũng thuộc về sở hữu của Ma giáo. Ngu ngốc nhất không ai khác mà là đám anh hùng bạch

đạo kia, tự cho là diệt trừ Lam Diễm minh, kỳ thực bất quá chỉ là vá áo cho kẻ khác.”

“Nhưng Kỳ Huy Hoàng là phụ thân của Kỳ Vô Địch, sao hẳn có thể...”

Tiết Linh Bích cười lạnh nói, “Kỳ Vô Địch bất quá chỉ là một bao cỏ, với thủ đoạn của Viên Ngạo Sách, sẽ có biện pháp khiến hẳn nói gì nghe nấy.”

Phùng Cổ Đạo nghe đến mục trường khấu ngốc, “Hầu gia đúng là có sức tưởng tượng quá phong phú.”

“Nếu không người làm sao giải thích sự biến mất của Lam Diễm minh? Lại làm sao giải thích sự biến mất của Minh chủ Lam Diễm minh? Khi Ma giáo và bạch đạo đánh Lam Diễm minh, ta cũng đã phái người mai phục tại Bể Nghê sơn, nhưng không tìm được thi thể của Minh chủ Lam Diễm minh. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, người nói thi thể hẳn ở đâu?”

Phùng Cổ Đạo cười khỗ, “Minh chủ Lam Diễm minh chết trong tay đường chủ của Huy Hoàng môn, làm sao ta biết?”

“Phải không?”

“Hơn nữa,” Phùng Cổ Đạo nhíu mày nói, “Tuy ta là người trong Ma giáo, nhưng hôm nay đã thoát ly Ma giáo, đầu nhập vào môn hạ của Hầu gia, chuyện này có liên quan gì tới ta đâu?”

Tiết Linh Bích tự tiểu phi tiểu nói, “Không sai, chuyện này có liên quan gì tới người đâu nhỉ?”

Phùng Cổ Đạo dưới ánh mắt gần như hiểu thấu của y, cười gượng mấy tiếng, “Ta gia nhập Ma giáo nhiều năm như vậy, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe qua loại tân bí này.”

Tiết Linh Bích nói, “Với lòng dạ của Minh Tôn, loại chuyện này sao có thể nói cho một kẻ chân ngoài dài hơn chân trong như người được.”

Phùng Cổ Đạo xấu hổ nói, “Hầu gia nói như vậy, hình như là cố ý nâng Lam Diễm mình lên, đạp ta xuống.”

“Không sai.” Tiết Linh Bích dừng bước nói, “Ta vẫn cho rằng trong số những thanh niên cùng thời trong thiên hạ hiện nay, chỉ có Viên Ngạo Sách có khả năng đấu với ta một trận, không ngờ võ công của Minh Tôn dĩ nhiên cũng xuất thần nhập hóa như vậy.”

...

Đây không phải là đang tự tán thưởng võ công của mình cũng rất xuất thần nhập hóa sao?

Phùng Cổ Đạo ngẩng đầu nhìn da mặt y.

“Người nhìn cái gì?” Tiết Linh Bích dùng khóe mắt liếc hẩn.

“Ta nhìn, ta là nhìn dung mạo của Hầu gia, ngắm từ góc độ nào cũng đều tuần mỹ như thế.”

Trong mắt Tiết Linh Bích hiện lên một tia sát ý, “Nếu người còn dám đề cập đến dung mạo của ta ở trước mặt ta, ta nhất định giết người.”

...

Không thích dung mạo của bản thân thì cần gì phải rửa mặt sạch sẽ như thế, dứt khoát dùng mực nước bôi đen toàn bộ là được rồi.

Phùng Cổ Đạo vừa oán thầm, vừa dùng ngữ khí cực kỳ thành khẩn nói, “Hầu gia không hổ là Hầu gia, quả nhiên là không quan tâm bề ngoài, chú trọng nội hàm. Người như vậy ta kính nể nhất đó.”

Mâu quang của Tiết Linh Bích càng thêm lãnh liệt.

Phùng Cổ Đạo không nói nhảm nữa, rất thẳng thắn hồi đáp, “Dạ.”

Tiết Linh Bích lúc này mới ngoảnh đầu đi, sau đó nhìn quanh bốn phía một chút, “Chỗ người nói đâu?”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười đáp, “Chỗ đó ở phía sau ngài bảy tám trượng.”

Nốt ruồi son trên mi sừng của Tiết Linh Bích nhẹ nhàng run lên, “Vậy sao lúc này người không nói?”

“Thì tại ta thấy Hầu gia nói năng hùng hồn như thế, không đành lòng ngắt lời thôi.” Phùng Cổ Đạo biện giải cho bản thân.

“Sao ta nhớ rõ ràng là người một mực nói chen vào.”

Phùng Cổ Đạo lại cười nói, “Người thông minh luôn luôn cần có người không thông minh như mình để làm nền. Ta vừa rồi chỉ là muốn thể hiện sự anh minh thần võ của Hầu gia.”

“Nga? Thể hiện? Cho ai xem?”

“Hầu gia hoàn toàn có thể yên tâm. Cái mồm ta rộng lắm, chờ ta trở lại hầu phủ, nhất định sẽ đem những suy luận đặc sắc vừa rồi của Hầu gia thêm mắm thêm muối, truyền bá khắp nơi, nhất định sẽ làm cho trên dưới hầu phủ không ai không biết, không ai không hiểu!”

“Trên dưới hầu phủ?”

“Ách, khắp cả kinh thành, đại giang nam bắc!”

Tiết Linh Bích chậm rãi nhảy một bước tới gần hẳn.

Đầu của Phùng Cổ Đạo thoáng ngửa ra sau.

Tiết Linh Bích cong lên khoe miệng, gằn từng chữ, “Nếu có người thứ ba biết, ta sẽ giết người.”

...

Phùng Cổ Đạo mấp máy môi, nhìn y, thập phần động tình mà nói, “Như vậy, còn thỉnh Hầu gia nhất định kín miệng như bưng a.”

Tiết Linh Bích: “...”

Nơi Phùng Cổ Đạo nói đến quả nhiên chỉ có nóc mà không có cửa, hơn nữa nóc cũng chỉ có thể tính nửa bên, tối đa chỉ có thể che cho một người —— Về phần che người nào thì hiển nhiên không cần hỏi. Hơn nữa để thực hiện điều kiện tốt đẹp là ‘gió nhỏ chút’, Phùng Cổ Đạo còn bị đẩy ra làm cửa sổ.

Nhìn Tiết Linh Bích thư thư phục phục dựa vào cỏ khô, thản nhiên ngủ ở bên trong, Phùng Cổ Đạo lặng lẽ thở dài, “Hầu gia, ta có thể ngâm một câu thơ biểu đạt tâm tình lúc này của mình được không?”

“Tùy thích.” Tiết Linh Bích đối với tâm tình của hắn lúc này cũng có chút hiếu kỳ.

“Cam chịu ngủ ngoài chắn gió lửa, một tấm lòng son dăng hồ lang.” Âm cuối của chữ lang còn chưa phát ra, hắn đã bị cái chân lạnh lặn của Tiết Linh Bích đá bay ra hai trượng.

TAM

Phương đông hé lộ ra màu trắng bạc.

Buổi sớm mai thanh lãnh, sương mai và sương mù lạnh lẽo ẩm ướt phiêu đảng trong không khí, thẩm thấu từ ngoài vào trong. Ngay cả khi ngủ ở bên

trong, Tiết Linh Bích vẫn cảm thấy một trận hàn khí từ tứ chi xông lên tới não.

Y mở mắt, cảnh giác nhìn về phía Phùng Cổ Đạo. Nhưng thấy hăn co ro thân mình, nghiêng người tựa vào bờ vai y, tần trách mà dùng lưng chặn những làn gió lạnh thổi bên ngoài.

Tiết Linh Bích lặng lẽ chăm chú nhìn một hồi lâu, mới chậm rãi dời tầm mắt, điều chỉnh vị trí đầu tóc, một lần nữa đi vào giấc ngủ.

Mí mắt Phùng Cổ Đạo khẽ động, hé lên một cái khe, mâu quang thanh minh mà nhìn cái chân bị thương của Tiết Linh Bích, không hề nhúc nhích, chốc lát, lại khép mắt lại.

Sắc trời càng lúc càng sáng.

Chim chóc không thích tịch tịch đã hót vang bốn phía.

Vai của Tiết Linh Bích bị đè tới tê rần, cuối cùng nhún một cái, hất đầu Phùng Cổ Đạo ra.

Phùng Cổ Đạo càu nhàu mở ra đôi mắt mơ màng, mờ mịt nhìn tuần nhan gần trong gang tấc, “Hầu gia?”

Tiết Linh Bích dùng chân đá vào cẳng chân của hăn, “Còn không ra ngoài.”

Phùng Cổ Đạo co chân lại, chậm chạp đứng dậy đi tới hướng suối nước.

Tiết Linh Bích chống thạch bích thử hai lần vẫn không đứng lên được, đành phải nói, “Quay lại.”

Phùng Cổ Đạo xoay gót chân một cái, tí ta tí tởn quay về, “Hầu gia?”

Tiết Linh Bích vươn tay.

Phùng Cỗ Đạo ngơ ngác nhìn một chút, từ trong lòng lấy ra bạc vụn nói, “Hầu gia muốn mượn bao nhiêu?”

...

“Dìu bản hầu đứng lên!” Tiết Linh Bích cắn chặt răng.

Phùng Cỗ Đạo thở ra một hơi, thu hồi bạc, vươn tay nắm lấy tay y, chậm rãi dìu y ra khỏi khối núi đá nhô ra kia.

“Đêm qua người có nghe được tiếng động khác thường nào không?” Tiết Linh Bích thờ ơ hỏi thăm.

“Ta ngủ một giấc tới hừng đông, nếu không phải Hầu gia động dậy, ta còn đang nằm mơ nữa.” Phùng Cỗ Đạo vươn vai, “Hầu gia nghe được tiếng động gì sao?”

Tiết Linh Bích ngồi xổm xuống bên bờ nước, “Nếu ta tỉnh, còn để người đè lên vai ta sao?”

Phùng Cỗ Đạo ở một bên cười nói, “Vai của Hầu gia thực sự là ấm áp lại thư thích.”

Bàn tay đang rửa mặt của Tiết Linh Bích khẽ khượng lại, lại dường như không có gì mà tiếp tục, “Người không rửa à?”

“Trên mặt ta còn lưu lại dư ôn của Hầu gia, cứ như vậy mà rửa đi, khó trách tiếc nuối.” Phùng Cỗ Đạo cảm thán.

Ngón tay Tiết Linh Bích nhẹ nhàng vẩy qua mặt nước, thủy châu bay lên, bắn về phía gương mặt của Phùng Cỗ Đạo.

Phùng Cỗ Đạo trượt một cái, nghiêng đầu tránh khỏi thủy châu có thể so với thiết đạn (bi sắt) kia, kinh hồn vị định mà vỗ ngực nói, “Hầu gia, kỳ

thực người trông cũng rất anh tuấn, hà tất đổ kị với gương mặt của ta, hủy dung ta?”

Tiết Linh Bích lạnh lùng nói, “Nếu người không rửa, sau này cũng không cần rửa nữa đâu.”

Phùng Cổ Đạo cúi mạnh đầu xuống, đem cả khuôn mặt đều ngâm vào trong nước.

.

Lại lần nữa lên đường.

Phùng Cổ Đạo hái được vài loại quả dại ven đường để hai người lót dạ. Sau đó hai người ý thức được, quả dại ở đây sở dĩ có thể êm đẹp trưởng thành, là vì chúng nó phi thường khuyết thiếu giá trị để người ta ham muốn.

Ngày dần dần chuyển trưa.

Trên trán Tiết Linh Bích dần dần toát ra một tầng mồ hôi mỏng, đùi phải bị thương không ngừng truyền đến từng cơn đau đớn.

Phùng Cổ Đạo đi dò xét phía trước, qua một lúc liền chạy về, hưng phấn nói, “Phía trước có một hộ nhân gia.”

“Có nuôi gia súc không?” Tiết Linh Bích dừng bước.

“Nuôi vài con gà.”

Tiết Linh Bích nhú nhú mày.

“Nuôi gà mới tốt, có thịt ăn.” Phùng Cổ Đạo dụ hoặc nói, “Vả lại có thể hỏi xin hộ nhân gia đó vài bộ xiêm y sạch sẽ để mặc.”

Vừa nghe hai chữ sạch sẽ, Tiết Linh Bích đã bị thuyết phục rồi.

Bất quá chưa tới nửa nén hương, y lại hối hận.

Y lạnh lùng trừng Phùng Cổ Đạo, “Vài con gà?” Đây rõ ràng là trại nuôi gà!

Phùng Cổ Đạo cười làm lạnh, “Không ngờ mấy quả trứng bọn nó ấp lại nở nhanh như vậy. Lúc ta đi, bọn nó rõ ràng còn đang là trứng.”

...

Tiết Linh Bích hít một hơi thật sâu, tiếp tục đi đến gian nhà vừa giống nhà lá vừa giống chòi hóng mát kia, “Người tốt nhất là cầu mong bọn họ có y phục sạch sẽ đi.”

Cửa của hộ nhân gia đó vừa lúc mở ra, một trung niên phụ nhân tầm khoảng ba bốn mươi cầm một ki xúc cám đi ra, thấy bọn họ đầu tiên là cả kinh, rồi lập tức đề phòng hỏi, “Các người là ai?”

“Chúng ta là người qua đường, bất hạnh ở trong núi gặp phải đất lở, thất lạc hành lý, lại tìm không được lối thoát. Hy vọng vị đại tỷ này rộng lòng giúp đỡ, cho chúng ta chút thức ăn thức uống và đồ thay.” Phùng Cổ Đạo chỉ vào Tiết Linh Bích nói, “Vị này chính là Hầu... Hầu huynh, chân hãn bị thương, không biết đại tỷ có thuốc trị gãy xương hay không?”

Tiết Linh Bích tức giận lườm hăn, “Trư huynh nói phải!”

Trung niên phụ nhân hồ nghi nhìn bọn họ, “Nghe giọng nói, các người không giống người bản địa.”

Tiết Linh Bích ôm quyền nói, “Kính thành nhân sĩ.”

“Kính thành?” Trong mắt trung niên phụ nhân hiện lên một tia dị sắc, một lát mới nói, “Các người ở chỗ này chờ một chút.”

Tiết Linh Bích nhìn nàng xoay người đóng cửa, nhẹ giọng nói, “Nàng không tầm thường.”

Phùng Cổ Đạo gật đầu, “Từ nương bán lão, phong vận vẫn còn, quả thật không tầm thường.”

Tiết Linh Bích: “...”

Phùng Cổ Đạo nhìn nhìn xung quanh, từ trong bầy gà trăm con đoạt được một băng ghế đi ra, đặt phía sau Tiết Linh Bích.

Tiết Linh Bích nhìn phân gà còn chưa khô trên chân ghế, xanh cả mặt, “Đem ra xa một chút.”

“Xa một chút làm sao ngồi được?” Phùng Cổ Đạo chớp mắt.

?

Tiết Linh Bích xoay người lại, giơ lên cành cây dùng làm quả trượng hướng hẳn bố tới.

Phùng Cổ Đạo không chút nghĩ ngợi mà giơ băng ghế lên đỡ.

Chỉ nghe được phanh một tiếng, băng ghế thành hai nửa, vừa lúc trung niên phụ nhân cầm hai bộ y sam vải thô và một bao lương khô đi ra.

...

Phùng Cổ Đạo cầm thi cốt của băng ghế, mỉm cười hỏi, “Có cần dùng làm củi lửa hay không?”

Trung niên phụ nhân đem y phục và thức ăn ném cả cho bọn họ, thản nhiên nói, “Các người có thể đi rồi.”

Phùng Cổ Đạo cuống quýt ném băng ghế, hai tay ôm lấy, liếc nhìn Tiết Linh Bích nói, “Tiết huynh?”

Ánh mắt trung niên phụ nhân xoáy vào, “Người vừa này không phải gọi hử là Hưu huynh sao?”

“Hưu huynh kỳ thực là... biệt danh.” Phùng Cổ Đạo mặt không đổi sắc mà nói dối, “Cũng như ta họ Phùng, nhưng hử lại gọi là Trư huynh vậy.”

Tiết Linh Bích đột nhiên hỏi, “Người là khâm phạm của triều đình?”

Sắc mặt trung niên phụ nhân đột nhiên biến đổi.

Phùng Cổ Đạo kinh ngạc nói, “Phương thức mắng chửi người của Tiết huynh đúng là đặc biệt.”

Trung niên phụ nhân cả giận nói, “Các người quả nhiên là người của tướng phủ!” Nói rồi nàng dĩ nhiên từ phía sau thắt lưng rút ra một thanh đao, “Không ngờ qua nhiều năm như vậy, các người cư nhiên còn tìm tới cửa!”

Tiết Linh Bích nói, “Cố Hoàn Khôn còn chưa xứng được làm chủ tử của ta.”

Trung niên phụ nhân trừng mắt đến tròn xoe, “Các người đến tột cùng là ai?”

“Chúng ta là ai cũng không quan trọng, quan trọng chính là, ta không phải người mà Cố Hoàn Khôn phái tới, cũng không có ý định bắt các người quy án.”

Trung niên phụ nhân hừ lạnh, “Chúng ta lại không phải khâm phạm của triều đình, người dựa vào cái gì tróc nã chúng ta quy án?”

Tiết Linh Bích nói, “Nếu như người không phải khâm phạm của triều đình, vì sao sau cổ lại xăm chữ ‘tội’.”

Trung niên phụ nhân môi khẽ run, cắn hận nói, “Đây là tư hình Cổ lão tặc động dụng!”

Tiết Linh Bích nheo mắt lại, giấu đi tinh quang, “Luật pháp triều ta nghiêm cấm động dụng tư hình. Nếu người thực sự vô tội, vì sao không thượng cáo lên Đại Lý Tự hoặc Ngự Sử Đài?”

Trung niên phụ nhân cười lạnh nói, “Cổ lão tặc quyền khuynh triều dã, Đại Lý Tự khanh là môn sinh của hắn, Ngự Sử trung thừa là tri giao của hắn, ta đi nơi nào cáo hắn?”

(quyền khuynh triều dã: nắm quyền vượt cả vua có thể làm khuynh đảo thiên hạ; Đại Lý Tự khanh và Ngự Sử trung thừa: khanh và trung thừa đều là tên chức quan thời xưa)

Phùng Cổ Đạo đột nhiên thốt ra một câu, “Tuyệt Y Hầu phủ a?”

Trung niên phụ nhân sửng sốt một hồi, hỏi, “Tuyệt Y Hầu phủ cùng với việc này có liên quan gì?”

“Bởi vì...” Phùng Cổ Đạo còn chưa nói, đã bị Tiết Linh Bích dùng quạt trượng hung hăng gõ lên bắp chân, “Hạ nhân ngang bướng, chê cười rồi.”

Trung niên phụ nhân nhãn châu xoay động, “Người họ Tiết? Người là người Hầu phủ?”

Phùng Cổ Đạo ôm chân liên tục gật đầu.

Tiết Linh Bích thầm thở dài, đạm nhiên nói, “Tiết Linh Bích.”

“Hầu gia?” Trung niên phụ nhân thất kinh, “Sao ngài lại đến trấn Trương Trang?”

“Ngoại trừ biệt danh của ta gọi là Hầu huỳnh, những gì hần nói đều là thật sự.” Tiết Linh Bích nói.

Trung niên phụ nhân nửa tin nửa ngờ, do dự một lát, rồi cuộc nghiêng người nói, “Hầu gia mời vào nhà.”

Phùng Cổ Đạo theo sau Tiết Linh Bích, nhỏ giọng nói thầm, “Tùy tiện tìm nơi nghỉ trọ lại có thể gặp được một đoạn thiên cổ kỳ án, chẳng lẽ ông trời đang ám chỉ Hầu gia làm Hầu thanh thiên?”

Tiết Linh Bích dừng bước, “Nếu người còn đọc sai họ của bản hầu một lần nữa. Bản hầu sẽ xăm một chữ “đần” lên mặt người.”

“Hầu gia vừa mới nói, triều ta nghiêm cấm tư hình.”

“Bản hầu có biện pháp khiến người tới Hình bộ thụ hình.”

“... Tiết Hầu gia thỉnh.”

.

Có thể là trung niên phụ nhân thực sự tin bọn họ, hoặc có thể nàng ta chỉ muốn thử bọn họ, nói chung, Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo không chỉ được ăn một bữa cơm nóng thơm ngon, còn được tắm một trận nóng hổi.

Tà dương ngả về phía tây.

Phùng Cổ Đạo vừa buộc đai lưng, vừa đi ra ngoài cửa. Lần này hần đặc biệt quần hai sợi, để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Trung niên phụ nhân đang rải cám, thấy hần đi ra, giả vờ lơ đãng mà hỏi thăm, “Người là môn khách của hầu phủ à?”

Phùng Cổ Đạo tự giấu cười, “Xuất thân rõ ràng, quả thật là môn khách.”

“Hầu gia vì sao tới đây?”

Phùng Cổ Đạo quái dị mà nhướng mi cười nói, “Người làm sao biết ta sẽ nói cho người?”

“Nếu không có người nhắc nhở, ta làm sao đoán được người đó chính là Tuyệt Y Hầu mà hoàng thượng ưu ái nhất?”

“Ta chỉ là muốn dùng thân phận của hắc lừa gạt một bữa cơm nóng mà thôi.” Phùng Cổ Đạo nhún vai nói, “Không ngờ người cư nhiên còn đưa thêm nước nóng tắm. Ta lời rồi.”

Trung niên phụ nhân nói, “Vậy người có biết giao tình của hắc với Cổ lão tặc như thế nào không?”

“Ta đến hầu phủ còn chưa tới một tháng. Bất quá ta nghĩ nếu như hắc đã nhắc người đến Đại Lý Tự và Ngự Sử Đài cáo trạng, như vậy giao tình dù có tốt, cũng không tốt được bao nhiêu.”

Ánh mắt của trung niên phụ nhân hơi sáng lên.

Phùng Cổ Đạo không nhanh không chậm nói tiếp, “Có điều hắc lại không chịu biểu minh thân phận, có thể thấy được tinh thần hỗ trợ của hắc càng không có bao nhiêu.”

Trung niên phụ nhân hỏi, “Vậy theo ý người, ta nên làm thế nào?”

Phùng Cổ Đạo đột nhiên xoay người, hướng về phía Tiết Linh Bích đang đứng ở cửa nhìn mình, mỉm cười nói, “Ta là người của Hầu gia, đương nhiên là Hầu gia muốn làm thế nào, ta sẽ làm thế đó rồi.”

Tiết Linh Bích hờ hững dời ánh mắt, nhìn về phía mặt trời lặn.

Chỉ thấy ở cuối con đường nhỏ quanh co, có một bóng người đang chậm rãi đi tới nơi này.

Trung niên phụ nhân bỏ ki lại, không nói hai lời tiến lên nghênh đón.

Phùng Cổ Đạo cảm khái, “Không biết chừng nào, ta mới có thể có một người đáng giá để bản thân cam tâm tình nguyện ra nghênh đón.”

“Để người nghênh đón bản hầu, người rất không cam tâm tình nguyện sao?”

“Ta giờ đây đã cùng Hầu gia sớm chiều bên nhau. Không lẽ Hầu gia đi mao xí thì ta cũng phải đứng ngoài cửa nghênh đón sao?”

Tiết Linh Bích mặt không biểu tình nói, “Chuẩn (cho phép).”

Phùng Cổ Đạo: “...”

Phùng Cổ Đạo: Thị thị phi phi, phân phân nhiều nhiều.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Hoạn Nạn Hữu Lý [2]

TỨ

Đang nói, trung niên phụ nhân đã dẫn một trung niên hán tử đi tới. Trung niên hán tử này có niên kỷ xấp xỉ trung niên phụ nhân, toàn trên trên dưới lại lộ ra khí tức văn nhân không hợp với bộ y sam trên người.

“Vị này chính là Tuyết Y Hầu, vị này là Phùng gia của hầu phủ.” Trung niên phụ nhân giới thiệu, trong mắt mang theo hưng phấn vừa thấy đã hiểu ngay.

Trung niên hán tử lại không kích động, chỉ là không chút hoang mang mà hành lễ.

Phùng Cố Đạo theo đáp lễ. Hắn quay đầu thấy Tiết Linh Bích không có phản ứng gì, vội thấp giọng nhắc nhở, “Cẩn người miệng mềm, bắt người tay ngăn cản người miệng mềm, bắt người tay ngăn, cẩn người miệng...”

Không đợi hắn nói xong lần thứ hai, Tiết Linh Bích đã nheo mắt lại nói, “Lương Hữu Chí?”

Lương Hữu Chí sững sốt, chốc lát mới giật mình hỏi, “Hầu gia nhớ ta?”

“Huyện lệnh huyện Cung Thành, môn sinh của Cố tướng, vì tội trộm cướp bị bãi miễn.” Mâu quang Tiết Linh Bích nhìn hắn ý vị sâu xa, “Bản hầu được thánh thượng ân trọng, từng đại chương Đại Lý Tự vài tháng, đã xem hồ sơ đó.”

Y bên này nói chuyện hời hợt, Lương phu nhân bên kia thì lại tức giận đến hai gò má đỏ ửng, “Cổ lão tặc ngậm máu phun người! Ta và ngoại tử (ông xã) chưa từng lấy một phân một hào nào của tướng phủ. Năm đó chúng ta còn từng...”

“Đủ rồi!” Lương Hữu Chí đột nhiên bảo ngừng, “Trước mặt Hầu gia mà người có thể tùy ý làm càn sao?”

Lương phu nhân bị rống đến thập phần ủy khuất, con người đen láy kinh ngạc trừng hăn một hồi, mới giậm chân chạy vào nhà.

Lương Hữu Chí ôm quyền nói, “Nội tử (bà xã) mấy năm nay theo ta ở tại nơi thâm sơn cùng cốc này, đã sớm hoàn toàn trở thành sơn thôn dã phụ rồi, còn thỉnh Hầu gia thông cảm.”

Tiết Linh Bích đạm nhiên nói, “Bản hầu rất hiếu kỳ về lời mà tôn phu nhân chưa nói hết.”

Lương Hữu Chí thở dài, “Bất quá chỉ là vài từ ngữ oán trách mà thôi. Cổ tướng chính là ân sư của ta, năm đó nếu không có người, ta cũng không thể làm quan, không thể làm huyện lệnh. Hôm nay là do bản thân ta sai trước, lại có oán ngôn gì đáng nói?”

Tiết Linh Bích thấy hăn tránh né, cũng không tiếp tục truy hỏi, theo hăn quay vào nhà.

Phùng Cổ Đạo chờ thân ảnh hai người khuất sau cánh cửa, lén lút vòng ra sau nhà.

.

Lương phu nhân đang ngồi xổm trước một đồng củi khô ra sức chẻ củi.

Phùng Cổ Đạo thấy lực tay của nàng hồn hậu, hầu như là một búa đã chẻ đôi củi gỗ, hiển nhiên là người luyện võ, không khỏi giật mình hỏi, “Lương phu nhân thông hiểu võ nghệ?”

Lương phu nhân không ngẩng đầu lên mà đáp, “Biết sơ sơ.”

Phùng Cổ Đạo thấy nàng chưa tới chốc lát đã chẻ liên tiếp không ít củi, biết võ công của nàng cũng không phải là sơ sơ, “Chẳng hay phu nhân xuất thân từ môn phái nào?”

Lương phu nhân rút cuộc ngừng tay một chút, “Thanh Thành.”

Phùng Cổ Đạo kinh ngạc nói, “Thì ra là cao đồ Thanh Thành. Thất kính thất kính. Bất quá Thanh Thành chính là đại phái đương thời có thể đếm trên đầu ngón tay, đệ tử trong phái có đến mấy trăm, mỗi người đều là cao thủ đương thời. Nếu phu nhân sợ tướng phủ hãm hại, vì sao không trốn vào Thanh Thành tị nạn?”

Lương phu nhân buồn bã nói, “Thanh Thành có lớn hơn nữa, cũng chỉ là một môn phái giang hồ. Làm sao có thể so với Cổ lão tặc dưới một người mà trên vạn người được? Ngoại tử sợ chúng ta một khi trốn vào Thanh Thành, Cổ lão tặc sẽ giận chó đánh mèo, nếu đến lúc đó Thanh Thành gặp nguy nan, ta chẳng phải trở thành tội nhân sao? Không bằng cô độc, ẩn cư ở đây, yên tâm không liên lụy ai.”

Phùng Cổ Đạo nhú mày nói, “Chỉ là tội trộm cướp không quan trọng... Ý ta nói là, bất quá chỉ là một hồi hiểu lầm, tướng gia vì sao lại không biết khoan dung như thế?”

“Bọn chúng vừa ăn cắp vừa la làng, tự nhiên chột dạ.” Nói đến đây, lửa giận của nàng liền không ức chế được nữa, “Ta hiểu thái độ làm người của ngoại tử, tuyệt đối không tính toán với những vật ngoài thân. Nực cười Cổ lão tặc luôn mồm nói Hữu Chí có chí lớn, là quan tốt của đương triều, tiền đồ không thể hạn lượng. Vừa quay đầu, liền chỉ vào hăn nói hăn lợi dụng

huân tâm, ánh mắt thiện cận...” Lòng ngực của nàng bỗng nhiên bị nghẹn một hơi, nửa ngày không nói được.

Phùng Cổ Đạo trầm ngâm nói, “Chuyện này nghe thấy, đúng là có chút kỳ quặc.”

“Hừ. Là Cổ lão tặc đó thấy ngoại tử lập công lớn, lòng mang đố kỵ.” Lương phu nhân đột nhiên đá một khúc củi dựng lên, nhắc búa lên bổ ra làm đôi!

“Lập công lớn?” Phùng Cổ Đạo thăm dò, “Công lao gì mà lớn như thế? Dĩ nhiên khiến cho Cổ tướng ghen tị?”

Lương phu nhân nói, “Huyện Cung Thành gặp nạn hạn hán, ngoại tử lên mở kho lúa cứu nghìn vạn lê dân xa gần, công lao như vậy chẳng lẽ không lớn?”

“Lên mở kho lúa?” Phùng Cổ Đạo nhíu mày.

“Lúc đó Quảng Tây tổng đốc Sử Diệu Quang sợ gánh trách nhiệm, rề rà không chịu mở kho lúa cứu trợ thiên tai. Ngoại tử mạo hiểm rơi đầu. Sau đó hắn viết một phong thư thỉnh tội, rồi mang theo chúng ta lên kinh thỉnh tội. Bởi Cổ lão tặc là lão sư của ngoại tử, cho nên sau khi chúng ta vào kinh, liền trọ ở tướng phủ.” Lương phu nhân nhớ lại tình cảnh lúc đó, phần nộ đến không nói nên lời, “Không tới hai ngày, người của tướng phủ bèn nói là mất bạc, không xét phải trái đúng sai đem ngoại tử bắt đến Đại Lý Tự. Ta đi tìm Cổ lão tặc nói lý lẽ, nhưng bị chặn lại bên ngoài. Không biết nên làm gì, ta chỉ có thể đi cướp tù, lại bị tróc nã, cuối cùng lại trở về trong tay Cổ lão tặc!” Nàng hai mắt phát đỏ, giơ tay chỉ vào chữ ‘Tội’ kia, “Cổ lão tặc trước mặt mọi người, xăm vào chữ tội này!”

Phùng Cổ Đạo nghe được mơ hồ, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó ngoại tử bị cách chức quan thả ra, chúng ta vốn tưởng chuyện này dừng ở đây. Ai ngờ Sử Diệu Quang kia đột nhiên thăng quan tiến tước, nguyên nhân chính là mở kho lúa cứu trợ thiên tai!” Nàng tức giận đến toàn thân run rẩy, “Đây rõ ràng là ngoại tử làm, hẳn lúc đó chỉ biết nói tất cả phải dựa vào hoàng thượng mới được! Bây giờ công lao lại bị hắt một mình ôm vào! Không chỉ như vậy, sau đó không ngừng có hắc y nhân tới truy sát ta và ngoại tử. Cho tới hai năm trước, chúng ta trốn ở chỗ này bế môn không ra, mới xem như tránh được tai mắt của hắn.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Chuyện này nghe ra, có vẻ như Cổ Hoàn Khôn và Sử Diệu Quang liên thủ làm nên.”

“Phụ thân Sử Diệu Quang là thái sư đương triều. Cổ Hoàn Khôn tự nhiên muốn lấy lòng hắn, hy sinh một kẻ vô danh tiểu tốt, không đáng kể gì như ngoại tử.” Lương phu nhân đột nhiên ném búa lên cao, quay đầu đi ra ngoài.

Phùng Cổ Đạo nói, “Phu nhân đi đâu vậy?”

Lương phu nhân phì phì quần, “Đến thửa ruộng bên kia hái vài cây rau.”

“Ta đi cho.” Phùng Cổ Đạo mỉm cười chặn trước người nàng, “Ăn nhờ ở đậu lại du thủ du thực, ta rất áy náy.”

Lương phu nhân hỏi ngược, “Ta nói muốn mời các người nghỉ lại bao giờ?”

Phùng Cổ Đạo ghen lời.

Lương phu nhân nói, “Các người muốn nghỉ lại cũng được, người giúp chúng ta thuyết phục Tuyết Y Hầu giúp ngoại tử lật lại bản án.”

“Chuyện đã lâu rồi, sợ là không dễ.”

Lương phu nhân cảm hận nói, “Lẽ nào cứ để mặc hân nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật?”

“Chuyện này còn phải bàn bạc kỹ hơn.” Phùng Cổ Đạo lấy ra câu khoái thác thiên cổ bất biến.

Lương phu nhân tim đập loạn một hồi, thở dài nói, “Là ta quá nóng ruột rồi.”

Phùng Cổ Đạo thấu hiểu nói, “Dù là ai vô duyên vô cớ bị hàm oan như vậy, đều khó tránh cảm phẫn dâng trào.”

Lương phu nhân đột nhiên yên lặng nhìn hân.

Phùng Cổ Đạo bị nàng nhìn đến toàn thân sợ hãi, thấp giọng gọi, “Phu nhân?”

“Người lúc này, cùng với người ban nãy cứ như hai người.”

Phùng Cổ Đạo sắc mặt không đổi nói, “Lúc chỉ có cô nam quả nữ, ta không khỏi thêm vài phần phiêu phiêu phong độ mà ngày thường không thể bày ra.”

Lương phu nhân: “...”

.

Phùng Cổ Đạo hái rau trở về, Lương phu nhân tự mình xuống bếp.

Tiết Linh Bích và Lương Hữu Chí ngồi trong ‘thính đường’ hai bên lọt gió đàm cổ luận kim.

Lương Hữu Chí thấy trên ống quần Phùng Cổ Đạo dính vài tảng bùn, vội vã đứng dậy nói, “Làm phiền Phùng gia.”

Phùng Cổ Đạo khách khí vài câu, quay đầu lại nhìn Tiết Linh Bích nói, “Hầu gia với Lương tiên sinh hình như đàm luận rất vui?”

Tiết Linh Bích biếng nhác đáp, “Trong lời nói không có châm không có gai, tự nhiên đàm luận rất vui.”

Phùng Cổ Đạo ủy khuất, “Lời ta nói lúc nào cũng mang theo đường mang theo mật, cũng không thấy Hầu gia vui vẻ hòa nhã với ta.”

Lương Hữu Chí thấy cuộc đối thoại của chủ tớ bọn họ thập phần thú vị, cười nói, “Phùng gia sao lại nói vậy, ta lại nghĩ Hầu gia đối với người như tri giao, nếu không sao Phùng gia có thể nói chuyện tùy tính như thế.”

Tiết Linh Bích: “...”

Phùng Cổ Đạo: “...”

Hắn nói chuyện tùy tính, cùng với bọn họ có phải tri giao hay không hoàn toàn là hai chuyện khác nhau!

Đây là một câu mà trong lòng hai người đồng thời bật ra, cũng là duy nhất bật ra.

Cho tới khi cơm tối dọn lên bàn, ba người đều lặng im.

Cơm tối xong xuôi.

Lương phu nhân và Lương Hữu Chí thu thập thư phòng nghỉ tạm một đêm, lưu phòng ngủ cho Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo.

Tiết Linh Bích tuy rằng không nguyện ý, nhưng cũng không thể đưa ra nhiều yêu cầu. Nhưng không nhắc tới không có nghĩa là lúc vào phòng thì mặt y không xụ một đống.

Phùng Cổ Đạo ngược lại rất là hài lòng. Hắn vỗ vỗ giường chiếu, cười nói, “Không ngờ bọn họ nghèo thì nghèo, nhưng cái giường lại rất lớn.”

Tiết Linh Bích thần nhiên liếc hắn, “Người ngủ dưới đất.”

Phùng Cổ Đạo cười xòa, “Giường đối diện cửa, ban đêm gió lớn, chỉ bằng ta thay Hầu gia chắn gió?”

“Tác dụng của cửa chính là để chắn gió.” Tiết Linh Bích nói.

Phùng Cổ Đạo mếu một cái, thần tình vô hạn u oán, “Hầu gia, lẽ nào người đã quên, đêm qua chúng ta cùng chung hoạn nạn như thế nào? Ta đã dùng chính cơ thể máu thịt này, dựng nên một tấm chắn thiên nhiên cho người như thế nào?”

Tiết Linh Bích không nói.

Bốn mắt nhìn nhau.

Cái môn Phùng Cổ Đạo dính vào giường không chịu rời khỏi.

Tiết Linh Bích nhú mày, “Còn chưa chịu tránh ra?”

Phùng Cổ Đạo nhích khế sang bên cạnh hai cái.

Tiết Linh Bích chậm rãi ngồi lên giường, từng chút từng chút đem đùi phải dờ vào.

Chờ y nằm xuống, Phùng Cổ Đạo cũng chuẩn bị nằm ngửa lên.

“Chờ một chút.” Ngay tích tắc khi lưng của Phùng Cổ Đạo sắp tiếp xúc đệm giường, Tiết Linh Bích lên tiếng, “Nằm nghiêng.”

Phùng Cổ Đạo thắc mắc, “Vì sao?”

“Chắn gió.”

“...” Phùng Cổ Đạo không nói gì mà nhìn cánh cửa, không biết rốt cuộc nó được dùng để làm cái gì.

“Mặt hướng ra ngoài.” Tiết Linh Bích lại bổ sung một câu.

Phùng Cổ Đạo lại hỏi một câu, “Vì sao?”

“Đỡ gặp ác mộng.”

Phùng Cổ Đạo suy nghĩ một chút, vẫn hỏi tiếp, “Vì sao?”

Tiết Linh Bích hừ lạnh, “Lẽ nào người không biết mặt người đủ để người ta gặp ác mộng cả đêm sao?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta chỉ là không biết vì sao lúc Hầu gia ngủ lại không nhắm mắt, mà khư khư nhìn chăm chăm vào mặt ta.”

“...”

Phùng Cổ Đạo hiển nhiên không biết gặp tốt thì nhận, vừa nằm vừa lẩm bẩm, “Nếu Hầu gia nguyện ý nhìn cái gáy của ta, ta cũng chỉ đành nhịn đau kính dâng.”

Tiết Linh Bích giơ chân trái lên đá một cái.

Phùng Cổ Đạo nghe được động tĩnh phía sau, vô thức lăn nhào về phía trước.

Đáng tiếc hăn vì vô thức mà quên rằng, nơi hăn ngủ vừa lúc là mép giường.

Vì vậy, mặt đất tung lên một tầng bụi mỏng.

NGŨ

Đêm dần khuya, ngoài cửa sổ trắng sáng vắng vặc.

Cánh tay Phùng Cổ Đạo theo thời gian trôi qua bắt đầu tê dại. Hắn khẽ cử động một chút, giải thoát cánh tay khỏi trạng thái bị đè nặng.

“Phùng Cổ Đạo.” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng quanh quẩn trong gian phòng lụp xụp.

Phùng Cổ Đạo cười khỗ, “Tay ta tê.”

Tiết Linh Bích sau thật lâu không đáp.

Đây là ngằm đồng ý?

Phùng Cổ Đạo thử xoay người, nằm ngửa trên giường.

Màn che là dùng các loại vải vụn hợp lại, nhưng Lương phu nhân lại rất có kỹ xảo, nhìn qua có vài phần mỹ cảm hữu ý vi chi*.

*(tạm hiểu: cố ý làm cho sự vật khác đi)

Phùng Cổ Đạo ngơ ngác nhìn một chút, dư quang nơi khóe mắt đột nhiên liếc qua phía Tiết Linh Bích một cái.

Không nhìn thì không biết, vừa nhìn thì giật mình nháy dưng.

Thì ra ánh mắt bên cạnh từ đầu tới giờ luôn vẫn thần thờ quan sát mình.

“Hầu gia?”

Tiết Linh Bích sắc mặt không đổi nói, “Người không nhìn ta, làm sao biết ta đang nhìn người?”

Phùng Cổ Đạo dở khóc dở cười, “Ta là hỏi vì sao Hầu gia lại nhìn ta?”

“Nếu người nằm tư thế này, sẽ biết ngay.”

Phùng Cổ Đạo lẩm bẩm, “Tư thế này đã khiến ta ngủ đến tê cả tay rồi.”

Tiết Linh Bích nói, “Phùng Cổ Đạo.”

Phùng Cổ Đạo vội im miệng.

Nhưng Tiết Linh Bích lại nói sang chuyện khác, “Đợi sau khi ta quay về kinh, sẽ tiện thể hướng Lại bộ tiến cử người làm Hộ bộ Chiết Giang thanh lại ti lang trung.”

Phùng Cổ Đạo nín lặng.

“Thanh lại ti lang trung tiền nhiệm đã điều nhiệm tới Thái Phủ Tự. Đó là một chức quan béo bở, các phương đều dòm ngó.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Nhưng mà ta một không có quan chức, hai không có công danh, sợ rằng không dễ.”

“Chính xác không dễ.” Tiết Linh Bích nói, “Cho dù có bản hầu tiến cử, nhưng Lại bộ nhất định không đồng ý.”

...

Phùng Cổ Đạo không biết y như vậy có tính là đùa giỡn hăn hay không. Dựa theo nội dung đối thoại hăn là tính, nhưng thái độ của y lại thực sự quá đứng đắn, quá nghiêm túc.

“Cho nên, lui xuống lấy thứ hai, hăn chí ít cũng sẽ cho người chức thanh lại ti chủ sự.”

Phùng Cổ Đạo minh bạch. Thì ra Tiết Linh Bích ngay từ đầu chính là hướng về cái chức chủ sự này.

“Tuy chỉ là lục phẩm, nhưng có bản hầu trong triều hô ứng, một bước lên mây nằm trong tầm tay.” Tiết Linh Bích hời hợt hứa hẹn.

Phùng Cổ Đạo lúc này ngoại trừ tạ ân còn có thể nói gì nữa? Tuy không phải ngũ phẩm như lúc đầu đã nói, nhưng ngũ và lục kém không xa. Huống chi, Hộ bộ thanh lại ti là chức quan béo bở, chương quản thuế má các tỉnh. Thêm vào đó là thế lực của Tuyết Y Hầu ở trong triều, một bước lên mây quả thực sắp tới.

“Nhưng ta chưa bắt được Minh Tôn.” Phùng Cổ Đạo thăm dò lên tiếng. Điều kiện lúc đó hẳn còn nhớ rõ rành rành.

Tiết Linh Bích nói, “Người nghĩ người có thể bắt được hẳn sao?”

Phùng Cổ Đạo dưới đáy lòng suy tính đáp án.

Nếu nói có thể, là phóng đại, nói không chừng Tiết Linh Bích lại một cước đá hẳn xuống giường, bắt hẳn nửa đêm đi bắt người cho y xem thử. Nếu nói không thể, thì có vẻ hẳn rất vô năng.

Tiết Linh Bích nói, “Do dự là đáp án.”

Nếu trong lòng nắm chắc thì vì sao phải do dự?

Phùng Cổ Đạo thở dài, “Ta học nghệ không tinh.”

“Ta biết.”

Tiết Linh Bích thừa nhận thẳng thắn như vậy, khiến trong lòng Phùng Cổ Đạo có chút khó chịu, “Vậy tại sao Hầu gia còn muốn tiến cử ta.”

Y trở mình, nằm ngửa lên giường, từ từ nhắm mắt lại, “Tạm coi như thưởng cho người đã khổ lao theo hầu hạ ta nhiều ngày.”

Phùng Cổ Đạo trong chớp mắt sinh ra một loại cảm động trong lòng, cảm động như năm xưa lần đầu tiên được sư phụ tán thưởng. Gian khổ mấy ngày qua cũng không phải lớn lao gì, tuy rằng, nó tới hơi trễ, lại thành linh xảy ra.

Tâm tình con người một khi xúc động phập phồng, liền rất khó ngủ được.

Đặc biệt là khi bốn phía yên lặng đến mức có thể nghe tiếng kim rơi.

Phùng Cổ Đạo đang nghĩ nếu như lúc này lắc tỉnh Tiết Linh Bích, để y tâm sự với mình, vậy chức quan béo bở vừa vào tay có thành con vẹt luộc bay đi hay không?

Có lẽ ông trời cũng cảm thụ được nỗi buồn chán của hắn, cố ý khiến cho trước cửa sổ hiện lên một cái bóng đen.

Hắn đột nhiên ngồi dậy.

Tiết Linh Bích khó chịu mở mắt, “Chuyện Lại bộ là dự tính, bản hầu còn chưa ra quyết định cuối cùng.”

Quả nhiên ——.

Phùng Cổ Đạo cảm thấy suy nghĩ lúc này của mình cũng không phải không có lý.

“Hình như ta thấy có bóng đen xẹt qua ngoài cửa sổ.” Để bảo vệ bát cơm còn chưa tới tay, Phùng Cổ Đạo giải thích tỉ mỉ, “Xem thân pháp, không phải người thường.”

Tiết Linh Bích biết hắn tuy rằng hay nói dối, nhưng tuyệt đối không tung ra chiêu nói dối dễ lật tẩy như vậy.

Y ngồi dậy.

Trăng sáng đi về phía tây, ánh sáng dần dần từ bên này chiếu tới bên kia.

Phùng Cổ Đạo thở dài, đang muốn tiếp tục giải thích, Tiết Linh Bích đã nhẹ nhàng vươn tay vỗ lên đệm, cả người theo đó phóng ra ngoài, như hồng

mao lướt qua nước biếc, chỉ để lại một hơi gió nhẹ.

Ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân rất khẽ lại rất vụn vặt.

Tiết Linh Bích mạnh mẽ mở toang cánh cửa, chân trái điểm nhẹ, nhảy lên phi ra ngoài. Ngay sau đó bên ngoài truyền đến tiếng binh khí chạm nhau.

Phùng Cổ Đạo từ từ xuống giường, cầm lấy giày ủng, thông thả mang vào.

Trong lúc này, thư phòng cũng truyền ra tiếng hô quát và tiếng đánh nhau.

Hắn mặc xong y phục, lại thuận tay cầm giày của Tiết Linh Bích, lén lút đi tới cửa, xác nhận nơi đánh nhau không phải ngoài cửa, mới cẩn cẩn dực dực đi ra.

“Hầu gia?”

Hắn vừa lên tiếng, liền cảm thấy một trận hàn khí cực âm lãnh ủa tới mặt mình.

Hiển nhiên, ngoại trừ đối thủ mà Tiết Linh Bích, Lương phu nhân đang đấu, còn có người ở một bên tùy thời ra tay.

Kiểm trong tay áo đã sớm rơi mất lúc hắn gặp phải lở đất, lúc này thứ duy nhất có thể đỡ đòn trong tay hắn là một đôi giày.

“Xem ám khí!” Hắn đem một chiếc giày ném bay ra ngoài.

Tiếng giày xé gió hiển nhiên rất lớn. Đối phương không dám khinh thường, thay đổi ba tư thế liên tục mới tránh khỏi.

Cửa đột nhiên bị một cước đá văng, ánh trăng mờ nhạt thoáng cái soi vào, hợp với ánh nến trong phòng soi rõ mấy người ở trong.

Phùng Cổ Đạo lộn một cái lủi đến bên cạnh Tiết Linh Bích, cười khỗ nói, “Hầu gia, từ khi ta nhận thức người, cơ hội kiếm chứng võ học đã có thêm nhiều lắm.”

Tiết Linh Bích một chưởng đẩy lủi thích khách che mặt đuổi theo y, tức giận nói, “Người cho là bản hầu suốt ngày đều đánh đánh giết giết sao?”

Phùng Cổ Đạo né trái tránh phải, “Ta suýt nữa cho rằng như vậy rồi.”

Khóe mắt Tiết Linh Bích liếc đến một thanh trường kiếm đâm tới sau lưng Phùng Cổ Đạo, nhưng coi như không thấy mà xoay đầu, toàn tâm toàn ý đối phó hai thích khách trước mặt mình.

Tích tắc khi thanh trường kiếm đó gần kề cột sống Phùng Cổ Đạo, hần mới phát hiện, hoang mang luống cuống bỏ nhào tới trước, lộn một vòng mới gian nan tránh được.

Tiết Linh Bích cười một tiếng chế nhạo.

Phùng Cổ Đạo chật vật đứng thẳng lên, chạy về phía thư phòng, “Ta đi xem phu nhân!” Hần cũng coi như cẩn thận, trong thời khắc này lại không quên giấu diếm thân phận cho Lương Hữu Chí.

Gian nhà nhỏ hẹp, từ đông tới tây cũng bất quá chỉ vài bước.

Nhiều người chen chúc trong nhà còn ngại chật chội, huống chi đánh nhau?

Phùng Cổ Đạo vừa chạy hai bước, liền phát hiện phía trước bị chặn, phía sau truy binh đã đuổi tới, hần đã tiến thoái lưỡng nan.

Mà Tiết Linh Bích bên kia lại có thích khách từ ngoài cửa xông tới, tiện đường đóng cửa lại, hiển nhiên là muốn úng trung tróc miết*. Võ công của

Tiết Linh Bích mặc dù cao, nhưng phiên cái đi đứng bất tiện, khó có thể phân tâm mà để ý hấn, trông cậy y tới cứu viện là không thể.

*(úng trung tróc miết: bắt con ba ba trong rọ)

Giữa lúc thích khách giáp công Phùng Cổ Đạo cho rằng hấn sắp thành thịt nạc trên cái thớt gỗ, đợi người ta xắt lát. Một cánh tay không biết từ nơi nào, nhẹ nhàng búng lên thân kiếm của bọn hấn, kiếm trong tay nhất thời không khống chế được mà đâm chia lẫn nhau.

Một thích khách trong đó ngay khoảnh khắc khi cánh tay nọ đụng phải thân kiếm, đã phát hiện cánh tay kia là thuộc về Phùng Cổ Đạo, nhưng chiêu thức của hấn quá kỳ lạ, tốc độ quá nhanh, làm gã không thể biến chiêu.

Phùng Cổ Đạo thừa lúc bọn hấn tấn công lẫn nhau, thân như con giun, linh hoạt lách qua khe hở, một chân bước vào thư phòng.

Mùi máu tươi nồng đậm phả vào mặt.

Nhìn khắp nơi vấy ra huyết hoa đầy trời và thích khách xông tới chỗ hấn, hấn không cần nghĩ ngợi liền chuyển gót chân, thân ảnh nhất thời lướt ra hơn một thước.

Lương phu nhân một bên ra sức ngăn địch, một bên không quên tán thán, “Công phu rất đẹp.”

Phùng Cổ Đạo khóe mắt khẽ giật, tránh thoát công kích của thích khách khác, cười gượng nói, “Khinh công này ta luyện đã chục năm, cũng là lần đầu tiên làm được.”

Lương phu nhân chậm rãi hướng hấn nhích tới.

Lương Hữu Chí trốn phía sau nàng, trong tay ôm một xấp giấy.

Phùng Cổ Đạo đá tung thanh kiếm bên thi thể thích khách, vươn tay đón lấy, xoay người tiến lên tiếp ứng.

Lương phu nhân lúc này mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm. Thứ nhất là vì có Phùng Cổ Đạo tiếp ứng, giúp áp lực trên người nàng giảm bớt. Thứ hai là vừa nãy nàng hoài nghi thích khách là bọn họ đưa tới, nhưng thấy hẳn nghiêm túc ngăn địch, không giống giả vờ, mới bỏ đi suy nghĩ đó.

“Ngoài phòng có bốn thích khách, ở đây ba... Tổng cộng bảy.” Cánh tay Phùng Cổ Đạo dần dần có chút nâng không nổi, đa phần phải nhờ Lương phu nhân tiếp ứng.

Lương phu nhân ánh mắt trầm lại, “Phùng gia, người chiếu ứng ngoại tử! Ta tới!” Nói rồi, một chân nhảy lên bàn, nện cùng với giá cầm và sách liên tiếp bay về phía thích khách.

Một thích khách trong đó lui hai bước, trở tay chém vỡ cái bàn.

Lửa nện văng ra hai nơi, một rơi xuống ngoài phòng, một rơi trên giá sách.

Lửa dấy lên trong nháy mắt.

Phùng Cổ Đạo nhìn thấy hai đám cháy trong ngoài càng lúc càng lớn, cười khổ nói, “Lương phu nhân, ta chỉ muốn xin người kiên trì đến khi Hầu gia tới xử lý bọn hăn.”

Như là xác minh lời hăn, Tiết Linh Bích từ bên ngoài lướt ngang qua, liên tiếp xẹt qua từng tên thích khách, đến gần đám cháy, dẫn thân lao vào lửa.

Ngay sau đó lại chém hai tên.

Tên thích khách cuối cùng hầu như là ngã nhào mà trốn vào trong. Bất quá đúng lúc xông tới trước mũi kiếm đang định thu lại của Phùng Cổ Đạo.

Cái ngoảnh đầu nhìn lại trước khi chết của thích khách khiến Phùng Cổ Đạo xúc động vô cùng.

Ánh mắt đó vô luận thấy thế nào cũng giống như đang lên án hẳn vì sao không chịu thu kiếm, tùy tiện lấy ra đâm bậy.

Lửa trong thư phòng càng lúc càng lớn, khiến ba thích khách còn lại cũng bắt đầu bất an.

Đặc biệt là khi Tiết Linh Bích cầm kiếm, càn nhắc càn nhắc chạy tới ngoài cửa phòng. Nét mặt y tuy không có biểu tình gì, nhưng mồ hôi lấm tấm trên trán chứng tỏ lúc này đang chịu đau nhức.

Phùng Cổ Đạo trở tay tóm lấy Lương Hữu Chí, đem hẳn yểm hộ sau người, chậm rãi nhích tới gần Tiết Linh Bích.

Lương phu nhân thấy vậy, lập tức giúp hẳn cản hậu.

Tiết Linh Bích liếc nhìn Phùng Cổ Đạo, đột nhiên kiếm ra như gió.

Hai thích khách chỉ thấy hai đóa kiếm hoa trước mắt lóe ra bạch quang hiện lên như bọt nước, trước mắt liền tối sầm, mất mạng quy thiên.

Thích khách còn lại sau lưng đã thấm ướt mồ hôi, phân nửa là do lửa càng lúc càng nóng, phân nửa là bị dọa.

Phùng Cổ Đạo nhân cơ hội mang theo Lương Hữu Chí và Lương phu nhân lao ra ngoài, ngoài miệng không quên cổ vũ, “Hầu gia, toàn bộ nhờ vào người đó.”

Khóe miệng Tiết Linh Bích phiết một cái.

Thích khách khấn trương nhìn y.

Tiết Linh Bích không thềm xuất kiếm, chỉ thản nhiên liếc hắt, dời thân chậm rãi đi ra ngoài.

Thích khách bỗng nhiên hét lớn một tiếng, đánh lén sau lưng y!

Tiết Linh Bích cũng không thềm quay đầu lại, trở tay một kiếm.

Kiếm mang ngân quang, nhẹ nhàng xẹt qua yết hầu thích khách... máu như tơ hồng, phun tung tóe!

LỤC

Phùng Cổ Đạo thấy Tiết Linh Bích chậm rãi đi tới, võ mông ngựa nói, “Với võ công của Hầu gia, giải quyết bọn hắc quả nhiên chỉ là một chuyện bé tí.”

Tiết Linh Bích nói, “Bản hầu chỉ muốn xem võ công của người có đáng để bản hầu đánh cược không thôi.”

Phùng Cổ Đạo biết y đang chỉ chuyện tiến cử hắc làm quan, nín thở hỏi, “Vậy kết quả thì sao?”

Tiết Linh Bích tự tiểu phi tiểu, “Có thể.”

...

Nói kiểu này có gì khác với không nói?

Phùng Cổ Đạo chợt hứng quay đầu đi, đã thấy Lương Hữu Chí và Lương phu nhân chờ dẫn nhìn căn nhà hùng hực ánh lửa kia.

Kỳ thực từ khi hắc rời khỏi thư phòng thì đã biết, xem tốc độ lan tràn của đám cháy, cứu hỏa là phí công, bất quá hắc vẫn rất tốt lành mà hỏi thăm,

“Có cần dập lửa không?”

Tiết Linh Bích liếc nhìn hăn, tựa hồ đang cười nhạo cái sự đạo đức giả của hăn.

Lương Hữu Chí hoàn hồn, tình chân ý thiết nói, “Đa tạ Phùng gia quan tâm, tất cả đều là ý trời.”

Phùng Cổ Đạo tự cho là da mặt dày cui, nhưng đối với biểu tình chân thành tha thiết như vậy, gương mặt bất giác đỏ lên, “Ách, kỳ thực ta cũng không có làm gì.”

“Nếu không có Phùng gia và Hầu gia ra tay cứu giúp, phu phụ ta từ lâu đã chôn thân dưới kiếm thích khách rồi, đại ân đại đức, không có gì để báo đáp.” Lương Hữu Chí kéo Lương phu nhân cùng nhau bái lạy.

Phùng Cổ Đạo vội nghiêng người tránh ra.

Tiết Linh Bích thì lại bình thản đón nhận, “Các người sau này có tính toán gì không?”

Khi Lương Hữu Chí đang do dự, Lương phu nhân đã căm hận nói, “Nếu Cổ lão tặc nhất định phải đuổi tận giết tuyệt chúng ta, ta sẽ đến kinh thành hăn giết, để xem rốt cuộc là hăn tử hay ta vong!”

Lương Hữu Chí kinh hãi, “Người chớ có xung động!”

Lương phu nhân nhìn ngôi nhà đang cháy hùng hực trong lửa, hai mắt đỏ bừng, cũng nửa phần hận nửa ủy khuất, “Chuyện đã tới nước này, lẽ nào chúng ta còn phải tiếp tục trốn trốn tránh tránh?”

Tiết Linh Bích chỉ về phía biển lửa nói với Phùng Cổ Đạo, “Người mau đi gom lại củi gỗ quanh nhà, để tránh đám cháy lan ra.”

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Hầu gia suy xét thật sự là chu đáo. Chu đáo nhất chính là, cứ nhiên tới giờ mới nghĩ đến.”

Tiết Linh Bích nhướng mi lên, hẩn nhanh như thỏ, chạy về phía ngôi nhà.

Tiết Linh Bích chờ Phùng Cổ Đạo đi xa, mới nói, “Chuyện năm đó, e rằng có ẩn tình đúng không?” Y nhìn chăm chăm Lương Hữu Chí.

“Có ẩn tình gì chứ?!” Lương phu nhân không nghĩ ngợi gì đã quát lên, liền thấy Lương Hữu Chí muốn nói lại thôi, hình như có nỗi niềm khó nói.

Tiết Linh Bích hời hợt nói, “Nếu không có ẩn tình, vậy việc này bản hầu nhất định sẽ tra tới cùng. Vô luận là hữu tâm hay vô ý, Cổ tướng muốn giết bản hầu là chuyện rõ ràng rành.”

“Không phải ân sư làm!” Lương Hữu Chí vội la lên.

Con người của Lương phu nhân thiếu chút nữa trườn ra, “Người còn gọi hẩn là ân sư?”

Lương Hữu Chí thở một hơi thật sâu, “Kỳ thực việc này nói đến cũng dài. Năm đó ân sư làm như vậy, thật ra là vì giúp ta thoát tội.”

Khóe miệng Tiết Linh Bích cong lên, như là đã sớm định liệu.

Lương phu nhân nói, “Người lúc đầu rõ ràng có công mở kho lúa, vì sao phải thoát tội?”

Lương Hữu Chí cười khổ, “Chuyện này rơi vào trên người Sử Diệu Quang tự nhiên là chăm sóc dân tình, vì dân thịnh mệnh. Nhưng rơi vào trên người ta chính là mắt không vương pháp, lén mở kho lúa.”

Lương phu nhân mờ mịt, “Ta không hiểu.”

Nàng không hiểu, nhưng Tiết Linh Bích hiểu.

“Kỳ thực lúc ta mở kho lúa, cũng đã làm ra dự định xấu nhất. Vì vậy ta sớm quay về kinh, một mặt là muốn chủ động nhận tội, có thể được xử nhẹ. Về mặt khác cũng là sợ liên lụy ân sư.” Lương Hữu Chí nói, “Mà ân sư từ lâu đã nghe tin tức, trước khi ta đến kinh đã liên lạc các vị đại thần trong triều giúp ta liên danh cầu tình. Đáng tiếc việc này rơi vào tai Sử thái sư. Sử thái sư sợ việc lên mở kho lúa, cứu tế nạn dân sẽ liên lụy tới Sử Diệu Quang, thể hiện sự do dự và ngu ngốc vô năng của hãn, uy hiếp ân sư nếu dám cầu tình cho ta, sẽ liên hợp các đại thần khác phủ quyết dự án cải cách mà người đang muốn thỉnh thánh thượng chuẩn. Dự án đó chính là tâm huyết cả đời của ân sư, ta làm sao có thể vì tai ương của một mình mình, mà liên lụy đến tâm huyết hơn mười năm của ân sư?”

Lương phu nhân lúng ta lúng túng nói, “Nhưng vì sao...”

“Ân sư vì bảo toàn ta, liền thương nghị với thái sư, lấy tội mở kho lúa của ta tấu thành công mở kho lúa của Sử Diệu Quang. Cứ như vậy, ta tự nhiên thoát thân. Nhưng ân sư nhìn ra thái sư có ý đem ta diệt cỏ tận gốc, liền tìm một nguyên do, cách chức xét xử ta, để ta rời xa nơi thị phi đó. Việc này vốn đều thuận lợi, nhưng người lại hết lần này tới lần khác chạy đến cướp tù...” Hãn lắc đầu thở dài, “Ân sư đành phải giả vờ xăm chữ tội lên sau cổ người. Kỳ thực là làm để thái sư xem. Chỉ tiếc, dù vậy thái sư vẫn không buông tha ta.”

Lương phu nhân hiển nhiên bị cố sự quanh co này chấn động, hồi lâu mới nói, “Vậy sao người không sớm cho ta biết?”

“Lúc đó chúng ta tùy thời đều có thể bị bắt, người xưa nay lạnh mồm lạnh miệng, lỡ như đem việc này nói thẳng ra, tuy thái sư không thể làm gì ân sư, nhưng cũng sẽ đâm ngang.”

Lương phu nhân trong lòng khó chịu, nhưng không phản bác.

Tiết Linh Bích nói, “Theo ta thấy, Sử thái sư nếu như đuổi tận giết tuyệt như vậy, nhất định còn có nguyên nhân khác đúng không?” Y nhìn về phía xấp giấy mà Lương Hữu Chí ôm trong lòng.

Tay Lương Hữu Chí khẽ xiết chặt lại.

Lương phu nhân cảm giác bầu không khí giữa hai người biến hóa vi diệu, bước chân chậm rãi nhích tới gần Lương Hữu Chí.

Tiết Linh Bích màu sắc càng lúc càng lãnh lẽ.

Lương Hữu Chí thở ra một hơi, tự thỏa hiệp tự bất đắc dĩ nói, “Kỳ thực, đây là sổ sách khi xưa ta mở kho lúa cứu trợ thiên tai. Sử Diệu Quang tuy muốn nhận công trạng, nhưng lại không có sổ sách này. Sử thái sư từng đòi ân sư, nhưng đều bị ân sư đuổi về. Ân sư từng nói, sổ sách này chính là chứng cứ chứng minh tội Sử Diệu Quang chiếm công lao của người khác. Người bảo ta giữ bên mình, đây là để phòng vạn nhất.”

Tiết Linh Bích nói, “Nếu chuyện Sử Diệu Quang ép buộc tranh công cho mình bị lộ ra, Cố tướng cũng khó thoát tội.”

Lương Hữu Chí kiên định nói, “Ta giữ lại phần sổ sách này là vì để Sử thái sư sợ ném chuột vỡ bình, tuyệt đối không dám có ý hại ân sư.”

Tiết Linh Bích bỗng nhiên cười nói, “Nếu Sử thái sư và Cố tướng đều bị liên tụy, ai là người được lợi cuối cùng?”

Con mắt Lương Hữu Chí nhất thời tròng tròn xoe, khiếp sợ nhìn y.

Chuôi kiếm trong tay Lương phu nhân càng nắm càng chặt.

...

Phùng Cổ Đạo mồ hôi đầm đìa chạy tới, “Hầu gia, mang hết củi gỗ ra rồi.”

Tiết Linh Bích tươi cười xinh đẹp, “VẬY là tốt rồi.”

Phùng Cổ Đạo quay đầu nhìn Lương Hữu Chí và Lương phu nhân, kinh ngạc nói, “Hai vị chỉ đứng yên một chỗ, sao trông còn mệt hơn cả ta nữa? Mồ hôi chảy còn nhiều hơn ta nữa?”

Lương phu nhân hừ lạnh, “Hầu gia, là đánh là giết cứ nói một câu thôi.”

Phùng Cổ Đạo càng thêm ù ù cạc cạc, “Lương phu nhân, đang êm đẹp vì sao lại muốn Hầu gia giết người đánh người?”

Tiết Linh Bích nói, “Người cho rằng, người đánh thắng bản hầu sao?”

Hơi thở của Lương phu nhân càng dồn dập.

Bởi vì nàng không có chút nắm chắc nào. Ban nãy thấy y xuất kiếm, nàng mới biết được thiên phú võ học thực sự rất quan trọng. Bản thân mình học mấy chục năm như thế, mà lại không bằng người khác học mười mấy năm.

“Đánh không thắng, cũng sẽ không thúc thủ chịu trời!”

“Nói rất hay.” Tiết Linh Bích tán thưởng mà vỗ tay, “Bất quá người đã đánh không lại, lại thắng không được, vì sao không đi đi?”

Lương phu nhân kinh ngạc, “Người thả chúng ta đi?”

Tiết Linh Bích nói, “Chân ở trên người các người, chẳng lẽ còn cần bản hầu thiên lý đưa tiễn sao?”

Lương phu nhân và Lương Hữu Chí hai mặt nhìn nhau.

“Sau khi rời khỏi kinh thành, các người nhất định rất ít quan tâm chuyện trong triều.” Tiết Linh Bích mỉm cười, “Cải cách của Cố tướng, bản hầu tán thành. Từ đầu đến cuối, bản hầu cũng chưa từng hoài nghi thái độ làm

người của Cố tướng. Mặc dù hãn quyền khuynh triều dã, bản hầu cũng cho rằng, đây là may mắn của triều ta.”

Viễn mắt của Lương Hữu Chí bỗng nhiên đỏ lên, một tay ôm chồng giấy, một tay vén vạt áo, chậm rãi quỳ xuống nói, “Ta thay mặt ân sư tạ ơn sự tín nhiệm thành toàn của Hầu gia!”

Lương phu nhân vội vàng quỳ xuống.

Tiết Linh Bích nói, “Người là người mang tội, muốn một lần nữa ra làm quan là vô vàn khó khăn. Có điều, bỏ văn tòng quân cũng là đền đáp triều đình như nhau. Người có nguyện ý không?”

Lương Hữu Chí bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt lóe ra quang mang không thể tin nổi, “Hầu gia?”

“Trần Viễn tướng quân Nghiêm Tu trấn thủ tây nam chính là tri giao của bản hầu. Chỉ cần người có thư tiến cử của bản hầu, ông ấy tất nhiên sẽ trọng dụng người.” Tiết Linh Bích mỉm cười.

Lương Hữu Chí hai mắt rưng rưng, chậm rãi cúi đầu, giây lát mới cung kính dập đầu một cái, “Tạ ơn Hầu gia.”

Tiết Linh Bích thản nhiên nhận lấy.

Nếu đã thương lượng xong hành trình phía trước, bốn người tự nhiên không hề lưu luyến cảnh hoang tàn đổ nát sau đám cháy kia.

.

Sắc trời theo thời gian trôi qua lặng lẽ sáng lên, Lương Hữu Chí và Lương phu nhân lập tức cùng bọn họ tới thôn trang phụ cận nghỉ ngơi chỉnh đốn, sau đó chỉ đường đi đến Tả Hoàng trấn, mới cáo từ đi về phía tây nam.

Phùng Cổ Đạo nhìn bóng lưng tràn ngập niềm tin và hy vọng của Lương thị phu phụ, cảm thán nói, “Hầu gia lại làm một chuyện tốt.”

“Lại?” Tiết Linh Bích tự tiểu phi tiểu.

“Hầu gia còn cứu ba cái mạng nhỏ của chúng ta.”

“Phải không?” Tiết Linh Bích quay đầu lại nhìn hăn.

Phùng Cổ Đạo cảm thấy ánh mắt y có gì đó khác lạ, nhưng suy xét thật lâu cũng không suy xét ra được nguyên cớ nào, đành phải bồi cười, “Đương nhiên. Nếu không nhờ Hầu gia võ công cái thế, đại sát tứ phương, chỉ sợ ta và Lương phu nhân bọn họ đều phải chôn thân trong biển lửa rồi.”

“Người và Lương phu nhân?” Tiết Linh Bích không hiểu sao lại thấy những lời này có chút chói tai.

Phùng Cổ Đạo vội vã sửa lời, “Ta cùng với Lương thị phu phụ.”

Tiết Linh Bích cười lạnh, “Tự mình đa tình. Chỉ sợ dù người muốn chết cùng bọn họ, bọn họ còn chê người dư thừa.”

Phùng Cổ Đạo liên mồm đáp lại, “Đương nhiên đương nhiên. Cái mạng này của ta là lưu lại cho Hầu gia, sao có thể tùy tiện để người khác mơ ước chứ!”

“Rảnh rồi ba hoa, không bằng lên đường.” Tiết Linh Bích trong tay chống gậy trường mà Phùng Cổ Đạo vừa mới tìm tới cho y, chậm rãi xoay người.

“Hầu gia.” Phùng Cổ Đạo nhìn động tác chậm chạp của y, trong lòng sinh ra một tia không nỡ, “Có cần ta cõng người không?”

...

Sau nửa canh giờ, Phùng Cổ Đạo từ dưới đáy lòng hung hăng mắng nhiếc bản thân đã nhất thời nhẹ dạ nhanh mồm.

“Nhanh thêm chút nữa.” Mặc dù ở trên lưng hắn, Tiết Linh Bích vẫn thẳng lưng, “Chúng ta phải gấp rút đến Tọa Hoàng trấn trước khi trời tối.”

Phùng Cổ Đạo đau khổ nói, “Hầu gia, ngựa cũng cần nghỉ ngơi.”

“May mà bản hầu cưỡi không phải là ngựa.”

“...”

Tiết Linh Bích: Tầng tầng lớp lớp, mê mê mang mang.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Hoạn Nạn Hữu Lý [3]

THẤT

Tối Tỏa Hoàng trấn thì mặt trời đã sắp lặn.

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích mỗi người một cây quả trượng, mồ hôi đầm đìa xuất hiện ở đầu trán.

Dân trong trấn thấy bọn họ cong lưng khom eo, đầu tiên là tỏ ra ghét bỏ, nhưng sau khi thấy rõ dung mạo hai người, lại đổi thành vẻ mặt kinh diễm.

Phùng Cổ Đạo dậm dậm lưng nói, “Hầu gia, người xem loại biểu tình này của bọn họ, có thể cho chúng ta ăn nhờ ở đậu không a?” Trên người Tiết Linh Bích chưa bao giờ mang bạc, hẳn có mang bạc, nhưng đã làm mất trong lúc lở đất. Tình hình của Lương thị phụ phụ so với bọn họ tốt hơn, nhưng cũng không hơn được bao nhiêu, cho nên bọn họ cũng không thể không biết xấu hổ mà mở miệng.

Tiết Linh Bích liếc xéo hẳn, “Không bằng người đi hỏi thử?”

Phùng Cổ Đạo cười gượng, “Hầu gia đã định liệu trước, ta hà tất tự tìm mất mặt.”

Tiết Linh Bích nói, “Bản hầu định liệu trước bao giờ?”

“Hầu gia chính là trọng thần đương triều, quan viên địa phương nếu biết người giá lâm tới đây, tất nhiên tranh nhau tiếp đón, nịnh bợ chỉ e không kịp nữa là.”

“Vậy phải làm thế nào để quan viên địa phương biết bản hầu là bản hầu?”

Những lời này tuy nói không thuận miệng, nhưng thoáng cái chột trúng bản chất vấn đề.

Phùng Cổ Đạo nhìn sang y phục của y, lại nhìn nhìn y phục trên người mình, ôm một tia hy vọng cuối cùng mà hỏi, “Hầu gia, người đoán quan viên ở đây có từng chen chúc trong vạn người ở kinh thành để chiêm ngưỡng người hay không?”

Tiết Linh Bích nói, “Quan trong trấn gọi là địa bảo, là hương thân địa phương đề cử ra, không phải người được triều đình bổ nhiệm. Người nghĩ cơ hội hãn thiên lý xa xôi chạy tới kinh thành chiêm ngưỡng ta lớn cỡ nào?”

“Ách, hoặc có thể hãn không có chạy đến kinh thành, mà là đi ngang Bể Nghề sơn, vừa lúc thấy được Hầu gia người đại diện thần uy...” Thanh âm của hãn ngày càng nhẹ.

Tiết Linh Bích cười mím chi cụp, “Ăn ngủ đêm nay giao cho người nghĩ biện pháp.”

Mặt Phùng Cổ Đạo nhất thời nhả thành một đồng, thở dài nói, “Hầu gia lúc trước toàn tâm toàn ý muốn tới Tỏa Hoàng trấn, ta còn tưởng Hầu gia đã...”

“Nếu như nghĩ không ra,” Tiết Linh Bích lãnh đạm ngắt lời hãn, “Bản hầu sẽ đem người bán vào Di Hồng viện trong trấn.”

Phùng Cổ Đạo đảo đảo mắt, mím cười hỏi, “Chẳng hay Di Hồng viện mà Hầu gia sở chỉ là nơi nào?”

“Muốn biết à?” Tiết Linh Bích nhướng mi.

Phùng Cổ Đạo suy nghĩ một chút, “Nếu như Hầu gia muốn nói, vậy coi như ta muốn biết. Nếu Hầu gia không muốn nói, ta tuyệt đối không miễn cưỡng.”

“Không miễn cưỡng.” Trong mắt Tiết Linh Bích mơ hồ có ánh sáng lạnh lóe ra, “Đem người bán đi còn có thể được mấy lượng bạc, bản hầu có sao không làm?”

Phùng Cổ Đạo liếm liếm môi, “Hầu gia, kỳ thực ta không đáng mấy lượng bạc đâu. Nghìn vạn lần đừng để lão bản của Di Hồng viện quá tiêu tốn.”

Tiết Linh Bích nói: “Tiêu tốn hay không tiêu tốn, phải để lão bản Di Hồng viện tự mình nghiệm hóa (kiểm tra hàng) mới biết được.”

.

Là thanh lâu lớn nhất Tỏa Hoàng trấn, Di Hồng viện trong trấn có thể nói là một nơi nổi bật, vô cùng phát đạt.

Nhất là hai chiếc ***g đèn đỏ thật to như mị nhân thu ba treo cao cao ở bên ngoài, càng không ngừng cám dỗ nỗi lòng dễ dao động của từng người qua đường.

Phùng Cổ Đạo đi tới chỗ cách đại môn Di Hồng viện năm bước, liền dừng lại không chịu đi tiếp.

Tiết Linh Bích dùng quạt trượng gõ gõ lên mặt đất.

Phùng Cổ Đạo mếu máo, giả vờ đáng thương nói, “Hầu gia, ta nghĩ biện pháp khác là được rồi.”

Tiết Linh Bích đạm nhiên nói, “Nếu đã tới đường cùng, ta cần gì phải bỏ gần tìm xa?”

Phùng Cổ Đạo cười gượng, “Nhưng mà nơi này là thanh lâu, bán ta đi vào khó tránh nguy hiểm khi đưa sói vào miệng cừu?”

“Sói vào miệng cừu? Chẳng lẽ không phải một việc tốt sao?”

Phùng Cổ Đạo lắc đầu thở dài, “Nguyên bản là chuyện tốt. Nhưng mà ta từ lâu đã âm thầm thề trong lòng rằng phải đi theo Hầu gia suốt cả đời, cái này gọi là trung thần không thờ hai chủ, ta làm sao có thể phân tâm thêm quang tăng thái cho Di Hồng viện được nữa?”

(thêm quang tăng thái: tô điểm lung linh, ý nói là dốc sức làm việc cho người khác)

Tiết Linh Bích hí mắt liếc hắt, “Làm bộ làm tịch đủ rồi chưa? Còn không chịu đi vào?”

Phùng Cổ Đạo vội cười đi theo sau y.

Di Hồng viện tuy là nơi trắng hoa, nhưng bố trí thập phần thanh nhã, thỉnh thoảng có nữ tử đi qua cũng chỉ cười kín đáo, không tiến lên đeo bám.

Phùng Cổ Đạo hai mắt nhìn đăm đăm, “Hầu gia, ta đột nhiên nghĩ, đem bán ta vào đây cũng được đó.”

Biểu tình của hắn làm Tiết Linh Bích nhìn thấy mà trong lòng phiền chán, “Nga? Tổ huấn và chí lớn của người đều từ bỏ à?”

“Không bằng trước tiên Hầu gia bán ta đi, đổi chút bạc chi tiêu, chờ sau khi Hầu gia bình an vượt qua nguy hiểm, lại trở về thay ta chuộc thân.”

Bước chân Tiết Linh Bích chợt dừng lại, lãnh đạm chế giễu, “Thân đường đường là nam tử hán, mở miệng là bán đi, ngậm miệng là chuộc thân, người không cảm thấy mất mặt sao?”

“Vì Hầu gia, ta nguyện máu chảy đầu rơi.” Phùng Cổ Đạo khom người.

Tiết Linh Bích nhìn lên đỉnh đầu hần, lạnh lùng nói, “Chỉ e đến lúc đó máu chảy đầu rơi trước chính là bản hầu.”

Phùng Cổ Đạo ngẩng đầu, đã thấy Tiết Linh Bích lên lầu.

“Hầu gia.”

Phùng Cổ Đạo tụt lại sau Tiết Linh Bích nửa bước, cho nên chân hần còn chưa đặt lên bậc thang dưới cùng, chợt nghe trên lầu có tiếng người cấp bách lao tới hô. Hần chậm rãi đi lên lầu, cúi đầu nhìn chân mình, mi đầu khẽ nhíu.

“Đi vào nói tiếp.” Tiết Linh Bích vừa nói vừa quay đầu nhìn Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo từ lâu đã ngẩng đầu lên, hướng A Lục đang mang vẻ mặt kinh hãi ôm quyền nói, “Biệt lai vô dạng.”

A Lục âm thầm liếc hần một cái, nói với Tiết Linh Bích, “Hầu gia thỉnh.”

Từng gian bao sương (phòng VIP) lầu hai đều sáng lên ánh đèn đầu.

A Lục dẫn bọn họ tới gian cuối cùng, sau đó cấp tốc đóng cửa lại, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, hướng Tiết Linh Bích khóc hô, “May là Hầu gia bình an vô sự, đều là chúng ta bảo hộ bất lực, mới khiến Hầu gia gặp phải đại nguy hiểm! Mấy ngày nay k hông có Hầu gia, ta lo lắng tới nỗi ăn cũng không ngon, ngủ cũng không yên, chỉ sợ Hầu gia có ch... Đương nhiên, Hầu gia cát nhân thiên tướng, tuyệt đối sẽ gặp dữ hóa lành. May là ta còn nhớ rõ Hầu gia lúc trước đã từng nói Di Hồng viện ở Tòa Hoàng trấn là ám tuyến mà triều đình bố trí, cho nên ta rất sớm đã ở đây chờ Hầu gia. Rốt cuộc trời không phụ lòng người, đã để ta đợi được Hầu gia, nếu không ta thực sự không biết nên làm thế nào mới tốt nữa.”

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Người nói lưu loát như thế, nhất định đã học thuộc thật lâu.”

A Lục ngẩng đầu.

Phùng Cổ Đạo bị ánh mắt u ám oán hận của hắn làm cho sợ đến tim giật thót một cái.

Bất quá A Lục vừa quay đầu nhìn về phía Tiết Linh Bích, thì trong ánh mắt chỉ còn lại u oán.

Tiết Linh Bích ngồi trên ghế, đem quả trứng ném sang một bên.

A Lục khẩn trương hỏi, “Chân của Hầu gia?”

“Gãy rồi.” Phùng Cổ Đạo tiếp lời.

A Lục vội vàng nói, “Ta lập tức đi tìm đại phu.”

“Chuyện này không vội.” Tiết Linh Bích cầm lấy chung trà không, gõ gõ bàn.

A Lục định đi châm trà, nhưng bỗng nhiên phát hiện mình vẫn đang quỳ, mà Tiết Linh Bích căn bản không có ý gọi hắn đứng lên, đành phải quay đầu liếc mắt trừng trừng Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo đang định tìm cái ghế ngồi xuống, thấy ánh mắt của hắn, nhin không được nói, “A Lục ca, có gì bất mãn, người có thể nói thẳng. Chẳng qua người quỳ là tự người muốn quỳ, đâu phải do ta làm chủ được, người hà tất một buổi tối trừng ta ba lần?”

Hành vi lén lút của A Lục bị vạch trần, nhất thời thẹn quá hóa giận nói, “Còn không mau châm trà cho Hầu gia?”

Phùng Cổ Đạo bưng bình, “Thì ra là châm trà, sao người không nói sớm một chút?” Hắn đi tới bên cạnh Tiết Linh Bích, ân cần châm trà, rồi hai tay dâng lên trước mặt Tiết Linh Bích.

Tiết Linh Bích làm ngơ.

Phùng Cổ Đạo vừa định đặt lên bàn, chợt nghe y thân nhiên nói, “Buông hay không cũng không phải do người làm chủ.”

Mặt Phùng Cổ Đạo nhất thời biến thành một trái khố qua lớn, hai tay đành phải không nhúc nhích mà đưa lên giữa không trung.

Tiết Linh Bích hỏi, “Ma giáo gần đây có hành động nào khả nghi không?”

A Lục trả lời, “Từ sau lần đánh lén kia, Ma giáo đã không có động tĩnh. Hơn nữa mấy ngày nay ta toàn lực phái người tìm kiếm tằm tích Hầu gia, nhất thời không thể chú ý tới Minh Tôn...”

Tiết Linh Bích ngắt lời hắn, “Viên Ngạo Sách có tin tức gì không?”

A Lục nói, “Viên Ngạo Sách luôn cùng Kỷ Vô Định một chỗ. Huy Hoàng môn gần đây vẫn tận lực mở rộng sinh ý, thu về các đơn sinh ý của Ma giáo lúc trước. Bất quá Chung Vũ là võ lâm minh chủ, hành động giành sinh ý của Kỷ Vô Định lần này khiến cho rất nhiều môn phái bạch đạo bất mãn.”

Tiết Linh Bích chỉ quan tâm mỗi câu đầu tiên, “Viên Ngạo Sách luôn cùng Kỷ Vô Định một chỗ?”

“Dạ.”

“Không hề rời xa nửa bước?”

A Lục suy nghĩ một chút, “Chưa từng.”

“Ngay cả ngày bản hầu bị ám sát?”

A Lục kinh ngạc, “Hầu gia hoài nghi đến ám sát là Viên Ngạo Sách?”

“Nghe đồn Viên Ngạo Sách mới là đệ nhất cao thủ của Ma giáo, mà võ công Minh Tôn kém hẳn rất xa. Lúc đầu Minh Tôn kia cứ nhiên có thể đánh với ta bất phân thắng bại.” Ánh mắt Tiết Linh Bích trầm lại.

Phùng Cổ Đạo bưng trà bưng đến hai tay tê rần, nhin không được đành lên tiếng hấp dẫn lực chú ý, “Có thể là do võ công của toàn thể Ma giáo rất cao không nhỉ?”

...

Tiết Linh Bích chậm rãi quay đầu lại, nhìn hẳn cười nhạt nói, “Người là chỉ, võ công bản hầu thua xa Viên Ngạo Sách?”

Sắc mặt Phùng Cổ Đạo cứng lại, “Ta tuyệt đối không có ý này.”

“Nếu người là người trong Ma giáo, như vậy đối với võ công của Ma giáo hẳn là rất rõ ràng. Người nói ngày ấy cùng bản hầu giao thủ chính là Minh Tôn thật sự?” Tiết Linh Bích ánh mắt sơ đạm, nhưng Phùng Cổ Đạo lại từ đó cảm thụ được sức nén nghìn cân.

“Từ thanh âm và hình thể, ta nghĩ phải.” Phùng Cổ Đạo dẫn đo nói, “Nhưng mà Ma giáo còn có nhiều người bảo hộ Minh Tôn, hẳn rất ít khi tự mình xuất thủ. Cho nên luận về võ công, ta lại không thể khẳng định như vậy. Chỉ là chiêu thức của hẳn quả thật xuất từ Ma giáo.”

Tiết Linh Bích nói, “Ở Ma giáo, ngoại trừ Viên Ngạo Sách, võ công ai cao nhất?”

“Cái này...” Phùng Cổ Đạo lộ ra vẻ khó nói, “Người trong Ma giáo ai ai cũng đều tâm cao khí ngạo. Mặc dù là Minh Ám song tôn, thỉnh thoảng

cũng sẽ bị bọn hăn chê bai bài xích, huống chi người khác. Theo ta được biết, lúc thanh tỉnh mà xưng là đệ nhị cao thủ Ma giáo thì ít nhất có mười người. Uống say mà xưng là đệ nhất cao thủ ít nhất có năm mươi người.”

“Mặc dù là Minh Âm song tôn thỉnh thoảng cũng sẽ bị bọn hăn chê bai bài xích?” Tiết Linh Bích neho mắt lại nói, “Tỷ như?”

Phùng Cổ Đạo hai tay run run, nấp chung thỉnh thoảng đụng chạm viên chung phát ra tiếng leng keng. Hăn thấy Tiết Linh Bích thờ ơ, đành phải cố nén nhức mũi nói, “Khi xưa Minh Tôn chấp tay nhường ra Bể Nghề sơn, đã chọc rất nhiều người trong Ma giáo bất mãn.”

Ngón tay Tiết Linh Bích chậm rãi sờ lên tay vịn của ghế, “Chọc rất nhiều người trong Ma giáo bất mãn?”

...

Phùng Cổ Đạo cắn răng nói, “Hầu gia, ta không thể không nói, hành vi làm ngơ của người hiện tại, cũng chọc ta rất là bất mãn.”

.

.

BÁT

Ánh mắt Tiết Linh Bích rớt cuộc cũng rơi lên hai tay hăn, “Rất mệt sao?”

“Không chỉ mệt.” Cái trán Phùng Cổ Đạo tích ra một tầng mồ hôi mỏng, “Còn mỏi nữa.”

Tiết Linh Bích mỉm cười nói, “Ma giáo không phải toàn thể đều có võ công rất cao sao? Ta nghĩ người xuất thân Ma giáo, hăn là không kém lắm nhĩ.”

...

Đường đường là Hầu gia mà bụng dạ hẹp hòi như cái lỗ khâu kim, như vậy cũng coi như nhân gian nhất tuyệt rồi!

Phùng Cổ Đạo cắn răng một cái, dứt khoát đem chung trà nện lên bàn.

Tiết Linh Bích ánh mắt lạnh đi.

Phùng Cổ Đạo lắc lắc cánh tay, lại lần nữa nâng lên.

Tiết Linh Bích trên dưới nhìn kỹ hẵn một phen, rốt cuộc từ tốn tiếp nhận chung trà.

Phùng Cổ Đạo hầu như muốn ứa nước mắt, “Lần đầu tiên ta phát hiện tư thế uống trà của Hầu gia dĩ nhiên lại ưu nhã như thế.”

Tiết Linh Bích không để ý tới hẵn, nói với A Lục, “Đứng lên đi.”

A Lục thở ra một hơi, cung kính đứng lên.

“Người ở lại đây tiếp tục lưu ý động tĩnh của Ma giáo. Nếu có tin tức của Minh Tôn, mặc kệ thật giả, tức khắc tìm quan phủ địa phương tróc nã hẵn.” Quá trình trộm gà không được còn mất năm gạo lần này hiển nhiên khiến địch ý của Tiết Linh Bích với Minh Tôn càng sâu.

Phùng Cổ Đạo hỏi, “Vậy còn ta?”

“Người nói xem?” Tiết Linh Bích lạnh nhạt hỏi.

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta đương nhiên là nguyện ý đi theo bên cạnh Hầu gia, không xa không rời rồi.”

A Lục không biến sắc mà trừng mắt liếc hẵn.

Tiết Linh Bích nói, “Nếu ta đồng ý giúp người làm quan, tự nhiên sẽ không nuốt lời. Người theo ta quay về kinh đi.”

Phùng Cổ Đạo vái lạy tận đất, “Tạ Hầu gia thành toàn!”

“Được rồi, A Lục dẫn hần tới phòng nghỉ ngơi trước đi.” Tiết Linh Bích mệt mỏi phất phất tay.

.

A Lục nhanh nhẹn đi ra, dẫn Phùng Cổ Đạo tới một căn phòng cách đó khá xa.

“A Lục ca và ta đúng là tâm linh tương thông, biết ta nửa đêm canh ba hay đi mao xí, cho nên đặc biệt mang ta nghỉ ở căn phòng đẩy cửa sổ ra là thấy ngay mao xí.” Phùng Cổ Đạo đóng cửa sổ lại.

“Nếu không có chuyện gì, ta đi trước.”

“A Lục ca hà tất vội vã? Tốt xấu gì chúng ta cũng quen biết một hồi, ta gặp nguy trở về, đang có một bụng than phiền muốn nói, A Lục ca không bằng ngồi xuống nghe những gian khổ mà ta một đường trải qua đi?”

A Lục tức giận nói, “Ta muốn đi mời đại phu xem vết thương trên chân của Hầu gia. Hơn nữa Hầu gia thích nhất sạch sẽ, tất nhiên cần người hầu hạ Hầu gia tắm rửa.”

“A Lục ca không hồ là người đặc lực nhất trước mặt Hầu gia, quả nhiên suy nghĩ chu đáo. Nếu như vậy, ta đây cũng không tiện giữ lại.” Phùng Cổ Đạo cười tủm tỉm nhìn hần đi ra ngoài, yên lặng dạo quanh phòng một vòng, sau đó nhảy lên trên giường, lặng lẽ vén lên một góc màn giường, chỉ thấy một ống đồng to cỡ một ngón tay khảm vào trong tường, lộ ra nửa đoạn ở bên ngoài.

Hắn vươn tay, muốn nhẹ nhàng búng lên ống đồng một cái, nhưng nghĩ lại lại đổi ý, buông màn giường, tay đặt trên giường nhẹ nhàng gõ, khẽ ngâm nga, “Dã hoa phương thảo, tịch mịch quan sơn đạo. Liễu thổ kim ti oanh ngữ tảo, trù trưởng hương khuê ám lão. La đài hối kết đồng tâm, độc bằng chu lam tư thâm. Mộng giác bán sàng tà nguyệt, tiểu song phong xúc minh cầm...”

.

Tiết Linh Bích tắm rửa xong, lại bảo đại phu một lần nữa băng bó kỹ vết thương, rồi hỏi A Lục vẫn tùy thị ở bên, “Trong phòng hắn có động tĩnh gì không?”

A Lục nói, “Xướng Thanh bình nhạc của Vi Trang gần nửa canh giờ, có điều bây giờ đã ngủ rồi.”

“Thanh bình nhạc?” Tiết Linh Bích mi đầu khẽ nhướng.

A Lục vội nói, “Ta đã bảo người đi dò la, rất nhanh sẽ biết hắn vì sao lại xướng.”

Tiết Linh Bích nói, “Không cần đâu. Người đi bảo người rót nước lạnh vào ống đồng đi.”

A Lục ngạc nhiên.

“Nghe xong từ khúc, không thưởng sao được?” Y lạnh lùng cười.

.

Ngày hôm sau xuất phát từ rất sớm.

A Lục tuy rằng đối với việc Phùng Cổ Đạo được mang đi, còn mình bị lưu lại luôn canh cánh trong lòng, nhưng nhớ tới đêm qua từ trong phòng hắn truyền tới tiếng thét kinh hãi thì cảm thấy hả giận. Cho nên vừa thấy

hắn đi ra, liền mặt tươi như hoa mà đón tiếp, “Nửa đêm hôm qua, ta mơ hồ nghe có tiếng thét chói tai, không biết người có nghe được không a?”

Phùng Cổ Đạo hướng sang hắn hắt xì một cái, sau đó cười tươi rồi nói, “Ta chỉ nghe được trong mao xí thỉnh thoảng truyền đến tiếng nước và tiếng gió.”

A Lục muốn cười, nhưng thấy Tiết Linh Bích mặt kiên nhẫn vén màn xe lên nhìn bọn hắn, lập tức nghiêm mặt nói, “Thời gian không còn sớm, người nhanh nhanh lên đường đi.”

Phùng Cổ Đạo vừa định nhắc chân, đột nhiên dừng lại nói với hắn, “Ma giáo thực sự không có động tĩnh gì?”

A Lục khó chịu nói, “Người cho rằng ta sẽ gạt Hầu gia sao?”

Phùng Cổ Đạo vỗ vỗ ngực nói, “Ta chỉ là bị Ma giáo dọa sợ.” Nói rồi nhẹ nhàng leo lên càng xe, chui vào thùng xe.

Nghĩ đến vị trí vốn phải thuộc về mình đang bị Phùng Cổ Đạo chiếm giữ, ghen tị trong lòng A Lục nhin không được lại chui ra, chua xót nói, “Phùng Cổ Đạo. Chuyến này ta không ở bên Hầu gia, nếu Hầu gia gặp nóng gặp lạnh, người nhất định phải chăm sóc tử tế.”

“Ha xì.” Phùng Cổ Đạo hắt xì một cái.

Tiết Linh Bích nhú mày nói, “Đi ra ngoài.”

Phùng Cổ Đạo nghe lời chui ra thùng xe, ngồi trên càng xe hướng A Lục phất tay nói, “Không thành vấn đề.”

A Lục: “...”

Bánh xe bắt đầu lộc cộc chuyển động.

Có phu xe điều khiển ngựa, Phùng Cổ Đạo vui vẻ dựa vào cửa xe nhắm mắt dưỡng thần.

Ước chừng qua một nén nhang, Tiết Linh Bích đột nhiên lên tiếng, “Người biết tiên đế có một tấm tàng bảo đồ không?”

Phùng Cổ Đạo cũng không mở mắt, thuận miệng đáp, “Loại chuyện này làm sao tiên đế nói cho ta biết được?”

“Dưới sự trị vì của tiên đế, triều ta quốc thái dân an, quốc khố sung túc. Nhưng tiên đế sống trong thời bình lo nghĩ đến thời loạn, đem một bộ phận trong quốc khố giấu đi, một là chuẩn bị cho lúc bất thường vào một ngày nào đó, hai là sợ hậu đại tử tôn không biết tiết kiệm, tiêu xài hoang phí. Mà vị trí của tàng bảo đồ hẳn chỉ vẽ ra một tấm bản đồ, giao cho một thân tín cực kỳ tín nhiệm thay cất giữ.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Thân tín kia không lẽ là Hầu gia à?”

Tiết Linh Bích tức giận nói, “Lúc đó bản hầu mới bảy tuổi, người cho rằng hoàng thượng có thể tín nhiệm ta sao?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Hầu gia thiên phú dị bẩm, không phải tầm thường, khó nói lắm.”

Tiết Linh Bích trầm mặc thật lâu mới nói, “Sử dụng quốc khố cũng không phải việc nhỏ, năm đó không thể nào chỉ có hai người là hoàng thượng và thân tín kia biết được. Bản hầu sở dĩ giới thiệu người tới Hộ bộ, cũng là hy vọng người có thể từ đó hỏi thăm chút tin tức. Người sẽ không làm bản hầu thất vọng chứ?”

Phùng Cổ Đạo chậm rãi mở mắt, “Hầu gia thực sự quyết định tiến cử ta vào Hộ bộ?”

“Người nghĩ bản hầu nói nhiều như vậy, chỉ là vì gặt người à?” Thanh âm Tiết Linh Bích chuyển lạnh.

Phùng Cổ Đạo bồi cười, “Ta chỉ là trong kinh hỉ mang theo vài phần không dám tin mà người thường đều có mà thôi.”

Tiết Linh Bích hừ nhẹ.

“Đương nhiên đương nhiên.” Phùng Cổ Đạo nói tới đây, lại pha thêm vài câu tiểu lâm muốn vực dậy bầu không khí, nhưng trong thùng xe ngay cả tiếng hừ lạnh cũng không có.

Bất quá tới buổi tối, quan hệ của hai người cũng hòa hoãn lại. Dù sao cũng đã từng cùng chung hoạn nạn, thái độ của Tiết Linh Bích đối với hắn chỉ ít đã thân thiết hơn rất nhiều so với lúc mới gặp mặt. Thỉnh thoảng cũng sẽ gọi hắn vào phòng cùng đánh cờ, hoặc là tâm sự vài chuyện phong nguyệt. Nhưng về chuyện tàng bảo đồ và tiến cử Hộ bộ thì không nhắc lại.

Một đường kiên trì như vậy cho tới hầu phủ, bọn họ vừa ngủ trong phòng chưa được nửa ngày, bầu trời kinh thành âm trầm gần nửa tháng nay rốt cuộc hạ xuống đại tuyết.

.

Phùng Cổ Đạo ngẫu nhiên nổi hứng, bảo người đun một bầu rượu, ngồi bên cửa sổ nhìn hoa tuyết bay lả tả bên ngoài mà nhâm nhi.

Tông Vô Ngôn mang theo một lão giả đeo hòm thuốc vội vã đi tới.

Phùng Cổ Đạo cười phất tay chào, “Tông tổng quản.”

Tông Vô Ngôn đến gần nói, “Hầu gia phân phó ta dẫn ngự y đến xem Ngộ Dạ Tam Thi châm trong thân thể người.”

Phùng Cổ Đạo thụ sủng nhược kinh, “Hầu gia dĩ nhiên còn nhớ rõ chuyện này?”

Tông Vô Ngôn nói, “Ngự y vừa xem chân cho Hầu gia, Hầu gia nói dù sao xem cho một người là xem, xem cho hai người cũng là xem, cho người hưởng lợi vậy.”

Phùng Cổ Đạo nhảy xuống ghế, tự mình mở rộng cửa nghênh đón, “Đa tạ Tông tổng quản, đa tạ ngự y.”

Tông Vô Ngôn nói, “Đa tạ Hầu gia mới phải.”

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Hầu gia đương nhiên là phải tạ ơn rồi, có điều phải tạ ngay mặt kìa.”

Ngự y vào cửa cũng không đông dài, trực tiếp bảo hắc vớ tay ra bắt mạch. Bắt mạch xong, ông lại bảo hắc nằm lên giường, vớ tay vuốt lên chỗ đan điền của hắc.

Phùng Cổ Đạo đau tới tái mét cả mặt, “Ngự... Ngự y, đây là châm... Châm thật đó...”

Ngự y thu tay về, chậm rãi vuốt chòm râu, “Lão phu hành y nhiều năm như vậy, vẫn chưa từng tiếp xúc với ám khí trên giang hồ, thú vị thật.”

Phùng Cổ Đạo vẽ mặt đau khổ: “...”

“Ngọ Dạ Tam Thi châm, nó vì sao chỉ phát tác lúc nửa đêm vậy?” Ngự y cúi đầu trầm tư.

Phùng Cổ Đạo chậm rãi từ trên giường ngồi lên, hít một hơi thật sâu, đem chỗ ẩn đau trong đan điền kiểm chế lại, rồi mỉm cười nói, “‘Ngọ Dạ Tam Thi châm’ thành danh giang hồ nhiều năm, không phải nhất thì tam khắc có thể giải, ngự y không bằng trở về chậm rãi suy nghĩ đi.”

Ngự y hoàn hồn, gật đầu, “Nói có lý. Bất quá người ở hầu phủ không nên chạy loạn, qua một thời gian lão phu trở lại xem người.”

Phùng Cổ Đạo cười đến có chút phát khổ, “Kỳ thực không giải được cũng không sao.” Chỉ cần đừng có ấn bậy, hẳn sẽ không chết nhanh như vậy.

Tông Vô Ngôn tiễn vị ngự y còn đang vui đầu vất óc suy nghĩ kia đi.

Phùng Cổ Đạo ngồi trở lại bên cửa sổ, còn chưa uống xong một chung, Tông Vô Ngôn lại tới nữa.

Phùng Cổ Đạo vỗ vỗ ngực mình, “Không phải có ngự y nào muốn tới nữa chứ?”

“Là Hầu gia cho mời.”

“Chân trước tìm người giúp ta xem bệnh, chân sau lại cho ta cơ hội đi cảm tạ... Hầu gia thật đúng là nóng ruột.” Phùng Cổ Đạo bất đắc dĩ buông chung rượu, trực tiếp từ cửa sổ nhảy ra, theo Tông Vô Ngôn đi.

.

Tiết Linh Bích chờ hẳn tại hồ tâm đình (đình nghỉ mát giữa hồ), trên đường đến hồ tâm đình có một đoạn đường dài không có mái che. Cho nên khi Phùng Cổ Đạo đi tới hồ tâm đình thì trên người đã bị phủ bởi một tầng tuyết trắng mỏng.

Tiết Linh Bích bảo hẳn ngồi bên cạnh mình, tự tay giúp hẳn phủi tuyết lạnh đi.

“Đa tạ Hầu gia.” Phùng Cổ Đạo dừng một chút, nói, “Nhưng ngự y kia hay là thôi đi.”

Tiết Linh Bích nói, “Bản hầu cũng chỉ muốn thử xem.”

Phùng Cổ Đạo thở dài, “Ta đại khái nửa đời sau cũng không muốn tìm đại phu đến xem bệnh nữa.”

“Người không hỏi bản hầu vì sao lại tìm người tới à?”

“Hầu gia nếu muốn nói, tự nhiên sẽ nói.”

Tiết Linh Bích mỉm cười, “Còn nhớ rõ người đã nói, hiện nay trong thiên hạ gặp được bộ mặt thật của Minh Tôn tuyệt đối không quá mười người.”

Tim Phùng Cổ Đạo đập một cái lạc nhịp, “Không sai.”

Tiết Linh Bích chậm rãi nói, “Bản hầu tìm được một người trong số đó.”

.

.

Chú thích:

Vi Trang là nhà thơ, nhà “từ” nổi tiếng trong khoảng Đường mạt – Ngũ đại ở Trung Quốc. “Từ” là một thể loại văn học hình thành vào đời Đường phát triển vào đời Tống, ở thời kỳ đầu, “từ” có số chữ cố định và câu dài ngắn và phối hợp với âm nhạc. Song, nó khác nhạc phủ ở chỗ “cách luật nghiêm ngặt”, khác Đường luật ở chỗ “câu dài ngắn”, khác thơ cổ phong ở chỗ “cách luật nghiêm ngặt và số chữ cố định”. là một bài “từ”

Xuân sâu nam mạch, cổ quốc âm thư cách.

Tế vũ phi phi lê hoa (nhất tác nhị) bạch, yển phát họa liên kim ngạch.

Tần nhật tương vọng vương tôn, trần mẫn y thượng lệ ngân.

Thùy hướng kiều biên xuy dịch? Trú mã tây vọng tiêu hồn.

Thanh bình nhạc

Dã hoa phương thảo, tịch mịch quan sơn đạo.

Liễu thổ kim ti oanh ngữ tảo, trù trưởng hương khuê ám lão.

La đài hồi kết đồng tâm, độc bằng chu lan tư thâm.

Mộng giác bán sàng tà nguyệt, tiểu song phong xúc minh cầm.

Thanh bình nhạc

Hà xử du nữ, thực quốc đa vân vũ.

Vân giải hữu tình hoa giải ngữ, tốt địa tú la kim lữ.

Trang thành bất chỉnh kim điền, hàm tu đài nguyệt thu thiên.

Trụ tại lục hộc âm lý, môn lâm xuân thủy kiều biên.

Thanh bình nhạc

Oanh đề tàn nguyệt, tú các hương đăng diệt.

Môn ngoại mã tê lang dục biệt, chính thị lạc hoa thì tiết.

Trang thành bất họa nga mi, hàm sâu độc ý kim phi.

Khứ lộ hương trần mạc tảo, tảo tức lang khứ quy trì.

.

.

Hồ tâm đình

CỬU

Phùng Cổ Đạo bình tĩnh nhìn nét ẩn ý sâu xa trên mặt Tiết Linh Bích, cười nhẹ nói, “Chẳng lẽ Hầu gia đã tóm được Âm Tôn tới?”

Tiết Linh Bích giơ chung rượu lên, nhẹ nhàng lắc một cái, nhìn ảnh ngược của mình xao động biến dạng trong chung, “Bản hầu còn chưa chuẩn bị động tới Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định.”

Phùng Cổ Đạo thở dài, “Tuy ta biết hiện nay người nhận biết Minh Tôn trong thiên hạ sẽ không quá mười người, nhưng thật sự không biết mấy người đó là ai.”

“Vậy hôm nay cho người gặp một lần.” Tiết Linh Bích một hơi uống cạn rượu trong chung, buông xuống, vỗ vỗ tay.

Ngay sau đó liền có một trận tiếng bước chân cực nhẹ nhàng truyền đến.

Phùng Cổ Đạo nghiêng tai nói, “Người tới võ công không tầm thường.”

Tiết Linh Bích nói, “Nhĩ lực của người cũng có chút không tầm thường.”

Phùng Cổ Đạo cười khỏ, “Một người bị kinh hồn táng đảm đủ lâu, nhĩ lực tự nhiên sẽ nhờ vậy mà không tầm thường.”

Tiết Linh Bích rót đầy rượu cho mình và hân, “Chỉ cần có diện mạo thật của Minh Tôn, bản hầu sẽ hạ lệnh cho các châu phủ toàn lực tập nã. Dù cho hân có gắn thêm đôi cánh, cũng khó thoát khỏi lòng bàn tay của bản hầu, đến lúc đó người tự nhiên có thể vô ưu.”

“Hầu gia không sợ hân hấp hối vùng vẫy, cá chết lưới rách sao?” Phùng Cổ Đạo đột nhiên nói.

Cặp mắt của Tiết Linh Bích híp lại, quay đầu thì thấy một bạch y thanh niên trường thân ngọc lập cầm ô đi đến, hoa tuyết đầy trời rơi loạn quanh thân hân, khiến cho diện mục của hân cũng phá lệ mơ hồ không rõ.

(trường thân ngọc lập: hình dung vóc người xinh đẹp thon thả)

Phùng Cổ Đạo chần chờ nói, “Ta hình như chưa từng gặp người này trong Ma giáo.”

“Không sai, hẳn cũng không phải người trong Ma giáo.”

Đang khi nói, thanh niên đã đến trước đình.

“Thảo dân tham kiến Hầu gia.” Hắn một tay cầm ô, một tay cầm quyền trục, hơi khom người.

Tiết Linh Bích gật đầu, “Bản hầu nghe giang hồ đồn đãi, tuần cực Hoa tam, nhĩ cực Đoan Mộc*. Hôm nay vừa gặp, quả nhiên danh bất hư truyền.”

*(nàng nào đã coi Hủ mộc sung đồng lương thì biết, câu này nói về anh tam công tử Hoa gia Hoa Hoài Tú với bạn Xuân Xuân. Nhà họ Hoa nổi tiếng tuần tú, nhà Đoan Mộc nổi tiếng thanh nhĩ hơn người)

Phùng Cổ Đạo chợt nói, “Chẳng lẽ là Đoan Mộc công tử của Tê Hà sơn trang?”

Đoan Mộc Hồi Xuân đạm nhiên nói, “Chính tại hạ.”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười, kề sát mặt vào bên tai Tiết Linh Bích thì thầm, “Cái câu giang hồ đồn đãi mà hồi nãy Hầu gia nói, sao ta chưa từng nghe?”

Tiết Linh Bích cầm lấy chung rượu, che trước môi mình, thấp giọng đáp, “Mới biên ra.”

Phùng Cổ Đạo cười đến càng sâu sắc, “Hầu gia thực sự là tài tư mẫn tiệp.”

Tiết Linh Bích nghiêng đầu, mắt đăm đăm nhìn vào đôi mắt gần trong gang tấc của hắn, “Người không muốn biết diện mạo thật của Minh Tôn sao?”

Phùng Cổ Đạo ngửa đầu ra sau, kéo dẫn cự ly giữa hai người, nói, “Hầu gia đã có chuẩn bị mà đến, ta biết sớm biết muộn thì cũng là biết thôi.”

Tiết Linh Bích thấy dáng vẻ hắn trấn định tự nhiên, trong mắt khẽ lộ ra tia lưỡng lự, bất quá rất nhanh đã che giấu đi, “Đối với hình dáng của Minh Tôn, bản hầu cực kỳ hiếu kỳ. Còn thỉnh Đoan Mộc công tử công bố đáp án.”

“Trước khi công bố, có phải nên mời Đoan Mộc công tử vào trong đình trước không? Bên ngoài gió to tuyết lớn, rất dễ bị cảm đó.” Phùng Cổ Đạo sẵn sốc.

Tiết Linh Bích liếc mắt nhìn hắn, “Là bản hầu sơ suất. Đoan Mộc công tử, thỉnh.”

Đoan Mộc Hồi Xuân vẻ mặt không kinh không hỉ mà thu ô lại, theo lời vào đình ngồi xuống, đem mặt trước quyền trục xoay về phía Tiết Linh Bích rồi chậm rãi mở ra.

Chỉ thấy trong tranh, một thanh niên hoa phục thiên lam đang ngồi dưới một tàng cây hoa nở thối tiêu, bên cạnh còn có dòng nước róc rách chảy xuôi, thập phần thảm nhiên.

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Ta vừa nãy còn đang suy nghĩ Đoan Mộc công tử sẽ miêu tả tướng mạo Minh Tôn như thế nào, thì ra là mang theo bức tranh, có điều...” Hắn dừng lại một chút, nội tâm phi thường thất vọng, bề ngoài che giấu thất vọng, nhưng giọng điệu thì che giấu cũng không quá thành công, “Vì sao chỉ có mặt trái? Nếu không phải chỗ này lộ ra hơn nửa đoạn bích tiêu, ta thật sự nhìn không ra hắn là đang thối tiêu, ta còn tưởng hắn là đang... Ách, tưới nước cho cây cối.”

Trong mắt Tiết Linh Bích cũng ẩn có uẩn nộ, “Đoan Mộc công tử không phải chỉ gặp được sau lưng Minh Tôn thôi chứ?”

Khóe miệng Đoan Mộc Hồi Xuân khẽ nhếch, nhưng cười đến thập phần sơ đạm, “Ta từng may mắn được Minh Tôn giấu cột ngay mặt, Hầu gia nghĩ ta đã gặp chính diện của hắn chưa?”

“Vậy vì sao trong tranh của người chỉ có sau lưng?” Phùng Cổ Đạo hỏi.

Đoan Mộc Hồi Xuân không nói một lời mà nhìn Tiết Linh Bích.

Tiết Linh Bích rũ mí mắt xuống, chậm rãi uống cạn rượu trong chung, “Bản hầu đã hứa cho người ngàn lượng hoàng kim, để người trùng kiến Tê Hà sơn trang.”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói, “Hầu gia hắn là nghe nói gia phụ từng hợp tác với Lam Diễm minh.”

“Có thì sao?”

“Vậy Hầu gia hắn cũng biết, bạch đạo võ lâm lấy Huy Hoàng môn, Võ Đang dẫn đầu, mỗi người cùng Lam Diễm minh thề không đội trời chung. Hoàng Hà bang chính vì thế mà sụp đổ.” Đoan Mộc Hồi Xuân cười lạnh, “Đừng nói ngàn lượng hoàng kim, mặc dù ta có trăm vạn lượng hoàng kim, chỉ cần trong chốn giang hồ còn có Huy Hoàng môn, có Võ Đang, ta không thể nào trùng kiến Tê Hà sơn trang.”

Tiết Linh Bích nói, “Người muốn bản hầu thay người diệt Huy Hoàng môn và Võ Đang?”

Bàn tay cầm lấy cuộn tranh của Đoan Mộc Hồi Xuân xiết lại, gân xanh nơi mu bàn tay nổi lên, “Hầu gia sẽ làm chứ?”

“Sẽ không.” Tiết Linh Bích trả lời rất thẳng thắn, “Bản hầu cũng không phải người trong võ lâm, đối với ân ân oán oán trong chốn võ lâm cũng không hề hứng thú. Diệt Ma giáo là có nguyên nhân khác, mà Huy Hoàng môn và Võ Đang, lại không nằm trong danh sách cần tiêu diệt của bản hầu.”

Trên mặt Đoan Mộc Hồi Xuân khẽ hiện ra nét thất vọng, nhưng rất nhanh tươi tỉnh, “Mặc dù Hầu gia không muốn giao thiệp với võ lâm, nhưng trong triều có người thì dễ hành sự, giang hồ cũng như vậy. Nếu Hầu gia xếp vào thân tín của mình vào chốn giang hồ, thì việc tróc nã Minh Tôn sẽ dễ dàng hơn gấp nghìn vạn lần so với hiện tại. Triều đình và giang hồ, kỳ thực là hợp tác cùng có lợi.”

Động tác châm rượu của Tiết Linh Bích khẽ khựng lại, “Ý người là?”

“Tê Hà sơn trang nếu có chỗ dựa là Hầu gia, vậy vô luận Huy Hoàng môn hay Võ Đang đều phải kiêng kỵ ba phần, không dám tiếp tục quấy rầy sinh sự.”

Tiết Linh Bích quay đầu nhìn Phùng Cổ Đạo, “Người nghĩ thế nào?”

Phùng Cổ Đạo suy nghĩ một chút rồi đáp, “Nếu như dùng điều kiện này có thể tiết kiệm ngàn lượng hoàng kim thì tốt quá.”

Tiết Linh Bích khẽ gật đầu, tự tiểu phi tiểu nhìn về phía Đoan Mộc Hồi Xuân.

Đoan Mộc Hồi Xuân âm thầm liếc mắt trừng Phùng Cổ Đạo, “Tê Hà sơn trang trải qua thiệt hại nghiêm trọng, tài lực vật lực không thể so với lúc trước. Một Tê Hà sơn trang chỉ có phòng đột ngói nát, e rằng Hầu gia cũng không nguyện cùng liên kết đâu nhỉ?”

Phùng Cổ Đạo vỗ tay nói, “Vậy rất tốt, Hầu gia cũng không cần mất công mất tiền, tất cả đều vui vẻ!”

Nếu như vừa nãy Đoan Mộc Hồi Xuân trừng hắc coi như là che che giấu giấu, vậy thì lúc này có thể coi như công khai trắng trợn.

Ngón tay Tiết Linh Bích nhẹ nhàng vuốt ve mép chung rượu, “Ngàn lượng hoàng kim bản hầu có thể ra được. Chỉ cần, tin tức của người là thật.”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói, “Tự nhiên là thật.”

Phùng Cổ Đạo nhìn bức tranh trong tay hắc, vừa nâng chung vừa nói, “Đúng là thật. Bóng lưng này, ta và Hầu gia hắc là cũng rất phù hợp.”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói, “Nếu người muốn biết chính diện, sao không lật lại mà xem đi?”

Phùng Cổ Đạo thiếu chút nữa phun rượu vừa uống trong chung ra, “Khụ khụ, làm sao lật? Hắc không phải dẹt dẹt sao?”

Đoan Mộc Hồi Xuân cầm tờ giấy dẹt dẹt lật lại.

Chỉ thấy mặt trái đại thể tương đồng với bức tranh vừa rồi, duy nhất bất đồng chính là, người trong tranh lần này là chính diện.

Đôi mắt Tiết Linh Bích nhanh chóng nheo lại.

...

Phùng Cổ Đạo một lúc lâu mới tìm lại được thanh âm của mình, “Người thật là rảnh.” Nếu không rảnh, ai lại không có gì làm mà vẽ một bức tranh cùng một kiểu tới hai lần.

Đoan Mộc Hồi Xuân nói, “Nhân vật như Minh Tôn, vẽ thêm hai lần cũng còn chưa đủ.”

Khóe miệng Phùng Cổ Đạo lộ ra một mặt tiểu ý không thể nhận ra, nhưng rất nhanh nghiêm mặt nói, “Người vẽ cũng không tồi.”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói, “Quá khen.”

Ánh mắt Tiết Linh Bích lưu luyến hồi lâu trên gương mặt của người trong tranh, thần sắc trong mắt có chút phức tạp, nhưng cuối cùng nhất nhất thu về thành thoải mái, “Đây là Minh Tôn?”

Đoan Mộc Hồi Xuân không chút do dự đáp, “Phải.”

Tiết Linh Bích yên lặng nhìn thẳng vào mắt hắc trong giây lát, mới quay đầu nhìn về phía Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo nhướng hai hàng lông mày nói, “Sao Hầu gia lại nhìn ta như vậy?”

“Không có gì.” Tiết Linh Bích vuốt ve ngăm nghĩa chung rượu, nhưng không cẩn thận làm cho rượu trong chung văng ra, “Ta chỉ đang thấy khó hiểu, vì sao Minh Tôn cư nhiên trông không dễ nhìn bằng người chứ.”

Phùng Cổ Đạo vuốt mặt nói, “Khi còn bé ta được gọi kim đồng nhiều hơn thần đồng, câu mà nường ta mắng ta nhiều nhất là kim ngọc bên ngoài, bại như bên trong. Cho nên, người cho rằng Minh Tôn nên dễ nhìn hơn ta kỳ thực... Rất vô lý.”

(kim ngọc bên ngoài, bại như bên trong: bên ngoài thì tô vàng nạm ngọc, bên trong tả tơi như ruột bông)

Tiết Linh Bích dời ánh mắt thả lại lên bức tranh.

Người trong tranh kỳ thực trông cũng không khó nhìn, anh mi tuấn mục, mặt như quan ngọc, nhưng khi hợp cùng một chỗ lại có vẻ hết sức bình thường. Tranh được vẽ cũng không tinh tế, nhưng chính là rất ít nét vẽ, lại

hiển lộ toàn bộ không hề bỏ sót thần vận ngạo nghễ kiên cường trong lúc giở tay nhấc chân trên người hắn. Loại thần vận này, thập phần giống Minh Tôn ngày đó giao thủ với mình.

“Người để tranh lại đi.” Tiết Linh Bích thấy Đoan Mộc Hồi Xuân bình tĩnh nhìn mình, “Chuyện bản hầu đã hứa nhất định sẽ làm được.”

Đoan Mộc Hồi Xuân lúc này mới đặt tranh lên bàn, cáo từ rời đi.

Phùng Cổ Đạo vội ho một tiếng, “Hồi này Hầu gia nói, chuyện đã hứa nhất định sẽ làm được?”

“Ừ.” Tiết Linh Bích kéo tranh tới gần, tỉ mỉ quan sát.

“Không biết Hầu gia còn nhớ lúc trước hứa với ta chuyện gì không?” Phùng Cổ Đạo dò hỏi.

Tiết Linh Bích từ sau tranh ngẩng đầu, quay lại nhìn hắn, “Hộ bộ còn trống.”

Phùng Cổ Đạo bồi cười, “Hầu gia quả nhiên có trí nhớ tốt.”

“Chuyện này không nên nóng vội.” Tiết Linh Bích nói, “Bản hầu tự có chừng mực.”

“Thì đó thì đó. Chỉ cần ghi ở trong lòng, ta an tâm rồi.” Phùng Cổ Đạo rót đầy chung rượu bị y làm đổ lúc nãy, “Mời Hầu gia.”

Tiết Linh Bích thu lại bức tranh, đặt sang một bên, giơ lên chung rượu.

Phùng Cổ Đạo vội vã đưa chung của mình tới.

Tiết Linh Bích nhìn hắn, chậm rãi chạm vào.

Phùng Cổ Đạo ngửa đầu uống cạn, nói, “Rượu cùng Hầu gia chạm cốc quả nhiên hương vị bất đồng.”

“Nga? Vị như thế nào?” Tiết Linh Bích giờ chung lên, nhưng không uống vội.

“Trong cay the mang theo vài phần ngọt ngào khó tả.” Kỹ thuật vỗ mông ngựa của Phùng Cổ Đạo đến nay đã có thể nói là đạt đến tầm cao mới, cho dù nói ra lời buồn nôn như thế, cũng là mặt không đổi sắc tim không loạn nhịp.

Tiết Linh Bích nhướng mi, “Không biết rượu hợp căn của người sau này có hương vị thế nào?”

“Tuyệt đối không ngọt bằng chung rượu này được uống với Hầu gia.” Phùng Cổ Đạo trả lời đến hùng hồn chắc nịch.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Sùng Tín Hữu Lý [1]

Phùng Cổ Đạo: Vừa vào cửa quan thâm tự hải, bên dưới đại thụ hảo thừa lương.

NHẤT

Tiết Linh Bích thả cái chung lên bàn, ánh mắt nhìn nó như đang nhìn xuyên tràng độc dược*, “Bản hầu muốn yên tĩnh một mình.”

*(xuyên tràng: thủng ruột, xuyên tràng độc dược: độc làm thủng ruột??)

Phùng Cổ Đạo thắc mắc, “Hầu gia còn chưa uống, sao cảm xúc dâng trào không ngừng vậy?”

“...” Tiết Linh Bích nâng chung rượu, đổ lên mặt đất bên cạnh.

Biểu tình của Phùng Cổ Đạo càng thêm cổ quái, “Cũng không phải báỉ thiên địa, vì sao Hầu gia lại dùng rượu kính cáo thiên địa?”

Tiết Linh Bích cười lạnh giơ lên cái chung trống không, làm bộ muốn ném.

Phùng Cổ Đạo vội vàng đứng dậy nói, “Hầu gia ngày ngày bận rộn, mặc dù là uống rượu thưởng tuyết, vậy cũng là tranh thủ lúc rảnh rỗi để uống rượu thưởng tuyết... Ách, Hầu gia chórch kích động, ta cáo lui là được mà.” Hắn tuy nhiều lời, nhưng đi cũng không chậm.

Đợi khi Tiết Linh Bích đem chung rượu chậm rãi thả lên mặt bàn, bóng lưng hắn đã dần dần bị bao phủ trong biển tuyết trắng mênh mang.

Nhìn hoa tuyết bao la, ánh mắt y dần trầm ngưng.

Chẳng biết bắt đầu từ bao giờ, trong óc y sinh ra một nghi vấn, một nghi vấn vô luận thấy thế nào cũng bất khả tư nghị, lại ăn sâu trong lòng y, khiến y mỗi khi thấy Phùng Cổ Đạo liền không tự chủ được mà nghĩ tới ——

Phùng Cổ Đạo là Minh Tôn.

Vì sao cho rằng hắn là Minh Tôn?

Tiết Linh Bích để tay lên ngực tự hỏi. Vô luận nhìn từ góc độ nào, Phùng Cổ Đạo cũng như một tên tiểu nhân gió chiều nào theo chiều đó, xu nịnh bợ đỡ. Nhưng tên tiểu nhân đó cứ một mực khiến y kìm lòng không đậu mà dán ánh mắt vào hắn, thậm chí cả đêm hao tâm tổn trí suy nghĩ phỏng đoán tâm sự của hắn.

Là bởi vì thái độ bằng mặt không bằng lòng cà phắt cà phơ của Phùng Cổ Đạo? Hay là hỏi đáp vừa thật vừa giả chỉ được bề ngoài của hắn?

Chung rượu đã cạn, bầu rượu chưa cạn.

Y lại châm nửa chung rượu cho bản thân.

Tông Vô Ngôn hai tay thu trong tay áo, hai chân từng bước vững vàng giẫm lên tuyết trắng đã tích đến mặt hài đi tới, “Hầu gia.”

“Có kết quả chưa?” Tiết Linh Bích ngẩng đầu, “Thích khách rốt cuộc đến từ tướng phủ? Thái sư phủ? Hay Ma giáo?”

Tuy theo lời của Lương Hữu Chí, thái sư là kẻ khả nghi nhất, nhưng bọn họ chân trước vừa đến, thích khách chân sau liền theo đến, khó tránh quá mức trùng hợp. Nghĩ tới nghĩ lui, càng giống có người cố ý hành động, để giá họa thái sư phủ, có thể khiến thái sư phủ và hầu phủ cò traí tranh nhau,

sau đó hăn ngư ông đắc lợi. Về phần kẻ có thể ngư ông đắc lợi, hiện nay xem ra, không phải tướng phủ, thì là Ma giáo.

Nếu như Phùng Cổ Đạo thật sự là Minh Tôn, vậy khả năng thích khách nọ đến từ Ma giáo tăng lên nhiều lắm. Nếu không thì thái sư phủ có thể chờ bọn hăn đi rồi mới xuống tay với Lương Hữu Chí, hà tất mạo hiểm đắc tội hầu phủ? Y tìm Đoan Mộc Hồi Xuân tới chính là muốn nghiệm chứng thân phận của Phùng Cổ Đạo, nhưng kết quả hiện nay cũng không như dự đoán.

Tông Vô Ngôn lắc đầu, “A Lục truyền tin, nói lúc tới nơi thì thể thích khách đã thiêu thành tro tàn cả rồi.”

Tiết Linh Bích cười lạnh, “Làm rất sạch sẽ.”

Tông Vô Ngôn suy nghĩ một chút rồi nói, “Có điều theo hồi báo của thám tử tại phủ thái sư, Sử thái sư gần đây quả thật qua lại thân mật với một vài nhân sĩ giang hồ.”

Ngón tay Tiết Linh Bích nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, “Nếu là thái sư hạ thủ... Bản hầu chết thì hăn có chỗ nào tốt chứ?”

Bởi sau khi Tiết Linh Bích hồi phủ, đã nói đầu đuôi về chuyện Lương Hữu Chí cho ông, nên Tông Vô Ngôn rất nhanh đã liên tưởng đến ân oán mặt ngoài của Lương Hữu Chí và Cố tướng. Nếu Tiết Linh Bích bọn họ thực sự chết trong tay thích khách, chỉ sợ người có hiềm nghi lớn nhất không phải thái sư mà là Cố tướng. Cứ như vậy, thái sư không chỉ bỏ được tai họa ngầm là Lương Hữu Chí, mà còn có thể đem chuyện sát nhân giá họa cho Cố tướng. Lấy quan hệ của Tiết Linh Bích với hoàng hậu, được đương kim hoàng đế sủng tín, dù không thể một lần lật đổ Cố Hoàn Khôn, cũng có thể khiến hăn nguyên khí đại thương đến không gượng dậy nổi!

Đó không phải chỗ tốt bình thường, mà là chỗ vô cùng tốt.

Cho nên Ma giáo có hiềm nghi, thái sư có hiềm nghi, nhưng trái lại Cố tướng cũng có hiềm nghi.

Hiềm nghi của Cố tướng là ở điểm thích khách vẫn chưa mảy may hại đến Tiết Linh Bích và Lương Hữu Chí bọn họ.

Tiết Linh Bích chết, Cố Hoàn Khôn là người bị hiềm nghi lớn nhất. Nhưng nếu như Tiết Linh Bích và Lương Hữu Chí không chết, Lương Hữu Chí đem chân tướng sự việc nói thẳng ra thì người bị hiềm nghi lại thành thái sư. Như vậy ngư ông đắc lợi tự nhiên thành Cố Hoàn Khôn.

Tông Vô Ngôn trong nháy mắt đã nghĩ tới tất cả quan hệ dây dưa lẫn lộn. Nhưng đối với câu hỏi của Tiết Linh Bích, ông chỉ nhăn mặt, hồi lâu mới nói, “Có thể là do thái sư không biết Hầu gia là Hầu gia hay không?”

Tiết Linh Bích nói, “Nếu hãn không biết ta là ai, tại sao lại chờ khi ta đến nhà Lương Hữu Chí chưa tới nửa ngày đã tìm được địa điểm.”

Giả như Phùng Cổ Đạo thực sự không phải Minh Tôn, cũng không phải nội ứng của Ma giáo, đem khả năng thích khách là Ma giáo bài trừ toàn bộ, như vậy điều duy nhất có thể giải thích sự xuất hiện đúng lúc của thích khách chỉ có một, đó chính là có người một mực theo dõi y. Cho nên thích khách mới xuất hiện đúng lúc như vậy.

Kinh thành các đại quyền thần sắp xếp thám tử lẫn nhau, truy tung lẫn nhau không phải bí mật, cho nên Tiết Linh Bích đối với chuyện này không cảm thấy kỳ quái. Hơn nữa chuyện Tông Vô Ngôn nghĩ đến thì y cũng đã nghĩ đến không bỏ sót điểm nào. Y nghĩ nhiều hơn Tông Vô Ngôn một chuyện, đó là lý giải của y đối với Cố Hoàn Khôn.

Cố Hoàn Khôn có lẽ không phải một thanh quan, có lẽ là một quyền thần, nhưng hãn tuyệt đối là một người trung quân ái quốc, điểm này Sử thái sư thua xa. Mấy năm qua, Tiết Linh Bích và Cố Hoàn Khôn tuy biểu hiện ra họ không phải là người trên cùng một chiến hào, nhưng cũng ngầm

liên thủ vài lần. Cho nên y tin tưởng nếu mình sống, tuyệt đối có giá trị hơn phải chết.

Như vậy suy xét tới lui, thân phận của thích khách lại quay về chỗ cũ
—— Thái sư phủ.

Tông Vô Ngôn thấy Tiết Linh Bích thật lâu không nói, bèn thăm dò, “Thuộc hạ vừa mới thấy một người trẻ tuổi ra vào hầu phủ, hình dạng rất giống Đoan Mộc Hồi Xuân trong truyền thuyết.”

Tiết Linh Bích lặng lẽ cười. Ngoại trừ nhân vật thần long kiến thủ bất kiến vĩ như Minh Tôn, trên giang hồ phàm kẻ nào có máu mặt, hết thấy đều có bức họa tại hầu phủ. “Không sai, hẳn là Đoan Mộc Hồi Xuân.”

Tông Vô Ngôn có chút không chắc mình có nên hỏi nữa hay không, trầm ngâm rồi nói, “Có cần thuộc hạ chuẩn bị khách phòng ở hầu phủ cho hẳn không?”

“Không cần, hẳn chỉ đến bàn một cuộc sinh ý thôi.” Tiết Linh Bích nói, đem quyển trục đặt trên mặt bàn đưa cho ông, “Truyền lệnh xuống, toàn lực tập nã người trong tranh.”

Tông Vô Ngôn chậm rãi mở tranh ra, “Nhưng chỉ có sau lưng...”

“Lật qua.”

Tông Vô Ngôn theo lời mà làm, mi đầu cau lại, “Hẳn là?”

“Minh Tôn.” Tiết Linh Bích ngửa đầu uống cạn nửa chung rượu.

.

Từ sau khi Đoan Mộc Hồi Xuân mang bức tranh kia tới, Phùng Cổ Đạo cảm giác địa vị của mình tại hầu phủ so với trước đây, được nâng lên rất là cao. Nhất là lúc có khách tới chơi, Tiết Linh Bích thỉnh thoảng sẽ gọi hẳn

bồi tọa, nghiêm nhiên là môn khách được sủng ái nhất hầu phủ. Không nói những việc khác, chỉ nhìn một cách đơn thuần là trước cửa phòng hăn ngày càng có nhiều nha hoàn đi ngang qua, thì biết ngay mức độ được hoan nghênh của hăn vào lúc này.

Phùng Cổ Đạo rất cuộc hiếu được cái gì gọi là tranh thủ lúc rảnh rỗi để uống rượu thưởng tuyết.

Cũng như lúc hăn vừa mới ngồi xuống chưa được nửa nén hương, ngay cả nước trà cũng còn toát ra hơi nóng, lệnh triệu hoán của Hầu gia đã tới.

“Đây là trà Long Tĩnh thượng hạng, bỏ đi thì tiếc, ta có thể mang theo không?” Sau khi vô cớ tự rót gần mười chung trà, Phùng Cổ Đạo rất cuộc lương tâm phát giác.

Vì vậy, khi hăn xuất hiện trong phòng khách hầu phủ, trong tay còn cầm một chung trà.

“...” Tiết Linh Bích mãi đến lúc hăn ngồi xuống, đặt chung trà lên bàn rồi, mới dời ánh mắt khỏi chung trà nọ, dùng mắt ra hiệu cho Phùng Cổ Đạo nói, “Còn không ra mắt Cố tướng gia.”

Phùng Cổ Đạo sững sốt một chập, mới biết trung niên nam tử có gương mặt chữ điền, trông khôi ngô vạm vỡ như một tướng quân này chính là người đứng đầu quan văn đương triều – Cố Hoàn Khôn, lập tức giật mình đứng lên nói, “Thảo dân Phùng Cổ Đạo ra mắt Cố tướng gia.”

Cố Hoàn Khôn chậm rãi vuốt râu, mỉm cười gật đầu, “Hầu phủ quả nhiên ngọa hổ tàng long, người tài xuất hiện lớp lớp.”

...

Phùng Cổ Đạo lần đầu tiên biết thì ra mình có gương mặt của người tài, dĩ nhiên chỉ liếc một cái là biết có long hổ ngọa tàng trong đó. Đủ thấy mặc

kệ làm quan lớn cỡ nào, công phu mồm mép là nhất định không thể bỏ sót.

Tiết Linh Bích nói, “Tướng gia cất nhắc rồi. Hẳn bất quá là trông có vẻ giống chút chút mà thôi.”

...

Vì sao hẳn có loại lỗi giác như ông già nhà mình đang làm bộ xoi mói thẳng con mình trước mặt thân bằng hảo hữu vậy.

Phùng Cổ Đạo lần thứ hai câm lặng.

“Ai. Hầu gia hà tất khiêm tốn.” Cổ Hoàn Khôn nói, “Đình Đường từng nhắc đến Phùng công tử trong thư, ca ngợi có thừa a.” Hẳn thấy Phùng Cổ Đạo vẻ mặt mờ mịt, cười nói, “Đình Đường chính là Lương Hữu Chí.”

Phùng Cổ Đạo bưng tỉnh. Trách không được buổi gặp mặt của hai đại sủng thần đương triều dĩ nhiên lại muốn hẳn dự thính, thì ra trong đó còn có quan hệ này.

Cổ Hoàn Khôn hướng Tiết Linh Bích ôm quyền nói, “Nhờ có Hầu gia tiến cử, Đình Đường có thể dốc sức làm việc dưới trướng Nghiêm Tu tướng quân, không mất đi hoài bão bình sinh của hẳn.”

Tiết Linh Bích nói, “Cổ tướng khách khí rồi. Lương tiên sinh hữu dũng hữu mưu, trung can nghĩa đảm, chính là nhân tài hiếm có trên đời. Hẳn có thể góp sức cho triều đình, là may mắn của triều đình.”

Cổ Hoàn Khôn vội vã khiêm tốn lại vài câu.

Ảo giác của Cổ Đạo càng cường liệt. Chỉ là khuất phục đóng vai nhi tử không chỉ có mình hẳn, còn có Lương Hữu Chí. Bất quá Lương Hữu Chí vốn là môn sinh của Cổ Hoàn Khôn. Sư phụ sư phụ, cái này chính là một

ngày làm sư, cả đời làm phụ, hẳn thấy vấn đề về nhi tử của Cố Hoàn Khôn coi như cũng ổn. Nhưng còn hẳn và Tiết Linh Bích...

Nghĩ nghĩ, hẳn không khỏi lắc đầu.

“Nga, chẳng lẽ Phùng công tử không đồng ý?” Cố Hoàn Khôn hỏi.

Phùng Cổ Đạo lấy lại tinh thần. Tiết Linh Bích và Cố Hoàn Khôn đều giương mắt nhìn hẳn.

Tiết Linh Bích vừa nhìn ánh mắt mờ mịt của hẳn thì biết hẳn vừa rồi đang thất thần, tiện thể nói, “Cố tướng muốn tiến cử người vào Hộ bộ, còn không mau tạ ơn Cố tướng.”

Trong mắt Phùng Cổ Đạo hiện lên một tia ngạc nhiên, lập tức hiểu rõ. Nói vậy đây là Cố tướng có qua có lại. Nếu Tiết Linh Bích đã tiến cử Lương Hữu Chí, hẳn liền thay y tiến cử mình, một là hai bên đều tránh được ngờ vực dụng nhân duy thân*, hai là càng khắc sâu ràng buộc của hai người.

*(dụng nhân duy thân: ý nói dùng người không cần quan tâm tới tài đức, mà chỉ chọn người có quan hệ thân mật với mình)

Cố Hoàn Khôn cười nói, “Hay Phùng công tử có chí hướng khác?”

Tiết Linh Bích thừa lúc hẳn không chú ý, nháy mắt với Phùng Cổ Đạo một cái.

Phùng Cổ Đạo lập tức cất cao giọng, “Ta từ nhỏ đã thề trước bài vị tổ tiên, hoặc là không làm quan, nếu làm thì chỉ làm quan Hộ bộ!”

...

Tiết Linh Bích giơ lên chung giả vờ phẩm trà, để che đi khóe miệng khẽ nhoen lên của mình.

Cố Hoàn Khôn ho khan nói, “Tuổi trẻ đã có chí hướng cao rộng, Phùng công tử quả nhiên không phải tầm thường.”

NHỊ

Đúng là vị quan đứng đầu đương triều, Cố Hoàn Khôn nói một câu, Phùng Cổ Đạo từ một thảo dân đã trở thành lục phẩm chủ sự.

Trước khi đi, Tiết Linh Bích đặc biệt gọi hân đến thư phòng căn dặn một phen về những công việc phải chú ý.

Phùng Cổ Đạo sáng sớm bị đánh thức, vốn là hai mắt mơ màng chưa tỉnh, bây giờ càng buồn ngủ.

Tiết Linh Bích cất cao giọng, “Dù sao cũng là người xuất ra từ hầu phủ, sau này người vinh quang, hầu phủ nở mặt, người mất mặt, hầu phủ bẽ mặt. Người hiểu ý bản hầu chứ?”

Phùng Cổ Đạo nỗ lực mở to hai mắt, “Vậy Hầu gia muốn nở mặt hay là muốn bẽ mặt?”

Tiết Linh Bích lạnh lùng liếc hăn một cái, “Người cho là bản hầu nếu muốn nở mặt còn dùng tới người sao?”

Phùng Cổ Đạo giật mình nói, “Chẳng lẽ Hầu gia là muốn bảo ta đi ra ngoài làm cho người bẽ mặt?”

Tiết Linh Bích nheo mắt lại đe dọa, “Nếu người dám, ta cho người một đường bẽ mặt* tới hoàng cung.”

*(ở đây là chơi chữ. Từ Hán Việt “đâu nhân” = bẽ mặt, ngoài ra thì “đâu” = ném, dịch từng từ thì “đâu – nhân” = ném người, nguyên văn là “đâu nhân đâu đáo hoàng cung”, cụm “đâu đáo hoàng cung” = ném tới hoàng

cung, nhưng vì dịch ra tiếng Việt nên không chơi chữ được, vì thế ta bỏ qua điểm này nhé.)

“Vậy có phải tấn chức quá nhanh, dễ chọc người nhàn thoai không?”
Phùng Cổ Đạo thụ sủng nhược kinh.

“Cho người thăng chức làm hoàng cung nội vụ tổng quản được không?”

Phùng Cổ Đạo lấy hai tay dùng sức chà chà mặt, chà đến nỗi hai má đỏ bừng mới cười mỉm nói, “Ta hồi nãy chưa tỉnh ngủ, chưa tỉnh ngủ.”

Tiết Linh Bích hỏi, “Chuyện lần trước bản hầu nói, người còn nhớ rõ không?”

Con mắt Phùng Cổ Đạo đảo đảo hai vòng, “Hầu gia nói lần trước là lần trước nào?”

Ánh mắt Tiết Linh Bích đột nhiên biến lạnh.

Phùng Cổ Đạo ủy khuất nói, “Chẳng lẽ Hầu gia là chỉ lần kia nâng cốc tâm sự trong đình?”

Tiết Linh Bích dường như cũng ý thức được lời nói vừa rồi của mình quá mơ hồ, thần sắc khẽ thả lỏng, “Lần ở nhà Lương Hữu Chí.”

“Nga.” Phùng Cổ Đạo bình tĩnh, “Cái lần đồng sàng cộng chẩm kia.”

...

Tiết Linh Bích nhìn bầu trời càng lúc càng sáng ngoài cửa sổ, không ngừng nhắc nhở bản thân sắc trời đã không còn sớm, không nên tiếp tục đôi co với hắn, “Chuyện tàng bảo đồ, người phải lưu tâm.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Hầu gia muốn ta hỏi thăm tiên đế đem tàng bảo đồ giao cho vị thân tín nào hả? Hay muốn hỏi thăm nơi hiện nay tàng bảo đồ

hạ lạc?”

“Tất cả.” Tiết Linh Bích nói, “Chỉ cần liên quan đến tàng bảo đồ, chuyện dù lớn hay nhỏ, đều phải báo lại.”

“Tuân mệnh.” Phùng Cổ Đạo nói xong, ngẩng đầu chớp chớp mắt nói, “Có chuyện này, ta không biết có nên hỏi hay không.”

“Hỏi đi.”

“Kia, Hộ bộ Chiết Giang thanh lại ti.... chủ sự rốt cuộc là làm gì vậy?” Cái quan hàm lú lười này khiến hắc phải một lúc lâu mới nhớ nổi.

Tiết Linh Bích hít thở thật sâu, sau đó ngoài cười nhưng trong không cười mà nhìn hắc đăm đăm, “Không bằng chờ người hôm nay trở về nói cho bản hầu, Hộ bộ Chiết Giang thanh lại ti chủ sự là làm gì. Thế nào?”

Phùng Cổ Đạo gật đầu, thấp giọng lẩm bẩm, “Thì ra Hầu gia cũng không biết a.”

“...” Tiết Linh Bích cắn chặt răng cười nói, “Còn không xuất phát?”

Phùng Cổ Đạo lúc này mới rề rề mà cáo từ.

.

Chức quan của Phùng Cổ Đạo tới thật kỳ lạ, cũng tới thật đơn giản. Luận lý lịch luận danh tiếng luận học thức hắc đều là số không, chỉ dựa vào hai ngọn núi lớn là Cổ Hoàn Khôn và Tiết Linh Bích nên vợ được công việc nhàn hạ ở nơi này, cho nên thái độ của Hộ bộ đối với sự xuất hiện của hắc có thể nói là mập mờ. Không muốn đắc tội với hai ngọn núi lớn Cổ tướng và Tuyết Y Hầu, lại không thềm qua lại với hắc.

Chiết Giang thanh lại ti chủ sự ngoại trừ hắc còn có ba người.

Một cử nhân, một tiền huyện quan và một văn hào đã từng phong quang vô hạn.

Những người khác không muốn gặp thì cách ra xa một chút, ba người này muốn tránh thế nào cũng tránh không khỏi.

Cho nên chưa hết buổi sáng, ba người này đã bị hắt trước trước sau sau dẫn vật cho kiệt sức.

Cử nhân kia ngồi xuống nghỉ lấy hơi, “Phùng, Phùng chủ sự. Người nói cả buổi sáng, không mệt sao?”

Phùng Cổ Đạo tiến lên đoạt lấy trà đang định rót vào miệng trong tay hắt, nói, “Đều là đồng liêu, tự nhiên phải thấu hiểu nhau, để sau này chân thành hợp tác. Ta vừa mới nói tới chuyện ba tuổi thì mẫu thân ta bức ta đọc sách, sau đó còn dài lắm. Ta phải nắm chặt thời gian nói cho xong sớm mới được.”

Văn hào cười lạnh, “Người thật sự cho rằng giữa chủ sự với nhau cần chân thành hợp tác sao?”

“Đây là đương nhiên.” Phùng Cổ Đạo nói, “Trên đời này, khi vừa sinh ra thì phụ mẫu đã xác định cùng người dây dưa cả đời. Phu nhân là sau khi người lấy vào cửa sẽ dây dưa cả đời. Mà đồng liêu. Là tất cả mọi người không trên không dưới dây dưa cả đời.”

“Người...” Sắc mặt văn hào bỗng nhiên biến đổi.

Cử nhân vội vàng hòa giải, “Phùng chủ sự nói cũng có vài phần đạo lý. Tất cả mọi người là đồng liêu, tăng thêm hiểu biết cũng là chuyện tốt.”

Phùng Cổ Đạo đem chung trà đã uống xong đẩy vào trong tay hắt, tiện thể vỗ vỗ vai hắt nói, “Quả nhiên cũng là người hiểu ra.”

Cử nhân cười khổ lắc đầu.

Văn hào lại cười nhạt, “Thanh lại ti chủ sự chúng ta nói dễ nghe là lục phẩm, nhưng nói khó nghe một chút, bất quá chỉ là chạy chân cho Hộ bộ mà thôi. Lẽ nào giữa chạy chân với nhau còn phải chân thành hợp tác? Ta thật sự mới nghe lần đầu.”

“Đây là người nông cạn thiển cận thôi.” Phùng Cổ Đạo trước khi hấn bảo nổi, cất cao giọng nói, “Chạy chân ở tầu lâu còn biết phân công hợp tác, không thể như ong vỡ tổ chỉ chiêu đãi một vị khách nhân. Chúng ta chẳng lẽ còn không bằng bọn họ sao?”

Trên mặt văn hào hiện lên giận dữ.

Tiền huyện quan một mực ở một bên không hé răng đột nhiên đứng lên nói, “Ta nhớ lúc này Trương đại nhân bảo ta đưa một phần công văn tới. Phần công văn nọ ta để quên ở đâu rồi, Tử Tùng, người theo ta đi tìm.”

Tử Tùng chính là văn hào.

Văn hào tuy rằng tâm cao khí ngạo, nhưng đối với tiền huyện quan này cũng là tôn kính tận sâu trong lòng, cho nên căm giận đứng dậy đi theo.

Cử nhân nghe tiếng bước chân bọn họ xa dần, mới nói, “Sao người có thể nói như vậy?”

Phùng Cổ Đạo kinh ngạc, “Lẽ nào ở Hộ bộ, không được dùng miệng để nói?”

“Người...” Cử nhân muốn phẩy tay lờ đi, nhưng nghĩ lại hấn dù sao cũng là người của Hầu gia, sau này không biết phải cộng sự bao lâu, thêm một chuyện không bằng ít một chuyện, lúc này nói rõ ra, cũng đỡ hơn sau này phải mồm mép, “Tử Tùng vốn là tài tử nổi tiếng ở Giang Nam, sau đó được Sử thái sư thưởng thức, chiêu hấn tới làm môn khách.”

“Hắn là người của Sử thái sư?” Phùng Cổ Đạo nhú nhú mày. Ấn tượng đối với hắn nhất thời tụt xuống mức thấp nhất.

Cử nhân thở dài, “Nếu thực sự là người của Sử thái sư, sao lại ru rú ở đây tròn ba năm? Hắn trước kia đúng là môn khách của Sử thái sư, nhưng sau đó lại đắc tội với Sử Diệu Quang, cho nên bị đẩy cho một chức quan nhàn hạ như thế này. Hắn là người có chí lớn hướng về hoài bão lớn, kinh lịch như vậy làm sao hắn không ăm ức trong lòng cho cam?”

“Người nói Sử thái sư như vậy, không sợ ta...” Phùng Cổ Đạo như có ám chỉ mà run run hàng mi.

Cử nhân cười nói, “Người là người Cố tướng tiến cử, lại là môn khách của Hầu gia. Mà mọi người đều biết, Cố tướng, Hầu gia với Sử thái sư không phải cùng đi một đường.” Kỳ thực sở dĩ hắn nói cho Phùng Cổ Đạo, cũng là một loại bày tỏ ý tốt.

“Vậy còn người?” Phùng Cổ Đạo hỏi.

Cử nhân tự giễu nói, “Ta xuất thân bình thường, trong triều không quen ai. Không có khẩu tài để xu nịnh phách mã, lại không có trí mưu hùng tài vĩ lược, có thể ở nơi này kiếm miếng cơm ăn, đã là may mắn rồi.”

Phùng Cổ Đạo hỏi, “Vậy còn huyện quan?” Nghe ra, ở đây hình như là nơi cư trú của những kẻ uất ức không đạt được chí hướng.

“Hắn là một vị quan tốt.” Nhắc tới người này, cử nhân cũng là ngử mang kính phục, “Trước kia khi hắn rời khỏi huyện quản hạt của mình, có hơn một nghìn dân chúng sắp hàng hai bên đường đưa tiễn, lại còn đưa cho hắn một phong vạ dân thư.”

“Vạ dân thư?” Phùng Cổ Đạo động dung.

Cử nhân gật đầu nói, “Hàng ngàn hàng vạn bách tính hoặc viết tên, hoặc ấn dấu tay. Nhưng đáng tiếc, hễ làm quan dù tốt, cũng không bằng được một câu nhẹ nhàng của Sử thái sử trước mặt hoàng thượng, ‘chủ sự thiếu người’.”

...

Lại là Sử thái sử.

Phùng Cổ Đạo phát hiện một quy tắc kỳ quái. Phàm là người chú ý tới một người, sẽ phát hiện người này không chỗ nào không tồn tại, vô luận là tin đồn hay là sự tích, “Nhưng ta nghe nói đây là chức quan béo bở.” Tiết Linh Bích đã nói như vậy trước khi hễ tới đây.

“Hộ bộ là chức quan béo bở, nhưng béo chính là kẻ trong tay có quyền hoặc được sung ái.” Cử nhân đứng lên, phúi phúi quan bào nói, “Người xem chúng ta có giống người được sung ái không?”

Phùng Cổ Đạo hỏi, “Nói vậy, ta cũng bị ném vào lãnh cung sao?” Tiết Linh Bích mất công sức lớn như vậy, ngay cả Cổ Hoàn Khôn cũng dùng tới, cuối cùng để hễ tới nơi này dường lão?

“Cái này còn phải xem, người có thể thăng chức trong vòng nửa năm hay không.” Cử nhân lẩn lộn quan trường lâu như vậy, đối với phương diện này đã rõ như lòng bàn tay, “Người không có quan chức công danh như người, ngay từ đầu có thể làm một quan lục phẩm đã là phá đại lệ rồi. Người dùng điều này làm bàn đạp, có Tuyết Y Hầu và Cổ tướng tương trợ người, một bước lên mây chỉ trong một ngày không xa.”

Phùng Cổ Đạo lẩm bẩm nói, “Những lời này thật quen tai.” Lúc đó Tiết Linh Bích nói muốn tiến cử hễ, hình như cũng là lý do này thì phải.

Cử nhân mỉm cười nói, “Có điều làm chủ sự cũng không phải chuyện xấu. Kỳ thực đây là một phần công vụ nhàn hạ, chúng ta chỉ cần thay phiên

tối đây trực ban là được, không cần mỗi ngày đều tối. Ngày hôm nay là vì hoan nghênh người.”

“Đa tạ đa tạ.” Phùng Cổ Đạo ấp lễ, sau đó cười tủm tỉm nói, “Chúng ta lần đầu quen biết, người đã nói với ta nhiều điều như vậy... Ta có thể hoài nghi người, có mưu cầu gì khác phải không?”

Cử nhân bị đâm trúng tâm sự, không khỏi đỏ ửng hai má, “Rất dễ nhìn thấu sao?”

Phùng Cổ Đạo không nói gì. Trách không được hẳn chỉ có thể ở lại chỗ này làm chủ sự vạn năm, chỉ bằng chút bản lĩnh còn con này, có thể làm chủ sự quả thật không tồi.

“Kỳ thực, ta muốn nhờ người nói tốt vài câu cho Tử Tùng và Đỗ lão gia trước mặt Hầu gia.” Cử nhân nói, “Bọn họ một người có tài trị nước, một người có hoài bão tế thế, đều là nhân tài, không nên thiệt thòi ở nơi này.”

Phùng Cổ Đạo hỏi, “Còn người?”

Cử nhân lắc đầu nói, “Ta tự mình biết mình, cả đời này ta gặp được đại vận, cho nên mới có thể trúng cử nhân. Về phần chuyện khác, cũng không dám cầu xa.”

Phùng Cổ Đạo trầm ngâm nói, “Kỳ thực, cũng không phải là không thể nói tốt.”

Cử nhân có chút không dám tin mà nhìn hẳn, quang mang trong mắt chậm rãi sáng lên. Hẳn vừa nãy nói nhiều như vậy, chỉ là muốn trước tiên lập quan hệ hòa hảo với hẳn, để ngày sau tùy thời góp ý gây dựng nền tảng. Nhưng làm thế nào hẳn cũng nghĩ không ra, thanh niên nhìn qua có chút cà phơ cà phất trước mắt này, dĩ nhiên thoáng cái đáp ứng.

“Nhưng mà, có một vấn đề.” Phùng Cổ Đạo nói.

Cử nhân vội vàng nói, “Ta nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn*.”

*(không biết không nói, đã nói thì nói hoài không hết.)

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói, “Người biết tàng bảo đồ không?”

TAM

Cử nhân run sợ một hồi, thanh âm đột nhiên đè thấp, “Tàng bảo đồ?”

Phùng Cổ Đạo cũng hạ giọng theo, “Người biết?”

Cử nhân chậm rãi ngẩng đầu, quan sát cặp mắt của hắn, thành khẩn nói, “Chưa từng nghe.”

“...” Phùng Cổ Đạo tức giận, “Vậy người hạ thấp giọng như thế làm gì?”

“Ta sợ người không muốn để người khác biết a.” Tuy rằng không biết tàng bảo đồ là gì, nhưng dựa vào ba chữ tàng bảo đồ là đủ khiến kẻ khác ước mơ.

Phùng Cổ Đạo vừa nói một chuỗi dài đang khát nước, con mắt liền hướng chung trà bên cạnh nhìn thoáng qua.

Cử nhân rất thức thời mà nâng ấm trà lên châm trà, lại tự mình dâng cho hắn.

Phùng Cổ Đạo nhận chung trà, ừng ực uống hai hớp lớn rồi mới nói, “Thật ra chuyện này, cũng không phải quá bí ẩn đâu.”

Cử nhân kinh ngạc, “Vì sao?”

“Nếu không sao ta lại hỏi trực tiếp như vậy được?”

Cử nhân suy nghĩ một chút, thấy có lý. Hắn sờ dĩ nghĩ Phùng Cổ Đạo trực tiếp như vậy là vì có chuyện cầu mình, nhưng lấy bối cảnh và chỗ dựa

của Phùng Cổ Đạo lúc này, hiển nhiên là không cần dựa vào việc thành thật với nhau để tranh thủ tín nhiệm và hảo cảm của mình, có thể thấy chuyện về tàng bảo đồ quả nhiên không phải rất bí ẩn, “Chẳng lẽ tấm tàng bảo đồ đó có càn khôn* khác?”

*(trường hợp này tạm hiểu là ẩn giấu bí mật hoặc vấn đề nào đó chưa được phanh phui)

Phùng Cổ Đạo sờ sờ cằm, nói, “Ta nhìn người thuận mắt cho nên mới đặc biệt hỏi người thôi, thật ra tàng bảo đồ là Hầu gia bảo ta tìm.”

Cử nhân lắc đầu, “Nhưng ta thật sự không biết chuyện về tàng bảo đồ.”

“Hôm qua không biết chưa chắc hôm nay không biết, hôm nay không biết chưa chắc ngày mai không biết, chuyện về tàng bảo đồ, thật ra có thể chờ được. Chỉ cần người cố tình hỏi thăm thôi.” Phùng Cổ Đạo cười đến bí hiểm.

Cử nhân liếc mắt chớp chớp mắt, chớp đến nỗi Phùng Cổ Đạo cảm thấy lông mi hăn cũng quạt ra gió, hăn mới nói, “Không biết là tàng bảo đồ gì?”

Phùng Cổ Đạo sâu xa nhìn hăn, cười một cách khó hiểu.

“Ta hỏi sai cái gì sao?”

“Không phải hỏi sai, là hỏi đúng điểm mấu chốt.” Phùng Cổ Đạo vỗ đầu gối nói, “Thứ mà Hộ bộ quản lý là gì?”

Cử nhân đáp, “Tài chính hộ tịch.”

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Đây chẳng phải là nơi tàng bảo lớn nhất sao?”

Hộ bộ quản chính là tiền tài trong thiên hạ, ngay cả đương kim hoàng thượng cũng không thể tự ý lấy dùng. Cử nhân hoảng hốt, “Chẳng lẽ Hầu

gia là muốn...”

“Là muốn tuyển vài mỹ nhân.” Phùng Cổ Đạo khoan thai tiếp lời.

Biểu tình của cử nhân chuyển từ hoảng sợ tới đại ra, “Mỹ nhân?”

Phùng Cổ Đạo cười tủm tỉm vẽ vòng tròn vẽ vòng tròn lên bàn, “Tàng... Bảo... Đồ a.”

Cử nhân bình tĩnh, lập tức sàu muộn nói, “Nhưng mà việc này không nằm trong phạm vi chức trách của ta.”

“Người chỉ cần đem tin tức truyền ra là được.” Phùng Cổ Đạo nhú mày.

Cử nhân lúc này mới triệt để lĩnh ngộ.

.

Mặc dù làm trực ban chỉ là nói chuyện phiếm, nhưng đối với Phùng Cổ Đạo mà nói đó là đại hình, cho nên hăn vừa hồi hâu phủ, cả người giống như bị rút xương mà nằm liệt trên giường, ngay cả Tiết Linh Bích đến cũng không chịu đứng dậy nghênh tiếp.

“Đừng có làm bộ.” Tiết Linh Bích ngồi bên bàn, ngón tay gõ gõ mặt bàn nói, “Thanh lại ti chủ sự là việc nhàn, dù người làm liên tục cả tháng cũng không mệt thế được đâu.”

Phùng Cổ Đạo cố ý kéo dài âm thanh như tơ nhện, “Hầu gia là thân phận gì, còn ta là thân phận gì, đồng dạng một phần công vụ, người làm bất đồng, tự nhiên đãi ngộ cũng bất đồng.”

“Người là muốn bảo bản hầu thay người làm công vụ một lần à?” Nụ cười của Tiết Linh Bích khiến người ta lạnh run.

Phùng Cổ Đạo lặn một cái ngời bật dậy, “Thảo dân, nga không, hạ quan không dám.”

“Hôm nay có thu hoạch gì?”

Thật ra những lời này Tiết Linh Bích bất quá chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi, không ngờ Phùng Cổ Đạo dĩ nhiên thực sự gật đầu nói, “Có thu hoạch, thu hoạch thật lớn.”

“Nga?” Tiết Linh Bích nhú mày, trong lòng sinh ra dự cảm không ổn.

“Ta đã nhờ người hỏi thăm về tàng bảo đồ rồi.”

“Nhờ người?” Ánh mắt đang nhìn chung trà trên bàn của Tiết Linh Bích càng lúc càng lạnh, bắt đầu nghĩ nên dùng nó đập vào chỗ nào trên đầu hăn thì tương đối hả giận.

Phùng Cổ Đạo phảng phất không biết tí gì về tai vạ sắp ập lên đầu mình, vẫn tranh công nói, “Hầu gia yên tâm, tên này ngốc lắm, hăn làm việc ta yên tâm.”

“Thì ra phải là kẻ ngốc làm việc mới có thể yên tâm.” Tiết Linh Bích loay hoay chung trà trong lòng bàn tay, “Vậy bản hầu có nên đập người thành đồ ngốc, rồi hãy tiếp tục làm việc cho bản hầu không nhỉ?”

Phùng Cổ Đạo sờ sờ đầu, “Lẽ nào trong lòng Hầu gia, ta dĩ nhiên không phải đồ ngốc?”

“Người nói đi?” Tiết Linh Bích chăm chăm nhìn vào đôi môi khép khép mở mở của hăn, tùy thời chuẩn bị ra tay.

“Hầu gia anh minh ngút trời, nói ra tự nhiên là nhất ngôn cửu đỉnh. Có thể được phục vụ một Hầu gia như thế, là vận may ba đời của hạ quan rồi.”

“Phục vụ?” Tiết Linh Bích ngoài cười nhưng trong không cười, “Nhờ người hỏi thăm chính là phương pháp phục vụ bản hầu của người sao?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Hầu gia không nên nóng ruột. Nhờ người hỏi thăm chỉ là mời nhử mà thôi.”

“Mời nhử.” Tiết Linh Bích đem cánh tay sắp giờ lên chậm rãi thả lại trên bàn, “Làm sao nhử?”

Phùng Cổ Đạo từ trên giường leo xuống, đi tới trước bàn ngồi xuống nói, “Người thường nghe được Hầu gia tìm tàng bảo đồ sẽ thăm nghĩ Hầu gia háo sắc, sai sử cấp dưới thay mình tìm mỹ nhân, chỉ có kẻ chân chính biết về tàng bảo đồ mới biết được tàng bảo đồ mà Hầu gia nói là cái gì. Đến lúc đó chúng ta chỉ cần xem cái nào là lời ong tiếng ve, mà cái nào là khẩn trương, thì biết liền kẻ nào biết về tàng bảo đồ rồi.”

“Có thể vào Hộ bộ thì dù không đắc đạo thành tiên, cũng là bán tiên. Người cho là bọn hăn trong lòng có quỷ, người cũng có thể nhìn ra được sao?”

“Nếu nhìn không ra được, vậy Hầu gia phái ta tới Hộ bộ làm cái gì?”

Mắt Tiết Linh Bích khẽ híp lại.

Phùng Cổ Đạo vẽ mặt ngây ngô tội nghiệp.

“Bản hầu chỉ muốn cho người cơ hội phơi bày tài năng.” Tiết Linh Bích đạm nhiên nói, “Bên người bản hầu không lưu lại kẻ vô dụng. Nếu ngay cả việc nhỏ như vậy cũng làm không tốt, bản hầu lưu người lại có gì để dùng chứ?”

Phùng Cổ Đạo nghiêm trang nói, “Hạ quan hôm nay chính là đang nỗ lực để phơi bày tài năng a.”

Tiết Linh Bích yên lặng nhìn hẩn một lát, mới nói, “Hảo. Dừng người trước tiên phải tin người. Bản hầu sẽ chờ xem người làm sao câu cá cắn câu.”

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Hầu gia người đến lúc đó chỉ cần chờ ăn cá là được rồi.”

“Có điều, bản hầu còn có một nghi vấn nho nhỏ.”

Nghe y nhấn trọng âm ở hai chữ ‘nho nhỏ’, Phùng Cổ Đạo liền biết vấn đề này tuyệt đối không nhỏ, “Hầu gia mời nói.”

“Vì sao người thường nghe được bản hầu tìm tòi bảo đồ, sẽ nghĩ bản hầu háo sắc, muốn tìm mỹ nhân vậy?”

...

Phùng Cổ Đạo lau lau cái trán khô ráo, bồi cười, “Cho nên mới nói bọn hẩn chỉ có thể làm người thường, bởi vì bọn hẩn không có tình tể.”

“Thật không?” Tiết Linh Bích cầm chung trà trong tay nhẹ nhàng gõ lên bàn một cái, nói, “Bản hầu ở Hộ bộ cũng không phải chỉ có mình người thôi đâu. Nếu để bản hầu biết người nói bậy ở bên ngoài, mặc dù bản hầu muốn thả người một con ngựa, e rằng cấp dưới cũng không đồng ý.”

“Ách.” Phùng Cổ Đạo lại lau lau cái trán, lần này lau được một tầng mồ hôi mỏng, “Hầu gia, người có đôi khi không nên quá dung túng hạ nhân. Nếu người đã muốn tha người ta, bọn hẩn hẩn là phải tuân theo ý bề trên, không nói hai lời mà tha người ta mới phải.”

Tiết Linh Bích tiểu lý tàng đao, “Đến lúc đó, bản hầu sẽ cố hết sức.”

Phùng Cổ Đạo lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi gật đầu. Chốc lát, hẩn không an tâm mà dặn thêm lần nữa, “Nhất định phải hết sức đó.”

Tin tức Tuyết Y Hầu muốn Hộ bộ hỗ trợ tìm mỹ nhân một khi truyền ra, lập tức huyên náo rất lớn, lời đồn nổi lên bốn phía. Không ít người đều cho rằng Hầu gia bảo Hộ bộ tìm mỹ nhân chỉ là xao sơn chấn hổ, chân chính muốn chấn là những hào môn phú hộ trong nhà có mỹ nhân, lại không biết tự động mang ra hiếu kính. Vì vậy, trong nhất thời hầu phủ ngựa xe như nước, đông như trẩy hội. Phùng Cố Đạo càng thành miếng bánh thơm, những kẻ từng nhận thức hoặc không nhận thức gặp phải hẳn đều không tránh được hỏi một câu, “Hầu gia ngày hôm nay đã thu mấy người?”

Hắn càng lúc càng thấy phiền, cuối cùng ngay cả Hộ bộ cũng không đi, ban nên đi trực hẳn để cử nhân làm thay. Vì vậy, tứ đại chủ sự chưa được mấy ngày, lại khôi phục thể chân vạc, lên ban theo thứ tự như trước kia.

Có điều hẳn đây chỉ là phiền nhỏ, chân chính gặp phiền to chính là Tiết Linh Bích.

Tin đồn y muốn tìm mỹ nhân một đường truyền tới hoàng cung, hoàng thượng hoàng hậu cùng ngày liền truyền chỉ xuống, hỏi y có ý thành thân hay không. Nên biết lúc trước nếu không phải vì y một lòng chặn việc hôn nhân ngoài cửa, lúc này đã thâm nhập thành đàn từ lâu rồi. Hôm nay nghe y chủ động nhắc tới mỹ nhân, có thể nào không khiến bọn họ vui mừng. Đáng thương cho Tiết Linh Bích cầm điếu ăn hoàng liên, có khổ cũng không nói nổi, phải tìm vài lý do qua loa mà đẩy đi.

(hoàng liên là một vị thuốc đông y rất đắng)

Đáng tiếc qua loa đẩy đi được nhất thời, nhưng lại không qua loa được một đời, y chân trước vừa quay về hầu phủ, chân sau hoàng hậu đã đem danh sách mấy nhà danh môn khuê nữ có quan hệ tốt với mình đưa tới, có thể nói là Tư Mã Chiêu chi tâm, người qua đường đều biết. Dù sao bọn họ

cũng là đường tử đệ, tóm lại vẫn cách một tầng, nếu muốn vững vàng kéo y về phía trận doanh của mình, còn phải phí tâm lực.

(Tư Mã Chiêu chi tâm)

Hoàng hậu có động tĩnh, hoàng đế cũng không nhàn rồi.

Một quyển danh sách đặt lên bàn còn chưa kịp lạnh, Sử thái sử lấy danh hào của hoàng đế, cũng đỏ mắt mà đưa tới một quyển, bên trong là các nhà khuê tú có quan hệ với quý phi.

“Hầu gia. Hai bản danh sách này, người chuẩn bị xử trí như thế nào?”
Tông Vô Ngôn cúi đầu đứng trước trác án trong thư phòng, chờ mệnh lệnh của người nào đó đang sút đầu mẻ trán.

“Đốt.”

Tông Vô Ngôn kinh hãi, ngẩng đầu nói, “Hầu gia, đây là hoàng hậu nương nương và Sử thái sử đưa tới...”

“Người khẩn trương cái gì.” Tiết Linh Bích đạm nhiên cười nói, “Bản hầu nói, đốt... là không được. Người thu hồi lại trước đi, không chừng một ngày nào đó dùng được.”

“Dạ.” Tông Vô Ngôn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng rồi, mấy ngày nay Phùng Cố Đạo có động tĩnh gì?” Vừa nghĩ tới đầu sỏ gây nên tất cả, Tiết Linh Bích liền tức giận không chỗ phát.

Tông Vô Ngôn nói, “Như thường ngày.”

“Chính là ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn?” Tiết Linh Bích hừ hừ cười lạnh, “Hắn thật ra rất khỏe, gây họa xong còn yên tâm thoải mái như vậy.” Dĩ nhiên ngay cả nửa điểm áy náy, e sợ cũng không có! Một cho y còn phải vòng vo

nói tốt thay hân trước mặt hoàng thượng hoàng hậu, nói chuyện này chỉ là hiểu lầm.

Tông Vô Ngôn thấy trong mắt y không che giấu được tức giận tận trời, không dám trả lời.

“Người đi triệu hân tới, bản hầu có việc muốn nói với hân.” Cơn giận trong mắt Tiết Linh Bích lắng xuống, chậm rãi hóa thành băng sương.

Tiết Linh Bích: Gió lớn sóng trào, sao có thể để y một mình giẫy dụa trong kinh đào hải lãng?

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Sùng Tín Hữu Lý [2]

TỨ

Tiết Linh Bích: Gió lớn sóng trào, sao có thể để y một mình giẫy dụa trong kinh đào hải lãng?

Trải qua tam thời tứ thỉnh, Phùng Cổ Đạo rốt cuộc cũng cà rề cà rề đi tới thư phòng.

Cửa sổ thư phòng đang mở rộng, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống trước cửa sổ một vùng vuông vắn, trắng xóa.

Tiết Linh Bích đang cúi đầu, chăm chú vẽ đan thanh*.

*(Đan thanh: Hội họa của Trung Hoa cổ đại thường dùng màu đỏ thắm, màu xanh, vì vậy gọi tranh vẽ là đan thanh.)

Phùng Cổ Đạo đứng bên trác án một hồi, chân mỏi nhừ, thấy y không có ý nói chuyện, nhin không được cao giọng nói, “Xin thỉnh an Hầu gia.”

Tiết Linh Bích mí mắt cũng không nâng, “Người vừa thỉnh rồi.”

Phùng Cổ Đạo nhích nhích tới phía trước, nhìn nơi y đang hạ bút, ca ngợi nói, “Đan thanh của Hầu gia thực sự là thần hồ kỳ kỹ*. Cây bút thô thể kia mà có thể vẽ ra sợi lông mảnh thế này.”

*(thần hồ kỳ kỹ: hình dung tài nghệ hoặc thủ pháp cực kỳ cao minh)

“Người che hết ánh sáng rồi.” Bút của Tiết Linh Bích hơi khựng lại, mực nước từ ngòi bút chảy xuôi xuống, chậm rãi thấm lan ra giấy.

Mi mắt Phùng Cổ Đạo khẽ run, chân cấp tốc bước lui xuống phía sau, sau đó giả như không có chuyện gì xảy ra.

Tiết Linh Bích ngẩng đầu, lạnh lùng trừng hăn.

Phùng Cổ Đạo lập tức cúi đầu nhìn mặt đất.

“Người biết vì sao bản hầu tìm người tới không?” Tiết Linh Bích đặt bút xuống.

“Còn thỉnh Hầu gia bảo cho biết.”

Cư nhiên còn dám giả bộ hồ đồ. Lãnh quang trong mắt Tiết Linh Bích càng sâu, “Chuyện tàng bảo đồ có manh mối gì chưa?”

“Thời gian ta ở Hộ bộ quá ngắn.” Phùng Cổ Đạo ấp úng nói, “Tư liệu cơ mật của Hộ bộ còn chưa tới tay, quan hệ với đồng liêu cũng còn chưa có nồng nhiệt...”

“Vậy muốn nồng nhiệt tới chừng nào mới đủ?” Tiết Linh Bích thanh sắc dần dần ác liệt, “Muốn cửa hầu phủ bị đập phá giẫm nát mới đủ sao?”

Phùng Cổ Đạo dường như sớm có dự liệu về câu chất vấn của y, nghe vậy không chút hoang mang đáp trả, “Hầu gia, người muốn thành đại sự, không thể câu nệ tiểu tiết.”

“Bản hầu sợ chính là không câu nệ tiểu tiết, cũng không thành đại sự. Bản hầu cho người thêm ba ngày, nếu trong vòng ba ngày còn không có bất luận tin tức gì về tàng bảo đồ...” Tiết Linh Bích lạnh lùng cười, tất cả đều nằm ở những lời chưa nói hết.

Phùng Cổ Đạo không thức thời mà truy hỏi, “Thì sao?”

“Hoặc là viết sẵn di thư, chờ hỏi tội. Hoặc là viết sẵn lưu ngôn, thiên lý đào vong.”

Phùng Cổ Đạo cười gượng nói, “Có con đường thứ ba không?”

“Có.” Tiết Linh Bích nói, “Sợ tội tự sát, bản hầu lưu người toàn thân.”

Phùng Cổ Đạo sàu mi khổ kiểm, “Nhưng mà ba ngày ngắn quá...”

“Người sống hai mươi mấy năm rồi, không tính ngắn.”

“Hầu gia...”

Hắn còn muốn nói gì đó, Tiết Linh Bích đã nhặt bút lên lại, tiện thể phất tay áo bảo hắn lui ra.

Phùng Cổ Đạo tại chỗ do dự một lát, thấy Tiết Linh Bích vẫn thờ ơ như thế, đành phải thở dài, chậm rì lui ra ngoài cửa.

Hắn đi rồi, Tiết Linh Bích nhắc bút chậm rãi gạch một đường xéo lên bức họa.

“Hầu gia, Lưu thượng thư phái người đưa tới hai thứ.” Tông Vô Ngôn ngoài cửa nhẹ giọng nói.

Đương triều tổng cộng sáu thượng thư, họ Lưu chỉ có một, nhưng bình thường cũng không qua lại với y.

Tiết Linh Bích nhú nhú mày, “Vào đi.”

Tông Vô Ngôn khom người tiến vào, trong tay cầm một cuộn tranh và bức thư.

Không cần xem, Tiết Linh Bích cũng có thể đoán được trong tranh chính là thiên kim thượng thư, mà trong thư hơn phân nửa là sinh thần bất tự của

Lưu thiên kim. Nghe đồn mới đây Lưu thượng thư say rượu đùa giỡn tiểu thiếp của Sử thái sư, làm cho Sử thái sư tức giận, ở trước mặt hoàng thượng hung hăng mà vạch tội hấn một tràng. Hôm nay xem ra, hơn phân nửa không giả.

“Đốt.” Tiết Linh Bích buông bút, đem bức họa ném luôn cho ông, “Đốt hết.”

Tông Vô Ngôn hai tay tiếp nhận, trộm liếc nhìn.

Trên giấy ngoại trừ vết gạch bỏ to đùng, còn có một con ngựa trắng kiết ngạo bất tuân, bờm ngựa xõa tung, mảnh như sợi tóc.

Ông rất bình tĩnh thu hồi bức họa, “Người của phủ thượng thư còn đang chờ hồi âm ngoài cửa.”

Tiết Linh Bích chậm rãi từ sau trác án đi ra, thong thả bước tới bên cửa sổ, nhìn hồ nước trong veo ngoài thư phòng, khóe miệng lộ ra một nụ cười sâu xa, “Cứ nói bản hầu đã có người trong lòng.”

Tông Vô Ngôn ngó người.

“Ngày mai người đi thả tin đồn.” Tiết Linh Bích cười lạnh, đôi mắt càng lạnh hơn.

Tông Vô Ngôn do dự nói, “Chỉ sợ kẻ hữu tâm sẽ dò hỏi càng nhiều.”

Tiết Linh Bích cười lạnh, “Bản hầu không sợ bọn hấn dò hỏi, chỉ sợ bọn hấn không dò hỏi.”

“Ý Hầu gia là?”

“Vì sao bản hầu sủng tín Phùng Cổ Đạo?” Tiết Linh Bích khoan thai nói, “Cố tướng lại vì sao phải tiến cử Phùng Cổ Đạo?”

Tông Vô Ngôn nói, “Thuộc hạ biết nên làm thế nào.”

Tiết Linh Bích mỉm cười.

Một người làm mừng một một người làm mười lăm*.

*(lấy từ câu: “người làm mừng một ta làm mười lăm”, ban đầu là nói về tình cảm của người chồng yêu thương vợ mình nên san sẻ việc nhà với vợ, vợ làm từ mừng một, còn bắt đầu từ ngày rằm thì tới chồng ^^, hiện nay có thể hiểu theo nghĩa người làm như vậy thì ta cũng làm như vậy)

Gió lớn như vậy, sóng mạnh như vậy, có thể nào để y một mình giã gạo trong kinh đào hải lãng?

.

Ngay khi Phùng Cổ Đạo vì kỳ hạn ba ngày mà sút đầu mẻ trán, hăn phát hiện Hộ bộ giữa ngày hôm qua và ngày hôm nay, sản sinh biến hóa vi diệu. Trong đó biến hóa rõ ràng nhất chính là ánh mắt bọn họ. Bình thường ánh mắt bọn họ nhìn hăn không phải nịnh nọt lấy lòng, thì là nhìn như không thấy, nhưng hôm nay mỗi người đều tràn ngập kinh nghi, suy đoán và một chút khinh bỉ khó nhận ra.

Chẳng lẽ hầu phủ xảy ra chuyện?

Ý niệm đầu tiên lóe ra trong đầu hăn chính là cây ngã thì bầy khỉ cũng tan.

Nhưng sáng sớm hôm nay ra khỏi cửa, rõ ràng còn tốt lắm mà. Tông Vô Ngôn lúc gặp phải hăn, còn cười tới rục rờ lạ kỳ. Lễ nào vấn đề nằm ở nụ cười quá mức rục rờ đó của ông?

Cứ như vậy, trong khi đang không ngừng suy đoán và trầm tư, hăn vô tri vô giác sống qua nửa ngày. Buổi chiều cử nhân tới tiếp ban, vừa thấy được

hắn liền hỏi có nhắc tới huyện quan và văn hào với Hầu gia chưa.

Phùng Cổ Đạo nhíu mày nói, “Chuyện này không nên nóng vội, tốt xấu cũng phải để ta chọn thời cơ tốt mới có thể góp lời với Hầu gia a.” Chuyện tàng bảo đồ còn lo chưa xong, hắn đâu còn tâm tư nào để ý tới cái khác.

“Hầu gia cùng người sớm chiều bên nhau, sao lại không có thời cơ tốt?” Biểu tình của cử nhân lúc nhìn hắn rõ ràng mang theo hoài nghi.

Phùng Cổ Đạo cũng không nghĩ gì sâu xa, hắn cho rằng người kia nói sớm chiều bên nhau là chỉ cả hai cùng ở tại hầu phủ, thuận miệng nói, “VẬY cũng phải chờ Hầu gia chịu gặp ta mới được.”

Khóe miệng cử nhân giật giật, trong mắt mang theo nhè nhẹ thất vọng và khinh miệt, “Đã như vậy, còn thỉnh Phùng huynh phí tâm nhiều hơn, tìm thời cơ nhiều hơn.”

Phùng Cổ Đạo nghe ra gai nhọn trong lời nói của hắn, định hỏi lại, nhưng hắn đã quay người đi, chỉ để lại một bóng lưng tiêu sái cho mình chiêm ngưỡng.

...

Hắn từ Hộ bộ một đường trở về hầu phủ, trên đường càng nghĩ càng thấy không ổn.

Nhìn ánh mắt của cử nhân, giống như Hầu gia đối với hắn là nói gì nghe nấy, là hắn mượn cớ từ chối. Tuy rằng hắn quả thật lười để ý mấy chuyện vụn vặt này, cũng từ đầu tới đuôi không hề nghĩ sẽ nói hộ trước mặt Tiết Linh Bích, nhưng không lý nào cử nhân nhìn ra nhanh như vậy a. Rõ ràng không phải người quá thông minh mà.

Nỗi băn khoăn này mãi cho đến khi hắn bị kéo lại vài lần trước cửa hầu phủ, sau khi trong ngực trong tay áo bị nhét hơn mười tấm ngân phiếu, hắn

mới có đáp án. Thì ra chỉ trong một đêm ngắn ngủi, hắc đã từ ái tướng đặc lực của Tuyết Y Hầu thăng lên thành ái nhân tâm đặc.

Mặc dù hắc không biết tất cả những điều này phát sinh như thế nào, nhưng hắc biết rõ tất cả là ai chủ đạo.

Cho nên sau khi vào hầu phủ, hắc đi thẳng tới thư phòng.

.

Tiết Linh Bích dường như sớm đoán được hắc sẽ đến, còn đặc biệt bảo người giúp hắc pha một ấm trà nhân sâm.

“Hầu gia.” Nhìn thấy Tiết Linh Bích, Phùng Cổ Đạo ngược lại không vội mà nói, “Xin thỉnh an Hầu gia.”

“Trên bàn có trà nhân sâm.” Tiết Linh Bích từ sau sách ngẩng đầu, trong mắt lóe ra thần thái trêu tức, “Định kinh (giảm kinh hoàng, giữ bình tĩnh).”

Phùng Cổ Đạo nói tiếng cảm tạ, rồi bất cần đời mà chộp tới ừng ực uống cạn.

“Tàng bảo đồ tra ra sao rồi?” Tiết Linh Bích thản nhiên hỏi.

Khí thế của Phùng Cổ Đạo tức khắc giảm nửa đoạn, dùng tay áo lau miệng, thả chung trà lại lên bàn, thấp giọng nói, “Còn chưa có manh mối.”

Tiết Linh Bích gật đầu, “Không sao.”

Ánh mắt Phùng Cổ Đạo sáng lên, “Hầu gia nguyện ý thư thả cho mấy ngày sao?”

“Ý bản hầu là, không sao, dù sao bản hầu cũng có nhiều vũ khí và thị vệ, giơ tay chém xuống, rất thuận tiện.” Tiết Linh Bích cười khê.

Phùng Cổ Đạo cũng muốn cười, nhưng mà cười không nổi.

Tiết Linh Bích thấy hắn còn đứng tại chỗ, nhướn mi hỏi, “Người còn có chuyện gì?”

Phùng Cổ Đạo đem ngân phiếu trong ngực và trong tay áo lấy ra đặt lên trác án trước mặt y, “Mới vừa nãy ở ngoài cửa bị rất nhiều người đút vào.”

Ánh mắt Tiết Linh Bích đảo qua ngân phiếu, “Người không phản kháng?” Tốt xấu gì cũng từng là người trong Ma giáo, không thể nào ngay cả chút tấn công như thế cũng đỡ không nổi chứ?

“Bọn họ nhìn qua ai ai cũng có chỗ dựa chống đỡ, sao ta dám?” Phùng Cổ Đạo dùng khẩu khí cực đoan hèn mọn trả lời.

“Nếu có chỗ dựa chống đỡ, sao lại đút ngân phiếu cho người?”

Phùng Cổ Đạo lầm bầm, “Hình như là vì một lời đồn gần đây.”

“Nga? Lời đồn gì?” Tiết Linh Bích thờ ơ lật sách.

“Nói ta là người trong lòng của Hầu gia.” Phùng Cổ Đạo dùng một chút, “Mà còn là cái loại bị yêu đơn phương nữa.”

Tay phải Tiết Linh Bích khựng lại, chợt nghe xoẹt một tiếng, trang sách bị xé rách hơn phân nửa.

Phùng Cổ Đạo vội bời cười, “Loại đồn đãi này không hề có căn cứ, Hầu gia không cần để ý tới.”

Tiết Linh Bích khép sách lại, ném lên bàn, “Phùng Cổ Đạo, người tới hầu phủ bao lâu rồi?”

...

Vấn đề này thông thường đều là hai bên đã lưỡng tẩn hoa râm, hai mắt mờ thì mới hỏi mà? Hay trí nhớ của Hầu gia khác với người thường... kém hơn?

Phùng Cổ Đạo 昉 nói, “Hai tháng.”

“Mới hai tháng mà đã khiến hầu phủ gà bay chó sủa, hảo bản lĩnh.” Tiết Linh Bích thông dong.

Phùng Cổ Đạo không dám lên tiếng trả lời.

“Người tung tin bản hầu sai người tới Hộ bộ tìm mỹ nhân, bản hầu xét thấy người vì tàng bảo đồ, nên tha thứ cho người. Nhưng hôm nay kinh thành truyền ra lời đồn bản hầu đoạn tỵ, không thể khiến bản hầu dễ dàng tha thứ thêm lần nữa.”

Phùng Cổ Đạo luống cuống chối không ngừng, “Chuyện này không liên quan tới ta đâu.”

“Không liên quan tới người, chẳng lẽ liên quan tới bản hầu sao?” Tiết Linh Bích híp mắt lờm hẩn.

Phùng Cổ Đạo nhìn y, muốn nói lại thôi.

Chân tướng sự việc ra sao trong lòng hai người đều biết rõ ràng. Nếu như lời đồn không phải từ trong Tuyết Y Hầu phủ truyền ra, sao có thể lan đi nhanh như vậy? Nhưng chân tướng này cứ khư khư không thể vạch trần.

Tiết Linh Bích hòa được một trận, trong lòng đắc ý, nhưng nét mặt vẫn lãnh đạm như cũ, “Chuyện này bản hầu tạm thời không tính toán với người. Nếu người trong vòng ba ngày không nghe được hạ lạc của tàng bảo đồ, bản hầu sẽ tính sổ toàn bộ với người.”

Phùng Cổ Đạo thử nói, “Nếu ta nghe được hạ lạc của tàng bảo đồ, có phải có thể xóa bỏ toàn bộ không?”

“Không phải xóa bỏ toàn bộ, là một khoản trừ một khoản.”

...

Đó chính là vô luận nghe được hay không nghe được, khoản nợ này đều vô sỉ mà tính lên đầu hần rồi.

Phùng Cổ Đạo không nói gì mà nhìn y.

Tiết Linh Bích vẻ mặt thản nhiên.

.

.

NGŨ

Kinh thành mười lăm mỗi tháng đều có hội chùa.

Thời gian Phùng Cổ Đạo đến kinh thành không ngắn, nhưng lần nào cũng không đi được. Lần này hiếm có cơ hội, hần đặc biệt thay một thân trường bào màu lam nhạt, dùng xong bữa tối liền ra ngoài đi hội chùa.

Hội chùa dòng người chảy xiết, hần vừa chen vào, đã bị ép đến không phân được phương hướng.

Thị vệ phụng mệnh theo sau hần ngay cả tay áo của hần cũng không thấy được.

“Làm sao bây giờ?” Thị vệ Giáp hỏi.

“Phân công đi tìm.” Thị vệ Ất nói.

Ánh trăng mười lăm vừa to vừa tròn, phủ xuống ánh sáng từ trên bầu trời đêm cao cao, con đường mòn âm u hoang vắng được chiếu rọi trông như một con suối bạc hẹp dài, một đầu ‘dòng suối’ là căn phòng lụp xụp.

Một hắc y nhân bịt mặt từ đầu bên kia vội vã đến, gió mạnh xẹt qua tảng đá trắng mờ, đứng trong bóng râm của cây hòe bên phòng nhỏ.

“Tham kiến Minh Tôn.” Hắc đem thanh âm ép tới cực thấp.

Phòng nhỏ chậm rãi sáng lên một ánh nền yếu ớt, một cắt hình xuất hiện trên cửa sổ giấy, “Hm. Có tin tức không?”

“Trong tàng bảo các của lão Minh Tôn quả thật có một tấm bản đồ, bên trên có tư ấn của tiên đế. Thuộc hạ đã tìm người giám định, là thật. Chỉ là không biết có phải tấm mà Minh Tôn cần hay không.” Hắc y nhân từ trong lòng lấy ra một tấm da trâu, nhét vào cửa sổ.

Cắt hình động một chút, hiển nhiên là lấy da trâu vào tay.

“Vị trí mà bản đồ này nêu lên là...” Người trong phòng khẽ giật mình.

Hắc y nhân nói tiếp, “Ta đã thiết thực kiểm chứng qua, vị trí bản vẽ sở chỉ chính là Bể Nghề sơn.”

“... Đã tra niên đại của tấm da trâu này chưa?”

“Đã tra. Khoảng ba mươi năm.”

“Đã tra vị trí bảo tàng trên bản đồ này chưa?”

“Đã tra. Là thư phòng của Minh Tôn.”

“...” Người trong phòng cười khẽ, “Thú vị thật, tiên đế đem bảo tàng giấu trong thư phòng bản tôn?”

Hắc y nhân chần chờ nói, “Thư phòng Minh Tôn, ta chưa được cho phép, không dám kiểm tra thực hư.”

“Không cần tra xét. Nơi đó có bao nhiêu thứ bản tôn nhất thanh nhị sở.”

“Dạ.”

“Liên lạc được sư phụ chưa?”

“Từ sau chuyện ở Phượng Hoàng sơn, lão Minh Tôn vẫn chưa liên lạc với thuộc hạ.”

“Tiếp tục điều tra. Ta khẩn cấp muốn biết, vì sao tàng bảo đồ của hoàng đế lại rơi vào trong tay của hắn.” Trong thanh âm của hắn mang theo tiểu ý nhàn nhạt.

“Dạ.” Hắc y nhân dừng một chút nói, “Thuộc hạ nhận được tin, Huyết Đồ đường đang mưu đồ ám sát lần nữa. Lần này được phái đi đều là tinh anh, chỉ sợ lai giả bất thiện.”

“Bọn chúng thiện bao giờ?” Người trong phòng lơ đãng cười nói, “Huyết Đồ đường thực sự là thủ tín, thủ tín, biết rõ người mua đã chết, đã định trước không thu được khoản còn lại cũng phải hoàn thành sinh ý. Trách không được Cầu lão quỷ ngay cả chết cũng chết tới vui vẻ.”

Hắc y nhân nói, “Có cần thuộc hạ phái người âm thầm bảo hộ Minh Tôn không?”

“Không cần. Người bảo hộ bản tôn rất nhiều. Người đi trước đi. Có tin tức trở lại hồi báo.”

“Dạ.” Hắc y nhân nói xong, thân thể như mũi tên rời cung, rất nhanh biến mất ngoài phòng nhỏ.

Ngọn nến trong phòng bị thổi tắt.

Qua một lúc, cửa cốt kết một tiếng mở ra từ bên trong.

Một thanh niên mặc trường bào màu nhạt khoan thai đi ra.

Hắn ngẩng đầu ngược mắt nhìn ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời, mỉm cười, theo đường mòn chậm rãi đi ra ngoài.

.

Biển người trong hội chùa dần dần vắng bớt.

Hai thị vệ rốt cuộc cũng tìm được Phùng Cổ Đạo đang ăn kẹo hồ lô tại một quán hờn đồn. Trên cái bàn bên cạnh hắn là một chồng gồm bảy tám cái chén.

“Phùng tiên sinh.” Thị vệ Giáp hầu như vui quá mà khóc.

Lúc Phùng Cổ Đạo nhìn qua, trong miệng còn cắn kẹo hồ lô, “Các người là?”

Thị vệ Giáp Ất liếc nhìn nhau.

Thị vệ Ất mỉm cười nói, “Phùng tiên sinh đi lâu không về, tổng quản sợ Phùng tiên sinh không biết đường, đặc biệt bảo hai chúng ta ra ngoài tìm.”

“Nga...” Phùng Cổ Đạo kéo dài giọng, “Thì ra là Tông tổng quản thấy ta đi lâu không về, sợ ta không biết đường, cho nên phái các người ra ngoài tìm. Ta còn tưởng Tông tổng quản ngay từ đầu đã sợ ta không biết đường, bảo các người lén theo sau ta, phòng khi có chuyện bất thường.”

Thị vệ Giáp Ất cười gượng.

Lão bản quán hồn hồn đột nhiên tới một câu, “Người từ lúc hội chùa bắt đầu ăn tới khi hội chùa kết thúc, cũng đã đủ rồi chứ?”

Phùng Cổ Đạo vỗ vỗ vạt áo, thi thi nhiên nhiên đứng lên, móc ra một thỏi bạc đặt lên bàn, “Hồn hồn của người ăn rất ngon.”

Thị vệ Giáp Ất vội vã tránh đường.

Nhìn theo bóng lưng ba người bọn họ rời đi, lão bản quán hồn hồn mặt mày rạng rỡ cất tiền vào trong ngực. Chỉ cần nói một câu mà có thể kiếm được nhiều tiền như vậy, chuyện tốt thế này chạy đi đâu tìm được chứ?

.

Hai thị vệ thấy Phùng Cổ Đạo đi vào hầu phủ, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Vô luận thế nào, nhiệm vụ đêm nay cuối cùng cũng đã hoàn thành hữu kinh vô hiểm.

Bước chân bọn họ vừa chuyển, vừa định cáo từ Phùng Cổ Đạo, đã thấy Tiết Linh Bích mặt không biểu tình mà đứng trong viện tử. ánh trăng phủ lên chiếc áo khoác đen tuyền của y, ánh lên ngân quang.

“Tham kiến Hầu gia.” Thị vệ Giáp Ất trong lòng thầm kêu không ổn.

Ai ngờ Tiết Linh Bích khoát tay ra hiệu bọn họ thôi lui, không hỏi về chuyện đêm nay.

Bọn họ thấy có hy vọng, nào dám nán lại, vội vã hoàn lễ rồi rời đi.

Phùng Cổ Đạo cười nhạt nói, “Hầu gia đang đợi ta?”

“Bản hầu còn tưởng người chuẩn rồi chứ.” Tiết Linh Bích nói, “Kỳ hạn ba ngày đã tới, tàng bảo đồ có tin tức gì chưa?”

“Có.” Phùng Cổ Đạo thong dong nói.

Mâu sắc của Tiết Linh Bích hơi thâm lại, “Đi theo ta.”

.

Hai người trước sau đi vào phòng, một đường không nói gì.

“Đóng cửa.” Tiết Linh Bích đạm nhiên nói.

Phùng Cổ Đạo tiện tay đóng cửa lại.

Ngọn đèn trong phòng khẽ lay động.

“Có tin gì?” Tiết Linh Bích ngồi sau trác án, bình tĩnh mà hỏi thăm.

“Tàng bảo đồ không ở Hộ bộ.” Phùng Cổ Đạo đứng tại vị trí cách cánh cửa ba thước bên trong, chậm rãi nói.

“Làm sao người biết được?” Tiết Linh Bích nói, “Người đem Hộ bộ từ trên xuống dưới từ trước ra sau đều lật tung rồi sao?”

“Không có. Bất quá ta biết nơi hạ lạc của tàng bảo đồ.”

Mí mắt Tiết Linh Bích khẽ hé, ánh mắt sắc bén như điện quang, cực chậm cực nhát nói, “Nga?”

“Ở Ma giáo.” Phùng Cổ Đạo không kiêu ngạo không siểm nịnh mà tùy y quan sát.

“Một tên phản đồ Ma giáo dĩ nhiên có thể trong vòng ba ngày từ Ma giáo nghe được tin tức trọng yếu như vậy.” Tiết Linh Bích dừng một chút, ngữ khí trở nên lơ lửng, “Bản hầu hãn là nên khen người năng lực hơn người, hay là nên hoài nghi người... trong có càn khôn?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Tin tức này cũng không phải là ta nghe được.”

“Bản hầu ghét kẻ nào nói chuyện từng đoạn từng đoạn, không thống thống khoái khoái.”

...

Phùng Cổ Đạo thầm nghĩ, người thì thống khoái tới đâu cơ chứ?

Đáng tiếc kẻ làm quan cho tới giờ đều chỉ cho phép bọn họ phóng hỏa, không cho bách tính đốt đèn. Vì vậy nổi chịu đựng âm thầm này, hẳn ngoại trừ lạng lẽ ngậm miệng nuốt xuống, thì chỉ có thể lạng lẽ ngậm miệng nuốt xuống.

“Ta đoán đó.” Phùng Cổ Đạo nhìn Tiết Linh Bích, tự động nói tiếp về sau, “Từ trong lời Hầu gia mà đoán ra.”

Tiết Linh Bích nhú mày, “Nói thế nào?”

“Lúc trước Hầu gia nói cho ta biết chuyện về tàng bảo đồ, ta còn tưởng là vì Hầu gia đã tăng thêm lòng tin với ta, thành thật với nhau, ngay cả bí mật thế này cũng không keo kiệt mà chia sẻ.” Phùng Cổ Đạo cười lắc đầu.

Tiết Linh Bích thản nhiên nói, “Lẽ nào người hiện tại cho rằng không phải?”

Phùng Cổ Đạo không trả lời trực tiếp, mà là tiếp tục nói, “Sau đó Hầu gia tiến cử ta vào Hộ bộ, ta lại càng cảm kích dẫu dặt chi ân, thường thức chi tình của Hầu gia.”

Tiết Linh Bích thờ ơ.

“Để báo đáp phần ân tình này của Hầu gia, ta tự nhiên phải tận hết sức lực, toàn lực truy tra hạ lạc của tàng bảo đồ. Dù sao, ngoại trừ chuyện về Ma giáo, ta ở trong mắt Hầu gia, còn chưa có chút công lao nào. Là một con sâu gạo vô dụng.”

(Sâu gạo là loài sâu mọt sống trong gạo, gọi tên khác là sâu vòi voi, ý chỉ những người cả ngày chỉ biết ăn chứ không biết làm, chỉ sống dựa vào người khác.)

Đối với sự trào phúng của hân, Tiết Linh Bích ngay cả mí mắt cũng không động một chút.

“Lúc đó, ta đối với dụng ý của Hầu gia còn chưa sản sinh ra bất luận hoài nghi nào. Cho tới khi...” Phùng Cổ Đạo lặng lẽ cười, “Hầu gia ở nơi này đưa ra kỳ hạn ba ngày.”

Tiết Linh Bích nói, “Bản hầu không được đưa ra kỳ hạn ba ngày sao?”

“Hầu gia thiên tâm vạn khổ, thậm chí không tiếc làm phiền Cố tướng cũng muốn đưa ta vào Hộ bộ, lẽ nào thực sự chỉ vì muốn tìm một nguyên do làm việc bất lợi để trị tội ta thôi sao?” Phùng Cổ Đạo nhìn y, từ từ nói, “Hầu gia không phải loại người như thế.”

“Người cho rằng bản hầu là loại người thế nào?”

Xu nịnh phách mã đã thành bản năng của Phùng Cổ Đạo, hân há mồm nói lảng, “Đương nhiên là cái loại anh minh thần võ, trí mưu hơn người, làm chuyện gì cũng đều có lý do.”

Tiết Linh Bích khóe miệng nhoen lên, tự tiểu phi tiểu.

“Dù cho Hầu gia là vì lời đồn tìm mỹ nhân mà muốn trị tội ta, cũng tuyệt đối không lập tức phát tác, tối thiểu cũng phải chờ tới khi giá trị lợi dụng của ta bị nghiền ép tới một chút cũng không dư thừa.”

Tiết Linh Bích hừ nhẹ, “Nhận thức của ngươi thật sự là độc đáo.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Cho nên, sau khi ta trở về đem chuyện này suy nghĩ từ đầu tới đuôi, từ đuôi tới đầu vài lần, cuối cùng, ta đã nghĩ ra một đáp án

không muốn thừa nhận rồi lại có khả năng nhất.”

“Nói nghe thử một chút.”

“Đó chính là Hầu gia từ đầu tới đuôi, từ đuôi tới đầu cũng chưa từng chân chính tín nhiệm ta.” Phùng Cổ Đạo thở dài, trên mặt là tiếc nuối vô vàn, “Chuyện tàng bảo đồ Hầu gia kỳ thực là đang thử ta, mà tàng bảo đồ kỳ thực là giấu ở... Ma giáo.”

Tiết Linh Bích không nhận cũng không chối, “Tiếp tục.”

“Lần đầu tiên nói cho ta biết về tàng bảo đồ là thăm dò. Đáng tiếc ta quả thật chưa bao giờ nghe về tàng bảo đồ, tự nhiên không thể đáp lại sự thăm dò của Hầu gia. Tiến cử ta vào Hộ bộ là thăm dò lần thứ hai, xem ta có biết hạ lạc của tàng bảo đồ hay không, đương nhiên, lại không có kết quả. Thời hạn ba ngày là thăm dò lần thứ ba. Lần thăm dò này phân làm hai tầng, thứ nhất, giả thiết ta là thật tâm đầu nhập vào Hầu gia. Như vậy nếu như ta biết hạ lạc của tàng bảo đồ, tự nhiên sẽ tìm một thời cơ thích hợp đem chân tướng báo lên. Giả thiết thứ hai là ta không phải thật tình đầu nhập vào Hầu gia, mà là gian tế Ma giáo phái tới giả ý quy hàng, xếp vào hầu phủ, đương nhiên, dùng nửa Ma giáo để an bài một gian tế như vậy thật khiến người ta kinh sợ một chút, nhưng mà vạn sự đều có vạn nhất, Hầu gia nghĩ như vậy... cũng không có gì đáng trách. Ta nếu thật sự là gian tế, như vậy lúc này tự nhiên sẽ tạo ra đầu mối giả, theo ý Hầu gia mà tương kế tựu kế đem đường nhìn chuyển qua Hộ bộ.”

Tiết Linh Bích vỗ tay, “Suy đoán rất đặc sắc.” Tiếng vỗ tay ngừng lại, y chậm rãi hỏi, “Vậy người rốt cuộc là thứ nhất, hay là thứ hai vậy?”

LỤC

“Là thứ nhất, nhưng không hoàn toàn là thứ nhất.” Phùng Cổ Đạo nói, “Ta là thật tâm đầu nhập vào Hầu gia, nhưng quả thật không biết hạ lạc của tàng bảo đồ.”

Tiết Linh Bích lặng lẽ nhìn ngón tay của mình.

Ngón tay y dài nhỏ, khớp xương rõ ràng, móng tay đều đặn, thập phần dễ nhìn.

Phùng Cổ Đạo cũng đang nhìn. Nhưng hình ảnh hiện lên trong đầu hẳn lại là hình dạng khi nó cầm kiếm, vững vàng mạnh mẽ, nhất là lúc giết người.

Tiết Linh Bích chậm rãi lên tiếng, “Hôm nay là ngày cuối cùng trong kỳ hạn ba ngày.”

Phùng Cổ Đạo thở dài, gật đầu.

“Người nói tàng bảo đồ ở Ma giáo, cũng là đoán.”

Phùng Cổ Đạo trả lời bằng nụ cười khẽ.

Tiết Linh Bích lạnh lùng mỉm cười, “Nhưng lại là từ ta mà đoán ra.”

Phùng Cổ Đạo cười không nổi nữa. Bởi vì hẳn phát hiện một cửa này so với tưởng tượng của hẳn càng thêm khó qua.

“Phùng Cổ Đạo, người nói bản hầu từ đầu tới đuôi không tín nhiệm người, vậy người nói cho bản hầu, từ đầu tới đuôi, người có chỗ nào đáng để bản hầu tín nhiệm?”

Phùng Cổ Đạo không chút nghĩ ngợi mà hồi đáp, “Ta bán đứng Ma giáo.”

“Cho nên bản hầu liền phải tin tưởng người?”

“Ma giáo trong chốn giang hồ quan hệ rộng rãi, Huy Hoàng môn, Huyết Đồ đường mỗi người cùng bọn hẳn có quan hệ thiên ti vạn lữ. Ta bán đứng Ma giáo chẳng khác nào đoạn tuyệt đường sống của bản thân, ngoại trừ dựa

vào Hầu gia, ta cùng đường.” Phùng Cổ Đạo nói xong khoe miệng phát khổ, “Đáng tiếc chuyện tới bây giờ, Hầu gia vẫn không tin ta.”

“Để ám sát Tần vương, Phàn Ư Kỳ đem chính đầu mình tặng cho Kinh Kha. Để lấy sự tín nhiệm của Tào Tháo, Hoàng Cái cam chịu Chu Du phạt trượng. Mỗi triều mỗi đại đều sẽ có rất nhiều trung thần nghĩa sĩ vì một mục đích nào đó mà hy sinh bản thân.”

(Phàn Ư Kỳ là một vị tướng Tần bị thất sủng, là môn khách của thái tử Đan nước Yên, Tần Thủy Hoàng rất giận Phàn Ư Kỳ và muốn lấy đầu ông. Vì ta nghĩ không nhiều người biết về ông này nên giải thích thêm.)

Phùng Cổ Đạo cười khổ, “Hầu gia thực sự cho rằng Minh Tôn hy sinh nửa Ma giáo vì để ta trà trộn vào hầu phủ sao?”

Tiết Linh Bích không nói.

Phùng Cổ Đạo bất đắc dĩ, “Thế Kinh Kha là vì ám sát Tần vương, Hoàng Cái là vì hỏa thiêu đại quân của Tào Tháo, vậy Hầu gia cho rằng ta vào hầu phủ có thể đóng góp gì cho Ma giáo, để Minh Tôn phải làm ra hy sinh trọng đại như thế?”

Con người đen bóng của Tiết Linh Bích chìm vào hồ sâu, không hề chớp mắt mà theo dõi hẳn, “Xé chắn thành lẻ, rút củi đáy nồi.”

Phùng Cổ Đạo thản nhiên nhìn thẳng vào y, “Nếu không có ta mật báo nội ứng ngoại hợp, Hầu gia muốn đối phó với Ma giáo, e là không phải chuyện sớm chiều. Nếu Hầu gia là Minh Tôn, có tại tình thế nguy cấp trước mắt làm ra hy sinh lớn như vậy, đặt tiền cược lớn như vậy hay không?”

Tinh quang trong mắt Tiết Linh Bích khẽ thu lại.

“Hầu gia hoài nghi ta thì không có gì đáng trách, nhưng...” Thanh âm của Phùng Cổ Đạo đột nhiên mạnh mẽ, “Hầu gia vì muốn chứng minh hoài

nghi của mình mà đẩy ta vào hố lửa thì khiến kẻ khác phải giận sôi.”

Mi đầu Tiết Linh Bích khẽ nhướng lên.

Phùng Cổ Đạo bất khuất nhìn thẳng vào y.

“Bản hầu có một vấn đề.”

“Hầu gia mời hỏi.”

Ngữ tốc của Tiết Linh Bích không nhanh không chậm, “Khi trước ở Phụng Hoàng sơn nếu không có trận đất lở kia, bản hầu có phải đã rơi vào tay người... và Ma giáo rồi không?”

Phùng Cổ Đạo giật mình nhìn y, “Sao Hầu gia lại nghĩ như vậy?”

Y lạnh lùng nói, “Trả lời ta.”

“Hầu gia đặt chữ “Người” sai vị trí rồi. Hầu gia hẳn nên hỏi là, ‘nếu không có trận đất lở kia, bản hầu cùng người... có phải đã rơi vào tay Ma giáo’ mới đúng.”

“Nói như vậy, người là cùng bản hầu cùng tiến cùng lui?”

Phùng Cổ Đạo chỉ kém không có chỉ thiên mà thề nữa thôi, “Đương nhiên. Vì Hầu gia, ta thậm chí phản bội sư môn, cùng sư phụ binh nhung tương kiến.”

Tiết Linh Bích rút cuộc dời đi ánh mắt. Y đứng dậy đi tới bên cửa sổ, áo khoác đen như mực từ tay vịn tựa ý nhẹ nhàng quét qua, như áng mây đen quét ngang chân trời, “Nếu là ở Ma giáo, người có biện pháp thu hồi nó không?”

Phùng Cổ Đạo nhăn mặt, “Nếu nói Ma giáo hiện tại đối với Hầu gia là diệt trừ càng nhanh càng tốt, vậy thì đối với ta là lằng trì càng nhanh càng

thích rồi.”

Tiết Linh Bích chậm rãi đẩy cửa sổ ra, ánh trăng như nước, tuôn xuống tràn vào khung cửa.

Phùng Cổ Đạo nói, “Bất quá xe đến trước núi tất có đường, Hầu gia cũng không cần lo lắng như thế. Lúc này Ma giáo đang cùng đường, chỉ cần Hầu gia dùng chút lợi nhỏ dụ dỗ, nói không chừng bọn hăn sẽ ngoan ngoãn đem tàng bảo đồ hai tay dâng lên thôi.”

“Người cho rằng Minh Tôn là người mà bản hầu dùng chút lợi nhỏ dụ dỗ sẽ đem đồ ngoan ngoãn dâng lên?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ách, đương nhiên, có thể trung gian còn phải trải qua một trận minh tranh ám đấu, minh thương ám tiễn, nhưng mà với trí tuệ và mưu lược của Hầu gia, tất nhiên sẽ đạt được thắng lợi cuối cùng.”

“Không biết vì sao, mỗi lần người khen bản hầu, bản hầu đều cảm thấy rất mất tự nhiên.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Đây là vì Hầu gia khiêm tốn.”

Tiết Linh Bích hí mắt liếc hăn, “Chẳng lẽ không phải vì người nghĩ một đằng nói một nẻo?”

Phùng Cổ Đạo cười gượng, “Hầu gia thực sự là tuệ nhãn như đuốc. Kỳ thực ta quả thật có nghĩ một đằng nói một nẻo tí chút, dù sao ta cũng chỉ là một kẻ phàm phu tục tử, thỉnh thoảng cũng sẽ bạo phát tình tự đại loại như là đồ kỵ anh tài.”

Tiết Linh Bích khóe miệng nhovn lên, tự tiểu phi tiểu nói, “Bản hầu nhận được một tin tức.”

Phùng Cổ Đạo lẳng lẳng nghe.

“Viên Ngạo Sách đã rời khỏi Huy Hoàng môn.”

Phùng Cổ Đạo thất kinh hỏi, “Hắn đi đâu?”

“Người rất quan tâm?”

“Đương nhiên.” Nụ cười của Phùng Cổ Đạo phát khổ, “Hôm nay ta là đối tượng truy sát số một Ma giáo. Võ công của Viên Ngạo Sách không phải chuyện đùa, nếu gặp phải hắn, ta chỉ sợ rất khó tìm đường sống.”

Tiết Linh Bích giả vờ bình tĩnh, “Không sai, người lần trước nói rồi, võ công của toàn thể Ma giáo đều rất cao, Viên Ngạo Sách lại hơn bản hầu rất nhiều. Như vậy xem ra, người lần này chỉ sợ thực sự dữ nhiều lành ít rồi.”

Phùng Cổ Đạo sắc mặt trắng bệch, “Lẽ nào hắn...”

“Hắn tới kinh thành.”

Phùng Cổ Đạo nuốt khan một ngụm nước bọt, “Hầu gia, người có nhiệm vụ trợ giúp biên cảnh hay gì gì đó mà chưa tìm được người không? Ta nguyện tự đề cử mình.”

Tiết Linh Bích nói, “Người nhập Hộ bộ mới mấy ngày ngắn ngủi, gót chân còn đứng chưa vững, cứ vững vàng mà đứng tiếp đi.”

“Nhưng mà Viên Ngạo Sách không như Huyết Đồ đường. Hắn nhất định hận ta thấu xương, ta thật sự sợ hắn vì ta mà đến.” Kinh hãi và ưu sầu trên mặt Phùng Cổ Đạo không như giả vờ.

Tiết Linh Bích đạm nhiên nói, “Chỉ cần người thật tâm đầu nhập vào bản hầu, bản hầu tự nhiên sẽ bảo hộ người chu toàn.”

Phùng Cổ Đạo thở dài, “Chỉ sợ Hầu gia quay qua quay lại, ta đã kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay rồi.”

“Vậy người không ngại thì kiểm điểm hành vi thường ngày của mình đi.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Hành vi thường ngày của ta chỉ có mười một chữ để hình dung, đối Hầu gia cúc cung tận tụy, tới chết mới thôi.”

Hàng mi dày và dài của Tiết Linh Bích khẽ rũ xuống, che lại quang mang lóe ra trong mắt, “Nói cũng như không.”

Phùng Cổ Đạo cất cao giọng, “Ta nhất định sẽ khiến Hầu gia nhìn ta với cặp mắt khác xưa.” Trong lời nói là dấu chí trào dâng.

Tiết Linh Bích không thềm để ý.

“Đúng rồi, đêm đã khuya, Hầu gia nếu muốn ra ngoài, nên đi sớm.” Phùng Cổ Đạo nhắc nhở.

“Bản hầu nói muốn ra ngoài bao giờ?”

“Nhưng mà Hầu gia người mặc...” Ánh mắt Phùng Cổ Đạo rơi vào áo khoác trên người y, “Hầu gia thường ngày trong phủ rất ít mặc.”

Môi Tiết Linh Bích khẽ nhếch khẽ hợp, một lát mới nói, “Bản hầu sợ lạnh.”

...

Phùng Cổ Đạo nhìn nhìn xung quanh thư phòng, ân cần nói, “Ta đi tìm người mang mấy cái noãn lô tới ha?”

“Không cần đâu.” Tiết Linh Bích giơ tay ngăn lại bước chân đang rục rịch của hắn, “Bản hầu muốn nghỉ ngơi, người cũng đi nghỉ sớm một chút.”

“Đa tạ Hầu gia quan tâm.” Phùng Cổ Đạo cười như trút được gánh nặng.

Vẻ mặt của hắn khiến Tiết Linh Bích có chút khó chịu, “Người cười cái gì?”

“Đây là lần đầu tiên Hầu gia quan tâm ta, có phải đã nói rõ hoài nghi về ta đã bớt được phân nửa không?”

“Bản hầu không phải là quan tâm người, bản hầu là ám chỉ người có thể đi rồi.” Mặt Tiết Linh Bích nhất thời xụ xuống.

Phùng Cổ Đạo cũng lơ đãng, cười tủm tỉm cáo từ ra cửa.

Tiết Linh Bích nhìn cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, thần tình trên mặt phức tạp khó dò.

Qua một lúc, liền nghe được bước chân Tông Vô Ngôn dừng lại ngay trước cửa.

“Triệu hai thị vệ theo Phùng Cổ Đạo đêm nay đến.” Y quay đầu, thần tình trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như hàn quang dưới ánh trăng.

.

Mặc dù đã ‘thành thật với nhau’ cả nửa ngày, nhưng quan hệ giữa Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích vẫn như cũ mơ hồ không rõ.

Để chứng minh cho Tiết Linh Bích thấy mình không phải là kẻ vô dụng, Phùng Cổ Đạo mỗi ngày đều đến Hộ bộ, để lưu lại ấn tượng tốt đẹp sâu sắc với thượng ti và đồng liêu.

Hắn đi liên tục sáu ngày, cuối cùng cũng có hồi báo.

Hộ bộ thượng thư tự mình tới cửa gặp, “Mấy ngày trước đã nghe thấy Hộ bộ tới một vị chủ sự mới, chính là nhân vật phong lưu thường ngày hiếm thấy, hôm nay vừa gặp quả nhiên danh bất hư truyền.”

Phùng Cổ Đạo liên tục khiêm tốn, trong lòng lại âm thầm tính toán ý đồ lão tới đây. Hộ bộ thượng thư là quan lớn, có câu vô sự bất đẳng tam bảo điện, người như vậy chạy đến gặp hãn chỉ vì nhìn một cái xem có phải nhân vật phong lưu hay không... Dù cho hãn tin, bản thân Hộ bộ thượng thư sợ rằng cũng không dám tin.

Hộ bộ thượng thư cũng không úp úp mở mở, đi thẳng vào vấn đề, “Lão phu nghe nói Phùng chủ sự đang thăm hỏi tòng bảo đồ?”

Ánh mắt Phùng Cổ Đạo sáng lên, “Chẳng lẽ thượng thư đại nhân có tin tức?”

Hộ bộ thượng thư mỉm cười, ngón tay gõ gõ lên bàn trà. Nguồn :

Phùng Cổ Đạo thức thời mà châm trà nóng, hai tay dâng lên.

Hộ bộ thượng thư nâng chung trà lên, cũng không uống vội, chỉ là trước trước sau sau thổi vài lần, thổi đến lúc tim của Phùng Cổ Đạo cũng muốn nhảy ra, mới từ từ nói, “Lão phu nghe nói tòng bảo đồ là Tuyết Y Hầu bảo người hỏi thăm?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Đây là tự nhiên. Hạ quan bất quá chỉ là lục phẩm tiểu quan, nào dám hỏi thăm tòng bảo đồ.”

Hộ bộ thượng thư chậm rãi buông chung trà, “Vậy Hầu gia muốn nghe cái gì?”

“Tất nhiên là càng tường tận càng tốt.” Phùng Cổ Đạo tiếp được rất nhanh.

Ánh mắt mà Hộ bộ thượng thư nhìn hãn đột nhiên chăm chú, hình như muốn đem hãn triệt triệt để để quan sát rõ ràng, thậm chí xuyên qua bề ngoài nhìn xem trong óc nhồi cái gì trong đó.

“Thượng thư đại nhân?” Phùng Cổ Đạo uyển chuyển nhắc nhở. Dù sao cũng coi như quan sát, thì lão quan sát cũng quá lâu rồi đó. Nếu như không phải ngón tay còn đang động, hẳn hầu như phải hoài nghi lão đã bị cao thủ nào đó điểm trúng huyết đạo.

“Lão phu nghe nói Hầu gia hỏi thăm chính là mỹ nhân đồ. Trong nhà lão phu đang có hai thằng con bất hiếu bề ngoài đáng hổ thẹn, chỉ sợ việc này không thể giúp gì rồi.” Hộ bộ thượng thư nói.

Phùng Cổ Đạo ngạc nhiên, “Vậy sao thượng thư đại nhân lại hỏi?”

Hộ bộ thượng thư nói, “Lão phu chỉ là hiếu kỳ mà thôi.” Lão nói rồi chậm rãi đứng lên, vỗ vỗ bả vai hắn nói, “Niên thiếu hiểm có, lại hợp ý với Hầu gia, tiền đồ không thể hạn lượng.”

Phùng Cổ Đạo khom người, liền nói không dám.

Hộ bộ thượng thư lại khuyến khích vài câu mới xoay người đi.

Phùng Cổ Đạo nhìn theo hướng lão rời đi, lại quay đầu nhìn trà bị thổi lạnh, khó hiểu mà lẩm bẩm, “Lão này rốt cuộc tới làm cái gì?”

Phùng Cổ Đạo: Bước bước thận trọng, bước bước kinh tâm.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Sùng Tín Hữu Lý [3]

THẤT

Ý đồ đến của Hộ bộ thượng thư lúc đầu Phùng Cố Đạo còn đoán vài ngày, sau đó theo chân Tết Nguyên Đán đang tới gần, liền ném ra sau đầu.

Tất cả mọi người trong hầu phủ vì tân niên mà bận trước bận sau, Tông Vô Ngôn ngay cả bước đi cũng không thấy gót chân chạm đất.

Tiết Linh Bích thì cả ngày không thấy người.

Phùng Cố Đạo cố ý dạo qua dạo lại ngoài thư phòng của y vài lần, lần nào đèn cũng tắt. Phủ đệ to như vậy, phảng phất chỉ có mình hăn là ăn không ngồi rồi.

“Tông tổng quản.” Phùng Cố Đạo ngay khi Tông Vô Ngôn lách qua người mình như rảnh, nhin không được vươn tay kéo lại.

“Phùng tiên sinh.” Từ sau khi ‘lời đồn nào đó’ ở kinh thành càng truyền càng mạnh, thái độ của Tông Vô Ngôn đối với hăn rõ ràng không như dĩ vãng.

Phùng Cố Đạo xoa xoa tay, “Người thật bận rộn a.”

Mặc dù thái độ không như dĩ vãng, nhưng đối với mấy lời nhăng cuội này Tông Vô Ngôn vẫn vui lòng tặng cho hăn một cái lườm.

“Có gì cần ta giúp đỡ không?” Phùng Cố Đạo mỉm cười hỏi.

Tông Vô Ngôn tinh tế quan sát hẩn một lát, vắt nát óc tìm ra một chuyện không cần thiết, “Chi bằng Phùng tiên sinh viết câu đối treo ngoài cửa đi?”

“Câu đối? Cái này là sở trường của ta đó.” Phùng Cổ Đạo vuốt vuốt tay áo, “Treo ở trước cửa phòng ai?”

“Trước cửa Phùng tiên sinh là được rồi.”

Phùng Cổ Đạo: “...”

Tông Vô Ngôn ôn hòa hỏi, “Phùng tiên sinh còn chuyện gì khác nữa không?”

“Không biết Hầu gia có cần treo câu đối không nhỉ, không bằng ta đi hỏi hẩn một chút?” Phùng Cổ Đạo thăm dò.

“Phùng tiên sinh xin cứ tự nhiên.” Tông Vô Ngôn nói xong liền muốn đi, lại thấy Phùng Cổ Đạo vẫn khư khư kéo tay áo mình, “Phùng tiên sinh?”

Phùng Cổ Đạo lười quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi, “Hầu gia ở đâu?”

“Phòng luyện công a.” Tông Vô Ngôn quái dị mà nhìn hẩn, “Phùng tiên sinh không biết sao?”

“... Ta phải biết sao?”

Tông Vô Ngôn thu lại ánh mắt, “Ta tưởng Hầu gia sẽ nói cho Phùng tiên sinh chứ.”

“Vậy sao hẩn không nói cho ta?” Phùng Cổ Đạo vừa nói xong, liền cảm thấy tay áo giữa ngón tay lỏng ra, Tông Vô Ngôn từ lâu đã như du hồn mà lướt qua rồi đi.

Phùng Cổ Đạo đứng đơ tại chỗ, lát sau mới thấp giọng rì rầm, “Dù có đi, cũng phải nói cho ta vị trí phòng luyện công rồi hãy đi chứ?”

May là hầu phủ cái gì cũng không thiếu. Cho nên hắc rất nhanh đã tìm được một người dẫn đường, mặc dù lúc hắc dẫn đường có vẻ thập phần không muốn.

“Phùng tiên sinh không biết phòng luyện công ở nơi nào sao?” Lúc phó nhân kia nghe được vấn đề của Phùng Cổ Đạo thì trên mặt lộ ra biểu tình y chang như Tông Vô Ngôn.

Phùng Cổ Đạo mỉm cười, “Ta không biết đó, sao hả?” Ai quy định hắc ở lại hầu phủ thì phải biết nhất thanh nhị sở đường lớn đường nhỏ trong hầu phủ chứ, lúc trước hắc ở Ma giáo cũng chỉ biết vài địa đạo thường dùng mà thôi.

Phó nhân cho rằng Phùng Cổ Đạo khó chịu, không dám nói tiếp, đưa hắc tới trước cửa phòng luyện công liền vội vã đi khỏi.

Phùng Cổ Đạo bồi hồi ngoài phòng luyện công một hồi, chợt nghe thanh âm của Tiết Linh Bích vang lên từ bên trong, “Vào đi.”

Phùng Cổ Đạo đẩy cửa mà vào.

Tiết Linh Bích mặc một thân luyện công phục màu trắng đơn giản, nhắm mắt ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

“Tham kiến Hầu gia.”

Tiết Linh Bích mở mắt nhìn hắc.

Phùng Cổ Đạo nói, “Là Tông tổng quản bảo ta tới hỏi Hầu gia, có cần treo hai dải câu đối trước phòng hay không?”

Tiết Linh Bích lạnh lùng nói, “Nếu như Tông Vô Ngôn đem loại chuyện nhỏ nhặt này tới làm phiền bản hầu, hắc đã không phải tổng quản của hầu phủ rồi.”

Phùng Cổ Đạo đụng trúng cái đỉnh mềm, chỉ đành bất đắc dĩ sờ sờ mũi.

“Nói đi. Tìm bản hầu có chuyện gì?”

Con người Phùng Cổ Đạo đảo đảo, “Hộ bộ thượng thư mấy hôm trước đã tới tìm ta.”

Tiết Linh Bích thản nhiên nói, “Nga?”

“Ta nghe ý hẩn hình như là định đem hai vị công tử đưa vào hầu phủ.”

...

Tầng băng sương dát trên mặt Tiết Linh Bích rốt cuộc tan đi một chút.

Phùng Cổ Đạo thở dài, “Cũng khó trách thượng thư đại nhân lại nghĩ như vậy, dù sao mấy ngày nay chuyện giữa ta với Hầu gia đã truyền đình đám rồi, hồi nãy ngay cả Tông tổng quản cũng nghĩ ta nắm được hành tung của Hầu gia là chuyện thiên kinh địa nghĩa.”

Tiết Linh Bích chậm rãi lên tiếng, “Lão nói thế nào?”

“Ta nhớ cái đã.” Phùng Cổ Đạo vội ho một tiếng, bắt chước giọng điệu của Hộ bộ thượng thư ngày ấy, “Lão phu nghe nói Hầu gia hỏi thăm chính là mỹ nhân đồ. Trong nhà lão phu đang có hai thằng con bất hiếu.” Câu ‘Chỉ sợ việc này không thể giúp gì rồi’ bị hẩn tự động lược bỏ.

Biểu tình của Tiết Linh Bích trở nên thập phần cổ quái.

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Điều này đều nhờ vào uy danh của Hầu gia, mới có thể khiến thượng thư đại nhân cũng không tiếc hy sinh, nga không, là kính dâng ái tử.”

“Phùng Cổ Đạo.” Tiết Linh Bích từ từ đứng lên.

Phùng Cổ Đạo lập tức bày ra vẻ nghiêm túc.

Tiết Linh Bích ngữ khí bất thiện, “Người nhàn rồi không có gì làm, đặc biệt tới đây ác tâm ta?”

Phùng Cổ Đạo liên tục lắc đầu, “Không dám không dám.”

Tiết Linh Bích nói, “Hay là, đến xem bản hầu mấy ngày nay đi đâu, có phải lại làm chuyện gì đó thiết kế người?”

Phùng Cổ Đạo trợn to mắt, “Hầu gia có hả?”

Tiết Linh Bích tỉnh rụi mà hỏi ngược, “Nếu là có, người nghĩ bản hầu sẽ nói cho người sao?”

Phùng Cổ Đạo thở dài, “Ta còn tưởng trải qua đêm bực bạch đó, Hầu gia đã tín nhiệm ta rồi.”

“Người không tin bản hầu, e là người nhĩ?” Tiết Linh Bích một bước cũng không nhường.

Hai người lẫn nhau nhìn kỹ đối phương, cười rộ lên, tiểu ý lại không chứa trong đáy mắt.

“Mấy ngày nữa là tân niên, nếu người muốn về nhà một chuyến...” Tiết Linh Bích kéo dài âm.

“Thì sao?”

“Thì sớm bỏ ý định đó đi.”

Phùng Cổ Đạo tựa như sớm có sở liệu, “Ta là con một trong nhà, từ sau khi gia mẫu qua đời, trong nhà chỉ còn mình ta. Cho nên ta đã không nhà để về.”

Tiết Linh Bích gật đầu, “Cũng tốt.”

“Tốt?” Phùng Cổ Đạo khẽ gật mình.

“Có thể ít liên lụy rất nhiều người.”

“... Hầu gia thiệt là thích nói đùa.” Hãn nói, còn cười trước mấy tiếng.

“Người cũng vậy.” Tiết Linh Bích đi tới trước giá vũ khí, đột nhiên cầm lấy một bả đại đao, ném cho Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo tiện tay tiếp được.

“Nếu đã tới, không bằng luận bàn một trận.” Tiết Linh Bích lại chop lấy một cây thương.

Phùng Cổ Đạo bày ra tư thế, nói, “Luận bàn thì được, nhưng mà nhất định phải ngừng đúng lúc a.”

Khóe miệng Tiết Linh Bích nhoẻn lên, thân như thiểm điện thiết nhập vòng phòng bị của hãn, “Đao kiếm không có mắt, tự người cẩn thận!”

Phùng Cổ Đạo vội vàng xoay người tránh thoát đầu thương, cổ tay lộn một cái, đao phong trực tiếp chém tới vai Tiết Linh Bích.

Nhưng đao phong của hãn mặc dù nhanh, cũng không nhanh bằng thân pháp của Tiết Linh Bích.

Hãn chỉ cảm thấy hoa mắt, đầu thương lượn lên ánh bạc mang theo thế sấm sét, hướng về phía mặt hãn phóng tới.

Lòng bàn tay Phùng Cổ Đạo đã chảy đầy mồ hôi, ngón trỏ và ngón giữa tay phải chập lại một chỗ, phảng phất tùy thời chuẩn bị xuất kích.

Thương không có bất luận dấu hiệu dừng lại nào.

Phùng Cổ Đạo đã cảm thấy âm phong của tử vong thổi qua trên mặt.

Điện quang hỏa thạch.

Thương dừng lại.

‘Đương’ một tiếng, đao rơi xuống đất.

Phùng Cổ Đạo hai chân mềm nhũn, liên tục lui hai bước, đặt mông ngồi dưới đất.

Ánh mắt Tiết Linh Bích rơi trên ngón tay hắc, “Người còn chiêu chưa ra.”

Phùng Cổ Đạo theo ánh mắt của y, chậm rãi giơ lên tay phải, ngón tay run lên hai cái, run giọng nói, “Cứng ngắt rồi.”

Tiết Linh Bích thu hồi thương.

Tiếng cán thương động vào đất khiến Phùng Cổ Đạo chấn động toàn thân.

“Hầu gia hảo thân thủ.” Phùng Cổ Đạo nuốt một ngụm nước bọt, “Chỉ là ngay từ đầu đã ra sát chiêu như vậy khó tránh...”

“Người đã từng giao thủ với Viên Ngạo Sách chưa?”

Phùng Cổ Đạo cười khổ, “Ma giáo nhiều cao thủ như vậy, dù từng người luân phiên cũng phải vài năm mới tới lượt ta a.”

Tiết Linh Bích nhướng mi, “Có, hay là không có?”

“Đương nhiên không có.”

Thần tình mà Tiết Linh Bích nhìn hắc thập phần nghiêm túc, “Vậy người từng thấy hắc xuất thủ chưa?”

Phùng Cổ Đạo suy nghĩ một chút rồi nói, “Thật lâu trước đây tại luận võ trường từng thấy một lần.”

“Thế nào?”

“Lúc đó võ công của ta còn chưa bằng hiện tại, ánh mắt cũng không thể sánh được, chỉ biết là trên dưới Ma giáo không một ai là đối thủ của hãn.” Phùng Cổ Đạo ngẩng mặt lên, phảng phất như đang nhớ lại tình cảnh lúc đó, trong mâu quang mang theo một chút sùng bái và kính phục, “Hãn vừa rút kiếm, đối phương đã tè ra quần rồi.”

“... Người của Ma giáo vô dụng như thế?” Tiết Linh Bích hoài nghi nhìn hãn.

Phùng Cổ Đạo cười gượng, “Tại lúc đó còn trẻ, cho nên ký ức tương đối mơ hồ. Lại vì trải qua nhiều năm như vậy, cho nên nhiều nhiều ít ít cũng sẽ thêm vào một chút tưởng tượng của bản thân...”

Tiết Linh Bích ngoài cười nhưng trong không cười mà tiếp lời, “Cũng tức là căn bản không nhớ rõ chiêu thức võ công của Viên Ngạo Sách.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Sao tự xưng Hầu gia lại hỏi Viên Ngạo Sách?”

Tiết Linh Bích nói, “Người còn nhớ bản hầu từng nói không, Viên Ngạo Sách đã vào kinh rồi.”

“Lẽ nào Hầu gia cho rằng hãn là tới ám sát Hầu gia?”

“Nếu là như vậy, ngược lại có thể bớt được phiền phức cho bản hầu.” Tiết Linh Bích tiện tay ném thương vào giá vũ khí, “Bản hầu chỉ rất muốn biết, ai mới là thiên hạ đệ nhất cao thủ chân chính.”

Phùng Cổ Đạo kinh ngạc hỏi, “Không phải Kỷ Huy Hoàng sao?”

Tiết Linh Bích ngạo nghễ nói, “Kỷ Huy Hoàng đã chết, thiên hạ hiện nay, chỉ còn lại mình Viên Ngạo Sách có khả năng đánh một trận với ta.”

“Theo ta được biết, Chung Vũ giết Lam Diễm minh minh chủ, võ công cũng rất không kém.”

“Nhưng hắn lại bại dưới tay Viên Ngạo Sách.” Tiết Linh Bích thấy Phùng Cổ Đạo kinh ngạc, mỉm cười, “Người không nghĩ bản hầu thực sự đối với Huy Hoàng môn nhìn như không thấy chứ?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Hầu gia chuẩn bị động tới Huy Hoàng môn?”

“Bản hầu đã đáp ứng một người, sẽ không động vào Huy Hoàng môn.” Y dừng một chút, “Chỉ cần Huy Hoàng môn không chủ động tìm tới cửa.”

“Vậy Viên Ngạo Sách...” Ánh mắt của Phùng Cổ Đạo chăm chú theo dõi y, dường như muốn đem từng biểu tình rất nhỏ trên mặt y đều phải thu vào đáy mắt.

Khóe miệng Tiết Linh Bích giương lên, “Hắn là Ma giáo Âm Tôn. Nguyên bản bản hầu còn nguyện ý nể mặt Huy Hoàng môn mà thả hãn một con ngựa, có điều nếu tự hãn đưa tới cửa, bản hầu không lý nào lại không dựa theo đơn (tạm hiểu là biên lai đi) mà thu toàn bộ. Không phải sao?”

“Vậy lần này...” Phùng Cổ Đạo lắc đầu than thở, “Viên Ngạo Sách thật là tự tìm đường chết rồi.”

“Nga? Người không phải thường hay tán tụng võ công thiên hạ vô địch của hãn à? Sao bây giờ lại ngược lại ca ngợi bản hầu vậy?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Kinh thành là địa bàn của Hầu gia mà, Viên Ngạo Sách một mình đi tới, không phải tự tìm đường chết thì là gì?”

Tiết Linh Bích mi phong nhướng lên.

Phùng Cổ Đạo cần cần dục dục hỏi thăm, “Ta nói sai gì sao?”

“Không có. Nói rất hay.” Tiết Linh Bích tự tiểu phi tiểu.

.

.

BÁT

Trong tiếng pháo một năm đã qua đi.

Năm mới đến luôn luôn đưa tới cho người ta vô tận niềm tin và hy vọng. Mặc dù, qua tân niên bất quá cũng chỉ là qua mười hai canh giờ.

Tuyết Y Hầu phủ giăng đèn kết hoa, người người vui sướng. Quen hay không quen, hữu hảo hay không hữu hảo, gặp mặt đều là tươi cười đầy mặt, miệng đầy may mắn.

Phùng Cổ Đạo dạo quanh phủ một vòng, cái mồm cười muốn méo, mới chặn được Tông Vô Ngôn tại trù phòng.

Tông Vô Ngôn từ rất xa nhìn thấy bóng hắc thì đã định vòng đường khác mà đi, nhưng chân ông vừa nhấc lên, Phùng Cổ Đạo đã ở bên kia gọi to tên ông.

Tông Vô Ngôn định giả vờ không nghe, lại bị người bên cạnh ngăn lại, “Tông tổng quản, Phùng tiên sinh đang tìm người kìa.”

...

Thì bởi hắc tìm ông, ông mới muốn chạy đó.

Tông Vô Ngôn hung hăng trừng mắt lườm người nọ một cái, lấy tay lau lớp mồ hôi, mỉm cười xoay người hỏi, “Phùng tiên sinh, có việc?”

“Tông tổng quản long mã tinh thần, càng già càng tráng kiện, lòng dạ đa đa, tiền của đa đa.” Phùng Cổ Đạo vừa đi vừa cười vừa nói vừa vỗ tay.

Tông Vô Ngôn hoàn lễ, “Phùng tiên sinh khách khí. Kỳ thực những lời càng già càng tráng kiện này, ta còn chưa gánh nổi đâu.” Ông rõ ràng chỉ mới đầu bốn mươi thôi mà.

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Ba mươi mà đứng thẳng, bốn mươi mà biết thiên mệnh*, Tông tổng quản cũng sắp rồi.”

*(“biết thiên mệnh” ở đây ý nói người tinh thông mọi thứ trên đời, có thể nhìn thật rộng thật xa, nhưng ý bạn Đạo “biết thiên mệnh” là phải về châu ông trời để hỏi ^^)

Tông Vô Ngôn ngoài cười nhưng trong không cười sửa đúng, “Là ba mươi mà đứng thẳng, bốn mươi mà sáng suốt*.”

*(ba mươi mà đứng: ý nói người 30 tuổi nên đứng ra đối mặt với tất cả trắc trở; bốn mươi mà sáng suốt: ý nói người 40 tuổi không còn mơ hồ điều gì, có thể hoàn thiện kiến thức. “Ba mươi mà đứng thẳng, bốn mươi mà sáng suốt, năm mươi mà biết thiên mệnh, sáu mươi mà thuận tai, bảy mươi mà muốn gì làm nấy, không vượt lẽ thường”.)

“Thì ra là sáng suốt a.” Phùng Cổ Đạo bình tĩnh, “Trách không được Tông tổng quản luôn luôn mang cái vẻ trong lòng hiểu biết trong bụng rõ ràng, thì ra đã bước sang cái tuổi sáng suốt rồi.”

Cái miệng bần của Phùng Cổ Đạo Tông Vô Ngôn đã được kiến thức, cho nên ông biết cứ nói tiếp với hần ăn chắc không có gì tốt lành, rất nhanh nói sang chuyện khác, “Phùng tiên sinh có chuyện gì không?”

Phùng Cổ Đạo lại cười nói, “Thật ra ta muốn hỏi...”

Tông Vô Ngôn ngắt lời hẳn, “Hầu gia tiến cung rồi. Hôm nay trong cung thiết yến mời quần thần, Hầu gia cũng nằm trong nhóm đó.”

Phùng Cổ Đạo trợn to mắt, “Ta nói muốn hỏi hành tung của Hầu gia bao giờ?”

Tông Vô Ngôn nói, “VẬY Phùng tiên sinh muốn hỏi gì?”

“Ta muốn hỏi là...” Phùng Cổ Đạo thanh thanh giọng, “Hầu gia chừng nào về?”

Tông Vô Ngôn hít một hơi thật sâu, “Ta cũng không biết, nếu Phùng tiên sinh muốn biết, không bằng ra cửa chờ Hầu gia trở về?”

“Nhưng mà ngoài cửa toàn là người.” Bởi vì mừng năm mới, cho nên quan viên lớn bé trong kinh thành đều không ngừng phái người đi lại xung quanh. Làm sủng thần đương triều, Tuyết Y Hầu phủ tự nhiên là nơi qua lại quan trọng trong những nơi quan trọng đối với bọn họ.

Tông Vô Ngôn nói, “Hầu gia hơn phân nửa sẽ trở về từ cửa sau, Phùng tiên sinh có thể ra cửa sau chờ.”

Phùng Cổ Đạo lắc đầu, “Cửa sau quá ít người, quá thanh lạnh.”

“Chi bằng thế này, làm sao có thể thể hiện ra người đối với Hầu gia là một mảnh lòng son dạ sắt?”

Phùng Cổ Đạo nhướng nhướng hàng mi, trưng ra một ánh mắt chỉ người ta mới hiểu, “Tông tổng quản không hồ là Tông tổng quản, quả nhiên lòng dạ đa đoan.”

Tông Vô Ngôn khiêm tốn nói, “So sánh với Phùng tiên sinh, không đủ nhắc tới.”

Phùng Cỗ Đạo vừa định khách khí, chỉ thấy ông xoay người một cái, bước nhanh như bay, rất nhanh đã tiêu thất khỏi đường nhìn.

“... Lần nào cũng gấp như vậy.” Phùng Cỗ Đạo than thở cười lắc đầu, “Cho nên bây giờ ta cần một người dẫn ta tới cửa sau.”

.

Vị trí của cửa sau so với phòng luyện công càng thêm hẻo lánh.

Phùng Cỗ Đạo theo người kia quẹo trái quẹo phải, quẹo phải quẹo trái, quẹo tới khi hần hoài nghi mình đã bất tri bất giác đi ra kinh thành, phó nhân dẫn đường kia rốt cuộc nói ra câu mà hần chờ đợi đã lâu, “Tới rồi.”

“Đa tạ.” Phùng Cỗ Đạo thật lòng thành ý nói.

Phó nhân ngập ngừng tại chỗ một hồi, “Phùng tiên sinh.”

“Hả?” Chẳng lẽ muốn hồng bao (lì xì)? Phùng Cỗ Đạo bắt đầu đào tay áo.

Phó nhân nói, “Nếu không biết đường, tốt nhất không nên đi lung tung xung quanh.”

Cánh tay đang đào tay áo của Phùng Cỗ Đạo khựng lại.

Phó nhân nói, “Tuy rằng mỗi lần dẫn đường cũng không phiền cho lắm, nhưng ta chỉ sợ Phùng tiên sinh muốn trở về lại không biết đường.”

Phùng Cỗ Đạo trầm mặc giây lát rồi nói, “Dẫn ta tới phòng luyện công cũng là người?”

Phó nhân ngẩng đầu, vẻ mặt chịu đả kích lớn.

“Người từ nhỏ tới lớn, vô luận làm chuyện xấu gì cũng không ai báo thù phải không?” Phùng Cổ Đạo thản nhiên hỏi.

Phó nhân kinh ngạc nhìn hắn, “Sao Phùng tiên sinh lại nói như vậy?”

“Bởi vì ta thật sự rất hoài nghi, khuôn mặt này của người rốt cuộc dùng cách nào mới có thể nhớ rõ.” Phùng Cổ Đạo tập trung cao độ mà nhìn hắn. Ngũ quan của hắn không khác gì những người bình thường, cặp mắt cái miệng cái mũi đều vừa phải, cũng không tính là xấu. Nhưng vừa nhìn mặt hắn xong nhắm mắt lại mở mắt ra thì đã không nhớ rõ.

Phó nhân mếu mếu, lặng lẽ cáo lui.

Phùng Cổ Đạo đứng sau cửa một lúc lâu, đột nhiên rất hối hận cứ như vậy đã để cho phó nhân kia chạy. Sớm biết vậy hắn nên lưu hắn lại trên chóc một chút, lúc ở một mình thật sự rất khó giải trí.

.

Mặt trời chiều đã hoàn toàn lặn xuống phía Tây.

Trăng treo trên mái hiên, tỏa ra ánh sáng mờ nhạt.

Hắn nhìn bầu trời đêm, đột nhiên thở sâu một hơi dài.

Từng theo Tiết Linh Bích đi làm công vụ, cho nên Phùng Cổ Đạo đối với tiếng xe ngựa của y thập phần quen thuộc. Khi xe ngựa tiến vào hẻm nhỏ, hắn cũng đã mở rộng đại môn nghênh tiếp.

Xe ngựa dừng lại, các thị vệ tránh ra hai bên.

Cửa xe mở, Tiết Linh Bích chậm rãi từ trong xe đi ra, trên người vẫn khoác chiếc áo khoác đen màu mực kia.

Gương mặt tuần tú nhuộm một tầng ửng đỏ, khiến khuôn mặt bạch ngọc của y càng thêm kiều diễm dục tích. Chỉ là hai con người của y vẫn lạnh lùng như thế, thậm chí thanh lãnh hơn bất kỳ thời điểm nào trong dĩ vãng.

Khi ánh mắt y dừng lại trên người Phùng Cổ Đạo, Phùng Cổ Đạo thậm chí có thể cảm thụ được một cách rõ ràng lãnh phong như đao như kiếm trong đôi mắt đó.

“Hầu gia.” Hãn thử thăm dò mở miệng.

Tiết Linh Bích đẩy bàn tay người bên cạnh đã vươn tới ra, trực tiếp từ trên xe ngựa nhẹ nhàng nhảy xuống.

...

Phùng Cổ Đạo nghĩ: Tuy rằng động tác này hãn là rất phiêu dật, nhưng cự ly giữa thùng xe và mặt đất gần như thế, động tác này căn bản còn chưa triển khai được thì đã trực tiếp chạm đất rồi. Kết quả là chỉ kịp phiêu, chưa kịp dật.

“Hầu gia?” Hãn thấy Tiết Linh Bích băng băng đi tới, trái tim thành thịch đập một nhịp.

Dung nhan tuần mỹ tuyệt trần đó cứ như vậy phóng đại trước mắt, khóa hồng chí như huyết châu sáng lóa.

“Phùng Cổ Đạo.” Tiết Linh Bích trầm giọng lên tiếng.

“Dạ.” Phùng Cổ Đạo chung quy cảm thấy Tiết Linh Bích tối nay và bình thường không quá như nhau, cho nên nói chuyện càng thêm cẩn thận.

Tiết Linh Bích gọi tên xong, lại không nói gì.

Ánh mắt Phùng Cổ Đạo bồi hồi giữa mâu quang và đôi môi căng mọng mịn màng của y.

“... Hầu gia?” Hãn ở chỗ này chờ cả buổi tối không phải để chờ được làm đối vọng thạch với y.

“Người ở chỗ này làm gì?”

Phùng Cổ Đạo thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần y chịu lên tiếng là tốt rồi, “Ta đang đợi Hầu gia.”

“Lý do?”

“Ta muốn hỏi Hầu gia một vài chuyện.” Hãn dừng một chút, con mắt nhìn về phía đám thị vệ như được điêu khắc bằng tượng gỗ, vẫn không nhúc nhích mà đứng bên cạnh kia.

Tiết Linh Bích đột nhiên thở hắt ra một hơi dài, phát phát tay.

Đám thị vệ và xe ngựa thối lui như thủy triều.

Phùng Cổ Đạo ngửi thấy một trận mùi rượu nồng nặc hơn. Kỳ thực vừa nãy khi y đi tới, hãn đã ngửi được mùi rượu rồi, nhưng không lưu ý. Hoàng thượng thiết yến, cùng uống rượu với thần tử là rất bình thường. Chỉ là không ngờ Tiết Linh Bích uống nhiều hơn trong tưởng tượng của hãn. Có thể sự khác thường của y lúc này chính là vì rượu?

“Người nói đi.” Tiết Linh Bích lúc này là trầm tĩnh, so với lãnh ngạo ngày thường càng thêm một phần... tiêu điều khó nói nên lời.

Phùng Cổ Đạo lần đầu tiên phát hiện thì ra Tuyết trong Tuyết Y Hầu, cũng có thể là tuyết của tiêu điều*.

*(Chỗ này hơi khó nên ta giải thích theo cách ta hiểu nhé: Tuyết trong Tuyết Y hầu là sự sạch sẽ, tinh khiết; còn tuyết mà lúc này Cổ Đạo nhận ra là cảnh tuyết lạnh lẽo, cô đơn của sự tiêu điều, hiu quạnh.)

“Kỳ thực, không vội.” Hãn nghiêng người nói, “Không bằng ta dìu Hầu gia về phòng nghỉ ngơi trước?”

Tiết Linh Bích đứng lại tại chỗ không động đậy. Y dùng một loại ánh mắt cực chăm chú mà nhìn hãn, thản nhiên hỏi thăm, “Phùng Cổ Đạo, người muốn ta chết không?”

Phùng Cổ Đạo không chút do dự nói, “Không muốn.”

“Nói dối.” Tiết Linh Bích cười nhạt.

“Không muốn thật mà.” Phùng Cổ Đạo cười khổ, “Hầu gia hiện tại là cái ô bảo hộ của ta, nếu người chết, ta phỏng chừng rất nhanh cũng phải xuống dưới chôn cùng rồi.”

“Chôn cùng?” Tiết Linh Bích thấp giọng đem từ này nhắm tới nhắm lui, nhắm tới nỗi Phùng Cổ Đạo cũng phải suy nghĩ xem y có thật sự chuẩn bị sau khi chết thì đi tìm hãn chôn cùng hay không, y mới nhẹ giọng nói, “Người sống trên đời ai cũng đều phải chết.”

...

Phùng Cổ Đạo bồi cười, “Lời của Hầu gia quả nhiên là thiên cổ chân ngôn.”

“Khác nhau là, người kia là người tự tay giết? Hay vì người mà chết? Hay là căn bản không thể cùng người bên nhau.” Tiết Linh Bích chậm rãi ngẩng đầu. Ánh ngược của ánh trăng mờ ảo nổi trên con người y, phiếm ra bóng trắng âm đạm mà mông lung.

Phùng Cổ Đạo khẽ nheo mắt lại, nhưng vẫn thấy không rõ trong bóng trắng ở con người đó có dấu vết ẩm ướt nào hay không.

“Hầu gia. Đêm đã khuya.” Hãn thở dài. Khi tới nửa đêm, Ngọ Dạ Tam Thi châm trong cơ thể hãn cho tới giờ không hề phát tác muện.

Tiết Linh Bích nghiêng đầu, đột nhiên nói, “Người vừa này không phải bảo có lời muốn nói với ta sao?”

“...” Phùng Cổ Đạo nói, “Kỳ thực cũng không quan trọng. Ta có thể chờ ngày mai hỏi lại.”

Tiết Linh Bích không hề chớp mắt mà quan sát hãn.

Lần này Phùng Cổ Đạo đã thấy rõ, trong con người của y không hề có nửa điểm âm urther.

“Hầu gia?” Nụ cười trên mặt Phùng Cổ Đạo cứng đờ. Người say rượu thì hãn từng gặp không ít, ngủ say, khóc lóc om sòm, ngâm thơ, múa kiếm... Duy độc chưa từng thấy cái loại thanh tỉnh nhưng không thanh tỉnh, lại không cho người ta đi này. Sớm biết chờ người ta cả nửa ngày trời lại có kết quả như vậy, hãn thà ru rú trên giường làm sâu ngủ cho rồi.

“Phùng Cổ Đạo.” Tiết Linh Bích nói.

“Hầu gia.” Phùng Cổ Đạo nghĩ, nếu như y lại hỏi ‘Người có lời gì muốn nói với ta’ một lần nữa, hãn nhất định sẽ tung nắm đấm ra!

Tiết Linh Bích nói, “Người vừa này không phải có lời muốn nói sao?”

...

Phùng Cổ Đạo vung quyền, nhẹ nhàng mà đâm lên ngực mình, sau đó dùng thanh âm ôn hòa không gì sánh được nói, “Đúng vậy. Ta muốn hỏi Hầu gia, không biết Viên Ngạo Sách gần đây có động tĩnh gì?”

“Viên Ngạo Sách?” Đôi mắt nguyên bản lưu lại một chút mê man của Tiết Linh Bích đột nhiên tỉnh lượng không gì sánh được, “Hãn tới rồi.” Khi

nói, tay y chậm rãi, chậm rãi từ trong áo khoác vươn ra, trong bàn tay thon thả trắng nõn nắm một thanh bảo kiếm ngân lượng.

...

Phùng Cổ Đạo ghen hòng trên trời nhìn y.

Y không phải đã bắt đầu say khướt rồi chứ?

.

.

CỬU

Hẻm nhỏ vắng lặng, truyền đến bước chân thông thả, không nhanh không chậm, không nhẹ không nặng.

Tiết Linh Bích xoay người, lộ ra không môn* phía sau.

*(không môn: chỉ nơi không thể phòng thủ hoặc phòng thủ không đến như sau lưng, hoặc vài trường hợp là trên đỉnh đầu hay bên hông...)

Phùng Cổ Đạo vô thức lui về sau nửa bước.

“Người sợ cái gì?” Tiết Linh Bích đưa mắt nhìn về phía hẻm nhỏ, cũng không quay đầu lại mà hỏi.

Mâu quang trong mắt Phùng Cổ Đạo chợt lóe, giọng nói mang theo chút run rẩy, “Ta sợ Viên Ngạo Sách.”

“Nga.” Tiết Linh Bích kéo dài âm cuối, lúc Phùng Cổ Đạo cho rằng y chỉ muốn nói một chữ ‘Nga’, y lại nói tiếp, “Bản hầu còn tưởng người sợ nhện không được mà đánh lên không môn phía sau bản hầu nữa chứ.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Hầu gia yên tâm, ta sẽ hảo hảo thủ hộ sau lưng cho người.”

Tiết Linh Bích im lặng.

Lần này Phùng Cổ Đạo đợi hồi lâu, đợi xem y có nói tiếp hay không.

Trước hẻm đã xuất hiện một bóng người.

Cao to, sừng sững, cô ngạo, vô song.

Ánh trăng so với lúc này lại sáng hơn một chút.

Chỉ ít Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo đều có thể nương ánh trăng thấy rõ được gương mặt của đối phương.

—— Mày kiếm mắt sáng, anh khí bức người.

Tiết Linh Bích dùng thanh âm chỉ có y và Phùng Cổ Đạo nghe, nói, “Viên Ngạo Sách?”

Phùng Cổ Đạo thở dài, “Nếu có thể phủ nhận thì tốt rồi.”

Không thể phủ nhận, đó chính là thừa nhận.

Ngón tay cầm kiếm của Tiết Linh Bích dần dần xiết chặt, cho đến khi gân xanh trên mu bàn tay lộ ra.

Viên Ngạo Sách dừng lại tại cự ly cách y ba thước, “Tuyệt Y Hầu?”

Tiết Linh Bích nói, “Phải.”

Đôi môi Viên Ngạo Sách mím lại thành một đường, trên mặt mơ hồ lộ ra một tia khổ não.

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo đều nhìn hẩn không chớp mắt.

“Có người nhờ ta hỏi người một câu.” Viên Ngạo Sách lên tiếng.

Tiết Linh Bích nhìn về phía hẻm nhỏ, “Hắn vì sao không tự mình tới hỏi?”

Viên Ngạo Sách không quay đầu lại, “Hắn nói ở nơi đó xem diễn tương đối an toàn.”

Phùng Cổ Đạo nhỏ giọng nói, “Có thể nói lời nào cho ta nghe hiểu hay không vậy?” Có người rút cuộc là người nào, nơi đó là nơi nào?

Tiết Linh Bích và Viên Ngạo Sách ai cũng không thèm để ý đến hắn. Có vài lời, vốn không phải nói cho người thứ ba nghe.

Tiết Linh Bích nói, “Hắn muốn người hỏi cái gì?”

Viên Ngạo Sách nhẹ nhàng hít vào một hơi mới nói, “Hắn nhờ ta hỏi là, người và Phùng Cổ Đạo ai là bên công?”

Những lời này Phùng Cổ Đạo nghe hiểu, cho nên hắn thiếu chút nữa nghẹn một hơi ở ngực, nghẹn muốn chết.

Tiết Linh Bích lại mặt không biểu tình nói, “Người thấy sao?”

Viên Ngạo Sách gật đầu, “Ta hiểu rồi.”

Phùng Cổ Đạo ở phía sau Tiết Linh Bích kháng nghị, “Hầu gia, danh tiếng của ta...” Lời đồn ở kinh thành truyền đến truyền đi còn chưa tính, dù sao cái mồm của đám quan to quý tộc kia dù có to hơn nữa cũng có hạn, nhưng người phía sau Viên Ngạo Sách...

Hắn nhớ tới vài lời đồn trên giang hồ, hình như không có gì không liên quan tới người nọ, mà lời đồn truyền tới cuối cùng khiến người biết rõ chân tướng là hắn cũng phải dao động.

Tiết Linh Bích nói, “Ta chẳng nói gì cả.”

Phùng Cổ Đạo hận không thể đâm ngực. Vấn đề chính là tại người chẳng nói gì cả đó a!

Viên Ngạo Sách nói, “Ta là tới giết hắc.” Hắc không cần phải nói ‘Hắc’ là ai, ở đây mọi người đều hiểu được.

Thân thể Phùng Cổ Đạo lập tức lén ra phía sau Tiết Linh Bích mà trốn, nỗ lực tránh thoát ánh mắt bức người của Viên Ngạo Sách.

Tiết Linh Bích nói, “Người có rất nhiều cơ hội để giết hắc.”

Viên Ngạo Sách không phủ nhận, “Nhưng đều không bằng trước mặt người, giết chết hắc tìm kích thích.”

“Đây là khiêu khích.” Phùng Cổ Đạo châm ngòi thổi gió bên tai Tiết Linh Bích.

Tiết Linh Bích bất động, thản nhiên nói, “Còn có lý do nào khác không?”

Khóe miệng Viên Ngạo Sách khẽ giật, “Bởi vì có người nói, chết kiểu này rất mê mẩn.”

...

Phùng Cổ Đạo ở trong lòng phản bác, chỉ cần có thể sống sót, hắc có thể giảm độ hèn mọn xuống một chút.

Tiết Linh Bích thu liễm ánh mắt, “Ra tay đi.”

Viên Ngạo Sách yên lặng nhìn y hồi lâu, lắc đầu nói, “Hôm nay không được.”

Phùng Cổ Đạo vội vàng phụ họa, “Không sai, tân niên không thích hợp đánh đánh giết giết.”

“Hôm nay người say.” Viên Ngạo Sách nói với Tiết Linh Bích.

Phùng Cổ Đạo rốt cuộc phát hiện từ đầu tới đuôi lời hăn nói đều là tự nói mình nghe.

Tiết Linh Bích nói, “Ta say, nhưng võ công của ta không có say.”

Viên Ngạo Sách là võ si, có thể gặp được một đối thủ có lực lượng ngang bằng với hăn mà nói là một chuyện đáng để ăn mừng, nguyên nhân chính là như vậy, cho nên hăn mới phá lệ bắt bẻ trạng thái của đối thủ, “Nhưng người muốn giết người.”

Tiết Linh Bích không hề phủ nhận.

“Cho nên hôm nay không được.” Một lòng muốn giết người chính là đồ tể, không phải võ giả. Từ sau khi tại Huy Hoàng môn nghiên cứu võ học sáng tạo của Kỷ Huy Hoàng, nhận thức của Viên Ngạo Sách đối với võ học lại tiến vào một tầm nhìn mới.

Tiết Linh Bích chậm rãi giơ tay lên.

Kiểm dưới ánh trăng, quang như ngưng tụ.

Viên Ngạo Sách thầm nhíu mày.

Phùng Cổ Đạo nhin không được khuyên nhủ, “Hầu gia, nếu Viên Ngạo Sách nói hôm khác, không bằng chờ hôm khác đi. Hôm nay...”

Hăn còn chưa nói xong, kiếm của Tiết Linh Bích đã xuất thủ rồi.

Kiểm ngân lượng, quang ngân lượng, ảnh ngân lượng. (ngân lượng = sáng lên ánh bạc, không phải thổi bạc đâu nhé)

Tiết Linh Bích cả người đã tập trung vào trong kiếm ảnh, trong tích tắc cùng kiếm hợp thành một thể. Thiên địa vạn vật, dường như không thể địch nổi.

Phùng Cổ Đạo hơi giật mình.

Lẽ nào, võ công mà Tiết Linh Bích triển lộ tại Phượng Hoàng sơn không phải thực lực chân chính của y?

Con mắt Viên Ngạo Sách sáng lên, thanh kiếm Tiểu Địch Địch trong truyền thuyết xuất hiện trong tay hắn.

Thân kiếm hắc sắc, càng tối hơn cả bóng đêm.

Tiết Linh Bích và Viên Ngạo Sách tuyệt đối đều là hai đại cao thủ khó tìm đương thời. Cao thủ như vậy một khi giao thủ, những người khác sẽ rất khó tới gần.

Hắc và ngân giao nhau, như bóng đêm như nắng mai, càng không ngừng giao thác lấp lánh.

Phùng Cổ Đạo từ từ khom người, ngồi lên thềm cửa, đau đớn truyền đến trong bụng hầu như khiến hắn rên rỉ ra.

Áo khoác của Tiết Linh Bích đột nhiên bay đến, phủ lên đầu hắn.

Thân thể Phùng Cổ Đạo chấn động, chờ khi phát hiện chỉ là áo khoác, mới chậm rãi trầm tĩnh lại, cuộn áo khoác ôm vào trong lòng.

Thời gian như nước, một giọt, một giọt...

Thống khổ trong mắt Phùng Cổ Đạo chậm rãi thối lui.

‘Đinh’ một tiếng.

Song kiếm tương giao, hai người song song đột ngột tung mình lên khỏi mặt đất, vô số kiếm ảnh xoay tròn quanh hai người, lưới kiếm kín không kẽ hở.

Bỗng nhiên.

Kiếm của Viên Ngạo Sách soạt một cái lướt qua cổ Tiết Linh Bích.

Huyết châu vấy ra.

Phùng Cổ Đạo vô thức vươn tay.

Huyết châu rơi lên ngón tay hắc, băng lãnh.

Hai thân ảnh chợt tách ra.

Phùng Cổ Đạo cả kinh nhảy dựng, áo khoác từ trong lòng hắc rơi xuống mặt đất. Bởi vì người trước mặt hắc không phải Tiết Linh Bích, mà là Viên Ngạo Sách.

Tiết Linh Bích chậm rãi giơ tay lên, vuốt vết thương hẹp dài trên cổ.

Viên Ngạo Sách thu kiếm, thản nhiên nói, “Người thua.”

Vết thương của Tiết Linh Bích huyết hồng, nhưng gương mặt nhợt nhạt như ánh trăng.

“Lần sau ta sẽ trở lại.” Viên Ngạo Sách bình tĩnh bỏ lại những lời này, ngay cả khóe mắt cũng không liếc tới Phùng Cổ Đạo, hờ hững mà đi đến đầu ngõ.

Tiết Linh Bích mặt không biểu tình đứng tại chỗ, ngay cả tích tắc khi hắc lướt qua người, cũng không hề gợn lên tia sợ hãi.

Đôi mắt Phùng Cổ Đạo chăm chú nhìn theo bóng lưng Viên Ngạo Sách, cho đến đầu ngõ, một thân ảnh khác nhảy ra nhào lên người hắn.

Hắn nhìn bóng lưng rất nhanh ôm thành một đoàn kia, kinh ngạc hỏi, “Người kia là ai?”

Tiết Linh Bích không hề quay đầu lại nói, “Kỷ Vô Địch.”

“Hắn tới? Viên Ngạo Sách không phải lên kinh một mình sao?” Phùng Cổ Đạo mở to hai mắt, chờ khi hắn phát hiện Tiết Linh Bích đang nhìn mình, mới lúng ta lúng túng giải thích, “Bởi vì người nói hắn rời khỏi Huy Hoàng môn, nên ta tưởng hắn lên kinh một mình. Nhưng mà cũng đúng, kinh thành là địa bàn của Hầu gia, nếu như không có gan to hơn người, sao hắn dám tới chứ?”

Tiết Linh Bích trầm mặc.

Phùng Cổ Đạo thấy đôi mắt y thẳng tắp mà trừng mình, nhin không được cười gượng gọi, “Hầu gia?”

“Người có phải môn hạ của ta hay không?” Tiết Linh Bích nói.

Phùng Cổ Đạo không chút chần chờ mà nói, “Đương nhiên.”

“Vậy thì,” Tiết Linh Bích nhíu mày, “Ta bị thương, người vì sao một chút cũng không nôn nóng?”

...

Bởi vì hắn quên.

Phùng Cổ Đạo cấp tốc xoay người ngồi xổm xuống, “Hầu gia, ta công người trở về tìm đại phu.”

Tiết Linh Bích nhìn bóng lưng khom khom của hân, lặng lẽ vòng qua, dùng hai chân đi đến phủ đệ của mình.

“Hầu gia?” Phùng Cổ Đạo đứng lên, đuổi theo sau y.

Tiết Linh Bích đi tới trước cửa đột nhiên dừng bước, quay đầu lại nhìn hân, “Người nói, người sẽ chết như thế nào?”

...

Phùng Cổ Đạo mục trừng khẩu ngọc mà nhìn y.

Tiết Linh Bích khom lưng nhặt lên áo khoác lẻ loi rơi trên mặt đất, một lần nữa buộc lại lên người, sau đó thi thi nhiên nhiên trở về phòng.

Phùng Cổ Đạo nhắm mắt đuổi theo sát phía sau.

.

Tiết Linh Bích trở lại phòng mình, Tông Vô Ngôn đã dẫn đại phu chờ trước cửa.

Chờ Tiết Linh Bích nằm lên giường, đại phu lập tức như bay mà vọt tới bên cạnh y, bắt đầu thoa các thứ kỳ kỳ quái quái gì đó lên vết thương.

Nhìn dáng dấp như lâm đại địch của mỗi người bọn họ, Phùng Cổ Đạo rất cuộc hiểu được vì sao Tiết Linh Bích nói, “Ta bị thương, người vì sao một chút cũng không nôn nóng”, so với những gia phó được huấn luyện kỹ càng trong phủ đệ, bản thân mình thật là kém quá xa. Vô luận là tâm, hay là thể hiện.

Đại phu thoa được xong, lại có nha hoàn đưa lên canh giải rượu, ngồi bên giường đút cho y từng ngụm.

Chờ những người này đều lui ra, đã là chuyện nửa canh giờ sau.

Trong phòng chỉ có Phùng Cổ Đạo và Tông Vô Ngôn là chưa rời đi.

Phùng Cổ Đạo muốn lập chút công lao sửa lại ấn tượng về hắn trong mắt Tiết Linh Bích, nhưng đứng như trời trồng một hồi hắn mới phát hiện bản thân mình căn bản là dư thừa, cho nên đành phải nói, “Hầu gia hảo nghị ngơi, ta cáo lui trước.”

“Ta thua.” Tiết Linh Bích đột nhiên bật ra một câu như thế.

Bước chân muốn xoay đi của Phùng Cổ Đạo dừng lại, mắt vô thức nhìn sang Tông Vô Ngôn.

Tốt xấu gì Tông Vô Ngôn cũng làm tổng quản lâu như vậy, đối với chuyện này nhất định có kinh nghiệm hơn hắn.

Quả nhiên, Tông Vô Ngôn sắc mặt không đổi nói, “Hầu gia say rượu, Viên Ngạo Sách bất quá là lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn mà thôi.”

...

Kỳ thực Viên Ngạo Sách không muốn lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn đâu, là Hầu gia của người bám dính người ta đòi đánh đó.

Phùng Cổ Đạo dưới đáy lòng âm thầm giải vây cho Viên Ngạo Sách.

Tiết Linh Bích chậm rãi mở miệng, dưới sự chờ mong của Phùng Cổ Đạo, lại nói một câu, “Ta thua.”

...

Không phải lại bắt đầu màn lập lại lập lại chứ?

Phùng Cổ Đạo nhớ tới câu ‘Người không phải có lời muốn nói với ta sao’ kia, khóe miệng nhin không được mà giật giật.

Nhưng khiến hấn giật không phải lời của Tiết Linh Bích, mà là câu trả lời của Tông Vô Ngôn ——

“Hầu gia say rượu, Viên Ngạo Sách bất quá là lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn mà thôi.”

Phùng Cổ Đạo đột nhiên rất lo lắng. Bọn họ không định dùng hai câu nói như vậy hao cả buổi tối chứ?

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Ái Muội Hữu Lý [1]

Tiết Linh Bích: Có loại người, rõ ràng đáng đánh, rồi lại không nỡ đánh.

NHẤT

Tiết Linh Bích nhìn đỉnh giường, “Hoàng thượng muốn truy phong phụ thân ta làm Trấn Quốc Công.”

Rốt cuộc cũng không phải câu hỏi này.

Phùng Cổ Đạo thiếu chút nữa vui quá mà khóc, đang định nói chúc mừng, chợt nghe Tông Vô Ngôn giành nói, “Lão tướng quân chinh chiến cả đời, công huân lớn lao, phong làm Trấn Quốc Công là chuyện phải làm.”

Phùng Cổ Đạo kinh ngạc liếc nhìn ông. Vì sao hẳn cảm thấy ông đang ngụ ý sự truy phong của hoàng thượng là theo lý phải làm, bây giờ không chỉ vô ích mà còn quá muộn nữa?

Tiết Linh Bích chậm rãi nghiêng đầu. Bởi vì động tác của y, băng gạc chảy ra một chút vết máu nhàn nhạt.

“Hầu gia, người chảy máu rồi!” Phùng Cổ Đạo lần này phi thường biết điều nắm chắc thời cơ.

Vậy mà Tiết Linh Bích ngay cả khóe mắt cũng không thêm liếc hẳn, trực tiếp nhìn ra cửa sổ, thản nhiên nói, “Nếu như phụ thân ta không chết, hẳn có thể tự mình vào triều tạ ơn.”

Phùng Cổ Đạo khuyên giải an ủi, “Trời có bất trắc phong vân, người có sớm tối họa phúc, sinh lão bệnh tử, làm người khó tránh.”

“Phụ thân chết trong tay Minh Tôn tiền nhiệm.” Tiết Linh Bích mỗi một nói đều nói rất chậm, rất nhẹ, nhưng trật tự rõ ràng.

Phùng Cổ Đạo giật mình chững lại.

Tiết Linh Bích chậm rãi thu hồi ánh mắt, quay đầu lại, một lần nữa nhìn đỉnh giường, “Nhưng ta lại thua.”

Tông Vô Ngôn nói: “Hầu gia say rượu, Viên Ngạo Sách bất quá lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn mà thôi.”

Phùng Cổ Đạo: “...” Hắn đột nhiên phi thường phi thường muốn tặng Tông Vô Ngôn một quyền đánh tới Bể Nghề sơn!

.

Những tia nắng sớm đầu tiên chậm rãi chiếu vào phòng.

Phùng Cổ Đạo đứng ngoài bình phong, yên lặng lắng nghe tiếng rửa mặt sột sột soạt bên trong.

Qua một lúc, Tiết Linh Bích rút cuộc thi thi nhiên nhiên đi ra.

“Xin thỉnh an Hầu gia.” Phùng Cổ Đạo cúi đầu, nhin không được lạng lẽ ngáp một cái.

Nha hoàn bên cạnh bưng khay, trên khay có một bao giấy đỏ chói.

Phùng Cổ Đạo kinh ngạc nói, “Đây là?”

Tiết Linh Bích nói, “Người còn chưa nói lời cát tường.”

Phùng Cổ Đạo bưng bình, vội vàng nói, “Chúc Hầu gia thắng quan phát tài, thê thiếp thành đàn.”

“Thu đi.” Tiết Linh Bích phất phất tay với nha hoàn.

Bàn tay định chộp tới của Phùng Cổ Đạo nhận được không khí, mới ý thức được y nói thu là bảo nha hoàn thu. “Ách, Hầu gia, lời cát tường ta mới nói rất cát tường mà.”

Tiết Linh Bích mặt không biểu tình nói, “Ta không thích nghe.”

...

“Là câu đầu, hay câu sau?” Phùng Cổ Đạo truy tìm nguyên nhân.

Tiết Linh Bích liếc hẳn, “Người nghĩ người đáng được nhận sao?”

Phùng Cổ Đạo cười khố nói, “Bắt đầu từ tối hôm qua, vấn đề của Hầu gia thực sự cái sau còn khó trả lời hơn cái trước.” Vừa chết như thế nào, vừa đáng được nhận sao, đúng là tính mạng lẫn tôn nghiêm treo một đường, làm người ta thấp tha thấp thỏm mà.

Gương mặt Tiết Linh Bích chậm rãi lạnh xuống. Cổ áo phồng lên, có thể mơ hồ thấy được băng gạc trong khe hở.

Phùng Cổ Đạo hậu tri hậu giác phát hiện mình đã chột vào một vết sẹo còn chưa kịp khép lại.

Không đợi hẳn lên tiếng bổ cứu, chột nghe Tiết Linh Bích nói, “Đi theo ta.”

Phùng Cổ Đạo tự biết then, lặng lẽ không hé răng mà theo sau, một đường đi tới phòng luyện công.

.

Tiết Linh Bích từ trên giá vũ khí rút ra một thanh kiếm ném cho hần.

Phùng Cổ Đạo mờ mịt tiếp nhận.

“Chiêu thức của Viên Ngạo Sách hôm qua người có thấy rõ không?” Tiết Linh Bích sắc mặt trầm tĩnh như nước.

Nhưng Phùng Cổ Đạo rất rõ ràng, dưới biểu tượng trầm tĩnh như nước đó, là dòng chảy ngầm cuộn trào mãnh liệt. Hần thành thành thật thật lắc đầu.

“Ta chậm rãi diễn một lần, người nhìn kỹ.” Tiết Linh Bích nói, từ trên giá vũ khí rút ra một thanh kiếm khác, sau đó nhất kiếm nhất kiếm bắt đầu múa lên.

Phùng Cổ Đạo kinh ngạc, không ngờ y dĩ nhiên có thể một bên giao thủ một bên ghi nhớ chiêu thức của đối phương, nhưng lại không hề sai lệch mà diễn luyện lại một lần. Nhưng so với Tiết Linh Bích, thiên phú luyện võ của hần hiển nhiên tương đương hữu hạn, có chiêu thức phải lặp lại nhiều lần, không ngừng bắt chước theo hai ba lần mới học được.

Chờ khi hần học được tất cả kiếm pháp mà ngày hôm qua Viên Ngạo Sách sử ra, đã là giữa trưa.

Phùng Cổ Đạo ôm cái bụng đang liên tục hát bài không thành kể, ai oán nhìn Tiết Linh Bích đang toàn tâm toàn ý luyện kiếm kia.

Đại khái oán niệm của hần thực sự quá cường liệt, cường liệt tới nỗi Tiết Linh Bích cảm thấy như lưng bị kim chích, rốt cuộc ngừng tay nói, “Đói bụng?”

Phùng Cổ Đạo gật đầu lia lịa.

“Vậy nối liền tất cả chiêu thức lại, đối chiến cùng ta một lần.” Kiếm trong tay Tiết Linh Bích vẽ ra một đóa kiếm hoa.

Phùng Cổ Đạo nhìn y, nước mắt thiếu chút nữa trào khỏi khóe mắt, “Hầu gia, ta luyện còn chưa thạo.”

Tiết Linh Bích nhượng mi nói, “Hay là trực tiếp dùng bữa tối luôn?”

“...” Phùng Cổ Đạo hít một hơi thật sâu, kiếm phong hoành chỉ, lạnh lùng hướng về Tiết Linh Bích, “Hầu gia, ta tới.”

Tiết Linh Bích ánh mắt nhất ngưng.

Kiếm của Phùng Cổ Đạo như vẽ ra hành vân lưu thủy.

Đồng dạng chiêu thức, uy lực hãn sử ra tự nhiên kém Viên Ngạo Sách một mảng lớn, nhưng Tiết Linh Bích cần chính là từ trong chiêu thức của hãn chậm rãi tìm cách đối ứng. Một mình ở đây mò mẫm khổ tương, không bằng hai người trực tiếp đối trận.

Chiêu thức của Phùng Cổ Đạo tuy rằng chậm, nhưng được cái ổn thỏa. Vì không để Tiết Linh Bích mượn cơ hoãn lại ngộ thiện, mỗi chiêu mỗi thức của hãn đều có thể nói là hết sức hoàn mỹ.

Tiết Linh Bích kiên trì phá chiêu, chờ sau khi hãn dùng xong tất cả chiêu thức, mới huy kiếm đánh rơi kiếm của hãn.

Phùng Cổ Đạo thở ra một hơi.

Trong mắt Tiết Linh Bích ẩn có tiểu ý chợt thoáng qua, “Dùng bữa.”

.

Nếu nói bị Tiết Linh Bích gọi đi phòng luyện công là thống khổ lớn nhất của Phùng Cổ Đạo tại hầu phủ, vậy thì ăn cơm hầu phủ tuyệt đối là hạnh

phúc lớn nhất.

Thức ăn của hầu phủ không chỉ là sắc – hương – vị câu toàn, mà còn nhiều món vô cùng, khiến hần mỗi ngày đều có thể chờ mong.

Phùng Cổ Đạo một lòng một dạ bới cơm, đột nhiên một đôi đũa mang theo miếng vịt kho gắp vào trong chén hần.

Hần ngơ ngác nhìn Tiết Linh Bích thu đũa lại.

“Ăn nhiều một chút, chiều tiếp tục.” Tiết Linh Bích chậm rãi ăn tiếp.

...

Nếu như hần trả lại miếng thịt vịt này, có phải chiều nay sẽ không cần tiếp tục không?

Phùng Cổ Đạo gắp thịt vịt, nội tâm không ngừng đấu tranh.

Cuối cùng, miếng thịt vịt đó vẫn chui vào bụng hần.

.

Ngộ thiện xong xuôi, Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo được hầu hạ súc miệng, Tông Vô Ngôn nhẹ chân đi vào.

“Hầu gia, Viên Ngạo Sách và Kỳ Vô Định đặt chân ở khách *** Duyệt Lai, bây giờ đang đi dạo kinh thành.”

Tiết Linh Bích chậm rãi phun ra nước trà trong miệng, lấy khăn lau nhẹ môi, “Có đi gặp ai không?”

Tông Vô Ngôn lắc đầu nói, “Chưa từng.”

Tiết Linh Bích gật đầu, “Tiếp tục điều tra.”

“Dạ.” Tông Vô Ngôn nói xong, nhưng chưa xin cáo lui.

Tiết Linh Bích nhượng mi nói, “Còn có chuyện?”

“Tiểu thư nhà Lữ tướng quân đến thăm.” Tông Vô Ngôn vừa nói vừa nhìn sắc mặt y.

Lông mi Tiết Linh Bích quăn thành một đoàn, khiến Phùng Cổ Đạo ngồi bên cạnh nhất thời hiếu kỳ.

Tiết Linh Bích đột nhiên quay đầu.

Phùng Cổ Đạo không kịp thu hồi ánh mắt, vừa vận chạm nhau.

“Cho nàng vào.” Khóe miệng Tiết Linh Bích lộ ra một nụ cười hưng phấn sâu xa.

Phùng Cổ Đạo mọc lên dự cảm bất hảo.

Tông Vô Ngôn lĩnh mệnh đi.

Tiết Linh Bích nói, “Nàng gọi Lữ Thanh Đăng.”

Dự cảm bất hảo của Phùng Cổ Đạo càng thêm sâu, cười gượng nói, “Khuê danh của thiên kim tướng quân không phải một tiểu quan lục phẩm như ta nên biết đâu.”

“Võ công của nàng không tồi.” Tiết Linh Bích nói một câu không liên quan gì cả.

Phùng Cổ Đạo nói, “Hỗ phụ vô khuyến nữ, võ công của thiên kim tướng quân cao cường là phải thôi. Võ công của Hầu gia cũng rất cao cường, chắc là nguyên soái, nga không, Trấn Quốc Công biết cách dạy bảo.”

Tiết Linh Bích sắc mặt khê biển, “Làm sao người biết hoàng thượng muốn truy phong Trấn Quốc Công?”

Phùng Cổ Đạo bị hàn khí đột nhiên bạo phát tới trong mắt y làm cho sợ đến rớt cổ, “Tối qua Hầu gia nói mà, lúc đó Tông tông quản cũng ở đó nữa.”

Tiết Linh Bích nghiêm mặt, một lát mới nói, “Ta đã khước từ rồi.”

“Tại sao?” Lòng hiếu kỳ khiến nghi vấn của hắn không thông qua đại não đã bật ra.

Tiết Linh Bích nói, “Người đã chết, cần gì phải bị hỗn loạn trên đời này phiền nhiễu.”

Phùng Cổ Đạo trợn to mắt, “Hầu gia nói thâm ảo thật. Nhưng mà ta nghĩ, nếu nguyên soái dưới tuổi vàng biết được, có thể cũng muốn làm Trấn Quốc Công không chừng?”

Tiết Linh Bích nói, “Người nghĩ phụ thân ta là kẻ ham quan tước sao?”

“Thiên hạ phụ mẫu tâm. Ta nghĩ nguyên soái là người thương con, nếu có thể dùng công huân cả đời mình để tặng thêm một chút bóng râm cho nhi tử, hắn có lẽ sẽ cam tâm tình nguyện bị phiền nhiễu.” Những lời này Phùng Cổ Đạo thật sự nói từ đáy lòng.

Tiết Linh Bích môi dưới khê run, trong mắt hiện lên một tia bi ai vô hạn.

“Linh Bích ca ca!” Ngoài cửa có giọng nữ hô to.

Phùng Cổ Đạo ngồi nghiêm chỉnh.

Ngay sau đó là một thiếu nữ đậm trang tố khóa* sôi nổi mà nhún nhún nhảy nhảy tiến vào.

*(đạm trang tố khóa: ăn mặc mộc mạc, thanh nhã, không trang điểm ăn diện cầu kỳ)

Không cần Tiết Linh Bích giới thiệu lại, Phùng Cổ Đạo cũng biết nàng chính là Lữ Thanh Đăng.

Lữ Thanh Đăng đi qua bậc cửa, đầu tiên là cung kính hành lễ, không đợi Tiết Linh Bích lên tiếng đã lập tức đứng lên cười nói, “Ta rời kinh hai năm, Linh Bích ca ca có nhớ ta không?”

Tiết Linh Bích sắc mặt đạm nhiên nói, “Không nhớ.”

Không hiểu phong tình!

Phùng Cổ Đạo thiếu chút nữa đập bàn la lên.

Bất quá lúc hấn xúc động định đập bàn, lực chú ý của Lữ Thanh Đăng rất nhanh bị hấn hấp dẫn, “Người chính là Phùng Cổ Đạo?”

Phùng Cổ Đạo đứng lên, khiêm khiêm ập lễ, “Ra mắt Lữ tiểu thư.”

“Ỗ mình có vài phần tư sắc đã công nhiên câu dẫn Hầu gia đương triều.” Ngữ khí của Lữ Thanh Đăng nửa điểm cũng không tính là khách khí, “Bản tiểu thư gặp nhiều nam tử trong thiên hạ như vậy, nhưng cho tới bây giờ chưa từng gặp được kẻ nào vô liêm sỉ như người.”

Phùng Cổ Đạo đầu tiên là cả kinh, nhưng thấy biểu tình vừa bất đắc dĩ vừa sảng khoái của Tiết Linh Bích, trong lòng đã có lý giải đại khái, lập tức chấp tay nói, “Điều đó cho thấy số người mà Lữ tiểu thư gặp còn chưa tới mức gọi là nhiều, không ngại thì kết bạn nhiều thêm một chút đi.”

Lữ Thanh Đăng nghe ra ý trào phúng trong lời hấn, sắc mặt đột nhiên thay đổi, “Người... Hử. Người đoán đương kim hoàng thượng hoàng hậu có thể ngồi yên không để ý đến những việc người làm ở hầu phủ sao.”

...

Hắn rốt cuộc đã làm gì ở hầu phủ?

Hết ăn tối ngủ, hết ngủ tối ăn?

Ai ở hầu phủ mà không như vậy chứ?

Bọn họ rõ ràng còn làm nhiều việc hơn hắn nữa kìa!

Phùng Cổ Đạo oán thầm, nhưng ngoài miệng lại nói, “Có thể được lọt vào mắt xanh của hoàng thượng hoàng hậu, là may mắn ba đời của Cổ Đạo!”

Hắn càng bình tĩnh, Lữ Thanh Đằng càng căm giận, “Linh Bích ca ca rồi sẽ thành thân, người đoán đến lúc đó người sẽ ở nơi nào?”

...

Sao ai cũng muốn hắn đoán chuyện tương lai hết vậy?

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Đại khái là vô liêm sỉ mà ngồi trong hi đường, xin một chung rượu uống thôi.”

.

.

Sư tử đầu

Đây là một món thịt viên truyền thống ở tỉnh Dương Châu Giang Tô Trung Quốc, làm từ sáu phần thịt mỡ và bốn phần thịt nạc trộn hành, gừng, trứng gà, và một số loại phối liệu băm thành thịt nát, vo thành viên cỡ nắm tay, có thể hấp hay kho tàu...

NHỊ

Lữ Thanh Đăng mở to hai mắt. Phụ thân cả đời không có con trai, từ nhỏ đã dưỡng nàng như nam hài, cho nên nam nữ già trẻ đủ loại người nàng cũng coi như gặp không ít, nhưng ở trước mặt nàng mà có thể trơ trơ cả phơ cả phất da mặt dày như vậy thì hẳn là người đầu tiên.

Nàng quay đầu hờn dỗi nói với Tiết Linh Bích, “Linh Bích ca ca.”

Tiết Linh Bích chậm rãi nhấp một ngụm trà, “Căn cứ theo lời đồn trong kinh thành, người nghĩ ta sẽ giúp người hay giúp hẳn?”

Lữ Thanh Đăng sắc mặt trắng xanh, “Người không lẽ thực sự cùng hẳn...”

Tiết Linh Bích thờ ơ.

Nhưng rơi vào trong mắt Lữ Thanh Đăng, điều này không giống như cam chịu. Với tính cách của y, nếu như là giả, đã sớm bắt kẻ dám tung tin đồn lại đánh năm mươi đại bản, treo ở cửa thành thị chúng rồi, cũng như người năm đó được nàng sai sử giả truyền tiếng gió.

Nàng tới nay vẫn nhớ rõ cảnh tượng khi nhìn thấy phó tông kia quỳ ở trước cửa, hướng từng bách tính dập đầu giải thích.

Cũng chính năm đó, nàng bị cha mình tống rời khỏi kinh thành. Lần đi này, là hai năm.

Hai năm này, trong lòng nàng vẫn ôm may mắn đối với sự việc ngày đó, không ngừng mà thuyết phục bản thân rằng trong việc này khẳng định có hiểu lầm, nhưng hôm nay thấy Tiết Linh Bích vẻ mặt lạnh lùng, tim nàng đã lạnh đi một nửa. Giờ dù có mượn những cái cớ đầy khuyết điểm cũng không thể giúp nàng lừa mình dối người được nữa. “Hoàng thượng và hoàng hậu nhất định không đồng ý.” Ngoại trừ những lời này, nàng đã không thể nghĩ ra lời lẽ nào khác.

Tiết Linh Bích ngược mắt, đạm nhiên nói, “Đây là chung thân đại sự của ta, cũng không phải đại sự trong triều.”

“Chung thân đại sự của người chính là đại sự trong triều!” Lữ Thanh Đăng nói quá nhanh, chờ khi ra khỏi miệng mới ý thức được mình đã nói gì, hối hận không thôi.

“Bởi vì binh quyền đang nằm trong tay ta?” Tiết Linh Bích tự tiểu phi tiểu, “Đó là hoàng thượng ban tặng cho. Hay là các đại thế gia cùng ta đánh đáng không rõ? Hoàng hậu cũng như thế.” Hai câu nói hời hợt của y, lại nói rõ rành rành bản tính của hoàng thượng hoàng hậu.

Lữ Thanh Đăng tự biết mình nói lỡ, sợ y đem chuyện này thối đến tai hoàng thượng hoàng hậu, vội vã cứu vãn, “Linh Bích ca ca là trọng thần triều đình, nhất cử nhất động của người tự nhiên liên hệ triều đình.”

Tiết Linh Bích thoáng nhìn về phía Phùng Cổ Đạo, “Nói như vậy, Phùng Cổ Đạo vô quyền vô thế chẳng lẽ không phải người tuyệt hảo để chọn sao?”

Phùng Cổ Đạo bị ném sang một bên đang hí hửng xem diễn tình hình bị kéo vào, vội vã cười làm lành, “Ta bất quá chỉ là một người mê làm quan nhỏ bé, được Hầu gia thưởng thức mà thôi.”

Lữ Thanh Đăng cười nhạo nói, “Mê làm quan? Người thừa nhận người cùng một chỗ với Linh Bích ca ca chỉ là vì thăng quan phát tài?”

Phùng Cổ Đạo thẳng thắn nói, “Dù cho ta không thừa nhận, e rằng cũng không ai tin.”

Lữ Thanh Đăng cho hắt một ánh mắt coi như người biết điều, quay đầu lại nói với Tiết Linh Bích, “Linh Bích ca ca, tên tiểu nhân vì tiền tài quyền thế mà khom lưng như vậy làm sao xứng với người được?”

Tiết Linh Bích nói, “Hắn vì tiền tài quyền thế mà khom lưng, ta vừa vặn có tài có thế, vậy chẳng phải tuyệt phối sao?”

Phùng Cổ Đạo thiếu chút nữa bị nước bọt của mình làm nghẹn chết.

Sắc mặt Lữ Thanh Đăng rốt cuộc chống đỡ không nổi nữa, trở nên cực kỳ khó coi. Nàng nhận thức Tiết Linh Bích lâu như vậy, nhưng chưa bao giờ nghe y nói trắng trợn đến thế, ngay cả trước mặt hoàng thượng hoàng hậu, y cho tới giờ cũng chỉ làm tròn bốn phận của một thần tử mà thôi.

“Linh Bích ca ca...” Nàng lúng túng, trong mắt mang theo vài phần không tin.

Tiết Linh Bích nói, “Buổi chiều bản hầu còn có việc, người nên về đi.”

Nước mắt phỉếm ra nơi khóe mắt Lữ Thanh Đăng rồi biến mất. Nàng thê lương cười một tiếng, bi thương không nói nên lời.

Chấp nhất nhiều năm như vậy, truy cầu nhiều năm như vậy, rốt cuộc hôm nay thất bại thảm hại.

Kỳ thực nàng từ lâu đã dự liệu được kết cục ngày hôm nay.

Bắt đầu từ khi thấy người nọ chập vạt quỳ trước cửa thành. Nhưng nàng thủy chung vẫn ôm một hy vọng, bởi vì Tiết Linh Bích ở trước mặt nàng còn dùng ‘Ta’, mà không phải luôn mồm ‘Bản hầu’ như trước mặt người khác. Chính là sai biệt rất nhỏ như thế, khiến nàng lừa mình dối người mà tin tưởng bản thân không phải không có cơ hội.

Nhưng sau hôm nay, nàng phải thừa nhận, nàng thua.

Thua bởi một kẻ vừa mới gặp, một kẻ hèn mọn đến nỗi khiến nàng không thềm liếc nhìn.

Không cam lòng.

Nàng thực sự không cam lòng.

Nhìn biểu tình vô tội ngu ngơ của Phùng Cổ Đạo, nàng hận không thể xông lên xé rách mặt hắn. Nhưng nàng không thể, cũng sẽ không làm.

Bởi vì làm như thế sẽ chỉ khiến Tiết Linh Bích càng thêm chán ghét nàng, cũng càng thêm thương tiếc hắn mà thôi.

Trong tích tắc, nàng đã có bước sau. Một bước mà không cần nàng lên sân khấu để diễn.

“Như vậy, tiểu muội xin chúc Linh Bích ca ca và... hắn yêu nhau bên nhau, tới chết không thay đổi.” Nàng dăm dăm liếc xéo Phùng Cổ Đạo, viền mắt hơi đỏ lên.

Cái mồm Phùng Cổ Đạo há há ra, nhưng sau khi nhận được ánh mắt cảnh cáo của Tiết Linh Bích thì chậm rãi ngậm lại.

Khi Lữ Thanh Đằng đi rồi, hắn rốt cuộc không nhịn được nước đắng nghẹn trong miệng, “Hầu gia. Chỉ sợ từ nay về sau, đường làm quan của ta thuận lợi rồi, nhưng trên sử sách lại thêm tên của một kẻ lộng thần.”

“Sử sách?” Tiết Linh Bích không biết nên khóc hay cười mà nhìn hắn, “Người nghĩ người sẽ được ghi vào sử sách sao?”

“Chỉ cần Hầu gia vào sử sách, lộng thần mị nhan hoặc chủ là ta đây chỉ sợ phải thêm một đoạn.” Phùng Cổ Đạo vì danh tiếng tương lai của mình mà thở dài than ngắn.

Tiết Linh Bích lạnh lùng nói, “Mị nhan hoặc chủ? Phùng Cổ Đạo, người có phải đánh giá bản thân rất cao rồi không? Bản hầu chỉ mượn người làm tấm chắn mà thôi.”

“Nhân ngôn đáng sợ a.” Phùng Cổ Đạo vẫn rất sàu muộn.

Hàng mi bên phải của Tiết Linh Bích nhướng lên một cái, “... Người rất không muốn có liên quan đến bản hầu sao?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Nếu được như Lưu Bị Gia Cát Lượng, Đường Thái Tông Ngụy Chính, ta rất cam lòng.”

“Cần rõ.” Tiết Linh Bích nhíu mày nói, “Những lời đại nghịch bất đạo này, người cũng dám nói?”

Phùng Cổ Đạo vẻ mặt sợ hãi, “Ta chỉ so sánh thôi mà.”

Tiết Linh Bích thấy thần tình của hắn không như giả vờ, thoáng nghiêm mặt nói, “Kinh thành có rất nhiều quan to quý nhân, gió vào mộ trống như ta với người, sẽ không thổi quá lâu đâu.” Y đứng dậy, chấp tay đi ra ngoài, “Đã đến giờ luyện công rồi.”

...

“Không có lửa thì sao có khói, chưa chắc không có nguyên nhân a.” Phùng Cổ Đạo thấp giọng nỉ non xong, mới thi thi nhiên nhiên đứng lên, đuổi theo y cùng đi tới phòng luyện công.

.

Lại đao quang kiếm ảnh cả buổi chiều.

Tới chạng vạng, Phùng Cổ Đạo thật vất vả tìm về được nửa cái mạng, còn chưa lấy lại nhịp thở, trong cung có người truyền lời, nói tuyên hắc và Tiết Linh Bích đến trà lâu yết kiến. Hắn lúc này mới biết gió thổi vào mộ trống không lâu, nhưng cũng tuyệt đối thổi rất mạnh.

Hắn vội vã thay một thân xiêm y danh giá xuất môn, Tiết Linh Bích đang chờ hắn tại cửa. Chạng vạng gió mát, chân hắn vừa bước qua cửa nửa bước đã rung mình một cái, xiêm y này danh giá thì danh giá thật đấy, nhưng

phiền cái là không chắn gió giữ ấm được, trái lại chiếc áo khoác đen nhánh trên người Tiết Linh Bích, nhìn thế nào cũng có vẻ là mưa gió bất xâm.

Trong lòng đang âm thầm khó chịu, đã thấy Tiết Linh Bích cởi áo khoác xuống.

...

Có phúc cùng hưởng, xem ra da mặt của Tiết Linh Bích cũng không dày lắm.

Phùng Cổ Đạo vừa cảm thấy thoải mái, đang định xoay người đi đến cổ kiệu phía sau, đột nhiên trên vai trầm xuống, lập tức toàn thân phảng phất như được gió xuân bao bọc, ấm áp dào dạt không nói nên lời, “Hầu gia?” Hắn kinh ngạc mở to mắt, ngơ ngác nhìn chiếc áo khoác đã phủ trên vai mình.

“Nếu người dám hắt xì trước mặt thánh giá, làm mất mặt bản hầu, bản hầu sẽ phạt người ba ngày không được ăn.” Tiết Linh Bích vươn tay giúp hắn thắt áo khoác.

Hai người thân cao gần bằng, cự ly lại gần, đây đó có thể nghe thấy hơi thở lẫn nhau.

“Hầu gia không sợ hôm qua ta không tắm sao?” Phùng Cổ Đạo rất phá phong cảnh mà thốt ra một câu.

Tiết Linh Bích nói, “Người mỗi đêm tắm bao giờ, tắm bao lâu, bản hầu đều rất rõ ràng.”

Phùng Cổ Đạo hơi ngửa đầu ra sau, “Không lẽ lúc ta tắm...”

“Bản hầu có rất nhiều nhân thủ.” Tiết Linh Bích cũng không quay đầu lại mà đi đến kiệu của mình.

Phùng Cổ Đạo đứng lại tại chỗ, dõi theo bóng lưng y một hồi, mới chậm rãi vươn tay, sờ sờ áo khoác trên người. Chiếc áo khoác này hẳn không phải lần đầu tiên được chạm vào, ngày ấy Tiết Linh Bích luận võ với Viên Ngao Sách, hẳn một mình ngồi trên bậc thềm đã ôm thật lâu, cho nên rất quen thuộc hương vị của nó.

Hương khí thoang thoảng, như lan mà không phải lan, như mai mà không phải mai.

.

Trà lâu hoàng thượng chọn dĩ nhiên không phải là trà lâu bình thường.

Phùng Cổ Đạo từ trong kiệu đi ra, thấy bảng hiệu của trà lâu thì không khỏi hít một ngụm khí lạnh, “Hùng Sư lâu. Cái tên thật là oai phong.”

Tiết Linh Bích khóe miệng phiết một cái, “Là hoàng thượng tự mình đổi đó.”

“Vì sao?” Đường đường là thiên tử vì sao lại chạy tới đổi tên cho trà lâu.

“Bởi vì hoàng thượng thích ăn sư tử đầu* kho tàu ở đây.” Bạn đang ?

*(Sư tử đầu ở đây là một loại thịt viên chứ không phải đầu con sư tử đâu a)

...

Phùng Cổ Đạo lại ngẩng đầu nhìn bảng hiệu kia, đột nhiên cảm thấy rất đỗi.

Đi vào trà lâu, những khách nhân khác đã bị mời đi hết, chỉ có thị vệ cải trang thủ vệ khắp nơi trong trà lâu.

Phùng Cổ Đạo đi theo sau Tiết Linh Bích, dùng thanh âm cực nhỏ nói, “Nếu đã cải trang, vì sao lại long trọng như thế? Nếu long trọng như thế? Vì sao lại cải trang?”

“Nguyên nhân ta đã nói rồi.” Tiết Linh Bích không thèm quay đầu lại.

“Bởi vì hoàng thượng muốn ăn sư tử đầu kho tàu?” Phùng Cổ Đạo bất khả tư nghị mà nói thầm, rồi mới phát hiện Tiết Linh Bích đã đi nhanh vài bước, tay áo sắp khuất sau chỗ rẽ, vội vã bước nhanh đuổi theo.

.

Bao sương (phòng VIP) lớn nhất trà lâu hé mở cửa.

Hương vị sư tử đầu kho tàu không ngừng từ bên trong tỏa ra khắp nơi.

Cái bụng Phùng Cổ Đạo ọt ọt vang lên một tiếng.

Tiết Linh Bích dừng bước, quay đầu lại hung hăng trừng mắt.

Phùng Cổ Đạo rất vô tội mà nhún vai, cái bụng muốn đói và có nước tiểu muốn xả đều là chuyện mà người ta không thể khống chế. Nếu có thể khống chế, trên đời này sẽ không có nhiều người chết đói như vậy.

“Thần Tiết Linh Bích...”

Phùng Cổ Đạo khi Tiết Linh Bích dừng một lúc lâu, mới ý thức được nửa câu sau là chừa cho hắn tiếp, “Thần Phùng Cổ Đạo...”

“Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Hai người cùng nhau nói xong.

“Ai, hiếm khi ra ngoài, hà tất câu nệ những thứ hư lễ này. Tiết khanh và Phùng khanh mau vào đi, trẫm đang ngại ăn một mình tẻ nhạt vô vị đây.” Trong bao sương truyền đến giọng nam ôn trọng lại ôn hòa.

...

Nếu như thật sự không câu nệ, từ lúc Tiết Linh Bích nói ra bốn chữ kia có thể ngăn lại mà?

Nhưng nói tóm lại, ấn tượng đầu tiên của Phùng Cổ Đạo đối với hoàng đế này không tồi. Chí ít hẳn cũng không vì mình chỉ là tiểu quan lục phẩm mà tâm sinh kỳ thị. Câu ‘Phùng khanh’ kia nói khá tự nhiên.

TAM

Phùng Cổ Đạo khom lưng theo sau Tiết Linh Bích vào cửa.

Hương vị trong phòng càng thêm nồng, làm cho ngón trở đại động.

Phùng Cổ Đạo âm thầm nuốt nước miếng một cái, khóe mắt liếc đến cái chân lộ ra dưới bàn, tơ lụa vàng nhạt, long văn tươi sáng sống động.

“Ngẩng đầu để trẫm nhìn một cái.” Chủ nhân của cái chân nói.

Phùng Cổ Đạo đang hiếu kỳ, cho nên rất tự nhiên mà ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy một trung niên nhân khoảng ba mươi tuổi có râu đẹp đang vuốt râu cười nhìn hẳn, “Ân. Tuy không sánh bằng Tiết khanh, nhưng cũng là hảo tướng mạo.”

...

Cư nhiên dám ngang nhiên phẩm luận dung mạo của Tiết Linh Bích, hoàng thượng quả nhiên là hoàng thượng a.

Đã từng vì phẩm luận dung mạo của Tiết Linh Bích mà bị hung hăng mắng một trận, Phùng Cổ Đạo âm thầm dựng thẳng ngón tay cái.

Tiết Linh Bích nhú mày nói, “Hoàng thượng quá khen.”

Mặc dù y không có ngang nhiên phản bác, nhưng gương mặt xụ một đồng bày ra rất rõ ràng.

Phùng Cổ Đạo đối với câu uy vũ không khuất phục có nhận thức mới, nhất là khi bốn phía còn có đối đao thị vệ* nhìn chăm chăm.

*(đối đao thị vệ: thị vệ đeo đao, hồi xưa coi phim Bao Thanh Thiên thấy có cách gọi là ‘ngự tiền tứ phẩm đối đao thị vệ’ nên dùng cách gọi này luôn :”>)

Hoàng đế duỗi tay ra, nói, “Ban tọa.”

Vì vậy, Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích đều được an bài ngồi tại vị trí cách bàn hai thước.

...

Nhìn một bàn cao lương mỹ vị hương khí bốn phía, lại nhìn cự ly giữa hân cùng với cao lương mỹ vị, Phùng Cổ Đạo đối với bốn chữ cải trang vi hành cũng có nhận thức mới.

Hoàng đế dùng nước trà súc miệng xong, “Người biết vì sao trầm tìm các người đến đây không?”

Tiết Linh Bích nói, “Hoàng thượng anh minh, tự nhiên có dụng ý.”

Những lời này nghe thiệt là quen tai a. Phùng Cổ Đạo đột nhiên cảm thấy Tiết Linh Bích biến thành mình, mà hoàng thượng biến thành Tiết Linh Bích. Đồng dạng thân phận cự ly và phương thức đối thoại. Thực sự là phong thủy luân lưu chuyển.

Hoàng đế mỉm cười, hiển nhiên rất hưởng thụ phương thức này, “Chiều nay Thanh Đăng tiến cung gặp quý phi, đáng tiếc người và Thanh Đăng, ai.”

Hắn nói phân nửa, để lại phân nửa, nhưng cũng đủ để Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích hiểu rõ ràng.

Phùng Cổ Đạo cúi đầu thăm than. Lữ tiểu thư kia thật là biết giúp người khác đạt thành ước nguyện. Hắn trước đó mới nói được gặp hoàng thượng hoàng hậu là may mắn ba đời, nàng đã đem may mắn một đời đưa đến trước mặt rồi.

Tiết Linh Bích giả khờ nói, “Nàng ta từ trước tới nay luôn giao hảo với quý phi nương nương.”

Hoàng đế thấy y không cần câu, lại tung ra một miếng mồi, “Kinh thành gần đây truyền ra rất nhiều tiếng gió, tuy rằng trầm ở tại hoàng cung, nhưng cũng nghe được.”

“Hoàng thượng chân không ra cửa, nhưng biết chuyện thiên hạ, có thể thấy được văn võ bá quan mỗi người đều trung thần chính trực, lại có thể thấy được hoàng thượng biết nghe lời hay lẽ phải, mới có thể khiến bọn họ không cần cố kỵ. Hiện nay thiên hạ có thể có được minh quân hiền thần như vậy, chính là phúc của thiên hạ.” Tiết Linh Bích vỗ hông ngựa mà mặt không đỏ thỏ không gập, thậm chí ngay cả mi đầu cũng không nhú một chút, khiến Phùng Cổ Đạo sùng bái không thôi.

Trách không được hắn vô luận nói thế nào cũng không thể khiến cho Tiết Linh Bích vui vẻ, nguyên nhân là kỹ thuật quá kém, thua quá xa. Chỉ ít hắn mỗi lần khen thì không có đem Tông Vô Ngôn cùng hầu phủ liên hệ với nhau, khen Hầu gia có tài trị phủ.

Hắn thật sâu tự kiểm điểm.

Hoàng đế quả nhiên hưởng thụ vô cùng, cười liên tiếp mấy tiếng mới nói, “Nói rất hay.”

...

Hoàng thượng không hổ là hoàng thượng, quả nhiên biết rõ khiêm tốn quá mức là đối trá. Thực sự là ngay thẳng a.

Phùng Cổ Đạo gục đầu rất thấp rất thấp.

“Nếu trẫm là minh quân, như vậy Tiết khanh ngại gì mà không đem chuyện giữa người và Phùng khanh thẳng thắn nói ra xem nào?” Hoàng đế thình lình sát ra một câu.

Phùng Cổ Đạo cả kinh, lại nghe Tiết Linh Bích nghiêm trang tiếp lời, “Phùng Cổ Đạo trong chuyện diệt trừ Ma giáo từng lập được đại công. Thần thấy hãn nói năng học thức đều không tầm thường, càng đáng quý là có một tấm lòng vì nước vì dân. Cho nên thần mới đặc biệt tiến cử cho Cố tướng, Cố tướng quý trọng nhân tài, mới cho hãn một cơ hội tiến Hộ bộ học tập.”

Hoàng đế nghe vậy, nửa ngày không nói gì.

Phùng Cổ Đạo cúi đầu đến khó chịu, nhịn không được ngược ngược lên trên một cái, khóe mắt lại quét qua hoàng đế đang trợn to hai mắt nhìn Tiết Linh Bích, mâu sắc ám trầm đó khiến hãn vô thức cảm thấy trong tim phát lạnh.

“Về chuyện Ma giáo, người tạm thời không cần nhúng tay.” Hoàng đế nói.

Sắc mặt Tiết Linh Bích rốt cuộc biến đổi, “Ý hoàng thượng là?”

“Chặn không bằng thả.” Hoàng đế chậm rãi đứng lên, chấp tay đi tới trước cửa sổ, đưa lưng về phía bọn họ nói, “Ma giáo rời xa trung thổ nhiều năm, lần này quay về Bể Nghê sơn cũng không làm chuyện gì đại ác. Phóng hạ đồ đao. Trời cao có đức hiếu sinh, đôi khi chúng ta cũng không tất đuổi tận giết tuyệt.”

Tiết Linh Bích bỗng nhiên đứng dậy nói, “Nhưng phụ thân ta...”

Hoàng đế vung tay, ngăn lại lời y đang muốn nói, “Chuyện Tiết lão, trong lòng trẫm tự có chừng mực.” Hắn dừng một chút, dường như phát hiện khẩu khí của mình quá mức cứng nhắc, lại ôn nhu nói, “Chuyện năm xưa chỉ có mỗi đương sự mới biết. Huống chi Tiết lão chết dưới tay Minh Tôn tiền nhiệm cũng chỉ là lời đồn, nếu đã không thể chứng thực, sao có thể đoán bừa như thế? Cho dù bách tính phạm pháp, cũng cần trải qua phủ nha, Đại Lý Tự thẩm tra xử lí.”

“Hoàng thượng, thần chỉ muốn bức lão Minh Tôn xuất hiện, để hắn nói ra chân tướng năm xưa.” Tiết Linh Bích tại vấn đề này một bước cũng không nhường.

Hoàng đế hình như có chút mất kiên nhẫn, nhưng vẫn gắng kiềm chế nói, “Trẫm đã cho người cơ hội, nhưng giờ đây Minh Tôn đã chết, lão Minh Tôn và lão Ám Tôn lại dạo chơi ở hải ngoại, toàn bộ không hề có tin tức, việc này tiếp tục truy tra cũng là uổng công.”

Tiết Linh Bích nheo mắt lại, “Hoàng thượng từ đâu biết được Minh Tôn đã chết? Lại từ đâu biết được lão Minh Tôn và lão Ám Tôn dạo chơi ở hải ngoại?”

Hoàng đế rốt cuộc bị câu hỏi gây sự của y chọc giận, xoay người nói, “Người là đang chất vấn trẫm?”

Tiết Linh Bích nghiêm mặt nói, “Thần chỉ muốn biết chân tướng.”

Hoàng đế cùng y bốn mắt đối diện, giây lát tránh khỏi ánh mắt đó, nói, “Trẫm từng thư tín qua lại với Viên Ngạo Sách.”

Ba chữ Viên Ngạo Sách phảng phất như một cái chìa khóa, trong nháy mắt mở ra tất cả phần nộ và bất cam trong lòng Tiết Linh Bích.

Y liễu mạng căn rằng nhịn xuống, “Hoàng thượng tin hãn?”

“Trẫm tin hãn.” Hoàng đế thấy sắc mặt y trắng bệch, thập phần khó coi, không khỏi thân thiết hỏi, “Tiết khanh, người không sao chứ?”

Tiết Linh Bích nhắm mắt lại, không muốn tiếp tục.

Phùng Cổ Đạo ở bên cạnh hòa giải, “Hãn đói rồi.” Nói xong, cái bụng hãn vừa lúc đánh một tiếng trống.

Hoàng đế giãn đôi mày cười nói, “Thì ra là thế, là trẫm sơ sót, người, ban bàn.”

...

Sao lại ban bàn? Rõ ràng đời ghế là được rồi mà? Nếu như không tiện, hãn có thể tự mình đời.

Phùng Cổ Đạo vừa nghĩ vừa nhìn đói đao thị vệ từ ngoài cửa bưng một bàn trà tiến đến, đặt trước mặt hãn và Tiết Linh Bích.

Bên ngoài có một thiếu niên dung mạo thanh tú tiến tới, cầm đĩa cẩn thận tỉ mỉ gấp thức ăn từ chiếc bàn trước mặt hoàng đế. Đại khái gấp khoảng ba khay nhỏ, mới đưa đến bàn bọn họ, sau đó lại dâng hai chén cơm.

Phùng Cổ Đạo ngờ ngác mà nhìn ba khay rõ ràng là thức ăn thừa kia, lại ngờ ngác nhìn về phía hoàng đế. Kỳ thực, nơi này là trà lâu có thể cung cấp thức ăn mà. Cho nên, nếu như đói bụng, tùy thời có thể nấu thức ăn mang lên mà? Cái bụng hãn tuy đói, nhưng chỉ có chút thời gian thì vẫn có thể chờ được, thật sự không cần vội vàng đến mức đói bụng ăn quàng như vậy a.

“Không cần cố kỵ trăm, ăn đi.” Hoàng đế thấy hần nhìn qua, cho rằng hần câu thúc trong lòng, vội vã ôn hòa nói.

...

Không biết hoàng thượng lúc ăn có thói quen chảy nước miếng hay không.

Phùng Cổ Đạo run run cầm đũa, chậm rãi gấp một miếng thức ăn bỏ vào trong chén Tiết Linh Bích, thâm tình nói, “Hầu gia, người đói nhất, người ăn trước đi.”

Tiết Linh Bích lúc này đã mở mắt, dùng khước mắt liếc nhìn hần, lặng lẽ không hé răng mà bưng chén, bới cơm.

...

Quả nhiên là quen lẫn lộn trong triều đình. Phùng Cổ Đạo bội phục mà trợn to mắt nhìn, sau đó cúi đầu bắt đầu ăn cơm trong chén của mình.

Hoàng đế chờ cơm trong chén bọn họ đều thấy đầy, chậm rãi lên tiếng, “Hoàng hậu mấy năm gần đây rất sốt ruột về hôn sự của người a, nữ nhi của Hoàng Đắc Dương, nữ nhi của Lưu Thái Uy... Mỗi người đều là nữ nhi của bộ hạ cũ lúc trước của Tiết lão a.”

Đại khái là rượu đủ cơm no nên gan cũng to, Phùng Cổ Đạo không chút nghĩ ngợi đã hồi đáp, “Không ngờ hoàng hậu nương nương lại quan tâm ta như vậy.”

“...”

Hoàng đế và Tiết Linh Bích đều không nói gì mà quay đầu nhìn hần.

Phùng Cổ Đạo xấu hổ gấp một miếng cơm, đưa vào miệng mình.

Tiết Linh Bích nói, “Đa tạ hoàng hậu nương nương quan ái.”

Hoàng đế có thâm ý mà liếc nhìn Phùng Cổ Đạo, “Ngay cả chọn từ cũng gần gần như vậy a.”

Tiết Linh Bích mím môi, tự tiểu phi tiểu.

“Nếu trăm nhớ không lầm, áo khoác trên người Phùng khanh hẳn là của Tiết khanh đúng không.” Hoàng đế nói.

Phùng Cổ Đạo vội buông chén xuống, nghiêm mặt nói, “Vi thần thân vô trường vật*, là Hầu gia sẵn sóc vi thần.”

*(thân vô trường vật: ngoài thân không có vật dư thừa, trong trường hợp này có thể hiểu là một câu hai nghĩa: một là hình dung sự bần cùng, hai là khiêm tốn nói bản thân không có sở trường nổi trội)

“Hay cho thân vô trường vật.” Hoàng đế nói, “Người có thể được Tiết khanh ưu ái, có thể nào lại thân vô trường vật?”

Phùng Cổ Đạo có miệng khó trả lời, đành phải cười gượng.

Tiết Linh Bích nói, “Thần chính là nhìn trúng hẳn không tham danh lợi tiền tài.”

...

Hắn rốt cuộc là nên nghe những lời này theo hướng chính hay nghe ngược lại?

Phùng Cổ Đạo hận không thể đào cái hố chui xuống.

Hoàng đế vừa thở dài vừa gật đầu nói, “Không sai, trên đời này người chân chính có thể an vu bản phận, lưỡng tự thanh phong*, thân vô trường

vật mà sủng nhục bất kinh quả thật quá ít.” Đôi mắt nhìn Phùng Cổ Đạo của hắn tràn ngập ấm áp.

*(an vu bản phận, lưỡng tự thanh phong: làm người an phận, làm quan thanh liêm)

...

Không cần cái hồ nữa, cho một cái khe hắn cũng chui.

Trán Phùng Cổ Đạo hầu như đụng tới bàn trà trước mặt.

“Mà thôi, các người lui xuống trước đi.” Hoàng đế mỉm cười nói, “Chỗ hoàng hậu, có chỗ.”

Tiết Linh Bích ngoài miệng tạ ân, trong lòng lại rất rõ ràng.

Lữ Thanh Đằng cho tới giờ đều là người của Sử quý phi. Từ khi mâu thuẫn giữa hoàng thượng và hoàng hậu chuyển biến xấu, Sử quý phi chính là con châu chấu hoàng thượng cột ở hậu cung. Lần này Lữ Thanh Đằng sợ dĩ gặp gặp quay về kinh như vậy, đơn giản là hoàng thượng và Sử quý phi muốn ước lượng thật giả về lời đồn trong kinh thành cùng với phân lượng của Phùng Cổ Đạo. Từ khi Lữ Thanh Đằng bị y xao sơn chấn hổ, kỳ vọng của bọn họ liền hạ thấp tới mức chỉ cần y không theo bè cánh nhân mã của hoàng hậu thông gia là được.

Hai người tạ ơn xong, đang lui tới bên cửa, chuẩn bị ra ngoài. Tiết Linh Bích đột nhiên biến sắc, cả người như lâm đại địch mà xoay người nhìn ra cửa.

Có tiếng bước chân từ thang lầu truyền đến.

Không nhẹ không nặng, không nhanh không chậm.

Phùng Cổ Đạo đi qua vừa mới nghe được.

Một thân ảnh rớt cuộc từ ngã rẽ hành lang đi tới.

Áo đen tóc đen kiếm đen.

Như huyền nhai tiêu bích* dưới nơi mặt trời mọc, lạnh lùng anh tuấn.

*(vách đá lởm chởm dốc thăm thẳm và sâu hun hút)

Tiết Linh Bích mặt như sương lạnh, gằn từng chữ nói, “Viên Ngạo Sách.”

Phùng Cổ Đạo: Trước là vực thăm, sau là hồ sâu, tiến hay lui?

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Ái Muội Hữu Lý [2]

TỨ

Phía sau truyền ra thanh âm của hoàng đế, “Là trăm mời hăn tới.”

Viên Ngạo Sách khoe miệng khê nhếch, ánh mắt đảo qua băng gạc ẩn trong cổ áo y, “Người nên tỉnh dưỡng nhiều chút.”

Bàn tay giấu trong tay áo của Tiết Linh Bích chậm rãi nắm thành quyền.

Không khí phảng phất như có sợi dây đàn, một sợi dây đàn có thể đứt phụt bất cứ lúc nào.

Phùng Cổ Đạo có xung động muốn lui về phòng.

Viên Ngạo Sách chậm rãi bước tới, hành lang chật hẹp, hăn bước qua người Tiết Linh Bích hai bả vai sượt qua nhau, đây đó đều có thể cảm giác được độ ấm của đối phương. Hăn dừng lại trước cánh cửa, ẩn ý mà quay đầu lại liếc nhìn Phùng Cổ Đạo, “Nghe nói Huyết Đồ đường đang vạch một kế hoạch đại ám sát.”

Phùng Cổ Đạo xoay mặt đi, bước chân thoáng hướng tới gần Tiết Linh Bích.

“Mong rằng lần này bọn chúng thành công. Như vậy ta sẽ bớt được rất nhiều phiền phức.” Viên Ngạo Sách nói xong, ngang nhiên vào phòng.

Phùng Cổ Đạo thấy Tiết Linh Bích còn đứng tại chỗ chậm chạp không nhúc nhích, cho rằng y đang nhớ tới chuyện chiến bại, liền định khuyên

giải an ủi hai câu, nhưng miệng vừa hé ra, mặt thân ảnh nọ lại bước đi.

Phùng Cổ Đạo đành phải sờ sờ mũi, yên lặng đem những lời muốn nói nuốt vào trong họng, bấu chặt áo khoác, lặng lẽ theo sát phía sau.

.

Trên đường ngựa xe như nước, người đến người đi.

Kiều phu của Tuyết Y Hầu phủ thấy bọn họ ra, lập tức khiêng kiệu đi đến.

Tiết Linh Bích đi đến trước cửa thì dừng bước gọi, “Phùng Cổ Đạo.”

“Có.” Hắn tí ta tí tởn vòng tới bên tay phải của y, mắt lúng liếng nhìn y.

“Bảo kiệu phu khiêng kiệu về trước, người theo ta đi một lúc.”

Phùng Cổ Đạo khẽ giật mình, lập tức lĩnh mệnh. Nhìn hai cỗ kiệu cứ như vậy chậm rãi tiêu thất trong tầm mắt, hắn nhin không được mà xoay người thở dài.

“Từ nơi này quay về hầu phủ chỉ có mấy trăm bước thôi.” Tiết Linh Bích nói.

Phùng Cổ Đạo đáp, “Có thể ngồi kiệu thì tốt hơn đi bộ.” Nói xong, hắn liền chờ bị ai kia giữu cột, không ngờ đợi nửa ngày, Tiết Linh Bích vẫn không nói một lời, chỉ là nhíu mày nhìn hắn, giống như bị thứ gì đó làm nghẹn lại.

“Hầu gia?” Phùng Cổ Đạo nhẹ giọng hô hoán.

“Ân?” Tiết Linh Bích chớp chớp mắt.

“Người.” Hãn do dự lựa chọn từ ngữ, “Người có phải đang nghĩ tới chuyện Viên Ngạo Sách không?”

Tiết Linh Bích chỉ khẽ nhếch miệng một cái, trên mặt lộ ra vẻ mất kiên nhẫn, “Người cảm thấy ta đang nghĩ về hãn?”

“Không. Ta chỉ nghĩ thắng bại là chuyện thường của binh gia...” Hãn vừa nói vừa lén nhìn sắc mặt của y, “Huống chi Viên Ngạo Sách bị nhốt ở Huy Hoàng môn tám năm, ngày ngày nghiên tập võ công, trong lòng không có việc thừa, không như Hầu gia nhật lý vạn ky. Cho nên hãn mặc dù thắng, cũng là thắng tại hai chữ cần lực mà thôi.”

“Người là đang an ủi bản hầu?” Tiết Linh Bích tự tiểu phi tiểu.

Phùng Cổ Đạo lúng túng nói, “Nếu như ta nói gì không đúng, còn thỉnh Hầu gia thứ lỗi.”

Tiết Linh Bích mỉm cười, thản nhiên, nhắc chân đi ra ngoài.

Đông đã qua, Xuân đã tới, thế nhưng khí lạnh vẫn chưa lui.

Phùng Cổ Đạo đi ở phía sau, nhìn y sam đơn bạc trên người Tiết Linh Bích, nhìn không được lại giật giật áo khoác.

“Phùng Cổ Đạo.” Tiết Linh Bích thấp giọng gọi.

“Có.” Phùng Cổ Đạo bước nhanh hơn vài bước.

“Bồi bản hầu ra ngoài thành dạo một chút.” Y chuyển bước, đột nhiên đi về phía cửa thành.

...

Hầu gia, hồi nãy người mới vừa nói là mấy trăm bước mà, quay về hầu phủ mà.

Phùng Cổ Đạo dừng bước, dùng ánh mắt u oán dõi theo bóng lưng của y, hy vọng y có thể hồi tâm chuyển ý tại thời khắc cuối cùng.

Nhưng mắt thấy thân ảnh của Tiết Linh Bích đã sắp biến mất, kỳ tích vẫn không hề xuất hiện.

Phùng Cổ Đạo bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu, làm như muốn đem những huyễn tưởng không thực kia ném ra sau đầu.

“Phùng Cổ Đạo.” Tiết Linh Bích không ngừng bước cũng không thềm quay đầu lại, nhưng thanh âm truyền tới không hề bị cản trở.

“Tới ngay.” Phùng Cổ Đạo bấu chặt áo khoác, chạy chậm đuổi theo.

Đã là chạng vạng, sắc trời càng lúc càng tối.

Phùng Cổ Đạo thấy thành môn quan (quan trông cửa thành) đang chuẩn bị kết thúc công việc, thấp giọng nói, “Hầu gia, bây giờ chúng ta ra ngoài, e là không vào được.”

Tiết Linh Bích nói, “Vậy thì thôi sáng sớm mai về cũng được.”

“Nhưng mà...” Phùng Cổ Đạo muốn nói lại thôi.

“Có gì thì nói đi. Hà tất phải ấp a ấp úng?”

“Hầu gia y sam đơn bạc, ta là lo lắng...” Hãn nhìn y trong mắt tràn đầy chân thành.

Tiết Linh Bích dừng bước, thần sắc hơi thả lỏng, trong mắt khẽ ngậm ý cười, “Áo khoác trên người người hình như là của ta đó.”

“...” Phùng Cổ Đạo rốt cuộc biết cái gì là họa từ miệng mà ra. Hãn không nói gì mà cởi xuống áo khoác chuyền qua.

Tiết Linh Bích tự tiểu phi tiểu, “Người thay ta giữ trước đã.”

“Ta có thể dùng vai giữ không?”

“Tùy thích.” Tiết Linh Bích tiếp tục đi ra ngoài thành.

Phùng Cổ Đạo một lần nữa phủ thêm áo khoác.

Tiết Linh Bích đi tới đi tới, rồi rời khỏi đường lớn, đi đến một vùng hoang vu.

“Hầu gia.” Sau khi đi gần nửa canh giờ, Phùng Cổ Đạo rốt cuộc chịu không nổi bèn cất tiếng nói, “Nếu người có tâm sự không ngại thì cứ nói ra, dù ta không giúp được gì, cũng có thể làm một người lắng nghe.”

“Làm sao người biết ta có tâm sự?”

...

Bởi vì sau khi rời khỏi trà lâu, trên mặt người liền viết mười sáu chữ: tâm sự nặng nề, trong lòng không yên, khẩu thị tâm phi, tâm phiến ý loạn.

Phùng Cổ Đạo nói, “Bởi vì Hầu gia nhật lý vạn ky, ưu quốc ưu dân, có tâm sự là bình thường đó, không có tâm sự mới kỳ quái.”

Tiết Linh Bích nói, “Bản hầu quả thật có tâm sự, bởi vì bản hầu muốn đánh cược một ván, rồi lại không biết có nên cược hay không.”

“Đánh cược?” Cái tai Phùng Cổ Đạo dựng thẳng, “Không biết cược như thế nào?”

“Đánh cược về tín nhiệm.”

Phùng Cổ Đạo căn cứ dục dục mà hỏi thăm, “Ý Hầu gia là?”

“Đã từng có một thiếu niên vì để gặp được phụ thân chinh chiến ở sa trường nơi biên cương xa xôi, mà một mình lén đến quân doanh ở biên quan.” Tiết Linh Bích chấp tay sau lưng nhìn trời, thần tình nửa mê mang nửa bi thương, “Bởi vì hắc có thủ dụ của hoàng đế, cho nên một đường thông suốt tiến vào quân doanh. Cứ như vậy, hắc lén lén vào quân trưởng của phụ thân, hắc vốn tưởng rằng phụ thân hắc lúc này đang nghiên cứu địch tình, định ra chiến lược trong trướng... thậm chí là nghỉ ngơi. Nhưng khi hắc xông vào, lại thấy vị phụ thân từng tuyên bố sẽ chung thân với mẫu thân không tái thú đang cùng một nữ tử điên loạn đảo phượng.”

Phùng Cổ Đạo không dám thở mạnh.

“Thiếu niên phần nộ liền xông lên, hung hăng chất vấn phụ thân hắc. Phụ thân hắc cái gì cũng không nói, chỉ cho hắc một cái tát, sau đó bảo hắc rút đi. Thiếu niên vĩnh viễn đều nhớ rõ khi đó, đáng đập thẹn quá thành giận trên mặt phụ thân hắc. Cũng chính là khi đó, chiến thần trong cảm nhận của hắc sụp đổ.”

Phùng Cổ Đạo kiến nghị, “Nếu như cái từ thiếu niên này dùng quá vất vả, dùng ‘ta’ cũng được.”

Tiết Linh Bích liếc mắt nhìn hắc, tiếp tục nói, “Ta dưới cơn giận dữ, rời khỏi quân doanh, trụ tại trấn nhỏ ở biên quan. Ta khi đó tuy rằng vẫn còn sót lại cơn giận chưa nguôi, nhưng trong lòng vẫn mơ hồ hy vọng phụ thân sẽ đuổi theo, giải thích cho ta lúc trước bất quá chỉ là một sự hiểu lầm.” Y dừng một chút, sắc mặt trầm trọng, “Nhưng hắc vẫn không đến.”

“Loại chuyện này quả thật rất khó giải thích.” Phùng Cổ Đạo ngược lại cảm thấy tương đối đồng tình với vị đại nguyên soái làm chuyện không che mặt này. Là một nam nhân, nhất là một nam nhân có địa vị có quyền thế lại chính trực tráng niên, bởi vì nhất thời xung động mà phải chịu cảnh nửa đời sau không cưới được vợ, đây quả thật là một chuyện khiến người ta ảo não

lại phiền muộn. Bởi vậy mới nói nếu không chuẩn bị hồ đồ một đời, thì nghìn vạn lần không nên đi học tiêu sái, làm chuyện hồ đồ nhất thời.

“Cho tới ba ngày sau, ta nhận được tin dữ của phụ thân.” Tiết Linh Bích nói, “Thì ra lúc đầu phụ thân có đuổi theo tìm ta, nhưng trên đường gặp phải Ma giáo Minh Tôn... Tao ngộ bất hạnh.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Sao người biết là Minh Tôn làm nên? Theo ta được biết, Minh Tôn rất ít khi ra tay giết người. Những chuyện này thông thường là Âm Tôn làm.”

“Bởi vì thi thể của phụ thân là do Minh Tôn đưa về. Hẳn chính mồm thừa nhận, là hắn giết phụ thân. Bất quá biết chuyện này chỉ có những thân tín khi đó. Nếu không phải ta trong lúc vô ý nghe được bọn họ nói chuyện với nhau, ta cũng sẽ không biết thì ra phụ thân ta không phải chết dưới tay cường đạo theo như bọn họ nói. Cũng phải, phụ thân ta anh hùng một đời, cường đạo bình thường làm sao có khả năng khiến hắn bị một chút tổn thương! Bắt đầu từ ngày ấy, ta liền quyết định, một ngày nào đó, ta sẽ san bằng Ma giáo, sẽ giết Minh Tôn để báo thù cho phụ thân mình!”

Mỗi chữ mà y nói vang vang hữu lực như đao ném vào tấm sắt, khiến sau lưng Phùng Cổ Đạo nổi lên một luồng khí lạnh.

“Đáng tiếc khi đó ta còn quá nhỏ, võ công không đủ giỏi, trong triều cũng không có phân lượng gì. Bất quá cũng không sao, có câu tai họa lưu vạn năm, ta tin tưởng Minh Tôn sẽ không chết sớm như vậy.” Tiết Linh Bích oán hận mà cắn răng, khóa chu sa chí nhất thời đỏ tươi như máu, “Đáng tiếc hắn rất nhanh đã truyền ngôi cho đồ đệ mình. Mà đồ đệ hắn không bao lâu lại bại bởi Kỷ Huy Hoàng, rời khỏi Bể Nghề sơn.”

“Nói không chừng đây là báo ứng a.” Phùng Cổ Đạo nhỏ giọng nói, “Nếu như vậy, người cứ coi như ông trời đã thay người báo thù rồi. Hà tất tiếp tục chấp nhất thêm nữa?”

Tiết Linh Bích nhắm mắt lại, một lát mới nói, “Giết phụ thân ta là lão Minh Tôn, có câu oan có đầu nợ có chủ, ta cũng không muốn lạm sát kẻ vô tội.”

“... Ma giáo đại đa số đều là vô tội mà.” Phùng Cổ Đạo ý vị thâm trường.

“Diệt hay không diệt Ma giáo, giết hay không giết Minh Tôn với ta mà nói đều không quan trọng. Ta chỉ muốn bức lão Minh Tôn xuất hiện mà thôi. Ma giáo là tâm huyết của hã, Minh Tôn là đồ đệ của hã, ta không tin khi bọn người đó gặp phải nguy hiểm, hã còn không lộ diện.”

Phùng Cổ Đạo liếm liếm môi, nhặt nhẹo mà tổng kết, “Cho nên sở dĩ người làm nhiều chuyện với Ma giáo như vậy đều là vì bức lão Minh Tôn xuất hiện?”

“Không sai.”

“Vậy còn tàng bảo đồ?” Hã cũng không quên Tiết Linh Bích ngầm thừa nhận tàng bảo đồ là đang ở Ma giáo.

Tiết Linh Bích nghiêm mặt nói, “Đây là một chuyện khác. Khi trước được tiên đế giao phó tàng bảo đồ là phụ thân ta, chuyện này là hoàng thượng nói cho ta biết. Nhưng chúng ta lục soát khắp hầu phủ cũng không tìm được tấm tích của tàng bảo đồ. Cho nên hoàng thượng và ta đều hoài nghi tàng bảo đồ lúc đó được phụ thân mang theo bên người, bị Minh Tôn lấy đi.”

Phùng Cổ Đạo bưng tỉnh, “Suy đoán rất hợp lý. Có điều tại sao người lại nói cho ta nhiều như vậy?”

“Bởi vì ta đã nói, ta muốn đánh cược.” Tiết Linh Bích bình tĩnh nhìn hã, con người đen láy như hồ sâu, phảng phất chỉ cần hơi chút vô ý sẽ bị hút

vào, “Bất quá trước khi ta đặt cược, ta hỏi người một câu, người phải thành thành thật thật trả lời ta.”

Phùng Cổ Đạo không khỏi bày ra vẻ trang nghiêm.

“Nơi này là ngoại ô, dù câu trả lời của người không phải câu ta muốn nghe cũng không sao. Người có thể đi, ta sẽ không cản người, cũng sẽ không ghi nợ tính sổ. Nhưng nếu người gạt ta, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, ta cũng sẽ đem người thiên đao vạn quả.”

Phùng Cổ Đạo cười gượng nói, “Hầu gia, người không đe dọa ta ta cũng sẽ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất chân mà.”

Tiết Linh Bích dùng ngữ tốc cực chậm trầm giọng nói, “Người rốt cuộc có phải người mà Ma giáo phái tới hay không?”

.

.

Hoang mang hoài nghi trong lòng y phải được thanh trừ sạch sẽ, cho nên ra thành ngả bài, đặt cược, dùng tình ái cả đời đặt vào ván cược. Y từ trước tới nay có khiết phích, cuộc sống là như thế, cảm tình cũng như thế. Một quãng tình liền gánh suốt đời, không cho phép bất kỳ kẻ nào chen lấn.

NGŨ

Phùng Cổ Đạo kinh ngạc nhướng mày, lập tức lại tiu nghỉu thở dài, “Hầu gia vẫn không tin ta.”

Tiết Linh Bích làm như không nhìn thấy thất lạc trong mắt hắn, còn nói, “Nếu năm đó ta chịu lưu lại nghe phụ thân ta giải thích, có thể hắn sẽ không tráng niên tảo thế, ôm hận mà chết.”

Phùng Cổ Đạo dường như đoán được lời kế tiếp y muốn nói, trầm mặc không nói.

“Ta không muốn sai lầm thêm lần nữa.” Tiết Linh Bích nói, “Phùng Cổ Đạo, người hiểu rõ thì trả lời ta đi.”

Phùng Cổ Đạo vô tư bình tĩnh mà đáp lại cái nhìn chăm chú của y, nói, “Không phải.”

Sắc mặt Tiết Linh Bích không thay đổi, “Người có biết hậu quả khi nói những lời này không?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Quân tử thẳng thắn vô tư, ta không thẹn với lương tâm.”

Tiết Linh Bích không hề chớp mắt mà nhìn sâu vào con người của hắn, thời gian phảng phất như ngừng lại tại khoảnh khắc Phùng Cổ Đạo trả lời.

Thật lâu.

Lại thật lâu.

“Hảo, ta tin người.”

Y nghe được bản thân mình đem tiền cược nặng nề đặt lên bàn cược cô liêu.

Đầu bên kia bàn cược, có một cái tôi khác của bản thân.

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói, “Đây là lần cuối cùng Hầu gia hoài nghi ta phải không?”

Hắn nói những lời này chỉ vì trêu chọc, cũng không trông cậy Tiết Linh Bích trả lời, nhưng ngoài dự đoán chính là, Tiết Linh Bích cư nhiên gật đầu, “Ta đáp ứng người.”

Phùng Cổ Đạo khom người cúi đầu, đem toàn bộ hoảng hốt kinh ngạc trên mặt đẩy hết xuống đất, “Đa tạ Hầu gia.” Ngẩng đầu lên, sắc mặt đã mang một nét hân hoan.

Tiết Linh Bích nói, “Người nghĩ Minh Tôn thật sự đã chết chưa?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Nếu là hoàng thượng nói, vậy thì không thể giả. Bất quá Minh Tôn từ trước tới nay hành tung phiêu hốt, khó mà nắm bắt, cũng khó bảo không phải kẻ giả chết.”

Tiết Linh Bích nói, “Thỏ khôn có ba hang, lấy cách làm người của Minh Tôn mà nói, quả thật có khả năng đó. Bất quá...”

Phùng Cổ Đạo thấy y chậm chạp không tiếp tục, nhin không được bèn truy hỏi, “Bất quá cái gì?”

“Bất quá nếu gặp được ở Phượng Hoàng sơn là Minh Tôn thật sự, như vậy hẳn có chết vì đất lở hay không cũng khó mà biết được?” Tiết Linh Bích cúi người nhặt lên một nhánh cỏ khô trên mặt đất, “Minh Tôn mặc dù là kiêu hùng một đời, nhưng rốt cuộc cũng là thân thể do huyết nhục tạo nên, khó mà chống lại trò đùa của thiên địa tự nhiên.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ý Hầu gia là...”

“Ta từng hoài nghi Minh Tôn kia là do Viên Ngạo Sách giả trang, nhưng sau khi ta giao thủ với Viên Ngạo Sách, phát hiện võ công hai người tuy rằng cơ bản giống nhau, nhưng lực độ, tốc độ và góc độ xuất chiêu lại bất đồng. Viên Ngạo Sách coi như là kỳ tài luyện võ, cũng không thể nào trong khoảng thời gian ngắn đem võ công tương đồng sử ra hai loại đặc tính võ công tuyệt nhiên bất đồng.”

Phùng Cổ Đạo chớp chớp mắt nói, “Vậy ý Hầu gia là...”

“Ta hoài nghi, Minh Tôn có thể thực sự đã chết.” Tiết Linh Bích phát hiện mình dĩ nhiên vì thốt ra những lời này mà sinh ra một cảm giác nhẹ nhõm khó nói nên lời.

“Hầu gia, ta có một chuyện không rõ.” Phùng Cổ Đạo nói, “Vì sao lúc trước Hầu gia lại hoài nghi Minh Tôn ở Phượng Hoàng sơn là giả? Nếu hẳn là giả, vậy Hầu gia cho rằng Minh Tôn chân chính đang ở nơi nào?”

Tiết Linh Bích nhin không được nhoén lên khóe miệng nói, “Có lẽ là ở nơi này, trước mặt ta.”

Phùng Cổ Đạo ngậy ra như phồng, “Hầu gia, người nói sẽ không là... Hầu gia thật sự là coi trọng.”

Tiết Linh Bích nói, “Bởi vì trên người người có quá nhiều câu đố không thể đoán ra.”

Phùng Cổ Đạo lắc đầu cười khổ nói, “Hầu gia thực sự là coi trọng ta rồi. Nếu ta có thể nhận bốn chữ không thể đoán ra, chỉ e rằng lợn cái cũng có thể làm Ma giáo Âm Tôn rồi.”

Tiết Linh Bích nói, “Nếu Ma giáo Âm Tôn thật là một con lợn cái, ta nguyện ra ba nghìn lượng để nuôi dưỡng nó.”

Phùng Cổ Đạo hít ngược một hơi nói, “Ba nghìn lượng? Ta bắt đầu hối hận vì sao mình không phải con lợn rồi.”

Tiết Linh Bích bật cười.

“Hầu gia.” Phùng Cổ Đạo đột nhiên thấp giọng nói, “Bây giờ hoàng thượng và Viên Ngạo Sách giao hảo, Minh Tôn lại gặp thời vận kém, bị đất lở lấp chết, muốn bức lão Minh Tôn ra là khó càng thêm khó. Người sau này có dự định nào khác không?”

Tiết Linh Bích thu lại nụ cười, “Viên Ngạo Sách sở dĩ giao hảo với hoàng thượng, hơn phân nửa duyên cớ là có Kỷ Vô Dịch giật dây ở giữa.”

“Kỷ Vô Dịch?”

“Ta đã từng nói ta đáp ứng một người, không động Huy Hoàng môn.” Tiết Linh Bích đạm nhiên nói, “Người kia chính là đương kim thánh thượng.”

“Vì sao?” Hoàng đế và Kỷ Vô Dịch? Phùng Cổ Đạo thực sự rất khó đem hai người này đặt cùng một chỗ, chỉ nghĩ tới thôi là đã thấy sét đánh ầm ầm rồi.

“Ta biết được cũng không nhiều, hoàng thượng chỉ nói Huy Hoàng môn không thể động. Sau đó nghe các công công trong cung đề cập tới Kỷ Huy Hoàng và hoàng thượng hình như từng có giao dịch, hơn nữa chuyện liên quan tới Bể Nghề sơn, cụ thể cũng không rõ.”

“Chuyện liên quan tới Bể Nghề sơn?”

Tiết Linh Bích thấy hần thần tình cổ quái bèn hỏi, “Người nghĩ tới cái gì?”

“Ta đang nghĩ, lúc trước Kỷ Huy Hoàng bức Ma giáo rời Bể Nghề sơn, có liên quan tới hoàng thượng hay không.”

Tiết Linh Bích nhớ tới lúc trước Phùng Cổ Đạo từng nói Minh Tôn sở dĩ rời khỏi Bể Nghề sơn hoàn toàn là vì sợ uy thế của Kỷ Huy Hoàng, không khỏi nhíu mày nói, “Ý người là, Kỷ Huy Hoàng sở dĩ đối phó Ma giáo, là vì lệnh của hoàng thượng? Nhưng vì sao hoàng thượng phải hạ mệnh lệnh này chứ?” Ma giáo dù cho hoành hành giang hồ, cũng không hoành hành được tới ngôi cửu ngũ a.

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta chỉ thử suy đoán thôi.”

Tiết Linh Bích nói, “Nếu hoàng thượng không muốn có người ở lại Bể Nghề sơn, thì vì sao lại để mặc Lam Diễm mình chiếm lĩnh Bể Nghề sơn?”

Phùng Cổ Đạo nhớ lại suy đoán lúc trước Tiết Linh Bích từng đoán về Ma giáo và Lam Diễm mình, cười nói, “Hầu gia không phải còn hoài nghi Lam Diễm mình là chi nhánh của Ma giáo đó chứ?”

“Chí ít tới nay bản hầu còn chưa nghĩ ra giải thích nào tốt hơn, giải thích nguyên nhân Lam Diễm mình tiêu thất nhanh như vậy.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Có thể là hoàng thượng âm thầm giúp Kỷ Vô Dịch một tay?”

Tiết Linh Bích cảm thấy càng thêm bất khả tư nghị, “Nguyên nhân là gì?”

Phùng Cổ Đạo nhún vai nói, “E rằng chỉ có trời biết đất biết, hoàng thượng và Kỷ Huy Hoàng mới biết thôi.”

Tiết Linh Bích nói, “Kỷ Vô Dịch có thể cũng biết.”

“Kỷ Vô Dịch?” Phùng Cổ Đạo nhăn châu xoay động, “Hắn tới kinh thành rồi.”

Ngón tay tay phải của Tiết Linh Bích nhẹ nhàng điểm điểm mu bàn tay tay trái hai cái, “Mà thôi. Chuyện này cũng không quan trọng, trước mắt quan trọng là làm sao tìm được lão Minh Tôn.”

“Hầu gia có tính toán gì không?”

Y ngưng mi trầm tư trong chốc lát, “Người nghĩ, nếu ta cùng Viên Ngạo Sách làm giao dịch, hẳn có đồng ý không?”

“Lợi thế của Hầu gia là gì?”

“Ma giáo, thế nào?”

Phùng Cổ Đạo thấp giọng nói, “Hầu gia muốn giúp Viên Ngạo Sách trọng chấn Ma giáo?”

“Không chỉ trọng chấn Ma giáo, mà còn có ta làm chỗ dựa lưng nữa.” Y mỉm cười, “Giống như Đao Mộc Hồi Xuân của Tê Hà sơn trang.”

Phùng Cổ Đạo trong lòng thầm than, điều kiện như vậy trừ phi Viên Ngạo Sách thực sự biến thành một con lợn cái thì mới chịu đáp ứng. Bất quá cái miệng của hắn vẫn liên tục tán thán, “Hầu gia anh minh, chẳng tốn công sức nhất tiễn song điêu. Bán ân huệ cho Viên Ngạo Sách, lại đạt thành mục đích.”

“Đáng tiếc ta cũng không có năm chắc quá lớn.” Tiết Linh Bích thở dài, “Nếu Minh Tôn chưa chết thì tốt rồi.”

Phùng Cổ Đạo khẽ giật khóe miệng, “Ý Hầu gia là?”

“Một người từng vì tránh Kỷ Huy Hoàng mà rút khỏi Bể Nghề sơn, chắc hẳn sẽ càng thức thời.”

“Hầu gia đối với Minh Tôn thật là...” Phùng Cổ Đạo ngữ điệu quái dị nói, “Rất thương thức.”

Tiết Linh Bích khom lưng, kề sát mặt vào hắn nói, “Người không hy vọng ta thương thức người khác?”

Gương mặt tinh xảo trước mắt Phùng Cổ Đạo đột nhiên phóng đại, khóa chu sa chí tiên diễm kia đâm vào mắt hắn đến đau đớn, nhin không được ngoảnh mặt sang một bên nói, “Làm môn khách của Hầu gia, về công tự nhiên hy vọng càng ngày càng nhiều thanh niên tài俊 thuần phục Hầu gia, đem Tuyết Y Hầu phủ phát dương quang đại. Về tư, ta đương nhiên hy

vọng có thể siêu quần xuất chúng, độc chiếm vị trí đầu tiên trong mắt Hầu gia rồi.”

“Người đã thế rồi.”

Khi mạch suy nghĩ của Phùng Cổ Đạo còn hỗn hỗn loạn loạn, rối rối tung tung, Tiết Linh Bích đã nhẹ nhàng thốt ra một câu như vậy.

Phùng Cổ Đạo ngạc nhiên quay đầu lại.

Tiết Linh Bích cũng đã đứng thẳng người lên, “Sắc trời không còn sớm, chúng ta trở về đi.”

Phùng Cổ Đạo nhìn theo bóng lưng y, đột nhiên bước nhanh đuổi theo nói, “Hầu gia. Có câu này, ta không biết có nên hỏi hay không.”

“Hỏi.” Tâm tình của Tiết Linh Bích trông có vẻ không tệ.

Phùng Cổ Đạo do dự một lúc, quyết định đi thẳng vào vấn đề, “Hầu gia hoài nghi ta cũng không phải một sớm một chiều, vì sao đột nhiên thành thật với nhau rồi?”

Tiết Linh Bích nói, “Người nghĩ không thông?”

“Nghĩ không thông.” Hắn thành thành thật thật trả lời.

“Vậy nghĩ đến khi thông mới thôi.” Tiết Linh Bích cười khẽ.

Y cũng từng nghĩ rất không thông.

Phùng Cổ Đạo như vậy, rõ ràng là môn hạ của y, hẳn là nên nơi chốn đối với y cần cần dục dục, nói gì nghe nấy mới phải. Nhưng hẳn hết lần này tới lần khác lại bằng mặt không bằng lòng, mà còn bằng mặt không bằng lòng tới mức trắng trợn, thường xuyên khiến cho y nổi giận không thôi lại phải dờ khóc dờ cười. Mầm mống hoài nghi và hoang mang đã chôn xuống từ

khi đó, bởi vì hoài nghi hoang mang, cho nên thường xuyên phỏng đoán, bởi vì thường xuyên phỏng đoán, cho nên không tìm được mà quan sát hẳn, vũng vàng khóa hẳn bên người, khiến nhất cử nhất động của hẳn đều nằm trong tầm mắt của mình. Cho đến khi gặp nạn tại Phượng Hoàng sơn, phát hiện một người cà phơ cà phất như thế, cư nhiên cũng có một mặt sần sóc chu đáo. Sớm chiều tương đối, trong mắt trong lòng liền chỉ có một người là hẳn, thậm chí đã thành thói quen, ngay cả lúc trở lại hầu phủ cũng không thể sửa. Biết hẳn xung quanh hỏi thăm mình, trong lòng cư nhiên sinh ra hoan hỉ, thậm chí cả luyện công cũng không thể tĩnh tâm.

Tân niên tiến cung, gặp phải từng chuyện từng chuyện đều là chuyện khổ chuyện buồn, không thể nói cũng không muốn nói, chỉ có thể uống rượu. Thế nhưng men say ba phần, lại khiến y càng thêm buồn khổ, bởi vì mỗi kẻ có thể nhìn thấy quanh mình đều thật khó ưa. Dối mắt mà trông, thanh sắc khuyến mã*, chỉ thiếu duy nhất một người. Vì vậy lại say tới bảy phần. Gắng gượng cho tới khi hồi phủ, thấy hẳn đứng chờ trước cửa, khoảnh khắc đó trong lòng dâng lên nỗi vui sướng không thể hình dung.

*(thanh sắc khuyến mã: phẩm chỉ lỗi sống thối nát *** nhạc của giai cấp thống trị lúc trước)

Mặt thì lạnh, bởi vì trời rét mà lạnh, nhưng tâm lại nóng, bởi vì không thể kìm nén được. Nhưng vui quá hóa buồn, đánh một trận với Viên Ngạo Sách thảm bại. Kỳ thực y biết, khi đó bản thân mình cũng không phải ở trong trạng thái tốt nhất, thua là tất nhiên. Nhưng y không còn đường để lui, bởi vì người kia ở sau lưng.

Lúc say rượu, y muốn gặp chính là hẳn. Khi tỉnh lại, y muốn gặp cũng là hẳn.

Nguồn :

Tới khi đó y phải thừa nhận, cho dù bản thân biểu hiện ra thờ ơ ung dung như thế nào đi nữa, trong lòng từ lâu đã thất bại thảm hại. Hiếu đời hơn hai mươi năm, lần đầu tiên nếm được tư vị như vậy, xa lạ nhưng trong lòng nhộn nhạo. Cổ thủ vây thành cũng không phải điều y trước nay hay làm, tâm ý đã định, liền không cho phép gần trong gang tấc mà xa tận chân trời như thế. Hoang mang hoài nghi trong lòng y phải được thanh trừ sạch sẽ, cho nên ra thành ngả bài, đặt cược, dùng tình ái cả đời đặt vào ván cược. Y từ trước tới nay có khiết phích, cuộc sống là như thế, cảm tình cũng như thế. Một quãng tình liền gánh suốt đời, không cho phép bất kỳ kẻ nào chen lẫn.

Nếu thắng, thì hoan hoan hỉ hỉ đoàn đoàn viên viên.

Nếu phụ...

“Hầu gia?” Phùng Cổ Đạo thấy thần tình của Tiết Linh Bích hỗn loạn, chậm chạp không nói gì, nhìn không được hỏi, “Người đang nghĩ gì vậy?”

Tiết Linh Bích nhìn hẩn, bỗng nhiên nhoẻn miệng khẽ cười, như ngàn vạn cây lê nở rộ hoa tươi.

Nếu phụ, thì cùng mai táng xuống một nấm mồ.

.

.

Trèo tường na

Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa

LỤC

Trên đường trở về, Phùng Cổ Đạo vài lần muốn rảo bước nhanh hơn để kịp vào thành trước khi cổng đóng, nhưng Tiết Linh Bích lại cứ khư khư thong thong thả thả mà kéo tới phong hoa tuyết nguyệt.

“Hầu gia.” Khi Tiết Linh Bích đem chủ đề dẫn tới mưa xuân Giang Nam, Phùng Cổ Đạo rốt cuộc nhìn không được bèn ngắt lời, “Cổng thành không đợi người.” Ngay cả là Tuyết Y Hầu được hoàng thượng sủng tín nhất, không có thủ dụ vẫn không thể mở cổng thành.

Tiết Linh Bích lơ đãng nói, “Người không phải đã quen lấy trời làm nhà, lấy đất làm giường rồi sao?”

“Ta quen rồi, nhưng sợ Hầu gia không quen.” Phùng Cổ Đạo nói, “Đầu Xuân âm hàn, Hầu gia lại có thương trong người...” Hắn đang nói thì đột nhiên dừng lại, bởi vì Tiết Linh Bích đang dùng một loại ánh mắt rất kỳ lạ nhìn hắn.

“Hầu gia?” Hắn khẽ gọi. Chẳng biết có phải ảo giác hay không, Tiết Linh Bích hôm nay so với ngày xưa có chút bất đồng khó nói rõ.

Tiết Linh Bích trong lòng ấm áp, chậm rãi nói, “Phùng Cổ Đạo, người chớ để ta thất vọng.”

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Hầu gia đối với ta còn tồn vài phần nghi ngờ.”

“Đây là một lần đặt cược, ta thua sẽ không dậy nổi.” Tiết Linh Bích tự giấu mà cười cười.

Phùng Cổ Đạo sững sốt một lúc, cười khổ nói, “Hầu gia, bất quá chỉ là tín nhiệm ta trọng dụng ta thôi mà, hà tất nói chuyện nghiêm trọng như vậy?”

Tiết Linh Bích đáp lại bằng một nụ cười thật ẩn ý, cũng không tiếp tục kéo dài thời gian, sải bước đi tới quãng đường phía trước.

.

Tới ngoài cổng thành, sắc trời đã hoàn toàn tối lại, dãy tường thành nguy nga kéo dài tựa như một tên khổng lồ xòe hai cánh tay to lớn phủ phục trước mặt. Cổng thành quả nhiên đã đóng chặt.

“Hầu gia, nếu người có thủ dụ của hoàng thượng thì mau lấy ra đi.” Nếu Tiết Linh Bích đã có cái kiêu thông thả đảo mắt nhìn khắp nơi thế này, thế nào cũng có hậu chiêu. Phùng Cổ Đạo tin như vậy.

“Không có.” Y trả lời rất thản nhiên.

Phùng Cổ Đạo nói, “Vậy ý của Hầu gia là gì?”

Tiết Linh Bích ngẩng đầu nhìn về hướng đài quan sát, một sợi dây thừng dài từ trên buông xuống.

“Thì ra là có nội ứng a.” Phùng Cổ Đạo tiến lên kéo sợi dây, độ dài vừa vặn, có thể thấy đã sớm có chuẩn bị.

“Leo lên đi.” Tiết Linh Bích kéo kéo sợi dây.

“Mời Hầu gia trước.” Phùng Cổ Đạo khiêm nhượng nói.

Tiết Linh Bích nhướng mi nói, “Người sợ ta hại người phải không?”

Phùng Cổ Đạo vội vàng nói, “Ta là sợ mình lỡ tay, dè Hầu gia thôi.”

Tiết Linh Bích tự tiểu phi tiểu, “Người yên tâm, ta sẽ không để chuyện này phát sinh.”

(chí lí, không thể để bị “dè”, anh là công *chăm nước mắt*)

“Đương nhiên đương nhiên, Hầu gia võ công cao cường, bất quá không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất...” Phùng Cổ Đạo ập a ập ứng.

Tiết Linh Bích đạm nhiên ngắm nhìn hắn, xuất thủ như thiểm điện, trong nháy mắt cầm lấy sợi dây nhảy lên trên.

Nhìn từ xa xa, trong đêm tối như mực chỉ có một bóng người sâm bạch như lưu tinh phóng thẳng lên trên.

Phùng Cổ Đạo chỉ chớp mắt một cái, Tiết Linh Bích đã vững vàng đứng ở đầu tường quan sát hắn, trước mặt chỉ để lại một sợi dây lắc lư.

“Vì sao ta cảm thấy càng không an toàn vậy.” Phùng Cổ Đạo thì thảo tự nói, bất đắc dĩ đành nắm sợi dây.

Tường thành cao hơn bốn trượng*, nếu hắn bò tới phân nửa mà sợi dây đứt...

*(1 trượng = 10m)

Hắn ngẩng đầu lên.

Dung nhan thanh lãnh tuấn mỹ của Tiết Linh Bích sáng như minh nguyệt, khiến cho xung quanh càng thêm hôn ám.

Phùng Cổ Đạo thầm than một tiếng, cầm lấy sợi dây, hai chân đặt lên tường thành, bước từng bước leo lên trên.

Đi như vậy tuy mệt, nhưng an toàn hơn nhảy lên nhảy xuống nhiều lần, chỉ ít chân hắn vẫn có lực một chút, vạn nhất có chuyện gì, hắn cũng có thể lấy tay trảo tường thành để giảm bớt lực rơi xuống.

Đi khoảng hơn mười bước, sợi dây trong tay hắn đột nhiên bị giật lên trên, cả người theo sợi dây bay lên vài trượng.

Phùng Cổ Đạo còn chưa kịp phản ứng, bàn tay cầm sợi dây đã bị một bàn tay khác nắm lấy.

Hắn ngẩng đầu, gương mặt của Tiết Linh Bích gần trong gang tấc.

“Lên đây.” Tiết Linh Bích nắm tay hắn nhẹ nhàng kéo một cái, Phùng Cổ Đạo liền bị kéo lên đầu tường.

“Hầu gia.” Hắn chậm rãi bò từ trên đỉnh của tường thành xuống, con mắt len lén lườm binh sĩ ở bốn phía, “Hình tượng hồi này của ta có bị...”

“Không đâu.” Tiết Linh Bích trả lời rất lưu loát.

Phùng Cổ Đạo thở phào nhẹ nhõm, “VẬY là tốt rồi.” Lớn nhỏ gì cũng là một quan lục phẩm, hình tượng bất nhả kia nếu bị truyền ra, nhiều ít cũng sẽ tổn hại thể diện.

“Lén bò lên tường thành là tử tội.” Tiết Linh Bích nói, “Bất quá không truyền ra ngoài, không có nghĩa không trao đổi nội bộ.”

“...” Phùng Cổ Đạo cười gượng nói, “Ta đây coi như là bày trò cười an ủi quân sĩ, lập công cho xã tắc.”

Tiết Linh Bích lười nghe hắn ba hoa, “Còn không đi?”

“Hầu gia thỉnh.” Phùng Cổ Đạo quy củ theo sát phía sau y.

.

Tối hầu phủ, đã là giờ Hợi. (khoảng từ 9h-11h đêm)

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo chân trước vừa bước vào thư phòng, Tông Vô Ngôn chân sau đã mang theo bữa khuya cầu kiến.

“Tông tổng quản không hồ là Tông tổng quản, quả nhiên suy nghĩ chu đáo, tới rất đúng lúc.” Phùng Cổ Đạo nhìn từng đĩa cao điểm tinh xảo, mắt loan loan như vầng trăng khuyết.

“Đùa ngoài miệng có thể no sao?” Tiết Linh Bích đưa đũa cho hẳn.

Phùng Cổ Đạo tiện tay nhận lấy, định ăn, rồi lại trông mong nhìn Tiết Linh Bích nói, “Mời Hầu gia trước.”

Tiết Linh Bích lặng lẽ cười, gắp một khối bánh đậu xanh bỏ vào miệng, Phùng Cổ Đạo lúc này mới không kiêng nể gì mà bắt đầu ăn.

Tông Vô Ngôn đứng một bên, muốn nói lại thôi.

“Có việc?” Tiết Linh Bích tùy ý ăn vài miếng liền dừng đũa.

“Thái y viện gửi tin đến.” Tông Vô Ngôn nói.

Tiết Linh Bích mi phong khẽ nhướng, “Nga?”

Tông Vô Ngôn khoé mắt liếc sang Phùng Cổ Đạo, nhưng Phùng Cổ Đạo tựa như quỷ đói đầu thai, trong mắt ngoại trừ ăn thì không thấy gì nữa.

“Nói đi.” Tiết Linh Bích gật đầu.

Tông Vô Ngôn âm thầm giật mình, mặt không đổi sắc nói, “Dạ. Bọn họ kiểm nghiệm được mai Ngọ Dạ Tam Thi châm mà A Lục mang về có thoa máu của băng thiềm thừ (con cóc băng) và cuống của đoạn hồn hoa. Băng thiềm thừ bản thân không độc, nhưng vì nó sinh trưởng tại nơi chí âm chí hàn, trong máu mang theo hàn khí, có thể thúc đẩy dịch độc trong cuống của đoạn hồn hoa, nhất là nửa đêm khi âm khí thịnh nhất.”

Tiết Linh Bích nhíu mày, “Đoạn hồn hoa?”

Phùng Cổ Đạo dừng đũa, vênh tai, tập trung tinh thần lắng nghe.

Tông Vô Ngôn nói, “Đoạn hồn hoa là loại hoa trong truyền thuyết, ngay cả ngự y cũng không ngờ nó cứ nhiên lại có thật trên đời. Nghe nói loại hoa này kiêu diễm dị thường, hương hoa thơm lừng, mùi hương của nó có thể khiến cho người ta bất tri bất giác mê man tới chết, còn độc trên cánh hoa càng hơn cả thạch tín.”

“Còn cuống hoa thì sao?” Tiết Linh Bích thấy ông lại nhai một đoạn dài lại không đề cập tới điểm chủ yếu, nhin không được hỏi.

“Cuống hoa là độc mạn tính, tích lũy theo ngày tháng, cũng có thể trí mạng.” Tông Vô Ngôn bất động thanh sắc mà quan sát thần tình của Tiết Linh Bích.

Tuy rằng thần tình của Tiết Linh Bích bất biến, nhưng sầu lo giữa mặt mày lại không giấu được.

Chuyện liên quan tới tính mạng, Phùng Cổ Đạo nhin không được hỏi, “Có giải được không?”

“Có.” Tông Vô Ngôn nói, “Ngự y nói căn cứ theo ghi chép trong sách, đoạn hồn hoa thường sinh trưởng tại nơi âm lãnh ẩm thấp, thông thường là ở gần hàn đàm. Loại hàn đàm này có một loại tinh quái tên là phần cầu*, dùng máu của nó là có thể giải độc.”

*(theo như bộ “Võng du chi diễn kỹ nhất lưu”, các game thủ trong đó gọi đánh phần cầu là đánh Pikachu, nên ta nghĩ nó giống Pikachu =__=)

Phùng Cổ Đạo nghe được hầu như lệ nóng doanh tròng, “Ngự y không hồ là ngự y, quả nhiên bác văn cường ký*.” Hắn đã hoàn toàn quên lúc trước mình từng nghi ngờ y thuật của ngự y.

*(bác văn cường ký: hình dung sự thông minh uyên bác, trí nhớ tốt)

Tông Vô Ngôn ẩn ý nói, “Hôm nay là đầu xuân, hàn khí đang thịnh, chính là mùa đoạn hồn hoa nở rộ. Huyết Đồ đường kia sở dĩ dùng cuống hoa mà không phải cánh hoa, chắc là vì lúc hoa nở, người ngoài khó tiếp cận, cho nên mới phải lấy cuống hoa. Nếu như chọn lúc này đi lấy giải được e là không dễ.” Ông nói rất hàm súc. Khi đoạn hồn hoa nở mà đi lấy giải được đâu chỉ không dễ, quả thật là cửu tử nhất sinh.

...

Tuy nói như vậy, nhưng y có thể chờ, hoa có thể chờ, thậm chí phần cầu cũng có thể chờ, nhưng Tam Thi châm trong cơ thể Phùng Cổ Đạo không thể chờ.

Tiết Linh Bích đạm nhiên gật đầu nói, “Bản hầu đã biết.”

Phùng Cổ Đạo hiểu kỳ nói, “Vậy A Lục làm thế nào lấy được Ngộ Dạ Tam Thi châm?”

Ngộ Dạ Tam Thi châm mảnh như lông trâu, trong lúc đối chiến càng khó có thể phát giác, khi trước hẳn rõ ràng đã lưu tâm đề phòng nhưng vẫn trúng đòn, có thể thấy được sự lợi hại của nó, không biết A Lục làm thế nào lấy được.

“Người chết do Tam Thi châm của của Huyết Đồ đường quá nhiều, tìm trong tử thi là ra.” Tiết Linh Bích nói.

Phùng Cổ Đạo nói, “Nhưng mà Huyết Đồ đường chưa bao giờ để Tam Thi châm truyền ra ngoài.” Lúc trước hẳn cũng không phải chưa thử tìm.

“Kỹ càng cỡ nào cũng có sơ sót. Huống chi thiên hạ có nhiều quan phủ như vậy, luôn luôn sẽ có sơ sót, ngũ tác (pháp y) cẩn thận, đem châm thu hồi lại.” Tiết Linh Bích kiên nhẫn giải thích từng câu.

Phùng Cổ Đạo ngón tay kẹp đũa, như đang suy nghĩ.

Tiết Linh Bích thấy Tông Vô Ngôn còn khoanh tay đứng đó, nhân tiện nói, “A Lục đâu?”

Tông Vô Ngôn nói, “Đang trên đường tới Bể Nghề sơn.”

“Bể Nghề sơn?” Tinh quang trong mắt Tiết Linh Bích chợt lóe, “Vì sao?” Hẳn lúc trước không phải ầm ĩ la hét đòi về sao?

“Giang hồ đồn đãi, Ma giáo tìm được thi thể của Minh Tôn ở Phượng Hoàng sơn, hiện giờ đang chuyển về Bể Nghề sơn.” Ông dừng lại một chút, nói, “Chuyện Hầu gia và Minh Tôn đại chiến ở Phượng Hoàng sơn đã truyền khắp giang hồ, người giang hồ đều cho rằng Minh Tôn là chết dưới tay Hầu gia. Lần này Viên Ngạo Sách đến kinh thành, người giang hồ đều cho rằng hẳn là vì tới báo thù cho Minh Tôn, kinh thành không ít đồ phưởng đã âm thầm tổ chức đánh cược về Hầu gia và hẳn. Cho nên A Lục đến Bể Nghề sơn dò hỏi thực hư.”

“Lại là cược.” Tiết Linh Bích tự tiếu phi tiếu mà liếc nhìn Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo cười gượng.

Tiết Linh Bích nói, “Bản hầu nhớ rõ lúc rời khỏi Phượng Hoàng sơn, đã bảo A Lục lục soát khắp núi, vì sao không tìm được thi thể Minh Tôn?”

Tông Vô Ngôn nói, “Có thể là do khi đất đá sạt lở, sơn thạch trượt xuống, chôn thi thể bên trong.”

“Có thể?” Tiết Linh Bích đối với đáp án này hiển nhiên không quá hài lòng, cười lạnh nói, “Người đem bức họa của Đoan Mộc Hồi Xuân lưu lại trong phòng bản hầu gửi cho hẳn, bảo hẳn tìm cơ hội nhìn xem thi thể trong tay Ma giáo có phải là bản nhân Minh Tôn hay không.”

Tông Vô Ngôn cúi đầu nói, “Dạ.”

Tiết Linh Bích sờ sờ vết thương trên cổ, trầm giọng nói, “Nếu Minh Tôn thực sự chết ở Phượng Hoàng sơn, tại sao ngày đó Viên Ngạo Sách không thay hãn báo thù?” Y tuy rằng chưa từng gặp Minh Tôn, nhưng mơ hồ nghĩ một người như vậy sẽ không dễ dàng chết thế kia.

Phùng Cổ Đạo nói, “Cái này ta biết. lúc trước Âm Tôn bị Kỳ Huy Hoàng bắt nhốt trong Thập Ác lao tròn tám năm, Minh Tôn từ đầu tới cuối đều khoanh tay đứng nhìn, đừng nói là cứu, ngay cả thăm hỏi cũng chưa từng làm. Đối với việc này, Âm Tôn vẫn canh cánh trong lòng, cho nên sau này Minh Tôn năm lần bảy lượt thỉnh Âm Tôn quay về Bể Nghề sơn đều bị từ chối.”

“Vậy lần này Viên Ngạo Sách lên kinh làm gì?” Tiết Linh Bích nhớ tới trà lâu và hoàng đế, trong lòng mơ hồ có dự cảm không tốt.

Tông Vô Ngôn đột nhiên nói, “Nếu Minh Tôn đã chết, vậy chủ trì ma giáo hẳn là Âm Tôn rồi.”

Tiết Linh Bích hí mắt lại, “Ý ngươi là?”

Phùng Cổ Đạo đập bàn nói, “Hắn muốn khôi phục Ma giáo?”

Tông Vô Ngôn giả vờ như lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, “Thì ra là thế.”

Tiết Linh Bích giờ này mặc kệ ông diễn trò, thấp giọng nói, “Nếu là như vậy, có thể giải thích vì sao hãn phải gặp hoàng thượng.”

Thiên hạ hiện nay có thể từ trong tay y giúp Ma giáo lật ngược tình thế, cũng chỉ có đương kim hoàng đế mà thôi.

Tiết Linh Bích: Tình đến chỗ sâu, thân bất do kỷ.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Ái Muội Hữu Lý [3]

THẤT

“Nếu hoàng thượng ân chuẩn khôi phục Ma giáo, vậy không phải Hầu gia...” Phùng Cố Đạo liếc đến Tông Vô Ngôn, bỗng nhiên ngừng lại. Hắn không biết Tông Vô Ngôn biết được bao nhiêu về chuyện lão tướng quân.

Tông Vô Ngôn biết điều cúi người nói, “Thuộc hạ xin cáo lui.”

Tiết Linh Bích nhìn ông, chậm rãi gật đầu.

Tông Vô Ngôn lui ra cửa. Ngay khoảnh khắc cửa đóng lại, hai hàng lông mày như sợi dây mà xoắn vào nhau.

Tiết Linh Bích lắng nghe đến khi tiếng bước chân của ông xa dần mới nói, “Người không cần quá kiêng dè hắn, hắn chỉ là tai mắt của hoàng hậu thôi, đối với chuyện của phụ thân ta hắn nhất thanh nhị sở.”

Phùng Cố Đạo giật mình nói, “Hắn là tai mắt của hoàng hậu?” Hắn càng giật mình chính là Tiết Linh Bích biết rõ, nhưng lại mặc kệ.

“Đỡ hơn việc thường xuyên tuyên ta vào cung tuyển phu nhân, xếp một quản gia vào trong phủ còn có thể chịu được. Chỉ ít năng lực làm việc của Tông Vô Ngôn không kém.” Y thấy Phùng Cố Đạo không nói, cười hỏi, “Hắn không phải đã tiến cử người sao?”

Phùng Cố Đạo cười nói, “Nói như vậy, Tông tổng quản quả thật là nhân tài.” Nếu không có trường tụ thiện vũ*, có thể nào mọi việc đều thuận lợi

như vậy?

*(trường tụ thiện vũ: tay áo càng dài thì càng dễ múa đẹp. Ý nói người có chỗ dựa, làm việc càng dễ thành công; giỏi luôn cúi, đi cửa sau)

“Đáng tiếc không thể vì ta sử dụng.”

“Lấy thủ đoạn của Hầu gia, còn sợ không thể thu phục hẳn?”

Tiết Linh Bích nói, “Mặc dù có thể, nhưng cũng không nên.” Tông Vô Ngôn là người của hoàng hậu, nếu y thu ông về bên mình, chắc chắn là khiêu khích hoàng hậu. Hoàng hậu tính tình đa nghi, sau khi biết sẽ xảy ra càng nhiều sự cố.

Phùng Cổ Đạo là kẻ thông minh, lập tức hiểu ra quan hệ lợi và hại trong đó.

“Bất quá vài năm nay hoàng thượng và hoàng hậu dần dần sinh ra hiềm khích, hoàng thượng năm nay càng liên tiếp đề bạt Sử quý phi Sử thái sư để chèn ép phe phái của hoàng hậu, hai bên tuy rằng không tới mức thế như nước lửa, nhưng cũng khó mà dung hòa.”

Phùng Cổ Đạo 囍nói, “Với các loại ‘công lao vĩ đại’ của Sử thái sư và nhi tử của hắn dành cho Lương Hữu Chí, ta thực sự nghĩ không ra lý do hoàng thượng đề bạt bọn hắn.”

Tiết Linh Bích nói, “Chuyện hoàng gia chuyện triều đình, làm sao có thể phân rõ thị thị phi phi.”

Phùng Cổ Đạo tinh tế ngẫm những lời này, nói, “Vậy nếu hoàng thượng ân chuẩn đặc xá Ma giáo thì sao bây giờ?”

Tiết Linh Bích mâu sắc trầm xuống. Nếu hoàng đế đã định ngày hẹn Viên Ngạo Sách, đã nói lên việc này vô cùng có khả năng.

“Chỉ e việc tìm lão Minh Tôn khó càng thêm khó.” Phùng Cổ Đạo khẽ kêu, “Hầu gia?”

Tiết Linh Bích đứng lên, đẩy song cửa nhìn ánh trăng bên ngoài, gần từng chữ một, “Vô luận thế nào, ta cũng nhất định tìm cho ra hãn.” Trong mắt y lóe ra tia ngoan lệ, so với ánh trăng càng thêm âm lãnh.

Phùng Cổ Đạo mấp máy môi. Vị ngọt của điểm tâm từ môi và răng lan ra rất nhanh.

.

Đi dạo một vòng trong ngoài kinh thành, sau khi trở về phòng thì Phùng Cổ Đạo qua loa tắm rửa một cái, ngã đầu liền ngủ.

Mê mê man man ngủ chưa được khoảng nửa nén hương, hãn liền bị âm hưởng vụn vặt trên nóc nhà truyền đến đánh thức.

Bốn phía quanh phòng hãn ít nhất ẩn nấp bốn cao thủ, bốn cao thủ khoảng nhất nhị lưu.

Chẳng lẽ Huyết Đồ đường đã hành động?

Hãn vén chăn bật dậy, với tay quơ lấy chiếc áo khoác quên trả của ai kia phủ lên người, giả vờ bày ra dáng dập buồn ngủ mơ hồ đi ra cửa, theo hành lang đi tới nhà xí.

Tiếng bước chân trên mái hiên quả nhiên theo sát như hình với bóng.

Trong lòng hãn hơi trầm xuống, bước chân nhanh hơn.

Hãn cũng không phải e ngại vài tên thích khách này, mà là e ngại sẽ bại lộ thân thủ, đến lúc đó chỉ e không cần Huyết Đồ đường đối phó hãn, Tiết Linh Bích cũng sẽ không bỏ qua. Trong đầu đột nhiên hiện lên cuộc đối

thoại với Tiết Linh Bích lúc chạng vạng, cùng với thần tình của y khi đó, trong lòng không hiểu sao lại sinh ra cảm giác bất an.

Trước khi che giấu tung tích tiến vào hầu phủ, hãn cũng đã dự liệu trước tất cả hậu quả, đã làm ra dự định xấu nhất, bao quát việc bại lộ thân phận, cùng Tiết Linh Bích bình nhận tương kiến (rút vũ khí chém nhau).

Lúc đó hãn chỉ tính ở lại hầu phủ một đoạn thời gian, một mặt để tránh né sự truy sát của Huyết Đồ đường, một mặt điều tra rõ ý đồ đối phó Ma giáo của Tiết Linh Bích, đương nhiên, nếu có thể bắt giữ Tiết Linh Bích, lấy y làm con tin để đàm điều kiện với triều đình thì càng tốt. Nhưng diễn biến sự việc đột ngột thay đổi, đầu tiên là đất lở cắt ngang kế hoạch bắt người của bọn hãn, sau đó lại trời lên tảng bảo đồ của triều đình và ân oán của lão tướng quân, khiến hãn phải tiếp tục ẩn nấp, cho đến khi nghĩ ra một phương án càng thêm viên mãn.

Hôm nay phương án càng thêm viên mãn ấy đã ở ngay trước mắt, nhưng vì sao trong lòng lại có một tia dị dạng?

Động tĩnh trên mái hiên càng lúc càng gần.

Hãn lắc lắc đầu, nỗ lực đem dị dạng hắt ra ngoài não, hai tròng mắt vốn đang mê mang nhất thời thanh tỉnh không gì sánh được. Hãn xoay bước, chạy tới viện tử của Tiết Linh Bích.

.

Đêm khuya.

Đại đa số địa phương ở phủ đệ đều tĩnh lặng.

May là Phùng Cổ Đạo rất rõ ràng về lộ tuyến tuần tra của thị vệ trong phủ, cố ý chọn nơi nhiều người mà đi, những thích khách này quả nhiên không dám lộ diện. Nhưng kỳ quái chính là, ngay cả những nơi chỉ có tiếng

gió thổi lá cây xào xạc, thích khách cũng chỉ một mực bám gót, không hề hiện thân.

Lẽ nào lần này bọn hắc đến chỉ là vì dò đường?

Phùng Cổ Đạo nghĩ thì cứ nghĩ, nhưng dưới chân không hề thả lỏng tí nào.

Cho đến khi đi đến hai gốc tùng xanh biếc trước viện tử của Tiết Linh Bích, hắc mới lạng lẽ thở phào, tiến lên gõ cửa.

Cửa kéo kẹt một tiếng mở ra.

Phó dịch gác đêm kinh ngạc nhìn hắc, “Phùng gia?”

“Hầu gia ngủ chưa?” Phùng Cổ Đạo thông dong nói.

Phó dịch nói, “Ngủ rồi, Phùng gia có việc gì gấp sao?”

“Phải.” Cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp, đương nhiên là việc gấp.

Phó dịch suy nghĩ một chút, “Ta đi thông truyền.” Phùng Cổ Đạo hiện nay là hồng nhân trước mặt Tiết Linh Bích, không thể đắc tội.

“Không cần.” Phùng Cổ Đạo giơ tay ngăn lại, “Cạnh phòng ngủ của Hầu gia có gian khách phòng nào không?”

“Tây sương có một gian...” Phó dịch nghi hoặc.

“Ta vào đó nghỉ một đêm.” Với võ công của Tiết Linh Bích, cự ly như vậy chắc chắn không thể không nghe được động tĩnh. Nếu thích khách thực sự động thủ, hắc cũng có thể giả ngây giả dại kéo dài thời gian, chờ y cứu viện. Hắc thấy phó dịch vẻ mặt nghi hoặc, vội nói, “Nếu Hầu gia đã đi ngủ,

ta cũng không dám quấy rầy, cho nên ngủ ở phụ cận, chờ sáng mai có thể sớm bẩm báo cho hần.”

Phó dịch lúng túng nói, “Nhưng mà ta không làm chủ được.”

“Sợ gì chứ, có ta đây.” Phùng Cổ Đạo lách qua hần đi vào trong.

Thích khách vẫn đi theo gần đó, nhưng thủy chung không hề ra mặt.

Phó dịch thấy hần quen đường đi một mạch vào trong, đành phải bất đắc dĩ theo sát phía sau nói, “Ta đi chuẩn bị chặn bông.”

“Làm phiền.” Phùng Cổ Đạo ôm quyền.

Bước vào nội viện, liền thấy cửa phòng ngủ của Tiết Linh Bích đang rộng mở.

Ánh nến từ bên trong yếu ớt hắt ra.

Phùng Cổ Đạo ngẫm thở ra một hơi dài, vỗ vỗ vai phó dịch, đi tới trước cửa.

Tiết Linh Bích ngồi bên bàn uống trà, trên người khoác một chiếc áo khoác đỏ thẫm, càng tôn lên gương mặt trắng như tuyết của y.

“Hầu gia.” Phùng Cổ Đạo ở ngoài cửa ắp lễ.

“Vào đi.” Tiết Linh Bích thuận tay giúp hần ngã chung trà, mu bàn tay trái hướng về phía cửa bị gió đêm thổi vào nên ửng đỏ.

Phùng Cổ Đạo lúc này mới tiến đến, đóng cửa lại.

Tiết Linh Bích hỏi, “Việc gấp?”

Phùng Cổ Đạo một hơi uống cạn trà nóng, trên người mới ấm lên một chút, không kịp suy nghĩ đã nói, “Ta vốn định đi nhà xí, đi tới đi tới phát

hiện quên trả Hầu gia áo khoác, cho nên tiện đường đi trả.” Hãn nói, cởi áo khoác xuống, đưa qua.

Ánh mắt Tiết Linh Bích từ chiếc áo khoác trên tay hãn chậm rãi chuyển tới áo mỏng trên người hãn.

Phùng Cổ Đạo nhìn không được mà rung mình một cái.

Mặc dù trong phòng đặt hai cái noãn lò, nhưng thoáng cái cởi áo khoác ra vẫn thấy lạnh.

Tiết Linh Bích đứng lên, tiếp nhận áo khoác trong tay hãn, lại giúp hãn phủ lên người, rồi hỏi, “Chuyện gì?”

Phùng Cổ Đạo bị hỏi ghen.

Việc phát hiện thích khách thì không thể nói. ‘Võ công’ của hãn không đến cảnh giới này.

“Thật ra, những lời ngươi nói lúc chạng vạng, ta đã nghĩ thật lâu.” Hãn chậm rãi mở miệng, trong óc phiên giang hải đảo, nghĩ tiếp theo nên nói cái gì.

Nhưng hãn cứ ấp a ấp úng khiến Tiết Linh Bích lại hiểu thành một ý nghĩa khác, hai tay chậm rãi bắt ở phía sau, mười ngón xiết chặt.

“Ta nghĩ.” Phùng Cổ Đạo cúi đầu, con ngươi liêu mạng mà đảo lia lịa.

“Nghĩ thế nào?” Tiết Linh Bích nhìn không được hỏi.

“Nghĩ... nghĩ...” Hãn đột nhiên ngẩng đầu, “Ngươi nghĩ chuyện ngươi và Viên Ngạo Sách các đồ phùng trong kinh thành mở tỉ lệ cược là bao nhiêu?”

“...” Tiết Linh Bích nhíu mày nói, “Cái gì?”

Tay của Phùng Cổ Đạo quơ quơ giữa không trung, “Ta nói là, tỉ lệ cược về trận luận võ của người và Viên Ngạo Sách. Vừa này Tông tổng quản không phải đã nói đồ phường kinh thành...” Thanh âm dưới cái nhìn đăm đăm của Tiết Linh Bích hạ xuống càng lúc càng nhỏ.

Tiết Linh Bích chậm rãi nói, “Người nửa đêm nửa hôm tới phòng ta là vì hỏi tỉ lệ cược của đồ phường kinh thành?”

...

Phùng Cổ Đạo đột nhiên thở ra một hơi, đặt mông ngồi lên trên ghế, “Thật ra ta ngủ không được, cho nên muốn tìm người tâm sự.”

“Ngủ không được? Vì sao ngủ không được?” Tiết Linh Bích nói.

“Ta cũng không biết, chỉ là cảm thấy trong lòng có gì đó nặng trĩu.” Hắc nhắc ấm trà, lại ngã một chung trà.

“Nga?” Tiết Linh Bích chậm rãi ngồi xuống.

Phùng Cổ Đạo nói, “Đúng rồi, Hầu gia, không bằng chúng ta tiếp tục nói về mưa xuân Giang Nam đi.”

Tiết Linh Bích để mặc cho hắc kéo Đông kéo Tây, “Người muốn nói cái gì?”

“Người nói mưa xuân Giang Nam... và nắng xuân Giang Nam có quan hệ gì nhỉ?”

Tiết Linh Bích sắc mặt không đổi nói, “Quan hệ tỷ muội.”

“Hầu gia thiệt là khô hài.” Phùng Cổ Đạo vừa cười vừa âm thầm sửng sốt. Với võ công của Tiết Linh Bích không lý nào không nghe ra có thích khách ở phụ cận a. Hay là y giả vờ không biết, muốn dụ địch thâm nhập một lưới bắt hết?

Có tiếng bước chân vội vã đi tới, phó dịch lúc này đứng ngoài cửa nói, “Khởi bẩm Hầu gia, chẵn bông của Phùng gia đã chuẩn bị xong.”

Phùng Cổ Đạo cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của Tiết Linh Bích, cười gượng nói, “Ta sợ chúng ta trò chuyện quá ăn ý tới mất ăn mất ngủ, cho nên riêng thỉnh hân sắp xếp một gian sương phòng cho ta nghỉ.”

Mi đầu của Tiết Linh Bích khẽ nhướng lên.

Phùng Cổ Đạo nhớ tới y khiết phích, cho rằng y khó chịu, vội nói, “Thật ra tới tới lui lui cũng không tồi, có thể tiện thể thưởng thức phong cảnh ven đường. Ách, trở lại chuyện chính, mưa xuân Giang Nam...”

Ai ngờ Tiết Linh Bích lại nói, “Viện tử của người quả thật hơi hẻo lánh.”

Phùng Cổ Đạo sững sốt.

“Không bằng sau này ở đây luôn đi.”

Tiết Linh Bích giải quyết dứt khoát, chặn cho Phùng Cổ Đạo nửa ngày không nói được gì.

“Hầu gia?”

Y nhướng mi, “Thế nào?”

“... Anh minh.”

Phùng Cổ Đạo cáo từ. mặc kệ sau này ra sao, chí ít tối nay nhìn chung cũng an toàn. Lấy chàng vạng và tối hôm nay, Tiết Linh Bích hai lần cư xử chân thành với hân mà xem, đã biết cái mạng này nhất thì tam khắc vẫn rất an toàn. Về phần sau này...

Hân không tiếp tục nghĩ nữa.

“Phùng Cổ Đạo.” Tiết Linh Bích ở phía sau gọi hần.

Phùng Cổ Đạo xoay người.

Tiết Linh Bích đứng trước cửa, sợi tóc đen như mực nhu thuận mà rũ xuống trước ngực, “Mặc dù Huyết Đồ đường giết người vô số, vô khống bất nhập, cũng chỉ là huyết nhục chi khu, phạm nhân chi thể. Ta đã phải bắt đại cao thủ trong phủ thay phiên bảo hộ người, an tâm ngủ đi.”

(Vô khống bất nhập: chỗ nào cũng nhúng tay vào, lợi dụng mọi cơ hội. Huyết nhục chi khu, phạm nhân chi thể: cơ thể bình thường làm ra từ máu thịt)

Phùng Cổ Đạo giật mình ngẩn ra.

Tiết Linh Bích xoay người đóng cửa.

Lưu lại một mình Phùng Cổ Đạo đứng trong đình viện, nhìn gian phòng đã tắt đèn thật lâu.

BÁT

Trước sau lẫn qua lẫn lại lâu như vậy, Phùng Cổ Đạo lần thứ hai nằm bò trên giường, còn chưa nhắm mắt, cơn đau bụng như bị kim châm đã đuổi cơn buồn ngủ của hần đi không còn một mảnh.

Hần ngồi dậy, vừa vận công chống đỡ, vừa oán thầm mấy tên cao thủ bảo hộ. Nếu không tại bọn họ, hần cũng sẽ không hoang mang tới mức quên cả thời gian. Nếu sớm vận công, đau đớn có thể giảm bớt rất nhiều, nhất là hần dạo gần đây đối với việc đối phó Ngộ Dạ Tam Thi châm đã ngày càng tâm đắc.

Thật vất vả chịu đựng cho cơn đau trôi qua, hần lau mồ hôi lấm tấm trên trán, ngửa đầu ngã vật xuống gối.

.

Ngày hôm sau khi trời vừa tảng sáng, hân liền tỉnh dậy, đầu tiên là cảm thấy vô lực, trần trọc hai lần liền bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Hân sờ sờ cái trán, hơi nóng.

“Không phải chứ.” Phùng Cổ Đạo mở mắt, suy yếu mà thở hổn hển một hơi, nhìn trướng đỉnh.

Gian phòng này tuyệt đối không hợp với bát tự của hân, nếu không thì tại sao lúc trước vẫn ăn ở bình thường, hết lần này tới lần khác vừa mới tới gian phòng này thì đã phát sốt rồi?

Hay là ông trời đang nhắc nhở hân, không nên tiếp cận Hầu gia quá mức?

Trong đầu hân đột nhiên toát ra một ý niệm như thế, lập tức ý niệm này theo độ nóng trên trán, liều mạng mà thiêu đốt toàn bộ tâm tư hân, khiến đầu hân càng lúc càng nặng hơn.

Phùng Cổ Đạo vật vã trên giường tới trưa, rốt cuộc có người chú ý tới sự tồn tại của hân.

Tông Vô Ngôn ở ngoài cửa nói, “Phùng tiên sinh, Hầu gia cho mời.”

Phùng Cổ Đạo ngo ngoạy một lúc, hữu khí vô lực nói, “Đã biết.”

Tông Vô Ngôn rời đi không bao lâu, nha hoàn liền bưng dụng cụ tẩy sấu (rửa mặt súc miệng) chờ trước cửa.

Phùng Cổ Đạo da mặt mặc dù dày, nhưng còn chưa dày đến nỗi làm khó dễ tiểu cô nương, đành phải không tình không nguyện mà rời giường.

.

Chờ hần đến thư phòng, đã là giờ mùi (từ 13h-15h).

Tiết Linh Bích đang đứng sau án (bàn dài), cúi đầu nhìn bức họa trong tay.

“Hầu gia.” Hần hành lễ.

“Người đến đây xem, bức họa này thế nào?” Y không ngẩng đầu lên mà nói.

Phùng Cổ Đạo chậm rãi đi tới.

Bức tranh vừa đập vào mắt, Phùng Cổ Đạo đã nghĩ: Lãng phí một tờ giấy lớn.

Nếu không phải trên đầu có chữ vương (王) kia, hần tuyệt đối không nhận ra đây là một lão hổ, trên thực tế nói nó là mèo cũng còn gượng ép. Mà gò đất dưới chân lão hổ này... có lẽ là gò đất nhĩ, từng đoàn từng đoàn màu vàng, gò đất cư nhiên không biết tại sao mà lại nổi trên mặt nước. Tuy nói binh đến tướng chặn, nước tới đất ngăn, nhưng đất ở đây cũng quá ít, ngoại trừ tự chui vào lưới, mang theo lão hổ cùng nhau chìm xuống đáy nước, hần không nhìn ra được kết cục thứ hai.

“Thế nào?” Tiết Linh Bích truy hỏi.

Phùng Cổ Đạo trịnh trọng nói, “Rất có phong cách cá nhân.”

“Phụ thân ta sở tác. Hần gọi lão hổ này là cô đảo chi vương.”

“...” Phùng Cổ Đạo bừng tỉnh nói, “Cô đảo, a, thì ra là cô đảo.” Trách không được có thể sừng sững trên mặt nước không chìm.

Tiết Linh Bích rút cuộc ngẩng đầu, lập tức biến sắc, tay phải vươn tới mặt hần.

Phùng Cổ Đạo vô thức ngoảnh đầu đi, nhưng vẫn không tránh thoát.

“Người đang sốt?” Tiết Linh Bích cảm nhận được sự mềm mại dưới mu bàn tay truyền đến, tâm thần rung động, vội vã thu tay lại nói, “Đã đi xem đại phu chưa?”

“Chưa.” Phùng Cổ Đạo cảm thấy trên mặt càng sốt dữ dội.

Mi đầu Tiết Linh Bích cau lại, nhưng lúc này cũng không muốn tiếp tục trách hằn, “Người nằm xuống tháp (giường nhỏ) đi, ta đi truyền đại phu.”

Tuy rằng Phùng Cổ Đạo ước gì tìm được một chỗ để nằm, nhưng vẫn nhin không được hỏi, “Hầu gia tìm ta...”

“Chuyện này để sau nói tiếp.” Tiết Linh Bích nói, mở cửa đi ra ngoài.

Phùng Cổ Đạo cúi đầu, ánh mắt đảo qua lạc khoản* trong bức họa, thấp giọng nói, “Phụ thân?”

*(lạc khoản: gần giống với chữ ký, khi vẽ tranh thì ấn dấu mộc có tên mình lên đó, hoặc khi viết thư thường đề tên người viết bên dưới)

.

Hầu gia tự thân xuất mã, đại phu đương nhiên phải chạy vội tới, chỉ hận phụ mẫu không sinh thêm hai cái đùi.

Vừa vào cửa thì thấy Phùng Cổ Đạo đang cuộn mình nằm trên tháp, đỏ mặt tía tai.

Tiết Linh Bích tuy rằng không nói một lời, nhưng đại phu vẫn cảm thấy áp lực trên người càng nặng. Lập tức bắt mạch, tham lưỡi (kiểm tra lưỡi), lại hỏi về ẩm thực gần đây của Phùng Cổ Đạo thật tỉ mỉ, chỉ sợ thiếu sót tí ti.

Thằng đến nhiều lần xác định chỉ là tâm tư lao lực quá độ, thậm chí âm dương mất cân đối, khí huyết hư suy, mới nơm nớp lo sợ mà khai phương thuốc.

Tiết Linh Bích khi hần hạ bút viết xuống chữ đầu tiên, đột nhiên nói, “Hần trúng Ngọ Dạ Tam Thi châm, có phải là hàn độc nặng thêm không?”

Đại phu vội vã rút bút lại, lập đi lập lại, “Có thể, có thể.”

“Lúc này không phải người nói âm dương mất cân đối, khí huyết hư suy sao?”

“Cái này, cái này...” Đại phu nói, “Cái này cũng là có thể.”

Tiết Linh Bích: “...”

Đại phu cẩn cẩn dực dực mà nhìn gương mặt càng lúc càng hắc trầm của y, trong đầu hoảng đến nỗi hai chân như nhũn ra. Hần vào phủ còn chưa tới một năm, đừng nói mặt đối mặt nói chuyện với Hầu gia thế này, ngay cả xa xa nhìn mặt một cái cũng rất ít, huống chi đối diện với sắc mặt y lúc này.

Phùng Cổ Đạo rốt cuộc nhìn không được, bèn nói, “Trước tiên dựa theo hần nói trị thử xem đã.” Dù sao cũng đỡ hơn hai người bọn họ giương mắt nhìn nhau, ném hần sang một bên.

Đại phu đáng thương mà nhìn Tiết Linh Bích.

Tiết Linh Bích gật đầu một cái rất khẽ.

Đại phu lúc này mới hoảng loạn hạ bút, sau đó phóng đi bốc thuốc sắc thuốc.

Phùng Cổ Đạo thấy Tiết Linh Bích đứng ở nơi đó không nói, thử hỏi, “Có phải hoàng thượng lại muốn truy phong lão tướng quân làm Trấn Quốc Công?”

Tiết Linh Bích ngạc nhiên cúi đầu nhìn hần, “Làm sao người biết?”

“Đoán thôi.” Phùng Cổ Đạo nói.

“Không phải Trấn Quốc Công.” Khóe miệng y lộ ra một tia cười nhạt, “Là Trung Nghĩa Vương.”

Phùng Cổ Đạo thật sự giật mình, “Trung Nghĩa Vương?” Theo hần biết, đương triều từ khi khai quốc đến nay, vẫn chưa từng xuất hiện chuyện phong vương khác họ, “Hoàng thượng thực sự rất sùng tín người.” Trừ những lời này, hần đã không biết nên nói cái gì.

Tiết Linh Bích nói, “Vinh quang vô thượng bằng nguy hiểm vô thượng, vinh sùng vô thượng bằng thỏa hiệp vô thượng.”

“Sao lại nói như vậy?”

“Nếu ta thụ phong, như vậy Tuyết Y Hầu phủ vốn đã danh tiếng như sóng xô càng trở thành mục tiêu cho mọi người công kích. Từ xưa quyền thần ân sủng vô song có mấy người được toàn thân trở ra.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Vậy vinh sùng vô thượng bằng thỏa hiệp vô thượng là có ý gì?”

Trong mắt Tiết Linh Bích lộ ra một nét lo lắng, “Hoàng thượng muốn tự tay đề biển cho Ma giáo.”

(đề biển: viết hoành phi, là cái tấm ván người ta treo trên trước cửa ấy)

Trên mặt Phùng Cổ Đạo tràn đầy kinh ngạc.

Tự tay đề biển chẳng khác nào chính mồm thừa nhận.

“Người đồng ý không?” Hần hỏi.

Tiết Linh Bích đạm nhiên nói, “Ta được phép không đồng ý sao?”

Để khiến y bằng lòng, hoàng đế không tiếc dùng miếng mồi phong vương khác họ. Kỳ thực bọn họ đây đó trong lòng đều biết rõ ràng, hoàng đế là không có khả năng phong vương khác họ, phụ thân y dù công huân có cao hơn nữa thì làm sao bằng được khai quốc nguyên huân(người lập công lớn)? Khai quốc nguyên huân còn không thể xưng vương sau khi mất, hẳn lại có đức có tài gì? Hoàng đế biểu đạt như thế chỉ có một ý, thả Ma giáo một con ngựa, là điều bắt buộc.

Phùng Cổ Đạo nói, “Vậy tiếp theo người chuẩn bị làm thế nào?”

“Có câu ngoài sáng trong tối. Nếu không thể làm công khai, vậy thì lén làm.” Tiết Linh Bích thấy Phùng Cổ Đạo vẫn mê mang như cũ, liền nhắc nhở, “Qua lâu như vậy, không biết Tê Hà sơn trang đã trùng kiến như thế nào rồi.”

“Hầu gia chuẩn bị dùng Tê Hà sơn trang để đối phó Ma giáo?”

“Chuyện giang hồ, giang hồ lo.”

Phùng Cổ Đạo khen, “Hầu gia anh minh.”

Tiết Linh Bích lại cười nói, “Người hảo hảo dưỡng bệnh, việc này ta tự có chừng mực, Hộ bộ ta đã phái người đi báo. Về phần máu phần cầu, ta đã phái người ở các nơi tìm kiếm hàn đàm.”

Phùng Cổ Đạo ngẩng mặt duỗi thẳng chân, mỉm cười nói, “Ta hiện tại chỉ chờ mong Huyết Đồ đường sớm ngày đưa lên cửa.”

“Huyết Đồ đường.” Trong mắt Tiết Linh Bích hiện lên một tia sát ý, “Ta sớm muộn cũng sẽ nhổ tận gốc bọn chúng.”

Nghĩ đến hạo kiếp lúc trước của Ma giáo, Phùng Cổ Đạo tự đáy lòng cầu khẩn cho bọn hắn.

Đại khái vì triệt để thực hiện bốn chữ thuốc đắng già tật, thuốc bưng đến trước mặt Phùng Cổ Đạo một chén so với một chén cang ngao đến đậm đặc, sắc thật đắng.

Phùng Cổ Đạo trước kia cho rằng mình không phải là người sợ đắng, nhưng liên tiếp uống ba ngày, hắn phải thừa nhận nếu như câu ‘ăn được khổ trong khổ’ chính là khổ như thế này, vậy thì hắn không thêm làm người đứng trên kẻ khác*...

*(Thành ngữ gốc: “ăn được khổ trong khổ, mới là người đứng trên kẻ khác”. Chữ 苦 có hai nghĩa: đắng và khổ, câu gốc có nghĩa là chịu khổ hơn người, còn câu của bạn Đạo là xuyên tạc, ý muốn nói mình phải uống thuốc đắng)

Ba ngày nay Tiết Linh Bích chỉ lúc chạng vạng mới đến phòng hắn ngồi một lát, nhưng ngậm miệng không nói chuyện công sự, chỉ nói vài thú sự trên phố.

Phùng Cổ Đạo năm lần bảy lượt muốn hỏi tiến triển, đều bị y ngăn lại.

Cho nên khi Phùng Cổ Đạo nằm trên giường lăn lộn vật vã miễn cưỡng gượng tới ngày thứ tư, liền bỏ ngoài tai lời dặn của đại phu, khoác áo khoác, nhanh chân chạy ra bên ngoài.

Chuyện hoàng thượng tự mình đề biển cho Ma giáo đã truyền rộn rã trong kinh thành, ai cũng cho rằng Ma giáo trở mình, Hầu gia nguy hiểm rồi. Hết lần này tới lần khác sau khi hoàng thượng đề biển, lại ban thưởng

cho Tiết Linh Bích một quyển kinh Phật tự mình trích sao (chọn lọc sao chép). Không nói cái khác, chỉ là chữ ít chữ nhiều cũng có thể nhìn ra hai bên bất đồng. Vì vậy lời đồn Hầu gia thất sủng lại tự động tan thành mây khói.

Phùng Cổ Đạo ngồi trong trà quán, cười tủm tỉm nghe mấy bàn xung quanh nước miếng tung bay mà thêm mắm thêm muối. Tuy rằng tin tức ở những nơi thế này nửa thật nửa giả, nhưng bỏ đi phần khoa trương trong đó, còn lại luôn luôn đúng tám chín phần mười.

Hắn vừa ăn đậu phộng, vừa kéo qua tiểu nhị đang châm trà bên cạnh, “Ta nghe nói Tuyết Y Hầu và Ma giáo Âm Tôn được mở canh bạc, không biết tỉ lệ như thế nào?”

Tiểu nhị lau mồ hôi hướng về phía hắn nhe răng cười, “Công tử từ vùng khác đến phải không? Hầu gia và Âm Tôn đã tỉ võ xong rồi.”

“Nga?” Bàn tay bóc đậu phộng của Phùng Cổ Đạo hơi khựng lại, “Vậy kết quả thế nào?”

“Hầu gia thua chứ sao. Dù sao người ta là võ lâm cao thủ chân chính, nghe nói ngay cả Thiết Bút Ông cũng phải phong hắn làm thiên hạ đệ nhất cao thủ, Hầu gia hắn đánh trận thì lợi hại thật đấy, bất quá võ công thì... hắc hắc.” Tiểu nhị dùng tiếng cười để thay thế câu nói tiếp theo, nhưng Phùng Cổ Đạo dùng đầu gối cũng hiểu hắn muốn nói chính là ‘Hoa quyền tú thối’*, ẩn dụ chính là không biết tự lượng sức mình.

*(hoa quyền tú thối: quyền cước ra đẹp mắt nhưng không có sức mạnh)

Khách nhân bàn bên cạnh tới lại đi, đi lại tới.

Nhưng hắn vẫn không nhúc nhích mà ngồi tại chỗ, thanh âm bên cạnh dần dần thối qua bên tai hắn, thành gió.

Tĩnh dưỡng bốn ngày cũng đủ để hần nghĩ rất nhiều chuyện, tỷ như lời mà Tiết Linh Bích nói ở ngoại thành ngày ấy. Hần cũng không biết vì sao mình lại lưu ý cuộc đối thoại đó như vậy, chỉ là câu nói về đánh cược kia luôn khiến trong lòng hần có chút bất an, trong đầu mơ hồ có đáp án, nhưng hần lại chậm chạp không dám vạch trần lớp khăn đỏ phủ trên đáp án đó.

Thế nhưng, nên tới luôn luôn sẽ tới, so với việc tiếp thu một cách bị động, chẳng bằng chủ động tìm đáp án.

Nghĩ tới đây, tất cả tâm tình trong mắt hần ngưng kết thành sương. Thi thi nhiên nhiên móc ra bạc vụn đặt trên bàn, hần theo đường cũ trở về.

.

Sắc trời dần tối, những người bán hàng rong tốp năm tốp ba bắt đầu đi nhanh ra ngoại thành.

Trên đường bắt đầu vắng vẻ.

Hần từ rất xa đã nhìn thấy đèn ***g đỏ treo cao cao ở phía trước, bước chân chậm lại.

Cao thủ theo hần cũng bước chậm lại.

Đi tới gần, đèn ***g trên cao.

Dưới đèn ***g đỏ, một nữ tử với hàng mi lá liễu đôi mắt sáng ngời đang đứng dựa vào cửa, nụ cười như nắng mùa xuân. Như cảm ứng được đường nhìn của hần, nàng nghiêng đầu, tiểu ý trên mặt vẫn lan tràn đến trong mắt, “Công tử”. Tiếng gọi mềm tới tận xương khiến ba chữ ‘Xuân Ý phường’ ở tầm biển trên cao được biểu đạt đến vô cùng lâm li tấn trí.

.

.

Mì dương xuân

CỬU

Phùng Cổ Đạo gọi một băng ghế nhỏ, buộc chặt áo khoác ngồi một bên đại môn Xuân Ý phường, từ xa nhìn lại, cùng với bức tường màu tro đậm phía sau hòa thành một thể. Ánh sáng của hai chiếc đèn ***g đã thấp bao phủ trên dáng người thướt tha của nữ tử.

Bên trong chậm rãi truyền ra tiếng nhạc.

Nữ tử quay đầu lại cười với hắn, “Là Ưc Cựu Tình của Phiêu Linh Yến.”

“Phiêu Linh Yến? Ưc Cựu Tình?” Phùng Cổ Đạo nghe tiếng đàn réo rất thảm thiết, nhin không được nói, “Vì sao lại lấy cái tên như vậy, đàn từ khúc như vậy?” Đến thanh lâu, không phải tầm hoan tác nhạc sao?

Bạn đang ?

Nữ tử nói, “Sung sướng chỉ ở đương thời. Một người vô luận đương thời có bao nhiêu hoan lạc, ngày sau nhớ tới luôn luôn buồn nhiều hơn vui. Bởi vì hoan lạc trước đây chỉ gợi lên cái không hoan lạc, hay không đủ hoan lạc ngày nay. Nên khi hồi tưởng hoan lạc, sẽ là cay đắng. Nhưng bi thương bất đồng, một người vô luận hiện tại có bao nhiêu khoái lạc, nhớ lại chuyện xưa bi ai lúc trước, luôn luôn sẽ từ đó mà bi thống tận trong tim.”

Phùng Cổ Đạo nhất thời nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, “Nói có lý.”

“Mỗi người đều có chuyện phiền lòng, khách nhân tới nơi này thính khúc cũng thế. Cho nên có đôi khi từ khúc như vậy lại càng có thể khiến bọn họ nghe mà không quên.” Nàng nói, tiểu ý lại thâm sâu vài phần.

Phùng Cổ Đạo phản bác, “Luôn luôn có kẻ háo sắc.”

“Nếu háo sắc, sao lại nhân rồi thính khúc trong đường (sảnh)?”

Phùng Cỗ Đạo cười nói, “Nói như vậy, thế nhân đều đang tự tìm phiền não.”

“Cũng không hẳn vậy.” Nữ tử nói, “Trên đời này luôn luôn có người rộng lượng mà nhìn tới phía trước. Nếu là không buông được hoan lạc trước kia, sao không nỗ lực để hoan lạc tái hiện? Nếu là hồi ức đau thương trước kia, sao không cảnh tỉnh đừng khiến bi kịch tái hiện? Nhân sinh ngũ vị*, cái thìa nằm trong tay người.”

*(Nhân sinh ngũ vị: chua, ngọt, đắng, cay, mặn; cuộc đời cũng giống như món ăn, đều phải nếm trải những vị này, muốn nếm vị nào thì tùy bản thân lựa chọn)

Phùng Cỗ Đạo đứng lên, nghiêm mặt nói, “Cô nương có từng nghĩ rời khỏi nơi này?” Nữ tử như vậy không nên bị bao phủ trong mảnh phong trần này.

“Người không hỏi vì sao ta lưu lạc tới nơi này sao?” Nàng cười khanh khách hỏi, thần tình không có nửa điểm hối tiếc bị thương cho mình.

“Anh hùng chớ hỏi xuất xứ, mỹ nhân cũng thế.”

“Ta là quan kỹ*.” Nàng nói.

*(quan kỹ: kỹ nữ chuyên cung phụng quan viên, phân biệt này do triều đình đặc biệt đặt ra, quan kỹ không chỉ có tư sắc đơn thuần mà tất cả đều phải biết cầm kỳ thi họa...)

Mí mắt Phùng Cỗ Đạo chậm rãi rũ xuống, thu lại kinh ngạc và tiếc hận trong mắt. Nữ tử như vậy là không cần người khác đồng tình thương hại, cũng không phải coi nhẹ tự xem mình là thanh cao, mà là không cần thiết,

vân đạm phong khinh. “Tại hạ Phùng Cổ Đạo, không biết có vinh hạnh biết được quý danh của cô nương hay không.”

“Tiểu Tiểu.”

Phùng Cổ Đạo nâng mắt.

Nàng chớp chớp mắt, sáng như sao sớm.

Tiếng bước chân trong dự liệu lại ngoài dự liệu hấp tấp vang lên sau lưng, Phùng Cổ Đạo thả lỏng thân thể, để mặc vai mình bị một cánh tay mạnh mẽ kiềm lại.

“Phùng Cổ Đạo.” Thanh âm lạnh lẽo của Tiết Linh Bích thối qua bên tai hắn, “Người không biết quan viên bản triều không được ra vào nơi trắng hoa sao?”

Phùng Cổ Đạo giả vờ kinh ngạc quay đầu, “Ta nhớ rõ chỉ là không được nghỉ đêm thôi mà? Huống chi, ta chỉ tới nơi này hỏi chỗ nào có Bích Loa Xuân tốt nhất thôi mà, cái này hắn là không vi phạm luật pháp triều ta chứ?”

“Hỏi Bích Loa Xuân hỏi nửa nén hương?” Tiết Linh Bích buông tay ra, chậm rãi lắng đi lửa giận bốc lên ngay khoảnh khắc vừa nghe tin.

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói, “Ta và vị Tiểu Tiểu cô nương này vừa gặp đã hợp, nhịn không được hàn huyên thêm vài câu.”

Tiết Linh Bích dường như rút cuộc cũng chú ý tới bên cạnh còn có một người, liếc mắt thoáng nhìn.

Tiểu Tiểu cười tủm tỉm nói, “Ta đón khách bán rẻ tiếng cười, cùng ai cũng hợp ý. Nếu công tử có thể đi vào ngồi một lát, chúng ta tự nhiên càng thêm hợp ý. Bích Loa Xuân mà công tử muốn uống chúng ta nơi đây cũng

có, tuy rằng không thể vào miệng cam thuần như Trương Ký, nhưng Trương Ký cũng không có oanh ca yển ngữ, hát hay múa giỏi như chúng ta ở đây.”

Phùng Cổ Đạo nổi theo lời của nàng, “Xin nhận hảo ý của cô nương. Chỉ là mắc phải nghiện trà, nhịn không được.”

“Vậy ta cũng không dám lưu khách rồi.” Tiểu Tiểu hướng hân tặng cho một ánh mắt thu ba lúc chia tay, nhanh nhẹn xoay người dời sang bên kia, lưu lại nơi này cho hai người.

Tiết Linh Bích hừ lạnh nói, “Người nghiện trà từ hồi nào vậy? Sao ta không biết?”

“Vốn không có, ở trong trà quán nghe người ta nói tới hoa bay tứ tung, liền bị gọi lên.” Phùng Cổ Đạo thuận miệng nói bừa.

“Bệnh trong người khỏi chưa? Đi được nhảy được?”

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Nằm trên giường ba ngày, xương cốt muốn nhũn cả ra rồi, cho nên đi ra một chút.”

“Người chuẩn bị bao giờ hồi phủ?” Khẩu khí của Tiết Linh Bích hơi thả nhẹ. Kỳ thực trong tích tắc khi nhìn thấy Phùng Cổ Đạo ngay ngoài cửa Xuân Ý Phương đưa lưng về phía y, dây đàn kéo căng trong lòng thoáng cái buông lỏng. Hình ảnh phụ thân tại doanh trường quang lửa thân thể dây dưa cùng nữ tử trong nháy mắt bị đẩy ra ngoài, đáy mắt đáy lòng đều bị bóng lưng thản nhiên của Phùng Cổ Đạo lấp đầy.

May thật...

May thật.

Phùng Cổ Đạo nhún vai nói, “Mua Bích Loa xuân rồi về liền.”

Tâm tư đã định, ba đào cuộn trào mãnh liệt trong mắt Tiết Linh Bích liền chuyển thành sóng ngầm, “Nga. Không đi vào ngồi một lát rồi lại đi sao?”

Phùng Cổ Đạo kinh ngạc nói, “Hầu gia nói có thật không vậy?”

Tiết Linh Bích nhếch môi, tự tiểu phi tiểu mà liếc hằm.

“Nếu như Hầu gia mời thì... Vậy cung kính không bằng tuân lệnh.” Phùng Cổ Đạo không đợi Tiết Linh Bích mở miệng, thân thể tựa như cá chạch mà trượt vào.

Tiết Linh Bích mâu sắc trầm xuống.

Hầu phủ cao thủ cấp tốc xuất hiện phía sau y, nhỏ giọng nói, “Thuộc hạ đã phái người âm thầm vây quanh Xuân Ý Phường.”

Tiết Linh Bích hỏi, “Trà quán có người nhắc đến Bích Loa Xuân?”

Cao thủ suy nghĩ một chút, “Hình như có. Trà quán người nhiều lời nhiều, thuộc hạ cách khá xa, nghe không rõ.”

“Vậy người nghe được hằm...” Tiết Linh Bích thấy Tiểu Tiểu đang đứng phía bên kia cửa, nàng trong mắt tràn đầy tiểu ý mà nhìn sang. Chỉ là vừa đối diện, hằm liền có cảm giác chật vật như bị nhìn thấu.

“Hầu gia?” Cao thủ thấy y trì trệ không đáp, nhỏ giọng nhắc nhở.

“Thôi.” Y xua tay. Có thể y đã nghĩ quá nhiều, nếu đã đặt cược, vậy nên học cách hoàn toàn tín nhiệm. “Nếu có vạn nhất, ưu tiên bảo hộ Phùng Cổ Đạo.”

Cao thủ ngẩn ra.

Tiết Linh Bích đạm nhiên nói, “Người cho rằng bản hầu không có năng lực tự bảo vệ mình sao?”

“Dạ.” Cao thủ lĩnh mệnh đi, rất nhanh đã biến mất trong đoàn người.

.

Tiếng đàn ngừng, tiếng địch nổi lên, nhẹ nhàng như nước róc rách trong dòng suối nhỏ, nhất thời xua tan không khí ảm đạm ban nãy, vài bàn tiệc rượu trong đường, đều là nói nói cười cười.

Phùng Cổ Đạo chọn một vị trí ở góc ngồi xuống, bên ngoài có phủ rèm che.

Có nữ tử dung mạo tú lệ đưa lên hoa quả tươi.

“Công tử một mình?” Nữ tử dâng quả xong, thuận thế ngồi xuống bên cạnh hắn.

Phùng Cổ Đạo cầm một miếng lê đút vào trong miệng, vừa nhấm nuốt vừa nói, “Hai mình.”

“Cũng là phiên phiên giai công tử như công tử?” Nàng che miệng cười, tươi sáng động nhân.

Phùng Cổ Đạo khước mắt thoáng nhìn Tiết Linh Bích tiến đến, cao giọng nói, “Ta so với hắn, như ánh đèn đom đóm so với ánh trăng sáng rọi, lại như đá cuội so với ngọc lam điền*.”

*(ngọc lam điền là một loại ngọc có tiếng thời cổ đại, vào thời Tần đã được dùng để chế tạo ngọc tỷ, các triều đại hoàng thất và dòng dõi hiển quý đều xem ngọc lam điền như trân bảo)

Tiết Linh Bích vén rèm mà vào.

Đôi mắt nữ tử nhất thời sáng ngời. Nàng lăn lộn phong trần nhiều năm, duyệt vô số người, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy người có nhân phẩm cao quý tuấn mỹ như thế.

“Công tử nói đùa.” Nàng hướng về phía Phùng Cổ Đạo thản nhiên cười nói, sóng mắt lại liên tiếp bắn về phía Tiết Linh Bích.

Tiết Linh Bích mặt không biểu tình lấy ra một thỏi bạc đặt lên bàn.

Nữ tử cũng không lập tức nhận lấy, mà là nhẹ nhàng khảy sợi tóc bên má, lộ ra cằm cổ trơn bóng trắng như tuyết, “Công tử uống rượu gì?”

“Một ấm Bích Loa Xuân*, hai chén mì Dương Xuân**.”

*(Bích Loa Xuân: một trong thập đại danh trà của Trung Quốc, thuộc trà xanh, rất lâu trước kia được gọi là Động Đình trà hay ‘hách sát nhân hương’ tạm dịch ‘mùi thơm điếng người’, sau tới thời Khang Hi, Khang Hi đi tuần tình cờ nếm thử loại lục trà này, cực kỳ tán thưởng nhưng lại cảm thấy cái tên ‘hách sát nhân hương’ quá bất nhã nên đổi thành Bích Loa Xuân.)

** (Mì Dương Xuân, còn được gọi là mì nước hay mì nước dùng, là một loại mì chỉ có nước canh và mì chứ không có bất luận một loại thức ăn phối liệu nào khác.)

“Hảo.” Nữ tử dịu dàng cười, vươn tay nhận bạc, đứng dậy đang muốn đi, lại nghe y nói, “Khi đưa thức ăn tới, người không cần tới.”

Bóng lưng nữ tử khẽ khựng lại, ngoảnh đầu nhìn hẩn, phong tình ngàn chùng.

Tiết Linh Bích mặt tựa hàn sương.

Nữ tử than nhẹ, nhẹ nhàng lui ra.

“Không có mỹ nhân như ngọc, thế nhưng lang tâm như sắt.” Phùng Cổ Đạo cảm khái nói.

Tiết Linh Bích nhướng mi, có dụng ý khác nói, “Hoặc là lang tâm như ngọc, thế nhưng quân tâm như sắt.”

Phùng Cổ Đạo hạ giọng nói, “Từ xưa có câu, gần vua như gần gộp. Bất quá hoàng thượng nguyện ý tự tay trích sao kinh Phật cho người, có thể thấy được sùng tín của hãn đối với người không như bình thường. Hầu gia nên mở rộng tấm lòng một chút.”

(mỹ nhân ý nói bạn kỹ nữ; lang tâm ý nói bạn Đạo; quân tâm ý nói bạn Bích, “quân” ở đây tạm hiểu theo nghĩa “lang quân”, nhưng bạn Đạo lại cố ý hiểu thành “quân chủ” tức là nhà vua)

Con mắt Tiết Linh Bích lấp lánh mà đăm đăm nhìn hãn.

Phùng Cổ Đạo vẽ mặt thành khăn.

“Thật không?” Tiết Linh Bích ngoảnh mặt sang một bên.

Có thiếu nữ đưa lên Bích Loa xuân và mì Dương Xuân.

“Hầu gia muốn ăn mì Dương Xuân?” Phùng Cổ Đạo cầm đũa lên bắt đầu nhúu mày.

“Thân thể người vừa bình phục, ăn nhẹ một chút thì tốt hơn.” Tiết Linh Bích cầm đũa, gấp sợi mì, chậm rãi ăn.

Phùng Cổ Đạo rốt cuộc không nén được cơn đói trong bụng, cũng bắt đầu ăn.

Tiếng địch dần ngưng.

Phùng Cổ Đạo ừng ực uống hết nước dùng, lấy tay áo lau môi nói, “Dễ nghe.”

“Người hiểu âm luật?” Tiết Linh Bích cũng chậm rãi buông đũa.

“Không hiểu, nhưng thích nghe.” Phùng Cổ Đạo nói, “Từ khúc dễ nhớ có thể khiến người ta vui vẻ thoải mái, quên hết sủng nhục.”

Tiết Linh Bích nói, “Như vậy cũng coi như biết sơ.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Hầu gia hiểu?”

“Cũng biết sơ.” Tiết Linh Bích khước mắt thấy được một mặt thân ảnh vừa vào, sắc mặt nhất thời lạnh xuống.

Phùng Cổ Đạo theo ánh mắt của y nhìn lại, thấy được một nhóm công tử lòe loẹt tiền hô hậu ủng đi vào.

“Hầu gia nhận thức?”

“Sử Diệu Quang?”

Phùng Cổ Đạo không khỏi nhìn thêm vài lần, “Với dung mạo của hã, rất khó tưởng tượng hã có một tỷ tỷ làm quý phi.”

Tiết Linh Bích nói, “Tỷ tỷ hã với hã là cùng cha khác mẹ.”

“Thì ra là thế.”

Vị trí bọn họ ngồi tuy khuất, nhưng hai người như vậy vô luận ngồi ở nơi nào cũng đủ để khiến người ta chú mục.

Ánh mắt của Sử Diệu Quang quét sang bên này, liền không thể dời đi, vội vã kêu gọi những người bên cạnh, đi tới bên này.

“Tham kiến Hầu gia.” Hã mang vẻ mặt kinh hãi, “Không ngờ có thể gặp Hầu gia ở nơi này, thực sự là nhân sinh hà xử bất tương phùng*.”

*(nhân sinh hà xử bất tương phùng: ý nói người với người biệt ly luôn sẽ có cơ hội gặp lại, gần giống với câu ‘trái đất tròn’)

Tiết Linh Bích thân nhiên nói, “Bản hầu nhớ rõ kỳ thuật chức (báo cáo công tác) đã qua.”

Sử Diệu Quang nói, “Vốn là định trở lại, nhưng hoàng thượng thương cảm hạ quan cùng phụ mẫu quanh năm xa cách, khó có thể tần hiếu, liền cho hạ quan nán lại kinh thành hai ngày.”

Phùng Cổ Đạo giả vờ kinh ngạc nói, “Lẽ nào Sử thái sư cũng tới?”

Quay sang hẳn, sống lưng của Sử Diệu quang lập tức thẳng lên, “Vị này chính là...”

“Hạ quan chủ sự Hộ bộ, Phùng Cổ Đạo.”

Sử Diệu Quang tuy rằng quay về kinh chưa được vài ngày, nhưng Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo hai người là nhân vật nóng bỏng nhất kinh thành hiện nay, làm gì mà không biết quan hệ giữa bọn họ, sắc mặt lập tức lại biến đổi nói, “Thì ra là Phùng đại nhân.”

“Tiểu nhân, tiểu nhân thôi. Không đại bằng Sử đại nhân.”

Sử Diệu Quang nhất thì tam khắc không hiểu được hẳn là tán thưởng hay là trào phúng, đành phải cười gượng nói, “Hầu gia và Phùng đại nhân cùng tới?”

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Hạ quan chưa trải nhiều sự đời, tuy rằng là một quan trong kinh, nhưng xã giao không rộng bằng Sử đại nhân a.”

Sử Diệu Quang lần này có thể xác định hẳn là giả bất thiện (kẻ tới không có thiện ý), nụ cười khề thu lại, “Không dám không dám. Những người này chỉ là nhóm bạn lúc nhỏ của hạ quan mà thôi.”

Phùng Cổ Đạo quay đầu nói với Tiết Linh Bích, “Hầu gia, không bằng người cũng gọi vài nhóm bạn lúc nhỏ tới đây cho xôm tụ đi?”

Tiết Linh Bích thản nhiên nói, “Không phải đã có người rồi sao?”

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Phác Sốc Hữu Lý [1]

Phùng Cổ Đạo: Một bôi Bích Loa Xuân, uống ra thảm kịch.

NHẤT

Phùng Cổ Đạo vẽ mặt thụ sủng nhược kinh, “Hầu gia nói đùa, hạ quan chỉ là một tiểu quan lục phẩm, ngay cả mép bàn của Sử đại nhân còn không chạm tới, càng khỏi nói tới việc đánh đồng với các vị đại nhân đây.”

Tiết Linh Bích chậm rãi hớp nước trà.

Sử Diệu Quang nhìn ra bản thân tiếp tục nán lại thì chỉ là tự rước lấy nhục, vội vã thoát thân nói, “Hầu gia và Phùng đại nhân thỉnh chậm rãi dùng, hạ quan không dám quấy rầy nhị vị, xin cáo lui.”

Phùng Cổ Đạo trong khoảnh khắc khi hần xoay người, đột nhiên thốt ra một câu, “Sử đại nhân có nghe nói chưa? Lương Hữu Chí tại Phượng Hoàng sơn bị thích khách giết chết rồi, Lương phu nhân đang muốn lên kinh cáo ngự trạng.”

“Sao lại thế được!” Sử Diệu Quang bỗng nhiên xoay người buột miệng nói ra.

“Sao lại không thể thế được?” Phùng Cổ Đạo tự tiểu phi tiểu.

Sử Diệu Quang tim đập thịch một cái, rất nhanh thu liễm thần sắc nói, “Ta cùng với hần suy cho cùng cũng là đồng bào* một thời, đột nhiên nghe

được tin dữ của hần, trong lòng cực kỳ bi ai, cho nên có chút thất thố, còn thỉnh Hầu gia và Phùng đại nhân thứ lỗi.

*(đồng bào同袍: bào = áo dài, ý nói cùng làm quan)

Phùng Cổ Đạo nói, “Thì ra là thế, có câu xem người không thể chỉ xem tướng mạo, người ngoài chỉ thấy Sử công tử ngày đêm sinh ca, lưu luyện chốn trăng hoa, nhưng nhìn không ra Sử công tử kỳ thực là một người chí tình chí nghĩa.”

Sử Diệu Quang bị hần nói tới mức đỏ bừng cả mặt, ôm quyền cho có lệ rồi bỏ đi.

Chờ hần đi rồi, Phùng Cổ Đạo nhỏ giọng nói, “Xem ra lúc trước thích khách đến Phượng Hoàng sơn tám chín phần mười là Sử gia phái tới.”

Tiết Linh Bích nói, “Ta biết.”

Phùng Cổ Đạo khẽ giật mình, nhưng lại lập tức cười nói, “Hầu gia thấy rõ mọi việc, nhìn lá rụng biết mùa thu đến, những việc nhỏ thế này đương nhiên không thoát khỏi pháp nhãn của Hầu gia. Bất quá... Hầu gia biết từ lúc nào?”

“Người còn nhớ rõ ta từng tiến cử người trước mặt Cố tướng không?”

“Nhớ rõ.”

“Vậy là trước đó.” Nếu không điều tra rõ ràng hần không phải người phái thích khách, sao y có thể hợp tác với hần.

Phùng Cổ Đạo tán thán nói, “Hầu gia làm việc quả thực lời lệ phong hành (sấm rền gió cuốn).”

Tiết Linh Bích đạm nhiên cười, tạm thời có thể xem là nhận lời ca ngợi của hần.

Sử Diệu Quang và đám bằng hữu của hắn đã khuất sau đầu cuối tại cầu thang lầu hai.

Ngón tay Phùng Cổ Đạo nhẹ nhàng vuốt ve cái chén, liên tục uống từng ngụm, thản nhiên thưởng thức thiếu nữ thanh xuân nghe nhạc khởi vũ trong đường.

Tiết Linh Bích thì nghiêng đầu nhìn hắn.

Đột nhiên, trên lầu truyền ra một tiếng thét chói tai.

Ngay sau đó là một loạt tiếng bước chân lộn loạn, liên tục có người hô to, “Giết người, giết người...”

Phùng Cổ Đạo nhìn vài cảm y thanh niên từ trên thang lầu ngã nhào xuống, nhíu mày nói, “Hầu gia có thấy bọn họ trông rất quen mắt không?”

Tiết Linh Bích nói, “Bằng hữu của Sử Diệu Quang.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Chẳng lẽ Sử Diệu Quang đã xảy ra chuyện?” Trong giọng nói có chút hả hê.

Tiết Linh Bích hí mắt lại, đứng dậy nhìn sang lầu hai, “Có cao thủ.”

Phùng Cổ Đạo theo đứng lên nói, “Đã như vậy, chúng ta trở về trước đi.”

Lúc này Xuân Ý phờng một mảnh hỗn độn, vô số khách nhân từ trong phòng gian bao sương lao ra, y quan bất chỉnh mà nhào ra ngoài cửa. Nữ tử thét chói tai trốn vào hậu viện lầu một.

Phùng Cổ Đạo thấy bước chân Tiết Linh Bích không dịch chuyển, đành phải đứng đó, nói, “E rằng trải qua chuyện này, Xuân Ý phờng tổn thất thảm trọng.”

Tiết Linh Bích đột nhiên phóng như gió đến dưới thang lầu, túm lại một cầm y thanh niên đang sợ đến nhũn cả chân bò vài lần vẫn chưa đứng lên được, “Xảy ra chuyện gì?”

“Giết, giết người.” Cầm y thanh niên run run muốn nắm tay y, lại bị Tiết Linh Bích hất ra.

“Cứu mạng.” Cầm y thanh niên chưa từ bỏ ý định mà lao tới phía y, lại bị Tiết Linh Bích nhoáng một cái lách khỏi, đi lên trên lầu.

Phùng Cổ Đạo đi theo sau y, hơi nhúu nhúu mày, dừng bước, hỏi cầm y thanh niên kia, “Ai giết ai?”

“Mặt nạ quỷ, mặt nạ quỷ giết Sử Diệu Quang, Sử Diệu Quang.” Cầm y thanh niên thân thể càng thêm run lẩy bẩy, chân hình như bồng dưng có khí lực, đột ngột đẩy hẳn ra, không hề quay đầu lại mà chạy ào ra cửa.

Mi đầu Phùng Cổ Đạo càng nhúu chặt, chậm rãi đi lên trên.

Người kịp chạy đã chạy không còn một móng, không kịp chạy thậm chí chưa kịp mặc y phục chỉ có thể khẩn cấp khóa chặt cửa.

Khi chân Phùng Cổ Đạo vừa bước lên lầu hai, nghe được trong không ít gian phòng truyền đến tiếng tủ giường di động, nhưng tiếng binh nhận tương giao lại càng rõ rệt.

Một thanh âm biếng nhác vang lên ở đầu cuối hành lang, “A Sách, ta mệt rồi.”

Phùng Cổ Đạo theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy bên cửa sổ ở đầu cuối có một bạch diện thiếu niên khoảng mười bảy mười tám đang đứng, gương mặt phúng phính trắng mịn giống như khắc ra từ ngọc, thủy linh khả ái không nói nên lời.

Dường như cảm ứng được ánh mắt của hắn, thiếu niên nhìn sang, sau đó chớp chớp mắt với hắn, “Lần đầu gặp mặt, ta là Kỷ Vô Dịch.”

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Huy Hoàng môn Kỷ môn chủ thiếu niên anh hùng, Phùng Cổ Đạo ngưỡng mộ đã lâu.”

“Lời này nghe nhiều rồi, cũng rất không thú vị.” Kỷ Vô Dịch ngáp một cái.

Phùng Cổ Đạo đi tới bên cạnh hắn, từ góc độ của hắn mà nhìn, vừa lúc có thể thấy được cửa của một gian phòng rất lớn đang mở toang, hai cao thủ đang triển đấu bên trong. Một người là Viên Ngạo Sách, người kia là... Tiết Linh Bích.

Phùng Cổ Đạo trừng mắt thật to, “Sao bọn họ lại đánh nhau?”

“Vốn là A Sách đang đánh với một tên giả quý không biết xấu hổ. Sau đó tên đó chạy, hắn tới, bọn họ liền đánh nhau.” Kỷ Vô Dịch nói rất nhiều miệng.

Nhưng Phùng Cổ Đạo nghe hiểu được, “Lý do đánh nhau là gì?”

“Hắn nói A Sách giết người.”

“Giết ai?” Lẽ nào người giết Sử Diệu Quang là Viên Ngạo Sách? Nhưng cảm y thanh niên lúc này rõ ràng nói là mặt nạ quý a. Lấy hiểu biết của hắn về Viên Ngạo Sách, người này thà rằng bị khắp thiên hạ truy lùng, cũng sẽ không làm chuyện giấu đầu lòi đuôi.

“Nhạ.” Kỷ Vô Dịch hướng về phía thi thể đã bị giẫm đạp vô số lần mà bĩu bĩu môi.

“...” Phùng Cổ Đạo lấy lại bình tĩnh nói, “Đầu hắn đâu?”

Kỷ Vô Dịch nói, “Bị sát thủ lấy đi làm kỷ niệm rồi.”

Phùng Cổ Đạo: “...”

Kỷ Vô Địch nói, “Sát thủ cũng cần cảm giác vinh dự.”

“... Bọn họ muốn đánh tới chừng nào?” Phùng Cổ Đạo lảng sang chuyện khác.

Kỷ Vô Địch nói, “Tới lúc bọn họ tìm được cảm giác vinh dự.”

“...” Phùng Cổ Đạo đột nhiên phát hiện, ở trước mặt Kỷ Vô Địch, bất luận dời đến chủ đề nào cũng đều xoay vòng vòng, rất nhanh sẽ trở lại điểm ban đầu.

Kỷ Vô Địch nói, “Đúng rồi, ta nhớ ra rồi.”

“Cái gì?” Phùng Cổ Đạo hiểu kỳ hỏi.

“Ta nhớ ra người là ai rồi.” Kỷ Vô Địch nghiêm túc nhìn hắn.

Phùng Cổ Đạo: “...”

“Người là phản đồ Ma giáo, A Sách nói lần này tới kinh thành dạo phố xong tiện thể giết người luôn.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ám Tôn lần trước lại không giết ta.”

“Ân, ta biết.” Kỷ Vô Địch gật đầu nói, “A Sách nói lần trước còn chưa dạo phố xong, không thể cụt hứng.”

Phùng Cổ Đạo khiêm tốn thỉnh giáo, “Vậy có biện pháp nào để hắn vĩnh viễn không dạo phố xong không?”

“Có.” Kỷ Vô Địch nói, “Thủ tiêu A Sách.”

...

Lẽ nào đôi luyện nhân không để ý cái nhìn thể tục trong truyền thuyết này cãi nhau sao?

Phùng Cổ Đạo còn đang suy đoán, chợt nghe Kỷ Vô Dịch nói, “Ta nghĩ người này thật xinh đẹp, phi thường xinh đẹp.”

Động tĩnh trong phòng thoáng cái phóng đại lên.

Kiểm pháp của Viên Ngạo Sách càng thêm sắc bén, nhưng Tiết Linh Bích trước đó đã tiến hành đi sâu nghiên cứu kiểm pháp của hắn, chiêu thức phá giải cũng được diễn luyện vô số lần, ngày hôm nay lại không dính một giọt rượu, trạng thái cực tốt, cho nên hai người kịch liệt thì kịch liệt, nhưng lại đánh đến ngang tài ngang sức, nhất thời khó phân cao thấp.

Phùng Cổ Đạo hậu tri hậu giác phát hiện, người xinh đẹp trong miệng Kỷ Vô Dịch là Tiết Linh Bích.

“Người thích người kia hả?” Kỷ Vô Dịch nói.

Phùng Cổ Đạo giật mình nhảy dựng, “A?”

“Ta thích A Sách, cho nên dù rất là mệt mỏi, vẫn nguyện ý đứng ở đây xem trận đấu càng lúc càng oải này.” Kỷ Vô Dịch lại ngáp một cái.

Phùng Cổ Đạo nói, “Vị này chính là Hầu gia.”

“Cho nên?”

“Ta là thuộc hạ của hắn.”

Con mắt ngái ngủ lơ đãng của Kỷ Vô Dịch chậm rãi trợn to, mâu sắc cũng càng lúc càng thanh minh, “Hiểu rồi.”

“Người thực sự hiểu rồi?” Phùng Cổ Đạo rất là hoài nghi thần sắc của hắn.

“Vô cùng thấu hiểu.” Kỳ Vô Định vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Có câu lưng tựa đại thụ có bóng râm. Mấy năm nay không đơn giản chỉ là nữ tử muốn bay lên ngọn cây biến thành thượng hoàng, nam tử cũng không ngoại lệ. Ta hiểu mà.”

...

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Ta càng hy vọng người không hiểu một chút nào cả.”

“Nhân sinh cần có tri âm. Tựa như Bá Nha gặp được Chung Tử Kỳ thôi mà.” Kỳ Vô Định thành khẩn nói, “Người cần thấu hiểu người của người, ủng hộ người của người, như vậy người mới có thể yên tâm dùng cảm truy cầu hạnh phúc.”

Phùng Cổ Đạo có thâm ý nói, “Nếu như ta bắt Kỳ môn chủ, Âm Tôn có thể không chiến mà hàng không?”

“Người có thể làm thử.” Kỳ Vô Định nhún vai, “Có điều ta từ trước tới nay không chịu được uy bức lợi dụ nghiêm hình tra tấn.”

“Ta nói đùa thôi mà. Kỳ môn chủ chính là đệ bát cao thủ võ lâm hiện nay, Phùng Cổ Đạo có tài đức gì.”

Kỳ Vô Định và Phùng Cổ Đạo nhìn nhau cười.

Dưới lầu truyền đến tiếng giẫm đạp rất mạnh.

Mơ hồ có thể nghe được tiếng quát tháo ầm ĩ của bộ khoái.

Kỳ Vô Định nói với Viên Ngạo Sách, “A Sách, phong khăn, xả hô xả hô*.”

*(phong khăn: là tiếng lóng, dùng để ám chỉ tình thế bên mình bất lợi. từ này thường đi cùng với từ “xả hô”: “xả” ý là ‘chạy mau’, “hô” chỉ là một

trợ từ biểu đạt ngữ điệu, không có ý nghĩa gì đặc biệt.)

Viên Ngạo Sách nhú mày, nhưng Tiết Linh Bích đã rời khỏi vòng chiến trước một bước.

Viên Ngạo Sách có ẩn ý mà nhìn y một cái, thân ảnh như thiểm điện xẹt qua bên người Phùng Cổ Đạo, ôm lấy Kỷ Vô Định liền biến mất ngoài cửa sổ.

“Hầu gia?” Phùng Cổ Đạo thấy Tiết Linh Bích chậm rãi thu hồi kiếm, sau đó thu vào trong tay áo.

Bộ khoái xông tới, thấy Phùng Cổ Đạo không nói hai lời đã gác đao lên cổ hắn.

“Láo xược.” Tiết Linh Bích quát mắng bộ khoái ngang ngược tiến tới kia.

Đám bộ khoái ngẩn ra.

Bộ đầu từ phía sau đi tới, nhìn Tiết Linh Bích hai lần, nhất là khóa chu sa chí kia, lập tức hình như nhớ tới gì đó, kinh hãi quỳ xuống nói, “Tiểu nhân tham kiến Hầu gia, tiểu nhân đáng chết, không biết Hầu gia ở nơi này, quấy rầy Hầu gia.”

“Còn không thả người?” Tiết Linh Bích nhìn thanh đao chường mắt đang gác trên cổ Phùng Cổ Đạo.

Bộ đầu không dám đứng lên, chỉ có thể lấy tay liều mạng ám chỉ cho người ở phía sau.

Đám bộ khoái lúc này mới ngẩn ngơ thả đao xuống.

Phùng Cổ Đạo giật giật cái cổ, sau đó cười tủm tỉm nói, “Có lẽ khó nhìn ra, kỳ thực ta là một quan lục phẩm đó. Các người có thể không sợ cường

quyền như vậy, ta nghĩ rất đáng ca ngợi.”

Bộ đầu gục đầu thấp tới nỗi hận không thể vùi xuống sàn nhà, duỗi tới lâu một.

Tiết Linh Bích hí mắt lườm Phùng Cổ Đạo, nhẹ giọng nói, “Đứng lên đi.”

Bộ đầu như trút được gánh nặng, chậm rãi đứng lên.

Tiết Linh Bích chỉ vào thi thể của Sử Diệu Quang nói, “Lúc ta đến, hắn đã bị giết rồi.”

Bộ đầu nói, “Hầu gia có biết thân phận của hắn không ạ?”

Tiết Linh Bích nhấn từng chữ một, “Con trai Sử thái sư, Quảng Tây tổng đốc Sử Diệu Quang.”

Sắc mặt của bộ đầu thoáng cái trắng bệch.

Khoan nói đến thân phận con trai thái sư, em trai ruột Sử quý phi, chỉ cần Quảng Tây tổng đốc liền đủ đề một ngọn núi lên đầu hắn rồi.

“Hầu gia có gặp được hung thủ không ạ?” Bộ đầu kiên trì hỏi.

Tiết Linh Bích quét mắt tới cánh cửa sổ mở rộng bên cạnh Phùng Cổ Đạo, đạm nhiên nói, “Chưa hề.”

NHỊ

Bộ đầu cẩn thận đặt nghi vấn, “Nếu thi thể không đầu, làm sao Hầu gia biết được người chết là Sử Diệu Quang Sử tổng đốc được?”

Tiết Linh Bích nghiêng đầu nhìn hắn, nhìn tới nỗi bộ đầu lại gục đầu thật thấp, mới nói, “Hắn trước khi lên lầu từng bắt chuyện với bản hầu. Về phần

thi thể rốt cuộc có phải bản thân Sử Diệu Quang hay có người di hoa tiếp mộc, vậy không phải chức trách sở tại của bản hầu.”

“Dạ phải dạ phải dạ phải.” Bộ đầu gật đầu như con chim gõ kiến, dừng khí vừa xộc lên ban nãy trong lúc này tiêu tan không còn một mảnh.

Tiết Linh Bích nói, “Người có cần bản hầu theo người quay về nha môn không?”

Bộ đầu nghĩ thầm, được vậy thì tốt. Nhưng cái mồm lại liền thoảng nói, “Hầu gia nhật lý vạn ky, tiểu nhân nào dám...”

Tiết Linh Bích không đợi hần nói xong, đã xoay người đi ra ngoài.

Phùng Cổ Đạo vội vã đuổi theo.

Bọn họ đi rất nhanh, ước chừng đến cửa thang lầu mới nghe được bộ đầu hô quát các bộ khoái, “Còn không dẫn tú bà tới đây.”

Phùng Cổ Đạo nhỏ giọng nói, “Hầu gia, sao người không đem Viên...”

“Hồi phủ nói tiếp.” Tiết Linh Bích đạm nhiên nói.

Phùng Cổ Đạo đành phải đem nghi vấn đầy bụng giấu dưới đáy lòng.

Tới cửa, vài bộ khoái đang canh giữ, thấy bọn họ đi ra, đang định hét to xông lên, liền thấy bộ đầu phía trên lơ đãng ra, kêu lên, “Để Hầu gia đi.”

Tiết Linh Bích ngẩng đầu nhìn hần một cái.

Khí thể của bộ đầu lập tức xù xuống, bồi cười nói, “Thỉnh Hầu gia hồi phủ.”

Các bộ khoái khác soạt soạt tránh đường.

Bên ngoài đã có mã xa chờ, bốn phía đều là người, mỗi người đều nghênh cổ ngóng vào, còn không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ.

Tiết Linh Bích khẽ nhú mày lại, chui vào thùng xe.

Phùng Cổ Đạo theo sát phía sau.

Bánh xe chậm rãi lăn vòng, mới ra hai trượng, chợt nghe bên ngoài vang lên một trận tiếng ngựa hí, một thanh âm già cỗi bi thương quát lên, “Con ta ở đâu?!”

Phùng Cổ Đạo hiểu kỳ vén màn xe, ngoái lại tìm kiếm, chỉ thấy bên ngoài Xuân Ý phường có một đám người nhốn nháo rộn ràng vây quanh một người mặc hoa phục đang tiến vào trong.

“Sử thái sư?” Hắc nhẹ giọng hỏi. Chắc là đám băng hữu kia của Sử Diệu Quang đi báo tin.

Tiết Linh Bích gật đầu một cái thật khẽ đến không thể nhận ra.

Phùng Cổ Đạo nói, “Nếu người chết thật sự là Sử Diệu Quang, chỉ e kinh thành sẽ dậy sóng.” Sử gia ngày nay đang được sủng ái, vô luận là Sử thái sư, sử quý phi hay hoàng thượng cũng sẽ không mở mắt trừng trừng nhìn Sử Diệu Quang bị người cắt đầu ngay dưới mí mắt bọn hắc mà không chút động tĩnh như vậy.

Tiết Linh Bích không lên tiếng.

Phùng Cổ Đạo thấy y sắc mặt ảm đạm, nhin không được rướn người tới hỏi, “Hầu gia?”

Tiết Linh Bích bỗng nhiên quay đầu.

Hai người cách nhau chưa tới ba tấc (khoảng 3cm).

Phùng Cổ Đạo chớp chớp mắt, bất động thanh sắc mà ngửa ra sau, lại bị y túm lấy cánh tay nói, “Người đến Xuân Ý phường có phải để gặp Viên Ngạo Sách không?”

Phùng Cổ Đạo kinh ngạc trừng to mắt, “Sao Hầu gia lại nghĩ như vậy?”

“Phải, hay không phải?” Y truy hỏi.

“Hầu gia từ đầu tới cuối vẫn không hề tin ta.” Phùng Cổ Đạo lộ ra thần tình nản lòng thoái chí.

Tiết Linh Bích chậm rãi buông cánh tay hắt ra, “Nếu ta không tin người, sẽ không hỏi người trực tiếp như vậy.”

“Đương nhiên không phải.” Phùng Cổ Đạo dường như bị lời của y kích thích, “Ta bán đứng Ma giáo, Viên Ngạo Sách một lòng muốn giết ta. Nếu như biết bọn họ ở đó, làm sao ta dám ngu ngốc tự dâng lên cửa?” Hắc dùng một chút, lại thở dài nói, “Nhưng mọi chuyện thật là quá trùng hợp mà. Không ngờ Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định dĩ nhiên lại ở Xuân Ý phường, càng không ngờ Sử Diệu Quang cư nhiên lại chết.”

Tiết Linh Bích rũ mắt, giây lát mới nói, “Xuân Ý phường không đơn giản.”

“Hầu gia hoài nghi nơi đó là phân đàn của Ma giáo?”

“Có thể phải, có thể không phải.” Tiết Linh Bích nói, “Bất quá nếu không liên quan tới ta và người, thì không cần để ý tới, tự có quan phủ xử lý.”

Phùng Cổ Đạo nhú mày nói, “Chỉ e sự tình không đơn giản như vậy. Lỡ như Sử thái sư ở trong triều căn Hầu gia một ngụm...”

“Nếu ta muốn giết Sử Diệu Quang, còn cần đích thân động thủ sao?” Tiết Linh Bích cười nhạt.

Phùng Cổ Đạo nói, “Chỉ e trong triều kẻ không thông minh nhiều hơn kẻ thông minh, kẻ thông minh giả vờ hồ đồ nhiều hơn kẻ không giả vờ hồ đồ.”

“Yên tâm, ta có chừng mực.” Sắc mặt Tiết Linh Bích hơi dịu xuống, “Ta hiện tại càng muốn biết Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định vì sao lại xuất hiện nơi đó.”

“Sao hồi này Hầu gia không nói cho bộ khoái biết Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định cũng ở đó?” Phùng Cổ Đạo hiếu kỳ nói. Nếu như vậy, chuyện khôi phục Ma giáo lại gặp trắc trở. Chỉ ít Sử thái sư tuyệt đối sẽ từ giữa làm khó dễ.

Tiết Linh Bích đạm nhiên nói, “Người nếu không phải bọn hăn giết, ta cần gì phải làm tiểu nhân vu oan?”

“Làm sao Hầu gia biết người không phải bọn hăn giết?” Phùng Cổ Đạo càng thêm hiếu kỳ.

“Vết thương trên thi thể là câu (móc sắt), Viên Ngạo Sách sử dụng kiếm. Huống chi kẻ kiêu ngạo như hăn, nếu thực sự là hăn làm, tuyệt đối sẽ không chối bỏ.” Y dừng một chút, nói, “Ta tuy rằng không muốn Ma giáo khôi phục, nhưng cũng không thêm dùng thủ đoạn ti tiện như vậy hãm hại hăn.”

Phùng Cổ Đạo khẽ cười, “Hầu gia và hăn tuy rằng không phải bằng hữu, nhưng càng thấu hiểu hơn cả bằng hữu.”

“Hăn là một đối thủ đáng để thấu hiểu.” Tiết Linh Bích nói.

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta cứ tưởng Hầu gia rất ghét hăn.”

“Trước mắt là thế.”

“Trước mắt?”

“Chờ sau khi ta đánh bại hãn, hãn là sẽ không ghét nữa.” Tiết Linh Bích nói, khoe miệng khê nhoẻn lên, dường như đang nghĩ tới tình cảnh sau khi thắng lợi.

Phùng Cổ Đạo ngăn người, rất nhanh dời đi ánh mắt.

.

Mã xa đi tới hầu phủ.

Tiết Linh Bích xuống xe rồi nói với Phùng Cổ Đạo, “Người về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta đi thư phòng.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Hầu gia thực sự là cần lực, khuya như vậy còn muốn xử lý công vụ.”

“Không phải xử lý công vụ, là chờ người.”

“Chờ người?” Phùng Cổ Đạo đảo mắt một cái, liền hiểu ý, “Sử thái sư sẽ đến?”

Tiết Linh Bích nói, “Phụ tử liên tâm. Người chết có phải Sử Diệu Quang hay không, Sử thái sư vừa nhìn sẽ biết. Nhưng vô luận có phải hay không, hãn cũng sẽ tới.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Nếu phải, hãn tới tự nhiên là hỏi chuyện hung thủ. Nếu không phải... hãn vẫn tới hỏi chuyện hung thủ.”

“Không sai. Việc này nếu dính dáng đến Sử Diệu Quang, như vậy vô luận phải hay không, Sử thái sư cũng không thể nào không quan tâm.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Hầu gia đoán việc này do kẻ nào gây nên?”

Tiết Linh Bích chậm rãi lắc đầu nói, “Việc này kỳ quặc, ta cũng không có manh mối.” Y vươn tay đem áo khoác của Phùng Cổ Đạo khép khép lại, “Đêm khuya gió lớn, người trở về nghỉ sớm một chút đi.”

“Hào.” Phùng Cổ Đạo xoay người liền đi.

“Phùng Cổ Đạo.” Tiết Linh Bích ở phía sau hân gọi.

Bước chân của Phùng Cổ Đạo khựng lại, chậm rãi xoay người.

Tiết Linh Bích mỉm cười nói, “Cảm giác cùng người bình tâm tĩnh khí thảo luận sự tình... cũng không tệ lắm.”

Phùng Cổ Đạo khom người, ánh mắt rũ xuống đất, “Có thể được Hầu gia chỉ giáo, là may mắn ba đời của Phùng Cổ Đạo.”

Nụ cười của Tiết Linh Bích khẽ nhạt đi, “Ân. Đi đi.”

Phùng Cổ Đạo đi rất nhanh.

Tiết Linh Bích đứng lại tại chỗ, dõi theo đến khi bóng lưng hân khuất sau ngã rẽ, mới xoay người đi đến một hướng khác.

.

Phùng Cổ Đạo một đường rào bước, cho đến khi đi tới trước cửa phòng, trái tim đập loạn mới chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Hân vươn tay, đang muốn đẩy cửa, tay bỗng nhiên dừng lại.

Một mùi máu tươi nhàn nhạt, nhưng không thể xem nhẹ từ trong phòng truyền ra.

Tay hân khoát lên ván cửa, chậm rãi đẩy ra từng chút một.

Ánh trăng phủ xuống rọi vào.

Trong phòng không người.

Ánh mắt Phùng Cổ Đạo thoáng cái rơi vào cái đầu lẻ loi đang đặt trên bàn.

Con người kinh hoàng lồi ra ngoài, sắc mặt như tro nguội... cấu thành gương mặt mà hắn vừa mới gặp lúc tối ——

Sử Diệu Quang.

Phùng Cổ Đạo bình tĩnh tiến vào, trở tay đóng cửa lại, cởi áo khoác, sau đó châm ngọn nến.

Xem ra hắn phỏng đoán không sai, giết Sử Diệu Quang chính là Huyết Đồ đường, mà mục đích, là cảnh cáo hắn và hãm hại Viên Ngạo Sách.

Hắn chậm rãi ngồi xuống bên bàn, ngã chung trà, rưới xuống mặt đất trước cái đầu của Sử Diệu Quang, xem như truy điệu cho hắn. Dù sao trong cả sự kiện này, vai mà hắn diễn bất quá chỉ là một vai vô tội bị liên lụy.

Hôm nay đến Xuân Ý phường hoàn toàn là vì nhận được ám hiệu của Ma giáo ở trà quán.

Huyết Đồ đường đã tới kinh thành, hiện giờ đang đặt chân tại Xuân Ý phường. Mà kế hoạch của Viên Ngạo Sách, là bảo hắn đi Xuân Ý phường làm mồi, dụ Huyết Đồ đường đi ra, để hóa bị động thành chủ động.

Nhưng kế hoạch thành uổng phí.

Hắn cố ý đứng bên ngoài Xuân Ý phường lâu như vậy chính là vì cho Huyết Đồ đường có đủ thời gian để bố trí cạm bẫy giết hắn. Đáng tiếc hắn không dẫn ra được Huyết Đồ đường, mà lại dẫn ra Tiết Linh Bích.

Huyết Đồ đường hiển nhiên đã phát hiện Viên Ngạo Sách và Kỳ Vô Dịch mai phục trong Xuân Ý phường. Bọn hắc sở dĩ giết Sử Diệu Quang, thứ nhất là muốn mượn đao giết người, giá họa cho Ma giáo. Thứ hai là muốn cảnh cáo hắc một lần, nói cho hắc bọn chúng không chỉ biết thân phận thực sự của hắc, hơn nữa từ lâu đã nhìn thấu mách khéo của hắc.

Chỉ là kẻ chết là Sử Diệu Quang, rơi vào trong mắt những người khác, sự tình sẽ không đơn giản như thế.

Phùng Cổ Đạo lại ngã một chung trà, rót vào trong miệng.

Trà là lạnh, uống vào trong cổ họng càng khiến cho hắc lãnh tĩnh tĩnh ngộ.

Kỳ thực hắc vẫn cảm kích Huyết Đồ đường lắm lắm. Nếu không phải bọn chúng có sự kiên trì và nguyên tắc của sát thủ, thích tự mình giết người, vậy hắc tuyệt đối không thể an an ổn ổn ở lì trong hầu phủ tới bây giờ.

Nghĩ đến an an ổn ổn, mi đầu của hắc không khỏi nhú lại. Thời gian cách ngày kế hoạch hoàn thành càng lúc càng gần, cho đến hôm nay, tất cả cũng vẫn đang thuận lợi, dù cho xuất hiện loại Trình Giảo Kim là Huyết Đồ đường, nhưng vẫn không tổn hao đại cục. Hiện nay duy nhất khiến hắc lo lắng, là Tiết Linh Bích.

Nghĩ đến sự khác thường càng lúc càng nghiêm trọng của y mấy ngày nay, đầu của Phùng Cổ Đạo mơ hồ đau nhức.

Chỉ e tiến hành tới bước cuối, cho dù Ma giáo có thể khôi phục, cũng sẽ tạo ra đại địch là Tuyết Y Hầu.

Hắc xoa xoa cái trán, tính toán làm thế nào để giảm thương vong tới mức thấp nhất.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Phùng Cổ Đạo vội vàng đem ấm trà chung trà phóng lên trên ghế, sau đó kéo khăn trải bàn bọc lại cái đầu của Sử Diệu Quang, cấp tốc ném vào gầm giường.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Phùng Cổ Đạo đem ấm trà thả lại chỗ cũ, sau khi cấp tốc mở cửa lao ra liền trở tay đóng cửa.

Người tới là Tông Vô Ngôn, “Hầu gia truyền người đến thư phòng.”

Phùng Cổ Đạo tiến lên phía trước vài bước nghênh đón, chặn trước người ông, mỉm cười nói, “Những việc nhỏ nhặt này cần gì phiền Tông tổng quản tự mình tới?”

Tông Vô Ngôn ngược lại rất là thẳng thắn, “Có việc hỏi người.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Đã như vậy, chúng ta đi thôi.”

Tông Vô Ngôn hồ nghi mà nhìn nhìn phía sau hắn.

Phùng Cổ Đạo mặt không đổi sắc.

Trên đường đi, Tông Vô Ngôn đi thẳng vào vấn đề, “Người có biết tại sao Sử thái sư đến đây không?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Với hiểu biết của Tông tổng quản, không thể không biết đại sự vừa mới xảy ra nha?”

Tông Vô Ngôn liếc mắt nhìn hắn, “Là ta hỏi người hay là người hỏi ta?”

“Biết.”

“Biết cái gì?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Tông tổng quản không phải mới vừa hỏi ta ‘có biết tại sao Sử thái sư đến đây không’ sao? Đáp án của ta là, biết.”

“Tại sao lại đến?”

“Đương nhiên là tới tìm Hầu gia rồi.”

Tông Vô Ngôn nheo mắt lại.

Phùng Cổ Đạo bồi cười, cười đến phi thường ngu ngơ.

Đậu phụ trúc, nhìn giống măng quá

TAM

Cửa thư phòng rộng mở, ánh đèn màu quất từ bên trong chiếu ra, xen lẫn với ánh trắng trên mặt đất, khiến cho đường đi hai bên càng thêm ám trầm.

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động, phảng phất như không người, vừa tới gần, bầu không khí ử dột lập tức hợp với ánh đèn quất hoàng (da cam) phà tới trước mặt.

Tông Vô Ngôn đi tới dưới bậc thang, lưng hướng ánh trắng, chiếc bóng in trên mặt đất của ông và Phùng Cổ Đạo bị kéo dài ra, phủ lên ánh đèn hai hình người trọng điệp, “Hầu gia, Phùng Cổ Đạo đã tới.”

Nguồn :

“Vào đi.” Tiết Linh Bích thanh âm thanh lãnh, phảng phất ngay cả ánh đèn hôn ám cũng rạng rỡ hẳn lên.

Phùng Cổ Đạo bước vào cửa, con mắt cấp tốc đảo qua gian phòng, sau đó hướng về phía Tiết Linh Bích đang ngồi sau trác án khom người nói,

“Tham kiến Hầu gia.”

Tiết Linh Bích giơ tay chỉ về phía trà kỷ (bàn nhỏ uống trà), “Vị này chính là đường triều Sử thái sư.” Một trung niên nam tử hơi cứng ngắc ngồi trên ghế, cái bụng vô cùng tròn bóng ra sức căng chặt y phục, phình lên giống như một quả cầu.

Phùng Cổ Đạo vội vã xoay người hành lễ, “Tham kiến Sử thái sư.”

Sử thái sư có chút lơ đãng mà phát phát tay, quay đầu nói với Tiết Linh Bích, “Hầu gia quả thật là thiếu niên phong lưu.”

Tiết Linh Bích đối với câu trào phúng của hãn thờ ơ nói, “Lúc đó hãn cùng bản hầu đang ở đó. Bản hầu sợ thái sư phải đi hai chuyến.”

“Vậy hiện tại Hầu gia có thể nói rồi chứ?”

“Bản hầu cũng không thấy được hung thủ.”

“Thế nhưng nghe bộ khoái nói, lúc bọn họ chạy đến thì hiện trường chỉ có hai người là Hầu gia và hãn.” Sử thái sư người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, trong lòng bi thương khó mà hình dung. Nhưng sự sắc sảo nhờ lăn lộn trong triều nhiều năm khiến hãn mạnh mẽ đem cảm giác này nén lại trong bụng, sắc mặt dù trầm, nói chuyện cũng đâu vào đấy.

Tiết Linh Bích nói, “Khi bản hầu đến, chỉ thấy một cái xác không đầu.”

Bốn chữ “Cái xác không đầu” hiển nhiên như kim châm đâm vào tim hãn. Ngón tay của Sử thái sư bỗng nhiên nắm lấy tay vịn, ngón tay từng đốt từng đốt trắng tái.

Tiết Linh Bích nói, “Người kia... Thật sự là Sử tổng đốc?”

Sử thái sư hít một hơi thật sâu nói, “Không sai.” Hãn dừng một chút, hai mắt lộ ra tia âm ngoan ác độc, “Nếu để lão phu biết là kẻ nào giết nó, lão

phu nhất định đem kẻ đó tủa cột dương hôi, thiên đao vạn quả*.”

*(tủa cột dương hôi: miêu tả cho dễ hiểu là giã nát xương cột rồi tung lên cho bay bay khắp nơi như ‘tung hoa’. Thiên đao vạn quả: lóc từng miếng thịt trên người xuống. Hình dung cừu hận thâm sâu hay kẻ nghiệp chướng nặng nề chết không hết tội.)

Phanh.

Tay hấn nặng nề vỗ lên trà kỷ.

Trà cụ trên trà kỷ đồng loạt tung lên.

Phùng Cổ Đạo nhìn tay hấn, nghĩ thầm: nhất định rất đau.

Tay đau chung quy không bằng lòng đau. Ngực Sử thái sư liên tục phập phồng, gương mặt hầu như trướng thành màu tím. “Hầu gia...”

“Sử thái sư.” So với Sử thái sư vừa bi vừa phần, Tiết Linh Bích lại đậm mạc gần như lãnh khốc.

“Nếu Hầu gia là người đầu tiên ở hiện trường vụ án, vậy có phát hiện manh mối gì không?” Con mắt Sử thái sư chăm chú theo dõi nét mặt của y, hai tròng mắt tơ máu rậm rạp, như hai tấm lưới, bất kì thời khắc nào cũng có thể vây đối phương vào trong lưới.

Tiết Linh Bích nói, “Sau khi ta đến không lâu, bộ khoái đã tới.”

“Như vậy trong khoảng thời gian không lâu đó, Hầu gia đang làm gì?” Sử thái sư chậm rãi nói, “Lão phu nghe những khách trọ khác ở cùng tầng lầu khi đó nói, trong gian phòng xảy ra vụ án truyền ra tiếng binh khí tương giao.”

Phùng Cổ Đạo trong lòng căng thẳng, ánh mắt vô thức nhìn về phía Tiết Linh Bích.

Tiết Linh Bích không nhanh không chậm nói, “Nhắc đến binh khí tương giao, bản hầu cũng có nghe thấy, đáng tiếc khi bản hầu đến, người đã đi mất rồi.”

“Nhưng lão phu nghe nói lúc đó còn có người trò chuyện trên hành lang.” Sử thái sư mâu quang đảo một cái, nhìn về phía Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo mở to mắt, ngu ngơ nói, “Nói mới nhớ, hình như ta cũng nghe có tiếng nói chuyện.”

“Thật không?” Sử thái sư hơi nghiêng người về phía trước, “Người nghe được cái gì?”

“Không có nghe rõ.” Phùng Cổ Đạo nói, “Hình như trong rất nhiều gian phòng đều có tiếng nói, không biết thái sư muốn chỉ tới ai?” Lúc đó hần và Kỷ Vô Định nói chuyện cũng không lớn tiếng, mà tiếng đao kiếm lại vang liên tục, trong những phòng khác lại không có cao thủ, hần không tin lúc đó có người nghe được bọn họ nói cái gì.

Sử thái sư nheo mắt lại. Những người đó quả thật không nghe được tiếng nói trong hành lang, nhưng trực giác của một người lăn lộn nhiều năm trong quan trường nói cho hần, Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo dù không phải hung thủ, cũng tuyệt đối đang che giấu gì đó.

“Vậ Hầu gia cảm thấy, có kẻ nào khả nghi hay không?”

Đối với cái nhìn đăm đăm của Sử thái sư, Tiết Linh Bích bình thản ung dung, “Có.”

“Là ai?” Lệ quang trong mắt Sử thái sư chợt lóe.

Tiết Linh Bích nói, “Thái sư có từng nghe đến Huyết Đồ đường chưa?”

Phùng Cổ Đạo kinh ngạc. Hắn không biết y nhắc tới Huyết Đồ đường là phát hiện điều gì hay là chó ngáp phải ruồi.

Sử thái sư nói, “Có nghe.”

“Bản hầu nhận được tin, tinh anh của Huyết Đồ đường vài ngày gần đây đã tới kinh thành.”

Sử thái sư lãnh đạm nói, “Ý của Hầu gia là, tiểu nhi bị chết trong tay Huyết Đồ đường?”

“Đường chủ Huyết Đồ đường thân phận thập phần thần bí, chưa ai hấy được diện mục thật sự của hắn. Nhưng bản hầu nghe nói vũ khí của hắn là câu.” Tiết Linh Bích dừng một chút, thấy Sử thái sư nghe được chữ ‘câu’ sắc mặt đột nhiên thay đổi, sau đó mới tiếp tục nói, “Có thể là trùng hợp, bất quá chưa hẳn không phải đầu mối.”

Sử thái sư mạnh mẽ kiềm chế hận ý dâng lên trong lòng, nói, “Lão phu và tiểu nhi chưa bao giờ can dự vào chuyện giang hồ, lại không hề quá tiết với Huyết Đồ đường, vì sao chúng phải giết nó!”

Tiết Linh Bích nói, “Huyết Đồ đường là tổ chức sát thủ. Thái sư cho rằng bọn chúng cần lý do gì?”

“Ý người nói là, có người thuê bọn chúng làm?” Sử thái sư đột ngột đứng dậy.

Tiết Linh Bích nói, “Đây chỉ là một loại khả năng.”

Nắm tay của Sử thái sư thả lỏng rồi lại xiết chặt, xiết chặt rồi lại thả lỏng, nửa ngày mới nhìn Tiết Linh Bích nói, “Vậy Hầu gia cho rằng, kẻ nào đáng nghi nhất?”

Tiết Linh Bích chậm rãi nói, “Điều này e rằng chỉ có thái sư mới biết được thôi.”

Trong đầu Sử thái sư bỗng nhiên hiện lên vài cái tên, phe phái hoàng hậu, phe phái Cố Hoàn Khôn, còn có... người trước mắt này.

Tiết Linh Bích dường như hoàn toàn không biết mình cũng trở thành đối tượng hiềm nghi, “Bản hầu tin tưởng kế hoạch dù tình vi đến đâu cũng nhất định có sơ hở, huống chi Xuân Ý phường người nhiều lời nhiều, hung thủ không lý nào không lưu lại dấu vết. Chỉ sợ hung thủ cũng nghĩ tới điểm ấy...”

Sử thái sư bỗng nhiên bừng tỉnh, nếu đổi lại thường ngày hẳn tuyệt đối sẽ không thể không nghĩ ra điểm ấy, chỉ là sau khi thấy thi thể không đầu của ái tử thì hẳn tâm tư đại loạn, thậm chí lòng dạ rối bời, hẳn chấp tay nói, “Đa tạ Hầu gia nhắc nhở, lão phu còn có việc, cáo từ.”

Phùng Cổ Đạo thấy hẳn sai bước đi nhanh ra ngoài, vội vã nghiêng người nhường đường hành lễ.

Chờ tiếng bước chân của Sử thái sư xa dần, hẳn mới chậm rãi quay đầu lại nói, “Sao Hầu gia lại nghĩ đến việc nhắc tới Huyết Đồ đường?”

“Ngoại trừ việc đường chủ Huyết Đồ đường dùng câu, những lời còn lại của bản hầu đều là thật.” Tiết Linh Bích mỉm cười, cặp mắt giáo hoạt không nói nên lời, “Có thể mượn tay Sử thái sư diệt trừ Huyết Đồ đường, sao lại không làm?”

Phùng Cổ Đạo rũ mắt nói, “Hầu gia cao minh. Có điều nếu Sử thái sư thật sự tới Xuân Ý phường truy tra, Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định chỉ e giấu không được.”

Tiết Linh Bích nói, “Chuyện này phải xem tạo hóa của bọn hắn.”

...

Tạo hóa?

Vậy cái đầu người dưới gầm giường của hãn nên có tạo hóa như thế nào?

Phùng Cổ Đạo khẽ nhíu mày. Bên người hãn hiện nay có bát đại cao thủ bảo hộ, nhất cử nhất động bị chú mục, muốn chuồn êm cũng không thể được. Nhưng đầu người có mùi máu tươi, dù cho hãn có thể giấu được nhất thời cũng không giấu được một đời. Huyết Đồ đường quả thật đã cho hãn một nan đề.

Nếu hãn đem đầu người dâng ra... như vậy nan đề tự nhiên chuyển đến trong tay Tiết Linh Bích. Nhưng hãn làm thế nào để giải thích nguyên nhân đầu người đột nhiên xuất hiện trong phòng hãn đây? Hơn nữa nếu một ngày nọ thân phận bại lộ, hãn có phải sẽ có kết cục như cái đầu đó không?

Phùng Cổ Đạo càng nghĩ càng thấy cái thứ dưới gầm giường kia không phải đầu người, mà là một củ khoai sọ nóng phỏng tay.

“Người đang nghĩ gì vậy?” Tiết Linh Bích ấm áp nói, “Mi đầu nhăn chặt như vỏ quýt rồi kìa.”

“Vỏ quýt thật ra chưa có nhăn lắm đâu, đậu phụ trúc còn nhăn hơn nữa kìa.” Phùng Cổ Đạo hoàn hồn, thuận miệng nói lấy lệ.

Tiết Linh Bích đạm nhiên cười, “Nếu người đã buồn ngủ, vậy trở về ngủ trước đi.”

“Hầu gia anh minh, ta buồn ngủ tới mức mở mắt hết nổi rồi.” Phùng Cổ Đạo dụi dụi mắt, cố ý giả ra hình dạng cực kỳ buồn ngủ rồi đi ra ngoài.

Tiết Linh Bích đi theo sau hãn.

“Hầu gia?” Phùng Cổ Đạo nghi hoặc mà ngoảnh đầu lại.

“Nếu người ngay cả con mắt cũng mở hết nổi, vậy làm sao tìm được đường về chứ?” Tiết Linh Bích cười hỏi.

Phùng Cổ Đạo kinh ngạc nói, “Hầu gia muốn tiền ta?”

“Tiện thể tản bộ.” Tiết Linh Bích chấp tay sau lưng, đi rất thong thả.

Nửa đêm gió lạnh thổi qua, Phùng Cổ Đạo rùng mình một cái.

Tiết Linh Bích thấy hăn y sam đơn bạc, chiếc áo choàng đen kia lại không chịu mang theo, không khỏi lắc đầu, cởi xuống áo khoác trên người thuận tay choàng lên vai hăn.

“Hầu gia? Vậy người...” Cảm giác ấm áp truyền đến trên vai trên lưng thiếu chút nữa khiến hăn tổn thương.

Tiết Linh Bích khẽ châm chọc, “Ta cũng không muốn người xuất từ hầu phủ ngày ngày đều phải xin nghỉ. Nếu như vậy, Tuyết Y Hầu ta đây còn mặt mũi nào đi lĩnh bổng lộc ở Hộ bộ nữa?”

Phùng Cổ Đạo cười gượng một tiếng, “Ta chỉ áy náy thôi.”

Tiết Linh Bích tự tiểu phi tiểu, “Nga? Người cũng biết áy náy?”

“Bởi vì áo khoác trong phòng ta càng ngày càng nhiều, mà áo khoác trong phòng người thì càng ngày càng ít.” Phùng Cổ Đạo hơi bị 囧.

Tiết Linh Bích chấp tay sau lưng cười nói, “Nói cũng phải. Xem ra ta đành phải một đường tản bộ tới cửa phòng người, mới có thể ngăn việc áo khoác của ta tiếp tục giảm thiểu rồi.”

Phùng Cổ Đạo vội vàng nói, “Thật ra, ta biết đường mà, không dám làm phiền Hầu gia.”

Tiết Linh Bích khẽ nhếch khóe miệng, “Phùng Cổ Đạo, người đang sợ cái gì?”

“Sợ?” Phùng Cổ Đạo trong lòng run một cái, “Sao Hầu gia lại nói vậy?”

“Không có gì.” Tiết Linh Bích đạm nhiên nói, “Chỉ là thấy ai đó trốn trốn tránh tránh ập a ập ứng quá mức vất vả, nhịn không được hỏi một chút thôi.”

Phùng Cổ Đạo nhăn châu đảo một cái, liền biết y hiểu lệch sang ý khác, nhưng cũng không phản bác, chỉ cảm đầu đi ở phía trước.

Tiết Linh Bích lại chậm rì rì theo sát.

Mắt thấy đã càng lúc càng gần tới phòng, tim Phùng Cổ Đạo đập càng lúc càng gấp, với sự nhạy bén của Tiết Linh Bích, chưa hẳn không ngửi ra được vị đạo trong phòng. Hắn dừng lại ngay trước bậc thang, xoay người cởi ra áo khoác, tự mình phủ thêm cho Tiết Linh Bích.

Tiết Linh Bích vẫn đứng đó không nhúc nhích, tùy ý hắt chỉnh lý.

“Hầu gia, thời gian không còn sớm, không bằng người nghỉ ngơi sớm một chút.” Phùng Cổ Đạo buông tay, chân thoáng lui về phía sau.

Tiết Linh Bích khẽ cười nói, “Hảo.”

Phùng Cổ Đạo thấy y đứng tại chỗ bất động, nhịn không được hỏi, “Hầu gia?”

“Phùng Cổ Đạo.” Tiết Linh Bích đột nhiên nói, “Ta nghe được hôm nay người tại Xuân Ý phường nói muốn bắt Kỷ Vô Định, để Viên Ngạo Sách không chiến mà hàng.”

Phùng Cổ Đạo khẽ giật mình, không khỏi hồi tưởng lại hôm nay mình có nói lời nào không nên nói hay không, nhưng nhìn kỹ sắc mặt của y, lại

không giống như có nói.

“Vô luận nguyên nhân là gì, ta cũng rất cao hứng.” Y lặng yên nhìn hẳn, chậm rãi nói xong câu đó, mới xoay người trở về.

Ánh trăng chiếu lên chiếc áo khoác đỏ thẫm, tiên diễm đến chói cả mắt.

Tiết Linh Bích: Tiền cước đã hạ, canh bạc mê ly.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Phác Sốc Hữu Lý [2]

TỨ

Phùng Cổ Đạo trở về phòng.

Trong không khí phiêu đảng mùi máu tươi như có như không.

Hắn nhìn xuống gầm giường, thần tình như có chút suy tư.

.

Tâm tình của Tiết Linh Bích rất không tồi, ngay cả Tông Vô Ngôn từ phía trước đi tới cũng thuận mắt hắn lên, “Chuyện gì?”

Trong tay Tông Vô Ngôn cầm một phong thư, hai tay dâng lên cho y, “Hầu gia, thư của ngài.”

Tiết Linh Bích lưỡng lự tiếp nhận, “Ai gửi?” Có ai lại nửa đêm nửa hôm đưa thư cho y?

Thanh âm của Tông Vô Ngôn nhẹ nhưng lại rõ ràng, “Huyết Đồ đường.”

Tiết Linh Bích ngẩn người, cúi đầu nhìn lạc khoản, quả nhiên là Huyết Đồ đường.

“Hầu gia yên tâm, thuộc hạ đã kiểm ra qua, bên trên không có độc.” Tông Vô Ngôn nói.

Tiết Linh Bích nhíu mày nói, “Bản hầu không có liên quan gì tới Huyết Đồ đường...” Thanh âm của y nhỏ dần, một suy nghĩ thoáng hiện trong đầu, chẳng lẽ là vì Phùng Cổ Đạo? Y cấp tốc xé bìa thư, rút giấy viết thư mở ra.

Trên giấy chỉ có chín chữ ——

Đầu người tìm nơi nào? Cổ đạo sâm sâm.

(cổ đạo sâm sâm: con đường cổ xưa u tĩnh, chơi chữ)

Bàn tay cầm thư của Tiết Linh Bích bỗng nhiên xiết lại.

Tông Vô Ngôn thấy y sắc mặt đột biến, vội hỏi, “Hầu gia? Đã xảy ra chuyện gì?”

Tiết Linh Bích vo thư thành một viên, nhét vào trong tay áo, hơi hột nói, “Bất quá là Huyết Đồ đường không tự lượng sức mình đi khiêu khích bản hầu mà thôi, không cần để ý tới. Vụ án của Sử Diệu Quang có tiến triển gì mới không?”

Tông Vô Ngôn lắc đầu nói, “Ta đã phái người đến nha môn tìm hiểu, hiện nay vẫn đang thẩm vấn những nhân chứng tại hiện trường. Căn cứ khẩu cung của bọn hăn, sau khi bọn hăn vào phòng không lâu, đột nhiên từ ngoài cửa sổ có một quái nhân đeo mặt nạ nhảy vào, võ công cực cao. Vừa đối mặt đã câu lấy đầu của Sử Diệu Quang xuống rồi. Bọn hăn bởi vì kinh hoàng thất thố, hết thấy chạy ào ra ngoài trốn, cũng không biết tiếp theo sự tình phát triển như thế nào, bất quá...” Ông dừng lại.

Tiết Linh Bích nhướng mi, “Nói.”

“Dường như có người nhìn thấy Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Dịch thường lui tới Xuân Ý phường.” Ông vừa nói vừa xem sắc mặt của Tiết Linh Bích.

Tiết Linh Bích mặt không biểu tình, “Tiếp tục dò xét.”

Viên Ngạo Sách và Kỳ Vô Định bại lộ y đã sớm có sở liệu. Xuân Ý phường tai mắt đông đảo, Viên Ngạo Sách mấy ngày gần đây là nhân vật danh tiếng vang nhất kinh thành, các đại thế lực kẻ nào lại không trợn to mắt mà theo dõi hắn. Trong thời khắc mẫn cảm này, hắn không bị nhận ra mới gọi là kỳ quái.

Tông Vô Ngôn không thể nhìn ra điều gì từ sắc mặt của y, đành phải lĩnh mệnh đi.

Tay Tiết Linh Bích chậm rãi luồn vào trong tay áo, năm ngón tay cầm lấy viên giấy bị vo nhàu kia xiết thật chặt.

.

Bóng đêm dần sâu, nàng trăng chậm rãi nép mình sau đám mây.

Phùng Cổ Đạo khoác áo khoác từ trong phòng lặng lẽ đi ra. Áo khoác của hắn hơi hở ra, giống như đang ôm vật gì đó. Hắn rón ra rón rén đóng cửa, bất an mà nhìn quanh bốn phía, rồi mới vội vã đi ra ngoài.

Ra khỏi viện tử, ven đường vang lên tiếng lá cây bị gió thổi kêu xào xạc, thanh lãnh mà tịch liêu.

“Trễ như vậy còn đi đâu nữa?” Tiết Linh Bích đứng dưới tàng cây.

Áo khoác đỏ thẫm ẩn trong bóng râm, một mảnh ám trầm.

Phùng Cổ Đạo đầu tiên là kinh hoàng, thấy rõ là y, liền thở ra một hơi, cúi đầu ghé sát vào y nói, “Hầu gia, ta phát hiện một thứ trong phòng.”

“Thứ gì?” Tinh thần Tiết Linh Bích khẽ run lên.

“Thứ này.” Tay Phùng Cổ Đạo từ trong áo khoác vươn ra, trong tay đang cầm một cụm khăn trải bàn thật dày.

Tiết Linh Bích kiên trì nhìn hắn mở ra từng lớp, cuối cùng lộ ra một cái đầu người.

Phùng Cổ Đạo giơ tay lên cao, lộ ra gương mặt chết không nhắm mắt của Sử Diệu Quang.

“Sử Diệu Quang?” Bàn tay đang nắm viên giấy của Tiết Linh Bích khẽ buông lỏng, một lần nữa nhét nó vào túi trong tay áo, không nhanh không chậm nói, “Sao đầu người lại ở trong tay người?”

Phùng Cổ Đạo sát ngôn quan sắc*, thầm nghĩ trong lòng: nguy hiểm thật!

*(sát ngôn quan sắc: khi nói phải nhìn sắc mặt người ta để lựa lời mà nói)

May mà cuối cùng hắn lựa chọn khai thật, nếu không chỉ e sẽ trúng kế của Huyết Đồ đường.

Tỉ mỉ ngẫm lại, nếu như Huyết Đồ đường giết Sử Diệu Quang là vì cảnh cáo hắn, vậy vì sao lại mạo hiểm đem đầu người đưa vào hầu phủ? Đáp án chỉ có một, vu oan. Có câu bắt kẻ thông *** phải bắt thành đôi, bắt trộm phải có tang vật. Việc phải làm sau khi vu oan tự nhiên là vạch trần.

Nghĩ thông suốt một tầng này, hắn liền vội vàng cầm đầu người đi tìm Tiết Linh Bích khai báo. Mặc kệ sau này có bị hiểu lầm hay không, chí ít hiện nay hắn phải vượt qua cửa ải khó khăn nhất này.

Hôm nay xem ra, một bước này hắn đã đi đúng.

Tiết Linh Bích trẻ như vậy lại đứng ngoài viện tử của hắc tuyệt đối không phải chỉ đơn giản là tàn bạo, nói vậy Huyết Đồ đường quả nhiên đã hạ thủ.

Phùng Cổ Đạo lấy lại bình tĩnh nói, “Ta cũng không biết. Sau khi trở về phòng đã ngửi được mùi máu tươi nhàn nhạt, ta tìm khắp cả phòng, rốt cuộc tìm được cái này dưới gầm giường.”

Ánh mắt Tiết Linh Bích từ đầu người chuyển tới trên mặt Phùng Cổ Đạo.

Màn đêm tĩnh mịch.

Ánh sáng gần đó chỉ đủ vẽ ra đường viền ngũ quan của người trước mặt. Thế nhưng mặc dù không thấy biểu tình của người nọ, y cũng có thể tưởng tượng ra trong đầu.

Vĩn viễn mang theo hèn mọn và giao hoạt khó mà nói rõ —— Rõ ràng y ghét nhất loại biểu tình này, nhưng đặt trên gương mặt của người này lại đẹp đến đáng chết!

Tiết Linh Bích chậm rãi đưa tay chấp ở phía sau, “Người đoán Huyết Đồ đường đem đầu người nhét vào phòng người là có dụng ý gì?”

Phùng Cổ Đạo nhẹ nhàng điem điem cái đầu của Sử Diệu Quang nói, “Ta nghĩ cả một đường, có phải sát thủ của Huyết Đồ đường giết hắc xong ngay sau đó sẽ tới giết ta hay không, ai ngờ ta còn chưa trở về, đã thuận tay nhét đầu người vào trong phòng ta rồi?”

Tiết Linh Bích nói, “Hắc rời khỏi Xuân Ý phường trước, người đi sau. Sao lại đến hầu phủ giết người được?”

“Chuyện này...” Phùng Cổ Đạo ngậy người.

Đầu bên kia của con đường nhỏ truyền đến tiếng bước chân.

Tiết Linh Bích nhú nhú mày, vươn tay đẩy Phùng Cổ Đạo vào một chỗ tối đen trong bụi cây, tự mình đi ra ngoài.

Người tới là Tông Vô Ngôn, “Hầu gia.”

“Lại có chuyện gì?”

Tông Vô Ngôn thấy thái độ của y lúc này và lúc nãy cứ như hai người, không dám kỳ kèo, vội nói, “Sử thái sư đang môn cầu kiến.”

Tiết Linh Bích hơi ngạc nhiên, “Sử thái sư?”

Tông Vô Ngôn cười khố nói, “Không sai, Sử thái sư lại đến nữa.”

Tiết Linh Bích nhớ tới viên giấy trong tay áo và cái đầu người trên tay Phùng Cổ Đạo, mấp máy môi nói, “Thỉnh hẩn vào thư phòng chờ.”

“Dạ.”

Tiết Linh Bích chờ ông đi xa, lập tức xoay người quay lại bụi cây.

Phùng Cổ Đạo ló đầu ra, tái mặt nói, “Không lẽ Sử thái sư đã biết rồi sao?”

Tiết Linh Bích tâm niệm thay đổi thật nhanh.

Trước mắt có hai con đường. Một là đem chuyện đầu người giấu nhem đi. Sử thái sư không có bằng chứng tuyệt đối không thể lục soát hầu phủ, hơn nữa dù hẩn lục soát hầu phủ, y có ít nhất một trăm phương pháp khiến hẩn cao hứng mà đến mất hứng mà về. Nhưng nếu Sử thái sư chỉ trong thời gian ngắn lại nhận được tin tức, đã nói rõ nhất định có kẻ âm thầm mật báo. Có kẻ đó âm thầm châm ngòi thổi gió, Sử thái sư tuyệt đối không từ bỏ ý đồ dễ dàng như thế.

Một đường khác là đem đầu người giao ra...

Y nhìn Phùng Cổ Đạo, màu sắc u thâm.

Phùng Cổ Đạo cười khỏ nói, “Hầu gia, không phải người muốn đem ta giao cho Sử thái sư chứ?”

“Người nghĩ ta sẽ?” Y thản nhiên nói.

Phùng Cổ Đạo trầm mặc một lúc lâu, nói, “Nếu ta là Hầu gia, ta sẽ cân nhắc.”

Mặt Tiết Linh Bích lộ ra vẻ cực kỳ kinh ngạc.

Phùng Cổ Đạo tự giễu nói, “Sử thái sư là trọng thần trong triều, quyền khuynh triều dã. Còn ta bất quá chỉ là một tiểu lâu la tham sống sợ chết dựa vào Hầu gia thôi mà.”

Tiết Linh Bích xoay người, “Mang đầu người đi theo ta.”

Phùng Cổ Đạo nhanh chóng một lần nữa bao đầu người lại, vội vã chạy theo.

Ánh trăng rớt cuộc chen ra từ sau cụm mây.

Ngân quang phủ xuống, vừa lúc chiếu lên khóe miệng khẽ nhếch của Phùng Cổ Đạo.

.

Nếu nói lần thứ nhất tới, sắc mặt của Sử thái sư khó coi thì khó coi nhưng còn có phần khắc chế, vậy thì lần này nét khó coi đó khá là lộ liễu.

“Sử thái sư.” Tiết Linh Bích đi vào, không đợi hắt mở miệng liền nói, “Người mau đến xem, đây có phải... di dung (chân dung người đã khuất) của lệnh công tử hay không.”

Phùng Cỗ Đạo không nói hai lời giờ hai tay nâng cái đầu, đưa tới trước mặt hắn.

Sử thái sư tuy rằng trước đó cũng nhận được giấy, nhưng dù sao cũng là nửa tin nửa ngờ, hiện tại nghe Tiết Linh Bích nói như vậy, có thể tưởng tượng chấn động trong lòng lớn tới cỡ nào. Hắn chậm rãi từ trên ghế đứng lên, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vật hình tròn đang được bọc trong khăn trải bàn, môi không nhin được mà co giật, hai tay phải cố gắng vài lần mới giờ lên được.

Hai tay Phùng Cỗ Đạo vừa tê vừa mỏi, nhưng nhìn vị phụ thân đang đau đớn vì mất đi ái tử trước mắt, những lời nén đầy trong bụng cũng chỉ có thể nuốt trở lại.

Tay Sử thái sư run rẩy đặt lên khăn trải bàn.

Ngón tay hắn rất nhỏ, rất dài, động tác vén khăn trải bàn cũng rất ưu nhã.

Phùng Cỗ Đạo nghĩ: nếu như người đang cầm cái đầu này không phải hắn, hắn đại khái sẽ rất có tâm tình thưởng thức sự ưu nhã này.

Tầng vải cuối cùng bị vén ra.

Khoảnh khắc đó giọt lệ ngậm trong mắt Sử thái sư rơi xuống.

Hắn bỗng nhiên ôm lấy cái đầu, bi thương mà lui về sau hai bước, thoáng cái ngã ngồi lên ghế, khóc rống nói, “Con ta...”

Cho dù trong lòng Phùng Cỗ Đạo biết rõ hai phụ tử này thường ngày làm không ít chuyện xấu người người oán trách, nhưng tại giờ này khắc này, trong lòng cũng không thể sinh ra tâm trạng hả hê trên nỗi đau của người khác. Dù người có xấu cỡ nào, cũng có một mảnh lương tâm chưa mất đi.

Tiết Linh Bích thờ dãi nói, “Thái sư nén bi thương.”

Y không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng Sử thái sư liền giống như con mèo bị giẫm đuôi, tức thì nhảy dựng lên, tàn bạo trừng y nói, “Tại sao đầu của con ta lại ở trong tay người?”

Tiết Linh Bích nói, “Hung thủ đặt nó trên bàn ở phòng ngủ của bản hầu, bản hầu vừa nảy trở lại mới phát hiện.”

Phùng Cổ Đạo len lén liếc nhìn y, vẻ mặt y rất thản nhiên.

Sử thái sư cắn chặt răng, hai mắt trừng to như muốn ăn thịt người, “Người cho rằng lão phu sẽ tin lời nhăng cuội của người sao?”

“Thái sư nghĩ như vậy, không khác nào thành toàn cho một mảnh dụng tâm lương khố* của hung thủ.” Tiết Linh Bích nói, “Ta tin lấy trí tuệ của thái sư, tuyệt không làm chuyện hồ đồ khiến người thân đau đớn, kẻ thù sáng khoái như vậy.”

*(dụng tâm lương khố: ý nói một người hao tổn tâm tư suy xét kỹ càng một việc hay một kế hoạch nào đó)

“Lão phu không biết cái gì mà người thân đau đớn, kẻ thù sáng khoái! Lão phu chỉ biết đầu của con ta ngay trên tay người!” Bàn tay ôm đầu của Sử thái sư không ngừng run rẩy, nửa người trên hơi nhoài về trước, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ bổ nhào tới.

Phùng Cổ Đạo bất động thanh sắc mà chen vào giữa hai người, dùng thân thể chắn trước Tiết Linh Bích, thấp giọng nói với Sử thái sư, “Thái sư, nếu là Hầu gia làm, sao lại đem đầu người giao ra được?”

Sử thái sư một tay ôm đầu, tay kia bỗng nhiên giơ lên, hướng về phía mặt hắc vụ tới.

Phùng Cổ Đạo vô thức rụt cổ.

Nhưng bạt tai của Sử thái sử chậm chạp không hạ xuống.

Tiết Linh Bích cầm lấy cổ tay hắn, cường ngạnh hất ra, “Thái sử, đêm đã khuya. Thứ bản hầu không thể chiêu đãi. Thỉnh!”

Bàn tay đặt bên hông của Sử thái sử chậm rãi xiết thành nắm, trong mắt tràn đầy ác độc phần nộ, một lát mới oán hận xoay người đi ra ngoài.

Phùng Cổ Đạo nhìn theo bóng lưng của hắn, lo lắng nói, “Hầu gia, chỉ e thái sử sẽ đem bút trưởng này đặt lên đầu người.”

“Yên tâm. Hắn sẽ không.” Tiết Linh Bích đảo mắt nhìn quanh, “Hắn nhìn ta không vừa mắt đã lâu, cho nên mới có thể thất thố như lúc này. Chờ sau khi trở về ngủ một giấc đầu óc thanh tỉnh, ngày mai sẽ mang theo lễ vật dâng môn bồi tội thôi.”

Phùng Cổ Đạo nghe y nói như vậy, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, “Nếu thực sự như vậy thì tốt rồi.”

Tiết Linh Bích nói, “Người rất lo lắng?”

“Chuyện này nhiều nhiều ít ít cũng là do ta mà ra, nếu liên lụy Hầu gia, lòng ta khó mà yên.” Phùng Cổ Đạo nói ra những lời này là thật lòng. Nếu không có Tiết Linh Bích gánh lấy chuyện này, Sử thái sử tuyệt đối sẽ không để yên cho hắn.

“Ta không sợ bị người liên lụy, ta chỉ sợ...” Tiết Linh Bích chăm chú nhìn hắn, thu lại nửa câu sau.

Phùng Cổ Đạo xấu hổ cười nói, “Hầu gia sợ ta không biết tiến thủ, làm hầu phủ mất mặt? Lại nói, ta đã xin nghỉ mấy ngày rồi, ngày mai nếu không đến Hộ bộ, chỉ e sẽ bị xóa tên.”

“Nói cũng phải.” Tiết Linh Bích thu hồi ánh mắt, “Nếu muốn đi Hộ bộ, thì mau chóng đi nghỉ ngơi đi.”

Phùng Cổ Đạo lên tiếng trả lời, xoay người muốn đi, lại nghe y chậm rãi nói, “Chờ một chút.”

Phùng Cổ Đạo ngần ra quay đầu lại.

Tiết Linh Bích suy nghĩ một chút, nói, “Trước khi Sử thái sư đăng môn, người vẫn ở lại trong phủ đi.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Không phải Hầu gia mới nói Sử thái sư nhất định sẽ đăng môn bởi tội sao?”

Tiết Linh Bích nói, “Thế sự luôn có chuyện ngoài ý muốn.” Mà có chút hậu quả của chuyện ngoài ý muốn, y cực kỳ không muốn gánh chịu.

Phùng Cổ Đạo rũ mí mắt xuống, giấu đi phức tạp trong mắt, yên lặng xin cáo lui.

Lúc này bên ngoài ánh trăng sáng vắng vặc, đất trời không phải màu đen thì là màu ngân.

Hắn nhìn trăng sáng trên bầu trời, nỗ lực đem tâm tư hỗn độn đẩy ra khỏi óc.

Vô luận quá trình thế nào, chuyện về cái đầu người cuối cùng cũng đã tạm thời giải quyết. Về phần tương lai... thôi cứ tạm gác một bên ngày mai lại phiền não đi.

NGŨ

Sáng sớm hôm sau, Sử thái sư quả nhiên phái người dâng hậu lễ đăng môn tạ lỗi.

Tiết Linh Bích đóng cửa không tiếp, chỉ gọi Tông Vô Ngôn đứng ra nhận lễ, coi như sau một trận đòn roi cho ăn một viên đường, không nóng không lạnh mà đáp trả.

Tối buổi trưa, Phùng Cổ Đạo được thỉnh cùng đi dùng cơm.

Sau khi ăn xong, Tiết Linh Bích đem vài thứ mà Sử thái sư đưa tới đặt trên trà kỷ thưởng thức.

Phùng Cổ Đạo thấy y nâng một bồn bạch ngọc phù dung yêu thích không buông tay, không khỏi cười nói, “Xem ra thái sư rất hiểu sở thích của Hầu gia.”

Tiết Linh Bích nói, “Người có biết tại sao ta thích nó không?”

Ánh mắt Phùng Cổ Đạo chuyển qua phù dung trong tay y, màu sắc hơi trầm xuống, híp mắt cười nói, “Dương chi bạch ngọc*, trắng noãn tinh khiết, trong suốt lóng lánh. Lại thêm ngọc tượng (thợ điêu khắc ngọc) chạm trở xuất thần nhập hóa, điêu khắc đóa phù dung này sống động như thật, có thể nói là thượng phẩm trong thượng phẩm. Hầu gia yêu thích nó thật sự là nhân chi thường tình.”

*(dương chi bạch ngọc: còn gọi là bạch ngọc hay dương chi ngọc, là một loại ngọc thượng đẳng, trắng nhất trong các loại ngọc, giống như màu trắng của dương chi (tức mỡ cừu hay mỡ sơn dương), cực kỳ quý hiếm.)

Tiết Linh Bích nói, “Nếu người thích, ta sẽ tặng nó cho người.”

Phùng Cổ Đạo thụ sủng nhược kinh nói, “Quân tử không đoạt những thứ người khác yêu thích, làm sao ta dám khiến Hầu gia bỏ thứ mình yêu thích.”

Tiết Linh Bích đem bạch ngọc phù dung đặt lên bàn, “Ta thích không phải khối ngọc này, mà là ý nghĩa của nó.”

Phùng Cổ Đạo giả vờ trầm tư, giây lát bỗng tỉnh nói, “Hầu gia nhân phẩm cao thượng, tự nhiên thích những vật hoàn mỹ.”

Tiết Linh Bích cảm thấy rất không thú vị, phất tay nói, “Nếu ta đã tặng cho người, người còn không mau nhận đi.”

“Hầu gia thật sự bỏ được thứ mình yêu thích?”

“Ta bỏ được, thì không phải trong lòng sợ hãi.” Tiết Linh Bích nói thật ẩn ý.

Phùng Cổ Đạo tiến lên, hai mắt nhìn ngọc điêu tới nỗi muốn phát sáng, hai tay gần như thành kính mà đem phù dung ôm gọn trong tay, “Quả nhiên là cực phẩm, cực phẩm. Khối ngọc này có thể dùng làm bảo vật gia truyền, để tương truyền cho con cháu đời đời của Phùng gia.”

Sắc mặt Tiết Linh Bích khẽ biến.

Tông Vô Ngôn ở ngoài cửa nói, “Hầu gia.”

Tiết Linh Bích thả lỏng hai gò má, “Vào đi.”

Tông Vô Ngôn đi tới phụ cận, có ẩn ý mà liếc nhìn Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo thức thời nói, “Hầu gia, ta cáo lui trước.”

“Không cần.” Tiết Linh Bích phất tay nói, “Thường thức ngọc khí còn nhiều thời gian, tạm thời lưu lại nghe một chút động thái ở kinh thành, đối với đường làm quan sau này của người có nhiều chỗ tốt.”

Phùng Cổ Đạo lúc này mới tìm cái ghế ngồi xuống một bên.

Như thế, ba người trong đại đường chỉ có Tông Vô Ngôn phải đứng, “Hầu gia, nha môn đã đem vụ án này giao cho Đại Lý Tự thẩm tra xử lý.”

“Nga?” Tiết Linh Bích khóe miệng cong lên, “Chuyện này thú vị thật. Nếu bản hầu không lầm, Đại Lý Tự khanh là môn sinh Cố tướng, trước nay không hợp ý với Sử thái sư. Lấy tính tình của thái sư, kiên quyết sẽ không đồng ý mới phải.”

Tông Vô Ngôn nói, “Chuyện này cũng không cần biết thái sư đồng ý hay không, là hoàng thượng tự mình hạ chỉ.”

Tiết Linh Bích khẽ giật mình, “Hoàng thượng?” Sử thái sư mấy năm gần đây đã là thân tín bậc nhất bên người hoàng thượng. Chuyện Sử Diêu Quang bị giết lớn như thế, hoàng đế không lý nào không hướng về hân. “Vụ án có tiến triển gì mới không?”

Tông Vô Ngôn nói, “Có. Nghe nói nha môn đã định ra hai người bị tình nghi. Một là đường chủ của Huyết Đồ đường, một là Ma giáo Âm Tôn Viên Ngạo Sách.”

Tiết Linh Bích nhíu mày, “Viên Ngạo Sách?” Trong đầu y đột nhiên hiện lên một ý niệm cổ quái. Hoàng đế nếu có thể lật lọng vì Ma giáo, đem chuyện báo thù cho phụ thân y ép xuống, đương nhiên cũng có thể vì Ma giáo mà chèn ép Sử thái sư, để hân không thể tiếp tục truy cứu Ma giáo.

—— Nhưng vì sao hoàng đế lại thiên vị Ma giáo như vậy? Là bởi vì Huy Hoàng môn? Hay là... có nguyên nhân khác?

Y hỏi, “Phản ứng của Sử thái sư thế nào?”

Tông Vô Ngôn nói, “Sử thái sư sáng sớm đã tiến cung rồi, nghe nói ăn bữa môn canh (không được cho vào). Hoàng thượng nói thương cảm cho hân tuổi già mất con, đặc biệt chuẩn cho hân nghỉ phép ở nhà.”

“Chỉ là như vậy?” Với tính tình của Sử thái sư, một đường không thông tất nhiên còn có thể đi đường khác.

Tông Vô Ngôn lại nói, “Sử thái sử lại đến Đại Lý Tự một chuyến. Nghe nói Đại Lý Tự khanh tránh không ra.”

Tiết Linh Bích im lặng.

Chỉ e lúc này Sử thái sử nhất định bị phần chất chồng. Mấy canh giờ ngủ ăn ba lần bể môn canh, sợ là ngay cả phật cũng phải nổi giận. Sớm biết thế, sáng nay y sẽ không ứng xử lạnh lùng như vậy.

Phùng Cổ Đạo đột nhiên xáp lại nói, “Nếu thái sử đã tạ lỗi, vậy ta có thể đi Hộ bộ một chuyến không? Đã xin nghỉ vài ngày rồi, nếu tiếp tục không xuất hiện, sợ sẽ bị người ta khiển trách.”

Tiết Linh Bích nói, “Người sợ bị người ta khiển trách?”

Phùng Cổ Đạo thở dài, “Ta chỉ sợ ta vô tích sự quá, làm mất mặt Hầu gia.”

Tiết Linh Bích mỉm cười nói, “Phế vật như Sử Diệu Quang còn có thể dựa vào Sử thái sử một đường nhẹ bước lên mây, lên như điều gặp gió. Người thì có gì khó?”

Phùng Cổ Đạo cười khỏ nói, “Nghe Hầu gia nói vậy, ta không biết nên tạ ơn Hầu gia tài bồi hay là nên tạ ơn Hầu gia coi trọng ta như thế nữa, dĩ nhiên lại đánh đồng với Quảng Tây tổng đốc.”

“Đều như nhau thôi.” Tiết Linh Bích dừng một chút lại nói, “Nếu muốn đến Hộ bộ, nên đi sớm về sớm.”

“Dạ.” Phùng Cổ Đạo vội vã thu bạch ngọc phù dung vào trong lòng, trở về phòng thay y phục.

.

Mấy ngày không mặc quan bào, đúng là cực kỳ bờ ngõ.

Phùng Cổ Đạo nhìn bản thân mình trong gương, hầu như nhận thức không ra. Hạo nhiên chính khí (cường trực quang minh) của quan bào không chỉ áp chế vẻ hèn mọn của hắc mà còn áp chế nét phong lưu đã ghi khắc tận trong xương, khiến hắc nhìn qua có vẻ hơi chút cứng nhắc.

Hắc chỉnh lại đai lưng, đang muốn đi ra ngoài, khước mắt lơ đãng thoáng nhìn bạch ngọc phù dung lúc này đã thuận tay đặt lên bàn. Đây là một đôi tịnh đế liên, hai đóa hoa phù dung lớn bé kề sát vào nhau, phảng phất hận không thể cùng nhau hòa thành một thể.

Trong óc hắc vô thức bật ra một câu: Tịnh đế phù dung bản tự song*.

*(hai đóa sen sinh đôi, ý nói phù dung giống như uyên ương đều có đôi có cặp, tượng trưng cho phu thê hoặc hai người yêu nhau vĩnh viễn không xa rời)

“Sinh đôi mà thôi.” Phùng Cổ Đạo thấp giọng, cầm lấy phù dung, tiện tay ném vào trong chắn, đi ra ngoài.

.

Mấy ngày không tới, Hộ bộ tất cả đều như cũ.

Phùng Cổ Đạo đi loanh quanh trong Hộ bộ hai vòng, mới xác nhận không có mình thì Hộ bộ cũng không có bất luận điều gì khác biệt.

Chủ sự trực ban hôm nay là văn hào.

Người mà Phùng Cổ Đạo không thích nói chuyện nhất chính là hắc, hai bên gặp nhau không thèm chào hỏi, chỉ xem như đối phương không tồn tại. Cho nên hắc ngồi một chút, liền buồn chán quay về hầu phủ.

.

Trở lại hầu phủ còn chưa đi được vài bước, đã bị Tông Vô Ngôn không biết từ đâu nhảy ra chặn lại.

“Tông tổng quản?” Phùng Cổ Đạo vỗ ngực nói, “Khinh công của người thực sự càng thêm lô hỏa thuần thanh rồi.”

Tông Vô Ngôn đối với trêu chọc của hắn như mắt diếc tai ngơ, “”Hầu gia đang tìm người.”

“Lại muốn cùng nhau ăn cơm?” Phùng Cổ Đạo cười nói, “Ta vừa lúc đã đói bụng.”

Tông Vô Ngôn nói, “Hầu gia chờ người tại thư phòng.”

Miệng cười của Phùng Cổ Đạo khép lại, khẽ thở dài, “Thư phòng không có đồ ăn. Có điều đỡ hơn phòng luyện công.” May mà lần trước tại Xuân Ý phường, Tiết Linh Bích và Viên Ngạo Sách giao thủ là bình thủ, nếu không hắn sợ rằng lại phải bồi luyện không ít.

Đi tới cửa thư phòng, liền thấy Tiết Linh Bích đang ngồi bên trà kỷ uống trà đọc sách, bên tay là ba đĩa cao điểm.

“Hầu gia.” Phùng Cổ Đạo vừa vào cửa vừa gọi.

Tiết Linh Bích từ sau sách ngẩng đầu lên, giơ tay chỉ vào cao điểm bên cạnh nói, “Nhân lúc còn nóng ăn đi.”

Phùng Cổ Đạo lúc này đã ngồi ở bên kia trà kỷ, không khách khí mà bắt đầu ăn.

Tiết Linh Bích giúp hắn rót chung trà.

Chờ ăn no uống đủ, Phùng Cổ Đạo dùng tay áo lau môi nói, “Hầu gia tìm ta có chuyện gì?”

Nhắc đến việc này, Tiết Linh Bích ầm ầm không vui, “Hoàng thượng bảo người và ta ngày mai bồi hấn đến Tây sơn dâng hương.”

Phùng Cổ Đạo ngạc nhiên nói, “Tây sơn dâng hương chuyện này từ trước tới nay không phải đều do nữ quyến làm hay sao?”

Tiết Linh Bích tức giận nói, “Người tìm đâu ra nguy biến này vậy? Người thấy chùa miếu nào đều là nữ quyến ra ra vào vào, không thấy nam tử chưa?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Nhưng hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn, lẽ ra nên nhật lý vạn ky, không cách nào phân thân mới phải, sao còn có thời gian nhàn rỗi đi dâng hương?”

“Hoàng thượng tự nhiên có lý của hoàng thượng.” Y dừng một chút, “Có thể là vì Sử Diệu Quang.” Dù sao giao vụ án cho Đại Lý Tự là tát cho Sử thái sư một bạt tai, tại thời khắc này làm chuyện đó, mặc dù là hoàng đế cũng khó tránh khiến người ta rét lạnh cả tim. Vì vậy đã lấy gậy đánh xong, nên lấy tay nhẹ nhàng xoa dịu. Mà cách hoàng đế xoa dịu là cầu phúc cho Sử Diệu Quang. Nghĩ như thế, coi như đã thông suốt.

“Vậy lần này hấn có thể nhắm mắt rồi. Có chân mệnh thiên tử dâng hương cho hấn.” Phùng Cổ Đạo nói.

Tiết Linh Bích nói, “Không biết có cung phi đi theo hay không, ngày mai người phải tránh không được hành sự lỗ mãng.”

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Ta dù nói chuyện tròng giang đại hải, cũng sẽ không chọc tới phi tần của hoàng đế, Hầu gia cứ việc thả lỏng một trăm hai mươi cái tâm là được.”

“Vậy nếu là phi tần đến chọc người thì sao?” Tiết Linh Bích hỏi ngược.

“Cái này...” Phùng Cổ Đạo sờ sờ cằm nói, “VẬY phải xem tư sắc của phi tần có...”

“Làm càn!” Tiết Linh Bích đột nhiên đập bàn đứng lên.

Phùng Cổ Đạo kinh hãi đơ cả người, tay đặt trên cằm cả buổi cũng không nhớ mà thả xuống.

“Người nên biết chỉ bằng những lời này của người cũng đủ để tru di cửu tộc!” Tiết Linh Bích trầm mặt.

Phùng Cổ Đạo đứng lên, chậm rãi nói, “Kỳ thực với ta mà nói, tru di cửu tộc, giết cả nhà và chém đầu cũng chả có gì khác nhau.”

“Cho nên người có thể tha hồ làm bậy, không biết trời cao đất rộng?” Tiết Linh Bích cười nhạt.

“Ta chỉ ở trước mặt Hầu gia mới dám đùa như vậy thôi mà.” Phùng Cổ Đạo ủy khuất thấp giọng nói, “Đổi thành người khác, cho ta mượn một trăm hai mươi cái đầu ta cũng không dám đùa kiểu đó.”

Sắc mặt Tiết Linh Bích hơi hòa hoãn, “Chỉ sợ người nói quen miệng, nhất thời không đổi được.”

Phùng Cổ Đạo bồi cười nói, “Đến ngày mai, ta không nói một lời, giả câm giả điếc là được thôi.”

Tiết Linh Bích liếc nhìn hắn, “Hoàng thượng bảo người đáp lời người cũng không nói một lời?”

“Nghe Hầu gia hết. Hầu gia bảo ta mở miệng ta liền mở, Hầu gia không cho ta mở miệng, ta liền giả vờ đau họng.”

Tiết Linh Bích tự tiểu phi tiểu nói, “Luận ba hoa, người nhận đệ nhị, sợ rằng thiên hạ không ai dám nhận đệ nhất đâu.”

“Núi cao còn có núi cao hơn a.” Phùng Cổ Đạo không khỏi cảm khái.

Tiết Linh Bích cũng không soi mói nữa, chỉ thúc giục, “Sáng sớm mai khởi hành, hôm nay nên nghỉ ngơi sớm.”

“Dạ.” Phùng Cổ Đạo từ trong thư phòng đi ra, gục đầu đi về, mãi cho đến phòng mình, chuẩn bị trở tay đóng cửa mới đột nhiên nhớ tới, “Ta còn chưa ăn cơm chiều mà?”

...

Nửa đêm.

Cơn đau đớn do Tam Thi châm gây ra vừa qua khỏi, Phùng Cổ Đạo liền cảm thấy một trận bụng đói cồn cào kêu vang.

Hắn trần trọc trên giường một lát nhưng lại không buồn ngủ, đành ngẩng mặt nhìn màn giường, thấp giọng than thở, “Hầu gia thật đúng là tiết kiệm.”

LỤC

Hoàng đế dâng hương là đại sự.

Bách tính dọc đường không ngừng né tránh, hơn nữa còn chừa ra cả một vùng chùa miếu trong Tây sơn để nghênh tiếp thánh giá.

Sau cùng hoàng đế chọn ra Pháp Hải tự tại núi Thúy Vi ở Nam Lộc.

*(núi Thúy Vi là một ngọn núi ở Bắc Kinh nằm tại giao giới của miền núi đá và biển hồ.)

Tiết Linh Bích là cận thần của hoàng đế, cho nên xuất phát không bao lâu, liền bị gọi đến phía trước đi cùng với thánh giá, lưu lại Phùng Cổ Đạo một mình nằm trong xe ngựa ngủ ngon lành.

Hắn tối hôm qua vừa gặp Tam Thi châm phát tác, vừa bị đói bụng, dần vật hơn hai canh giờ mới mê mê man man mà ngủ đi, ai ngờ chưa tới hai canh giờ, lại mê mê man man mà bị lôi dậy, cả người đừng nói đầy sức sống, ngay cả con mắt cũng nửa khép nửa mở.

May là lần này Tiết Linh Bích suy nghĩ chu đáo, không chỉ bảo Tông Vô Ngôn chuẩn bị gối đầu chăn bông trên xe, còn đặc biệt đặt vào một thực hạp (hộp thức ăn), ăn uống mọi thứ đầy đủ. Vừa lúc để hắn ăn no uống đủ rồi tiếp tục ngủ.

Đoàn xe đi tới Tây sơn, phương đông vừa lộ ra ánh nắng mai đầu tiên.

Phùng Cổ Đạo mơ mơ màng màng tỉnh lại, liền thấy một thị vệ tiến vào, muốn lấy thực hạp đi.

Phùng Cổ Đạo vội vã ngăn lại, “Ta còn chưa ăn xong.”

“Hầu gia nói Tây sơn dâng hương phải để bụng rỗng, không thể lưu lại những thứ này.” Thị vệ nói, đem thực hạp ném vào một cái túi lớn, sau đó bỏ đi không quay đầu lại.

Phùng Cổ Đạo ngơ ngác ngồi một lúc, sau đó kéo chăn bông qua lau lau cái mồm.

Phía trước liên tục vang lên tiếng bước chân, động tĩnh rất lớn, nhưng xung quanh chiếc mã xa này của hắn thủy chung luôn im ắng, giống như bị bỏ rơi.

Lại qua một lúc lâu, rốt cuộc có một thái giám đi tới, chỉ cao khí ngang nói với thị vệ, “Hoàng thượng mệnh cha gia* mời Phùng đại nhân tiến vào chùa miếu nghỉ tạm.”

* (“cha gia”: đây là một từ cổ tới nay đã không còn dùng, gần giống như từ ‘tại hạ’. Trong rất nhiều phim điện ảnh ở TQ, từ này được dùng cho thái

giám nên nhiều người hiểu lầm tưởng rằng chỉ có thái giám mới xưng hô như thế. Về vụ này thì ta không rành lắm, từ nhỏ tới lớn coi phim kiếm hiệp thấy thái giám chỉ xưng là “ta”, chắc là khi ***g tiếng người ta đã sửa lại cho dễ hiểu. Vốn định sửa nhưng tôn trọng tác giả nên sẽ để nguyên.)

Thị vệ không dám không nghe theo, đành xoay người hướng về phía thùng xe nói, “Phùng đại nhân, Hầu gia trước khi đi đã nói, bên người hoàng thượng không thể giấu cao thủ, cho nên cao thủ trong phủ không thể theo người vào chùa, thỉnh người tự mình cẩn thận.”

Phùng Cổ Đạo trong lòng khẽ động, mỉm cười nói, “Bên cạnh hoàng thượng có nhiều cao thủ đại nội, còn sợ bảo hộ ta không được sao? Hầu gia suy nghĩ nhiều.” Nói rồi hắn từ trên mã xa bước xuống, hướng tới thái giám nọ khom người hỏi thăm, “Không biết vị công công này xưng hô như thế nào?”

“Phùng đại nhân khách khí, cha gia họ Hoàng.” Thái giám nọ đối với hắn có chút khách khí, nghiêng người nhường đường nói, “Phùng đại nhân mời theo cha gia.”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười đi theo sau hắn.

.

Trước Pháp Hải tự là một cây cầu cong nhỏ, dưới cầu là dòng suối trong veo, nước chảy róc rách róc rách. Bốn phía cổ mộc cao ngất tận mây, thấp thoáng tường xám ngói đỏ, phong cách cổ xưa thanh nhã, khiến lòng người vui tươi thanh thản.

Nhưng ngặt nỗi Phùng Cổ Đạo còn lưu lại vài phần buồn ngủ không xua đi được, thấy cảnh sắc này, cũng chỉ có nước gượng gượng chống đỡ.

Tiến vào chùa miếu, Hoàng công công quen thuộc dẫn hắn đến trước một lương đình. Trước đình có hai hàng cây xanh che bóng mát hai bên.

Hoàng công công nói, “Cha gia đến bên hoàng thượng một lát, Phùng đại nhân cứ tự nhiên.”

Phùng Cổ Đạo ngẫm hiểu cười nói, “Hoàng công công thỉnh.”

Chờ Hoàng công công đi rồi, sau bóng cây xanh có hai người xoay người bước ra.

Một đen một trắng, một anh khí bức người, một ngọt ngào khả ái.

“Đã lâu không gặp.” Phùng Cổ Đạo hướng bọn họ ôm quyền, nét hèn mọn trong cử chỉ hoàn toàn không còn tồn tại, mang một thái độ nhàn tản phong lưu.

“A Sách, chúng ta không phải mới gặp hần ở Xuân Ý phường mấy hôm trước sao? Tại sao hần nói đã lâu không gặp?” Kỷ Vô Dịch chớp chớp mắt nói, “Lẽ nào ngày đó kỳ thực không phải là hần? Mà là tân sủng của Tuyệt Y Hầu mà kinh thành đang truyền ầm ỹ?”

Phùng Cổ Đạo lơ đãng mà thản nhiên cười, “Thời kỳ đặc biệt tự nhiên cần thủ đoạn đặc biệt.”

Viên Ngạo Sách nói, “Chỉ sợ đến lúc đó rước lấy một thân tanh*, vút cũng vút không xong.”

*(câu này trích từ câu: Mèo không bắt được cá, ngược lại rước lấy một thân tanh)

Phùng Cổ Đạo mâu quang khê lóe lên, nụ cười không thay đổi, “Ta tự đáy lòng chờ đợi ngày đó đến.”

“Người hận không có người cầm kiếm chém người?” Viên Ngạo Sách nhướng mi.

“Ta là hận không thể để Ma giáo sớm ngày chính đại quang minh được trở về Bể Nghề sơn.” Phùng Cổ Đạo chậm rãi nói, “Bắt đầu từ những ngày phải đi xa nơi đất khách năm đó, ta không thời khắc nào không hy vọng ngày này sẽ đến. Khi Lam Diễm minh tan rã, ta cho rằng ngày này rốt cuộc đã tới, không ngờ cũng chỉ là một hồi hoa trong gương, trắng trong nước.”

Kỳ Vô Định nói, “Kỳ thực Bể Nghề sơn bất quá cũng là một ngọn núi mà thôi, chỉ cần ở bên người mình muốn ở bên, có nơi nào không thể an cư?”

“Nếu chỉ có một mình ta, ta tự nhiên có thể nghĩ như vậy. Đáng tiếc, Ma giáo cũng không phải Ma giáo của một mình ta.” Phùng Cổ Đạo khẽ thở dài, “Nguyên bản ta còn hy vọng có người chia sẻ một nửa gánh nặng với mình, ai ngờ...” Hắn dùng ánh mắt xa xăm mà nhìn Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách cẩn thận nói, “Người nghĩ bây giờ ta đang làm cái gì? Cùng hoàng thượng nói về phong hoa tuyết nguyệt, cầm kỳ thư họa à?”

“Sở trường của người hãn là thập bát ban vũ khí.” Phùng Cổ Đạo mỉm cười, lập tức nghiêm mặt nói, “Hoàng thượng đã đáp ứng tất cả điều kiện rồi chứ?”

Viên Ngạo Sách nói, “Hừ. Đáp ứng hay không cũng không phải quyền của hãn. Tàng bảo đồ và bảo tàng đều ở trong tay chúng ta, nếu hãn không đáp ứng, chúng ta liền đem tin tức tàng bảo đồ là giả, từ đầu tới cuối bất quá chỉ là một vở hài kịch do tiên đế một mình xướng ca, là hãn chế tạo một tấm bản đồ giả địa điểm giả bảo tàng giả tiết lộ cho Lăng Dương vương đang canh giữ ở biên quan. Lăng Dương vương chắc chắn sẽ rất hứng thú với tin tức này. Năm đó nếu không phải do tiên đế dùng bảo tàng kiểm chế hãn, từ lâu hãn đã khởi binh mưu phản lật đổ cái triều đình ỉu xìu này rồi. Đáng tiếc kế hoãn binh của tiên đế tuy rằng có hiệu quả, nhưng quốc khổ trải qua hai đời hoàng đế hơn mười năm kinh doanh lại hoàn toàn không khởi sắc. Lăng Dương vương mấy năm gần đây canh giữ ở biên

quan, vẫn luôn tích trữ thực lực, chỉ cần hoàng đế lộ ra một chút sơ hở, hần tức khắc sẽ dẫn quân Bắc tiến.”

“Có gì đáng tiếc?” Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói, “Nếu không phải nhờ quốc khố hoàn toàn không khởi sắc, làm sao hoàng đế lại bị chúng ta nắm mũi?”

Viên Ngạo Sách nhú mày nói, “Người thật sự muốn Ma giáo hàng năm tiến cống lên hoàng đế?”

“Tiền cống?” Trong nụ cười của Phùng Cổ Đạo mang đầy tính toán, “Từ mặt ngoài mà xem, chúng ta trả giá chính là tiền, là công sức. Nhưng trên thực tế, chúng ta lấy được tư cách quan thương, phía sau lại có chỗ dựa lớn vững chắc là hoàng đế, đến lúc đó, tiền đưa ra sợ là không đến một phần mười tiền kiếm vào.”

Kỷ Vô Địch nói, “Thực sự có nhiều như vậy?”

Phùng Cổ Đạo thức thời nói, “Làm ăn lớn như vậy, Ma giáo làm sao dám độc chiếm?”

Kỷ Vô Địch chớp chớp mắt nói, “Sao lại không biết xấu hổ như vậy?”

“Kỷ môn chủ then thùng?” Phùng Cổ Đạo trêu chọc.

Kỷ Vô Địch ôm hai má nói, “Thật ra, ta bình thường luôn cảm thấy then thùng, chỉ là then thùng cũng không ảnh hưởng tới quyết định của ta.”

Phùng Cổ Đạo: “...”

Viên Ngạo Sách nói sang chuyện khác, “Tam Thi châm trong cơ thể người thế nào rồi?”

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Đau a đau, cũng quen rồi.”

Kỷ Vô Định trợn to mắt nói, “Có phải có cảm giác như mỗi ngày đều sinh ra hài tử một lần không?”

Phùng Cổ Đạo lại cười nói, “Nếu Kỷ môn chủ thấy hứng thú, cũng có thể thử xem, có thời gian chúng ta còn có thể giao lưu điều tâm đắc với nhau.”

Kỷ Vô Định ôm cánh tay Viên Ngạo Sách, rất nghiêm túc nói, “A Sách, chúng ta sinh một em bé thử xem sao.”

Phùng Cổ Đạo quay đầu ngăm phong cảnh.

Viên Ngạo Sách mặt không biểu tình nói, “Người nghĩ ba cây châm sẽ biến thành em bé?”

“... Ba cây đúng là quá ít, tối thiểu phải một bó to!” Kỷ Vô Định đột nhiên hăng hái bừng bừng nói, “Không bằng chúng ta diệt Huyết Đồ đường đi? Như vậy ta muốn châm bao nhiêu là có thể châm bấy nhiêu rồi.” Hắn nắm nắm tay, vẽ mặt hưng phấn.

Viên Ngạo Sách nghiêm trang hồi đáp, “Ma giáo sau khi xé chần thành lẻ, bọn chúng đã dần trôi lên mặt nước, nhưng triệt để dẫn bọn chúng mắc câu cần có thời gian. Cho nên trong lúc này, người cứ trốn ở hầu phủ cho an toàn.”

Phùng Cổ Đạo cười khỗ nói, “An toàn thì an toàn, nhưng nửa điểm tự do cũng không có.”

Viên Ngạo Sách trầm mặc một lát nói, “Ta đã phái người đi thỉnh người của Thần Y cốc, nếu không có gì ngoài ý muốn, khoảng một tháng sau có thể đến kinh thành. Chờ người giải được độc trên châm rồi thì liền có thể rời khỏi hầu phủ.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Không cần tốn công như vậy đâu. Ta đã biết làm sao để giải độc Tam Thi châm rồi.”

“Nga?” Viên Ngạo Sách mặt lộ ra dị sắc.

“Độc của Ngộ Dạ Tam Thi châm chủ yếu là đến từ cuống của đoạn hồn hoa, thêm vào đó là máu của băng thiềm thừ, có thể thúc đẩy độc dịch của đoạn hồn hoa, khiến cho nó phát tác lúc nửa đêm khi âm khí thịnh nhất.”
Phùng Cổ Đạo nói.

Viên Ngạo Sách nói, “Giải pháp là gì?”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Phùng Cổ Đạo nói, “Trong hàn đàm gần đoạn hồn hoa, máu của một loại tinh quái gọi là phần cầu.”

Kỷ Vô Định tự tán phi tán (khen như không khen), “Minh Tôn không hổ là Minh Tôn, chân không ra cửa, nhưng biết chuyện thiên hạ.”

Phùng Cổ Đạo trong lòng có chút mất tự nhiên, trên mặt lại bình tĩnh nói, “Kỷ môn chủ khách lệ rồi, so với Kỷ môn chủ thần thông quảng đại, mưu kế sâu xa, tại hạ mặc cảm.”

Kỷ Vô Định thở dài nói, “Bất quá ta tuyệt đối sẽ không khi dễ A Sách.”

Phùng Cổ Đạo cố gắng kéo kéo khóe miệng, “Vĩ von của Kỷ môn chủ thật là lý thú.”

Kỷ Vô Định cười tủm tỉm nói, “Kỷ thực kết luận của ta lại càng lý thú, không biết người có hứng thú để nghe hay không?”

“Hứng thú tự nhiên là có, bất quá sợ rằng không có thời gian.” Phùng Cổ Đạo nghiêm mặt nói, “Ta có một kế hoạch, nếu thành công, có thể khiến Tiết Linh Bích khó mà tìm Ma giáo gây phiền toái.”

Viên Ngạo Sách nói, “Tiết Linh Bích muốn báo chính là thù giết cha, thù cha không đội trời chung, người muốn hóa giải như thế nào?”

“Không hóa giải.” Phùng Cổ Đạo thản nhiên nói, “Nếu tân Minh Tôn của Ma giáo là thân tín hãn một tay tài bồi, thử hỏi hãn có lý do gì tiếp tục trắng trợn tìm Ma giáo gây phiền toái?”

Viên Ngạo Sách mâu quang chợt lóe, “Ý của ngươi là...”

Phùng Cổ Đạo gật đầu rất khẽ, “Câu chuyện này, còn cần hoàng thượng tự thân xuất mã.”

Viên Ngạo Sách mím môi.

Kỷ Vô Địch nói, “Chỉ sợ khoảnh khắc khi chân tướng sáng tỏ, Ma giáo bảo trụ rồi, Minh Tôn gặp nguy thôi.”

Phùng Cổ Đạo chấp tay nói, “Muốn thành đại sự, không câu nệ tiểu tiết.” Hãn nói rất hùng hồn, cố gắng đem tia dị dạng trời lên trong lòng nén xuống dưới.

“Có lý.” Kỷ Vô Địch ôm cổ Viên Ngạo Sách nói, vẻ mặt thâm tình, “A Sách, người chính là đại sự lớn nhất kiếp này của ta.”

Viên Ngạo Sách trong lòng vui vẻ không lời nào có thể diễn tả được, nhưng trên mặt vẫn duy trì lãnh ngạo vốn có, bất động thanh sắc mà hỏi thăm, “Vậy tiểu sự là cái gì?”

Kỷ Vô Địch không chút nghĩ ngợi đã hồi đáp, “Như là Huy Hoàng môn các loại...”

...

Nếu như đám người Huy Hoàng môn nghe được câu trả lời này của chương môn bọn họ, nhất định sẽ khóc khô nước mắt, sau đó trực tiếp chém chết hãn rồi tự sát.

Phùng Cổ Đạo và Viên Ngạo Sách lặng im không nói.

Kỷ Vô Định nói, “Cái này kêu là mỗi người một chí hướng.”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói, “Thế sự quả thật là khó liệu. Lúc trước Kỷ Huy Hoàng được tiên đế che chở, cấp tốc quật khởi trong chốn giang hồ. Sau đó hắn lại bị tiên đế sai sử, ngoài sáng trong tối đả kích Ma giáo, làm cho Ma giáo ù ù cạc cạc rời đi nơi không hiểu tại sao lại trở thành tàng bảo địa là Bể Nghề sơn. Nhưng hôm nay con hắn lại liên thủ với Ma giáo, đem hoàng đế đùa giỡn xoay quanh. Đây thực sự có thể nói là... phong thủy luân lưu chuyển a.”

Kỷ Vô Định nghiêm túc nói, “Ma giáo lúc trước nên phái Âm Tôn tới câu dẫn cha ta.”

...

Phùng Cổ Đạo thản nhiên nói, “Bọn hăn giải quyết nội bộ rồi.”

(Ý nói tiền nhiệm Minh Âm song tôn đã ghép cặp với nhau sồi ~ đã có cặp sồi ~)

Phùng Cổ Đạo: Thế sự như cờ, biến ảo bất định, ngoài dự tính mình.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Phác Sốc Hữu Lý [3]

THẤT

Hoàng công công đến bên hoàng đế một lúc, thấy hoàng đế, Tuyết Y Hầu và Sử thái sư cùng các đại thần trong triều đang hướng về tượng phật lễ bái, lại rón rén lui ra. Đến lương đình, Phùng Cố Đạo đang nằm sắp ở đó ngủ gật.

Hắn liền tiến lên, nhẹ giọng gọi, “Phùng đại nhân?”

Phùng Cố Đạo ngủ say như lợn chết.

“Phùng đại nhân?” Hoàng công công hơi cao giọng.

Phùng Cố Đạo càu nhàu một tiếng, cách mí mắt mà động động con người.

Hoàng công công đành phải nhẹ nhàng đẩy hắn một cái, “Phùng đại nhân?!”

Phùng Cố Đạo lúc này mới không cam không nguyện mà mở mắt, từ từ ngồi dậy, “Hoàng công công?”

Hoàng công công đập lên mặt nụ cười, “Bên ngoài gió lớn, hay là Phùng đại nhân đến nội đường ngồi một lát.” Mang Phùng Cố Đạo đến lương đình là hoàng thượng phân phó, tuy hắn không biết vì sao, nhưng cũng nghe theo. Nhưng thấy Phùng Cố Đạo lúc đến thì mang dáng vẻ bình thản như không, nói vậy trong đó là có mánh khéo. Mà dáng vẻ hiện tại hơn phân

nửa là giả vờ, bất quá là mảnh khoe cũng tốt mà giả vờ cũng được, đều không liên quan gì tới hăn, dù sao việc hăn cần làm bất quá chỉ là truyền tin dẫn đường mà thôi.

Phùng Cổ Đạo dụi dụi mắt nói, “Có thể trở về chưa?”

“Hoàng thượng còn muốn tìm hiểu phật pháp với Niệm Phương đại sư, e rằng trước buổi trưa vẫn còn chưa quay về.” Hoàng công công hầu hạ hoàng thượng nhiều năm, rất rõ ràng về những chi tiết vụn vặt này.

“Vậy a.” Phùng Cổ Đạo tỏ ra không chịu nổi rồi lại phải cố gắng nhẫn nại, “Ta đây có thể vào trong mã xa ngồi trước được không?”

Như vậy rất tốt. Hoàng công công cầu còn không được. Hoàng thượng chỉ bảo mình dẫn hăn đến lương đình, sau đó qua một chén trà nhỏ lại dẫn hăn rời đi, nhưng không nói sau đó sẽ đi đâu, mình còn đang do dự. “Đã như vậy, để cha gia đưa Phùng đại nhân ra ngoài.”

“Làm phiền Hoàng công công.” Phùng Cổ Đạo đứng lên, tay nhẹ nhàng dấm dấm đùi.

Hoàng công công khẽ cười nói, “Lại nói, cha gia hầu hạ hoàng thượng đã lâu như vậy, Phùng đại nhân là quan lục phẩm đầu tiên được khâm điểm cùng hoàng thượng dâng hương.”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười chấp tay nói, “Thơm lây, thơm lây mà thôi.”

Về phần thơm lây ai, không cần nói cũng biết.

Hoàng công công không ngờ hăn cứ nhiên lại rộng rãi thừa nhận như vậy, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần hảo cảm đối với hăn. Dù sao trên đời này có quá nhiều kẻ cố làm ra vẻ, cáo mượn oai hùm, còn những người tự mình biết mình lại quá ít.

Phía trước cây xanh nổi cây xanh, che ra một tảng lớn bóng râm. Hai người đang định xoay gót đi ra ngoài, chợt nghe bên ngoài vang lên một trận hô quát ầm ĩ, không chờ bọn họ phản ứng kịp, hậu điện truyền đến tiếng bước chân liên tiếp, “Nhanh, nhanh đi tìm người hộ giá!” Tiếng nói the thé như một lưỡi kiếm sắc, trực tiếp xé rách sự yên lặng của buổi sớm mai.

Phùng Cổ Đạo tóm lại Hoàng công công đang định chạy ra ngoài, quay đầu nhìn chăm chăm thái giám đang chạy tới kia, “Hoàng thượng đâu?”

Thái giám gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, “Hòa thượng ở đây đều là giả! Tất cả đều là thích khách, muốn ám sát hoàng thượng! Các người mau đi gọi người tiến đến!”

Phùng Cổ Đạo nhìn về phía sau hẳn, “Không ai truy sát người? Làm sao người trốn ra?”

“Sao người nhiều lời quá vậy!” Thái giám không ngừng bước tới, đẩy hẳn một cái, trực tiếp lao ra bên ngoài.

Bất quá còn chưa lao ra cửa, đã bị một mũi tên cắm phập vào tim, ngay sau đó là một loạt tên phóng tới như mưa rào.

Phùng Cổ Đạo sắc mặt ngưng trọng kéo Hoàng công công thối lui ra sau.

Mười mấy hắc y sát thủ che mặt vọt đến.

“Đi!” Phùng Cổ Đạo không chút nghĩ ngợi liền lôi kéo hẳn chạy về phía sau.

Nếu như hẳn không tính nhầm, đây là một cuộc ám sát với quy mô lớn. Thị vệ bên ngoài chỉ sợ khó tự giữ thân, hiện giờ kỳ vọng duy nhất chính là đại nội cao thủ bên người hoàng đế không bị thất thủ!

Hoàng công công đột nhiên buông tay hắt ra, đẩy hắt lên phía trước, “Người đi trước! Cha gia đoạn hậu!”

Phùng Cổ Đạo sửng sốt một lúc, đã thấy Hoàng công công xoay người tiếp chiêu.

Hoàng công công biết võ hắt có thể nhận ra từ bước chân, nhưng không ngờ thân thủ lại quá linh hoạt như vậy.

Hơn mười sát thủ dĩ nhiên bị ngăn lại phân nửa.

Phùng Cổ Đạo thấy những sát thủ còn lại đuổi theo, quay đầu tiếp tục chạy băng băng tới phía trước. Qua bậc thang, bước qua cửa, tiến vào đại điện, hắt chợt thi triển khinh công, như gió thổi qua đại hùng bảo điện*, tiêu thất trước mặt các sát thủ.

*(đại hùng bảo điện: trong chùa chiền của Phật giáo, đại hùng bảo điện là chính điện. Đây là kiến trúc hạch tâm của cả tòa chùa chiền, cũng là nơi các tăng nhân tập trung sớm tối để tu hành.)

Tới viện tử trước hậu điện nơi hoàng đế đang tại, trong lòng Phùng Cổ Đạo trầm xuống.

Tình thế trước mắt còn gay go hơn cả tưởng tượng của hắt.

Chiến trường tổng cộng phân hai đầu.

Hoàng đế và các đại thần được bảo hộ trong vòng tròn do tầng tầng thị vệ tạo nên. Để đề phòng có cá lọt lưới nguy hiểm cho thánh giá, vòng bảo hộ tổng cộng có hai tầng. Nhưng vì thế, thị vệ vòng trong chỉ có thể nắm chặt đao, mắt mở trừng trừng mà khoanh tay đứng nhìn.

Thị vệ vòng ngoài dưới sự vây công của mười tên nhất lưu sát thủ, dần dần lực bất tòng tâm, vòng bảo hộ đã càng thu càng nhỏ.

Cái bụng tròn trịa của Sử thái sư đã dán lại với cái bụng của người bên cạnh.

Đầu bên kia, Tiết Linh Bích một mình đấu với hai cao thủ siêu nhất lưu, người tuy ít, nhưng tình hình chiến đấu hung hiểm khôn cùng.

Mắt thấy Tiết Linh Bích dần xuống hạ phong, ngón tay Phùng Cổ Đạo khê bầu chặt lại.

Tiếng bước chân của sát thủ phía sau dần đến gần.

Hậu điện đột nhiên lộ ra một cái đầu.

Cặp mắt to sáng long lanh của Kỷ Vô Định đang cười tít nhìn hắn.

Phùng Cổ Đạo tuy rằng không biết hắn làm thế nào chạy tới hậu điện, nhưng lấy tình thế hiện nay mà xem, Viên Ngạo Sách vô cùng có khả năng xuất thủ. Một khi hắn bại lộ, kế hoạch kế tiếp sẽ có khả năng gặp phải biến số.

Hắn tâm niệm thay đổi thật nhanh, dưới chân trượt một cái, tích tắc khi lưỡi đao của sát thủ phía sau tới gần, thân thể như gió mạnh quét tới vị trí giữa Tiết Linh Bích và lưỡng đại cao thủ.

“Người...” Tiết Linh Bích chỉ nói một chữ, liền ngậm miệng.

Bởi vì võ công mà lúc này Phùng Cổ Đạo triển hiện so với những gì y được thấy lúc trước, hoàn toàn khác hắn.

Tuy rằng trong tay hắn không có kiếm, nhưng xuất chỉ như gió, so với trảo của sát thủ bên trái, không chút nào thua kém.

Tiết Linh Bích áp lực suy giảm, nguyên bản kiếm chiêu bị ngăn chặn không thể thi triển nhất thời cuộn cuộn không ngừng sử ra.

“Thân thủ không tồi.” Trong lúc tranh thủ được thời gian, y đột nhiên thốt ra câu như vậy.

Phùng Cổ Đạo lúng túng nói, “Bảo mệnh... thôi mà.”

Tiết Linh Bích vẻ mặt trầm ổn, không lộ hỉ nộ.

Phùng Cổ Đạo gục đầu đánh một lát, bỗng nhiên thốt lên, “Câu, câu đã giết Sử Diệu Quang?”

Tiết Linh Bích kỳ thực trước đó đã chú ý tới trong hai sát thủ đó có một người dùng câu, bất quá thời khắc sống còn, làm sao có thể suy nghĩ nhiều. Dù là lúc này cũng chỉ nhú mày.

“Ta từng nghe qua hai... cao thủ dùng trảo và câu.” Phùng Cổ Đạo gián đoạn nói hết lời muốn nói.

Sát thủ nghe vậy vẫn trầm mặc không lên tiếng, chỉ là thế tiến công càng thêm ác liệt.

Cùng cảnh ngộ với bọn họ chính là tình hình của hoàng đế đầu bên kia.

Vì một nhóm sát thủ mới thêm vào, vòng bảo hộ thứ hai bên trong phải xông ra, ngoại trừ bốn thị vệ có võ công tối cao được an bài thiếp thân bảo hộ hoàng thượng, những người khác đều vọt ra. Nhưng chính vì vậy, an toàn của các đại thần liền tràn ngập nguy cơ.

Tuy rằng các thị vệ có ý thức muốn bảo vệ bọn hãn, nhưng trong thời khắc người người đều bất an như lúc này, khó tránh luống cuống tay chân. Có hai đại thần trong lúc người đẩy ta xô, không cẩn thận giơ tay chân ra ngoài. Sát thủ đương nhiên không khách khí, nhất thời tiếng kêu đau đớn vang liên tục.

Nếu không nhờ có thị vệ nhanh nhẹn, mỗi người kéo một người quay lại, mất đi chỉ e không phải cánh tay căng chân.

Hoàng đế thấy bọn họ lăn trên mặt đất kêu rên, quả tim đập thành thịch, cảm giác ừ viêt cao cao tại thượng thường ngày hết thấy bị mùi máu tươi hòa tan. Hẳn từ khi sinh ra tới bây giờ, gặp qua không ít người lừa ta gạt, nghe qua không ít ác đấu chém giết, nhưng tới gần tử vong như thế này vẫn là lần đầu tiên.

Sử thái sử vọt tới trước mặt hần, liều mạng chen tới phía sau bốn thị vệ kia, cố ý chặn trước mặt hần nói, “Hoàng thượng, ta bảo hộ người!”

...

Hừ. Bảo hộ hần? Là muốn hần bảo hộ lại phải không?

Hoàng đế trong lòng sinh ra chán ghét, mặt ngoài đạm nhiên nói, “Làm phiền Sử khanh rồi.”

Nếu là bình thường, Sử thái sử nhất định sẽ cân nhắc biểu tình này của hần thật lâu, đoán chừng thánh ý, nhưng lúc này quan hệ tới sinh tử tồn vong, dù cho trong lòng biết long tâm khó chịu, cũng chỉ đành mở một mắt nhắm một mắt.

Đang trong lúc cố gắng cầm cự, lại có một nhóm sát thủ vọt đến, thân thủ tuy không lưu loát bằng những kẻ trước, nhưng nhân số đông đảo. Các thị vệ rất nhanh rơi vào cục diện một địch hai một địch ba. Các đại thần quả thực giống như chuột chạy qua đường mà tán loạn khắp nơi. Hoàng thượng tuy rằng nằm dưới sự bảo hộ của tứ đại cao thủ, coi như an toàn, nhưng đó gần như đã nỗ lực chống đỡ.

Tiết Linh Bích mắt nhìn bảy đường, tai nghe tám hướng, lập tức hoành kiếm đảo qua, thấp giọng nói, “Người chống, ta đi một chút sẽ trở lại.”

Không đợi Phùng Cổ Đạo phản ứng, y đã cấp tốc lách tới phía sau Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo bất đắc dĩ vươn tay trái hất câu ra, tay phải như thiểm điện tập kích huyết thất khảm của sát thủ khác.

Chỉ trì hoãn một lúc như thế, Tiết Linh Bích đã từ sau lưng Phùng Cổ Đạo vòng tới chiến trường lớn ở đầu bên kia.

Chỉ thấy y xuất kiếm như rồng lượn, chỉ Đông đánh Tây, ngấn ngủi trong nháy mắt, sát thủ đã nằm xuống năm sáu tên.

Các thị vệ khác thấy y trợ giúp, mỗi người tinh thần đại chấn.

Thế cục bên kia nhất thời cân bằng.

Nhưng nhìn lại, tình cảnh của Phùng Cổ Đạo lại tương đương nguy hiểm.

Võ công của hãn vốn đã thua Tiết Linh Bích một bậc, ngay cả Tiết Linh Bích còn không thể một mình đánh với hai đại cao thủ, huống chi là hãn. Cho nên trong lúc Tiết Linh Bích đại phát thần uy, hãn lại cực kỳ nguy hiểm.

“Hai vị tiền bối.” Phùng Cổ Đạo vừa tránh né đòn lấy mạng, vừa miễng cường mở miệng nói, “Tại sao thành... chó săn... của Huyết Đồ đường?”

Thế tiến công của hai đại cao thủ khẽ khựng lại.

Phùng Cổ Đạo nhân cơ hội thở hỗn hển lấy hơi, nói ra ào ào không ngừng, “Với danh tiếng của hai vị tiền bối tại võ lâm... thực sự không cần...”

Hãn nói chưa xong, chợt nghe một cao thủ trong đó lên tiếng, “Người không cần nhiều lời, hôm nay chúng ta tới là để giết người.”

...

Phùng Cổ Đạo cúi đầu tránh thoát chiếc đoạt mệnh câu đó, lại bị một cước đá ngã lăn trên mặt đất.

Mắt thấy câu lại lần nữa vung tới, hấn nhướng mày. Tới nông nổi này rồi, e rằng Viên Ngạo Sách không thể ẩn nấp được nữa.

Nói thì chậm, làm thì nhanh, một thanh kiếm từ xéo bên hông đâm ra, nhẹ nhàng ngăn câu lại.

Phùng Cổ Đạo ngược mắt, đường nhìn bị một bóng lưng cao lớn ngăn trở.

“Người không sao chứ?” Tiết Linh Bích vừa ngăn trở tiến công của đối phương, vừa thản nhiên hỏi.

Phùng Cổ Đạo cấp tốc đứng lên, vỗ vỗ nơi bị đá, lại gia nhập vòng chiến, “Trước khi người đi và sau khi người đến đều rất tốt.”

Khóe miệng Tiết Linh Bích khẽ nhoẻn lên, lộ ra nụ cười đầu tiên sau khi bị ám sát.

Đột nhiên, một tiếng huýt sáo vang lên, trên mái hiên đối diện không biết từ bao giờ xuất hiện một tên Huyết Đồ đường đeo mặt nạ.

Lưỡng đại cao thủ đồng thời lui về sau.

Phùng Cổ Đạo biến sắc, vô thức mà đẩy Tiết Linh Bích ra, “Cẩn thận!”

Thế nhưng bàn tay hấn vừa đụng tới Tiết Linh Bích, đã bị y kéo gọn vào lòng.

Con người của Phùng Cổ Đạo đột nhiên co lại.

Tiết Linh Bích thân thể chấn động, lập tức gục lên người hăn bất động.

Phùng Cổ Đạo rất rõ ràng loại tư vị này, khoảnh khắc ngay khi Ngọ Dạ Tam Thi chìm đắm vào thân thể, nhất định âm hàn tới tận xương.

.

BÁT

“Dùng nội lực dẫn châm tới đan điền.” Hăn nhỏ giọng nói bên tai Tiết Linh Bích, nhưng cặp mắt lại chăm chú nhìn thẳng vào lưỡng đại cao thủ vừa giao chiến và kẻ thần bí mang nạ đỏ trên mái hiên kia, giúp y lược trận.

Trên trán của Tiết Linh Bích mơ hồ có mồ hôi tích ra.

Kẻ thần bí đeo mặt nạ đỏ không nói gì mà lại huyết sát thêm một lần nữa.

Phùng Cổ Đạo biến sắc, mắt đăm đăm dõi theo bàn tay hăn.

Ngọ Dạ Tam Thi châm mảnh như lông trâu, vô thanh vô tức lại khó mà thấy rõ, dù biết đối phương muốn ra tay, cũng rất khó nhìn ra châm ở nơi nào.

Hăn đột nhiên hiểu ra vì sao Tiết Linh Bích lại dùng thân thể che chở cho hăn, mà không phải là đẩy hăn ra. Bởi vì y cũng không thể phán đoán châm đang ở nơi nào.

Khoảnh khắc này trong lòng phiên giang đảo hải, tư vị như ngũ vị tạp trần*.

*(ngũ vị tạp trần: ngọt, chua, đắng, cay, mặn năm mùi vị cùng tràn ra trong lòng, không thể nhận ra đó là mùi vị nào, hình dung tâm tình không dễ chịu)

Lưỡng đại cao thủ lần thứ hai liên thủ tấn công.

Phùng Cổ Đạo một tay che chở cho Tiết Linh Bích phía sau, để mặc cho y dựa vào sau lưng mình, một tay từ trong tay y rút lấy thanh kiếm, trở tay đón nhận sự tấn công của bọn họ.

Mặc dù cơn sóng trong lòng hấn cuộn trào mãnh liệt, nhưng tâm linh lại thanh minh như bầu trời xanh vừa được gột rửa, lấy một địch hai cũng là đầu vào đấy.

Lưỡng đại cao thủ thấy hấn thà rằng vai và tay bị thương, cũng không chịu di động nửa bước, không khỏi thốt ra một tiếng “Di”.

Phùng Cổ Đạo có ẩn ý mà liếc nhìn bọn họ. Nếu hấn không lầm, sau khi phát ra tiếng “Di” đó, thế tấn công của đối phương rõ ràng đã chậm lại.

Tiếng huýt sáo của kẻ thần bí đeo mặt nạ đỏ lại vang lên lần nữa, nhưng so với hai lần trước càng thêm chói tai dai dẳng.

Thân thể lưỡng đại cao thủ đồng thời chấn động.

Cao thủ dùng trào thấp giọng rủa, “Chết tiệt.”

Phùng Cổ Đạo nhãn thần chợt lóe, hạ giọng nói, “Hắc Bạch hai vị tiền bối...”

Chiêu thức của lưỡng đại cao thủ rõ ràng khẽ khựng lại.

Phùng Cổ Đạo cũng không vội phản công, khoan thai mà buông tha chỗ sơ hở này, “Ta đoán quả nhiên không sai.”

“Làm sao người biết?” Dùng trào chính là Hắc Sơn lão quái. Hấn nhỏ giọng hỏi, ra tay càng lúc càng thả lỏng.

Phùng Cổ Đạo nói, “Vũ khí nổi danh của hai vị tiền bối, văn bối nghe nhiều nên quen.”

Hắc Bạch song quái không nói gì.

Không phải chưa từng nghĩ tới việc đổi binh khí, nhưng binh khí đã dùng nhiều năm như vậy, thoág cái thay đổi làm thế nào cũng không thuận tay. Hơn nữa trong lòng bọn họ còn ôm may mắn, bọn họ đã thoái ẩn nhiều năm rồi, người có thể nhận ra bọn họ nhất định là phượng mao lân giác (hiếm có), mà trong số đó hơn phân nửa sẽ không gặp phải tại đại nội.

—— Nhưng thế sự luôn luôn có ngoại lệ.

Phùng Cổ Đạo nói, “Vân bối không biết hai vị tiền bối rốt cuộc vì chuyện gì lại chịu thiệt dưới Huyết Đồ đường, nhưng mọi việc đều có cách giải quyết. Vân bối bất tài, nguyện làm trâu làm ngựa.”

Vì càng nói càng dài, động tác đánh nhau của ba người cũng càng lúc càng chậm, hầu như chỉ là phe phẩy cho có.

Tiếng huýt sáo của kẻ thần bí đeo mặt nạ đỏ nhất thời thê lương như quỷ rống.

Hắc Bạch song quái liếc mắt nhìn nhau.

Bạch Thủy lão quái hỏi, “Có hai vạn lượng không?”

...

Hai vạn lượng?

Phùng Cổ Đạo sửng sốt một chập.

Phía sau có một thanh âm lạnh lùng nói, “Bản hầu có.”

Hắc Bạch song quái thu tay lại, đề phòng nhìn y.

Tiết Linh Bích chậm rãi từ phía sau Phùng Cổ Đạo đi ra. Tuy rằng trúng Ngộ Dạ Tam Thi châm, nhưng ngoại trừ thời gian phát tác, những khi khác cũng không gây trở ngại đối với võ công.

Bạch Thủy lão quái nói, “Chỉ cần các người chịu giao hai vạn lượng, chúng ta sẽ thu tay.”

Có câu sơn cùng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn*, cũng giống như lúc này.

*(tạm hiểu là: tại thời điểm khó khăn chúng ta cảm giác như đã đi vào đường cùng, nhưng có thể phát hiện ra một ngôi làng. Đây là nói vào thời điểm khó khăn không nên bỏ cuộc, không nên nản lòng, phải ôm thái độ lạc quan và hy vọng.)

Tiết Linh Bích không chút do dự nói, “Ta giao.” Dưới tình huống này, Hắc Bạch song quái lâm trận phản chiến, đủ để ảnh hưởng toàn bộ cục diện.

Kẻ thần bí đeo mặt nạ rốt cuộc đứng không yên, hăn phần nộ quát, “Hắc Sơn Bạch Thủy, các người dám phản bội?!”

Hắc Sơn lão quái hừ lạnh nói, “Nếu không phải các người bày cái trò, khiến chúng ta ù ù cạc cạc thua hai vạn lượng, sao chúng ta lại giao du với thứ tồi tệ như người.”

Kẻ thần bí đeo mặt nạ đỏ nói, “Các người không giữ lời hứa.”

Bạch Thủy lão quái nói, “Chúng ta không có thất hứa. Huyết Đồ đường chủ, là người chính mồm nói, hoặc là trả tiền, hoặc là giúp người làm việc. Hiện tại chúng ta chọn trả tiền.”

Mặt nạ đỏ nói, “Tiền đâu?”

...

Hắc Bạch song quái đồng thời quay đầu nhìn về phía Tiết Linh Bích.

Phùng Cổ Đạo âm thầm thở dài. Làm gì có ai lúc nào cũng mang theo hai vạn lượng ra ngoài.

“Nếu là hai vạn lượng ít ỏi, trăm có.” Vì Tiết Linh Bích vừa mới giải vây, cho nên tình hình chiến đấu bên kia cũng không hung hiểm như vừa rồi, địch ta song phương hình thành thế giằng co, thương vong hai bên cũng không lớn. Hoàng đế áp lực suy giảm, cũng có thể thả lỏng trong lòng mà tiếp lời.

Hắc Bạch song quái nhìn hẩn đầy nghi ngờ.

Dù sao từ góc độ hoàng đế mà nói, bọn họ là thích khách, là phản tặc.

Hoàng đế trầm ổn nói, “Làm người ai không có lúc sai, chỉ cần biết sửa sai, trăm sẽ bỏ qua chuyện cũ.” Hẩn nói, có ẩn ý mà nhìn về phía những sát thủ khác.

Phùng Cổ Đạo thở ra một hơi. May là hoàng đế có đầu óc.

Tiết Linh Bích lại không hề ngoài ý muốn, giống như đã sớm dự liệu được kết quả này.

Hắc Sơn lão quái đột nhiên xông vào vòng vây, trong lúc mọi người còn chưa phản ứng kịp, đã cắt lấy không ít đầu sát thủ, tốc độ cực nhanh, dùng lực thật mạnh, máu bắn thật nhiều, đều khiến người ta tán thán.

Hẩn dừng lại trước hoàng đế hai trượng, giơ tay nói, “Ngân phiếu đâu?”

Hẩn đã chịu đựng đủ những ngày bị Huyết Đồ đường chủ hét tới kêu lui, nay hy vọng về với tự do đã ở ngay trước mắt, sao có thể không hăng hái.

Hoàng đế hiển nhiên bị nhiệt tình thành linh trỗi lên của hắc làm cho cảm thấy thụ sủng nhược kinh, một lát mới nói, “Đợi trăm lấy giấy bút đã.”

...

Hắc Sơn lão quái ngần ngừ nói, “Giấy bút?”

Hoàng đế nói, “Trăm là miệng vàng lời ngọc, trăm viết xuống tự nhiên là tiền.”

Hắc Sơn lão quái: “...”

Phùng Cổ Đạo đột nhiên rất muốn xem biểu tình dưới lớp mặt nạ của Huyết Đồ đường chủ lúc này, nhất định đặc sắc tuyệt luân.

Tiết Linh Bích đột nhiên nắm tay hắc.

Phùng Cổ Đạo thân thể cứng đờ.

Huyết Đồ đường chủ tự mắt thấy cục diện mình tỉ mỉ bày ra lại sanh non trong tay Hắc Bạch song quái, trong lòng hận tới cực điểm, cắn răng quát khê, “Hắc Bạch song quái! Ta cho các người cơ hội cuối cùng. Nếu không, dù cho các người lên trời xuống đất, tới chân trời góc bể, ta cũng nhất định sẽ bắt các người ra thiên đao vạn quả!”

Hắc Sơn lão quái cười lạnh nói, “Cứ tự nhiên!”

Huyết Đồ đường chủ hầu như cắn muốn nát hàm răng, “Người...”

Ngay tích tắc, Tiết Linh Bích từ trong tay Phùng Cổ Đạo nhận lấy kiếm, như thiểm điện đâm tới Huyết Đồ đường chủ.

Y xuất thủ nhanh, Huyết Đồ đường chủ phản ứng cũng không chậm.

Không đợi kiếm đâm tới gần, thân thể hắn liền trượt sang bên cạnh ba thước.

Nhưng Phùng Cổ Đạo lập tức phóng tới.

Dù sao võ công của hắn đã bại lộ, tiếp tục che giấu cũng là vô ích, không bằng nhân cơ hội lập công chuộc tội.

Huyết Đồ đường chủ không chút hoang mang mà nghiêng người né tránh trường kiếm của Tiết Linh Bích, tay phải từ trên lưng eo cưỡi xuống một sợi xích, mặt trên còn gài một con dao nhỏ, giống như linh xà công tới mặt của Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo sợ nhất chính là hắn lấy ra Ngộ Dạ Tam Thi châm, đối với sợi xích này cũng không quá kiêng kỵ, nhìn rõ quỹ đạo tiến công của nó, vươn ngón trở ngón giữa hướng chính giữa sợi xích kẹp lấy.

Không ngờ sợi xích nọ lại quỷ dị mà bật ngược trở lại.

Dao nhỏ vừa lúc lướt qua ngón tay hắn.

Tiết Linh Bích nguyên bản chuẩn bị công kích hạ bàn của Huyết Đồ đường chủ đành phải ưu tiên huy kiếm móc lấy dây xích.

Dao nhỏ áp vào ngón tay y.

Huyết Đồ đường chủ đột nhiên buông tay, xoay người chạy ra khỏi chùa.

Vì hắn buông tay quá mức dứt khoát, thậm chí Tiết Linh Bích còn chưa kịp đứng vững, lui ra sau một trượng mới dừng lại được.

Phùng Cổ Đạo nguyên bản muốn đuổi theo, nhưng lại nhớ tới việc Huyết Đồ đường chủ biết thân phận thực sự của hắn, vạn nhất chó cùng rứt giậu, đem quy định ‘tự làm việc dựa vào khả năng của mình’ của tổ chức sát thủ

Huyết Đồ đường ném ra sau đầu, tiết lộ thân phận của hắc mướn đao giết người thì không ổn rồi.

Cho nên, hắc xoay gót chân, vọt tới trước mặt Tiết Linh Bích khăn trương nói, “Người không sao chứ?”

Tiếng huýt sáo của Huyết Đồ đường chủ lại vang lên, nhưng lần này lại vang lên từng đợt.

Sát thủ Huyết Đồ đường lập tức như chim thú mà tán loạn khắp nơi.

Hoàng đế lúc này đã vực dậy tinh thần, khí thế mười phần quất lên, “Người tới, bắt hết tất cả!”

“Dạ!” Tiếng đáp lại cũng vang dội hùng hồn.

Hắc Bạch song quái đi tới trước mặt hoàng đế.

Bạch Thủy lão quái nói, “Hy vọng hoàng thượng không quên hứa hẹn của chúng ta.” Tuy rằng Huyết Đồ đường chủ đã chạy, nhưng ngân phiếu vẫn còn nợ, nếu lần sau gặp mặt mà bọn họ còn không trả, như vậy chẳng phải sẽ còn làm việc cho bọn chúng? Hơn nữa chuyện phản bội ngày hôm nay sẽ biến thành một trò cười.

Hoàng đế thấy nguy cơ giải trừ, tâm trạng đại định, lại cười nói, “Yên tâm, hai vị lần này đã lập đại công, trăm nhất định sẽ không bạc đãi các người. Đừng nói là hai vạn lượng, dù muốn vinh hoa phú quý, cũng nằm trong tầm tay.”

Bạch Thủy lão quái nói, “Chúng ta là kẻ sơn dã quê mùa, đã quen nhàn tản rồi. Vinh hoa phú quý không dám mơ đến, chỉ là hai vạn lượng nhờ hoàng thượng sớm ngày thực hiện.”

Hoàng đế ần ần khó chịu. Bọn họ lúc trước cũng là cùng phe với sát thủ, bây giờ cho bọn họ cơ hội mà cũng không biết nắm lấy, nên sắc mặt hơi trầm xuống nói, “Đã như vậy, trăm cũng không tiện miễn cưỡng. Sử ái khanh.”

Sử thái sư kinh hồn chưa định, chờ hắc gọi tới lần thứ ba mới phản ứng được là đang gọi mình, “Hoàng thượng.”

“Ngân phiếu hai vạn lượng giao cho người giải quyết.” Hoàng đế nói.

Sử thái sư bất đắc dĩ nói, “Dạ.”

Hắc Bạch song quái đi tới trước mặt Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo ôm quyền nói, “Đa tạ hai vị tiên bối ra tay tương trợ.”

Hắc Sơn lão quái hắc hắc cười nói, “Người không cần cảm tạ ta, nên cảm tạ hắc mới phải.” Hắc giơ tay chỉ vào Tiết Linh Bích.

Tiết Linh Bích mi đầu cau lại, hiển nhiên là nhớ không nổi mình và bọn họ từng có gì liên quan với nhau.

Bạch Thủy lão quái nói, “Nếu không phải nhờ hắc dừng cảm đỡ Ngộ Dạ Tam Thi châm cho người, chúng ta cũng sẽ không bị cảm động, hạ quyết tâm giúp các người.”

...

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo hai mặt nhìn nhau.

Phùng Cổ Đạo đảo mắt, thấp giọng nói, “Hai vị tiên bối chẳng lẽ là...”

“Chúng ta là đoạn tụ.” Hắc Sơn lão quái khi nói ra những lời này còn có vài phần tự hào, “Dù sao chúng ta đã tới tuổi này rồi, cũng không sợ kẻ khác gièm pha.”

Phùng Cỗ Đạo im lặng.

Sắc mặt Tiết Linh Bích dịu xuống một chút, thấp giọng nói, “Nếu bản hầu đã đáp ứng các người hai vạn lượng, sẽ không nuốt lời, các người có thể theo bản hầu hồi phủ...”

“Không cần.” Bạch Thủy lão quái nói, “Đã có người vung tiền, người cần gì phải giành ra mặt.” Ngụ ý là đã định chắc phải ăn của Sử thái sư rồi.

Tiết Linh Bích thấy bọn họ kiên trì, cũng không tiện nói nữa, chỉ nhỏ giọng nhắc nhở, “Nếu hai vị đã quyết định phân rõ giới hạn với Huyết Đồ đường, nên sớm rời khỏi kinh thành, để tránh bọn chúng dây dưa.”

Bạch Thủy lão quái là người thông minh. Kinh thành không phải địa bàn của Huyết Đồ đường, phân rõ giới hạn với Huyết Đồ đường tại sao phải rời khỏi kinh thành? Chỉ e kẻ dây dưa mà y ám chỉ không phải Huyết Đồ đường mà là một người khác.

“Lão phu đã hiểu, sau khi lấy xong hai vạn lượng, chúng ta lập tức khởi hành.”

Đầu bên kia, trải qua một trận này, ai cũng không có tâm tình tiếp tục lưu lại. Hoàng đế trong vòng bảo hộ của thị vệ vội vã rời chùa.

Trước khi đi, Phùng Cỗ Đạo nhin không được quay đầu nhìn về phía hậu điện, liền thấy Viên Ngạo Sách đứng đặc đứng sau cửa, cặp mắt sáng ngời hữu thần nhìn hắn, phảng phất đang nghi vấn, phảng phất là chờ đợi.

Phùng Cỗ Đạo mặt không biểu tình nhìn thẳng vào hắn, giây lát, khẽ gật đầu.

“Đang nhìn gì vậy?” Tiết Linh Bích quay đầu lại.

Sau cửa không có một bóng người.

Phùng Cổ Đạo xoay vai nói, “Không có gì, vai hơi mỏi thôi.”

CỬU

Mục đích hoàng đế đến Tây sơn dâng hương nguyên bản giống suy đoán của Tiết Linh Bích, muốn trấn an Sử thái sư, cầu phúc cho con của hắn. Mặc kệ hữu dụng hay vô dụng, chí ít là cho đủ mặt mũi.

Mánh khéo chỉ nể mặt không nể tình này hoàng đế đã quá thành thạo.

Nhưng nửa đường lại xuất hiện một Huyết Đồ đường, khiến cho sự tín nhiệm giữa hoàng đế và Sử thái sư ngầm chuyển biến xấu thêm một bước, điều này cũng không ai ngờ được. E rằng trước và sau khi Huyết Đồ đường hành thích, cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Huyết Đồ đường chủ tính toán đem hoàng đế, Phùng Cổ Đạo hai mỗi làm ăn cùng làm một lúc, nhất tiễn song điêu, một lưới bắt hết. Ai ngờ Hắc Bạch song quái lâm trận phản chiến cũng không phải lần đầu tiên, cũng rất thành thạo.

Huyết Đồ đường chủ vốn tưởng rằng Lam Diễm mình không khống chế được Hắc Bạch song quái là vì không bắt được nhiều nhược điểm, không ngờ sai ở chỗ không phải nhược điểm, mà là đối thủ. Thời khắc mấu chốt, Hắc Bạch song quái lập lại trò cũ, phản công, một phen tâm huyết của hắn trong nháy mắt thành nước chảy về biển đông, thực sự là muốn khóc cũng không nơi để khóc —— Bởi hoàng đế rất nhanh đã hạ thánh chỉ, toàn lực tập nã phản tặc Huyết Đồ đường!

Cứ như vậy, Phùng Cổ Đạo lại có thể trải qua một thời gian an ổn. Nếu các bộ khoái chịu khó chút cường đại chút, tiện đường tận diệt luôn Huyết Đồ đường, vậy hắn từ nay về sau liền có thể bình chân như vại rồi —— Không tính tới món nợ với Tiết Linh Bích.

Hai người từ Pháp Hải tự một đường hộ tống hoàng đế hồi cung, rồi mới quay lại hầu phủ.

Lúc đi, Tiết Linh Bích cùng hoàng đế đồng liễn (xa giá của vua), cũng không phải quang vinh đặc biệt, mà là vì bảo hộ gần. Lúc về, Tiết Linh Bích một mình cưỡi ngựa, cách xa Phùng Cổ Đạo cự ly hai ba trượng, khiến Phùng Cổ Đạo dõi theo bóng lưng y rồi đành đem cả bụng mượn cớ của mình nuốt trở lại.

Cho đến lúc về tới hầu phủ, Tiết Linh Bích một mình vào thư phòng, toàn bộ hành trình không hề bắt chuyện với Phùng Cổ Đạo một câu.

Phùng Cổ Đạo đành phải quanh qua quần lại trước thư phòng.

Quanh quần tới chạng vạng, Tiết Linh Bích rốt cuộc bất đắc dĩ đi ra mở cửa, “Bịa xong chưa? Bịa xong rồi thì đi vào đây.”

Phùng Cổ Đạo sát ngôn quan sắc, thấy y cũng không khó chịu, lúc này mới âm thầm yên lòng, cười làm lạnh nói, “Hầu gia túc trí đa mưu, nhìn rõ mọi việc, bịa cái gì có thể tránh được pháp nhãn của Hầu gia chứ?”

“Tỷ như võ công của người.” Tiết Linh Bích nhẹ hắng mà bỏ lại một câu như thế, xoay người đi vào.

Phùng Cổ Đạo sờ sờ mũi, theo ở phía sau.

Tiết Linh Bích ngồi vào bàn, chậm rãi nhấp một ngụm trà, thần tình thản nhiên.

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Nương ta nói, sống bên ngoài, phải chứa lại một tâm nhãn. Lúc đó ta mới vào hầu phủ, không quen đất sống, sau lưng lại có Huyết Đồ đường truy sát, cho nên phải chứa đường lui cho mình, để ngừa vạn nhất.”

“Người chỉ chữa lại một tâm nhân?”

Thấy trong mắt Tiết Linh Bích mang tiểu ý như ẩn như hiện, trong đầu Phùng Cổ Đạo trợn trợn căng thẳng, nhưng ngoài miệng lại liếng thoắng nói, “Nếu nhiều hơn, cứ phạt ta cả đời không tìm được lão bà đi!”

Tiết Linh Bích nhú mày, ám chỉ nói, “Bây giờ ta lại hy vọng người có thêm vài tâm nhân nữa đó.”

Phùng Cổ Đạo cúi đầu cười gượng.

“Mặc kệ ý định ban đầu của người thế nào, luôn luôn nổi lên tác dụng then chốt vào những thời khắc quan trọng.” Tiết Linh Bích nói, “Ta tạm thời đem ưu khuyết điểm của người bổ sung cho nhau, chuyện cũ sẽ bỏ qua.”

Phùng Cổ Đạo thở phào một hơi thật mạnh, ấp lể nói, “Hầu gia anh minh!”

Tiết Linh Bích nói, “Triều đình phát lệnh truy nã Huyết Đồ đường, bọn chúng cực có khả năng chó cùng rứt giậu, muốn cản ngược một phát, người phải lưu ý.”

Phùng Cổ Đạo ngẩng đầu, thấy trong đôi mắt sáng ngời của y tràn đầy quan tâm săn sóc, bình ngô vị trong lòng nhất thời rải tung khắp mặt đất, thấp giọng nói, “Huyết Đồ đường bất quá chỉ là vai hề phản diện, từ trong bóng tối thì còn có vài phần phải đề phòng, đã chuyển tới chỗ sáng rồi thì chẳng khác nào tự tìm đường chết.”

Tiết Linh Bích tuy rằng bởi vì Ma giáo mà quan tâm tới chuyện giang hồ, nhưng luận tình thông lại không thể sánh với Phùng Cổ Đạo, bèn hỏi, “Sao lại nói như vậy?”

“Người đời đều biết Huyết Đồ đường hành tung quỷ bí, giết người như ma, lại không biết Huyết Đồ đường chủ kỳ thực bất quá chỉ là một kẻ tiểu nhân nhát gan như chuột.” Phùng Cổ Đạo nói, “Huyết Đồ đường xuất hiện khi Lam Diễm minh hưng thịnh, lúc đó Huyết Đồ đường có quy củ ba không tiếp.”

“Ba không tiếp?” Tiết Linh Bích hiếu kỳ nói.

“Một không tiếp mệnh quan triều đình trên tam phẩm. Hai không tiếp cự phú gia tài trăm vạn. Ba không tiếp người trong Lam Diễm minh.” Phùng Cổ Đạo dừng một chút lại nói, “Bất quá sau khi Lam Diễm minh bị diệt, những quy củ này lại có cải biến. Điều thứ ba đổi thành không tiếp người trong Huy Hoàng môn và Ma giáo... Cho đến khi Bể Nghê sơn bị phá, mới bỏ lệnh cấm về người trong Ma giáo.” Từ một góc độ nào đó mà nói, Huyết Đồ đường có thể nói là nắm bắt được thời cuộc.

Tiết Linh Bích cười lạnh nói, “Nói như vậy, quả thật là nhát như chuột. Có điều, nếu hãn không tiếp mệnh quan triều đình trên tam phẩm, tại sao hôm nay lại ám sát hoàng thượng?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Điều này ta cũng nghĩ không ra.” Hãn dừng một chút, thấp giọng nói, “Giết hoàng thượng đối với bọn chúng có chỗ nào tốt chứ?”

...

Tiết Linh Bích bưng tỉnh. Huyết Đồ đường là tổ chức sát thủ, tổ chức sát thủ làm chính là buôn bán. Mà Huyết Đồ đường chủ là một kẻ vừa nhát gan vừa cẩn thận, buôn bán lớn là giết hoàng thượng nếu không nắm chắc mười phần hoặc có lợi nhuận cực cao, bọn chúng tuyệt đối sẽ không làm.

Trong thiên hạ ai có thể đưa ra lợi nhuận cao như vậy? Trong thiên hạ ai được lợi lớn nhất sau khi hoàng đế băng hà?

Đáp án được lột tả rất rõ ràng.

Phùng Cỗ Đạo thấy Tiết Linh Bích trầm mặc không nói, lo lắng hỏi, “Hầu gia thấy có gì không ổn không?”

Nếu đúng như y suy nghĩ, vậy chuyện tập nữ Huyết Đồ đường không phải dễ dàng, chí ít kinh thành khảng định sẽ có thể lực của người kia thâm nhập. Nếu không làm sao Huyết Đồ đường có thể dễ dàng tiến vào Pháp Hải tự mai phục được?”

“Quả thật là không ổn.” Tiết Linh Bích nhíu mày.

Phùng Cỗ Đạo sắc mặt căng thẳng nói, “Chẳng lẽ là Ngô Dạ Tam Thi châm trước thời hạn...”

“Cái gì?” Tiết Linh Bích ngẩn ra, lập tức phản ứng được, khóe miệng hơi nhoen lên, “Người rất lo lắng?”

“Nếu không phải vì ta, Hầu gia cũng sẽ không...” Bất luận ân ân oán oán thị thị phi phi gì đó, chỉ riêng phần ân tình đã bảo vệ hẳn... Hẳn đã nợ quá nhiều.

Tiết Linh Bích chậm rãi nói, “Cho nên phải trả đó.”

Phùng Cỗ Đạo cười đến đặc biệt mất tự nhiên, “Nếu lần sau Hầu gia gặp nạn, ta nhất định xá thân quên mình.”

“Xá thân quên mình?” Tiểu ý bên khóe miệng Tiết Linh Bích có chút cổ quái, “Người muốn xá thân như thế nào?”

Gót chân Phùng Cỗ Đạo sắp không thể đứng vững nữa rồi, một luồng nhiệt từ phía dưới lui thẳng lên trên, “Hầu gia..”

“Ân?” Tiết Linh Bích trêu tức mà nhướng mày, trong mắt mang theo chờ đợi mơ hồ.

“Ta đói bụng.” Thần tình của hắn mang theo ủy khuất vô hạn.

Tiết Linh Bích hiển nhiên không dễ dàng buông tha hắn như vậy, cố ý bắt chước vẻ mặt của hắn nói, “Ta cũng đói bụng.” Là người thì đều có thể nhìn ra đói của y và đói của hắn là hai loại đói khác nhau.

...

Phùng Cổ Đạo giả khờ nói, “Đã vậy, chúng ta đi dùng bữa đi?”

Tiết Linh Bích thấy sắc thái mệt mỏi hiện lên giữa trán hắn, không đành lòng bức nữa, đành phải lưu luyến thở dài nói, “Cũng được. No bụng cũng là no.”

.

Lúc dùng bữa tâm thần của Phùng Cổ Đạo không yên.

Sắc trời càng lúc càng tối, càng lúc càng gần tới nửa đêm. Uy lực của Ngộ Dạ Tam Thi châm hắn biết rất rõ, nhất là đêm đầu tiên, quả thực không phải con người có khả năng chịu đựng. Tiết Linh Bích sống trong nhung lụa, không biết có thể bình an vượt qua hay không.

Tiết Linh Bích thì lại bình chân như vại, còn liên tục gấp thức ăn cho hắn.

“Một trận kinh hách, khiến người nuốt không trôi sao?” Tiết Linh Bích thấy đôi đũa của hắn cứ dính a dính vào miếng thịt, mãi không gấp lên, không khỏi mở miệng trêu chọc.

Phùng Cổ Đạo cũng thừa nhận theo hắn, “Kinh hách như vậy, nếu thêm vài lần nữa, chỉ sợ không phải là nuốt không trôi, mà là hấp hối. Hôm nay nếu không nhờ Hắc Bạch song quái lâm trận phản chiến... Hậu quả e rằng không thể tưởng.”

Tiết Linh Bích nói, “Nói vậy, Huyết Đồ đường chủ kia trong lần ám sát quan trọng thế này cứ nhiên dùng Hắc Bạch song sát, có thể thấy được hẳn không chỉ nhát như chuột, mà còn ngu xuẩn như lợn.”

“Có thể là vì, cao thủ chân chính trong Huyết Đồ đường cũng không nhiều.” Cao thủ trong miệng hẳn, tự nhiên là những người có trình độ như Tiết Linh Bích, Viên Ngao Sách, Hắc Bạch song sát. Như vậy cũng chứng minh, hẳn vì sao không dám trêu chọc người của Lam Diễm minh và Ma giáo. Bởi vì thực lực vốn có của Huyết Đồ đường không đủ.

Tiết Linh Bích gật đầu nói, “Thứ duy nhất khiến người ta kiêng kị trong tay bọn chúng, có lẽ chỉ là Ngộ Dạ Tam Thi châm và hàn phách đan.”

Nói đến Ngộ Dạ Tam Thi châm, một chút thêm ăn cuối cùng của Phùng Cổ Đạo đều tan thành mây khói. Trong lòng hẳn nghĩ, tốt xấu mình cũng là tiền bối thụ hại bởi Ngộ Dạ Tam Thi châm, luận tình luận lý cũng nên truyền thụ vài chiêu cho y chống đỡ.

Tâm ý vừa định, hẳn liền mở miệng, nhưng vừa hô một tiếng “Hầu”, Tông Vô Ngôn đã từ ngoài cửa tiến đến nói, “Hầu gia, Hoàng công công đến truyền khẩu dụ của hoàng thượng, tuyên người vào cung yết kiến.”

Tiết Linh Bích buông đũa xuống, đứng dậy đi.

Hoàng đế trên đường hồi cung từ Pháp Hải tự chắc là vì chấn kinh quá độ, mạch suy nghĩ nhất thời chưa ổn định được, lúc này phục hồi tinh thần, sợ là muốn dứt khoát hành động một lần.

Phùng Cổ Đạo lo lắng nói, “Người trúng Ngộ Dạ Tam Thi châm...”

Tiết Linh Bích lơ đãng đáp, “Hoàng cung có môn cấm*, ta đi rồi sẽ về ngay.”

*(môn cấm: vào một thời điểm cố định trong ngày sẽ đóng cửa, những người ngoài không được phép ở trong hoàng cung)

Lần đi này, là một ngày một đêm.

Phùng Cổ Đạo nghĩ bản thân mình nên vô tâm vô phế thêm một chút nữa.

Bạn đang ?

Hắn là Ma giáo Minh Tôn, Tiết Linh Bích là Tuyệt Y Hầu.

Vô luận xuất phát từ lý do gì, Tiết Linh Bích muốn diệt Ma giáo là sự thật. Vô luận xuất phát từ kết quả nào, hắn đều phải xem y như kẻ địch.

Cho nên, việc Tiết Linh Bích trúng Ngọ Dạ Tam Thi châm đối với hắn mà nói, chỉ có lợi không có hại. Sau này tách ra, y vì vướng phải Ngọ Dạ Tam Thi châm, nhất định không có thời gian tìm đến hắn báo thù.

Là bách lợi a...

Phùng Cổ Đạo nhìn bức tường xám xịt đối diện cánh cửa, trong lòng thầm nhắc nhở bản thân hết lần này tới lần khác.

Tiếng mã xa ngày càng gần.

Xe chưa ngừng, thân ảnh của Tiết Linh Bích đã từ trong xe chui ra.

Đường nhìn của Phùng Cổ Đạo trong nháy mắt ngưng lại.

Gương mặt như tuyết như ngọc không có một chút huyết sắc, nhưng hai tròng mắt lại như lưu tinh mang theo chút sáng rọi khiến cho cả khuôn mặt đều rạng rỡ hẳn lên.

Xe ngừng lại.

Y từ trên xe nhảy xuống, đi thẳng tới trước mặt Phùng Cổ Đạo, “Chờ ta sao?”

“Ngắm phong cảnh.” Phùng Cổ Đạo không hề nghĩ ngợi đã đáp.

Tiết Linh Bích cười nhẹ nói, “Đẹp mắt không?”

Phùng Cổ Đạo nhất thời phát giác câu vừa rồi của mình giống như đang đùa giỡn, vội nói, “Ta là nói bức tường xám phía trước kia.”

Tiết Linh Bích bắt được sơ hở liền tấn công, “Ta cũng vậy. Nếu không người tưởng ta đang nói cái gì?”

Phùng Cổ Đạo nghĩ, đầu lưỡi của hắn ngày hôm nay nhất định chưa tỉnh ngủ.

“Hầu gia tiến cung một ngày một đêm, chắc hẳn rất mệt mỏi, chi bằng đi về nghỉ ngơi trước đã?” Hắn nói sang chuyện khác.

Đôi mắt Tiết Linh Bích khẽ trầm xuống, nói, “Người ở đây chờ ta một ngày một đêm sao.”

“Đương nhiên là không.” Phùng Cổ Đạo ngăn người. Hắn mới đứng ở chỗ này có hai canh giờ... mà thôi.

Nhưng phản ứng của hắn rơi vào trong mắt Tiết Linh Bích lại mang theo vài phần giấu đầu lòi đuôi, “Hảo, cùng nhau nghỉ ngơi.”

“...”

Cùng nhau nghỉ ngơi?

Phùng Cổ Đạo rất muốn hỏi có phải hắn nghe lầm hay không. Nhưng khi Tiết Linh Bích nắm tay hắn kéo hắn đi qua từng dãy hành lang, rồi khi từ

thật xa thấy được bài biển (bảng hiệu)Mai Tuyệt Cư quen thuộc, hửn nghĩ,
hửn hửn là không có nghe lằm.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Phán Thủy Hữu Lý [1]

Tiết Linh Bích: Có nợ hay không, cam tâm tình nguyện.

NHẤT

Mắt thấy chân trái đã bước qua bậc cửa, Phùng Cổ Đạo vươn tay vịn khung cửa, vững vàng chôn chân tại chỗ, mỉm cười nói với Tiết Linh Bích vừa quay đầu lại, “Ta đói bụng.”

Tiết Linh Bích chớp chớp mắt, “Người một ngày có lúc nào không đói không?”

“Có.” Phùng Cổ Đạo nói, “Lúc ăn, và lúc mới ăn xong.”

Tiết Linh Bích: “...”

Tông Vô Ngôn sai người dọn đầy một bàn trong phòng ngủ của Tiết Linh Bích.

Đối mặt với một bàn đầy mỹ thực, Phùng Cổ Đạo ăn thật chậm rãi.

Tiết Linh Bích ở bên cạnh gấp thức ăn cho hắn.

“Người không ăn?” Phùng Cổ Đạo nhìn khuôn mặt mệt mỏi rũ rượi của y, vắt nát óc mà nghĩ làm cách nào có thể ăn chậm một chút, kéo dài thời gian một chút, “Nếu người mệt, nghỉ ngơi trước đi ha? Ta ăn chậm lắm. Ta đi trừ phòng ăn cũng được.”

“Ta không mệt.” Tiết Linh Bích bình tĩnh nói ra lời hoàn toàn tương phản với sắc mặt của mình, tùy ý ăn vài miếng, rồi lại bắt đầu gấp thức ăn vào chén hân, “Người ăn nhiều một chút, ta không đói.”

Phùng Cổ Đạo nhìn đồng thức ăn càng lúc càng cao, có khổ mà không thể nói, đành thử thăm dò dờ đi lực chú ý của y, “Hoàng thượng triệu người tiến cung là vì chuyện Huyết Đồ đường?”

“Đây là một trong số đó.” Đũa trong tay Tiết Linh Bích chậm rãi dừng lại.

...

Một trong số đó?

Phùng Cổ Đạo trong lòng căng thẳng. Chẳng lẽ Viên Ngạo Sách đã động thủ rồi?

“Ma giáo đã thêm vào hàng ngũ truy bắt Huyết Đồ đường.” Giữa trán Tiết Linh Bích mang theo một tia sầu muộn.

Phùng Cổ Đạo cười gượng nói, “Điều này không phải tốt sao. Chó cắn chó miệng đầy lông*, triều đình có thể ngồi chờ ngư ông đắc lợi rồi. Hầu gia hân nên vui vẻ mới phải.”

*(nguyên văn: cầu giảo cầu nhất chủy mao, ý nói cả hai bên đánh nhau là vô ích, hai bên đều có thương tổn)

“Người không sợ Ma giáo tro tàn lại cháy, càng thêm lớn mạnh sao?” Tiết Linh Bích mang vẻ sầu lo lại chuyển thành tức giận mơ hồ, “Viên Ngạo Sách cũng không phải kẻ biết yên phận. Giờ đây Minh Tôn đã chết, lấy tính cách trừng mắt tất báo* của hân mà xem, chỉ e rất nhanh sẽ tính toán tới người.” Lúc trước sở dĩ Viên Ngạo Sách không giết hân là vì muốn mượn tay Huyết Đồ đường. Hiện tại Huyết Đồ đường tự thân khó bảo toàn,

không rảnh để ý tới hăn, như vậy cực có khả năng Viên Ngạo Sách sẽ tự mình ra tay.

*(trùng mắt tất báo: nguyên văn – nhai tí tất báo. Trích từ câu “nhất phạn chi đức tất thường, nhai tí chi oán tất báo”: ơn nghĩa dù nhỏ tới đâu cũng phải đền, oán cừu dù nhỏ nhất tới đâu cũng phải trả, đôi khi còn tỉ dụ loại người lòng dạ nhỏ nhen)

Phùng Cổ Đạo cúi đầu nhìn cơm trong chén, nỗ lực điều chỉnh biểu tình của mình, “Có Hầu gia mà.”

Tiết Linh Bích lấy lại nhịp thở, vươn tay muốn sờ tóc hăn, nhưng giữa chừng lại khựng lại, rồi chuyển sang khoác lên bờ vai hăn, khước miệng khẽ nhoén lên, “Không sai, có ta ở đây.”

Phùng Cổ Đạo ngay khoảnh khắc y vươn tay đã nín thở, chờ bàn tay đặt xuống đầu vai mới lặng lẽ thở ra, “Hầu gia nói Huyết Đồ đường là một trong số những chuyện đó, vậy chuyện khác là gì?”

“Một chuyện khác...” Khước miệng Tiết Linh Bích phiết lên, tiểu ý trong mắt biến mất, bàn tay đặt trên đầu vai hăn từ từ thu về, “Là về người.”

“Ta?” Quả nhiên.

Trong lòng Phùng Cổ Đạo lập tức dấy lên cảm giác vừa mừng vừa lo không nói nên lời, nhưng kinh ngạc trên mặt vẫn được biểu hiện chân thật không chút qua loa.

Tiết Linh Bích gằn từng chữ một, “Hoàng thượng đề nghị, để người tiếp nhận chức vụ Ma giáo Minh Tôn.”

...

Phùng Cổ Đạo nghe được tim mình đang đập thành thịch.

Vòng một vòng lớn, hần rớt cuộc trở về điểm khởi đầu.

Tiền đồ một mảnh quang minh, sắp đặng tới cái ria của quả ngọt, hần thực sự không có lý do nào để chần chừ.

Phùng Cổ Đạo chậm rãi, chậm rãi thu hồi các loại tâm tình đang bật tung trong đáy lòng, lãnh tĩnh nói, “Vậy Hầu gia trả lời như thế nào?” Trông thần sắc của Tiết Linh Bích, kết quả sợ rằng sẽ là ngược lại với mong muốn của hần.

“Người cho là ta sẽ đồng ý sao?” Tiết Linh Bích lãnh đạm nói.

Phùng Cổ Đạo cẩn cẩn dực dực mà hỏi thăm, “Ý của Hầu gia là?” Càng tới gần mục tiêu, càng phải thận trọng. Nếu không chỉ cần sai một nước, sẽ thua cả bàn.

“Hoàng thượng sợ Ma giáo kiêu ngạo, không thể quản chế. Hần nghĩ người đến từ Ma giáo, quen thuộc với thượng thượng hạ hạ trong Ma giáo nhất, cho nên muốn sắp xếp cho người trở lại kiểm soát bọn hần, để triều đình sử dụng.” Tiết Linh Bích càng nói thì thần tình càng lạnh, “Người phản bội Ma giáo mà ra, từ lâu đã là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của bọn hần, dù cho dính theo danh hiệu Minh Tôn, cũng bất quá chỉ là một cái thùng rỗng. Người trong Ma giáo từ trước tới nay tâm ngoan thủ lạt, to gan xằng bậy, đến lúc đó sợ rằng người còn chưa tới Bể Nghề sơn, cái mạng cũng đã ném ở giữa đường rồi. Hoàng thượng làm như vậy, chẳng khác nào bịt tai trộm chuông.”

Phùng Cổ Đạo cười khố nói, “Chỉ mong hoàng thượng có thể suy nghĩ được như Hầu gia.”

Ánh mắt Tiết Linh Bích rơi vào mặt hần, từ tốn dịu dàng nói, “Người yên tâm. Về việc này, ta tuyệt đối không thỏa hiệp.”

...

Chính vì thế hần mới lo đó.

Nụ cười của Phùng Cổ Đạo càng lúc càng phát khổ.

Dựa theo suy nghĩ của hần, Tiết Linh Bích hần là vừa lúc lợi dụng cơ hội lần này, thuận tay đẩy thuyền mà đồng ý gài hần vào Ma giáo, để hỏi thăm tằm tích của lão Minh Tôn mới phải. Y cự tuyệt quyết liệt đến như vậy, cũng lệch khỏi dự liệu của hần quá lớn. Như vậy, trước điểm khởi đầu cũng xuất hiện một rãnh nứt!

“Hầu gia.” Tông Vô Ngôn xuất hiện ngoài cửa.

Tiết Linh Bích ổn định tâm tình, thản nhiên hỏi, “Chuyện gì?”

“Thánh chỉ đến.”

“...”

.

Trương công công hai tay cầm thánh chỉ, không nhịn được mà nhìn phó dịch trong phủ ra ra vào vào chuẩn bị hương án.

Bất luận kẻ nào dùng tư thế này của hần chống đỡ hơn nửa canh giờ thì trong lòng cũng sẽ không sao bình tĩnh được.

Ngay khi hần thực sự nhịn hết nổi, chuẩn bị mở miệng hỏi thúc, thì Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo rốt cuộc đã mặc quan bào một trước một sau xuất hiện.

Phó dịch chuẩn bị hương án đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Một chuyện phức tạp hoàn thành trong nửa canh giờ thì đúng là khó, nhưng một chuyện đơn giản phải kéo dài nửa canh giờ thì cũng khó không kém.

“Tham kiến Hầu gia.” Trương công công lập tức đáp nụ cười lên mặt, “Thỉnh thứ cho cha gia có thánh chỉ nơi tay, không thể hành lễ.”

Mặt Tiết Linh Bích lạnh băng, chậm rãi đi tới trước hương án.

Trương công công thấy sắc mặt y hàm hàm, cũng không dám nhiều lời, nhắc giá đỡ lên mở ra thánh chỉ đọc, “Tuyệt Y Hầu Tiết Linh Bích, Hộ bộ Chiết Giang thanh lại ti chủ sự Phùng Cổ Đạo quỳ xuống tiếp chỉ.”

Mặc kệ có tình nguyện hay không, trước hoàng quyền, Tiết Linh Bích cũng chỉ đành cúi đầu.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Tuyệt Y Hầu Tiết Linh Bích Pháp Hải tự có công hộ giá, trung quân ái quốc, đúng là tấm gương của trăm quan. Thưởng cho hoàng kim ngàn lượng, ngựa khỏe mười con, thất tinh bảo kiếm một đôi. Hộ bộ Chiết Giang thanh lại ti chủ sự Phùng Cổ Đạo Pháp Hải tự trung can nghĩa đảm, có công hộ giá, xứng đáng làm gương cho triều ta. Thưởng cho bạch ngân ngàn lượng, ngọc như ý hai thanh, phong làm nhất đẳng nam tước, lĩnh hàm Ma giáo Minh Tôn.”

...

Hảo cho phong nhất đẳng nam tước, lĩnh hàm Ma giáo Minh Tôn.

Hoàng đế là chuẩn bị đem Ma giáo làm như vật trong túi của mình sao?

Phùng Cổ Đạo âm thầm cười nhạt. Chỉ e cá về sông lớn, sẽ không phải do hần bài bố nữa.

“Khâm thủ.” Trương công công đọc xong, chờ bọn họ khấu tạ hoàng ân, nhưng chờ trái chờ phải, cũng chỉ chờ được một màn yên lặng. Trong lòng hần thích một tiếng, âm thầm báo hỏn. Không lẽ đi đêm có ngày gặp ma, tuyên thánh chỉ gặp kháng chỉ?

“Hầu gia?” Trương công công nhìn người làm chủ ở đây là Tiết Linh Bích.

Phùng Cổ Đạo nhẹ nhàng kéo kéo tay áo y.

Sắc mặt Tiết Linh Bích khó coi tới cực điểm. Gương mặt thật vất vả hồi phục một chút huyết sắc soạt một cái lại trắng tới cực độ.

Phùng Cổ Đạo sợ y nhất thời xung động, thật sự kháng chỉ, vội nói, “Thần Phùng Cổ Đạo tiếp chỉ.”

Theo lý mà nói hẳn làm như vậy là dĩ hạ phạm thượng. Dù sao quan trên bên cạnh còn chưa lên tiếng, hẳn đã lên tiếng trước rồi. Nhưng trong tình huống này, Trương công công sẽ không mắt thấy bậc thang còn tự nhảy xuống, cũng vội vã nói, “Thỉnh Phùng đại nhân tiếp chỉ.”

Phùng Cổ Đạo khom thắt lưng vừa muốn đứng lên, bên cạnh lại thổi qua một cơn gió, Tiết Linh Bích giành trước một bước vọt tới trước mặt hắn.

“...”

Trương công công khẩn trương nhìn Tiết Linh Bích.

Mặc dù Tuyệt Y Hầu là mỹ nam tử được triều đình trên dưới công nhận, nhưng cho dù một người đẹp tới đâu đi nữa nếu cứ cau có nhăn nhó, nộ khí trùng trùng mà nhìn người dăm dăm, tâm tình của người tuyệt đối sẽ không vui vẻ nổi. Huống hồ võ công của đối phương còn cao cường, thân phận tôn quý.

“Thần, Tiết Linh Bích tiếp chỉ.” Y giơ tay đoạt lấy thánh chỉ, sau đó không thèm quay đầu lại mà đi vào trong, lưu lại Trương công công xấu hổ đứng tại chỗ.

May là trong phủ còn có Tông tổng quản.

Ông lập tức tiến đến, vừa mò bạc trong tay áo, vừa cười làm lành.

.

Phùng Cổ Đạo lặng lẽ dõi theo bóng lưng y.

Không khí ngưng lại tại một điểm cực tĩnh.

“Phùng Cổ Đạo.” Tiết Linh Bích chậm rãi mở miệng.

“Có.” Phùng Cổ Đạo rất nhanh chóng tiếp lời.

“Ta sẽ phái người bảo hộ người ven đường.” Y làm ra một quyết định trọng đại.

Tiết Linh Bích xoay người, hai tròng mắt sâu thẳm như đêm tối tràn ngập kiên định, “Người yên tâm. Ta nhất định sẽ khiến Ma giáo mau chóng biến mất.”

“...” Tính hết mọi cơ quan, nhưng tính không ra thiên mệnh.

Phùng Cổ Đạo kinh ngạc nhìn y, á khẩu không trả lời được.

ooOoo

Đêm khuya, ánh trăng ảm đạm.

Phùng Cổ Đạo khoác chiếc áo khoác đen đi tới dưới cửa sổ phòng Tiết Linh Bích, khoanh chân ngồi xuống.

“Nửa đêm buông xuống.” Thanh âm của Tiết Linh Bích từ trong phòng truyền ra, mang theo một chút tiểu ý. Dường như chuyện lúc chạng vạng đã không hề ảnh hưởng tâm tình của y, “Đồng cam cộng khổ?”

Phùng Cổ Đạo tựa đầu vào bức tường phía sau, nhìn vầng trăng mờ hồ trên bầu trời xám xịt, “Đồng mệnh tương liên.”

(đồng sàng cộng chẩm, đồng chẩm cộng miên, đồng miên cộng H =,,=)

“...”

Châm trong bụng bắt đầu tác quái.

Phùng Cổ Đạo cố nén đau đớn, nói gằn từng chữ, “Bão nguyên quy nhất...”

“Khí đạo đan điền.”

“Thuận nhất thành nhị, thuận nhị thành tam...”

Tiết Linh Bích thấy hần nói thật khổ nhọc, cũng cố nén đau đớn nói, “Đừng nói nữa.”

Phùng Cổ Đạo mắt diếc tai ngơ, “Nghịch tam tiến nhất bình nhị...”

Tiết Linh Bích lặng lẽ liếc ra ngoài cửa sổ, sau đó lẳng lẳng nhắm mắt lại, theo thanh âm ẩn hàm thống khổ bên ngoài, chậm rãi điều tiết chân khí trong cơ thể.

Tính cả đêm qua, đây lần thứ ba y nếm được nỗi khổ mà Tam Thi châm mang lại. Nếu không phải tự mình trải nghiệm, y thực sự không tưởng tượng được đau đớn mà Phùng Cổ Đạo đã và đang gánh chịu dĩ nhiên lại dữ dội khó chịu đến thế này.

Châm chậm rãi bị chân khí chế trụ, đau đớn chậm rãi giảm bớt, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Bên ngoài, Phùng Cổ Đạo chậm rãi đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Tiết Linh Bích đột nhiên mở miệng nói, “Người vốn có thể nói cho ta biết phương pháp trước đó.”

Bước chân Phùng Cổ Đạo khựng lại.

“Người chỉ là muốn làm chính mình thống khổ.”

“...” Hắn là muốn làm chính mình thống khổ sao? Phùng Cổ Đạo mờ mịt.

Lần này Tiết Linh Bích im lặng rất lâu, cho đến khi Phùng Cổ Đạo chuẩn bị một lần nữa cất bước, mới lại nghe y nói, “Người không nợ ta.”

...

Chân Phùng Cổ Đạo đã sắp bước ra sân, phía sau lại truyền đến một câu thật khế.

“Ta cam tâm tình nguyện.”

NHỊ

Ngày hôm sau, Phùng Cổ Đạo tiến cung tạ ân, Tiết Linh Bích cáo ốm xin nghỉ.

Đến hoàng cung, hắn chỉ thấy một nơi gọi là thượng thư phòng* từ phía xa xa, sau đó một thái giám đi ra thuật lại những lời sáo rỗng mà hoàng đế động viên ngợi khen hắn, rồi tổng hắn trở về.

*(thượng thư phòng: nơi hoàng tử hoàng tôn đọc sách học hành)

.

Phùng Cổ Đạo trở lại hầu phủ, thấy các phó dịch ra ra vào vào dọn đồ vào trong, không khỏi hiếu kỳ hỏi, “Ai đưa tới?” Tiết Linh Bích đối đãi khách có tiếng mặt lạnh tâm lạnh, ngoại trừ Sử thái sư lần kia bồi lễ, hắn chưa từng thấy những kẻ khác chạy tới nịnh bợ.

Tông Vô Ngôn vừa lúc đứng ở đầu bên kia chỉ huy, nghe vậy nói, “A Lục từ bên ngoài mang về.”

“A Lục đã trở về?” Phùng Cổ Đạo cả kinh. Nếu hắc nhó không lầm, A Lục lúc trước muốn đến Bể Nghê sơn hỏi thăm hư thực. Hắc và A Lục tuy tương giao hời hợt, nhưng suy xét lời nói, hành vi, tính tình của hắc, nếu không có thu hoạch, thì sẽ không trở về sớm như thế.

Tông Vô Ngôn hữu ý vô ý liếc mắt nhìn hắc, “Đang ở thư phòng với Hầu gia.”

Ở thư phòng làm gì?

Tông Vô Ngôn cũng không nói gì nữa.

Mặt Phùng Cổ Đạo đột nhiên thả lỏng, cười nói, “Nếu A Lục tặng thứ tốt, Tông tổng quản nhớ để dành cho ta một phần a.”

Tông Vô Ngôn ôn hòa nói, “Đây là dành cho Hầu gia, ta không làm chủ được.”

Phùng Cổ Đạo cười cười, khoan thai đi về phía thư phòng.

Đợi tới chỗ không người, bước chân của hắc dần nhanh hơn, cho đến khi mái hiên quen thuộc xuất hiện trong tầm nhìn, mới bước chậm lại.

...

Kỳ thực, hắc không cần kinh hoảng như vậy.

Phùng Cổ Đạo từ tốn rảo bước tiến vào viện tử.

Huyết Đồ đường chủ tự thân khó bảo toàn, Ma giáo được hoàng đế công nhận, nguy cơ đã giải trừ. Ân ân oán oán giữa Tiết Linh Bích và tiền Minh Tôn là chuyện riêng của bọn họ, hắc có thể hoàn toàn khoanh tay đứng

nhìn. Lại nói tiếp, nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành rồi. Điều duy nhất hiện tại phải làm, chính là từ hầu phủ kim thiên thoát xác, để người tên Phùng Cổ Đạo vĩnh viễn biến mất khỏi cõi đời này.

—— Vĩnh viễn.

.

Cửa thư phòng càng lúc càng gần.

Hắn nghe được tiếng kêu chói tai của A Lục, “Hầu gia!”

Bước chân của Phùng Cổ Đạo bỗng nhiên dừng lại. Cách cánh cửa phòng, hắn nghe được tiếng thở dốc kịch liệt của A Lục, Tiết Linh Bích thì lại rất bình thường.

“Ta tin hắn.” Y sơ đạm nói.

Phùng Cổ Đạo thở ra một hơi. Lúc này hắn mới phát hiện, từ khi nghe được tiếng kêu của A Lục, mình dĩ nhiên ngừng thở.

Cửa cốt kết một tiếng mở ra.

Tiết Linh Bích chấp tay sau lưng đi ra, hai tròng mắt lạnh lùng vì thấy được người đứng ngoài cửa mà hơi loان loان, “Về rồi à?”

“Ân.” Thanh âm từ trong cổ họng Phùng Cổ Đạo nghẹn ra, áp lực mà căng thẳng.

“Trong cung vui không?” Tiết Linh Bích dường như không có việc gì mà tán gẫu.

Phùng Cổ Đạo khẽ rũ mí mắt, ánh mắt đảo qua mặt đất, lập tức ngước lên, bình tĩnh như gương, “Cúi đầu khom lưng đi hết một đoạn dài, chẳng

thấy được cái gì cả, chỉ nghe công công thuật lại mấy lời ca ngợi sáo rỗng một hồi rồi đi về.”

Tiết Linh Bích bật cười nói, “Mấy lời ca ngợi đó có phải là trung quân thể quốc, đăng cao năng phú* không?”

*(đăng cao năng phú: đèn treo trên cao thì sáng tỏ thấy được xa, ý nói nhân tài hữu dụng cho đất nước)

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Đăng cao năng phú thì cũng được. Ta bất quá chỉ là một Hộ bộ Chiết Giang thanh lại tí chủ sự, câu ‘Thương dân như con, việc cần thì làm’ lại không biết lấy cơ sở từ đâu nữa?”

Tiết Linh Bích nói, “Ai cũng vậy thôi. Lệ thường trong cung rồi.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Mệt cho ta còn chờ mong hoàng thượng có thể tặng vài lời răn, để ta trở lại bổ sung vào gia huấn.”

“Người không trách hoàng thượng?” Tiết Linh Bích nói.

Phùng Cổ Đạo không chút hoang mang mà thở dài, “Nếu đã làm, thì làm tới cùng*. Vô luận như thế nào, ta cuối cùng cũng được thụ phong làm nhất đẳng nam tước, dù phải thực sự lừng lẫy xả thân, cũng coi như làm rạng rỡ tổ tông. Sau đó gặp được nương ta dưới cửa tuyền, cũng dễ ăn nói hơn.”

*(Nguyên văn – ký lai chi, tắc an chi: dịch nghĩa... giải thích dài quá lười quá =ll mọi người hiểu theo nghĩa bên trên nhé)

“Lừng lẫy xả thân?” Thanh âm Tiết Linh Bích đột nhiên thả nhẹ, “Ta cho phép sao?”

“Hắn diễn trò thôi.” A Lục đột nhiên từ trong phòng vọt ra, trong viền mắt tràn đầy phẫn nộ và ủy khuất, “Hắn căn bản là tay sai của Ma giáo! Từ đầu tới đuôi, hắn đều là diễn trò.”

Phùng Cổ Đạo thản nhiên nói, “A Lục ca có căn cứ nào không?”

“Người tưởng ta không biết sao? Kỳ thực lúc trước Hầu gia đánh Bể Nghề sơn...”

“Đủ rồi.” Đuôi mày Tiết Linh Bích lạnh lùng.

A Lục không dám tin mà nhìn y, “Hầu gia...”

Tiết Linh Bích nói, “Người lui xuống trước đi.”

“Hầu gia.” A Lục chưa mất hy vọng vẫn muốn nói thêm gì đó.

Khóe mắt Tiết Linh Bích thoáng liếc qua.

Giọt lệ đọng trên viền mắt A Lục rớt cuộc lần xuống, sau đó oán hận trừng mắt liếc Phùng Cổ Đạo, quay đầu bỏ chạy.

Phùng Cổ Đạo có chút hồ thẹn, “Hắn là hài tử.”

“Ta không nuôi hài tử.” Với y mà nói, A Lục là thuộc hạ. Mà làm thuộc hạ nên có giới hạn và chừng mực của thuộc hạ, xem từ điểm này, y rất thỏa mãn về Tông Vô Ngôn.

Phùng Cổ Đạo sờ sờ mũi nói, “Hầu gia nghĩ nhiều, hài tử tự nhiên có Hầu phi nuôi rồi.”

“Hầu phi?” Tiết Linh Bích đầu tiên là nhú mày, lập tức lộ ra nụ cười cổ quái, “Ân, chỉ là không biết vị Hầu phi kia có nguyện ý hay không thôi.”

“Hầu phi sao lại không nuôi tiểu Hầu gia do Hầu gia và Hầu phi thân sinh?” Phùng Cổ Đạo cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘Thân sinh’.

Tiết Linh Bích đạm nhiên cười, không tiếp tục dây dưa ở vấn đề này, “A Lục lần này trở về, mang về không ít thứ tốt. Người đi chọn vài thứ mình

thích đi.”

...

Nếu A Lục biết những thứ hăn vất vả mang về cuối cùng rơi xuống tay mình, chỉ sợ sẽ muốn đập đầu mà chết.

Phùng Cổ Đạo nghĩ như vậy, lại có thêm vài phần hả hê, “Đa tạ Hầu gia.”

A Lục lần này mang về không ít, nhưng được gọi là chính phẩm bất quá chỉ hai ba món, mà lại là tiểu phẩm. Dù sao với bổng lộc của hăn đừng nói mua nhiều trân phẩm như vậy, dù cho chỉ là một món cũng phải để dành hơn mười năm.

Phùng Cổ Đạo tiện tay chọn vài bức tranh chữ mô phỏng.

Tiết Linh Bích ở bên cạnh nói, “Nếu người thích tranh chữ, không bằng tới thư phòng ta chọn vài thứ.”

Tranh chữ trong phòng y là bản gốc.

Phùng Cổ Đạo trong đầu thèm muốn chết, nhưng cái mồm lại liên tục nói, “Ta vẫn là vừa ý mấy bức này. Người xem, trong bức tranh này con thuyền đơn độc đi xa, mặt hồ trong như gương, chẳng lẽ không phải có vài phần ý cảnh ‘Tiểu chu tòng thử thệ, giang hải ký dư sinh*’ sao?”

*(Đây là hai câu thơ cuối trích từ bài thơ Dạ quy Lâm Cao (Đêm ở Lâm Cao) của nhà thơ Tô Đông Pha. Tạm dịch:

Chiếc thuyền nhỏ nhỏ trôi từ đây

Gửi mảnh đời thừa chốn biên sông)

Tiết Linh Bích nhú nhú mày, “Ý không tốt.”

“Ta lại nghĩ ý cảnh cao xa, làm cho lòng dạ bao la.”

Tiết Linh Bích thản nhiên nói, “Người không phải đã nói muốn vinh quang gia môn à? Tại sao vào quan trường mới hơn một tháng, đã hướng tới ‘giang hải dư sinh’ rồi?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Làm người luôn có hai mặt, một mặt kiên cường, một mặt yếu đuối. Một mặt lòng mang chí lớn, một mặt cầu thả thích hưởng an nhàn. Một mặt mong mỗi triều đình cao cao, một mặt ước mơ giang hồ xa xôi. Đáng tiếc vì cá tay gấu không thể cùng ăn.”

Tiết Linh Bích cười nói, “Tối nay ta bảo trù phòng chưng tay gấu vi cá, cho người ngồi hưởng Tề nhân chi phúc*.”

*(phúc của người Tề, ý nói cuộc sống mỹ mãn một thê một thiếp, sau này nói về cuộc sống phú quý một phu một thê nhiều thiếp. Tham khảo link ở đầu trang)

Phùng Cổ Đạo tâm niệm khê động, nhin không được nghiêng đầu nhìn y.

Chỉ thấy y mang nụ cười tha thiết, sóng mắt uyển chuyển như nước hồ thu trong vắt, thanh diễm sáng ngời, nữ tử cũng không sánh bằng.

Phùng Cổ Đạo yết hầu căng thẳng, “Hầu gia.”

“Ân?” Tiết Linh Bích kề đầu tới gần.

Phùng Cổ Đạo vội vàng ngoảnh sang một bên, con mắt đảo loạn xung quanh nói, “Ách, không biết bữa tối chừng nào nấu xong?”

...

“Chúng ta ngay cả ngọc thiện còn chưa có ăn.” Tiết Linh Bích khó nén tiểu ý.

Phùng Cổ Đạo căn đầu lưỡi để bản thân thanh tỉnh.

“Phùng Cổ Đạo.” Thanh âm của Tiết Linh Bích trầm thấp.

“Ân?” Phùng Cổ Đạo quay đầu lại, liền thấy gương mặt của Tiết Linh Bích chậm rãi kề sát vào mặt mình. Hắn vô thức ngửa ra sau, lại không ngờ Tiết Linh Bích nhanh miệng, đôi môi trực tiếp lướt qua khóe miệng hắn, hạ xuống một nụ hôn khẽ.

“...” Phùng Cổ Đạo trừng to mắt, trơ mắt nhìn y lui về sau, đoán không ra vừa rồi y rốt cuộc là hữu tâm hay vô ý.

Tiết Linh Bích vân đạm phong khinh chuyển quanh đồng hồ vật một vòng, lại thấy hắn ngơ ngác đứng tại đó, mỉm cười nói, “Không bằng đêm nay chúng ta nâng cốc tâm sự, thế nào?”

“...” Phi thường không ‘thế nào’.

Đây là suy nghĩ toát ra trong đầu Phùng Cổ Đạo sau khi Tiết Linh Bích đã rời đi thật lâu.

.

Ăn xong sơn trân hải vị là tay gấu vi cá, thả hai trăn đèn ***g, đun một ấm trà xanh, ngẩng đầu thưởng thức gió mát trắng thanh, cũng có một phen ý cảnh đặc biệt.

Nếu không có ‘kinh hỉ’ thành linh xảy ra lúc sáng, Phùng Cổ Đạo có thể sẽ cảm thấy rất thích ý.

Đáng tiếc đó chỉ là có thể.

So sánh với cái người cứ thấp tha thấp thỏm là hắn, Tiết Linh Bích lại bình thản, “Vi cá tay gấu ăn cùng có tư vị ra sao?”

Phùng Cổ Đạo cảm nhận đi cảm nhận lại cả nghìn vạn lần trong lòng, lúc trả lời thì cẩn thận còn hơn cả lúc mới vào phủ, “Vi cá tay gấu là kỳ trân mỹ vị thế gian hiếm có, đáng tiếc Phùng Cổ Đạo xuất thân thảo căn, ngẫu nhiên nếm được một lần đã là may mắn ba đời, vẹn toàn đôi bên ngược lại khó có thể thích ứng.” Những lời này hẳn muốn nói cho Tiết Linh Bích nghe, hoặc càng như nói cho bản thân mình nghe.

Tiết Linh Bích nghe mà đầu xì khói, một lát mới nói, “Người sống trên đời, bất quá chỉ sống để nếm thử những gì mình muốn.”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói, “Lời của Hầu gia rất đúng.”

Gió mát vi vu, trăng sáng vàng vạc.

Trong viện, hai chiếc bóng dưới ánh trăng đều kéo dài về hai phía, không hề chồng lên nhau.

Tiết Linh Bích nhìn nước trà trong chung, dừng dừng nói, “Người chuẩn bị bao giờ khởi hành?”

Phùng Cổ Đạo trong lòng nóng lên, lập tức lại lạnh đi, suy nghĩ một lát, nói, “Ngày mai.”

Tiết Linh Bích chợt giật mình.

“Đau dài không bằng đau ngắn, nếu phải đi, không bằng sớm đi.” Phùng Cổ Đạo nâng chung, hướng y cúi đầu nói, “Vừa tiến vào hầu phủ, Phùng Cổ Đạo cử chỉ càn rỡ, nhờ có Hầu gia khoan dung độ lượng mới tha được tội hồ nháo của ta.” Hẳn khi đó, trong lòng tràn đầy địch ý, cho nên mới đâm chọc trêu người, miệng đầy mình bao ám phúng (khen ngoài miệng cười chê trong lòng).

Tiết Linh Bích cầm lấy chung trà cùng hẳn nhẹ nhàng chạm nhau, “Có thể cho biết nguyên do không?”

Phùng Cổ Đạo chớp chớp mắt, “Hầu gia là thiên chi kiêu tử, quyền cao chức trọng, mà ta lại là tiểu nhân gian hiểm phản bội dựa lưng để thỏa mãn tư lợi. So sánh khắp khiêng, trong lòng khó tránh vài phần đổ kỵ khó ỨC chế.”

“Còn bây giờ?”

“Bây giờ Hầu gia đối ta ân trọng như núi, ta tự nhiên đầu rơi máu chảy, cũng báo đáp không tiếc gì.” Phùng Cổ Đạo không hề đề cập tới nộ hôn lúc sáng.

Trong mắt Tiết Linh Bích hiện lên một tia thất lạc, lập tức cười nói, “Ta trong tối ngoài sáng tổng cộng bố trí bốn nhóm nhân mã. Bát đại cao thủ sẽ đồng hành với người, ba nhóm khác, một nhóm mở đường, một nhóm bảo hộ ven đường, nhóm còn lại đoạn hậu. Nếu trên đường có đột biến, có thể đầu đuôi hô ứng.”

Phùng Cổ Đạo ghen hòng trăn trăn nhìn y nói, “Như vậy có phải quá mức rêu rao không?” Cứ thế này, con thuyền nhỏ của hắn làm sao có thể chìm trong sông biển?

Tiết Linh Bích mỉm cười nói, “Yên tâm. Ba nhóm trong tối mỗi người thân kinh bách chiến, tuyệt sẽ không đơn giản bại lộ hành tung.”

“Nhưng mà...” Phùng Cổ Đạo muốn nói lại thôi.

Tiết Linh Bích nói, “Điều duy nhất ta lo lắng chính là Viên Ngạo Sách, bất quá nghe nói hắn và Kỷ Vô Định đã đi trước một bước, tạm thời không tạo thành uy hiếp.”

Trên mặt Phùng Cổ Đạo lộ vẻ khó xử, hết lần này tới lần khác lại không thể nói ra một câu phản bác.

Tiết Linh Bích cho rằng hần lo chuyện này may rủi không rõ, liền an ủi, “Yên tâm, người không cần thật sự tới Bể Nghề sơn đâu.”

Con người Phùng Cổ Đạo co rụt lại, thử nói, “Ý Hầu gia là...”

“Ta tự có dự định.” Nụ cười của Tiết Linh Bích hơi trầm xuống.

TAM

Đầu xuân, se lạnh.

Ba chiếc mã xa dàn thành một hàng, đợi ngoài cửa.

Phùng Cổ Đạo mang vài chiếc bao từ bên trong đi ra. Phục trang không nhiều, đa phần là lễ vật. Tranh chữ của A Lục, bạch ngọc phù dung mà Sử thái sư đưa tới, còn có chiếc áo khoác đen của Tiết Linh Bích.

“Phùng tước gia.” Bát đại cao thủ tuy đã âm thầm bảo hộ hần một khoảng thời gian, nhưng quang minh chính đại gặp mặt thì đây là lần đầu tiên.

Phùng Cổ Đạo ngẩn người, rồi mới phản ứng được hần là gọi mình, “Ân?”

“Hầu gia nói hôm nay hần có việc, sẽ không đến tiễn đưa, thỉnh Phùng tước gia dọc đường cẩn thận.” Hần nói, từ tay Phùng Cổ Đạo nhận lấy đồng đồ mang theo.

Phùng Cổ Đạo vô thức nắm chặt áo khoác. Chờ đối phương ném cho ánh mắt khó hiểu, hần mới ngượng ngùng buông tay, cười gượng.

Cao thủ đem đồ đạc đặt vào trong mã xa, thấy hần còn đang ngoảnh đầu nhìn lại, tiện thể nói, “Hầu gia từ sáng sớm đã ra ngoài rồi.”

Phùng Cỗ Đạo kéo khoe miệng, giả vờ thờ ơ mà nhún vai nói, “Ta tưởng Tông tổng quản sẽ đến tiền.”

Đang nói, bên kia cánh cửa có một người đi ra, nhưng là A Lục.

Phùng Cỗ Đạo mỉm cười nói, “Không ngờ người đến tiền dĩ nhiên là người.”

“Người biết vì sao Hầu gia không đến không?” A Lục lạnh lùng nói.

“Bởi vì hãn ra ngoài rồi.” Phùng Cỗ Đạo nói.

A Lục cười lạnh, “Sớm không ra ngoài muộn không ra ngoài, hết lần này tới lần khác lại ra ngoài ngay khi người phải đi, người không cảm thấy kỳ quái sao?”

Phùng Cỗ Đạo thuận theo hãn nói, “Vậy ý người là...”

“Bởi vì Hầu gia không muốn thấy người.”

Phùng Cỗ Đạo vẽ mặt bưng bình đại ngộ nói, “Thì ra là thế.”

A Lục tiếp tục nói, “Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm. Người cho là quan hệ giữa người và Ma giáo, Hầu gia thực sự hoàn toàn không biết gì sao?” Nguồn :

...

Dù thật sự biết thì sao nào?

Chờ hãn ngồi lên mã xa, quan hệ giữa hãn với hầu phủ cũng theo khoảng cách đó mà ngày càng xa, cho đến khi không còn dính líu.

Phùng Cỗ Đạo chấp tay bước lên bậc thang.

A Lục thấy hắc chậm rãi tới gần, trong lòng rối cuộc không tự chủ được mà bắt đầu khẩn trương.

Hắc lúc này cùng hắc trước đây quả thật như hai người hoàn toàn khác biệt. Giống như một người có thói quen từ trên cao nhìn xuống, một người có thói quen cúi đầu khom lưng.

Tuy rằng, là cùng một gương mặt.

“Người...” A Lục vừa thốt ra khỏi miệng cũng lập tức dừng lại, vì hắc phát hiện khí thế của mình quá yếu, hầu như giống đang cầu xin.

Phùng Cổ Đạo mỉm cười, ghé sát vào bên tai hắc, dùng thanh âm cực khẽ nói, “Dù ta thật sự là người trong Ma giáo, vậy người làm gì được nào?”

A Lục toàn thân chấn động, hai mắt không thể tin tưởng mà nhìn hắc.

Phùng Cổ Đạo thẳng thắt lưng, khoe miệng vung lên nở một nụ cười như giấu như không, xoay người bước xuống bậc thang, không quay đầu lại ngồi lên mã xa.

Bát đại cao thủ lưu một người thay hắc đánh xe, bảy người kia đều ngồi lên những mã xa trước sau.

Bánh xe chuyển động, nghiêng lên phiến đá lót nền của hầu phủ, chậm rãi chạy về phía trước.

.

Từ kinh thành đến Bể Nghề sơn đâu chỉ là ngàn dặm.

Bát đại cao thủ một đường chạy không nhanh không chậm, nếu nói là đưa Phùng Cổ Đạo đi nhậm chức, không bằng nói là mang hắc đi du sơn ngoạn thủy. Ngủ sớm dậy trễ là thường lệ, mỗi lần nghỉ ngơi đều tính theo canh giờ.

Phùng Cổ Đạo cũng mặc kệ bọn họ.

Nhưng mặc dù đi như vậy, nửa tháng sau, bọn họ cũng đã sắp đến phủ Hà Nam.

Bát đại cao thủ tỏ ra có chút tâm thần không yên.

Phùng Cổ Đạo nói bóng nói gió vài lần đều không có kết quả, cũng chỉ đành làm bộ không biết.

Đột nhiên —— Không trung truyền đến tiếng xé gió.

Phùng Cổ Đạo hơi ngửa người ra sau, một mũi tên phá cửa sổ xe lao vào, “đốt” một tiếng ghim vào vách thùng xe bên trong!

Bát đại cao thủ cả kinh hầu như hồn bay phách lạc, vội vàng nói vọng vào bên trong, “Phùng tước gia?”

Trả lời bọn họ chính là một mảnh im lặng.

Ngay khi bọn họ nhịn không được muốn xông vào, Phùng Cổ Đạo mới thì thì nhiên nhiên nói, “Ta không sao.”

Bát đại cao thủ bấy giờ mới yên lòng, hết sức tập trung mà nhìn chăm chăm những hắc y nhân bịt mặt nhảy ra từ bốn phương tám hướng.

Tiếng binh khí tương giao rất nhanh vang lên.

Một cao thủ hét lớn một tiếng, nói, “Tước gia yên tâm, là người của Huyết Đồ đường! Viện binh sẽ đến rất nhanh.”

Phùng Cổ Đạo vươn tay nhốt mũi tên xuống, đặt trong lòng bàn tay ngăm ngúa, “Ta không vội.”

Hắn thực sự là không vội.

Đám thích khách này vốn nằm trong dự liệu của hắn, là hắn hạ lệnh Ma giáo giáo chúng giả trang, sao hắn lại vội cho được?

Bất quá mũi tên này làm rất thật... Nếu không phải trước đó đã định ra sẵn một vở kịch, e rằng hắn thực sự sẽ tin là thật.

Hắn nghĩ sau khi trở về hắn là sẽ hảo hảo ca ngợi người đã bày ra hành động lần này một phen.

Tiếng đánh nhau càng lúc càng ác liệt, rất nhanh có vài người mới thêm vào chiến trường.

Đột nhiên, một thân ảnh hô to, “Phùng Cổ Đạo! Người đừng vội đắc ý! Người đoán nếu Tiết Linh Bích biết được thân phận thật sự của người, hắn có còn che chở người như châu như bảo giống bây giờ nữa không!”

Bàn tay nắm mũi tên khẽ xiết lại, Phùng Cổ Đạo đẩy cửa ra.

Hai nhóm nhân mã mà Tiết Linh Bích phái theo âm thầm bảo hộ hắn đã chạy tới, đối phương so về nhân số tạm bị vây hạ phong. Nhưng đối phương cũng không phải đèn cạn dầu, tuy nhân số gặp phải tình thế xấu, nhưng lại cực kỳ ngoan cường.

Nhưng cây đèn thừa dầu nhất, chính là kẻ thần bí đeo mặt nạ đỏ đang đứng dưới tàng cây hòe già, lạnh lùng theo dõi hắn.

“Huyết Đồ đường chủ?” Phùng Cổ Đạo khẽ giật mình. Không ngờ nửa đường xuất hiện không phải người một nhà, mà là hàng thật.

Huyết Đồ đường chủ như quỷ mị mà lao tới, Phùng Cổ Đạo trở tay đối một chưởng.

Nhưng Huyết Đồ đường chủ không lảng không tránh, trực tiếp đón lấy.

Song chưởng vừa chạm, Phùng Cổ Đạo liền cảm thấy nội lực của đối phương như bài sơn hải đảo vọt tới. Hắn không dám khinh địch, lập tức vận công tám phần công lực chống đỡ.

Huyết Đồ đường chủ dường như không chuẩn bị cùng hắn liều mạng phân cao thấp, thân thể hơi hơi nghiêng, nương theo nội lực của hắn bay ngược ra sau năm sáu trượng!

“Phùng Cổ Đạo.” Hắn đứng im một chỗ, ánh mắt lạnh lùng, “Hay ta nên gọi ngươi là... Minh, Tôn!”

Phùng Cổ Đạo thông dong cười nói, “Nói trắng ra, cái tên cũng chỉ là một cách xưng hô. Cũng như ta có thể gọi ngươi là Huyết Đồ đường chủ, cũng có thể gọi ngươi là chuột chạy qua đường.”

“Ngươi!” Con mắt Huyết Đồ đường chủ trừng như muốn lồi ra, “Ngươi ít đặc ý! Ngươi đoán thử xem, nếu Tiết Linh Bích biết ngươi mà hắn một lòng bảo vệ chính là kẻ mà hắn hận không thể diệt cho nhanh, hắn sẽ thế nào?”

Cao thủ của hầu phủ nghe vậy, mỗi người đều do dự xuống tay, rất nhanh bị phe Huyết Đồ đường nắm chuẩn sơ hở, hai bên bất phân thắng bại.

Phùng Cổ Đạo phảng phất như không nhìn thấy chiến trường xung quanh, “Hắn sẽ thế nào, có liên quan gì với ta đâu?”

Huyết Đồ đường chủ cười lạnh nói, “Hắn nơi chốn bảo vệ ngươi, thậm chí không ngại vì ngươi mà trúng ba mai Ngộ Dạ Tam Thi châm, ngươi thực sự dừng dừng?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Nếu ta vì ngươi chặn ba mai Ngộ Dạ Tam Thi châm, ngươi sẽ làm thế nào với ta?”

Huyết Đồ đường chủ sững sốt một chốc, lập tức kêu lên, “Ta quản người đi chết!”

“Thì đó. Tiết Linh Bích trước thì diệt Ma giáo của ta, sau thì truy sát ta. Người nghĩ ta có nên lo lắng đến sống chết của hãn không?” Phùng Cổ Đạo thản nhiên nói.

Cao thủ hầu phủ nghe đến đó đã không thể nào nghe tiếp được nữa.

Một người trong đó phỉ báng, “Phùng Cổ Đạo, người không phải người! Hầu gia đối với người ân trọng như núi...” Hãn vì nói mà phân tâm, một thanh đao sáng loáng lập tức hất ra thanh kiếm trong tay hãn, đâm tới cổ hãn.

Hãn thềm kêu không xong, đang định nhắm mắt lại chờ chết, lại nghe “Đing” một tiếng, đao phong gần đâm tới mình bị một mũi tên bắn cho lệch đi vài phân, sượt qua cánh tay hãn.

Người nọ bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, cảm kích nhìn sang Phùng Cổ Đạo.

Nhưng lại thấy Phùng Cổ Đạo bình tĩnh thu tay lại, phỉ tay nói, “Nói thật, Huyết Đồ đường chủ, ta vẫn luôn kính phục người.”

Huyết Đồ đường chủ hỏi, “Kính phục ta cái gì?”

“Kính phục người rõ ràng ngu xuẩn như lợn, nhưng lại có nhiều người đi theo người, bị người che mắt như vậy.”

“Người nói cái gì?” Huyết Đồ đường chủ oán hận bước tới trước hai bước.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Phùng Cổ Đạo chậm rãi nói, “Lúc trước người không dám động vào Lam Diễm minh, không dám động và Ma giáo,

ta có thể xem như người là kẻ thức thời là trang tuấn kiệt. Nhưng người cư nhiên dám trắng trợn ngang nhiên ám sát hoàng thượng, mà còn dựa vào Hắc Bạch song quái...” Hắc khe khẽ thở dài, “Nếu ta không ‘khen’ người ngu xuẩn, vậy cảm thấy thật có lỗi với hai chữ ngu xuẩn.”

Huyết Đồ đường chủ tức giận đến môi trắng bệch.

“Mặt khác, người đã nhận mỗi làm ăn là giết ta, vậy mà không chỉ không giết ta, còn giúp ta giữ bí mật...” Phùng Cổ Đạo lắc đầu nói, “Ta thật không biết nên cảm kích người, hay nên cảm kích trời cao cho ta một đối thủ ngu xuẩn như vậy đây.”

“Người... người...” Huyết Đồ đường chủ hét lớn một tiếng, hai tay vung lên, sáu viên Hàn Phách đan như thiểm điện mà vọt tới Phùng Cổ Đạo.

Hàn Phách đan và Ngộ Dạ Tam Thi châm là trấn đường pháp bảo của Huyết Đồ đường, cái sau bất ngờ đột ngột, khó lòng phòng bị. Cái trước băng hàn đến tận xương, chỉ cần hơi lạnh từ nó tản ra cũng là một loại hàn độc rất khó trị liệu rồi.

Phùng Cổ Đạo không dám khinh thường, thân thể cực nhanh đảo về thùng xe.

Bốn viên Hàn Phách đan bay lệch lên trời, hai viên theo Phùng Cổ Đạo vọt vào thùng xe.

Phùng Cổ Đạo thuận tay kéo chiếc áo choàng đen kia, vận nội lực đem nó múa thành một cơn gió xoáy đen, cuốn Hàn Phách đan vào trong áo khoác, sau đó phản đạn ném trả lại Huyết Đồ đường chủ.

Huyết Đồ đường chủ không ngờ Hàn Phách đan của hắn đi mà quay lại, vì sơ sẩy nên bị hơi lạnh của một viên quét qua cánh tay. Cánh tay lập tức đông lại thành băng.

Phùng Cổ Đạo nhân cơ hội tấn công hấn liên tiếp ba chiêu.

Huyết Đồ đường chủ biết độc của Hàn Phách đan nếu không giải trừ kịp lúc, không chỉ phải phế đi cánh tay, thậm chí sinh mệnh cũng không thể chống đỡ. Lập tức liều mạng né tránh thế tiến công của hấn, vừa hướng cao thủ hầu phủ hô to, “Hấn là Minh Tôn! Các người còn giúp hấn?”

Cao thủ hầu phủ im lặng, mỗi người đều vùi đầu khổ chiến.

Cao thủ vừa được Phùng Cổ Đạo cứu mạng đột nhiên nói, “Huyết Đồ đường mỗi người đều phải diệt trừ!”

“Nói rất đúng!”

“Huyết Đồ đường mỗi người đều phải diệt trừ!”

Lời của hấn như một viên đá nhỏ, nhất thời kích dậy phản ứng như con sóng lẫn tăn của các cao thủ khác.

Phùng Cổ Đạo xuống tay nhanh hơn, “Kế ly gián thất bại, đường chủ còn chiêu vô dụng nào nữa không?”

Huyết Đồ đường chủ bị hấn dồn ép thật chặt, ngay cả mở miệng cũng không được, đành phải cắn răng im lặng.

Phùng Cổ Đạo đột nhiên giơ tay trái sờ lên bụng dưới, sắc mặt thống khổ lui về phía sau, “Ngộ Dạ Tam Thi châm độc...”

Huyết Đồ đường chủ thấy thế thì đại hỉ, chân trái khụy xuống, rướn người lên phía trước, muốn lấy mạng Phùng Cổ Đạo, nhưng nhanh hơn hấn chính là cánh tay của Phùng Cổ Đạo ——

Hấn nhẹ nhàng nắm cổ kẻ kia, sau đó bẻ một cái, chợt nghe một tiếng “Rắc”, cần cổ Huyết Đồ đường chủ mềm oặt mà nghiêng về một bên.

Đáng thương cho hãn đến lúc chết cũng không hiểu được, màn vừa này
rốt cuộc đã phát sinh như thế nào.

Phùng Cổ Đạo thu tay về, bỏ mặc cho thân thể hãn ngã phịch xuống
dưới, thở dài nói, “Nói người ngu xuẩn, người còn không chịu nhận. Nếu là
Ngọ Dạ Tam Thi châm, sao lại có thể phát tác ngay chính ngộ được chứ?”
Hãn cúi người xuống, vươn tay vén mặt nạ lên, lộ ra gương mặt chữ điền
góc cạnh.

(ngọ dạ là nửa đêm, chính ngộ là giữa trưa)

“Long Tu phái Trần Lễ Cao?” Trong mắt Phùng Cổ Đạo hiện lên một tia
kinh ngạc.

Những sát thủ khác của Huyết Đồ đường thấy đường chủ đã chết, nhất
thời tan tác như ong vỡ tổ, đều chạy trốn chết.

Phùng Cổ Đạo thấy những cao thủ khác muốn đuổi theo, vội nói, “Giặc
cùng đường đừng đuổi, để bọn chúng đi.”

Cao thủ dừng bước, ánh mắt nhìn hãn tràn ngập địch ý.

Phùng Cổ Đạo cười khở đứng dậy nói, “Cho dù không phải bằng hữu,
nhưng ít ra chúng ta hiện tại cũng không phải địch nhân.”

Một cao thủ trong đó nói, “Người lẫn vào hầu phủ rốt cuộc có mục đích
gì?”

“Mục đích không phải rất rõ ràng sao?” Phùng Cổ Đạo khoanh tay ôm
ngực nói, “Đương nhiên là để khôi phục Ma giáo, một lần nữa làm chức vị
Minh Tôn của ta.”

“Tại sao người phải lừa dối Hầu gia?”

Phùng Cổ Đạo cảm thấy có chút mệt mỏi. Bởi vì những vấn đề này vô luận nhìn từ góc độ nào, cũng ấu trĩ đến không thể nào ấu trĩ hơn, “Vì ta muốn khôi phục Ma giáo.” Hắn dừng một chút, bổ sung một câu, “Nhưng ta cũng không muốn khiến hắn tổn thương.”

Trên mặt những cao thủ kia đều viết ‘không tin’.

“Nếu có cơ hội, ta mong có thể tự mình nhận lỗi với hắn.” Nếu đã bại lộ rồi, hắn cũng không cần phải che che giấu giấu nữa.

Cao thủ lúc này chịu ân cứu mạng của hắn đột nhiên nói, “Nếu người muốn nhận lỗi, không bằng hãy tới Khai Phong.”

“Khai Phong?” Phùng Cổ Đạo khẽ giật mình, lập tức biến sắc nói, “Nguy rồi!”

Viên Ngạo Sách và Ma giáo giáo chúng đã chuẩn bị hội hợp ở Khai Phong, nói như thế, mục đích của Tiết Linh Bích là...

Trong đầu hắn vang lên câu nói lúc trước của Tiết Linh Bích ——

“Yên tâm, người không cần thật sự đến Bể Nghề sơn đâu.”

Trách không được dọc đường Ma giáo trì trệ không có hành động, thì ra là như thế này.

Phùng Cổ Đạo: Tính mọi cơ mưu, cửa tình khó vượt.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Phản Thủy Hữu Lý [2]

TỨ

Mấy ngày nay, thành Khai Phong đều bị bao phủ trong tinh phong huyết vũ, đao quang kiếm ảnh.

Không ai xác định được trận hỗn chiến này rốt cuộc đã bắt đầu như thế nào, bắt đầu vì nguyên nhân nào. Chỉ biết là cho đến bây giờ, hắc bạch lưỡng đạo đã có hai mươi mấy môn phái bị cuốn vào, hơn nữa con số này đang không ngừng lan rộng như quả cầu tuyết.

Mà then chốt nhất cũng được người chú mục nhất trong trận hỗn chiến này chính là thủ lĩnh của hai đại môn phái, Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định lại thủy chung vẫn duy trì thái độ lấp lửng khoanh tay bàng quan, thật sự khiến người ngoài cực kỳ nóng vội.

Cuối cùng có một ngày, Cuồng Phong trại chủ Thiết Phong nhận được ủy thác của hắc đạo quần anh ủy thác, hùng hổ tìm tới cửa.

“Viên Âm Tôn.” Vừa vào cửa, hắn đã chủ động không đếm xỉa tới Kỷ Vô Định đang ngồi bên cạnh Viên Ngạo Sách, liều mạng ‘mổ’ ngón tay của hắn.

Ánh mắt của Viên Ngạo Sách từ đôi môi đỏ mọng vừa ‘rĩa’ vừa mút của Kỷ Vô Định chuyển sang mặt hắn, sau đó biểu đạt sự mất kiên nhẫn của mình qua hai hàng lông mi nhú chặt phi thường rõ ràng.

“Viên Âm Tôn!” Hình như sợ hãi không nghe tiếng, Thiết Phong lại hô một lần.

Ngón trở tay trái Viên Ngạo Sách khẽ nâng, quyết định nếu như tới câu thứ ba mà kẻ này còn không chịu đổi câu khác, liền trực tiếp ném hắc ra bên ngoài.

“Bạch đạo khinh người quá đáng!” Thiết Phong rốt cuộc cũng nói câu chính kinh, “Nhất là Long Tu phái, được nước lấn tới chèn ép chúng ta! Lễ nào Ma giáo cứ ngồi yên không để ý như vậy sao?”

Viên Ngạo Sách đạm nhiên nói, “Chúng ta đang phản kích.”

...

Ma giáo quả thật đang phản kích. Trên thực tế, trong trận hỗn chiến này, duy nhất từ đầu tới cuối chiếm thượng phong cũng chỉ có mình Ma giáo, mặc dù bạch đạo phân ra hơn một nửa tinh lực để đối phó bọn họ.

Thanh âm của Thiết Phong thấp xuống một chút, “Lễ nào Viên Âm Tôn không nghĩ tới việc đem bọn hắc bạch đạo nhốt nhằng kia tóm hết một mẻ sao?”

“Không nghĩ tới.” Viên Ngạo Sách trả lời rất nhanh, không lưu lại một chút không gian tưởng tượng nào cho hắn.

Thiết Phong há há mồm, con mắt nhìn sang Kỷ Vô Định đã buông ngón tay của Viên Ngạo Sách ra, “Viên Âm Tôn là bởi vì Kỷ... môn chủ?” Tuy rằng Huy Hoàng môn không thêm vào trận hỗn chiến này, nhưng lấy địa vị nghiêm nhiên gần như là đệ nhất bạch đạo của hắn, Viên Ngạo Sách vô luận thế nào cũng phải chữa cho bạch đạo vài phần mặt mũi, để tránh bị người ta nói vào nói ra.

Kỷ Vô Định ngoảnh mặt làm ngơ mà cầm lấy tay Viên Ngạo Sách nói, “A Sách, được rồi, ta đi tìm chút kim sang dược, giúp người băng bó một cái.”

Viên Ngạo Sách khước miệng giật giật nói, “Ta chỉ bị trầy da.”

Kỷ Vô Định cảm khái nói, “A Sách, người biết chờ người trầy da khó khăn cỡ nào không?”

“...” Viên Ngạo Sách trầm mặc.

Kỷ Vô Định nói, “Người biết ta chờ đợi cơ hội này lâu cỡ nào không?”

“...”

Kỷ Vô Định càng nói càng xúc động, “Người biết...”

“Băng đi.” Viên Ngạo Sách thờ dãi.

Kỷ Vô Định tình tự đang dâng trào bị hung hăng dập tắt, hơi bất mãn nói, “A Sách, người không hiểu kỳ kể tiếp ta muốn nói gì sao?”

Viên Ngạo Sách yên lặng đưa ngón tay cho hẵn.

Kỷ Vô Định suy xét một chút, nghĩ cơ hội giúp hẵn băng bó thì hiểm có hơn, vì vậy hớn hở chạy đi lấy kim sang dược và băng gạc.

...

Cuộc đối đáp trước mắt khiến Thiết Phong vẫn bị bỏ quên một bên triệt để sững sốt nửa ngày mới lấy lại tinh thần, “Kỷ môn chủ hẵn...”

“Người vừa nói tới đâu rồi?” Viên Ngạo Sách rất nhanh ngắt lời hẵn.

Thiết Phong suy nghĩ một chút nói, “Rất nhiều kẻ tự xưng là danh môn chính phái miệng đầy đạo đức nhân nghĩa, lễ nghĩa liêm sỉ, kỳ thực sau

lưng đều làm những trò mèo mả gà đồng không dám gặp người, chúng ta dứt khoát xử đẹp cả bọn! Để sau này bên tai thanh tịnh.” Hắc thấy Viên Ngạo Sách lặng im, lại bỏ thêm một câu, “Hơn nữa ta nghe nói lần này bạch đạo sở dĩ gióng trống khua chiêng tìm Ma giáo gây phiền, chủ yếu là để tranh đoạt cửa hàng Ma giáo mở ở Trung Nguyên lúc trước.”

Viên Ngạo Sách mâu quang khê động.

Thiết Phong trong lòng thầm kêu một tiếng có tiến triển, nhất thời càng thêm ra sức nói, “Kỳ thực việc buôn bán là dựa vào bản lĩnh thật sự, tranh không lại người khác lại lấy cớ hiệu chính nghĩa đi cướp đoạt... Hừ hừ, cách làm bỉ ổi này khiến những lục lâm đồng đạo đã quen việc cướp bóc như chúng ta cũng nhìn không vừa mắt.”

“Nếu nhìn không vừa mắt...” Viên Ngạo Sách chậm rãi mở miệng nói.

Thiết Phong ánh mắt sáng lên.

“Thì nhắm mắt lại.” Viên Ngạo Sách thấy Kỳ Vô Địch cầm kim sang được và bằng gạc quay lại, rất phối hợp mà vươn tay ra.

Thiết Phong không ngờ mình mất nhiều nước bọt như vậy cư nhiên vẫn không có kết quả, không khỏi nổi lên một ngọn lửa âm ỉ, lạnh lùng trào phúng, “Không lẽ Viên Ám Tôn sợ vợ à?”

Viên Ngạo Sách và Kỳ Vô Địch đồng thời nhìn sang phía hắc.

Thiết Phong vừa thốt ra miệng, trong lòng liền có vài phần hối hận. Dù sao Viên Ngạo Sách và Kỳ Vô Địch đều là cao thủ mà võ lâm công nhận, bất luận ai trong bọn họ xuất thủ đều có thể khiến hắc thê thảm, huống chi tư thế trước mắt, bọn họ cực có khả năng đánh hội đồng!

“Người tên gì?” Kỳ Vô Địch hỏi.

“Thiết Phong! Kỹ môn chủ có gì chỉ giáo?!” Có câu thua người không thua trận, ngay cả lúc trong lòng lo sẽ gặp họa, Thiết Phong vẫn biểu hiện rất trấn định.

Kỷ Vô Địch mỉm cười gật đầu nói, “Thật tinh mắt.”

“A?” Thiết Phong bị hấn tán thưởng rất ù ù cạc cạc.

Viên Ngạo Sách vốn muốn nói gì đó, nhưng thấy sắc mặt của Kỷ Vô Địch, thở dài ngậm miệng lại.

“Thứ tốt cần phải chia sẻ, tàng tư là không đúng. Cho nên, nhớ đem phát hiện này của người hảo hảo mà tuyên dương khắp nơi.” Kỷ Vô Địch trịnh trọng căn dặn.

“A?” Thiết Phong mờ mịt nhìn hấn.

Nhưng Kỷ Vô Địch đã không muốn nói thêm, “Người có thể ra ngoài rồi.”

“A?” Thiết Phong dưới ánh mắt ra hiệu của hấn chậm rãi thối lui ra cửa.

Viên Ngạo Sách phất tay áo.

Cửa phanh một cái đóng sập trước mặt hấn.

Thiết Phong đứng ngốc ở ngoài trong chốc lát, mới lẩm bẩm nói, “Đây là cái gì với cái gì a?”

.

Trong phòng.

Kỷ Vô Địch cẩn cẩn dực dực đem kim sang dực đồ lên ngón tay đã bị hấn cắn nát đến hơi hơi đo đỏ.

Viên Ngạo Sách mặt không biểu tình nhìn bằng vải đang từ từ quấn thành một cuộn lên ngón tay mình, “Người định bằng hết tất cả sao?”

Kỷ Vô Định an ủi hẳn, “A Sách yên tâm, ta không thiếu chút tiền ấy.”

...

Viên Ngạo Sách quay đầu, không đành lòng nhìn tiếp nữa.

Qua một lúc, Kỷ Vô Định vỗ mu bàn tay hẳn nói, “Được rồi.”

Hắn quay đầu lại, thấy ngón tay chỉ trầy chút xú đã bị băng thành một cái bánh chưng hình thoi.

“Ta nghĩ, ta hiện tại nên cầu nguyện, tốt nhất là không nên có cao thủ nào chạy vào khiêu chiến lúc này.” Viên Ngạo Sách vừa dứt lời, sắc mặt đột nhiên biến đổi, nhìn tới hướng cửa trước.

Chỉ nghe phanh một tiếng, Phùng Cổ Đạo đạp ván cửa sập xuống đi vào, mặc dù vẻ mặt mỉm cười, nhưng khó nén ừ ừ giữa trán.

Kỷ Vô Định cao hứng bừng bừng mà chào hỏi, “A Sách, người không cần lo lắng, bảo tiêu tới rồi!”

Phùng Cổ Đạo ầm ý nói, “Trên đời này có rất nhiều bảo tiêu và sát thủ kỳ thực chỉ cách một sợi chỉ mỏng.”

Kỷ Vô Định nhú mày nói, “Những bảo tiêu đó đúng là không có tiêu chuẩn làm người mà! Bọn hắn không biết có một đức tính tốt đẹp gọi là lòng trung thành sao?”

Viên Ngạo Sách thu tay phải về, lãnh tĩnh nói, “Ta thay người ngăn chặn Tiết Linh Bích.”

Phùng Cổ Đạo không nói gì chỉ cười tùm tùm nhìn hẳn.

“Với tình hình lúc này, nếu ta phái người giả trang sát thủ Huyết Đồ đường giết người, chẳng khác nào biến khéo thành vụng.” Viên Ngạo Sách chậm rãi nói, “Không bằng dẫn đi lực chú ý của Tiết Linh Bích, rất có lợi cho kế kim thiên thoát xác của người.”

“Cho nên, người biết tất cả đều là Tiết Linh Bích ở phía sau thao túng?” Phùng Cổ Đạo thần tình bí hiểm.

Viên Ngạo Sách nói, “Khống chế quan phủ hiệp trợ bạch đạo đối phó Ma giáo. Có quyền lực lại quyết đoán như vậy, lại chăm chăm nhắm vào Ma giáo, bản triều chỉ có một vị, không còn ai khác.”

Phùng Cổ Đạo liếc nhìn cái tay bánh chưng trắng trắng của hắn, nụ cười nơi khóe miệng mang ý vị mờ ám, “Xem ra ta nên cảm kích người.”

Viên Ngạo Sách tay trái lạng lẽ tháo băng gạc, “Lời này từ lúc bảy tuổi ta đã bắt đầu không trông chờ có thể nghe từ miệng người rồi.”

Ánh mắt Phùng Cổ Đạo chỉ dừng lại một hồi, liền xoay người đến bàn bên kia ngồi xuống, hình thành thế chân vạc với hai người kia, “Thân phận của ta bại lộ rồi.”

Kỷ Vô Địch chống má, thuận tiện sắp tới một câu, “Không phải nên như thế sao?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Dựa theo kế hoạch ban đầu, hẳn là do ‘sát thủ của Huyết Đồ đường’ giết chết Phùng Cổ Đạo, khiến người này vĩnh viễn biến mất.”

Kỷ Vô Địch nói, “Bây giờ người có thể sửa lại kế hoạch một chút.”

“Ví dụ như?” Phùng Cổ Đạo hỏi.

Kỷ Vô Định nói, “Ví dụ như Phùng Cổ Đạo lương tâm bất an, cũng có thể vĩnh viễn biến mất đó.”

“Hoặc là chịu phạt nhận tội, bản mình làm nô cũng không sai.” Viên Ngạo Sách nói tiếp.

Phùng Cổ Đạo thông dong cười nói, “Nếu hai vị nguyện ý tiếp nhận trọng trách Ma giáo, ta liền anh dũng đi chịu chết, thế nào?”

...

Tiếp nhận trọng trách Ma giáo?

Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định lặng lẽ liếc nhìn nhau.

Kỷ Vô Định bình tĩnh nói, “Trước đây sao ta không phát hiện người cư nhiên lại hữu dụng như vậy chứ? Chẳng lẽ vì người thối tiêu* nhiều quá?”

*(thối tiêu: nghĩa đen là thối sáo, nghĩa bóng là... khụ khụ, tự hiểu)

Phùng Cổ Đạo: “...”

Kỷ Vô Định dốc sức dụi dụi mũi ngáp.

Viên Ngạo Sách nói, “Người chuẩn bị làm thế nào giải quyết cục diện bế tắc này?”

Phùng Cổ Đạo giơ tay sờ sờ hàng mi dưới, “Bắt tắc trước tiên phải bắt kẻ cầm đầu.”

Tinh quang trong mắt Viên Ngạo Sách lóe lên.

“Nếu giấy không gói được lửa, sợ gì bí quá hóa liều?” Phùng Cổ Đạo buông tay, trong mắt tràn đầy hờ hững, “Ta ngày đêm thần tốc chạy tới,

chính là vì tranh thủ trước khi hắn biết chân tướng...” Hắn dừng thật lâu, lạnh nhạt nói tiếp, “Để giải bế tắc trước mắt.”

“Cả đời là dài đằng dặc.” Kỳ Vô Định thờ ơ bật ra một câu.

Không ngờ Phùng Cổ Đạo lại gật đầu nói, “Đúng thế. Bất quá đây là chuyện sẽ suy xét sau khi về Bể Nghề sơn.”

~*

~ NGŨ

Khai Phong tri phủ gần đây rất phiền lòng.

Trước khi Tuyết Y Hâu chưa tới Khai Phong, hắn cho rằng chuyện phiền não nhất đời người bất quá là mê thiếp trong nhà suốt ngày khóc lóc ỉ ôi đòi chết đòi sống mà thôi. Sau khi gặp Tuyết Y Hâu hắn mới biết được, thì ra phiền não là không có điểm cùng. Nhất là mấy tên hắc đạo kia năm lần bảy lượt chạy tới nhà hắn ném gà chết vịt ươn, khiến cho đám mê thiếp trong nhà càng thêm khóc lóc ỉ ôi đòi chết đòi sống.

Kỳ thực hắn cũng không phải không cho ném gà vịt thịt cá, chỉ là tại sao không rửa cho sạch xong rồi hãy ném, làm cho đầy đất đều là lông gà vẩy cá máu me be bét... quét tước cũng rất bất tiện.

Ngay khi hắn đứng dưới mái hiên, nhìn những áng mây rực rỡ lơ lửng khắp một vùng trời, hạ nhân tiến đến bẩm báo, “Đại nhân, bên ngoài có người muốn gặp Hâu gia.”

“Hâu gia là người mà ngoại nhân muốn gặp thì gặp được sao?” Tri phủ không thèm quay đầu lại mà trả lời.

“Nhưng người này nói hắn là nhất đẳng nam tước, Ma giáo Minh Tôn.”

Tri phủ vừa nghe Ma giáo đã thấy nhức đầu, nghe được hai chữ Minh Tôn thì cái đầu đã muốn lớn như cái đầu, “Hắn tên gì?”

“Phùng Cổ Đạo.”

.

Phùng Cổ Đạo đứng ngoài cửa, nhìn tri phủ cười tủm tỉm đang nghênh ngang đi ra.

“Phùng tước gia.” Tri phủ người còn chưa tới, giọng đã tới trước, thái độ ân cần chỉ kém không quỳ rạp xuống đất.

“Tri phủ đại nhân.” Phùng Cổ Đạo ôm quyền mà chả có chút thành ý nào, giơ chân liền chuẩn bị đi vào trong.

“Phùng tước gia chờ một chút.” Tri phủ nghiêng người chặn lối của hắn, cười tủm tỉm nói, “Không biết Phùng tước gia với Hầu gia có gì cần làm a?”

Phùng Cổ Đạo ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Nếu là Phùng tước gia tìm Hầu gia, vậy có liên quan gì với người?”

Tri phủ không ngờ hắn nói chuyện không khách khí như vậy, nụ cười hơi cứng đờ, khẩu khí cũng trầm xuống, “Mấy ngày nay trong phủ Khai Phong Ma giáo giáo chúng vô cùng hung hăng ngang ngược, nghe nói phía sau còn có Âm Tôn Viên Ngạo Sách thôi động. Vì an toàn của Hầu gia, ta phải càng thêm cẩn thận, càng thêm cẩn thận a.”

Phùng Cổ Đạo thản nhiên nói, “Ta chính là vì chuyện này mà đến.”

“Nga? Ý của Phùng tước gia là?” Ánh mắt hắn sáng lên. Có trời mới biết hắn đã bị phá gần một tháng không ngủ đủ giấc rồi, nếu thật sự có thể kết thúc, vậy hắn phải đi thả thêm vài bó nhang cho tổ tông.

Phùng Cổ Đạo nhẹ giọng nói, “Kính thành trên dưới đều biết ta là từ trong hầu phủ xuất ra, là thân tín của Hầu gia. Ta sẽ làm gì, tri phủ đại nhân không tin tưởng ta sao? Đương nhiên, nếu tri phủ đại nhân không làm chủ được, không bằng xin chỉ thị của Hầu gia rồi trở lại trả lời cũng được.”

Tri phủ thấy hắn nói chuyện thẳng thắn như vậy, trong lòng tin bảy phần, vội vã cười nói, “Bản phủ sao lại hoài nghi tước gia được, bất quá là hiếu kỳ hỏi một chút mà thôi... Bên này thỉnh.”

Phùng Cổ Đạo đi theo sau hắn, nghĩ một lát nữa thôi sẽ gặp được Tiết Linh Bích, quả tim trong ngực vô thức mà đập loạn liên hồi, khiến bước chân hạ xuống cũng có chút hư phù.

Tri phủ một đường lái nhai rì rầm, rốt cuộc dừng lại trước một viện tử rất độc đáo, “Hầu gia ngụ ở bên trong, ta đi thông báo trước một tiếng.”

Phùng Cổ Đạo vội tới trước hắn đi vào trong, “Không cần.”

Tri phủ ở phía sau ngẩn ra nhìn một chút, mới cười khổ nghĩ, không hổ là người xuất từ hầu phủ, điệu bộ người sau hơn người trước, mình đường đường là một quan tứ phẩm ở trước mặt hắn lại giống như tùy tùng.

Hắn lắc lắc đầu, quyết định quay trở lại phiên nào những chuyện vụn vặt dài ngắn trong nhà.

Phùng Cổ Đạo đi trên con đường rộng được lát đá.

Cây đào hai bên đang trở chồi non. Từng nụ từng nụ, nhỏ nhỏ, múp múp xanh mướt.

Đầu cuối của hàng cây đào có một cánh cửa, hai bên phòng ở ẩn trong bụi đào, chỉ lộ ra một mảng ở trung gian.

Bước chân Phùng Cổ Đạo hơi khựng lại, chậm rãi bình hoãn quả tim đang đập loạn. Vào lúc này, không được phép có nửa điểm sai lầm.

Cửa bỗng nhiên mở ra, một thanh niên đi ra.

Phùng Cổ Đạo thở ra một hơi, lại rất nhanh mà dâng lên một cơn thất vọng.

Thanh niên đỉnh đạc đánh giá hẳn, giống như đang xác minh điều gì.

Phùng Cổ Đạo nhắc chân đi tới trước mặt hẳn, “Tại hạ Phùng Cổ Đạo.”

“A, quả nhiên là người.” Thanh niên ôm quyền nói, “Tại hạ La Hành Thư, là môn khách của hầu phủ.”

Phùng Cổ Đạo giả vờ bưng tỉnh nói, “Thì ra là La tiên sinh.”

“Người từng nghe?” La Hành Thư thụ sủng nhược kinh. Hẳn luôn luôn làm chạy chân cho Hầu gia ở khắp nơi, còn tưởng đã sớm bị người ta quên, không ngờ dĩ nhiên còn có người nhận biết.

“Chưa từng nghe.” Phùng Cổ Đạo vừa trả lời vừa nghĩ thầm: thì ra là thư sinh lúc trước từng cùng Kỷ Vô Dịch Viên Ngạo Sách lên Thái Sơn.

La Hành Thư: “...”

“Ta muốn gặp Hầu gia.” Phùng Cổ Đạo nói.

La Hành Thư nói, “Hầu gia đã ra ngoài. Có điều hẳn nói nếu có một thanh niên trông có vài phần hèn mọn lại có vài phần hào phóng cầu kiến, thì dẫn hẳn tới Tam Vị lâu trong thành.”

Phùng Cổ Đạo trong ngực đập thịch một cái, bất động thanh sắc nói, “Hầu gia biết ta sẽ tới?”

La Hành Thư nói, “Ta cũng không biết. Chỉ là Hầu gia mỗi ngày đều dặn dò như thế.”

Phùng Cổ Đạo rũ mắt nhìn cái bóng của mình bị La Hành Thư giẫm lên, mỉm cười nói, “Tam Vị lâu đi thế nào?”

.

Tam Vị lâu thực sự rất dễ tìm.

Ra khỏi đại môn nhà tri phủ, theo đường cái đi thẳng về phía Đông, có thể thấy được ba chữ ‘Ngọt chua cay’ trên lá cờ màu đang đón gió phấp phới không ngừng uốn éo.

Phùng Cổ Đạo đi tới trước cửa Tam Vị lâu, bước chân đột nhiên xoay một cái, chuyển tới hiệu may đối diện.

Con mắt đang híp lại của lão bản hiệu may thoáng cái trợn tròn xoe. Làm lâu trong nghề, khách nhân loại nào có thể đào ra bao nhiêu tiền trong lòng đều nắm rõ, “Khách quan muốn xem cái gì?”

Phùng Cổ Đạo nhìn thoáng vào trong tiệm, ánh mắt rơi xuống một chiếc áo choàng đen tuyền.

Lão bản hiệu may hắc hắc cười nói, “Khách quan thật tinh mắt. Vào mùa này mua y phục mùa đông là hợp nhất, giá rẻ đồ đẹp.”

“Bao nhiêu tiền?”

Tròng mắt lão bản đảo đảo, “Ba lượng.”

Phùng Cổ Đạo từ trong tay áo móc ra một lượng, đặt trên quầy hàng.

Lão bản chờ hăn tiếp tục lấy, nhưng hăn lại khoan thai cầm áo khoác đi ra ngoài.

“Chờ một chút.” Lão bản từ sau quầy đuổi theo, cầm lấy một nén bạc nói, “Đây mới là một lượng.”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói, “Đây cũng là một chiếc a.”

“Nhưng...” Lão bản còn chưa nói xong, đã thấy hắc cầm lấy một lượng kia, chậm rãi đặt lên quầy hàng.

Nửa nén bạc lồm vào.

Lão bản nuốt nước miếng một cái, miệng cộp gan thỏ mà kêu lên, “Ta, ta quen rất nhiều cao thủ danh môn chính phái đó.”

“Vậy nhớ rõ nói cho bọn hắc, ta là Ma giáo Minh Tôn.”

“...”

Từ hiệu may đi ra, tâm tình Phùng Cổ Đạo đã nhanh chóng bình tĩnh lại.

Hắc vắt áo khoác trên khuỷu tay, thi thi nhiên nhiên đi vào tử lâu.

.

Tử lâu rất náo nhiệt.

Ăn ăn uống uống nói nói cười cười, ấm áp thuận hòa.

Nhưng nếu lưu tâm quan sát, sẽ phát hiện ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm về phía cửa.

Cho nên khi Phùng Cổ Đạo vừa vào tử lâu, tất cả đường nhìn đều ngừng tụ trên người hắc.

Hắc lơ đãng đi tới trước quầy hàng, không đợi chương quỹ mở miệng đã nói, “Tìm người.”

“Tìm ai?” Chương quỹ đánh giá hẳn.

“Tuyệt Y Hầu.”

Chương quỹ bỗng nhiên bừng tỉnh nói, “Người chính là...”

“Ta chính là thanh niên trông có vài phần hèn mọn lại có vài phần hào phóng kia.” Phùng Cổ Đạo thay hẳn nói tiếp.

Chương quỹ ngẩn ngơ, “Người là Phùng Cổ Đạo sao?”

Lần này đến phiên Phùng Cổ Đạo ngẩn ngơ, “Là ta.”

(cái này thành ra bạn Minh tự kỷ =)))

“Vậy theo ta lên lầu.” Chương quỹ xoay người đi lên trên.

...

Phùng Cổ Đạo sờ sờ mũi, theo ở phía sau.

Tam Vị lâu có ba tầng, đi tới lầu hai còn có thể mơ hồ nghe được một ít tiếng đàm tiếu, tới lầu ba, bốn phía u tĩnh chỉ còn lại tiếng bước chân của chương quỹ và hẳn.

“Phùng công tử cứ đi tiếp.” Chương quỹ cúi cúi người, đang muốn đi tới bao sương, ngẩng đầu đã thấy cửa bao sương mở ra, Tiết Linh Bích chậm rãi từ bên trong đi tới.

“Hầu gia, Phùng công tử...”

“Lui xuống đi.” Tiết Linh Bích đạm nhiên nói.

Chương quỹ thức thời mà khom người cáo lui.

Phùng Cổ Đạo kéo kéo hai bên khóe miệng, lộ ra một hàm răng trắng tinh chỉnh tề, “Thực sự là nhân sinh hà xử bất tương phùng. Không ngờ nhanh như vậy là có thể gặp lại Hầu gia rồi.”

Tiết Linh Bích đi tới chiếc bàn bên cửa sổ ngồi xuống, “Đời người luôn có rất nhiều chuyện không ngờ.”

Phùng Cổ Đạo mâu quang chột lóe, mỉm cười ngồi vào ghế đối diện, đem áo khoác đưa tới, “Còn thỉnh Hầu gia vui lòng nhận cho.”

Thần tình của Tiết Linh Bích đầu tiên là lạnh lùng, rồi lập tức trở nên ấm áp, đang muốn nói, chương quỹ đã bưng khay dâng dâng đi tới. Một mặn một chay, một đĩa cải trắng, một đĩa thịt lợn quay.

Phùng Cổ Đạo đành phải thu tay lại.

Tiết Linh Bích nói, “Củ cải đường và lợn quay ở đây có thể nói là song tuyệt.”

Phùng Cổ Đạo rút đũa, nếm thử một miếng củ cải đường nói, “Quả nhiên ngọt ngào sướt miến.”

“Cũng như tâm tình của người?” Tiết Linh Bích đạm nhiên nói.

Phùng Cổ Đạo nói, “Từ sau khi góp sức cho Hầu gia, tâm tình của ta cho tới giờ đều là nghìn dặm không mây.”

Tiết Linh Bích khóe miệng khẽ cong lên, “Người vì ta mà đến sao?”

Phùng Cổ Đạo không đáp mà hỏi ngược, “Hầu gia dường như sớm biết ta sẽ tới?”

“Hoặc không phải là biết, mà là hy vọng.” Tiết Linh Bích gắp một miếng thịt quay, đặt vào trong đĩa nhỏ trước mặt hẳn.

Đũa của Phùng Cổ Đạo nhẹ nhàng cọ một cái trên đĩa, “Sáu ngày trước, tại phủ Hà Nam ta gặp phải sát thủ của Huyết Đồ đường. Vinh hạnh chính là, Huyết Đồ đường chủ tự thân xuất mã.”

“Nga?” Tiết Linh Bích nhướn mày, “Vậy người...”

“Ta không sao, đáng tiếc Huyết Đồ đường chủ lại tráng niên tảo thệ.”

“...” Tiết Linh Bích không biết nên có biểu tình thế nào để phù hợp với ‘tin dữ’ này.

Phùng Cổ Đạo nói, “Trước khi chết hẳn nói Ma giáo tụ tập tại Khai Phong, mà hầu phủ bát đại cao thủ lại nói Hầu gia ở Khai Phong... Ta không yên lòng, liền một đường không nghỉ mà chạy đến.”

Tiết Linh Bích rũ mắt, “Người là không yên lòng về ta?”

“Nếu không thì Hầu gia cho rằng ta không yên lòng về ai?” Phùng Cổ Đạo chớp chớp mắt.

Tiết Linh Bích đột nhiên nói, “Người biết tại sao hôm nay ta tới đây không?”

“Thỉnh Hầu gia cho biết.”

“Bởi vì hôm nay ở đây có thể thấy một trò hay.” Tiết Linh Bích quay đầu, nhìn sang hướng đối diện.

Mặt tiền hiệu may không cao, không che được tòa nhà to trùng trùng điệp điệp ở phía sau.

Phùng Cổ Đạo chỉ nhìn thoáng qua, liền nhận ra tòa nhà nọ chính là phân đàn nơi Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định tạm cư.

“Trò hay?” Hãn giả vờ ngỡ ngàng.

“Ta đã từng nói, người sẽ không thực sự trở lại Bể Nghề sơn.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta đã làm ra dự định tồi tệ nhất.”

Tiết Linh Bích trầm mặc một lát, đột nhiên thốt ra một câu, “Ta cũng vậy.”

Trong lòng Phùng Cổ Đạo mơ hồ có dự cảm không tốt.

“Ta đã mệnh lệnh Đoan Mộc Hồi Xuân triệu tập cao thủ bạch đạo các phái mai phục bốn phía quanh phân đàn Ma giáo.” Tiết Linh Bích giờ tay chỉ tòa nhà nọ nói, “Quanh nơi đó đều đã bị tầng tầng lớp lớp bao vây.”

“Ma giáo cao thủ đông đảo, võ công của Viên Ngạo Sách sâu không lường được, ta sợ cao thủ bạch đạo không hẳn có thể chiếm thượng phong.” Phùng Cổ Đạo vẻ mặt lo lắng.

Tiết Linh Bích mỉm cười nói, “Nếu thêm vào đó là nội ứng và hai nghìn quan binh thì sao?”

“Nội ứng và hai nghìn quan binh?” Phùng Cổ Đạo thần tình trấn định, nhưng bàn tay đặt dưới bàn đã lặng lẽ xiết lại. Nếu ngay cả tổng bộ Ma giáo cũng có kẻ phản loạn, như vậy phân đàn có một hai nội ứng cũng chẳng có gì lạ.

Tiết Linh Bích lạnh lùng nói, “Lần này bản hầu muốn đem Ma giáo một lưới bắt hết!”

LỤC

Phùng Cổ Đạo chần chờ nói, “Nhưng Ma giáo hiện nay có chỗ dựa vững chắc là hoàng thượng, nếu Hầu gia tự ý hành động, biết đâu sẽ khiến hoàng thượng long tâm bất duyệt thì sao?”

Tiết Linh Bích đạm nhiên nói, “Bạch đạo vô lâm và Ma giáo có hiềm khích, bọn hăn xung đột tại Khai Phong phủ, dẫn tới giới đấu (đánh nhau bằng vũ khí). Bản hầu chỉ chỉ huy quan binh bảo hộ bách tính mà thôi.”

“Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió.” Phùng Cổ Đạo chậm rãi nói, “Lỡ như tiếng gió thổi tới tai hoàng thượng...”

Hàng mi của Tiết Linh Bích khẽ rũ xuống, tự tiểu phi tiểu nói, “Không lẽ người muốn tha cho Ma giáo một con ngựa?”

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Ta chỉ là không muốn cá chết lưới rách, lưỡng bại câu thương.”

Tiết Linh Bích sâu xa nói, “Cho nên người hy vọng ta mắt mở trừng trừng mà nhìn người tới Bể Nghề sơn chịu chết?”

“Sự tình chưa hẳn đã gay go như tưởng tượng của người đâu.” Trong óc Phùng Cổ Đạo hiện lên vô số lý do và mượn cớ. Cái chết của Huyết Đồ đường chủ đã khiến hăn thiếu một con cừu non để thế tội.

Ngón tay Tiết Linh Bích nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn nói, “Người đoán, nếu ta thực sự lộ liễu đấu với Ma giáo... Hoàng thượng sẽ đứng ở bên nào?”

Sẽ đứng ở bên đối lập mình.

Không cần nghi ngờ.

Phùng Cổ Đạo hầu như không cần nghĩ ngợi đã có thể trực tiếp trả lời.

Nhưng bên của hoàng thượng e rằng phi thường không dễ đứng.

Trong tay Ma giáo nắm giữ tấm tàng bảo đồ dùng để dọa người. Mà trong tay Tiết Linh Bích nắm giữ là binh quyền, tuy rằng sau khi y quay về kinh đã giao ra hồ phù, nhưng theo tiếng tăm của y và lão nguyên soái, chỉ

sợ dù không có hổ phù, cũng sẽ có người dưới một tiếng hô hào của y, xúc động đồng ý.

Chọc vào Ma giáo, vỗ tay đường ai nấy đi, có thể sẽ có người tạo phản. Nhưng chọc vào Tiết Linh Bích, là chắc chắn sẽ có người tạo phản.

Hoàng thượng sẽ chọn bên nào đã rất rõ ràng rồi.

Lòng bàn tay Phùng Cổ Đạo ứa ra đầy mồ hôi.

...

Hắn lấy lại tinh thần, mạch suy nghĩ rất nhanh chuyển tới một phương hướng khác ——

Tiết Linh Bích không phải loại người liêu lĩnh như thế này. Thái độ ngày hôm nay của y có chút kỳ quặc, giống như quay lại thời điểm vừa đến hầu phủ, đây đó dò xét nhau một hồi...

Dò xét?

Cánh tay vắt áo khoác của Phùng Cổ Đạo khẽ cương cứng.

Dưới lầu lại truyền đến một trận tiếng bước chân, nhẹ hơn chưởng quỹ rất nhiều, hẳn là một cao thủ nhất lưu.

Phùng Cổ Đạo thở phào nhẹ nhõm, giả vờ hiếu kỳ mà quay đầu lại.

Người lên chính là Đoan Mộc Hồi Xuân, so với lần gặp trước, giữa trán hẳn thiếu phần nhàn nhã phiêu dật, thêm phần trầm ngưng ổn trọng. Có thể thấy trong ba tháng này, hẳn đã trải qua sự tôi luyện chân chính.

“Hầu gia. Phùng tước gia.” Đoan Mộc Hồi Xuân hành lễ rất đúng mực.

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Nghe người ta gọi Phùng tước gia hơn một tháng, vẫn có chút mất tự nhiên.”

Tiết Linh Bích có thâm ý nói, “Hay là bảo bọn hăn đổi cách xưng hô gọi người Minh Tôn?”

Phùng Cổ Đạo vuốt mũi, nói, “Hy vọng lúc bọn hăn gọi trên mặt không có biểu tình muốn giết người.”

Tiết Linh Bích thờ ơ, nghiêng đầu hỏi Đoan Mộc Hồi Xuân, “Bố trí thế nào?”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói, “Tất cả theo ý Hầu gia.”

“Vây là tốt rồi.” Tiết Linh Bích gật đầu, “Đến lúc đó ta sẽ ném vỡ đĩa, sau khi chưởng quỹ nghe được, sẽ tháo cờ xí Tam Vị lâu xuống. Đó là lúc các người hành động.”

“Dạ.” Đoan Mộc Hồi Xuân lĩnh mệnh rời đi.

Chờ hăn đi rồi, Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói, “Hầu gia hảo thủ đoạn. Ngay cả người như Đoan Mộc Hồi Xuân cũng bị thu phục đến ngoan ngoãn.”

“Ta lại nghĩ khiến hăn ngoan ngoãn đã có một người khác rồi.” Tiết Linh Bích vừa nói, vừa đặt tay lên bàn, ở vị trí sát bên chiếc đĩa củ cải đường.

Con người Phùng Cổ Đạo hơi co lại, “Hầu gia chuẩn bị lúc nào động thủ?”

Tiết Linh Bích không đáp mà hỏi ngược, “Người cho rằng lúc nào thì tốt?”

Phùng Cổ Đạo trầm ngâm nói, “Ta cho rằng Hầu gia vẫn nên suy tính kỹ hơn thì tốt.”

Tiết Linh Bích rũ mắt xuống, trong mắt hiện lên một tia lệ quang, “Nếu bản hầu nói không thì sao?”

Tay phải của Phùng Cổ Đạo thờ ơ mà khoát lên áo khoác.

Y đột nhiên nhẹ giọng nói, “Phùng Cổ Đạo. Người còn nhớ bản hầu từng nói gì với người không?”

“Lời vàng ngọc của Hầu gia thật nhiều, nhiều vô số kể.” Phùng Cổ Đạo đáp lại rất ba phải.

“Bản hầu từng nói, nếu người lừa dối ta, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, ta cũng sẽ đem người thiên đao vạn quả.” Tiết Linh Bích ngược mắt, gằn từng chữ một, nói rất thâm trầm, nói rất dứt khoát.

Phùng Cổ Đạo mặt không đổi sắc nói, “Nhớ rõ.”

Ngón tay đặt sát bên chiếc đĩa của Tiết Linh Bích chậm rãi vuốt ve, “Cho nên?”

Năm ngón tay đặt trên áo khoác của Phùng Cổ Đạo chặt lại từng chút một, “Cho nên ta vẫn thận trọng từ lời nói đến việc làm.”

“Thật không?” Mâu quang trong mắt Tiết Linh Bích càng lúc càng lạnh. Khóe mắt y thoáng liếc sang chiếc áo khoác nọ, “Cho ta sao?”

“Chiếc của Hầu gia bị Huyết Đồ đường chủ làm rách rồi.” Hãn không hề nhắc tới việc mình chủ động dùng nó để đỡ Hàn Phách đàn, “Chiếc này tuy rằng không danh quý bằng chiếc của Hầu gia, nhưng vào đông cũng có thể chắn gió. Suy cho cùng cũng là một mảnh tâm ý của ta, thỉnh Hầu gia nhận lấy.” Cổ tay của bàn tay đang nắm chặt áo khoác chậm giờ lên.

“Phùng Cổ Đạo.” Tiết Linh Bích điềm nhiên nói, “Người có gan thì đưa tay tới gần thanh kiếm trong tay áo trái thử xem!”

Tay phải đang cầm áo của Phùng Cổ Đạo bỗng nhiên buông lỏng, ngay cả tâm tình vừa dâng lên cũng buông lỏng, “Hầu gia, lo lắng nhiều.”

“Người dám nói người mua chiếc áo khoác này không phải vì để che giấu sát khí trong tay áo người không?!” Cơn phẫn nộ kìm nén lâu ngày rốt cuộc nhịn không được mà tuôn trào. Phùng Cổ Đạo nhiều lần miễn cưỡng, giấu diếm, lừa dối hầu như khiến hận ý trong mắt Tiết Linh Bích trở nên nồng đậm, hóa thành máu!

Phùng Cổ Đạo thản nhiên xốc áo khoác lên, tay phải rút từ tay áo trái ra một thanh chủy thủ đặt lên bàn, nói, “Hầu gia, ta mang theo là chủy thủ.”

Lửa giận của Tiết Linh Bích càng thêm mãnh liệt, từng lời đều bật ra từ kẽ răng, “Cho nên, người thừa nhận người là tới giết bản hầu?”

“Nếu có thể, ta càng hy vọng có thể áp chế Hầu gia, giải quyết việc này trong hòa bình.” Nếu đã lộ ra, cũng không cần thiết che che giấu giấu nữa. Phùng Cổ Đạo từng câu từng chữ đều nói rất thật tình thật ý.

Sự ung dung của hắn như một chậu nước lạnh, tạt cho Tiết Linh Bích từ đầu tới chân toàn thân lạnh buốt, “Đây là suy tính của người?”

Phùng Cổ Đạo trầm mặc.

“Lợi dụng bản hầu, đùa giỡn bản hầu trong lòng bàn tay của người?” Ngữ khí của Tiết Linh Bích từ kích động lúc ban đầu chuyển thành băng lãnh, duy nhất không biến đổi, là hận ý lạnh lẽo tận xương trong đôi mắt ấy.

Phùng Cổ Đạo chậm rãi mở miệng nói, “Mỗi người đều có thân bất do kỷ của riêng mình.”

“Cho nên chỉ trách bản hầu không thể khống chế để mặc tình cảm chi phối?” Y cười lạnh.

Phùng Cổ Đạo lặng lẽ ngậm miệng lại.

Tiết Linh Bích trở tay nắm vành đĩa, “Nếu lúc này bản hầu ném vỡ đĩa, người có liều mạng cùng bản hầu triển khai một trận tử đấu không?”

“Không đâu.” Phùng Cổ Đạo lãnh tĩnh nói, “Ta không phải đối thủ của Hầu gia.”

“Người rất tự hiểu mình.”

“Cho nên ta sẽ nỗ lực chạy đi.” Phùng Cổ Đạo không nhanh không chậm nói, “Đi báo tin, hoặc nghĩ biện pháp khác cứu viện.”

Tiết Linh Bích nói, “Người suy tính rất chu toàn.”

Đối với câu ca ngợi gần như phỉ nhổ này, Phùng Cổ Đạo biểu hiện rất bình tĩnh.

“Người đã nghĩ được chu toàn như thế, lại chưa từng nghĩ tới việc nói thật với bản hầu sao?” Đây mới là chuyện mà y không thể tha thứ nhất! Y có thể lý giải khi hắn đến thì bị bức phải bất đắc dĩ, nhưng không cách nào tha thứ việc bây giờ đã đầu vào đấy mà hắn lại, bình thản ung dung!

Phùng Cổ Đạo mím chặt đôi môi.

“Lẽ nào, trong lòng người, người cùng bản hầu ngay cả dư địa và giá trị thương lượng cũng không có sao?” Tiết Linh Bích cắn chặt răng nói.

Phùng Cổ Đạo thở ra một hơi, “Hầu gia, nếu chỉ có một mình ta, ta nhất định sẽ cùng Hầu gia đánh cược một hồi. Nhưng trên lưng ta gánh vác chính là toàn bộ Ma giáo. Ta có thể nào dùng sự tín nhiệm của bọn họ để thử thách thần nhất thời?”

Tiết Linh Bích yên lặng nhìn hắn, chậm rãi nói, “Ngày đó A Lục từ Bể Nghề sơn trở về có nói, hắn nghe được lúc trước những giáo đồ Ma giáo bị

tiêu diệt ở Bể Nghê sơn hết thấy đều là phản đồ Ma giáo phản đối Minh Tôn. Hắc nói bản hầu là một thanh đao, một thanh đao bị mượn tới giết người.”

Phùng Cổ Đạo im lặng.

Tiết Linh Bích nói tiếp, “Một tháng trước, A Lục gửi thư nói người chính mồm thừa nhận mình là người trong Ma giáo, ở hầu phủ chỉ là vì tùy thời đả kích bản hầu.”

Phùng Cổ Đạo khi nghe được nửa câu sau, mâu quang rớt cuộc khê động, nhưng vẫn không nói một lời.

“Hai ngày trước, cao thủ bản hầu phái đi bảo vệ người dùng bồ câu đưa tin, nói cho bản hầu người là Minh Tôn chân chính!” Viên mắt Tiết Linh Bích hầu như muốn tích ra máu, “Phùng Cổ Đạo, bản hầu cho người cơ hội hết lần này tới lần khác, người cho bản hầu cái gì?”

Phùng Cổ Đạo dừng dừng nói, “Làm Ma giáo Minh Tôn từng bị cướp sạch đến trắng tay, ta quả thật không có gì có thể cho Hầu gia.”

Tiết Linh Bích sắc mặt cứng đờ.

Lúc này tâm tình của Phùng Cổ Đạo như một đầm nước đọng, gợn sóng lẫn tẩn, nhưng trong óc lại thanh minh không gì sánh được, “Hầu gia. Tự tập tại Khai Phong bất quá chỉ là chưa tới phân nửa giáo đồ của Ma giáo, dù cho Hầu gia có tiêu diệt hết, cũng chỉ là một lần nữa hao tổn nguyên khí của Ma giáo mà thôi. Lạc quan hơn một chút, ta, Viên Ngạo Sách, Kỷ Vô Định đều bị Hầu gia một lưới bắt hết, thi cốt vô tồn, nhưng Ma giáo còn có tiền nhiệm Minh Tôn Ám Tôn chưa chết, bọn họ vẫn có thể dẫn dắt Ma giáo trở về Bể Nghê sơn. Còn Hầu gia lại có thể vì chuyện này mà lưu lại vết nhơ trong cảm nhận của hoàng thượng, cái được không bù nổi cái mất.”

“Người rất biết thay bản hầu suy nghĩ.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta nói lời này là thật lòng.”

Tiết Linh Bích lạnh lùng nhìn hẳn, “Người nói không sai. Vì các người mà khiến bản hầu lưu lại vết nhơ trong cảm nhận của hoàng thượng, quả thật là cái được không bù nổi cái mất.”

Phùng Cổ Đạo nghe khẩu khí của y có ý buông lỏng, không khỏi tinh thần chấn rung.

“Bản hầu nguyện ý vì không để tên phản đồ Ma giáo Phùng Cổ Đạo quay về Bể Nghề sơn chịu khổ chịu thiệt mà dám mạo hiểm chọc giận long nhan.” Hận ý trong mắt y rớt cuộc từ miệng phát tiết ra, “Nhưng bản hầu sẽ không vì Minh Tôn của Ma giáo mà chịu thiệt thòi!”

Y gằn giọng, ngữ khí ngược lại trở nên nhẹ nhàng, nhưng từng câu chữ như những mũi tên sắp đâm ngập vào tim, ác liệt mà bắn về phía Phùng Cổ Đạo ——

“Đối với Minh Tôn, bản hầu rất có nhẫn nại. Chúng ta cứ từ, từ, đến!”

Tiết Linh Bích: Ta vốn có tâm hướng minh nguyệt, minh nguyệt đem tâm ném xuống mương.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Phản Thủy Hữu Lý [3]

THẤT

Giờ Dậu canh ba. (khoảng 6h chiều)

Ánh tà dương cuối cùng vừa tắt, sắc trời xen giữa xám và vàng.

Hình ảnh của hai chiếc đĩa trên bàn dần dần mờ hồ.

Củ cải đường vẫn là củ cải đường, thịt nướng đã lạnh tanh.

Phùng Cổ Đạo vẫn ngồi đó không nhúc nhích, từ khi Tiết Linh Bích bỏ đi, tư thế của hắn vẫn không thay đổi, giống như muốn cùng với sắc trời, dần dần ám trầm đi.

Thang lầu lại truyền đến tiếng bước chân.

Khi Đoan Mộc Hồi Xuân đi tới bậc thang cuối cùng, bước chân không kìm được mà đặt nhẹ.

Thời khắc yên lặng như vậy, sự xuất hiện của hắn thực sự là đột ngột.

“Quan binh và bạch đạo võ lâm đều đã lui rồi sao?” Thanh âm của Phùng Cổ Đạo vang lên.

Đoan Mộc Hồi Xuân tinh thần khẽ chấn, bước nhanh hơn tới bên cạnh hắn, ôm quyền nói, “Dạ.” Hắn thấy Phùng Cổ Đạo không có phản ứng gì, dừng một chút lại nói, “Tuyệt Y Hầu trước khi rời đi, đã hỏi ta một câu.”

Khóe miệng Phùng Cổ Đạo khẽ cong lên, “Hắn phát hiện rồi.” Điều này đã sớm nằm trong dự liệu. Nếu hắn là Minh Tôn, như vậy bức họa lúc trước Doan Mộc Hồi Xuân đưa cho Tiết Linh Bích là giả. Mà nguyên nhân Doan Mộc Hồi Xuân cố ý làm giả... đã bị vạch trần rất rõ ràng. Tiết Linh Bích nếu nghĩ không ra, y sẽ không là Tiết Linh Bích nữa.

Quả nhiên, Doan Mộc Hồi Xuân nói, “Hắn hỏi ta, Ma giáo cho ta lợi ích gì?”

Phùng Cổ Đạo rất cuộc có chút hứng thú, “Người đáp như thế nào?”

Doan Mộc Hồi Xuân nhìn vết tàn sắc cuối cùng đang kéo dài hơi tàn của buổi chiều tà nơi chân trời xa xăm, nhẹ giọng nói, “Cứu ta ra mật thất, thay phụ thân ta nhặt xác.”

Phùng Cổ Đạo nhướng mày, “Nhắc tay chi lao.”

“Mãi khắc vào lòng.” Doan Mộc Hồi Xuân nghiêm túc nói.

Phùng Cổ Đạo chậm rãi đứng lên, tay và chân hắn bởi vì bảo trì một tư thế quá lâu nên hơi tê cứng. Hắn chấp tay nhìn ra ngoài cửa sổ nói, “Ta cứu người một lần, người giúp ta một lần. Chúng ta thanh toán xong. Tê Hà sơn trang đã trùng kiến rồi, người có thể trở về làm trang chủ của người, từ nay về sau phân rõ giới hạn với Ma giáo. Qua lại giữa ta với người, xóa bỏ.”

Doan Mộc Hồi Xuân cười khổ nói, “Người cho rằng ta còn quay về lấy được sao?”

Phùng Cổ Đạo im lặng.

“Bạch đạo sở dĩ còn lưu cho Tê Hà sơn trang một vị trí nhỏ nhoi, đều là xem mặt mũi của Tiết Linh Bích. Hôm nay chỗ dựa lưng vững chắc đã đi rồi, Tê Hà sơn trang lại trở thành Tê Hà sơn trang người người hô đánh.” Trước đây hắn là giang hồ tân tú, danh môn công tử mà người người cực kỳ

hâm mộ, áo cơm không lo, khen ngợi dạt dào. Nhưng từ khi quan hệ hợp tác giữa phụ thân hắn và Lam Diễm minh bị phơi bày ngoài sáng, tất cả những thứ này đều là hoa trong gương, trăng trong nước rồi tan biến. Lòng người dễ đổi, tình người ấm lạnh, trong một đêm hắn đã hoàn toàn thể ngộ.

Phùng Cổ Đạo nghiêng người, chậm rãi nói, “Ta nguyện dùng địa vị trưởng lão, hư tịch dĩ đãi*.”

*(hư tịch dĩ đãi: chờ ra một vị trí trống để dành cho nhân tài được mời chào)

Đoan Mộc Hồi Xuân tự giễu cười nói, “Phụ thân ta khổ tâm kinh doanh nửa đời, cuối cùng ngay cả cái mạng cũng phải đền bất quá chỉ vì bốn chữ ‘vượt trội hơn người’. Hôm nay ta có thể vinh dự nhận được chức vị Ma giáo trưởng lão, coi như đã giải quyết xong tâm nguyện của hắn.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Nhưng Viên Ngạo Sách...”

“Minh Tôn yên tâm.” Đoan Mộc Hồi Xuân mặt không biểu tình nói, “Ta tự hiểu mình.” Hắn không phải không muốn báo thù cha, nhưng không đến nông nổi vì báo thù cha mà bỏ đi nhân sinh của mình.

Có lẽ một ngày nào đó, chờ khi hắn có nắm chắc hoặc đã nhìn thấu hồng trần, hắn sẽ thử một lần, nhưng không phải hiện giờ. Hiện giờ hắn còn lưu luyện sinh mệnh.

Phùng Cổ Đạo xoay người, ánh mắt sắc bén như điện, trên dưới nhìn kỹ một phen mới nói, “Những việc không như ý trong nhân sinh có tám chín phần mười.”

“Minh Tôn cảm khái thật sâu.” Đoan Mộc Hồi Xuân có ẩn ý.

Phùng Cổ Đạo xoay người, bóng lưng thẳng tắp không gì sánh được, “Nhưng ta sẽ vững vàng nắm chặt một hai phần mười còn lại.”

Dưới lầu lại có tiếng bước chân, hư phù nặng nề, như là người bình thường.

Phùng Cổ Đạo ngưng thần lắng nghe một chút, miễn cưỡng nghe ra kẻ tới có hai người. Tiếng bước chân của người còn lại nhẹ như tiếng muỗi vo ve, nếu không phải người đồng hành khiến cho hấn chú ý, e rằng sẽ bị bỏ qua.

Đoan Mộc Hồi Xuân nhú mày nói, “Ta xin cáo lui trước.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Tránh được nhất thời, không tránh được một đời. Nếu phải gặp, không bằng gặp ngay lúc này.”

Đoan Mộc Hồi Xuân mím chặt môi thành một đường.

Tiếng bước chân dần đến gần.

Phùng Cổ Đạo xoay người cùng hấn sóng vai mà đứng.

Nhảy vào trước chính là Kỷ Vô Định, Viên Ngạo Sách theo sát ngay sau lưng.

“Di.” Kỷ Vô Định đột nhiên mở to hai mắt, “Đúng là nhân sinh hà xử vô tương thức, hữu thì bất thức thặng tương thức* a.”

*(Trong cuộc sống đi đâu cũng gặp người quen, có lúc không quen tốt hơn là quen)

Đoan Mộc Hồi Xuân đã sớm không còn như ngày xưa bị Kỷ Vô Định nói vài câu khiêu khích liền xúc động, ung dung nói, “Có thể tái ngộ Kỷ môn chủ và Âm Tôn, cũng làm ta cảm thấy thế sự vô thường.”

Phùng Cổ Đạo bước tới nói, “Ta giới thiệu một lần nữa, vị này chính là trưởng lão tân nhiệm của Ma giáo, Đoan Mộc Hồi Xuân.”

Viên Ngạo Sách nhú mày.

Kỷ Vô Định thở dài nói, “Ma giáo lại phải phát thêm một phần lương tháng rồi.”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói, “Nếu như người nguyện ý, ta cũng có thể phát cho người một phần.”

“Thật sao?” Ánh mắt Kỷ Vô Định sáng lên.

“Chỉ cần hãn chịu quay về Bể Nghề sơn.” Phùng Cổ Đạo hất cằm về phía Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách còn chưa kịp nói, Kỷ Vô Định đã giành trước, “Là A Sách quay về Bể Nghề sơn với người, hay A Sách quay về Bể Nghề sơn một mình?”

“Ta nghĩ vừa nãy ta đã nói rất rõ ràng.” Phùng Cổ Đạo mỉm cười.

“Vậy sau này người có trở về không?” Vấn đề của Kỷ Vô Định thập phần cổ quái.

Nụ cười của Phùng Cổ Đạo không thay đổi, “Đương nhiên.”

Kỷ Vô Định kéo tay áo Viên Ngạo Sách nói, “Tục ngữ nói một núi không có hai hổ. A Sách, chúng ta không tới cướp miếng ăn của hãn.”

Viên Ngạo Sách: “...”

Nụ cười của Phùng Cổ Đạo bất biến, “Huy Hoàng môn ngọa hổ tàng long, chỉ e giành bát cơm càng nhiều.”

“Không sao, vì A Sách, ta có thể nhường một nửa bữa cơm của mình.” Kỷ Vô Định dừng một chút, ngay sau đó lại nói, “Có điều, nếu như lý do

của người rất xác đáng, rất quang minh chính đại, vậy có thể bàn sang phương diện khác.”

“Nga? Ví dụ như.”

“Ví dụ tìm kiếm mùa xuân trong đời, giải quyết chung thân đại sự các loại.” Kỷ Vô Định thở dài nói, “Dù sao làm người cũng có kỳ động dục.”

Phùng Cổ Đạo: “...”

Đoan Mộc Hồi Xuân vội ho một tiếng, “Nếu không có chuyện gì cần, thuộc hạ cáo lui trước.”

“Ân.” Phùng Cổ Đạo gật đầu. Khi nói chuyện với Kỷ Vô Định, số người có mặt càng ít càng tốt.

Sự rời đi của Đoan Mộc Hồi Xuân khiến bầu không khí dịu đi một chút.

Phùng Cổ Đạo một lần nữa sắp xếp lại mạch suy nghĩ, nghiêm mặt nói, “Vừa nãy quan phủ và bạch đạo vây quanh khách *** của các người.”

Kỷ Vô Định nói, “Người nên lý giải tâm tính kẻ nghèo ghét kẻ giàu. Từ lúc chúng ta ở gian khách *** nọ, bọn họ thường xuyên đến xem. May là A Sách mang đủ bạc, không sợ không trả được tiền thuê phòng.”

“Thường xuyên?” Phùng Cổ Đạo suy ngẫm những câu này, bất ngờ bật cười.

Viên Ngạo Sách nhú mày nói, “Xảy ra chuyện gì?”

Nụ cười của Phùng Cổ Đạo khế thu lại, “Tiết Linh Bích nói với ta, hẳn muốn vận động hai nghìn quan binh và bạch đạo cao thủ ở Khai Phong phủ bao vây tiêu trừ các người.”

Viên Ngạo Sách nói, “Người tin à?”

Phùng Cổ Đạo không trực tiếp trả lời, khẩu khí đậm nhiên nói, “Hắn nói, hắn muốn ngăn cản phản đồ Ma giáo Phùng Cổ Đạo trở lại Bể Nghề sơn.”

Kỷ Vô Định thở dài nói, “Trước đây ta luôn nghĩ người thông minh hơn A Sách.”

Viên Ngạo Sách nhượng mi, dùng ngữ khí cực kỳ quái dị lập lại lời của hắn, “Trước đây người luôn nghĩ hắn thông minh hơn ta?”

“Bởi vì kết quả đấu tranh khi các người còn bé là hắn đè gãy một cái chân của người.” Ký ức của Kỷ Vô Định về cuộc đối thoại lúc trước của bọn họ vẫn còn như mới.

Viên Ngạo Sách nhắc nhở, “Sau đó ta cũng đã cắt tóc của hắn rồi.”

“Người chỉ có thể cắt tóc của hắn thôi.” Kỷ Vô Định lắc đầu nói, “Hơn nữa còn là chuyện khi cái chân kia gãy mười ba năm sau.”

...

Cái chân gãy mười ba năm... sau?

Thần tình của Viên Ngạo Sách thập phần vi diệu.

Phùng Cổ Đạo cười khố nói, “Nếu Kỷ môn chủ muốn khiêu khích, không nên làm ngay trước mặt đương sự đúng không?” Hắn thực sự không biết nên dùng loại biểu tình gì.

“Vậy thật không thú vị.” Hắn muốn nhìn chính là cái loại biểu tình dờ khóc dờ cười của người này.

Viên Ngạo Sách kéo trọng tâm câu chuyện trở lại, “Tiết Linh Bích đã biết thân phận của người?”

Phùng Cổ Đạo thản nhiên nói, “Trước khi ta tới đã biết.”

“Vây kết quả...” Con mắt Viên Ngạo Sách đảo quanh lầu ba. Không có vết tích đánh nhau.

Phùng Cổ Đạo hô hấp thật nhẹ, ngữ tốc càng chậm, “Từ từ đến.”

“Từ từ đến?” Viên Ngạo Sách nhú mày. Đây là ý gì? Cho đôi bên thời gian hòa hoãn? Hay là chê lần này động tĩnh ở Khai Phong phủ huyện nào quá lớn?

Kỷ Vô Định vuốt cằm nói, “Ta nghĩ ba chữ này đổi thành ‘từ từ chơi’ thì càng thú vị hơn.”

Phùng Cổ Đạo tự tiểu phi tiểu nói, “Kỷ môn chủ thật sự là lòng dạ thành thoi. Chỉ là không biết chờ cho những môn phái bạch đạo này nhớ tới võ lâm đại minh chủ của quý phái mà tìm tới cửa, Kỷ môn chủ có còn bảo trì tâm tình như vậy nữa không.”

Kỷ Vô Định nói, “Ta tin tưởng A Chung, hẳn nhất định có thể chống đỡ được.” Ngụ ý là chuyện không liên quan tới mình.

Phùng Cổ Đạo nói, “Huy Hoàng môn chung quy cũng là nơi thị phi, trước khi nó rơi vào tình thế nước sôi lửa bỏng, Kỷ môn chủ có nghĩ tới việc đi xa chưa?”

“Ân, nếu như là Bể Nghề sơn... Hình như hơi xa.”

“Cho nên thanh tịnh.” Phùng Cổ Đạo dụ dỗ, “Nhất là trong mật đạo có rất nhiều nơi thanh tịnh không ai biết.”

“Thanh tịnh cỡ nào?” Kỷ Vô Định động tâm.

Phùng Cổ Đạo không ngừng cố gắng, “Không người quấy rầy.”

Kỷ Vô Định cười đến tít cả mắt, “Không biết cách thư phòng bao xa?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Sao Kỷ môn chủ không tự đi mà xem nhỉ?”

“A Sách?” Kỷ Vô Định quay đầu nhìn Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách lặng lẽ thở dài, nói với Phùng Cổ Đạo, “Còn người?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta lưu lại.”

Kỷ Vô Định mở to hai mắt nói, “Vì Hầu gia nào đó chữ đầu tiên là Tiết, chữ thứ hai là Linh, chữ thứ ba là Bích đó à?”

...

Phùng Cổ Đạo bình thản nói, “Ma giáo trở lại Bể Nghề sơn luôn cần có người đoạn hậu thu dọn tàn cục, buôn bán trước kia, buôn bán sau này đều cần chỉnh đốn. Huống chi...” Hắn dừng lại một chút, thần tình thanh lãnh nói, “Tiết Linh Bích sẽ không chịu để yên, ta lưu lại cùng hắn hạ xong bàn cờ này.”

Kỷ Vô Định nói, “Có câu im lặng xem cờ là chân quân tử. Ta và A Sách đều là quân tử. Cho nên nếu người không muốn chúng ta quấy rầy bàn cờ này, không cần phải chúng ta tới Bể Nghề sơn xa như vậy. Ta đảm bảo, chúng ta chỉ ở một bên phát cờ cổ động, tuyệt không khoa tay múa chân.”

Viên Ngạo Sách sửa đúng, “Người có thể xóa chữ ‘chúng’ trong chúng ta đó.”

Kỷ Vô Định lắc lắc góc áo nói, “A Sách, ta đã bị người ăn sạch sành sanh rồi, làm gì còn có ta nữa? Sớm chỉ có chúng ta mà thôi.”

Viên Ngạo Sách hỏi, “... Giấy niêm phong ngoài miệng người đâu?”

Kỷ Vô Định đỉnh đạc nói, “Sớm bị người liếm mất rồi.”

Viên Ngạo Sách: “...”

Phùng Cổ Đạo im lặng dời ánh mắt lên bàn.

Sắc trời càng tối.

Củ cái đường và thịt heo nướng đã lạnh, lạnh lẽo vắng lặng nằm đó, không còn màu sắc như lúc mới được làm.

~~(*~*)

~~ Khuyến mãi phiên ngoại ngoài lề của tác giả: (bối cảnh game online)

Đây là KỶ THỪA THỨC XD

~ Thật lâu trước đây, có một thôn làng rất bần cùng, gọi là Bại Kim thôn.

Rốt cuộc bần cùng tới cỡ nào cơ? Nghe nói nữ hài tử nơi đó đều không muốn gả cho người trong thôn, mười mấy năm qua chỉ có một đôi thành hôn, Lữ Thanh Đăng và Sử Diệu Quang. Đó là vì cha của Sử Diệu Quang đối tới mức cơ thể phù thũng, khiến Lữ Thanh Đăng tưởng nhà bọn họ béo bỏ... Về phần câu chuyện sau khi chân tướng bị vạch trần, không nhắc tới cũng được. Nói chung Sử Diệu Quang là người đoán mệnh nhất trong thôn bọn họ.

Chuyện kể rằng nữ nhân không gả dẫn đến hậu quả trực tiếp là nam nhân đi gả.

Do vậy, đầu thôn một đôi Trung Thượng, cuối thôn một đôi Tả Hữu, giữa thôn còn có một đôi Viên Kỵ... Nói chung rất là náo nhiệt. Ngay cả Lăng Vân và Từ Ân làm xử nam nửa đời thiếu chút nữa không khống chế được.

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích trong thôn thấy người khác có đôi có cặp, rất đỏ mắt, cũng chạy theo mốt, kết nhau.

Sau khi bọn họ đăng ký kết hôn tại chỗ nguyệt lão, hệ thống tặng một cặp ly thủy tinh, xem như phần thưởng kết hôn.

Phùng Cổ Đạo rất phiền muộn: Nghe nói Viên Ngao Sách lúc trước được thưởng một thanh kiếm.

Tiết Linh Bích cũng rất phiền muộn: Nghe nói Kỷ Vô Định nhận được tuyệt kỹ hạng nhất —— Nói hươu nói vượn.

...

Phùng Cổ Đạo: Người nói có thể là đạo cụ của nhiệm vụ đặc biệt không?

Tiết Linh Bích: Nhiệm vụ gì?

Phùng Cổ Đạo: Rượu hợp cần hay gì đó.

Tiết Linh Bích:... Ta chơi game nhiều năm như vậy, lần đầu tiên biết uống rượu hợp cần dùng ly thủy tinh!

Phùng Cổ Đạo: Ai bảo chúng ta sinh ở cái Bại Kim thôn bần cùng này chứ? Hơn nữa nữ nhân có thể rời khỏi tùy thích, còn nam nhân phải hơn hai mươi cấp mới đi được!

Tiết Linh Bích: Ta nhất định phải nỗ lực luyện đến cấp hai mươi, rời khỏi nơi quỷ quái này.

Phùng Cổ Đạo: Ở đây hết thảy chỉ có một loại nhiệm vụ, kết hôn. Luyện cấp trắc trở biết bao!

Tiết Linh Bích: Thảo nào Sử Diệu Quang nhận được quyền trợ giúp trọng sinh.

Phùng Cổ Đạo: Nghe nói hắn chơi trò khác rồi.

Tiết Linh Bích: Trò gì?

Phùng Cổ Đạo: Hình như U Linh gì đó...

Tiết Linh Bích: Ta sợ ma.

Phùng Cổ Đạo: Ta cũng vậy.

Tiết Linh Bích: ...

Phùng Cổ Đạo: ...

Tiết Linh Bích: Chúng ta đi tìm chút nước uống rượu hợp cần thử xem sao?

Phùng Cổ Đạo: Hảo.

...

Ba phút sau.

Hệ thống thông báo: Hai vị là hai người chơi đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ rượu hợp cần. Đặc biệt thưởng cho kỹ năng hợp thể —— Kỵ thừa thức!

BÁT

Mặc dù bạch đạo ở Khai Phong phủ treo cao lá cờ lật đổ Ma giáo, nhưng chung quy vẫn là sấm to mưa nhỏ.

Nhất là sau khi Minh Tôn do hoàng thượng khâm định xuất hiện, tân nhiệm trang chủ của Tê Hà sơn trang nhanh chóng biến thành Ma giáo trưởng lão, quan phủ buông tay không để ý tới chuyện giang hồ, bạch đạo đã mất đầu giờ lại mất chỗ dựa, nhất thời chia rẽ năm bè bảy mảng, nhanh chóng giải tán.

Nhưng giang hồ vẫn chưa bình tĩnh được.

Tân Minh Tôn thưởng nhiệm tam bả hỏa*.

*(tác giả nhái từ câu tân quan thượng nhiệm tam bả hỏa, ý nói người mới nhậm chức thường có những hành động lớn để củng cố địa vị và quyền lợi của mình)

Bả hỏa đầu tiên —— Một lần nữa khai trương những cửa hàng lúc trước bị đóng.

Bả hỏa thứ hai —— Khiến Ma giáo trở thành nghiệp quan (thương nghiệp quốc doanh) danh chính ngôn thuận.

Bả hỏa thứ ba —— Chính thức kết thành minh thương với Huy Hoàng môn.

Hành động liên tiếp khiến những kẻ trước kia chờ được xem Phùng Cổ Đạo xấu mặt ai ai cũng lú lờ. Luận thủ đoạn, tân nhiệm Minh Tôn này sợ là hơn hẳn tiền nhiệm Minh Tôn.

Phùng Cổ Đạo lại không có thời gian đi để ý tới những soi mói của bọn hăn. Liên tiếp thiêu tam bả hỏa khiến hăn đầu óc choáng váng, thường xuyên một việc mới dạn dò được phân nửa, một việc khác đã chực chờ nhảy lên.

Nhưng tất cả giáo chúng của Ma giáo đều biết, ban ngày muốn làm phiền Minh Tôn thế nào cũng được, duy độc buổi tối thì không được.

Buổi tối chỉ có một loại tin tức có thể quấy rầy Minh Tôn ——

Tuyệt Y Hầu phủ.

Mặc dù, Tuyệt Y Hầu phủ đã rất lâu rất lâu không hề có động tĩnh.

Phùng Cổ Đạo lặng lẽ uống trà.

Ma giáo thông tấn sứ (sứ giả truyền tin) nơm nớp lo sợ mà đứng đó. Rõ ràng là biểu tình rất ôn hòa, nhưng không biết vì sao, lại khiến cho hăn nhin

không được mà khẩn trương.

“Một tháng cũng không ra khỏi cửa phòng nửa bước?” Phùng Cổ Đạo nhẹ giọng thì thầm.

Thông tấn sứ cho rằng hắn đang chất vấn, vội vàng nói, “Không sai. Nghe nói ăn uống đều ở trong phòng.”

Phùng Cổ Đạo nâng mi, “Vậy phản ứng của Tông Vô Ngôn thế nào?”

“Giống như mọi ngày, sáng trưa chiều đều nán lại trong phòng một hồi.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Thông tấn sứ nỗ lực tưởng tượng ra đáp án hắn cần, “Sau đó thì đi ra.”

Biểu tình của Phùng Cổ Đạo thập phần sâu xa khó hiểu.

Thông tấn sứ yên lặng dời gót chân ra sau nửa bước.

Phùng Cổ Đạo thở ra một hơi nói, “Vậy những người khác ở hầu phủ có động tĩnh gì không?”

Thông tấn sứ nói, “A Lục rời khỏi kinh thành, tạm thời không biết đi đâu. La Hành Thư thì đến Giang Nam.”

“Không biết đi đâu? Đến Giang Nam?” Ngón tay của Phùng Cổ Đạo nhẹ nhàng gõ lên bàn.

Với tính cách của Tiết Linh Bích, nếu y đã dứt khoát, thì tuyệt đối không thể không bắt tay hành động. Sóng êm gió lặng trong một tháng qua nếu không phải vì y đang mưu đồ chuyện gì, thì là vì y bị chuyện khác quẩn chân.

“Minh Tôn, Hoa trưởng lão cầu kiến.” Hạ nhân ngoài cửa bấm báo.

“Hoa Tượng?” Phùng Cổ Đạo tinh thần khê chấn. Chuyện giám thị Tuyệt Y Hầu phủ là do nàng phụ trách, nàng tự mình đến đây e là có tiến triển mới. hân hưởng thông tấn sứ phất phất tay.

Thông tấn sứ thở phào nhẹ nhõm, hành lễ xin cáo lui, trong lòng vô hạn cảm khái: Lại sống qua một ngày.

Tâm tình của Phùng Cổ Đạo còn dính ở câu ‘Đóng cửa không ra’ kia.

Không bệnh không đau đóng cửa không ra, chẳng lẽ kỳ thực là...

“Minh Tôn hiện tại nhất định đang suy nghĩ, Tuyệt Y Hầu rốt cuộc có ở trong phòng hay không.” Người chưa tới, giọng đã tới trước.

Phùng Cổ Đạo ánh mắt đạm nhiên đảo về phía cửa, “Người không xuất hiện ồn ào như vậy không được à?”

Minh họa cho câu đó là một chuỗi tiếng cười như chuông bạc, một thiếu nữ đầu đội hoa tươi cười túm túm đi vào, dung mạo tươi sáng nhất thời khiến cho khắp phòng rục rờ.

“Tham kiến Minh Tôn!” Nàng khom người ôm quyền, toàn thân rạng rỡ phấn chấn.

“Có tin tức của hầu phủ?” Phùng Cổ Đạo dựa lưng vào ghế.

Hoa Tượng chớp chớp mắt, “Người đoán.”

Phùng Cổ Đạo chậm rãi nói, “Ta đang chuẩn bị phát triển cửa hàng tây bắc, nếu Hoa trưởng lão rảnh rang chơi trò người đoán ta đoán... chắc là không có gì làm. Chi bằng việc của cửa hàng tây bắc để người chủ trì.”

Sắc mặt Hoa Tượng nhất thời xám xịt nói, “Tây bắc bão cát rất lớn.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Bão cát chỗ nào cũng rất lớn.”

Khóe miệng Hoa Tượng khẽ giật, “Nhưng mà tây bắc không thích hợp trồng hoa.”

“Ân. Như vậy Hoa trưởng lão mới có thể càng thêm toàn tâm toàn ý mà dốc hết sức lực cho việc cửa hàng.”

Hoa Tượng mếu máo mếu máo nói, “Có đường nào cứu vãn hay không?”

“Vậy phải xem, Hoa trưởng lão mang về tin tức gì.” Phùng Cổ Đạo rất dễ nói chuyện.

Hoa Tượng nói, “Ta tự mình tới hầu phủ điều tra rồi.”

Phùng Cổ Đạo ngược mắt.

“Người đoán...” Hoa Tượng hăng hái bưng bưng mà nói ra hai chữ đó, nhưng khi thấy nụ cười của Phùng Cổ Đạo càng thêm thâm, lập tức uyển chuyển nói, “Cũng là đoán suông thôi, bởi vì Tuyết Y Hầu chính xác không ở trong phòng. Trong phòng là trống không. Tông Vô Ngôn mỗi ngày vào phòng bắt quá chỉ là để che mắt.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Chuyện bao lâu?”

“Bảy ngày trước.” Hoa Tượng tìm đúng thời cơ đang chuẩn bị khoe khoang công lao ngựa chạy không ngừng của mình, chợt nghe Phùng Cổ Đạo nhướng mi nói, “Từ kinh thành đến Thái Nguyên người mất bảy ngày?”

...

Hoa Tượng ủy khuất nói, “Thái Nguyên thật sự quá xa xôi.”

Phùng Cổ Đạo nheo mắt lại, tự tiểu phi tiểu nói, “Cho nên, kết luận là người tại hầu phủ theo dõi đã để mất tung tích?”

Hoa Tượng há há miệng, lập tức nói, “Ta đã phái người truy tung hạ lạc của hãn rồi.”

“Kết quả?”

Hoa Tượng nhin không được nói, “Người đoán?”

...

Hoa Tượng cười gượng, “Chỉ đoán một lần.” Đây là câu cửa miệng của nàng, một ngày không nói cũng khó chịu đến hoảng.

“Có.” Phùng Cổ Đạo nói, “Nếu không có kết quả, người tuyệt đối sẽ không tự mình ra mặt.”

Hoa Tượng nói, “Minh Tôn không hổ là Minh Tôn, quả nhiên nhìn rõ mọi việc, mắt sáng như đuốc.”

...

Phùng Cổ Đạo cảm thấy những lời này đúng là quen tai tới nỗi khiến hãn muốn đánh người.

Hoa Tượng không hề tự phát giác, nói, “Tuyệt Y Hầu tuy rằng nỗ lực giấu kín hành tung, nhưng hãn gặp phải chính là ta, cho nên vẫn bị ta phát hiện.”

Phùng Cổ Đạo cắt lời, “Vị trí?”

Hoa Tượng bữu môi nói, “Trên đường tới Bể Nghề sơn.”

Phùng Cổ Đạo giật mình.

Hắn cho rằng, Tiết Linh Bích nhất định sẽ lưu lại kinh thành, cùng hắn tiếp tục tranh thắng thua, rửa hận cũ.

Hắn cho rằng, giữa bọn họ còn có một ván cờ dang dở.

Hắn cho rằng...

“Minh Tôn?” Hoa Tượng gọi khẽ.

Phùng Cổ Đạo thu hồi mạch suy nghĩ, sửa lại sắc mặt nói, “Ám Tôn biết chuyện này không?”

Hoa Tượng nói, “Ta đã phái người ra roi thúc ngựa thông tri hắn rồi.”

“Người đoán,” Phùng Cổ Đạo thấy Hoa Tượng nghe được hai chữ này thì con mắt sáng ngời, không khỏi cười khẽ hỏi, “Tuyệt Y Hầu vì sao lại đến Bể Nghề sơn?”

Hoa Tượng nói, “Nhân mã hắn mang theo không nhiều lắm, chỉ có vài người thân tín, hình như cải trang đi du ngoạn...”

Phùng Cổ Đạo nhíu mày. Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định đều trở về Bể Nghề sơn, Tiết Linh Bích đơn thân độc mã đi tới, tuyệt đối không chiếm được chỗ tốt.

Bên ngoài lại có người bẩm báo, “Minh Tôn, tín sứ (sứ giả đưa thư) của Ám Tôn tới.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Bảo hắn vào đi.”

Hoa Tượng kinh ngạc nói, “Người đưa tin của ta hắn là không đến Bể Nghề sơn nhanh như vậy a.”

Phùng Cổ Đạo trầm ngâm nói, “Dù đã tới Bể Nghề sơn cũng không thể nào quay trở lại nhanh như vậy.”

Đang suy đoán, tín sứ vội vã vào cửa.

“Tham kiến Minh Tôn.”

“Thư đâu?” Phùng Cổ Đạo vươn tay.

Tín sứ không dám chậm trễ, vội vàng từ trong lòng lấy ra phong thư giao cho hắn.

Phùng Cổ Đạo xé bao vừa đọc, mi đầu vốn nhú chặt hơi giãn ra.

Hoa Tượng hiểu kỳ hỏi, “Gì vậy?”

Khóe miệng Phùng Cổ Đạo nhoẻn lên, nói, “Ta biết vì sao Tiết Linh Bích lại đi về phía Bể Nghề sơn rồi.”

“Vì sao?”

“Hắn muốn đi chính là Thiên Sơn, chỉ là thuận đường mà thôi.”

“Thiên Sơn?” Hoa Tượng mờ mịt. Tuy rằng Thiên Sơn có một phái Thiên Sơn, nhưng ở trên giang hồ cũng không quá hưng thịnh. Tiết Linh Bích không lý nào lại từ thiên lý xa xôi tự mình bái phỏng.

“Thiên Sơn có hàn đàm.” Hắn đoán không sai. Tiết Linh Bích quả thật là bị chuyện gì đó quẩn chân —— Giải được của Ngộ Dạ Tam Thi châm.

Sau khi biết tin này, dây đàn căng thẳng trong lòng hắn đột nhiên buông lỏng.

.

Trên Thiên Sơn, quanh năm đều bao phủ bởi tuyết trắng, hàn khí bức người.

Ngay cả khi có đệ tử của phái Thiên Sơn dẫn đường, Tiết Linh Bích vẫn cảm thấy từng đợt hàn ý từ đan điền kéo tới. Có vẻ như Ngộ Dạ Tam Thi châm cũng cảm nhận được hoàn cảnh bên ngoài, trở nên nhộn nhạo.

“Hầu gia?” A Lục cố gắng vực dậy tinh thần, ân cần chuyển sang ấm nước.

Tiết Linh Bích lắc đầu.

Nước thì càng uống càng lạnh.

Đệ tử phái Thiên Sơn chỉ vào một ngọn núi ở phía trước nói, “Trèo qua đó, là có thể thấy được.”

Tiết Linh Bích nhíu mày.

A Lục thì lại trực tiếp kêu ra tiếng, “Còn phải qua một ngọn núi?” Các cao thủ hầu phủ theo sau bọn họ cũng mặt xám như tro tàn.

Đệ tử phái Thiên Sơn nói, “Phải thừa lúc còn sớm mau chóng lên đường, nếu không chờ sắc trời tối lại, thì càng khó đi.”

A Lục dấm hai chân nói, “Trước tiên nghỉ ngơi một chút đã.”

Đệ tử phái Thiên Sơn nói, “Khí trời âm hàn, một khi ngủ lại, rất dễ bị tê cóng.”

A Lục không cam không nguyện nhìn Tiết Linh Bích.

“Đi.” Tiết Linh Bích cũng không quay đầu lại mà bước lên phía trước.

A Lục và các cao thủ khác cũng hết cách đành tiếp tục theo sau.

Đột nhiên.

Mặt đất nhẹ nhàng rung động.

Đệ tử phái Thiên Sơn ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt đại biến, “Tuyệt lộ! Chạy mau!”

Tiết Linh Bích tuy chưa từng thấy tuyết lộ, nhưng cũng biết tuyết lộ là một trong những chuyện đáng sợ nhất trên đời, làm sao còn dám chậm trễ, theo sau đệ tử phái Thiên Sơn, linh hoạt mà chạy tới phía trước.

Nhưng tốc độ của tuyết lộ phía sau cũng không chậm.

Chỉ trong chốc lát, tuyết trắng che trời lấp đất đổ ập xuống.

Tiết Linh Bích hầu như không nghe được những thanh âm khác, khắp đầu óc chỉ có tiếng vang ầm ầm điếc cả tai.

Đột nhiên, một dải lụa từ mặt đất xéo bên dưới phóng ra, quấn lấy thắt lưng của y.

Tiết Linh Bích trở tay nắm dải lụa, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên một tảng đá có một hắc y nam tử mang mặt nạ đang đứng.

Nam tử vẫy cổ tay một cái, Tiết Linh Bích liền mượn lực nhảy lên nham thạch.

Tuyết đổ xuống như nước lũ cuộn cuộn tràn từ trên xuống, ước chừng trong khoảng thời gian nửa chung trà nhỏ mới yên tĩnh lại.

Tiết Linh Bích từ trên tảng đá nhảy xuống, bắt đầu tìm tung tích của bọn A Lục.

Hắc y nam tử không nói lời nào chỉ theo sát phía sau y.

Tiết Linh Bích tìm đến khi trời tối mò, mới rốt cuộc tìm được bọn A Lục bị thương khá nặng ngay dưới chân núi.

Thì ra lúc đó bọn hắc bị tuyết đẩy ra xa vài trượng, bị đè dưới tuyết hồi lâu mới được những đệ tử khác của phái Thiên Sơn nghe tin tới cứu.

A Lục nằm trên da dê, toàn thân lạnh tới tím tái, gian nan mở miệng nói, “Hầu gia, người không sao chứ?”

“Không sao.” Tiết Linh Bích dường như lúc này mới nhớ tới ân nhân cứu mạng đứng ngay bên cạnh, “Nhờ có vị này... ra tay cứu giúp.”

.

.

CỨU

Hắc y nam tử thản nhiên nói, “Không có gì, ta chỉ cứu nhầm thôi.”

...

Cái gì là cứu nhầm?

Nếu là thật, cũng không nên nói ra a!

A Lục thiếu chút nữa từ thảm da dê nhảy dựng lên, gương mặt vốn bị lạnh cóng tới tím ngắt bắt đầu biến thành màu đen, “Vậy người theo tới làm chi?” Rõ ràng là muốn tới lấy chỗ tốt!

Hắc y nam tử nói, “Ta là tới tìm người.”

Tiết Linh Bích thật ra rất thản nhiên, “Mặc kệ cứu đúng hay cứu nhầm cũng là cứu, bản hầu cũng đã thiếu người một phần nhân tình.”

Hắc y nam tử dường như lúc này mới chính diện đánh giá y, “Bản hầu?”

Hắn dừng một chút, trầm giọng hỏi, “Tuyết Y Hầu?”

A Lục đúng lúc phát ra một tiếng phì mũi khinh khỉnh, lại bị câu hỏi thứ hai của hắn làm cho nổi nóng.

Tiết Linh Bích thản nhiên nói, “Không sai.”

Hắc y nam tử trầm mặc.

Nhưng Tiết Linh Bích có thể từ trong loại lặng im này cảm nhận được địch ý rất rõ ràng. Loại địch ý này rất vi diệu, giống như hai đại cao thủ trong lúc lâm trận đối diện thì im lặng giao lưu.

“Người là người của Huyết Đồ đường?” Tiết Linh Bích nhú mày. Ở đây nếu có hàn đàm có phần cầu, đã nói rõ cũng có đoạn hồn hoa. Hắn không dám dùng diện mục thật để gặp người, lại có địch ý với y. Ba điều kiện này gom vào một chỗ, hoàn toàn phù hợp với tác phong và tình cảnh của Huyết Đồ đường.

Hắc y nam tử hỏi ngược lại, “Người nghĩ Huyết Đồ đường xứng sao?”

Tiết Linh Bích nhìn hắn từ trên xuống dưới, xác định sự ngạo mạn của hắn không phải là chợt dạ, mà là chân chân chính chính phát ra từ nội tâm.

Y nói sang chuyện khác, “Đại ân không lời nào tạ hết, ngày khác các hạ có việc, chỉ cần bản hầu đủ khả năng, tất nhiên dốc hết toàn lực.” Kỳ thực những lời này nghe thì êm tai, nghe kỹ thì lại có bí ẩn. Cái gọi là đủ khả năng thật sự là một khái niệm rộng tuếch.

Nhận ra sự mơ hồ trong lời của y, nhưng hắc y nam tử lại rất thành thật mà nói, “Ta đang có việc muốn người làm.”

Mí mắt Tiết Linh Bích khẽ rũ xuống, giấu đi tinh quang chợt lóe rồi biến mất trong mắt. Giọng điệu của nam tử rõ ràng là người quen đứng ở địa vị cao, người như vậy e rằng không phải Huyết Đồ đường chủ có khả năng khống chế. Chỉ là, hắn rốt cuộc là ai?

Tiết Linh Bích trong lòng hiếu kỳ, kiềm chế sự bất mãn từ giọng điệu ra lệnh của hắn, đạm nhiên hỏi, “Chẳng lẽ là tìm người?”

“Không phải.” Hắc y nam tử nói, “Người có thể từ từ tìm, việc cấp bách, ta muốn lấy máu của một loại tinh quái.”

Tiết Linh Bích tâm niệm khê động, “Máu gì?”

Hắc y nam tử chậm rãi nói, “Máu phần cầu.”

Quả nhiên. Bởi trước đó đã có chuẩn bị, Tiết Linh Bích vẫn chưa cảm thấy quá kinh ngạc, mà trong lòng âm thầm đề phòng, “Không biết các hạ có thể lưu ý báo cho biết tôn tính đại danh không?”

“Lưu ý.” Hắc y nam tử thẳng thắn nói, “Người thấy ta đeo mặt nạ thì biết. Ta rất lưu ý.”

A Lục tức đến nổi muốn ói máu.

Tiết Linh Bích nói, “Như vậy sau khi bản hầu có máu, làm sao giao cho người đây?”

Hắc y nam tử trầm ngâm nói, “Ta đi với người. Phần cầu chính là thượng cổ tinh quái, cư ngụ ở hàn đàm rất lâu, không dễ bắt.”

Lời này nói trúng đáy lòng của Tiết Linh Bích. Sớm chiều ở chung càng dễ khai thác thân phận của đối phương.

Y nói, “Đã thế, vậy chờ ta nghỉ ngơi một lúc rồi sẽ xuất phát ngay.”

“Hầu gia phân minh.” Đệ tử phái Thiên Sơn vẫn bị ném một bên làm bình hoa rớt cuộc tìm được cơ hội ngắt lời, “Mấy ngày nay khí trời ẩm dần, tuyết đọng trên núi tan ra. Vừa nãy chỉ là lở tuyết nhỏ, còn không biết sẽ có bao nhiêu trận lớn hơn nữa. Không bằng chúng ta nghỉ dưới chân núi vài ngày, quan sát kỹ rồi hãy định đoạt sau.” Dù sao cũng là sủng thần của

thiên tử, nếu như Tuyết Y Hầu có chuyện không may ngay địa bàn của Thiên Sơn, mỗi người bọn họ đều không gánh nổi.

Tiết Linh Bích nhìn về phía hắc y nam tử.

Hắc y nam tử suy nghĩ một chút, gật đầu nói, “Cũng tốt. Ta vừa lúc muốn tìm người. Không bằng định ra kỳ hạn ba ngày, đợi ba ngày sau, ta lại tới tìm người.”

Tiết Linh Bích nói, “Bản hầu sẽ ở tại phái Thiên Sơn chờ đại giá.”

Hắc y nam tử nói xong, xoay người muốn đi, Tiết Linh Bích lại nói, “Còn chưa biết nên xưng hô các hạ thế nào.”

“Một tiếng tiền bối không quá đáng.”

Chính xác là không quá đáng. Chỉ phân biệt từ thanh âm, cũng có thể nghe ra đối phương quanh quẩn ngay cái tuổi bốn mươi rồi.

“Dừng chân.” Tiết Linh Bích thấy hắc y nam tử mất kiên nhẫn mà xoay người, dừng một chút nói, “Có một vấn đề cần hỏi... Hy vọng tiền bối không chê mạo muội.”

Hắc y nam tử lạnh lùng nói, “Không chắc.”

“Nếu bản hầu không nhớ lầm, hiện nay cao thủ dùng dải lụa trong thiên hạ có hai người. Một là Tây Vực phong vương (ong chúa). Một là Nam Hải bạch ngọc Vũ nương.” Tiết Linh Bích chậm rãi nói, “Bất quá Tây Vực phong vương chiều cao chưa tới năm thước, bạch ngọc Vũ nương lại là nữ tử. Tiền bối hiển nhiên không phải.”

Hắc y nam tử nói, “Thiên hạ kỳ nhân dị sĩ nhiều như ruồi muỗi, người làm sao có thể biết được từng người? Huống chi võ công đến trình độ siêu phàm, đâu cần phải câu nệ mình dùng vũ khí gì.”

Tiết Linh Bích nói, “Bản hầu có thể giả thiết... tiền bối là cố ý che giấu thân phận không?”

“Hừ. Người mới từng tuổi này, làm sao hiểu được lạc thú của ràng buộc.” Hắc y nam tử lưu lại một câu mật mờ như thế, phiêu nhiên đi xa.

Tiết Linh Bích đứng lại tại chỗ, tinh tế suy xét hai chữ, “Ràng buộc?”

.

Ba ngày thoáng cái trôi qua, phái Thiên Sơn trước trước sau sau phái năm nhóm người lên núi thăm dò địa hình, để chắc chắn an toàn.

Bởi Tiết Linh Bích không muốn đem chuyện mình trúng Ngộ Dạ Tam Thi châm truyền cho mọi người đều biết, cho nên ngoại trừ A Lục, những người khác đều cho rằng y muốn lên núi ngắm phong cảnh ở hàn đàm, không khỏi cảm khái Hắc y nam tử gia gia thành quả nhiên là nhàn rồi tới hốt hoảng, thích tìm thêm việc.

Đợi tới chạng vạng ngày thứ ba, hắc y nam tử tới đúng hẹn. Một thân phong trần mệt mỏi, hiển nhiên là từ xa mà đến.

Chương môn Thiên Sơn đã sớm nghe được đệ tử miêu tả về hắc y nam tử, biết vị này tất nhiên là kỳ nhân ở nơi nào đó, đặc biệt tự mình ra nghênh đón.

“Tiên sinh tới thật đúng lúc, chúng ta vừa mở tiệc, chuẩn bị tẩy trần cho tiên sinh.” Chương môn Thiên Sơn lạnh lẽo đánh giá, nhưng cảm thấy bước chân của hắc y nam tử quá nhẹ nhàng, hiển nhiên nội lực thâm hậu.

Hắc y nam tử không nói một lời mà vung tay lên, trực tiếp đi tới nội đường.

Chương môn Thiên Sơn kinh hãi, đi như bay, cấp tốc chặn trước mặt hắc y nam tử, “Tiên sinh dừng bước!”

Hắc y nam tử dừng bước, quay đầu nhìn hăn.

Chưởng môn Thiên Sơn có thể cảm nhận được cặp mắt sau lớp mặt nạ kia đang lạnh lùng nhìn xoáy vào mắt mình.

“Nơi này là nội đường, đều là nội quyền của bản môn ở, không tiện chiêu đãi tiên sinh, còn thỉnh tiên sinh thứ lỗi.” Chưởng môn Thiên Sơn sống ở ải ngoại đã lâu, mưa dầm thấm đất, trong lòng tự có một cỗ hào khí bất khuất. Cho nên tuy hăn nói rất khách khí, nhưng biểu tình trên mặt một chút cũng không hề khách khí.

Hắc y nam tử nhìn hăn một hồi, miễn cưỡng giơ tay, chỉ chỉ cổ họng mình.

Chưởng môn Thiên Sơn nhíu mày suy đoán, “Chẳng lẽ tiên sinh không thể lên tiếng?”

Hắc y nam tử gật đầu.

Thì ra là thế, nhưng dù như vậy cũng không nên trực tiếp xông vào nội đường. Nghĩ thì nghĩ, chưởng môn Thiên Sơn vẫn buông lỏng sắc mặt nói, “Ta đây lập tức mời đại phu chẩn trị cho tiên sinh.”

Hắc y nam tử lắc đầu.

“Vậy tiên sinh cần gì, chỉ cần viết xuống, ta lập tức phái người đi làm.” Chưởng môn Thiên Sơn vừa biết đối phương có thương tích trong người, cũng không tính toán sự vô lễ lúc nãy của hăn, lập tức gọi người đưa giấy bút lên.

Hắc y nam tử cũng không từ chối, vươn tay trái viết xuống hai chữ ‘nghỉ ngơi’.

Chưởng môn Thiên Sơn kinh ngạc mà nhìn hẩn một cái, “Thì ra tiên sinh thuận tay trái.”

Hắc y nam tử buông bút.

“Nếu tiên sinh không tiện, ta đây sẽ phái người đem thức ăn đến phòng tiên sinh.” Chưởng môn Thiên Sơn làm ra tư thế mời, đang định cất bước, liền thấy Tiết Linh Bích từ xa xa đằng trước đi tới.

Không biết có phải ảo giác hay không.

Chưởng môn Thiên Sơn cảm thấy bầu không khí xung quanh mình biến hóa một cách vi diệu.

Cự ly của hai bên càng gần.

Khóe miệng Tiết Linh Bích cong lên một nụ cười mỉm, nói, “Không biết tiền bối đã tìm được người mình muốn tìm chưa?”

Hắc y nam tử chậm rãi lắc đầu, chân bước liên tục, hờ hững đi sát bên y mà qua.

Chưởng môn Thiên Sơn vội vã bảo đệ tử dẫn đường cho hẩn tới khách phòng. Hẩn thấy Tiết Linh Bích như có chút đăm chiêu nhìn theo bóng lưng rời đi của hắc y nam tử nọ, cố gắng giải thích, “Tiên sinh lần này bị trọng thương, cho nên tâm tình phiền muộn.”

Tiết Linh Bích hoàn hồn, hơi kinh ngạc hỏi, “Sao lại nói như vậy?”

Chưởng môn Thiên Sơn nói, “Miệng tiên sinh không thể nói, lại không chịu mời đại phu trị liệu.”

“Nga?” Tiết Linh Bích nhú mày, ánh mắt dời đi, rơi xuống tờ giấy trong tay hẩn.

Chưởng môn Thiên Sơn nói, “Ta sợ tiên sinh có cái gì cần mà lại không thể nói, liền bảo hã dùng bút viết xuống.”

Tiết Linh Bích vươn tay nhận lấy, nhìn chăm chăm dòng chữ trên giấy yên lặng không nói.

“Hầu gia, có gì không ổn sao?” Chưởng môn Thiên Sơn dò hỏi.

“Không có gì.” Tiết Linh Bích giãn đôi mi, lặng lẽ đem giấy nhét vào trong tay áo.

.

Một đêm không trò chuyện, tới sáng sớm hôm sau.

Đoàn người Tiết Linh Bích xuất phát.

A Lục cùng các cao thủ hầu phủ bởi vì thụ thương quá nặng, chỉ có thể ở lại trong phái Thiên Sơn dưỡng thương.

Chưởng môn Thiên Sơn đặc biệt phái tinh anh trong phái cùng đi. Hã nguyên bản chuẩn bị đi cùng, nhưng bị Tiết Linh Bích uyển cự. Chuyến này hung hiểm, lỡ như bọn họ tao ngộ phải khốn cảnh, cũng cần có người bên ngoài tiếp ứng.

Chưởng môn Thiên Sơn cho rằng y trải qua đợt tuyết lở, lòng còn sợ hãi, cũng không suy nghĩ sâu liền đồng ý.

Chờ chúng đệ tử Thiên Sơn vây quanh Tiết Linh Bích đến ngoài cửa, hã y nam tử đã chấp tay đứng nơi đó, lựa đồ quần quanh yếu tố (eo) tiên diễm lóa mắt.

“Tiền bối tối qua ngủ có ngon không?” Tiết Linh Bích mỉm cười tiến lên.

Hã y nam tử gật đầu một cái thật khẽ.

“Nếu tiền bối thân thể không khỏe, chúng ta có thể chọn ngày khác lại đi.” Tiết Linh Bích nói.

Hắc y nam tử lạnh lùng xoay người, hướng phía núi đi đến.

Tiết Linh Bích nhướng mi, không nói một lời theo sát phía sau.

.

Núi tuyết mênh mang, một đen một đỏ hai điểm thông thả di động.

Bởi đệ tử phái Thiên Sơn đều mặc áo trắng mũ trắng trắng thuần một màu, cho nên nếu không tỉ mỉ nhìn rõ, căn bản không nhìn ra sự khác nhau của bọn họ và tuyết.

Đi rồi lại đi*, rốt cuộc đi tới chỗ tuyết lở ba ngày trước.

*(Nguyên văn: Hành hành phục hành hành, ta thích câu này lắm nhưng để vào bản edit thì khó hiểu)

Tiết Linh Bích đột nhiên dừng bước, chỉ vào tảng đá lớn kia, nói với hắc y nam tử, “Tiền bối có còn nhớ tình hình khi cứu ta không?”

Hắc y nam tử dừng bước, vô thanh vô tức quay đầu nhìn y.

Tiết Linh Bích nói, “Bản hầu lúc đó còn tưởng tiền bối là sát thủ của Huyết Đồ đường.”

Hắc y nam tử đột nhiên vung ra lụa đỏ trên yêu tể, giống như một cây bút uốn lượn, viết nhanh trên nền tuyết.

Lụa đỏ lướt qua, tuyết trắng tung bay, phiêu đảng giữa không trung.

Viết xong.

Hắc y nam tử thu hồi lụa đỏ, phất tay áo đi về phía trước.

Tiết Linh Bích nhìn theo bóng lưng hắt, nụ cười nơi khóe miệng phảng phất như bị hàn khí ảnh hưởng, càng lúc càng lạnh.

Trên mặt đất.

Tuyệt sâu nông không đồng nhất tạo thành bốn chữ to ——

Bớt nói nhảm đi.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Viện Thủ Hữu Lý [1]

Phùng Cổ Đạo: Ta tuy rằng gạt người, nhưng không thích gạt người.

NHẤT

Chờ bọn họ leo lên tuyết sơn, đã sắp tới buổi trưa.

Đệ tử phái Thiên Sơn lấy ra lương khô, chia cho mọi người vừa đi vừa ăn.

Tiết Linh Bích cố ý đi tới bên cạnh hắc y nam tử, sánh vai sóng bước vừa cùng đi vừa ăn màn thầu.

Hắc y nam tử mang mặt nạ, nhìn không ra biểu tình, nhưng từ vết chân càng giẫm càng sâu của hắn suy đoán, tâm tình hắn lúc này tuyệt đối không tốt.

Đi khoảng chừng vài chục bước, hắn dừng lại.

Tiết Linh Bích cũng dừng theo.

Hắc y nam tử quay đầu nhìn y, sau đó giơ tay chỉ về phía sau.

Tiết Linh Bích ăn xong màn thầu, phúi phúi tay nói, “Bản hầu ngưu độ, không biết ý tiên bối là gì?”

Hắc y nam tử lặng lẽ nhìn y một lát, bỗng nhiên xoay người, không hề báo trước mà sử xuất khinh công, theo thế núi hướng xuống dưới phóng đi.

Khóe miệng Tiết Linh Bích hiện lên nụ cười nhạt, đuổi theo sau hần.

Hai người đều là cao thủ đương thời, nội lực khinh công so với các đệ tử phái Thiên Sơn không biết cao hơn bao nhiêu bậc. Chờ đệ tử phái Thiên Sơn phản ứng được, chạy đi muốn đuổi theo, hai điểm đỏ đen đã nhỏ như nắm tay, vẫn còn đang thu nhỏ lại cực nhanh.

Đệ tử phái Thiên Sơn ngơ ngác đứng tại chỗ, hai mặt nhìn nhau hồi lâu.

Rốt cuộc có một đệ tử bất an nói, “Chúng ta trở lại bấm báo chuông môn định đoạt đi.” Với cước trình của bọn hần thì tuyệt đối đuổi không kịp Tiết Linh Bích và hắc y nam tử.

Một đệ tử khác suy nghĩ một chút, nói, “Có thể Hầu gia sẽ chờ phía trước. Không bằng chúng ta chia ra hai đường, một đường đuổi theo, một đường trở lại bấm báo chuông môn.”

Chúng đệ tử đều nghĩ đề nghị này thượng giai, vì vậy chia ra hai đệ tử trở lại, những người còn lại tiếp tục đuổi theo.

Nhưng chỉ ngừng lại một hồi như thế, hai điểm đỏ đen đã biến mất ngoài đường nhìn.

.

Mặc dù chạy rất lâu, nhưng Tiết Linh Bích không vội.

Y không nhanh không chậm bảo trì cự ly ba bước với hắc y nam tử, giống như một con mèo đang chơi đùa với chú chuột nhỏ.

Hắc y nam tử cũng không gấp gáp. Nhịp chân của hần luôn ổn định, từ đầu tới đuôi không hề hỗn loạn.

Chạy khoảng một nén nhang, bước chân hắc y nam tử dần dần chậm lại.

Tiết Linh Bích khẽ giật mình. Bởi vì chỉ mới có một lúc, đối phương tuyệt đối không thể vì mệt mỏi mà dừng lại. Điều duy nhất có thể là đối phương biết sắp đến hàn đàm.

Y nghĩ như vậy, liền thấy hắc y nam tử đã hoàn toàn dừng bước.

Tiết Linh Bích cũng dừng lại theo, chậm rãi đi tới, lập tức kinh hãi.

Ở nơi cách chân của hắc y nam tử ba tấc, là một cái khe thật lớn. Nếu không phải do y đi theo sau hắc y nam tử thấy hắc y dừng lại mà dừng theo, tất nhiên sẽ bị màu trắng mang mang kia che mờ mắt, không kịp thu chân mà lao xuống dưới.

“Người từng tới?” Tiết Linh Bích hỏi. Nếu như chưa từng tới, tuyệt đối sẽ không dừng chân sớm như vậy.

Hắc y nam tử không nói, cầm lựa đỏ trong tay ném cho y.

Tiết Linh Bích vô thức đón lấy.

Hắc y nam tử không nói hai lời, kéo đầu kia của lựa đỏ liền bắt đầu trèo xuống.

Tiết Linh Bích ngạc nhiên cảm nhận được trọng lực trong tay, nhưng ngón tay vô thức nắm chặt lại. Nếu không có sự tin tưởng hoàn toàn thì tuyệt đối không dám làm như thế, nên biết lấy độ cao của khe sâu này, chỉ cần y buông lỏng tay, hắc y nam tử ngã xuống dù không chết cũng tuyệt đối bị trọng thương! Tại địa phương như thế này bị trọng thương, kỳ thực cũng chẳng khác gì phải chết.

Lựa đỏ đã hết, khe sâu chưa hết.

Hắc y nam tử thấy cách mặt đất chỉ còn khoảng chừng tám chín trượng, trực tiếp ném lựa đỏ, nhảy xuống.

Tiết Linh Bích cảm thấy sức nặng trong tay nhẹ đi, trong lòng giật thót, thăm dò nhìn xuống dưới, thấy được hắc y nam tử ngồi trong đồng tuyết, chỉ lộ ra nửa người trên và đầu.

Dường như cảm giác được ánh mắt của y, hắc y nam tử ngẩng đầu, giãy giụa từ trong đồng tuyết đứng lên, sau đó hắc y nam tử vỗ vỗ tay, ý bảo y nhảy xuống.

Biểu tình trên mặt Tiết Linh Bích khôi phục lãnh tuấn, lặng lẽ quan sát hắc y nam tử, tiện tay ném lụa đỏ xuống.

Khi lụa đỏ bay xuống đến vị trí một phần ba khe sâu, y mới đột nhiên nhảy xuống, chân hạ xuống dải lụa đỏ đã đến lưng chừng khe nhẹ nhàng điểm một cái, lần thứ hai nhảy lên. Mặc dù đã cố gắng, y vẫn như cũ cảm thấy thân thể đang cấp tốc rơi.

Mắt thấy mặt đất càng lúc càng gần, hắc y nam tử từ xéo bên kia lúi tới, bàn tay đón bàn chân của y vỗ nhẹ.

Tiết Linh Bích mượn lực nhảy lên, phiêu nhiên rơi xuống đất.

Nhưng hắc y nam tử lại bị phản chấn chật vật ngã xuống đất, không đợi hắc y nam tử dậy, một thanh kiếm bạc như sương lạnh đặt ngang trước cổ hắc y nam tử.

Tiết Linh Bích cầm kiếm, chậm rãi ngồi xổm xuống, lạnh lùng nhìn xoáy vào hắc y nam tử nói, “Phùng Cổ Đạo, lần này ngươi lại muốn lợi dụng điều gì ở bản hầu?”

Hắc y nam tử thở dài, không để ý đến hàn quang trán phóng từ lưỡi kiếm, giơ tay tháo xuống mặt nạ, “Ta chỉ tới thỉnh an Hầu gia thôi.”

—— Quả nhiên là gương mặt cười quen thuộc đến không thể nào quen thuộc hơn kia.

Cánh tay cầm kiếm của Tiết Linh Bích xiết chặt, hầu như nhịn không được mà cắt tới.

Phùng Cổ Đạo cảm thấy lưỡi kiếm tới gần mình, vô thức ngửa ra sau nói, “Lúc này đồng tâm hiệp lực mới là thượng sách!”

Tiết Linh Bích dừng tay, đạm nhiên nói, “Đồng tâm hiệp lực?”

Phùng Cổ Đạo thở một hơi. Chỉ cần chịu nghe hắn nói, thì đã rõ tất cả còn có thể thương lượng, “Ta trúng Ngộ Dạ Tam Thi châm, Hầu gia cũng trúng Ngộ Dạ Tam Thi châm. Ta cần có máu phần cầu, Hầu gia cũng cần máu phần cầu... Lẽ nào như vậy còn chưa thể đồng tâm hiệp lực?”

Tiết Linh Bích lãnh đạm nói, “Bản hầu còn nhiều thủ hạ trung thành tận tâm, cần người có gì dùng chứ?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Trung thành tận tâm không phải là hữu dụng.”

“Chỉ ít bọn họ sẽ không dùng dao nhỏ đâm sau lưng bản hầu.”

“Ta cũng không.”

Tiết Linh Bích cười nhạt.

Phùng Cổ Đạo bổ sung nói, “Chỉ ít hiện tại thì không.”

“Cũng tức là tương lai sẽ thế.” Mâu quang của Tiết Linh Bích cũng lạnh như lưỡi kiếm, “Đã như vậy, không bằng bây giờ bản hầu giết người, dĩ tuyệt hậu hoạn.”

“Lẽ nào Hầu gia thực sự hận ta đến nỗi thà rằng đồng quy vu tận cũng muốn giết ta sao?” Phùng Cổ Đạo thi thi nhiên nhiên.

“Đồng quy vu tận?” Tiết Linh Bích nói, “Người đánh giá mình quá cao, hay đánh giá thấp bản hầu?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta cũng không phải đánh giá mình quá cao, ta đánh giá cao chính là hàn đàm và phần cầu. Ta cũng không phải đánh giá thấp Hầu gia, ta là thực sự thỉnh cầu. Phái Thiên Sơn tuy rằng sống lâu ở Thiên Sơn, nhưng tới tới lui lui qua qua lại lại cũng bất quá là mẩu đất ba phân ở trước cửa mà thôi. Ấn tượng đối với hàn đàm vẫn chỉ dừng lại ở những năm trước, vài lần tìm hiểu cũng chỉ đến trước núi. Nếu không phải như vậy, thì tại sao ngay cả chuyện con đường lúc trước bị phong kín, chỉ có thể đi từ nơi này cũng không biết? Luận địa hình, ta quen thuộc hơn bọn hăn gấp trăm lần.”

Tiết Linh Bích nói, “Làm sao bản hầu biết người nói thật hay giả?”

“Hầu gia cho rằng ta có lý do gì để nói bừa?” Phùng Cổ Đạo vẻ mặt thản nhiên.

“Người nói dối chưa bao giờ cần lý do, chỉ cần một quả tim lạnh lùng và một cái lưỡi không xương.”

Phùng Cổ Đạo cười khở nói, “Hầu gia thực sự là đề cao ta rồi.”

Tiết Linh Bích giống như nghĩ tới điều gì đó, thần sắc chợt lãnh lẹ, “Hắc y nhân lúc trước bản hầu gặp là ai?”

“Cái gì là ai?” Phùng Cổ Đạo giả khờ.

Lưỡi kiếm đẩy về phía trước, nhanh chóng lưu lại một đường trên cái cổ trắng nõn của Phùng Cổ Đạo.

Tiết Linh Bích sắc mặt không đổi, “Người biết bản hầu đang nói ai?”

Phùng Cổ Đạo có thể cảm nhận được máu đang chảy xuống dọc theo cần cổ mình. Nhưng nụ cười của hăn vẫn như trước, “Là tiền nhiệm Ám Tôn.”

“Không phải tiền nhiệm Minh Tôn?” Hận ý trong lời nói của y phun trào, giống như chỉ cần Phùng Cổ Đạo gạt một cái, kiếm sẽ không lưu tình mà chém xuống.

Phùng Cổ Đạo tựa như hoàn toàn không phát giác, mỉm cười nói, “Người người gặp ở Phượng Hoàng sơn, mới là tiền nhiệm Minh Tôn.”

...

Lồng ngực Tiết Linh Bích kịch liệt đập phồng.

Đã từng, đã từng...

Y đã từng cách kẻ thù giết cha gần như vậy, gần như vậy...

“Nói cho ta biết. Hắn hiện tại ở đâu...” Tiết Linh Bích nói từng lời rất nặng rất nặng.

“Ta không biết.” Phùng Cổ Đạo vẫn thờ ơ đến khi thấy trong mắt y tràn đầy hận ý, lại có khí thế sắp hội tụ thành một cơn lốc, mới nghiêm mặt nói, “Sư phụ và tiền nhiệm Âm Tôn trước kia vẫn tìm kiếm tung tích của phần cầu giúp ta, cho đến lần trước ngẫu nhiên nghe được có người nhắc đến Thiên Sơn hàn đàm ở đây có loại tinh quái như vậy, liền vội vội vàng vàng tới đây. Ai ngờ tinh quái này vô cùng lợi hại, sư phụ ta và tiền nhiệm Âm Tôn liên thủ, cũng chỉ khiến nó bị thương nặng, không chỉ để nó đào tẩu, còn thiếu chút nữa bị tuyết lở mà nó dẫn phát chôn trong núi. Đáng tiếc tiền nhiệm Âm Tôn tuy tránh được một kiếp, nhưng quay đầu lại thì phát hiện không thấy sư phụ ta...”

Tiết Linh Bích thản nhiên nói, “Người nghĩ bản hầu sẽ tin người?”

Phùng Cổ Đạo ngẩng đầu lên, cười yếu ớt nói, “Ta tuy rằng gạt người, nhưng không thích gạt người.”

“Bản hầu làm sao biết người bây giờ có phải vì tình thế bức bách hay không?”

“Quả thật là vì tình thế bức bách.” Phùng Cổ Đạo nói, “Ta muốn giải độc của Ngộ Dạ Tam Thi châm. Lúc này là thời cơ tốt nhất, con phần cầu đó đã bị thương nặng, chỉ cần chúng ta liên thủ...”

“Chúng ta?” Y giễu cợt nói, “Bản hầu đồng ý à?”

Phùng Cổ Đạo thành khẩn nói, “Ta đang trưng cầu sự đồng ý của Hầu gia.”

Tiết Linh Bích yên lặng nhìn hắn, tình tự trong mắt đều hóa thành vực đen sâu thẳm, ai cũng không biết bên trong chất chứa bao nhiêu cừu hận... Có thể ngay cả y cũng không biết.

Phùng Cổ Đạo cảm thấy đầu có chút choáng váng.

Máu loãng trên vết thương đã đông lại, lạnh và đau thấm tận xương tủy.

Tiết Linh Bích đột nhiên thu kiếm đứng dậy.

Phùng Cổ Đạo vội vã ngồi thẳng, từ trong lòng lấy ra một cái bao nhỏ, bằng gạc, kim sang dược, linh chi thủy... Cái gì cần đều có. Hiển nhiên trước khi xuất phát đã chuẩn bị vẹn toàn.

Tiết Linh Bích thu kiếm vào trong tay áo, ngồi xuống cách đó ba trượng, lạnh lùng nhìn hắn loay hoay.

Qua một lúc, hắn rốt cuộc đã xử lý xong vết thương một cách thỏa đáng, mới đứng dậy nhặt lên dải lụa đỏ cách đó không xa, xé ra một nửa, đưa cho Tiết Linh Bích, “Ở đó có đoạn hồn hoa, hương hoa là độc.”

Tiết Linh Bích cúi đầu nhìn đoạn lụa đỏ, trước mắt hiện lên cảnh tượng máu từ cổ Phùng Cổ Đạo phun ra.

“Hầu gia?” Hai chữ này được Phùng Cổ Đạo gọi đến quen miệng.

Tiết Linh Bích không hé răng mà nhận lấy lụa đỏ.

“Vây, chúng ta khởi hành thôi.” Phùng Cổ Đạo mỉm cười, không hề cảnh giác mà xoay người, đem toàn bộ không môn đều lộ cho y.

NHỊ

Nhìn từ dưới lên trên, bầu trời bị vách núi hai bên giới hạn thành một dải xanh lam kéo dài.

Đây là màu sắc duy nhất ngoại trừ bộ y phục đen của Phùng Cổ Đạo, Tiết Linh Bích có thể nhìn thấy.

Phùng Cổ Đạo đi ở phía trước, cúi đầu đếm bước chân, kích cỡ mỗi một bước đều giảm cực kỳ tập trung.

Đi khoảng ba trăm năm mươi bước, hắn đột nhiên dừng lại, sau khi quan sát bốn phía, gỡ xuống nửa đoạn lụa đỏ, che lại cái mũi cái miệng của mình. Làm xong những động tác này, hắn muốn quay đầu, nhưng đau đớn truyền tới trên cổ khiến hắn phải xoay cả người qua.

Tiết Linh Bích không nói một tiếng đứng ở phía sau hắn, nét mặt như sương lạnh bao phủ hầu như muốn hòa hợp làm một với đất trời.

Phùng Cổ Đạo nhìn lụa đỏ trong tay y, nói, “Cần ta cố gắng sức lực không?”

Bàn tay nắm lụa đỏ xiết thật chặt.

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Chúng ta dù không tính là đồng tâm hiệp lực, cũng nên tính là cùng chung kẻ thù. Lẽ nào lúc này còn nghi kỵ lẫn nhau sao?”

Tiết Linh Bích nhắm chặt mắt.

Cảnh tượng ở Tam Vị lâu từng chút từng chút hiện rõ mồn một trước mắt.

Sự thờ ơ của Phùng Cổ Đạo giống như một lưỡi kiếm sắc, mỗi ngày mỗi đêm đều không ngừng cửa ngập vào tim y từng tắc một.

Thế nhưng bây giờ hắn lại nói... Cùng chung kẻ thù!

“Hầu gia...” Phùng Cổ Đạo đang suy nghĩ những lời mới.

Tiết Linh Bích đột nhiên giơ tay, lạng lẽ dùng lụa đỏ che lên mặt.

Y quả thật hận Phùng Cổ Đạo, nhưng y sẽ không dùng tính mệnh mình để đùa giỡn. Dùng sinh mệnh để cược một hơi thở là ngu xuẩn, huống chi đối tượng là Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo thấy y buộc xong, khoe mắt khê loan, xoay người tiếp tục đi.

Hàn khí phía trước càng ngày càng nặng, gió lạnh thổi lùa như phía trước là cửa vào cõi âm.

Mặc dù Phùng Cổ Đạo mặc áo bông bên trong, vẫn cảm thấy hàn ý trận trận thấm tận xương.

Giờ này khắc này, hắn không khỏi hoài niệm hai chiếc áo khoác đen kia. Chiếc dùng để đỡ Hàn Phách đan của Huyết Đồ đường chủ đã được vá lại, chiếc mua khi tới Tam Vị lâu cũng đã đem cất... Sớm biết vậy vô luận thế nào cũng phải mang một chiếc theo. Dù sao trước khi đeo mặt nạ hắn đã sớm rõ ràng tầng mặt nạ này không che được gì. Cũng giống như, hắn biết rõ cho dù Tiết Linh Bích bọc kín toàn thân từ trên xuống dưới, không lộ một khe hở, bản thân mình nhất định vẫn nhận ra được y như vậy.

Trên đời này có rất nhiều chuyện, vốn không cần dùng mắt để nhìn, không cần dùng tai để nghe, cũng có thể biết.

Tiết Linh Bích đột nhiên giành vọt lên chắn trước mặt hãn.

“Hầu gia?” Phùng Cổ Đạo khẽ giật mình, lập tức khước miệng khẽ nhoẻn lên. Đáng tiếc nét mặt của hãn bị lụa đỏ che đi, Tiết Linh Bích nhìn không thấy.

Tiết Linh Bích lạnh lùng nói, “Làm sao bản hầu biết người có bố trí bày rập phía trước hay không?”

Phùng Cổ Đạo tâm tình tốt mà hồi đáp, “Ta cũng mới tới đây lần đầu.”

Tiết Linh Bích nói, “Người vừa này không phải nói Âm Tôn và Minh Tôn tiền nhiệm đã tới rồi sao?”

“Nếu Hầu gia không tín nhiệm bọn họ.” Phùng Cổ Đạo chậm rãi đi lên phía trước nói, “Dùng ta để dò đường chẳng lẽ không tốt hơn sao.”

Tiết Linh Bích lãnh đạm liếc mắt nhìn hãn, xoay người vẫn giành che trước người hãn, “Nơi chốn không như ý người, làm ngược với thông thường là biện pháp tốt nhất.”

Trong mắt Phùng Cổ Đạo hiện lên một tia ấm áp, tại nơi hàn lãnh này có vẻ phá lệ rạng rỡ.

Hãn yên lặng theo sát.

Gió lạnh phía trước bị bóng lưng của Tiết Linh Bích chặn hơn phân nửa.

Đi một khoảng thời gian nửa chung trà, Tiết Linh Bích dừng bước.

“Sao vậy?” Phùng Cổ Đạo từ phía sau y lộ đầu ra.

Chỉ thấy phía trước bọn họ khoảng chừng tám trượng, hai đoá hoa đỏ thắm rực rỡ lóa mắt đang nở rộ đón gió. Gió lướt nhẹ qua những cánh hoa, nhưng không thể lay động cuống hoa của chúng.

“Đoạn hồn hoa.” Phùng Cổ Đạo nhẹ giọng nói.

“Hàn đàm ở đâu?” Tiết Linh Bích nhìn quanh bốn phía.

Phùng Cổ Đạo nói, “Ở đây chỉ có hai đoá đoạn hồn hoa, có thể thấy còn chưa phải khu vực trung tâm. Chúng ta tiếp tục đi tới.”

Tiết Linh Bích quay đầu, cặp mắt lãnh liệt hơn cả hàn phong, “Tốt nhất điều người nói là thật.”

“Đương nhiên tốt nhất là thật.” Mặc dù biết y nhìn không thấy, nhưng Phùng Cổ Đạo vẫn vô thức mà cong lên khóe miệng, lộ ra nụ cười khế, “Chúng ta đều trúng độc Tam Thi châm, chỉ khi tìm được hàn đàm và phần cầu mới có thể giải độc.” Hắn nhắc nhở lợi ích chung của cả hai.

Tiết Linh Bích hừ lạnh, cất bước đi tới trước.

Đi ngang đoạn hồn hoa, lại thấy Phùng Cổ Đạo ngồi xổm xuống, giống như có ý ngắt lấy, sắc mặt y lập tức đen lại, “Người làm gì đó?”

Phùng Cổ Đạo cách lựa đồ che mũi và miệng nói, “Hoa tươi như vậy, lẽ ra nên phối cùng mỹ nhân, đáng tiếc kịch độc.”

Tiết Linh Bích mặt không biểu tình nói, “Không hổ là Ma giáo Minh Tôn, quả nhiên phong lưu.”

Phùng Cổ Đạo đứng lên, ôm quyền nói, “Không dám không dám.”

“Đáng tiếc hoa có kịch độc, cô phụ ý đẹp của người.” Tiết Linh Bích nói.

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Nếu luận hồng diễm, làm sao sánh bằng chu sa trên mi sừng của Hầu gia.”

“Phùng Cổ Đạo.” Tiết Linh Bích thản nhiên nói, “Bản hầu tùy thời có thể đem người thiên đao vạn quả.”

“Cho nên trước khi Hầu gia có hành động đó, trong lòng ta vẫn thiên ân vạn tạ.”

Sát khí trong mắt Tiết Linh Bích chợt lóe mà qua, chung quy vẫn kiềm chế xuống, không nói lời nào mà xoay người đi.

Phùng Cổ Đạo đi theo sau y, chậm rãi phát ra một tiếng thở dài mà cả hai đều nghe được rõ ràng.

Lại đi gần trăm bước, hàn đàm thành linh xuất hiện trước mặt.

Bên hàn đàm, từng bụi gồm khoảng mười đoá đoạn hồn hoa tụ tập thành vài mảng, như huyết hoa nở rộ trên tuyết cấm. Bên đám hoa có một cái động, tối đen như mực, phảng phất tùy thời sẽ có độc xà mãnh thú từ bên trong lao ra.

Tiết Linh Bích run tay áo, ngân kiếm nơi tay.

Phùng Cổ Đạo cũng quen dùng kiếm, Viên Ngạo Sách đã từng đưa cho hắn một thanh kiếm, nhưng hắn ngại chói mắt nên không mang theo. Hắn từ trong tay áo rút ra, là một dải lụa xanh lam.

Tiết Linh Bích nhìn hắn ngồi xổm trên mặt đất, thấy bàn tay kia thò vào trong tuyết sờ soạng, tìm được một hòn đá lớn cột vào đầu kia của dải lụa, sau đó đi tới ven hàn đàm, ném dải lụa xuống dưới.

Ở đây tuy rằng hàn lãnh tận xương, nhưng nước đàm lại không bị đóng băng.

Chỉ nghe tõm một tiếng, dải lụa thẳng tắp chìm xuống.

Phùng Cổ Đạo chậm rãi thả dải lụa, cho đến khi nó ngừng chìm.

“Sâu thật.” Hãn nhìn dải lụa không còn thừa bao nhiêu trong tay.

Tiết Linh Bích hỏi, “Người chuẩn bị nhảy xuống?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta chỉ muốn biết phần cầu to cỡ nào.” Nếu nước quá nông, vậy quái vật cũng sẽ không quá to. Nhưng hiển nhiên, không như mong muốn.

Tiết Linh Bích nhú mày nói, “Tiền nhiệm Âm Tôn không nói cho người?”

“Một người khi nhả nhủ quá nhiều, luôn luôn sót một hai chuyện.”

Phùng Cổ Đạo vừa dứt lời, nước đầm nguyên bản lặng yên chột cuộn cuộn nổi lên.

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo đồng loạt lui về phía sau.

Bỗng nhiên ——

Một cái đầu thật lớn từ dưới đầm nhô lên, nước từ đầu nó chảy ào xuống.

Tiếng vỗ nước phạch phạch không ngừng.

Cái đầu nọ chậm rãi xoay qua.

Trên đầu nó mọc ra một đôi sừng cong thô như cánh tay người trưởng thành, hai con mắt to như chuông đồng, cái miệng trề ra ngoài, quanh khóe miệng còn có vài sợi râu ướt sũng. Da nó nhìn sơ như da cá sấu, có hai chân trước giống như long trảo trong truyền thuyết, móng vuốt bén nhọn như cái giũa.

Phùng Cổ Đạo thấy nó chỉ lộ ra nửa thân trên, không khỏi cười khố nói, “Ta nghĩ lúc nó ngủ hằn là không thể xoay người.”

Tiết Linh Bích nói, “Bản hầu hiện tại chỉ muốn biết nó trọng thương ở nơi nào?”

Phùng Cổ Đạo ngừng mắt yên lặng đánh giá, “Ta nghĩ, nó hằn sẽ không chủ động nói cho chúng ta biết.”

Phần cầu bởi vì lần trước bị quấy rầy nên tích một bụng bất mãn bấy giờ thấy lại có kẻ không sợ chết đến đây tìm phiền toái, trong lòng phần nộ vô cùng. Nó ngửa đầu, một tiếng rống như tiếng hổ từ miệng nó truyền ra, chấn đến toàn bộ sơn cốc tuyết rơi không ngừng.

Tiết Linh Bích nghiêm mặt nói, “Chúng ta phải giết nó trước khi tuyết lở.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Hầu gia anh minh!”

Tiết Linh Bích cầm kiếm, vừa tìm kiếm chỗ sơ hở của phần cầu, vừa lạnh lùng nói, “Hiện tại không phải lúc nên đùa ngoài miệng.” Y nói xong, thân thể nhảy lên, như con diều bay về phía cái đầu cực đại của phần cầu.

Phùng Cổ Đạo theo sát phía sau, dải lụa trong tay và hòn đá bị hằn múa như một chiếc lưu tinh chùy thật dài.

Hai chân Tiết Linh Bích vừa đáp lên đầu phần cầu, thiếu chút nữa bị nó lay động làm trượt xuống dưới. May là ngay khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông y bắt được một cái sừng của nó, mới miễm cường treo ở phía trên.

So với y, Phùng Cổ Đạo tốt hơn một chút.

Bởi vì hằn chọn là lưng phần cầu.

Ban này hẳn phát hiện trên lưng phần cầu có vài miếng vải ngược nhô ra.

Phùng Cổ Đạo một tay nắm một miếng vải ngược, một tay vung dải lụa, đem nó vòng quanh cổ phần cầu một vòng, biến thành một sợi dây cương nắm chắc trong tay.

Phần cầu phần nộ rít gào, thân thể liều mạng lắc lư.

Bọt nước tung tóe bốn phía.

Giọt nước băng lãnh bắn lên trên mặt, đau đớn như châm.

Tiết Linh Bích trở tay một kiếm, từ dưới hướng đầu phần cầu đâm tới!

Chỉ nghe đing một tiếng, y cảm thấy kiếm trong tay trượt qua, trên đầu phần cầu có thêm một đường kiếm rạch.

Tuy rằng không có đâm vào, nhưng đối với phần cầu mà nói, uy lực của một kiếm vừa này chẳng khác gì đòn cảnh cáo.

Nó triệt để nổi điên!

Hai chân dưới đáy đầm giẫm mạnh, đầu vung về phía đoạn hồn hoa.

Tiết Linh Bích chỉ cảm thấy trong tay trượt một cái, sừng cong trượt ra từ trong tay, thân thể như viên đá bị vung về phía đoạn hồn hoa.

Y nỗ lực đề khí giữa không trung, trước khi rơi xuống đất bất thành lình xoay người, hai chân đạp lên cánh hoa, vững vàng đáp lên nền tuyết.

Phần cầu tạm thời thoát khỏi một người, lập tức tập trung hỏa lực đối phó người kia, huống chi người kia còn đang nhét hòn đá vào trong miếng vải mọc ngược của nó!

Nó đột nhiên ưỡn cái bụng lên trời, nằm ngửa xuống dưới.

Phùng Cổ Đạo khi nó nằm ngửa xuống thì biết không ổn, nhưng thân thể phần cầu tuy rằng kênh càng, động tác nằm ngửa thì không hề chậm một chút nào. Ngay khoảnh khắc hần muốn nhảy ra, thân thể đã chìm trong dòng nước đầm lạnh như băng.

Khoảnh khắc đó hàn khí xâm nhập vào thân thể nhất thời đánh thức độc tính của Tam Thi châm và cơn đau xót trên cổ.

Phùng Cổ Đạo chịu nội ngoại giáp công, thiếu chút nữa ngất đi.

Hần căn rằng, miễn cưỡng khụy hai chân, đập lên cái lưng đang không ngừng ép xuống của phần cầu, mượn lực để bản thân lách sang một bên mà trượt ra ngoài.

Nhưng trong nước mượn lực dù sao cũng có hạn, tuy hần né tránh được áp lực từ thân thể phần cầu, nhưng không né tránh được móng vuốt của nó. Hần chỉ cảm thấy yếu tố đau xót, máu loãng đỏ tươi trong nháy mắt ồ ạt trào ra...

Tất cả những việc này xảy ra quá nhanh.

Chờ khi Tiết Linh Bích chạy tới ven hàn đàm, chỉ nhìn thấy cái bụng to tướng của phần cầu đang hướng lên trời, cùng với màu đỏ đang từ từ lan ra trong nước.

.

.

TAM

Hầu như không cần nghĩ ngợi, y dùng kiếm phóng vào cái bụng của phần cầu. Cũng không để ý có trúng hay không, y tiện tay ném áo khoác ra, thân

thể nhanh chóng lao tới thủy đầm.

Nhưng ngay chớp mắt khi y muốn nhảy vào trong nước, một bàn tay từ trong nước vươn ra... Bạn đang ?

Tiết Linh Bích cả kinh, gồng mình xoay người, để hai chân nhẹ nhàng điểm lên mặt nước, đảo ngược quay lại trên bờ.

Bên kia.

Mũi kiếm xẹt xéo qua cái bụng phần cầu, lưu lại vết thương to khoảng hai thước, rơi vào trong nước.

Máu loãng hai màu đen đỏ từ thân thể nó phun tung tóe, nó ăn đau đến nỗi rít gào, thân thể kịch liệt giãy dụa, khiến cho Phùng Cổ Đạo vừa mới ngoi lên thiếu chút nữa lại bị đè xuống dưới.

May là Tiết Linh Bích nhanh tay nhanh mắt, nắm lấy cổ tay hắn kéo lên trên.

Phùng Cổ Đạo loạn choạng ngã gọn vào lòng y. Sắc mặt tái nhợt như giấy, đôi môi tím tái nhẹ nhàng run rẩy, hầu như ngay cả đứng cũng không vững. Lụa đỏ ướt sũng bịt kín hơi thở, khiến hắn hầu như không thở nổi.

Tiết Linh Bích vươn tay giúp hắn kéo lụa đỏ ra một chút, sau đó nửa ôm nửa dìu mà kéo hắn thối lui về phía sau.

Phần cầu đập phình phình trong nước một lúc, rồi cuộc lại lần nữa đứng thẳng, một cặp mắt tròn xoe trừng Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo, con người trướng lên rồi co rút lại, lóe ra quang mang hoàng lục.

Tiết Linh Bích nhú mày ước lượng tình thế trước mắt, hiển nhiên cực kỳ bất lợi cho phe mình —— Phùng Cổ Đạo bị trọng thương, vũ khí trong tay y đã mất, mà tình quái nọ có vẻ còn bảo lưu thực lực, tiếp tục nấn ná, sẽ chỉ

khiến tình huống càng thêm gay go, còn không bằng trước tiên quay lại, mang nhân mã theo tới.

Trong lòng vừa suy tính xong, y ôm lấy Phùng Cổ Đạo chuẩn bị quay lại đường cũ.

Ai ngờ y chạy nhanh, nhưng đuôi của phần cầu quạt nhanh hơn!

Tiết Linh Bích thấy mặt đất xuất hiện một cái bóng khổng lồ, cuống quýt quay đầu lại, dĩ nhiên là cái đuôi của phần cầu.

Chỏm đuôi của nó giống như bị thứ gì đó cắt đứt, thiếu nửa đoạn, nhưng vẫn dài tới vài thước.

Tiết Linh Bích vội vàng lắc mình né qua. Nhưng y tránh khỏi đuôi, lại không tránh được dòng điện mà cái đuôi mang theo.

Chỉ nghe được xoẹt một tiếng, Phùng Cổ Đạo đã giơ tay thay y ngăn lại.

Dù là như thế, Tiết Linh Bích vẫn cảm thấy trên người tê rần.

“Đến... sơn động.” Phùng Cổ Đạo hơi thở mỏng manh.

Tiết Linh Bích không dám chậm trễ, trước khi phần cầu tiến hành đợt công kích tiếp theo, thân như thiểm điện, hai chân cực nhanh từ trên đoạn hồn hoa xẹt qua, khom người trốn vào trong sơn động.

Sơn động khô ráo tối tăm, sâu khoảng mười thước.

Tiết Linh Bích quay đầu nhìn ra ngoài cửa động, phần cầu dường như kiêng kỵ đoạn hồn hoa, đuôi chỉ dám vung vẩy ở ngoại vi, thủy chung không dám tới gần.

“Làm sao người biết nó sợ đoạn hồn hoa?” Y đem Phùng Cổ Đạo nhẹ nhàng buông xuống.

Phùng Cổ Đạo ho khan một tiếng, giơ tay ôm mũi, ồ ồ thở dốc cả nửa ngày mới nói, “Tiền nhiệm Âm Tôn... nói.”

“Trước đó sao ngươi không nói.” Tiết Linh Bích ánh mắt mãnh liệt.

Phùng Cổ Đạo ngửa đầu tựa vào vách động, toàn thân lạnh cóng, đau đớn trong bụng, còn có vết thương trên yếu tể và trên cổ khiến ý thức của hắn càng lúc càng mơ hồ. Nhưng hắn vẫn kiên cường chống đỡ trả lời, “Hắn nói, bọn hắn đã chặt đứt đuôi nói... Dễ dàng đối phó nó. Cho nên ta tưởng...”

Sắc mặt Tiết Linh Bích khẽ dịu xuống nói, “Nhưng đuôi nó hiển nhiên chỉ đứt một đoạn nhỏ.” Nghĩ tới đây, y đối với tiền nhiệm Minh Tôn Âm Tôn Ma giáo càng không có hảo cảm. Chuyện quan trọng như thế dĩ nhiên cũng hàm hồ qua loa. Quả thực là lấy cái mạng của đồ đệ ra chơi đùa mà.

“Hắn nói, là chặt đứt toàn bộ...” Mí mắt Phùng Cổ Đạo chậm rãi rũ xuống, “Hắn luôn luôn nhất ngôn cửu đỉnh...”

Tiết Linh Bích nhìn gương mặt đã ngất lịm của hắn, trong lòng thiên nhân giao chiến*.

*(thiên nhân giao chiến: sự giằng co giữa lý lẽ và dục niệm cá nhân, đây là một quá trình thuộc về tâm lý)

Khi hận tới cực điểm, y thực sự đã nghĩ tới việc tự tay giết chết người trước mắt này. Biết đâu làm vậy có thể cắt đứt những nhung nhớ trong lòng y, trị hết đau đớn trong lòng y, đem người này triệt triệt để để đuổi ra khỏi đầu óc.

Cơ hội ngay trước mắt.

Mình không cần làm gì, chỉ cần bỏ mặc hắn, mặc kệ hắn, hắn sẽ chết.

Hắn sẽ chết...

Sẽ chết.

...

Tiết Linh Bích ôm ngực. Đau nhức mà nơi đó mơ hồ truyền đến khiến y thiếu chút nữa không thể hô hấp.

Khí tức của Phùng Cổ Đạo yếu ớt, hầu như yếu đến không thể nghe thấy.

Tiết Linh Bích đột nhiên đứng lên, không quay đầu lại mà xông ra ngoài.

Phần cầu đứng trong nước, con mắt không hề chớp mà nhìn cửa động, thấy Tiết Linh Bích đi ra, cái đuôi lập tức phát qua.

Đuôi mang theo điện quang lóe lên.

Thân pháp của Tiết Linh Bích còn nhanh hơn cả điện quang.

Y gập hai chân, ngửa mặt để chiếc đuôi từ phía trên đảo qua, sau đó lập tức đứng dậy lao tới bờ đầm.

Áo khoác đỏ thẫm rơi trên nền tuyết, tiên diễm lóa mắt.

Phía sau truyền đến tiếng gió thổi vù vù.

Tiết Linh Bích không chút nghĩ ngợi, hai chân đạp mạnh, nhảy lên vài trượng.

Lần này đuôi quét qua dưới chân y.

Không biết có phải ảo giác hay không, y cảm thấy đuôi của phần cầu hình như dài hơn lúc này một chút.

Tiết Linh Bích không suy nghĩ nhiều, vừa mới đáp xuống đất, lập tức khom lưng nhặt áo khoác lên ôm vào trong ngực, sau đó xoay người chạy về phía cửa động.

Phần cầu dường như biết y muốn chạy trốn, bất mãn gầm rú, đuôi lại vù vù đuổi theo.

Tiết Linh Bích khom thắt lưng, thuận tay nhặt lên một vốc tuyết, tạo thành quả cầu tuyết, làm ám khí ném tới mặt phần cầu.

Đuôi phần cầu giống như sợi râu uốn lượn, ngăn lại.

Nhân cơ hội đó, Tiết Linh Bích đã chạy tới vòng bảo hộ của đoạn hồn hoa, tiến vào trong động.

Sắc mặt Phùng Cổ Đạo bắt đầu đỏ bừng, thân thể vô thức run rẩy. Thân thể vốn dựa vào tường dường như đã không thể chống đỡ được, nghiêng mình ngã trên mặt đất.

Tiết Linh Bích thừa nhận. Từ thời khắc y thấy Phùng Cổ Đạo ngã trên mặt đất, kết quả thiên nhân giao chiến đã nghiêng về một bên.

Y chạy qua, nửa ôm hắn vào trong lòng, chậm rãi cởi ra y phục của hắn.

Y phục trượt tới yếu tế, hình như đụng phải vết thương. Phùng Cổ Đạo giật mình một cái, khẽ mở mắt.

Tiết Linh Bích mím chặt môi, không nói một lời, nhưng xuống tay rõ ràng càng thêm dịu dàng.

Phùng Cổ Đạo lại chậm rãi khép mắt, nhưng thống khổ trên mặt đã giảm bớt.

Tiết Linh Bích giống như bóc trứng gà mà lột hần sạch sành sanh, đặt hần trên áo khoác đã trải sẵn, bắt đầu kiểm tra vết thương trên yếu tế và cổ

hắn.

Khi tới Phùng Cổ Đạo chuẩn bị không ít vật dụng, trong bọc nhỏ bọc một tầng giấy dầu, không chỉ có kim sang dượt, băng vải, còn có mồi lửa và một ít lương khô, suy tính rất chu toàn.

Tiết Linh Bích nhẹ tay nhẹ chân giúp hắn xử lý tốt vết thương, lại xé một ít băng vải giúp hắn lau khô thân thể.

Phùng Cổ Đạo không chỉ có vòng eo tinh tế như nữ tử, ngay cả làn da cũng trắng nõn nhẵn nhụi hiếm có.

Tiết Linh Bích lau một hồi, liền cảm thấy một trận miệng khô lưỡi nóng, trong óc miên man bất định, lập tức không dám nhìn nữa, qua loa lau cho xong, liền dùng áo khoác bọc lấy hắn thật kín kẽ, sau đó dùng băng vải thay thế lụa đỏ, che kín miệng và mũi.

Trong động khô ráo, còn có chút vết tích của củi khô và vết cháy sém, hiển nhiên trước đó đã từng có người giống như bọn họ dừng chân nơi này.

Tiết Linh Bích nhặt vài nhánh củi khô gom cùng một chỗ, dùng mồi lửa đốt lên.

Hỏa quang màu quất hoàng khiến hang động nguyên bản ám trầm tăng thêm một phần ấm áp.

Tiết Linh Bích bắt mạch cho Phùng Cổ Đạo, nhíu mày, nắm tay hắn truyền một ít chân khí cho hắn. Vì nội công mà Phùng Cổ Đạo và y luyện hoàn toàn không phải một đường, cho nên y cũng không dám một lần truyền quá nhiều, chỉ có thể gián đoạn mà truyền từng chút từng chút một.

Bất quá cũng phải tán thán sinh mệnh lực tràn đầy của Phùng Cổ Đạo.

Thấy băng vải che trên nửa mặt hắc phập phồng theo nhịp thở của hắc, Tiết Linh Bích đã biết người này vẫn sẽ tiếp tục dây dưa trong tâm trí mình.

Còn có thể dây dưa bao lâu nữa?

Y nhìn sắc trời đang tối dần bên ngoài.

Tuyết trắng phau phau biến thành màu xám bạc, sáng lấp lánh, giống như một vùng đất bạc.

Đoạn hồn hoa mất đi sự soi sáng của ánh mặt trời, cũng không còn kiêu diễm như ban ngày nữa.

Kỳ thực thế sự vô thường. (chuyện đời luôn thay đổi thất thường)

Trước khi y xuất phát đến Thiên Sơn, đầu hề nghĩ đến việc mình đi lấy máu phần cầu giải độc đoạn hồn hoa lại cần nhờ đoạn hồn hoa bảo hộ.

Phần cầu theo dõi bên này nửa ngày, rốt cuộc mệt mỏi chui lại trong thủy đàm.

Tiết Linh Bích nhìn Phùng Cổ Đạo, suy xét hiện tại có cần mang hắc rời khỏi nơi này hay không. Dù sao điều kiện ở đây quá kém, dù cho đã xử lý vết thương cũng khó đảm bảo không lưu lại bệnh căn (bệnh tiềm ẩn trong người do không trị tận gốc). Chỉ là nếu y mang theo hắc cũng không thể trước nửa đêm chạy về phái Thiên Sơn được, trên thực tế có thể từ khe vực đi lên hay không cũng là một vấn đề, đến lúc đó nếu như Ngộ Dạ Tam Thi châm phát tác, ngoại hàn nội độc...

Ngón tay Phùng Cổ Đạo động một cái, môi cách băng vải run run.

Tiết Linh Bích cúi đầu, đem lỗ tai dán lên băng vải, mơ hồ có thể nghe hắc nói chính là —— Nước.

Đoạn hồn hoa ngay ngoài động, với trạng huống thân thể hãn lúc này, đừng nói hít phải một ngụm độc hương đoạn hồn hoa, sợ rằng hít một chút mê dược cũng không nhất định có thể chịu đựng được. Nhưng không lấy băng vải ra, hãn lại không có cách nào uống nước...

Tiết Linh Bích suy nghĩ một chút, đi ra ngoài động, đưa tay vói vào trong tầng tuyết sâu bên dưới, nắm ra một vốc tuyết, bỏ vào miệng, sau đó quay trở lại trong động, vươn tay kéo xuống băng vải trên mặt Phùng Cổ Đạo, hai tay nhanh chóng bịt mũi và miệng hãn.

Phùng Cổ Đạo bỗng nhiên bị cản trở không khí nên khó chịu giãy dụa một trận.

Nhưng lập tức, bàn tay che miệng hãn dời đi, một đôi bờ môi băng lãnh áp lên, nước róc rách chảy vào.

Phùng Cổ Đạo uống xuống.

Tiết Linh Bích vội vàng giúp hãn đem băng vải một lần nữa che lại, tiếp đó buộc lại lụa đỏ trên mặt mình.

Đang định thối lui, y phát hiện cặp mắt Phùng Cổ Đạo mở ra, đang loãn thành hai vầng trăng khuyết nhìn y.

Tiết Linh Bích đạm nhiên nói, “Chờ Ngộ Dạ Tam Thi châm phát tác xong, chúng ta sẽ trở về.”

“Máu...” Bởi vì thân thể đau đớn vô lực, cho nên khi nói chuyện Phùng Cổ Đạo dùng từ chỉ cần ngắn gọn trọng điểm.

Tiết Linh Bích nói, “Người nghĩ với dáng vẻ lúc này của người còn có thể kỳ vọng được sao?”

“Được.”

Trong lòng Tiết Linh Bích nổi lên một cơn phẫn nộ, nửa ngày mới cười lạnh nói, “Được. Thật khiến ta mỏi mắt mong chờ.”

Phùng Cổ Đạo lại nói, “Đói.”

Tiết Linh Bích lúc này mới nhớ tới, buổi trưa Phùng Cổ Đạo vì không muốn cời mặt nạ xuống, vẫn chịu đói cho tới bây giờ.

“Đói...” Phùng Cổ Đạo lập lại lần nữa.

Tiết Linh Bích lấy ra lương khô, xé một miếng nhỏ cỡ móng tay, từ dưới băng vải đút vào trong miệng hắn.

Phùng Cổ Đạo rất phối hợp, khi y vén băng vải thì nín thở, chờ lương khô vào miệng, băng vải che lại mới chậm rãi nhắm nuốt.

Ăn khoảng mười miếng, Phùng Cổ Đạo nói, “Đủ.”

Tiết Linh Bích đang muốn thu hồi lương khô, chợt nghe hắn nói, “Người.”

Tiết Linh Bích ngừng tay nhìn hắn.

“Ăn.” Phùng Cổ Đạo nói,

Tiết Linh Bích liếc hắn một cái, “Im!”

Tiết Linh Bích: Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Viện Thủ Hữu Lý [2]

TỨ

Giờ tý (23h-1h) sắp tới, bên ngoài vẫn là một màu xám.

Tiết Linh Bích tuy từ nãy tới giờ vẫn tựa trên vách động nhắm mắt dưỡng thần, nhưng đáy lòng lại yên lặng tính thời gian.

Bọn họ đã bàn bạc, chờ sau khi Ngộ Dạ Tam Thi châm phát tác xong, sẽ lại lấy máu một lần nữa.

Nghĩ tới đây, y nhin không được mở mắt ra.

Phùng Cổ Đạo ngửa mặt nằm, dường như ngủ rất trầm.

...

Mặc dù mỗi một tới cực hạn, đau đớn tới cực hạn cũng phải hoàn thành mục tiêu, không chút nào lùi bước sao?

Tiết Linh Bích nhìn gương mặt an tĩnh của hãn, mâu quang trong mắt từng chút từng chút nhu hòa xuống, trong đầu một lần nữa hồi tưởng lại những chuyện trải qua ở Tam Vị lâu sau khi đã loại bỏ những cảm xúc phần hận mặt ngoài.

Đêm rất tĩnh.

Chỉ có tiếng gió thổi mong manh.

Củi lửa trong động đã thiêu không còn lại bao nhiêu, y phục ẩm ướt của Phùng Cổ Đạo vẫn chưa hong khô hẳn. Tiết Linh Bích khảy khảy đồng củi lửa, đẩy thêm vào đó số củi cuối cùng.

Lửa dần dần rực lên, ánh lửa màu quất tăng thêm vài phần ấm áp cho vùng đất tuyết trong đêm đen.

Độc của Ngọ Dạ Tam Thi chậm dần dần phát tác.

Y khoanh chân ngồi, vừa chiếu theo biện pháp lúc trước Phùng Cổ Đạo hướng dẫn vận công khắc chế, vừa quay đầu nhìn Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo nhắm mắt, nhưng con ngươi khẽ động sau mí mắt, hiển nhiên là tỉnh táo.

Hàn khí ở Thiên Sơn khiến Tam Thi chậm trong cơ thể càng thêm hung tợn bạo ngược, phát tác hơn một canh giờ.

Đội đầu đón trôi qua, trăng sáng treo trên bầu trời đã chuyển về phía tây.

Phùng Cổ Đạo cử động một chút, áo khoác từ đầu vai trượt xuống.

Tiết Linh Bích mâu sắc trầm xuống.

“Lạnh...” Phùng Cổ Đạo thấp giọng. Mặc dù trên mặt che vải, nhưng thanh âm vẫn rõ ràng bật ra.

Tiết Linh Bích lặng lẽ vươn tay, đang định giúp hắn phủ áo khoác lên lần nữa, lại bị Phùng Cổ Đạo nắm lấy cổ tay.

Tiết Linh Bích rất bình tĩnh mà nhìn hắn.

“Y phục của ta.” Phùng Cổ Đạo nở nụ cười. Bọn họ tuy rằng không nhìn thấy khóe miệng của nhau, nhưng có thể từ trong đôi mắt phán đoán ra thần tình lúc này của đối phương.

Tiết Linh Bích rũ mắt, “Chưa khô.”

“Có mặc là được.” Hắc buông tay ra, hai tay chống đất, chậm rãi ngồi dậy.

Áo khoác từ trên người hắc trượt xuống, lộ ra một mảng da thịt nõn nà.

Tiết Linh Bích đứng dậy cầm y phục ném cho hắc.

Phùng Cổ Đạo trở tay tiếp nhận, chậm rãi đứng lên, tùy tiện để cho áo khoác trượt xuống, lộ ra thân thể quang lỏa, chậm rãi mặc y phục vào.

Tiết Linh Bích cũng không lảng tránh, trầm giọng hỏi, “Người quyết định rồi?”

“Thiên lý xa xôi tới Thiên Sơn một lần, có thể nào trắng tay trở về?” Động tác của Phùng Cổ Đạo rất chậm, nhất là lúc mặc quần. Động tác khom lưng này tác động tới vết thương trên yếu tố của hắc, đau đến nổi mũi hắc xót lên, thiếu chút nữa viền mắt đỏ ửng.

Phía sau đột nhiên vươn ra một cánh tay, từ bên không bị thương ôm lấy thắt lưng hắc, chống đỡ thân thể hắc, sau đó cúi đầu giúp hắc mặc y phục.

Phùng Cổ Đạo nhìn cái gáy của y, tiểu ý từ khóe miệng tràn ra, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Mặc xong ống quần, Tiết Linh Bích giúp hắc kéo quần lên, quay đầu thấy ý cười mẫn nguyện trong mắt hắc, hai tay nhất thời dừng lại.

“Hầu gia không hổ là Hầu gia. Mặc quần cởi áo đều là vừa học đã rành.” Phùng Cổ Đạo còn chưa nói xong, Tiết Linh Bích đã nhét lưng quần vào tay hắc.

Phùng Cổ Đạo đành phải ngoan ngoãn tự mình mặc.

Mặc áo dễ hơn mặc quần nhiều lần, chí ít không cần khom lưng.

Tiết Linh Bích khoanh tay đứng một bên nhìn hẩn dùng tốc độ hầu như có thể so sánh với lão ông tám mươi tuổi mặc y phục, cười lạnh nói, “Người chuẩn bị cứ như vậy đi đối phó phần cầu?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Hầu gia nghĩ nó có cảm thấy hứng thú với vóc dáng của ta không?”

...

Tiết Linh Bích tức giận liếc mắt nhìn hẩn, “Phần cầu tuy ở Thiên Sơn xa xôi, biệt lập thế nhân, nhưng đây không phải là nó sẽ bụng đói ăn quàng.”

“Cũng phải. Trước vầng trăng sáng như Hầu gia, ánh đèn đom đóm nhỏ bé như ta đây tự nhiên không đáng nhắc tới.” Phùng Cổ Đạo thừa nhận rất thản nhiên.

Thế nhưng loại thản nhiên này rơi vào tai Tiết Linh Bích tất nhiên không thể nào thoải mái. Chỉ thấy y đột nhiên xoay người, nhắc chân đá vào đồng lửa.

Phùng Cổ Đạo đang buộc vạt áo, thấy vậy thì hơi sửng sốt.

Tiết Linh Bích khom lưng nhặt lên một khúc củi khá lớn trong đó, cầm trong tay ước lượng.

“Hầu gia chuẩn bị dùng nó thay cho kiếm?” Phùng Cổ Đạo rất nhanh đã đoán ra ý đồ của y.

Tiết Linh Bích thản nhiên nói, “Trong lòng có kiếm, thì vạn vật đều có thể làm kiếm.”

“Vậy sao Hầu gia không dùng... tóc nhỉ?” Phùng Cổ Đạo mặc áo, vươn tay nhổ một sợi.

Tiết Linh Bích nói, “Ta sợ người trọc.”

“...” Nụ cười của Phùng Cổ Đạo cứng đờ, lát sau mới ho khan một cái, “Chúng ta xuất phát đi.”

“Kế hoạch đâu?” Không lẽ lại giống ban ngày mù quáng tới nỗi thân ai nấy đánh?

Phùng Cổ Đạo đáp, “Tục ngữ nói, vô quýt dày có móng tay nhọn. Vạn vật thế gian đều là tương sinh tương khắc...”

“Người muốn dùng đoạn hồn hoa?” Tiết Linh Bích trực tiếp cắt ngang bài ca dài dòng của hắn.

Phùng Cổ Đạo cũng không kinh ngạc, “Hầu gia không hồ là Hầu gia...”

Tiết Linh Bích mặt không biểu tình nói, “Đổi câu mới đi.” Mỗi lần cứ hể mở miệng ra thì là ‘Hầu gia không hồ là Hầu gia’. Giống như y luôn luôn đảo quanh ‘Thật hồ là Hầu gia’ và ‘Không hồ là Hầu gia’ vậy.

Phùng Cổ Đạo cách tăng vài sờ sờ mũi nói, “Một hồi ta hái vài đóa đoạn hồn hoa làm ám khí để kiềm chân phần cầu, mà Hầu gia thì nghĩ mọi biện pháp để lấy máu... Ách, bọc đồ của ta đâu?”

Tiết Linh Bích tiện tay đem cái bọc phía sau đưa cho hắn.

Phùng Cổ Đạo lấy ra hai bình sứ nhỏ màu trắng giao cho y, “Lần trước sư phụ ta vì cho rằng có thể lấy dễ như trở bàn tay, đánh giá thấp thực lực của phần cầu, cho nên không mang theo cái bình, vì vậy không lấy được gì.”

“Người muốn trực tiếp lấy máu?” Tiết Linh Bích nói.

“Đương nhiên.” Phùng Cổ Đạo hiển nhiên nói, “Mục đích của chúng ta vốn chỉ là máu phần cầu.”

Trong óc Tiết Linh Bích nhất thời hiện lên tình cảnh Phùng Cổ Đạo rơi vào trong nước, mặt đầm lan tràn máu tươi, sát ý trong lòng từng trận nổi từng trận dâng lên, một lát mới nói, “Trước tiên cứ như vậy đã.”

Phùng Cổ Đạo đem mọi thứ trong bọc lấy ra, rút ra vài tờ giấy dầu xé đôi rồi bao ở hai ngón tay, sau đó, lại dùng số bằng vải còn lại bao vài tầng quanh ngón tay, thu dọn gọn gẽ mọi thứ rồi mới nói, “Chúng ta đi thôi.”

Tiết Linh Bích đột nhiên nắm lấy bờ vai của hắn.

Phùng Cổ Đạo quay đầu lại.

“Tất cả cẩn thận.” Tiết Linh Bích sắc mặt ngưng trọng.

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Có lời căn dặn của Hầu gia, ta dù cho mượn gan trời cũng không dám bất cẩn.”

Tiết Linh Bích yên lặng chăm chú nhìn hắn một hồi, thu tay lại, dẫn đầu ra khỏi động.

Tuyết bạc phản xạ từng đợt ánh sáng trắng lóa, không hề giống như nửa đêm, ngược lại càng như lúc bình minh.

Phùng Cổ Đạo rất dễ dàng tìm được vị trí của đoạn hồn hoa, rồi chọn hai đóa kiều diễm mà ngắt lấy.

Mặc dù cách một tầng vải, hắn vẫn không dám cầm hoa quá gần. Bàn tay cầm hoa để rũ xuống.

Tiết Linh Bích nặn ra hai quả cầu tuyết, sau đó dùng nội lực hướng về phía đáy đầm ném đi.

Chỉ nghe ùm một tiếng, bọt nước văng cao ba bốn thước!

Ngay sau đó, nước dâng bốc lên. Hai chiếc sừng cong cong của phần cầu từ dưới nước thò ra, ngay sau đó là đầu, rồi tới cổ...

Phùng Cổ Đạo không đợi nó đứng vững, trực tiếp cầm hoa trong tay xem như mũi tên phóng về phía con mắt của nó.

Phần cầu đại khái là ngủ chưa đủ bị gọi tỉnh, đầu óc còn chút mơ mơ màng màng, thấy hoa phóng tới, vô thức đảo người ra sau.

Tiết Linh Bích nhân cơ hội phi thân bay lên, thanh củi trong tay như kiếm, hướng cái bụng trắng toát kia đâm xuống.

“Rống...”

Củi đâm vào trong da, huyết hoa phun tung tóe.

Tiết Linh Bích vươn tay định lấy máu, nhưng thân thể phần cầu đã ngâm vào trong nước, máu rất nhanh bị dung hòa với nước.

Tiết Linh Bích đành phải vỗ nhẹ lên mặt nước, tạm thời mượn lực đảo ngược lại bờ.

Nhưng dù tính toán của y không sai, phần cầu cũng không dễ dàng để y thực hiện được.

Ngay khi thân thể y đang lơ lửng giữa không trung, chưa kịp tới bên bờ, phần cầu đã ổn định thân hình, quăng chiếc đuôi dài ra.

Tiết Linh Bích đã nếm thử sự lợi hại của chiếc đuôi này, lập tức muốn đề một hơi gồng mình xoay người. Nhưng nhanh hơn y chính là Phùng Cổ Đạo.

Chỉ thấy hắn trực tiếp kéo xuống bằng vải che mặt, dùng nó quấn lấy Tiết Linh Bích đang ở không trung, ngay tích tắc khi đuôi của phần cầu gần sắp quật trúng, kéo giật lại.

Việc đầu tiên sau khi Tiết Linh Bích đáp lên bờ là che lại miệng mũi của hân, cả giận nói, “Người làm gì vậy?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Đồng tâm hiệp lực tự nhiên phải vươn tay tương trợ.”

Lúc hân nói, đôi môi như lông chim gãi nhẹ vào lòng bàn tay Tiết Linh Bích, khiến tay y từng trận tê dại, thiếu chút nữa nhón nhạo tiến vào lòng.

Bất quá tiếng gầm gừ của phần cầu cắt đứt cuộc thì thầm của bọn họ.

Chiếc đuôi có điện kia dùng thế sấm sét, rít gào vung về phía bọn họ.

Phùng Cổ Đạo kéo tay y, lớn tiếng nói, “Ta dẫn đi lực chú ý của nó, người đi lấy máu!”

Hân nói, một tay che lại vết thương trên yêu tể, hai chân giẫm mạnh, hướng về phía phần cầu nghênh đón.

Dường như kiêng kỵ đoạn hồn hoa trong tay hân, phần cầu lập tức vẩy đuôi hộ giá.

Phùng Cổ Đạo nhìn chiếc đuôi, lần thứ hai dùng đoạn hồn hoa làm ám khí phóng về phía mắt phần cầu, lại thừa dịp nó né tránh, cố gắng cong thắt lưng đánh tới đuôi nó!

Điện trên đuôi phần cầu nằm trên chóp đuôi, cho nên vị trí hân bổ nhào tới là phần giữa.

Khoảnh khắc khi nắm lấy, hân cảm thấy thắt lưng mình sắp nứt ra rồi, đau đến nỗi hân hầu như muốn đập đầu chết đi. Nhưng phần cầu không cho hân cơ hội này, trên thực tế, ngay khi hân vừa nắm lấy đuôi nó, nó lại lần nữa ngửa mặt nằm vật xuống rồi nặng nề vung đuôi về phía vùng tuyết bên ngoài!

Một cái đuôi có bao nhiêu sức lực? Ngày hôm nay Phùng Cổ Đạo rất cuộc đã biết.

Bởi vì thân thể hắn đã nặng nề nện ngập vào trong ba thước tuyết.

Nếu như nói ban đầu là đau nhức, vậy hiện tại hắn ngay cả cảm giác đau cũng không có.

Nếu không phải còn có thể cảm giác được mình đang hô hấp, hắn thiếu chút nữa cho rằng mình đã chết.

Nhưng hắn không chết, tay hắn vẫn vững vàng nắm lấy đuôi phần cầu, thậm chí khi nó lại một lần nữa vung lên, cũng không chịu buông ra.

Phần cầu lại đứng lên.

Phùng Cổ Đạo nghĩ, chỉ cần một lần nữa, một lần nữa thôi là hắn sẽ đi đời.

Vì vậy, phần cầu thực sự làm thêm lần nữa.

Đuôi vung lên, nện xuống dưới!

Tay Phùng Cổ Đạo rất cuộc tuột ra... Thân thể như cánh diều rơi... lọt vào một vòng tay ấm áp thân thương.

“Được rồi.”

Hai chữ thanh lãnh đậm mạc này trong nháy mắt đã trị hết toàn bộ thương tích của hắn. Bởi vì hắn biết giấu trong sự thanh lãnh đậm mạc ấy là điều gì.

.

.

NGŨ

Bóng đêm vẫn thâm trầm như thế.

Phùng Cổ Đạo tựa trên vai Tiết Linh Bích, hữu khí vô lực cười nói, “Chuyện này có tính là phong thủy luân lưu chuyển không?”

“Người có tin bản hầu bỏ người lại không?” Tiết Linh Bích nói, bàn tay đang nắm chân hắc lại nắm thật chặt.

Chân y giẫm lên nền tuyết, phát ra tiếng dạt chi dạt chi, nhất là sau khi Phùng Cổ Đạo không nói lời nào, tiếng động này càng rõ ràng, cũng càng chói tai.

Tiết Linh Bích nhú nhú mày. “Nói chuyện.”

Phùng Cổ Đạo cảm thấy mình rơi vào trong bóng tối và lạnh lẽo vô biên, khoác áo khoác nhưng lại cảm thấy gió lạnh thấm vào từng tấc xương thịt. Dù vậy, hắc vẫn cố gắng lên tinh thần hỏi, “Nói cái gì?”

Tiết Linh Bích trầm mặc một lát, mới hỏi, “Vì sao phải cứu bản hầu?”

Phùng Cổ Đạo dốc sức cắn đầu lưỡi, chờ tinh thần khê chấn một chút mới trả lời, “Còn Hầu gia vì sao phải cứu ta?”

“Người nhiều lần lừa dối bản hầu, bản hầu làm sao có thể để người chết đơn giản như vậy?”

“Đúng vậy...” Phùng Cổ Đạo trả lời có lệ, mí mắt lại một lần nữa sụp xuống.

“Phùng Cổ Đạo?” Tiết Linh Bích rốt cuộc phát hiện không ổn, dừng bước, nhẹ nhàng nhún vai.

Phùng Cổ Đạo cắn đầu lưỡi đến nổi xuất huyết, máu loãng nhuộm trên cánh môi, đỏ tươi lóa mắt. Hắn cười khổ nói, “Hình như ta hít phải hương của đoạn hồn hoa rồi...”

Hương đoạn hồn hoa?

Tiết Linh Bích khẽ giật mình. Triệu chứng khi trúng độc hương đoạn hồn hoa là bất tri bất giác mê man tới chết.

Trong lòng y căng thẳng, quát khẽ, “Không được ngủ.”

“Kỳ thực,” Thanh âm của Phùng Cổ Đạo nhẹ như tiếng muối, thối nhẹ bên tai y, “Người ta nếu có thể chết trong mê mê man man... bất tri bất giác, cũng là một chuyện hạnh phúc.”

“Bản hầu đã nói, người nhiều lần lừa dối bản hầu, bản hầu tuyệt đối không cho người chết đơn giản như vậy.” Y xoay người nhẹ nhàng buông Phùng Cổ Đạo xuống, ánh mắt khi chạm tới huyết sắc trên môi hắn thì hơi trầm xuống, lập tức không chút do dự từ trong lòng lấy ra bình sứ trắng, đỡ đầu Phùng Cổ Đạo chuẩn bị rót vào.

Nhưng Phùng Cổ Đạo đã rơi vào trong trạng thái nửa hôn mê, mặc dù ý thức vẫn còn, nhưng tứ chi hư huyền vô lực, ngay cả mí mắt cũng không mở nổi.

Tiết Linh Bích vệt ra nắp bình, hớp nhẹ một ngụm, thiếu chút nữa nhổ ra. Máu phần cầu tản ra vị tanh chua khó nói thành lời, là thứ khó ăn nhất mà y từng nếm thử trong đời. Trách không được thái y từng nói phải mang trở về, trước tiên chưng nấu khử mùi sau đó mới có thể dùng.

Nhưng trước mắt hiển nhiên không chờ lâu được như vậy.

Y nhẫn nhịn, một tay giữ cầm Phùng Cổ Đạo, cúi người áp sát vào đôi môi dính máu kia, nhẹ nhàng rót máu qua.

Có thể đã hôn mê đến không còn cảm giác, Phùng Cổ Đạo đối với cái mùi này cứ nhiên không hề chống lại mà nuốt xuống.

Sau khi Tiết Linh Bích rời khỏi môi hắn, trực tiếp nuốt một vốc tuyết đưa vào trong miệng súc, làm liên tục bảy tám lần như vậy, cuối cùng mùi vị mới thoáng nhạt đi.

Y ngồi trên nền tuyết đợi khoảng ba nén nhang, xác định tâm mạch của Phùng Cổ Đạo đã ổn định, mới lần nữa công hãm lên đường.

Đường về tuy tinh thần không hăng hái như đường đi, nhưng tâm tình lại hoàn toàn khác hẳn.

Tiết Linh Bích nhìn con đường mờ mang phía trước, cứ nhiên nửa điểm cũng không cảm thấy đường dài.

Thế nhưng y không thấy đường dài, thì có người thấy đường dài, chợt nghe phía trước có một trận tiếng bước chân tất tất tác tác, chưởng môn Thiên Sơn dẫn theo vài đệ tử Thiên Sơn xuất hiện trong tầm nhìn.

Bọn hắn nhìn thấy Tiết Linh Bích, đều mừng rỡ như điên, mỗi người đều như mũi tên rời khỏi cung mà liều mạng chạy ào về phía trước, “Hầu gia!”

Tiếng hô hoán liên tiếp.

Tiết Linh Bích khó chịu nhíu nhíu mày, khi xác định người trên vai vẫn ngủ rất thắm đôi mày mới giãn ra.

“Hầu gia.” Chưởng môn Thiên Sơn là một hán tử hào sảng cũng hầu như lệ nóng tràn mi, “Người không sao là tốt rồi, chúng ta đến chậm.”

Tiết Linh Bích nhớ tới lời trước đó Phùng Cổ Đạo nói, thản nhiên hỏi, “Đường bị tắc sao?”

Chưởng môn phái Thiên Sơn gật đầu nói, “Đúng vậy. Rõ ràng hai ngày trước ta còn phái đệ tử đến xem, con đường đó rõ ràng còn bình thường. Không biết sao, ngày hôm nay lại...”

Tiết Linh Bích nhíu mày nói, “Hai ngày trước vẫn bình thường?”

Chưởng môn Thiên Sơn nói với một đệ tử bên cạnh, “Trọng Kiền, hai ngày trước không phải người tới dò đường sao?”

“Đúng là đệ tử và sư đệ tới.” Đệ tử Thiên Sơn tên Trọng Kiền kia nói, “Con đường đó chúng ta đã kiểm tra vài lần, tuyệt đối đi thông không có gì tắc nghẽn, không ngờ ngày hôm nay đột nhiên bị chặn. Chúng ta tự biết khinh công thấp, đành phải trở lại tìm dây thừng, nhưng trong khoảng thời gian ngắn lại không tìm được sợi nào dài vừa đủ, cho nên mới ngừng lại lâu như vậy.”

Chưởng môn Thiên Sơn vui mừng nói, “May là Hầu gia cát nhân tự có thiên tướng.”

Đệ tử khác thấp giọng nói thầm, “Ta thấy giống như có người làm.”

Đôi môi Tiết Linh Bích hơi mím chặt, nghiêng đầu nhìn về phía Phùng Cổ Đạo, trong mắt lóe ra quang mang phức tạp.

Phùng Cổ Đạo nằm úp lên lưng y mặt hướng ra ngoài, ngủ bất tỉnh nhân sự, rất thản nhiên.

Chưởng môn Thiên Sơn theo ánh mắt của y nhìn lại, kinh ngạc hỏi, “Vị này chẳng lẽ là... tiền bối? Hắn làm sao vậy?” Bởi vì bốn phía tối đen, hắn lại chỉ có thể nhìn thấy cái ót, cho nên không thể nhìn ra tuổi tác của người kia.

Tiết Linh Bích mâu quang lạnh lùng, “Hắn là Ma giáo Minh Tôn, bị thương.”

Mọi người phái Thiên Sơn đồng loạt thất kinh, ngạc nhiên không thôi đảo mắt qua lại nhìn y và Phùng Cổ Đạo.

Không phải đồn rằng Tuyết Y Hầu Tiết Linh Bích và Ma giáo không đội trời chung, thậm chí còn phái binh thiêu hang ổ của Ma giáo là Bể Nghề sơn sao? Tại sao lúc này trông có vẻ giao tình sâu đậm lắm lắm?

Không đợi hần suy nghĩ nhiều, chợt nghe Tiết Linh Bích chậm rãi nói, “Bản hầu có chuyện muốn người đi làm.”

.

Chim sẻ ở trước cửa sổ líu ríu liên tục.

Phùng Cổ Đạo muốn ngủ thêm, cũng không được như nguyện. Hần ngồi dậy xếp bằng, vận công tới bụng, lãnh ý vẫn còn, nhưng không cảm thấy âm lãnh khó nhin, hơn nữa chân khí đã thông, lại đem châm từ đan điền bức tới đầu ngón tay phải.

Cửa cốt kết mở ra, Trọng Kiên đi vào liền thấy ngón tay Phùng Cổ Đạo có thứ gì đó bàng bạc lờ lờ đang bị đẩy ra.

Hần tuy hiếu kỳ, nhưng cũng biết đây là giây phút quan trọng lúc vận công, cho nên đứng lại tại chỗ, không dám tiếp tục đi tới trước, để tránh khiến người kia phân tâm.

Châm đâm xuyên ngón tay, một cây nối tiếp một cây, chậm rãi bức ra ngoài cơ thể.

Cho đến khi ba cây châm đều rơi xuống đất, Phùng Cổ Đạo mới thở ra một hơi, giơ tay lau mồ hôi, cười nói với Trọng Kiên đứng ở cửa, “Làm phiền đợi lâu.”

Trọng Kiền biết hẳn là Ma giáo Minh Tôn, lúc trước lại thấy hình dạng ngạo mạn của hắn, cho rằng hắn tất nhiên là kẻ tự phụ, không coi ai ra gì, vậy mà lại hòa ái dễ gần thế kia, nhất thời có chút luống cuống, “Minh Tôn khách khí. Chương môn lo Minh Tôn thương thế chưa lành, hành động bất tiện, cho nên đặc biệt bảo ta tới... hầu hạ Minh Tôn.” Bởi chương môn Thiên Sơn đối với Ma giáo Minh Tôn này có chút kiêng kỵ, không dám phái người thường tới hầu hạ, đành phải dùng tới hắn.

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Ngủ một giấc tinh thần rất tốt, đừng nói đến việc rửa mặt nhỏ nhặt này, dù bảo ta vượt nóc bằng tường đi làm đầu trộm đuôi cướp cũng dư sức.”

Trọng Kiền nghe hắn nói vậy, cũng không tiện kiên trì, nhân tiện nói, “Đã vậy, Minh Tôn tự nhiên. Ta ở ngay ngoài cửa, nếu có chuyện gì, kêu to một tiếng là được.” Trên thực tế, chuyện hầu hạ người khác như vậy hắn chưa từng làm, cũng ước gì không làm.

“Hảo. Người tên gì?”

“Đệ tử Trọng Kiền.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Hôm qua ta bị thương nặng hôn mê, không biết làm thế nào trở lại được?”

Trọng Kiền được hỏi một câu thì trả lời một câu, “Là Hầu gia công Minh Tôn trở về.”

“Vậy Hầu gia đâu?”

“Sáng sớm hôm nay Hầu gia đã mang theo người của hầu phủ hạ sơn rồi.”

Tim Phùng Cổ Đạo đập loạn một hồi mới nói, “Người có biết vì sao hắn đi gấp như vậy không?”

“Chuyện này ta không biết.”

Phùng Cổ Đạo đảo mắt nói, “Không lẽ là hầu phủ xảy ra chuyện gì ư?”

Trọng Kiên nói, “Không hề có tin tức nào từ dưới chân núi tới. Có thể là...” Hắn bỗng nhiên ngậm miệng lại.

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Hầu gia cứu ta một mạng, ta không chỉ không có gì báo đáp, thậm chí không thể nói một tiếng cảm ơn. Ta chỉ muốn biết Hầu gia có việc gì mà ta đủ khả năng giúp đỡ không thôi.”

Trọng Kiên lúc này mới nói, “Cũng không phải chuyện gì to tát. Chỉ là đường tới hàn đàm hai ngày trước còn bình thường, trùng hợp ngày hôm qua lại bị tắc. Hầu gia cảm thấy chuyện này kỳ quặc, cho nên hạ sơn điều tra.”

Nếu như muốn điều tra thì sao lại vội vã hạ sơn? Rõ ràng là tưởng hấn ra tay, không muốn thấy hấn mà thôi.

Nụ cười của Phùng Cổ Đạo phát khổ. Xem ra tiền nhiệm Âm Tôn bởi vì không tìm được sư phụ mà phát tiết khắp nơi khiến cho đường sập, món nợ này bị trút hết lên đầu hấn rồi.

“Minh Tôn?” Trọng Kiên nhẹ giọng gọi.

Sắc mặt Phùng Cổ Đạo bình thường trở lại, lại là dáng dấp cười mỉm chi như ban nãy, “Có cháo không?”

“Cháo? Có.”

“Ta đã đói bụng rồi.”

Cháo của Thiên Sơn quả nhiên có một hương vị riêng.

Chiếu theo lời của đệ tử Thiên Sơn nói, nước để nấu cháo lấy từ tuyết thủy ngay cạnh nơi Thiên Sơn tuyết liên mọc, mang theo vị ngọt tinh khiết của Thiên Sơn tuyết liên, vào miệng thanh thoát êm dịu, đúng là mỹ vị mà ở Trung Nguyên khó nếm được.

Phùng Cổ Đạo một hơi uống liền ba chén to mới thỏa mãn.

Chưởng môn Thiên Sơn biết trên cổ hăn có một vết thương, trên eo lưng có một vết thương, là thương nặng chưa lành, lại đặc biệt bảo người nấu một chén canh tuyết liên lộc nhưng nhân sâm để hăn bổ thân.

Nhưng cái bụng Phùng Cổ Đạo bị ba chén cháo lấp đầy, không còn chút chỗ trống nào, nhưng lại không đành lòng cô phụ ý tốt của hăn, đành phải từng thìa từng thìa nhỏ cà rề cà rề đưa vào miệng, trong lòng tự an ủi đợi chưởng môn Thiên Sơn rời khỏi là được giải thoát rồi.

Hết lần này tới lần khác chưởng môn Thiên Sơn sợ hăn tịch mịch, ngồi bên cạnh liên tục trò chuyện về cảnh sắc Thiên Sơn và phong tục dưới chân núi, khiến cho nước canh chui vào bụng Phùng Cổ Đạo càng lúc càng nhiều. Ngay khi hăn nhin không được muốn ăn ngay nói thật, một đệ tử Thiên Sơn vội vã chạy vào cửa, nói với chưởng môn Thiên Sơn, “Khởi bẩm chưởng môn, Ma giáo Âm Tôn cầu kiến.”

Cái thìa của Phùng Cổ Đạo ngừng lại giữa không trung.

Chưởng môn Thiên Sơn quay đầu hiếu kỳ nhìn hăn, “Minh Tôn, người xem...”

“Có lẽ hăn tới tìm ta. Nếu chưởng môn không ngại...”

“Đương nhiên không ngại.” Chưởng môn Thiên Sơn trước kia nghe nói Ma giáo song tôn không hợp nhau, còn sợ Viên Ngạo Sách là tới gây sự với Minh Tôn, như vậy địa chủ nơi này là hăn muốn bao che cũng khó, không

bao che cũng khó. Bây giờ nghe đương sự nói vậy, tự nhiên mừng rỡ biết thời biết thế nói, “Cho mời.”

Viên Ngạo Sách vào cửa, Phùng Cổ Đạo nhìn nhìn sau lưng hắc, “Một mình người?”

“Hắc không tiện tới.”

LỤC

“Không tiện tới?” Lòng hiếu kỳ của Phùng Cổ Đạo bị câu dẫn ra, chuyện gì có thể khiến Kỷ Vô Định ‘không tiện’ tới?

Viên Ngạo Sách ánh mắt lạnh lùng nhìn sang chưởng môn Thiên Sơn, ngay khi người ta đang âm thầm hồi tưởng xem mình có phải đã từng đắc tội với hắc hay không, ánh mắt lại dời đi. Hắc nói với Phùng Cổ Đạo, “Bạch đạo tại Khai Phong mời dự võ lâm đại hội.”

“Võ lâm đại hội?” Phùng Cổ Đạo cau mày. Có câu Tư Mã chiêu chi tâm người qua đường đều biết, bạch đạo võ lâm tụ tập ở Khai Phong muốn cái gì, trong lòng bọn họ đều biết rõ ràng, “Vẫn chưa chịu tuyệt vọng sao?” Trước kia là vì có Tiết Linh Bích âm thầm trợ quyền cho bọn hắc, cho nên bọn hắc không có gì để sợ, như vậy bây giờ... Không lẽ là Tiết Linh Bích lập lại trò cũ?”

Viên Ngạo Sách thấy mi đầu của hắc càng nhíu càng chặt, lạnh lùng nói, “Võ Đang Thiếu Lâm đã mời Huy Hoàng môn cùng tới chủ trì.”

...

Võ Đang Thiếu Lâm?

Phùng Cổ Đạo rốt cuộc đã biểu vì sao Kỷ Vô Định không tiện đến đây. Rất hiển nhiên, hiện tại tình thế đã nghiêm trọng tới nỗi trưởng lão Ma giáo

nội ứng tại Võ Đang cũng phải đi ra giả vờ làm kẻ địch với Ma giáo.

“Kỳ Vô Địch đồng ý?” Phùng Cổ Đạo khẽ cười nói.

Quen biết Kỳ Vô Địch tới nay, đây là lần đầu tiên hai người xa nhau lâu như vậy, trong lòng Viên Ngạo Sách đã khó chịu tới cực điểm, đối với lời trêu chọc của hắn tự nhiên sắc mặt cũng chẳng đẹp được bao nhiêu cho cam, “Nếu người biết nguyên nhân gây ra chuyện này, có muốn cười cũng cười không nổi đâu.”

“Nguyên nhân?” Phùng Cổ Đạo hỏi.

“Sư phụ ta trong vòng ba ngày liên tiếp hỏa thiêu sáu đại phái bạch đạo.”

Nụ cười của Phùng Cổ Đạo quả nhiên thu hồi, “Sư phụ người? Vậy sư phụ ta...”

Viên Ngạo Sách nhìn vào mắt hắn, nói từng chữ một, “Sư phụ ta nói, sư phụ người đã qua đời.”

“...” Phùng Cổ Đạo trong nháy mắt ghen ngào, trong óc trống rỗng.

“Người...” Viên Ngạo Sách thấy thân thể hắn lung lay sắp đổ, vô thức vươn tay muốn dìu, nhưng tức khắc, Phùng Cổ Đạo đã vững vàng trở lại.

Vì vậy bàn tay vươn ra cũng nhất thời sửa dìu thành vỗ.

Phùng Cổ Đạo bị hắn vỗ thì kinh ngạc.

Chưởng môn Thiên Sơn kể bên xen vào nói, “Minh Tôn thỉnh nén bi thương.” Kỳ thực nói đi cũng phải nói lại, phái Thiên Sơn coi như là danh môn chính phái, lẽ ra nên đứng bên bạch đạo. Chỉ là bọn hắn ở nơi xa xôi, cũng không qua lại với võ lâm Trung Nguyên, hiện tại Ma giáo song tôn lại ở ngay trước mắt, về mặt tình cảm đương nhiên lại thân thiết với Ma giáo hơn một chút.

“Đa tạ.” Phùng Cổ Đạo đạm nhiên đáp lại.

Chưởng môn Thiên Sơn cũng không để bụng. Một ngày làm thầy cả đời làm cha, biểu hiện của Phùng Cổ Đạo lúc này đúng là nhân chi thường tình.

Viên Ngạo Sách nhân cơ hội kéo chủ đề lại điểm chính, “Bạch đạo võ lâm muốn mượn lần võ lâm đại hội này tiêu diệt Ma giáo. Võ Đang Thiếu Lâm và Huy Hoàng môn còn chưa bày tỏ thái độ, Chung Vũ tuy có danh hiệu võ lâm minh chủ, nhưng đại đa số vẫn xem hắn là người của Huy Hoàng môn, cho nên bọn hắn hiện tại đều lấy Thanh Thành như thiên lôi sai đâu đánh đó.”

“Thanh Thành?” Phùng Cổ Đạo cúi đầu trầm tư.

Viên Ngạo Sách lại lạnh lùng liếc sang chưởng môn Thiên Sơn.

Chưởng môn Thiên Sơn rốt cuộc hậu tri hậu giác phát hiện, mình sở dĩ không vừa mắt hắn không phải do trước đó đắc tội, mà là bởi vì mình không thức thời ngồi thù lù một đồng hóng hớt. “Ta đột nhiên nhớ còn có hai đệ tử chưa dạy bảo, đi trước một bước. Minh Tôn Ám Tôn thỉnh tự nhiên.”

...

Còn có hai đệ tử chưa dạy bảo?

Cái cơ sứt sọc cái lý do thối nát gì đây?

Viên Ngạo Sách lạnh mặt nhìn hắn rời khỏi.

Xác định tiếng bước chân của hắn đã rời khỏi phạm vi nghe ngóng, Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói, “Lần này sư phụ và lão Ám Tôn chuẩn bị hợp tác xướng cái gì?”

Viên Ngạo Sách nhướng mi nói, “Người nghĩ xem?”

“Nếu như sư phụ ta đã chết, việc đầu tiên lão Âm Tôn làm là đem phần cầu ở Thiên Sơn phân thân.” Phùng Cổ Đạo nói, “Dù cho muốn tìm bạch đạo xả giận cũng tuyệt đối không gấp như vậy.”

Viên Ngạo Sách thờ ơ.

“Hắn sở dĩ gấp như vậy, bất quá là muốn đem tin tức sư phụ ta chết rải ra ngoài.” Phùng Cổ Đạo dừng một chút, đáy mắt hiện lên một vết tinh quang, “Phụ thân của Tiết Linh Bích thực sự chết trong tay sư phụ?” Với tính cách của sư phụ, nếu không phải do hắn làm sai trước, tuyệt đối sẽ không đem phương thức giả chết sợ đầu sợ đuôi này ra giải quyết vấn đề.

Viên Ngạo Sách dường như muốn cười, rồi lại nhin xuống, chậm rãi gật đầu.

Phùng Cổ Đạo thấy sắc mặt hắn thì biết chuyện xưa này nhất định không thể nào rung động tới tâm can.

“Sư phụ người nói, cuộc đời hắn chỉ làm hai chuyện tốt. Một chuyện là thu dưỡng người, một chuyện là thay một nữ tử nhỏ bé vô tội báo thù, giết hái hoa đạo tặc bức hại nàng.”

Phùng Cổ Đạo đỡ trán, “Hái hoa đạo tặc kia không trùng hợp là binh mã đại nguyên soái đó chứ?”

“Khi hắn y phục xốc xếch giết nữ nhân, vừa lúc sư phụ người muốn đi tìm người xả giận.” Viên Ngạo Sách trả lời lờ lờ ít ý nhiều, nhưng quá trình đã phi thường rõ ràng.

Phùng Cổ Đạo trấn định hỏi, “Nguyên nhân là gì?”

“Sư phụ người giết người xong mới phát hiện bị mình giết là binh mã đại nguyên soái, vì vậy sau khi đưa thi thể hắn trở về, thuận tiện điều tra những chuyện đã xảy ra.” Viên Ngạo Sách dừng một chút, cố gắng giữ nét lạnh

lùng, “Nữ tử kia là doanh kỹ*, tại thời điểm đặc thù đã lấy trộm một vật quan trọng mà nguyên soái tùy thân mang theo.”

*(Doanh kỹ: kỹ nữ chuyên hầu hạ người trong quân doanh)

“Tàng bảo đồ?” Phùng Cổ Đạo rốt cuộc cũng có thể xâu chuỗi mọi sự kiện lại.

Tiên hoàng vì kinh sợ Biên Cương vương đang rục rịch nên làm ra một phần tàng bảo đồ giả. Nơi dừng chân Bể Nghề sơn của Ma giáo xưa nay nổi danh thần bí quý quyết vinh hạnh trở thành tàng bảo địa. Hoàng thượng vì để tàng bảo đồ an toàn, đặc biệt đem nó giao cho binh mã đại nguyên soái mà mình tín nhiệm nhất, rời xa kinh thành. Ai ngờ trên đời không có bức tường nào không lọt gió, hoàng thượng tự cho mình là cao minh cũng không cao minh hơn tai mắt của Biên Cương vương. Biên Cương vương sau khi biết được, đương nhiên trăm phương nghìn kế phái người đi trộm.

Vì vậy mới có một màn thiếu niên Tiết Linh Bích nhìn thấy phụ thân mình cùng một nữ tử phiên vân phúc vũ, điên loạn đảo phương trong trường. Sau đó binh mã đại nguyên soái phát hiện tàng bảo đồ bị mất, lại không dám để lộ ra, đành phải để y phục xốc xếch chạy ra quân doanh truy bắt, vậy mà thiên ý trêu người, vừa vặn bị lão Minh Tôn cả đời chỉ làm hai chuyện tốt giết chết tại chỗ.

Đối với đoạn lịch sử đáng để người ta nghe xong há mồm này, Phùng Cổ Đạo và Viên Ngạo Sách đều không còn gì để nói.

Phùng Cổ Đạo hồi lâu mới nói, “Vậy sư phụ có dặn dò gì không?”

Viên Ngạo Sách nói, “Có.”

“Chuyện gì?”

“Sư phụ người đã chết, tiết thanh minh hàng năm nhớ dâng hương.”

Phùng Cổ Đạo cười khỗ. Cũng chỉ có sư phụ hăn trời sinh tính tình hào hiệp, mới có thể nói ra câu xúi quẩy bảo mình hằng năm dâng hương như vậy. Có câu biết con không ai bằng cha. Hăn từ nhỏ đã cùng sư phụ tình như phụ tử, mặc dù không ở bên cạnh, hăn cũng có thể từ ngôn hành cử chỉ của hăn mà đoán ra được tâm tình biến hóa như trăng từng tháng kia. Nếu không, với tính tình của sư phụ e rằng không chỉ không giả chết trốn tránh, còn có thể chủ động tới hầu phủ, đem Tiết Linh Bích đánh tới nổi hoàn toàn không còn sức lực nói ra hai chữ báo thù mới thôi.

“Người chuẩn bị bao giờ động thủ?” Viên Ngạo Sách thấy hăn một mực trầm mặc cười trộm, nhin không được mở miệng hỏi thúc.

Phùng Cổ Đạo lảo liên nhìn khắp nơi, “Người gấp lắm sao?”

...

Nói nhảm!

Nghĩ đến tình cảnh lúc xa nhau Kỷ Vô Định gào khóc cứ như trời sắp sập, cho dù là giả vờ cũng khiến hăn tâm thần không yên.

Viên Ngạo Sách nhất thời cảm thấy khuôn mặt trước mắt thật sự là đáng đánh muốn chết, “Hay là người hy vọng Ma giáo chỉ cần một Minh Tôn là đủ rồi.”

“Đây là uy hiếp.” Phùng Cổ Đạo bất mãn.

Viên Ngạo Sách cười lạnh, “Vậy thì sao nào?”

Nam tử đang dục cầu bất mãn* luôn luôn dễ xúc động. Phùng Cổ Đạo thức thời nói, “Ta đồng ý.” Hăn dừng một chút, lại thở dài nói, “Những môn phái bị thiêu hiện tại nhất định vui muốn chết.” Nếu bị thiệt hại nghiêm trọng, như vậy yêu cầu Ma giáo bồi thường là đương nhiên. Chí ít hiện giờ, Ma giáo đã thành một miếng bánh lớn trong mắt bọn hăn, có thể

mặc kệ cho người ta xâu xé —— Nhưng thế sự há có thể luôn theo ý người?

*(dục cầu bất mãn: ý trong trường hợp này là nóng lòng muốn làm xong việc, nếu như không thành công sẽ dùng một thái độ tiêu cực để cân đối tâm lý.)

Nếu không có nắm chắc, làm sao lão Âm Tôn dám chọc cho thiên hạ bạch đạo nhiều người tức giận?

Viên Ngạo Sách hừ lạnh nói, “Cũng chỉ vui vẻ được một hồi.”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói, “Hiếm khi bọn hăn vui vẻ như vậy, không bằng tiếp tục để bọn hăn vui thêm một lúc nữa đi ha?”

Viên Ngạo Sách híp mắt lại, “Ta nghĩ, ta rất sung sướng để Bể Nghề sơn bị đánh một lần nữa.”

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Trách không được câu cửa miệng của các cụ hay nói, nữ nhi giả ra ngoài như bát nước đổ đi...”

Chữ ‘đi’ chưa ra, kiếm của Viên Ngạo Sách đã xuất...

.

Từ Thiên Sơn tới Khai Phong, đường dài đằng đẵng, thế nhưng Phùng Cổ Đạo rất nhàn nhã, bởi vì hăn nằm dài cả một đường.

“Phu xe, nếu đánh xe mệt, nhớ tìm chỗ nghỉ ngơi một chút.” Phùng Cổ Đạo dựa vào gối mềm, chuẩn bị nâng chén ấm trà... Xe chấn động thật mạnh, nước trà bắn ra, tưới ướt một mảng y phục của hăn.

Phùng Cổ Đạo mặt không biểu tình mà lau sạch, vuốt vết thương hai bên thắt lưng, không sợ chết nói tiếp, “Phu xe, đánh xe cho đàn hoàng, lát nữa ta thưởng cho người một cái màn thầu.”

Xe lại chấn một cái thật mạnh.

...

Viên Ngạo Sách cầm roi ngựa, cầm giận nghĩ, nếu không phải sợ tên kia chậm chạp kéo dài thời gian, mình đã bỏ rơi hăn cho hăn tới Khai Phong một mình rồi!

Nghĩ nghĩ, hăn nhin không được lại dùng roi cuốn lấy một hòn đá, ném vào đường mà bánh xe sắp đi tới.

Sau đó, lại vang lên một tiếng ‘đông’.

Bị xốc khiến cho hai bên sườn đau điếng, Phùng Cổ Đạo vừa âm thầm mắng Viên Ngạo Sách té tát, vừa không thể ức chế mà nhớ tới Tiết Linh Bích. Có đối lập, hăn mới biết được quân tử động khẩu bất động thủ là phong độ hiếm có cỡ nào!

.

Thành Khai Phong dạo này rất náo nhiệt, náo nhiệt tới tấp.

Nhưng tri phủ thành Khai Phong lại rất thống khổ, thống khổ chịu không nổi. Từ khi Lăng Vân đạo trưởng, Từ Ân đại sư nào đó thường xuyên tới tìm hăn uống trà, cuộc sống của hăn ngoại trừ uống trà chính là uống trà. Tuy rằng mỗi lần bọn họ chỉ tới nửa ngày. Nhưng hết lần này tới lần khác lại là đi riêng! Một người buổi sáng, một người buổi chiều, rất ăn ý.

Hăn cũng từng nỗ lực uyển chuyển cự tuyệt bọn họ vào cửa, nhưng luôn luôn lúc quay người lại, thì thấy bọn họ cười tùm tùm đứng ngay sau lưng, hướng hăn gật đầu thăm hỏi.

“Tri phủ đại nhân.” Lăng Vân đạo trưởng vươn tay, quơ quơ trước mặt hăn, giống như triệu hồi ba hồn bảy phách đang đi lạc vào cõi thần tiên của

hắn.

“Ân ân. Đạo trưởng, ta đang nghe.” Tri phủ vỗ vỗ mặt mình, nỗ lực vực dậy tinh thần.

“Vậy quan điểm của tri phủ đại nhân đối với việc này là...”

“Quan điểm? Nga, quan điểm.” Tri phủ thâm trầm nói, “Quan điểm thì có, nhưng mà nhiều quá, phỏng chừng ba ngày ba đêm cũng nói không xong, cho nên không nói tốt hơn.”

Lăng Vân đạo trưởng mỉm cười vuốt râu nói, “Vô phương, bản đạo sẵn sàng lắng nghe.”

“Nhưng mà bản quan không muốn nói.” Tri phủ bày ra biểu tình không nói người làm gì được ta. Võ Đang gia đại nghiệp đại, hắn cũng không tin người này thực sự dám làm gì một mệnh quan triều đình là hắn!

Lăng Vân đạo trưởng nói, “Đã vậy, thỉnh tri phủ đại nhân có thể thận trọng suy xét quan điểm của bản đạo, thu lại những quan binh canh giữ bên ngoài khách ***.”

Nhắc tới việc này, tri phủ càng thêm đau đầu. Dựa theo ý của hắn, những ân ân oán oán của bọn giang hồ này thì quan phủ không nên nhúng tay, cứ mặc bọn hắn hắc bạch bạch hắc mà gây nhau đi thôi, nhưng hai ngày trước hắn lại nhận được thư của Tuyết Y Hầu, trong thư bảo hắn nghiêm ngặt để ý kỹ nhất cử nhất động của bạch đạo.

Tuy rằng lần trước Tuyết Y Hầu tới thì huyền não, đi thì lặng lẽ, có đầu không đuôi, nhưng người ta là Hầu gia, là sủng thần của đương kim hoàng thượng, hắn có mọc thêm hai cái đầu cũng không dám đắc tội, cho nên không tình nguyện thì không tình nguyện, làm thì vẫn phải làm.

Cho nên hắn phải lần nữa lấy ra cái lý do sút sẹo tới không thể sút sẹo hơn kia ra trả lời, “Đạo trưởng, họn hắn thực sự không canh phòng chỗ đó, bọn hắn chỉ là trùng hợp tuần tra chỗ đó... rồi mỗi chân nên không muốn đi mà thôi.”

Phùng Cổ Đạo: Lặng nhìn bạch đạo, ra biện pháp hay.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Viện Thủ Hữu Lý [3]

THẤT

Xa luân chiến của Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trượng vẫn không có hiệu quả.

Tri phủ tuy mệt, nhưng vẫn kiên trì giữ vững trận tuyến cuối cùng.

Cho đến một ngày nọ, Khai Phong phủ hỗn loạn bỗng nhiên lặng ngắt như tờ.

Bách tính sống ở Khai Phong phủ rất lạ lẫm nhìn những bách tính khác trên đường phố —— Vậy mà lại không có lấy một người giang hồ?

Một chiếc mã xa chậm rãi từ cổng Tây tiến vào.

Đánh xe là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, mày kiếm mắt sáng, dung mạo anh tuấn, nhưng bản mặt xụ một đồng giống như ai đó nợ hần ba năm bảy vạn vậy.

Mã xa dừng lại trước một tòa nhà lớn.

Thanh niên đánh xe nọ vút roi ngựa, trực tiếp nhảy qua tường vây của tòa nhà, tiến vào.

Qua một lúc, cửa thùng xe mới chậm rãi mở ra.

Lại một thanh niên.

Đồng dạng khoảng hai mươi tuổi, tú nhũ tư văn. Động tác xuống xe của hắn rất chậm, thân thể gượng thẳng. Thật vất vả mới nhảy xuống xe, khiến người qua đường nán lại xung quanh đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi hắn xuống xe thì không vội vào cửa, mà là hướng những người qua đường ôm quyền mỉm cười nói, “Chê cười chê cười.”

Có người hiểu chuyện nhìn không được hỏi, “Vị công tử này cũng là người trong giang hồ sao?”

Thanh niên cười lắc đầu, “Chê cười chê cười.”

Người hiểu chuyện thấy hắn lắc đầu, cho rằng hắn phủ nhận, tiện thể nói, “Vậy công tử phải cẩn thận, nghe nói trong tòa nhà này đều là ma đầu dừng chân.”

Thanh niên lại cười đáp, “Ta biết. Bọn họ là thủ hạ của ta mà.”

“...”

Người qua đường thoáng chốc chạy không còn một mống.

Thanh niên chậm rãi nhắc chân, đi đến cửa chính.

Cửa cót két một tiếng rồi mở ra, một bố y lão giả nhìn thấy thanh niên liền cung kính hành lễ, “Minh Tôn.”

Phùng Cổ Đạo cười híp cả mắt, nói, “Từ biệt ở Phượng Hoàng sơn, chúng ta đúng là đã lâu không gặp a, sư phụ.”

Bố y lão giả khom người đáp, “Thuộc hạ không dám.”

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Ta vẫn thích Mặc Cư trưởng lão ở Phượng Hoàng sơn há mồm ngậm miệng thì mắng ta nhãi ranh kia hơn.”

Mạc Cư cười khỗ, “Những lời này đều là lão Minh Tôn dạy ta nói.”

Phùng Cổ Đạo vỗ vỗ vai ông, “Ta đâu có trách gì người.”

Mạc Cư vừa định thở phào một hơi, chợt nghe hần chậm rãi nói, “Sư phụ.”

“...”

Sớm biết Minh Tôn thù dai như vậy, lúc trước ông nên suy xét trước khi mắng.

“Bất quá nói thật ra, diễn kỹ của người không tồi.” Phùng Cổ Đạo rốt cuộc cũng rào bước đi vào cửa.

Mạc Cư trở tay đóng cửa lại, bất đắc dĩ nói, “Trước khi tới Phượng Hoàng sơn, lão Minh Tôn từng đốc thúc ta luyện tập rất lâu.”

“Luyện tập với sư phụ ta?” Phùng Cổ Đạo bất ngờ.

“Không.” Khóe miệng Mạc Cư giật giật, nhưng lại không nói tiếp.

Phùng Cổ Đạo mỉm cười hỏi, “Không lẽ là luyện tập với bức họa của ta?”

Mạc Cư nhìn đất.

“Sư phụ ta hiện giờ ở đâu?”

Mạc Cư nói, “Hình như ở vùng Giang Nam.”

“Tốt.” Phùng Cổ Đạo vừa đi vào vừa nói, “Đem tin tức này truyền tới Tuyệt Y Hầu phủ.”

“Cái gì?” Mạc Cư khẩn trương nói, “Trăm triệu không thể.” Ông nhất thời nghĩ ra một bụng lời khuyên can, lại nghe Phùng Cổ Đạo chậm rãi nói,

“Vậy thì thôi.”

Mạc Cư: “...”

Hai người một đường tiến vào thư phòng.

Trong thư phòng đã có ba người ngồi.

Viên Ngạo Sách mặt lạnh, Hoa Tượng đội hoa, Đoan Mộc Hồi Xuân uống trà.

Hoa Tượng và Đoan Mộc Hồi Xuân thấy Phùng Cổ Đạo tiến vào, đều đứng dậy nghênh đón, chỉ duy độc Viên Ngạo Sách còn ngồi một chỗ không nhúc nhích.

Ánh mắt Hoa Tượng dời qua chuyển lại giữa Viên Ngạo Sách và Phùng Cổ Đạo, nói, “Thoạt nhìn, hành trình của Minh Tôn và Âm Tôn khá là khoái trá.”

Phùng Cổ Đạo cười tủm tỉm ngồi xuống nói, “Đương nhiên là khoái trá. Có Âm Tôn một đường đánh xe hộ tống.”

Viên Ngạo Sách lạnh lùng nói, “Ta xem như chuyển xác.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Lẽ ra ngươi nên chém sâu thêm vài tấc nữa.”

Mạc Cư giật mình kêu ra tiếng, “Âm Tôn chém Minh Tôn bị thương?”

Viên Ngạo Sách dùng một loại ánh mắt hà tất ngạc nhiên mà liếc ông, “Hồi trước hẳn từng đập gãy một chân ta.”

Mạc Cư nói, “Nhưng mà lúc đó Minh Tôn còn nhỏ.”

Phùng Cổ Đạo chống cằm, phụ họa, “Không sai, lúc đó ta còn nhỏ, dễ xúc động.”

Viên Ngạo Sách mặt không biểu tình nói, “Ta chém người là đã trải qua suy nghĩ kỹ càng.”

Hoa Tượng cười nói, “Nếu vậy, lẽ ra Âm Tôn chiếm thượng phong mới đúng, tại sao...” Trông dáng vẻ giống như ăn thiệt thòi nhiều lắm.

Ánh mắt Viên Ngạo Sách đột nhiên trở nên ác liệt.

Những người khác đều thức thối mà nhìn về phía Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo tươi cười khả súc nói, “Không có gì. Chỉ là ngày hôm qua sau khi ta vào khách ***, bảo *** tiểu nhị mang hai cái bánh bao ra chuồng ngựa, dặn hăn đem một cái cho phu xe ăn, một cái cho ngựa ăn mà thôi.”

Phanh.

Chung trà trong tay Viên Ngạo Sách vỡ nát.

Hoa Tượng nhìn bên váy bị ướt của mình, khóe miệng khê giật, “Chung trà đó là của ta.”

Viên Ngạo Sách lạnh lùng quét mắt liếc nàng.

“... Không sao.”

Đoan Mộc Hồi Xuân từ nãy tới giờ vẫn không nói chen vào, hiện giờ mới có cơ hội, “Mấy ngày nay bạch đạo liên tục có hành động, nếu không nhờ quan phủ nghiêm mật quan sát nhất cử nhất động của bọn hăn, chỉ sợ đã sớm tìm tới cửa.” Lại nói tiếp, mấy ngày nay hăn hơi bị khó sống.

Phụ thân hăn bán đứng bạch đạo âm thầm cấu kết với Lam Diễm minh, mà hăn thì phản bạch đảo trắng trộn gia nhập Ma giáo... Đối với bạch đạo mà nói, trình độ tai họa của hăn đã vượt qua Phùng Cổ Đạo, xếp hạng nhất rồi.

Viên Ngạo Sách nhúu mày hỏi, “Quan phủ? Bọn hăn lại nhúng tay sao?”

Nhắc tới chuyện này thì lại có khá nhiều ả ỷ.

Tất cả ánh mắt hội tụ đến trên người Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo bình tĩnh nói, “Tri phủ quả nhiên trượng nghĩa.”

“Chỉ e trượng nghĩa là một người khác.” Viên Ngạo Sách thản nhiên nói.

“Không sai. Kỷ môn chủ cũng rất trượng nghĩa.” Phùng Cổ Đạo cố ý giải thích sai.

Viên Ngạo Sách liếc hăn một cái, hai người trao đổi ánh mắt hiểu mà không nói.

Hoa Tượng nói, “Có điều quan phủ chỉ có thể làm dáng mà thôi, nếu võ lâm bạch đạo thật sự động thủ...” Nàng xòe tay, nhún vai bất đắc dĩ.

Phùng Cổ Đạo nói, “Nếu muốn động thủ, chúng ta phụng bồi tới cùng thì có sao đâu?”

Mạc Cư lo lắng nói, “Nhưng lúc trước bởi vì bọn người Lô trưởng lão phản bội, chúng ta hiện tại đã tổn thất phân nửa Ma giáo giáo chúng. Nếu như cùng bạch đạo lấy cứng đối cứng, sợ là không chiếm được phần lợi nào.” Ông nói khá là hàm súc.

Phùng Cổ Đạo đáp, “Nếu đem bạch đạo bện thành một sợi thừng, chúng ta đương nhiên cầm chắc thua cuộc, nhưng mà, cát vụn làm sao có thể biến thành sợi thừng được chứ?”

Ánh mắt Mạc Cư sáng lên, “Ý của Minh Tôn là?”

“Tĩnh quan kỳ biến*.” Phùng Cổ Đạo ngửa không chịu nổi, muốn chà lên vết thương trên lưng.

*(tĩnh quan kỳ biến: duy trì tư thái điệu thấp, cẩn thận quan sát hành động của người khác để gom góp tài nguyên, chờ thời cơ ra quyết định)

Đoan Mộc Hồi Xuân nói, “E rằng ngày hôm nay sẽ có động tĩnh. Bọn hã đã sớm nhận được tin tức Minh Tôn và Âm Tôn vào thành, lúc này án binh bất động, sợ là đang toan tính cho hồi kết.”

Phùng Cổ Đạo khí định thần nhàn, “Có Huy Hoàng môn và Võ Đang, chỉ ít bọn hã không có cơ hội lớn để dùng ám chiêu.”

Nếu dùng ám chiêu thì rất tốt.

Bạch đạo võ lâm dù có đề phòng Kỳ Vô Định, cũng sẽ không đề phòng Lăng Vân đạo trưởng, đến lúc đó bọn họ biết người biết ta, còn có thể dùng chiêu gây ông đập lưng ông.

Bất quá xem tình thế hiện nay, bọn hã còn chưa dám công khai qua mặt Kỳ Vô Định, dù sao dưới tay hã còn có một Chung Vũ với danh hiệu võ lâm minh chủ. Chỉ e lúc trước bọn hã khẳng khẳng muốn chọn minh chủ, tuyệt đối không nghĩ tới sẽ có thời khắc mua dây buộc mình như ngày hôm nay.

Phùng Cổ Đạo nghĩ như vậy, nhất thời cảm thấy tâm tình sáng khoái không gì sánh được.

Mạc Cư đột nhiên nói, “Sợ thì chỉ sợ, bọn hã minh tu sạn đạo, ám độ trần thương*.”

*(dùng hành động rõ ràng ai cũng thấy được để mê hoặc đối phương, sau lưng thì âm thầm tiến hành dự tính của mình)

Đoan Mộc Hồi Xuân hỏi, “Mạc trưởng lão sợ bọn hã sẽ một bên giữ chân chúng ta, một bên phái người đánh Bể Nghề sơn?”

“Đúng thế.”

Hoa Tượng nói, “Bể Nghê sơn có Giả Tường rồi. Tuy hãn rất nhàm chán, nhưng giữ cửa thì không thành vấn đề.”

Đoan Mộc Hồi Xuân gật đầu nói, “Lúc này tám phần mười tinh anh bạch đạo đều ở Khai Phong, nếu muốn chia nhân thủ đánh Bể Nghê sơn, chỉ sợ lòng có dư mà lực không đủ.”

Mạc Cư suy nghĩ một chút, cảm thấy có đạo lý, bấy giờ mới yên tâm.

Lúc này, có phó dịch ngoài cửa nói, “Huy Hoàng môn Kỷ môn chủ cầu kiến.”

Hãn vừa dứt lời, thân ảnh của Viên Ngạo Sách đã không thấy tăm hơi.

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Thỏ động dục đều chạy rất nhanh.”

Hoa Tượng đột nhiên thốt lên, “Không bằng chúng ta đoán thử đi, lát nữa bọn họ vào đây với tư thế gì?”

“...”

“A Sách, người xem người ta gầy nhiều như vậy, cũng tại vì không thấy người, ăn không vô.” Thanh âm của Kỷ Vô Dịch truyền tới từ rất xa.

“Như vậy gọi là gầy?”

“... Gầy đến một mức nào đó sẽ thành phù thũng.” Kỷ Vô Dịch kiên trì quan điểm của mình.

Viên Ngạo Sách không nói gì.

Hai người một trước một sau vào nhà, lại phát hiện tất cả mọi người đều mang biểu tình thất vọng.

Hoa Tượng lên tiếng đầu tiên, “Tại sao không phải bế vào chứ hả?”

Viên Ngạo Sách: “...”

Phùng Cổ Đạo vuốt cằm nói, “Vác vào cũng không sai.”

Mạc Cư gật đầu.

Đoan Mộc Hồi Xuân thì lại không có phản ứng gì. Bởi vì hắn không tham gia trò chơi giải đố này, đối với Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định, trong lòng hắn có một bậc thềm không thể bước qua.

Kỷ Vô Định đảo mắt hỏi, “Tiền cược của các người là gì?”

Hoa Tượng thấy hắn hoạt bát lanh lợi như vậy, thu hồi tâm tình thất lạc đáp, “Cược cơm tối.”

“Ai thua người đó mời khách hả?” Kỷ Vô Định hứng thú thiếu thiếu.

“Không, ai thắng người đó xuống bếp.”

...

Kỷ Vô Định chỉ nghĩ một lần đã hiểu ra chỗ ảo diệu của kiểu cược này, hưng phấn nói, “Không bằng cược thêm một ván đi?”

Hoa Tượng hỏi, “Cược cái gì?”

“Cược...” Kỷ Vô Định mỉm cười nói, “Bạch đạo sẽ xuất chiêu gì?”

Hoa Tượng nhìn về phía Phùng Cổ Đạo.

Hắn cười mà không nói. Với tính cách của Kỷ Vô Định, nếu không đồng ý, thì đừng có mơ lấy được nửa điểm tin tức từ trong miệng hắn.

Hoa Tượng được cổ vũ, lập tức trả lời, “Chơi luôn.”

Kỷ Vô Định nhìn Phùng Cổ Đạo, “Người sẽ tham gia chứ?”

Gương mặt đang mang nụ cười mỉm của Phùng Cổ Đạo lập tức thống khổ mà nhíu lại, nói, “Bị A Sách làm bị thương thắt lưng rồi... Không tiện.” Hắn nói rồi còn cố ý ái muội mà ném cho Viên Ngạo Sách một cái ‘liếc yêu’.

“...”

Viên Ngạo Sách thấy Kỷ Vô Định quay đầu lại, đang định giải thích, chợt thấy hắn vỗ vai mình nói, “Làm tốt lắm!”

“...” Hắn thiếu chút nữa đã quên, Kỷ Vô Định là không thể suy xét theo lẽ thường.

BÁT

Phùng Cổ Đạo mỉm cười hỏi, “Như vậy, bạch đạo sẽ xuất chiêu gì?” Hắn kéo dài trường âm, không đề cập tới việc thêm mình vào ván cược.

Kỷ Vô Định cười tủm tỉm nhìn hắn nói, “Đánh cược phải nhiều người mới vui.”

Con mắt Phùng Cổ Đạo đảo qua chư vị Ma giáo trưởng lão trong thư phòng, lại cười nói, “Nói có lý. Xin mời các trưởng lão cùng cược một ván với Kỷ môn chủ.” Hắn nhìn bọn họ, trên mặt vẫn in một nụ cười, nhưng miệng lại không cho thương lượng.

Đoan Mộc Hồi Xuân rất rõ ràng uy lực của Kỷ Vô Định, nhưng hắn làm Ma giáo trưởng lão tư cách còn thấp, lại là Phùng Cổ Đạo tự mình lên tiếng, tự nhiên không thể phản bác được.

Hoa Tượng ước gì có người vào cuộc, đương nhiên sẽ không phản bác.

Về phần Mạc Cư, ông thấy không ai phản bác, đương nhiên cũng sẽ không tiện phản bác.

Kỷ Vô Địch hỏi, “VẬY ĐẶT CƯỢC CÁI GÌ?”

Phùng Cổ Đạo hào sảng nói, “Kỷ môn chủ cứ nói thẳng.”

Kỷ Vô Địch cúi đầu oán giận đáp, “Ta với A Sách còn chưa thành thân.”

...

Ở đây ngoại trừ Phùng Cổ Đạo và Viên Ngạo Sách, những người khác đều ghen lời.

Phùng Cổ Đạo trong trầm mặc lại mang theo một tia hả hê.

Viên Ngạo Sách thì lại bởi vì quá hiểu mà trầm mặc.

Kỷ Vô Địch giơ hai ngón cái đối diện với nhau, “Ta muốn thành thân với A Sách.”

Phùng Cổ Đạo ẩn ý liếc nhìn Viên Ngạo Sách, sau đó nhú mày đáp, “Chuyện này e rằng không phải do ta làm chủ.”

“A Sách không phải đã nói giáo vụ đều do người phụ trách đó sao?” Kỷ Vô Địch ngây ngô chớp chớp mắt.

Viên Ngạo Sách rốt cuộc nhin không được phải lên tiếng, từ trong thanh âm của hắn, có thể nghe ra mùi liều mạng nhẫn nại và áp lực, “Kỷ, Vô, Địch.”

“A Sách.” Kỷ Vô Địch ngu ngơ quay đầu lại, “Ta nhất định phải cho người danh phận. Như vậy người mới có thể yên lòng ở lại Huy Hoàng môn, không cần nơi nơi phải sống dè dặt từng li từng tí như vậy.”

“Ta nơi nơi phải sống dè dặt từng li từng tí hồi nào?” Viên Ngạo Sách cắn răng hỏi.

Trong mắt Phùng Cổ Đạo hiện lên một mặt tinh quang, thản nhiên nói, “Hắn là Ma giáo Âm Tôn, dù có ở rể, cũng không thể bỏ đi thân phận ở nhà mẹ đẻ của hắn.”

...

Cái gì gọi là thân phận ở nhà mẹ đẻ?

Viên Ngạo Sách trừng hắn.

“Nhưng mà ta muốn cho hắn một thân phận quang minh chính đại cơ.”
Kỷ Vô Định thở dài, “Đáng tiếc A Sách không thể nổi dõi tông đường, nếu không ta cũng không cần phiền não như thế rồi.”

Viên Ngạo Sách lần này không phải cắn răng, mà là nghiến răng, “Nổi dõi tông đường?”

“A Sách, ta sẽ không vì một điểm khiếm khuyết mà làm khó dễ người, người không cần quá áy náy.”

Phùng Cổ Đạo thấy sắc mặt của Viên Ngạo Sách càng lúc càng đen, vội ho một tiếng, nói sang chuyện khác, “Không bằng, chúng ta đoán thử bạch đạo xuất chiêu nào được không?”

Kỷ Vô Định hưng phấn, tạm thời bỏ qua chủ đề đang nói, nhìn Đoàn Mộc Hồi Xuân, “Xuân Xuân, người trước đi.”

...

Nghe Kỷ Vô Định gọi tên người khác thân thiết cực kỳ như vậy hắn lẽ ra nên tức giận, nhưng khi Viên Ngạo Sách thấy biểu tình giống như vừa mới

ăn ba cân cám lợn* của Đoan Mộc Hồi Xuân, cơn giận đó biến thành đồng tình.

*(chỗ này nguyên văn là sừu thủy, là một loại thức ăn cho heo, từ nước lèo và đồ ăn ôi thiu biến chất = += nhưng mà ta dờ chừng không thích để nguyên văn nha, nên đổi một tí)

May là Đoan Mộc Hồi Xuân có thể nắm bắt tình tự như thường, đảo mắt đã khôi phục bình tĩnh, nghiêm mặt nói, “Chiêu số của bạch đạo không ngoài các loại...”

Hoa Tượng ngắt lời, “Nói tiết kiệm chút, ở đây còn có hai.” Nàng chỉ vào mình và Mạc Cư.

Đoan Mộc Hồi Xuân mỉm cười nói với nàng, “Đã vậy, chi bằng Hoa trưởng lão nói trước đi?”

Hoa Tượng cũng không khách khí, vắn vắn thắt lưng nói, “Bạch đạo am hiểu nhất bất quá là hai chữ.” Nàng cố ý dừng lại, nhưng không thấy ai cố động, đành phải tự biên tự diễn nói tiếp, “Chửi bới.”

Mi đầu Phùng Cổ Đạo nhướng lên, mỉm cười không nói.

Kỷ Vô Định rướn thắt lưng, rúc nửa người vào lòng Viên Ngạo Sách hỏi, “Lẽ nào sư phụ của A Sách thiêu nhiều đại môn phái như vậy là giả?”

Viên Ngạo Sách vỗ nhẹ đầu hấn.

“Không phải giả, nhưng nhất định sẽ thêm mắm thêm muối.” Hoa Tượng nói, “Một phần biến mười phần, mười phần biến trăm phần. Như thế mới có thể khơi gợi mọi người mang mối thù chung, hận thù sôi sục.”

Kỷ Vô Định nói, “Nhưng ta nghĩ, không cần thêm mắm thêm muối nữa.”

Gương mặt Hoa Tượng nhất thời suy sụp, “Ta đã đoán sai ư?”

“Không.” Một chữ này của Kỳ Vô Định khiến mắt nàng sáng lên, nhưng hần rất nhanh đã nói tiếp, “Người chỉ không đánh được tí nào mà thôi.”

Hoa Tượng: “...” Nàng thà nghe hần nói nàng sai còn hơn.

Mạc Cư thấy những người khác đều quay đầu nhìn ông, suy nghĩ một chút, lên tiếng nói ra suy đoán mà ông vừa cân nhắc, “Chẳng lẽ bọn hần chuẩn bị bố trí bẫy rập, đem chúng ta một lưới bắt hết?” ?

Kỳ Vô Định khiêm tốn thỉnh giáo, “Phải bố trí bẫy rập thế nào mới có thể đem Ma giáo một lưới bắt hết?”

...

Mạc Cư nhìn hần.

Hần cũng nhìn Mạc Cư.

Một lát, Mạc Cư trầm mặt xuống, “Chẳng lẽ Kỳ môn chủ cũng có ý này?”

Kỳ Vô Định nói, “Không, ta chỉ hiếu kỳ tại sao lại có người có suy nghĩ kỳ lạ đến tình cảnh này.”

Mạc Cư: “...”

“Hơn nữa hần là Ma giáo trưởng lão.”

“...” Mạc Cư nhìn về phía Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo lặng lẽ thở dài.

Mạc Cư xấu hổ cúi đầu.

Kỳ Vô Định nhìn về phía Đoan Mộc Hồi Xuân, “Xuân Xuân, vẫn là người trông có vẻ đáng tin!” Tuy rằng chỉ là ‘trông có vẻ’.

Trên mặt Hoa Tượng và Mạc Cư đều có chút mất tự nhiên.

Đoan Mộc Hồi Xuân đối với lời ca ngợi của hân tử trước đến nay là có thể không nghe thì không nghe, lúc không thể không nghe thì cố gắng hiểu ngược, cho nên mặt không biểu tình đáp, “Nếu Kỳ môn chủ đã xuất hiện ở đây, nói vậy bạch đạo lần này là chuẩn bị quang minh mà đến.” Nếu là lén lút đến, đầu tiên phải đề phòng là Kỳ Vô Định. Hân tuyệt đối sẽ không đến đây chơi trắng trợn như vậy.

Trên mặt Kỳ Vô Định lộ ra một nụ cười cổ vũ.

“Bạch đạo chuẩn bị liên kết với nhau, chính diện khiêu chiến Ma giáo?”
Đoan Mộc Hồi Xuân trầm giọng hỏi.

Kỳ Vô Định cười tươi như hoa, “Dính rồi.”

Mạc Cư nói, “Liên kết với nhau? Lẽ nào muốn đánh Ma giáo.”

Kỳ Vô Định hiểu kỳ nhìn ông, “Tại sao chuyện vốn rất dính dáng qua lời người lại lệch xa vạn dặm vậy?”

Mạc Cư nghĩ ông vừa rồi vẫn nên cúi đầu tự hổ thẹn thì hơn.

Phùng Cổ Đạo giải vây, “Xem ra bạch đạo chuẩn bị tới cửa đòi giải thích.”

Kỳ Vô Định nhìn hân, “Người thực sự không tham gia đánh cược?”

“Coi như hòa đi.”

“Tại sao?” Kỳ Vô Định mang biểu tình ta nguyện ý cho người cơ hội thắng một lần.

“Bởi vì ta đột nhiên nhớ tới,” Phùng Cổ Đạo thở dài, “Lúc bắt đầu chỉ thảo luận người thắng thì sẽ thế nào, nhưng quên nói Ma giáo thắng thì sẽ

thế nào.”

Kỷ Vô Định không có thành ý mà thở dài ngay sau đó, “VẬY ĐÚNG LÀ RẤT ĐÁNG TIẾC RỒI.”

“VẬY TA CÓ THỂ CHUỘC ẨM TÔN CỦA GIÁO TA VỀ KHÔNG?” Phùng Cổ Đạo trêu tức mà nhìn Viên Ngạo Sách vừa hồi phục chưa bao lâu, lại thoáng cái đen mặt trở lại.

“KHÔNG THỂ.” Kỷ Vô Định trả lời như đinh đóng cột.

Phùng Cổ Đạo cũng không khó chịu, khí định thần nhàn hỏi thăm, “LÝ DO LÀ?”

“TA CÀNG CẦN HƠN NGƯỜI.”

...

Quả nhiên là một lý do rất cường đại.

Huống chi hẳn biết rõ cái cần của người kia là ở phương diện nào.

Phùng Cổ Đạo thức thời im lặng.

Viên Ngạo Sách trong lòng có vài phần cảm động, nắm lấy bàn tay Kỷ Vô Định xiết thật chặt.

Kỷ Vô Định quay đầu nói, “A Sách, người yên tâm, tuy người không thể nổi dôi tông đường cho ta, ta cũng không thể khai chi tán diệt cho người. Thế nhưng người sống trên đời luôn phải ôm hoang tưởng tốt đẹp, ta sẽ tiếp tục nỗ lực về phương hướng đó. Cho nên người nghìn vạn lần không nên bỏ cuộc!”

“...” Viên Ngạo Sách cảm nhận được ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Hoa Tượng và Mạc Cư, trầm mặc nghĩ thầm: Hồi nãy hẳn cảm động cái gì?

Cảm động cái gì?! Hẳn nên càng thêm cố sức bóp chết tên đó.

Bàn tay đặt bên hông Kỳ Vô Định tiếp tục cố sức.

Hoa Tượng và Mạc Cư lần đầu tiên được gặp Kỳ Vô Định hiển nhiên đã được mở mang tầm mắt, bất quá sự ngạc nhiên của bọn họ chỉ là tạm thời, bởi vì ánh mắt cảnh cáo của Viên Ngạo Sách bắn qua rất đúng lúc.

Mạc Cư giả vờ khụ một tiếng, rồi cuộc khụ cho tới khi bầu không khí quỷ dị ban nãy tan hết, mới đưa chủ đề quay lại quỷ đạo, “Không biết bạch đạo chuẩn bị đòi giải thích như thế nào?”

Kỳ Vô Định nhún vai nói, “Chuyện này từ xưa tới nay đâu có ý tưởng gì mới. Không quá ba dạng —— Bồi thường, nhận lỗi, nghiêm phạt không tha.”

Sắc mặt Viên Ngạo Sách chợt lạnh xuống, “Nghiêm phạt không tha?”

Phùng Cổ Đạo cười lạnh, “Bồi thường?” Xem ra tà tâm của bạch đạo đối với miếng bánh lớn Giang Nam vẫn chưa chết a.

Mạc Cư không có lời nào tiện lập lại, đành phải tiếp, “Nhận lỗi?”

“Kỳ thực nhận lỗi cũng không sao.” Phùng Cổ Đạo nói, “Nếu như nhận lỗi có thể giải quyết vấn đề, không ngại nói thêm vài lần cũng được, để các môn phái bạch đạo lại tịch mịch thêm một chút.”

Kỳ Vô Định gật đầu, “Nghe ra đúng là không tồi.”

Hoa Tượng thắc mắc, “Huy Hoàng môn hình như cũng là bạch đạo chính phái mà hả?” Hơn nữa còn là loại đứng đầu nữa.

Kỳ Vô Định mặt như đưa đám, “Khi hàng năm hàng tháng hàng ngày đều có hỉ yến thọ yến tang lễ mãn nguyệt yến (tiệc đầy tháng) không được yên tĩnh, các người sẽ hiểu yên lặng là một loại mỹ đức.”

Phùng Cổ Đạo sờ sờ mũi hỏi, “Theo ta được biết, những lúc đó Kỳ môn chủ đâu có tham gia cái gì đâu nhỉ?”

Kỳ Vô Định nói, “Đây là điểm ghê tởm nhất, ta rõ ràng chưa bao giờ tham gia, nhưng hàng năm bọn hắn đều đưa thư ám chỉ bảo ta tặng lễ.”

...

Mạc Cư và Hoa Tượng mở mang tầm mắt đến đờ đẫn.

Đang khi nói, lại có phó dịch tới cửa báo, “Võ Đang Lăng Vân đạo trưởng, Thiếu Lâm Từ Ân phương trượng, Thanh Thành Nghiêm Thần cầu kiến.”

“Nghiêm Thần?” Phùng Cổ Đạo trầm ngâm hỏi, “Sự đệ của Tạ Nhất Định?”

Mạc Cư nói, “Nghe nói Tạ Nhất Định có ý định đem chức chương môn truyền cho Trình Trường Thành, sao lại chạy ra một Nghiêm Thần nữa?” Theo lý mà nói, thời điểm này là thời cơ tốt nhất để chương môn tương lai ra mặt. Tuy nói Trình Trường Thành lần trước khi tiêu diệt Lam Diễm mình đã ra mặt một lần, nhưng loại chuyện này càng nhiều càng tốt. Người thừa kế chức chương môn càng được nhiều võ lâm đồng đạo tán thành, sau này đi lại giang hồ càng thuận tiện hơn.

Nhớ tới Trình Trường Thành đã từng có chút giao tình với Đoan Mộc Hồi Xuân, những người khác đều dời ánh mắt về phía hắn.

Đoan Mộc Hồi Xuân do dự một chút, đáp, “Hình như là vì đạo này hắn đi lại gần gũi với chương môn Thái Sơn.”

...

Chương Môn Thái Sơn? Lục Thanh Y? (thích bạn thụ này lắm =v=)

Mạc Cư rất khó hiểu, Hoa Tượng cái hiểu cái không. Nhưng Phùng Cổ Đạo, Viên Ngạo Sách và Kỳ Vô Địch thì lại nghe một hiểu mười.

Kỳ Vô Địch ảo não nói, “Cứ như vậy ngay cả kêu gọi cũng không làm mà đã ám độ trần thương rồi.”

Phùng Cổ Đạo nói với phó dịch còn đang đứng ngoài cửa, “Cho mời.”

CỬU

Lúc vào, Lăng Vân đạo trưởng xung phong đi đầu, Nghiêm Thần ở giữa, Từ Ân phương tượng hình như cố ý đi chậm vài bước, nán lại cuối cùng.

Mặc dù bạch đạo và Ma giáo ngày nay đã như nước với lửa, nhưng vẫn chưa tới mức giương cung bạt kiếm đến nỗi ngay cả mặt mũi cơ bản cũng không chừa cho đối phương, cho nên hai bên đều rất khách khí mà đứng lên, chấp tay, lại ngồi xuống.

Lăng Vân đạo trưởng mở miệng đầu tiên, “Nghe nói Minh Tôn Âm Tôn lúc trước đều đang đi xa, một đường chạy tới Khai Phong, phong trần mệt mỏi, vất vả rồi.”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói, “Lăng Vân đạo trưởng đúng là tin tức nhanh nhạy, ta mới vừa vào cửa, ngay cả trà trên bàn còn chưa lạnh nữa kia.”

Lăng Vân đạo trưởng ả ý nói, “Có thể, chung trà này có thể có tác dụng khác.”

Phùng Cổ Đạo nhướng mi hỏi, “Lăng Vân đạo trưởng khát nước?”

“Gần đây không ít chương môn và đệ tử bạch đạo đều bị thương, bọn họ càng khát hơn, có thể xin một chung trà tạ tội nhuận yết hầu.”

Phùng Cổ Đạo nâng chung nhẹ nhàng hớp một ngụm, lại cười nói, “Có thể thương lượng.”

Nghiêm Thần đảo tròn mắt, ánh mắt rơi vào Kỷ Vô Định đang dính một chỗ với Viên Ngạo Sách, “Kỷ môn chủ đúng là có nhả hứng, từ lúc mở hội xong cho tới giờ, cứ nhiên vẫn nán lại tại phân đà Ma giáo.”

Kỷ Vô Định nói, “Người ở trên hội nói nhiều quá, hại ta nhìn người thật lâu, ta là tới rửa mắt thôi.”

Sắc mặt Nghiêm Thần đột nhiên biến đổi. Hắn không ngờ Kỷ Vô Định cứ nhiên không chừa mặt mũi cho mình.

Lăng Vân đạo trưởng vội ho một tiếng, “Kỷ môn chủ thân là môn chủ Huy Hoàng môn, chính là nhân vật mà bạch đạo người người kính ngưỡng. Xưa nay lại giao hảo với Ma giáo Âm Tôn, nếu có thể đứng giữa bắc cầu, biến chiến tranh thành tơ lụa*, vậy đúng là một chuyện công đức.”

*(nguyên văn – hóa can qua vì ngọc bạch: dùng biện pháp hoà bình để giải quyết tranh chấp. Can qua là hai thứ vũ khí cổ, chỉ chiến tranh, tơ lụa quý là các thứ lễ vật để hai nước dùng dâng tặng nhau)

Từ Ân phương trưởng mặc dù có ý thức bảo trì cự ly với Lăng Vân đạo trưởng, nhưng trong vấn đề trọng đại, hai người vẫn cùng tiến cùng lui. Ông nói một tiếng phật hiệu, rồi phụ họa, “Chính là như vậy. Có câu oan gia nên giải không nên kết, Ma giáo lão Âm Tôn lại là nhân vật thành danh nhiều năm trên giang hồ, hẳn làm như thế, nhất định là có nguyên nhân.”

Nghiêm Thần trong ngực tức muốn chết.

Nếu không phải vì Trình Trường Thành tới Thái sơn tìm Lục Thanh Y luận bàn võ nghệ chưa về, hẳn cũng không cần tới đây nhận cái chuyện vô ích này. Vốn tưởng thật vất vả có cơ hội xuất đầu lộ diện, các môn phái bị hao tổn của bạch đạo cũng là người người theo hẳn nói gì nghe nấy, ai ngờ

bãi bình được bên này, bên kia lại cản trở. Dù là Huy Hoàng môn đạo này danh tiếng đứng nhất giang hồ, hay là Võ Đang Thiếu lâm hiện đứng đầu võ lâm, đối với biện pháp gây ông đập lưng ông của hắc cũng không quá nề mặt. Khiến cho hắc tiến thoái lưỡng nan, lúng ta lúng túng. Tuy nói có những môn phái rời rạc của bạch đạo ủng hộ, nhưng không ai không biết, chân chính có phân lượng trong võ lâm, cũng chỉ vài người mà thôi. Mà hắc hiện nay, chỉ có thể tính nửa người. Một là chương môn Thanh Thành Tạ Nhất Định, một nửa là người chắc chắn được làm hạ nhiệm chương môn Trình Trùng Thành.

Nghĩ tới đây, oán khí trong lòng hắc liền bị xộc lên tới cổ họng, lời nói ra chẳng hề lọt tai hay kiêng nể ai, “Kỷ môn chủ nghiêng về Ma giáo như vậy, không sợ khiến nhân sĩ bạch đạo ghê lòng hay sao?”

Kỷ Vô Định chớp chớp mắt, “Nếu như chỉ có mình người nói, ta không sợ. Nếu như không chỉ có mình người nói, vậy người cho ta biết mấy người kia là ai? Ta suy nghĩ một chút rồi trả lời người.”

Lăng Vân đạo trưởng thấy Nghiêm Thần tức giận đến đỏ cả mặt, đành phải dẫn trọng tâm câu chuyện trở về, “Không biết đối với chuyện vừa xảy ra gần đây, lão Âm Tôn có giải thích gì không?”

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Lão nhân gia hắc vô cùng hồ thẹn.”

“Nga?” Biểu tình của Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng hiển nhiên thả lỏng hơn.

Nghiêm Thần nghe đến đó thiếu chút nữa đập bàn cười to!

Hồ thẹn?!

Làm nhiều người bị thương như vậy, làm nhiều môn phái mất mặt đến muốn chui xuống đất, cứ nhiên chỉ đổi lấy một câu hồ thẹn.

Lăng Vân đạo trưởng hiển nhiên cũng hiểu được một câu hồ thẹn như vậy không thể giải quyết được vấn đề gì, lại truy hỏi, “Không biết bản thân lão Âm Tôn bao giờ có thể tự mình đứng ra nói rõ việc này?”

Phùng Cổ Đạo chậm rãi vươn tay xoa mi tâm, lại ngẩng đầu, trong mắt đã phấp phất lệ quang, “Gia sư đi trước, khiến cho lão Âm Tôn chịu đả kích sâu vô cùng. Cho nên hãn mới nhất thời hồ đồ, gây nên sai lầm. Mấy ngày trước hãn đã quyết định quy ẩn sơn lâm, xem như chuộc tội.”

Hoa Tượng chư vị trưởng lão cũng mang vẻ mặt bi thương.

Nghiêm Thần rốt cuộc nhịn không được mà đập bàn, “Minh Tôn! Người cũng là nhân vật thành danh trên giang hồ, hãn là biết, giang hồ chuyện giang hồ.”

Phùng Cổ Đạo ngu ngơ hỏi, “Ta cũng đâu có nói sẽ cáo quan.”

“Cáo quan?” Nghiêm Thần suy đi nghĩ lại hai ba lần mới tức giận nói, “Muốn cáo quan cũng không tới lượt các người cáo đâu nhỉ?”

Phùng Cổ Đạo tốt lành mà lập lại lời của mình một lần nữa, “Ta nói rồi, ta đâu có nói muốn cáo quan.”

...

Rõ ràng người kia không nói sai, nhưng tại sao hãn lại nghĩ những lời này không phải nên hiểu như thế?

Nghiêm Thần cúi đầu trầm ngâm.

Từ Ân phương trượng lên tiếng, “Không biết thí chủ chuẩn bị giải quyết chuyện này như thế nào?”

Ngón tay vịn trên tay vịn ghế của Phùng Cổ Đạo nhịp một nhịp, “Vậy ý của ba vị chưong môn là gì?”

Nghiêm Thần sững sốt một chập, vừa định nói hắn không phải chương môn, nghĩ lại thì mới hiểu vị chương môn thứ ba không phải là hắn, mà là Kỷ Vô Định luôn bám dính như keo trên người Viên Ngạo Sách.

Lăng Vân đạo trưởng nói, “Đương nhiên là cho các chương môn kia một câu trả lời.”

Phùng Cổ Đạo gật đầu đáp, “Nên thế.”

Từ Ân phương trưởng nói, “Giang hồ hiểm khi gió êm sóng lặng, nếu có thể thuận lợi hóa giải việc này, đó là không còn gì tốt hơn.”

Phùng Cổ Đạo cười, “Nhất định nhất định.”

Nghiêm Thần hầu như muốn cười vắng. Đây là hai đại tiền bối đứng đầu võ lâm, một người hai người đều chỉ biết giả vờ ngớ ngẩn, vừa đến chủ đề chính thì lại cuống cuồng tránh né.

Phùng Cổ Đạo nhìn về phía Kỷ Vô Định, “Kỷ môn chủ nghĩ sao?”

Kỷ Vô Định phiết khóe môi nói, “Ta nghĩ các chương môn đó nên dồn nhiều tâm tư lên việc luyện võ. Có câu quân tử báo thù, mười năm chưa muộn, ta ủng hộ bọn hắn tự thân làm chủ, thừa dịp còn sống đánh cho lão Âm Tôn tè ra quần.”

“Khụ khụ.” Viên Ngạo Sách trừng mắt liếc hắn cảnh cáo.

Kỷ Vô Định rất biết lắng nghe liền sửa lời, “Hoa rơi nước chảy.”

Hoa Tượng ở một bên lăm bằm, “Lão Âm Tôn rõ ràng chỉ tới chứng minh võ học thôi mà.”

...

Nghiêm Thần ngay cả cười cũng cười không nổi nữa rồi.

Hóa ra bọn họ một xướng một hợp đấy tới đấy lui, lão Âm Tôn không có nửa điểm sai, toàn bộ là do các chương môn bạch đạo học nghệ không tinh?

Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng dường như cũng cảm thấy cách nói này có chút khinh người quá đáng, liếc mắt nhìn nhau. Lăng Vân đạo trưởng lên tiếng, “Theo ý kiến của bản đạo, không bằng định ra một ngày, để cho các chương môn và Ma giáo công bằng nói rõ với nhau.”

Từ Ân phương trưởng gật đầu, “Nên như thế.”

Nghiêm Thần dường như có chút ngoài ý muốn, trong lòng bỗng nhiên toát ra một ý niệm, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười thật tươi, “Chỉ sợ tới lúc đó Ma giáo không dám đến nơi hẹn.”

Phùng Cổ Đạo đắm đắm nhìn hẩn một hồi, đột nhiên nói, “Vị này chính là...”

...

Trên mặt Nghiêm Thần lúc xanh lúc trắng.

Lăng Vân đạo trưởng nói, “Vị này chính là Thanh Thành Nghiêm Thần Nghiêm đại hiệp.”

Phùng Cổ Đạo tạ lỗi nói, “Là ta nông cạn, Thanh Thành một mạch truyền thừa cho tới giờ chỉ biết Tạ Nhất Định Tạ chương môn và Trình Trùng Thành Trình thiếu hiệp.”

Mặt của Nghiêm Thần lại từ xanh trắng chuyển thành đỏ tía.

Lăng Vân đạo trưởng hòa giải, “Đã như vậy, không bằng chúng ta lấy ba ngày làm hạn định, chính ngọ ba ngày sau, tại Tam Vị lâu...”

Nghiêm Thần ngắt lời, “Nếu là trong thành thì sẽ không thể tránh khỏi quấy rầy sự an bình của bách tính, chẳng bằng tới ngoại ô. Ta thấy Ngũ Lý

đình không tồi, phong cảnh không tầm thường, thanh u nhã trí.”

Lăng Vân đạo trưởng nhìn Phùng Cổ Đạo.

Khóe miệng Phùng Cổ Đạo hơi cong lên, “Vẫn là Nghiêm đại hiệp suy xét chu đáo.”

Nghiêm Thần sợ đêm dài lắm mộng, hăn đổi ý, vội vã đứng dậy nói, “Thường nghe Minh Tôn nhất ngôn cửu đỉnh, nói vậy sẽ không khiến chúng ta thất vọng, ta đây trở lại báo cho các chương môn, cũng để bọn họ an tâm hơn.”

Phùng Cổ Đạo chậm rãi đứng lên, ôm quyền nói, “Nghiêm đại hiệp thỉnh.”

Nghiêm Thần chân trước mới bước ra cửa, chợt nghe Phùng Cổ Đạo ở phía sau nói, “Thỉnh Lăng Vân đạo trưởng, Từ Ân phương trưởng và Kỳ môn chủ nể mặt lưu lại ăn một bữa cơm xoàng.”

Tuy là đứng đưa lưng về phía sau, nhưng Nghiêm Thần vẫn cảm thấy trên mặt nóng hôi hổi.

May mà Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng đều uyển chuyển khước từ, cùng hăn ra ngoài.

Kỷ Vô Định lại quần quýt lấy Viên Ngạo Sách nói vài câu buồn nôn, mới đi theo.

Vì vậy còn lại trong thư phòng lúc này, tất cả đều là người trong Ma giáo.

Phùng Cổ Đạo mỗi một thoáng cái ngồi phịch xuống ghế trên, sắc mặt trắng bệch.

“Minh Tôn?” Bọn Hoa Tượng kinh hô.

Phùng Cổ Đạo khoát khoát tay.

Viên Ngạo Sách vênh tai, giây lát mới lắc đầu, “Bọn hăn đi xa rồi.”

Phùng Cổ Đạo nhẹ nhàng chạm vào vết thương bị phần cầu cào trúng trên lưng, cười khổ nói, “Lần sau mấy chuyện đi lấy thuốc này, ta nhất định không tranh giành với các trưởng lão.”

Mạc Cư thấy thì đau lòng muốn chết, “Bị thương nặng như vậy?”

Viên Ngạo Sách nói, “Lên đường gấp rút quá.”

Hoa Tượng thắc mắc, “Nhưng rõ ràng ta nghe nói bọn họ dọc đường còn cãi nhau ầm ĩ.”

Nụ cười của Phùng Cổ Đạo càng phát khổ, “Hiện nay Ma giáo cường địch như rừng, nếu để bọn hăn phát hiện nhược điểm, hậu quả không thể tưởng tượng được.”

Mạc Cư thấy hăn nói mỗi câu, mặt lại đau tới nhăn lại, thở dài nói, “Khó cho Minh Tôn vừa nãy còn cố gắng chống đỡ.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Nguyên bản cũng bình thường. Chỉ là lúc Lăng Vân bọn họ tiến vào, đứng lên ngồi xuống, đụng phải vết thương.”

Đoan Mộc Hồi Xuân hỏi, “Không biết có thể để thuộc hạ xem vết thương hay không?”

Phùng Cổ Đạo thở ra một hơi, “Ta chờ những lời này của người đến nổi tóc muốn bạc luôn rồi.”

Những người khác bị xua ra khỏi phòng.

Đoan Mộc Hồi Xuân tỉ mỉ kiểm tra vết thương, đã hơi sinh mủ. Hiển nhiên là bởi vì cả đường bên ba cực nhọc, không thể tĩnh dưỡng, lại phải

bày ra đáng vẻ vui tươi, cho nên vết thương chuyển xấu.

May là dùng được liệu rất tốt, cho nên không quá nghiêm trọng.

“Minh Tôn hảo hảo nghỉ ngơi là được.” Đoan Mộc Hồi Xuân lại giúp hăn băng bó lần nữa.

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Chỉ sợ có người không chịu ngừng.”

Hắn đã đoán đúng, quả thật có người không chịu ngừng, nhưng không chỉ là một người.

.

Nghiêm Thần sau khi trở về, đem chuyện trong thư phòng thêm mắm thêm muối kể lại một phen, khiến những môn phái bị tổn hại kia ai ai cũng lòng đầy căm phẫn.

Nghiêm Thần nói, “Thế cục hiện nay, Huy Hoàng môn rõ ràng cùng một giuộc với Ma giáo, Võ Đang Thiếu lâm chỉ muốn làm người hòa giải.”

Những người khác không khỏi lo lắng, “Vậy nên làm thế nào mới phải?”

Cần biết, hiện nay bạch đạo chỉ có tam đại môn phái kia là thực lực hùng hậu nhất, có uy vọng nhất. Nếu bọn họ khoanh tay đứng nhìn, thực lực phe mình nhất định suy giảm mạnh.

Nghiêm Thần cười lạnh nói, “Bọn họ càng muốn khoanh tay đứng nhìn, ta càng muốn kéo bọn họ xuống nước, các người yên tâm. Ta có biện pháp.”

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tác Tệ Hữu Lý [1]

Tiết Linh Bích:...

NHẤT

Ba ngày trôi qua trong nháy mắt.

Tri phủ Khai Phong biết được bọn hãn bố trí địa điểm ở Ngũ Lý đình ngoại thành, vô cùng vui vẻ, lập tức sai người cung cấp miễn phí bàn ghế chung trà ấm nước, trái cây ăn vặt, bố trí hội trường, để tránh tới lúc đó bọn hãn đổi ý, chơi trò hồi mã thương lại tới trong thành gây chuyện.

Tính toán của tri phủ rất là rầm rộ, nhưng lại khổ cho những thợ mộc trong thành.

Lúc trước bọn bạch đạo giang hồ kia cho rằng phải tự mang ghế, vì vậy điên cuồng đặt hàng, còn ép buộc người ta phải làm. Thợ mộc đều là lương dân, nào dám so bì cao thấp với bọn hãn, vì vậy ngay cả tiền đặt cọc cũng không dám đòi liên liên tục làm ngày đêm không nghỉ. Bây giờ tri phủ đại nhân hùng hồn giúp đỡ, những chiếc ghế gỗ kia tự nhiên thành hàng ế. Có lương tâm thì còn chạy tới nói một tiếng hủy đặt, thuận tay ném cho vài đồng xem như bồi thường, vô lương tâm thì đừng nói tiền đồng, ngay cả bàn chân cũng chả thấy.

Trong một thời gian ngắn, ghế ở Khai Phong đại hạ giá.

Buổi trưa vừa đến.

Các đại phái bạch đạo đã sớm ngồi đầy chỗ. Có vài chưởng môn môn phái nhỏ tới muộn, không tìm được chỗ ngồi, đành mang theo đệ tử loay hoay xung quanh.

Nhưng vô luận chật chội cỡ nào, vị trí của bọn Lăng Vân đạo trưởng và các đại phái của bạch đạo vẫn còn trống.

Có một người thô lỗ tìm vị trí đến choáng váng, chỉ vào chỗ ngồi trống bên kia thốt ra một câu, “Đó không phải chỗ ngồi sao chứ?”

Đứng bên cạnh hắn, đồng môn cũng đang tìm chỗ mờ hôi nhể nhại thuận tay búng hắn một cái, “Đó là chỗ của Ma giáo. Đồ ngốc!”

“Kỳ thực ta cũng không ngại nhường ra đâu.”

Phùng Cổ Đạo, Viên Ngạo Sách và các trưởng lão theo làn gió mát đi tới.

Hội trường vốn đang lộn xộn nhất thời yên lặng. Có vị trí thì vội vàng ngồi xuống, không vị trí thì vội vàng đứng yên.

Nói chung, khi bọn Phùng Cổ Đạo xuất hiện, cảnh tượng trước Ngũ Lý đình hoàn toàn có thể dùng từ trang nghiêm để hình dung.

“Minh Tôn quả nhiên thủ tín thủ thì.” Lăng Vân đạo trưởng đứng dậy chào đón.

(thủ tín thủ thì: giữ chữ tín và đúng giờ)

Từ Ân phương trượng cũng theo đứng lên.

Những chưởng môn khác tuy rằng không tình nguyện, nhưng cũng không dám làm mình làm mẩy với hai vị này, chỉ đành nhất nhất đứng lên.

Phùng Cổ Đạo cười tủm tỉm nhất nhất chào hỏi, thần tình thông dong, giống như bạn lâu năm.

Tung Sơn chưởng môn Tôn Ngọc Lương nói, “Lần trước gặp Minh Tôn, Minh Tôn còn đeo mặt nạ. Ta còn tưởng trên mặt Minh Tôn có tật, không ngờ người thật lại trẻ tuổi như vậy. Chỉ là không biết chuyện gì đã khiến Minh Tôn không còn che che lấp lấp, dám xuất đầu lộ diện như thế này?”

“Hắn có người trong lòng rồi, Tôn chưởng môn, người hết đất diễn.” Kỷ Vô Định ngồi dựa trên ghế, biếng nhác nói.

Nguyên bản một đám người đứng, chỉ có mình hắn ngồi thì không ai thấy được, nhưng vừa mở miệng, ánh mắt mọi người liền dời tới. Lần này theo hắn đến tham gia còn có Chung Vũ. Chung Vũ chưa bao giờ để ý tới những cử chỉ ly kinh bạo đạo* của hắn. Dù sao trong mắt hắn, Kỷ Vô Định làm gì cũng không vừa mắt. Nếu làm gì cũng không vừa mắt, vậy tự nhiên hắn làm cái gì cũng lười để ý.

*(ly kinh bạo đạo: chỉ những hành động trái với nguyên tắc và lý lẽ bình thường)

Tôn Ngọc Lương vốn đã không có hảo cảm với Kỷ Vô Định. Nhất là mối quan hệ loạn thất bát tao không rõ ràng giữa Kỷ Vô Định và Viên Ngạo Sách càng khiến hắn khinh thường. Cho nên lập tức giận tái mặt, phát cáu, “Kỷ môn chủ, người không biết giữ miệng cũng phải có chừng mực!”

“Đã không giữ được, làm gì còn có chừng mực?” Kỷ Vô Định ngu ngơ hỏi.

Tôn Ngọc Lương trừng hắn, nghiêm nhiên dùng lời lẽ trưởng bối răn dạy vãn bối, “Lệnh tôn đã trả bao nhiêu tâm huyết mới kiến lập được Huy Hoàng môn, thậm chí còn có danh vọng và địa vị như ngày nay. Người làm con hắn, chẳng lẽ không biết giữ gìn danh dự, thận trọng từ lời nói đến việc làm, không để tâm huyết của hắn thành nước chảy về biển sao?”

Kỷ Vô Định cười tủm tỉm nói, “Xem ra Tôn chưởng môn tự nhận là thích hợp làm con của cha ta hơn cả ta luôn a.”

Lời vừa nói ra, đừng nói là Tôn Ngọc Lương và các chương môn khác có giao hảo với hắn, ngay cả Từ Ân phương trượng luôn luôn dễ tính cũng thấy hơi quá đáng, “A di đà phật. Kỷ môn chủ, xin nói cẩn thận.”

Kỷ Vô Định nghiêm túc nói, “Thận của ta tuy rằng rất tốt, nhưng còn chưa tới mức sử dụng thận để nói.”

Tôn Ngọc Lương còn muốn nói gì đó, lại bị chương môn phái Tuyết Sơn Phương Thu Thủy ngồi bên cạnh nhẹ nhàng giạt ống tay áo, sau đó hướng về phía của Phùng Cổ Đạo dùng mắt ra hiệu.

Tôn Ngọc Lương lần này hừ lạnh rồi ngồi xuống.

Thừa lúc bạch đạo nội chiến một lúc, bọn Phùng Cổ Đạo đã tự ổn định vị trí.

Lăng Vân đạo trưởng phát hiện tác dụng lớn nhất của mình trong võ lâm không phải là làm chương môn Võ Đang, thống lĩnh Võ Đang, cũng không phải làm trưởng lão Ma giáo, ám trợ Ma giáo, mà là điều tiết bầu không khí trong những trường hợp như vậy tại đại hội võ lâm. Ông bất đắc dĩ thở dài, trên mặt treo lên một nụ cười, “Không biết trải qua ba ngày suy xét, Minh Tôn đã nghĩ nên làm sao nói rõ việc này chưa?”

Chương môn các phái bị tổn hại của bạch đạo nghe vậy cũng vô thức nhìn sang Nghiêm Thần. Trong mắt lóe ra quang mang rõ ràng là tán thành lời bình lúc trước Nghiêm Thần nói về Lăng Vân đạo trưởng —— Đúng là một người hòa giải, nhưng lại là một người hòa giải rõ ràng nghiêng về Ma giáo. Nếu không thì tại sao trong chuyện này lại hỏi kẻ hại người trước? Đáng ra nên hỏi người bị hại mới đúng.

Phùng Cổ Đạo lại cười nói, “So với việc để ta ra một cái giá thấp, để các người nâng, chẳng bằng các người ra giá cao, để ta hạ đi.”

Nghiêm Thần soạt cái đứng bật dậy, mặt lộ vẻ giận dữ nói, “Cái gì giá thấp giá cao? Lẽ nào trong mắt người dĩ nhiên là tới bàn chuyện làm ăn à?”

“Làm ăn cần chính là thành ý, nhận lỗi cần cũng là thành ý, tuy là hai chuyện, nhưng cũng có hiệu quả tốt như nhau thôi mà.” Phùng Cổ Đạo giả vờ không hiểu hỏi, “Chúng ta mang theo thành ý tràn đầy mà đến, có gì không được sao?”

Nghiêm Thần hừ lạnh nói, “Cường từ đoạt lý (già mồm át lẽ phải).”

Trong mắt Viên Ngạo Sách lóe ra tia sáng lạnh, “Kiếm của người đâu?”

Bầu không khí đột nhiên lạnh xuống.

Rất nhiều nhân sĩ bạch đạo rục rịch.

Những lời này của Viên Ngạo Sách đối với bọn hăn mà nói, chắc chắn là khiêu khích!

Tuy rằng giang hồ đồn đãi võ công của Viên Ngạo Sách sâu không lường được, nhưng bọn họ lần này chỉ tới năm người. Có câu song quyền nan địch tứ thủ, bọn hăn không tin bọn hăn nhiều người như vậy lại không đánh lại năm người bọn họ!

Lăng Vân đạo trưởng lại phải đi ra hòa giải, “Viên tiên sinh an tâm đừng nóng vội, Nghiêm đại hiệp cũng không phải có ý này.”

Những lời này của ông lại chọc cho những người khác trong bạch đạo bất mãn trong lòng. Cách xưng hô ‘Viên tiên sinh’ này hiển nhiên là cực kỳ khách khí, hơn nữa càng thể hiện sự thân cận so với ‘Nghiêm đại hiệp’.

Viên Ngạo Sách thản nhiên nói, “Ta chỉ muốn hỏi kiếm hăn ở đâu, có phải để ở nhà quên mang theo không thôi.”

Một đệ tử Thanh Thành đứng phía sau Nghiêm Thần đột nhiên nâng kiếm ra, cao giọng nói, “Kiếm của sư phụ ta ở đây, không phải để quên ở nhà.”

“... Ngu ngốc!” Nghiêm Thần giơ tay đẩy hăn trở lại.

Kỷ Vô Địch nói, “A Sách, chờ chừng nào chúng ta tuổi già sức yếu, ốm đau tại giường cũng phải tìm một đồ đệ có trí nhớ tốt như vậy.”

Viên Ngạo Sách nói, “Tám mươi năm sau hãy tính.”

...

Tuổi già sức yếu? Ốm đau tại giường? Tám mươi năm sau hãy tính?

Nghiêm Thần tức giận đến nỗi run rẩy cả người, huyết khí cuồn cuộn, chưa kịp suy nghĩ đã thốt lên, “Đã như vậy, chúng ta cứ ra giá đi!”

Con mắt Phùng Cổ Đạo đảo qua trên mặt các vị cường môn gần Lăng Vân đạo trường, thấy bọn họ đều lộ ra biểu tình giật mình, mới mỉm cười nói, “Vị này chính là...”

Nghiêm Thần vừa nói ra khỏi miệng, liền có vài phần hối hận. Dù sao rất nhiều người đang ngồi ở đây có địa vị lai lịch xếp trên hăn. Hăn nói như vậy, rõ ràng là bỏ bọn họ ở ngoài, lén kết thành đồng minh với những môn phái bị tổn hại. Nhưng lời tiếp đó của Phùng Cổ Đạo đem ảo não của hăn kích thành tức giận.

Lần đầu tiên Phùng Cổ Đạo không nhận ra hăn là chuyện có thể hiểu, dù sao hăn cũng rất ít đi lại trên giang hồ. Nhưng hôm nay trước mặt bao người lại hỏi như thế, rõ ràng là có ý khinh thường.

Hăn gằn từng chữ, “Thanh Thành, Nghiêm Thần.”

Phùng Cổ Đạo kinh ngạc hỏi, “Lão Âm Tôn có tới núi Thanh Thành?”

Nghiêm Thần dường như sớm biết hẳn sẽ hỏi như vậy, cười lạnh nói, “Không có. Chỉ là không quen nhìn kẻ khác lấy mạnh hiếp yếu, cảm thấy bất bình mà thôi.”

Giang hồ nặng nhất là nghĩa khí.

Nghiêm Thần hiện tại tuyên bố mình thay những môn phái bị tổn hại ra mặt, bọn hắn tự nhiên không thể khoan tay đứng nhìn, từng người từng người đều đứng lên cao giọng phụ họa.

Kỷ Vô Định nhíu mày nói, “A Sách, lão Âm Tôn của các người có nhiều lắm sao? Còn nhiều hơn cả người của toàn bộ các môn phái kia sao? Vậy là không tốt đâu, quá là lấy mạnh hiếp yếu đó.”

Viên Ngạo Sách không trả lời, chỉ là khước miệng mang theo nụ cười khinh miệt.

Nghiêm Thần và Kỷ Vô Định đã từng giao thủ, bắt đầu học được cách mắt diếc tai ngơ, “Minh Tôn muốn lật lọng?”

Ánh mắt của Phùng Cổ Đạo lần này rõ ràng dừng trên mặt các trưởng môn đại phái như Tôn Ngọc Lương, Phương Thu Thủy thật lâu, lâu đến nỗi trong lòng Nghiêm Thần càng lúc càng bồn chồn, mới lại cười nói, “Nếu Thanh Thành Nghiêm đại hiệp là đại biểu toàn bộ võ lâm, trượng nghĩa thẳng thắn, ta đây chỉ đành chăm chú lắng nghe.”

Nghiêm Thần biết rõ hẳn đang khiêu khích ly gián, cũng chỉ có thể kiên trì nói, “Vô luận bạch đạo hay hắc đạo đều là đồng đạo trong giang hồ, giang hồ chuyện giang hồ, chúng ta hãy dùng võ định thắng thua đi.”

Phùng Cổ Đạo hơi hột hởi, “Thua thì sao? Thắng thì sao?”

Nghiêm Thần trầm giọng nói, “Nếu các người thua. Liên để lão Âm Tôn từ cửa Đông của Khai Phong tam quỳ cửu khẩu* đến Tam Vị lâu, hướng

chư vị chưong môn tạ tội!”

*(quỳ ba cái dập đầu chín cái, đây là phương thức hành lễ mang tính tôn trọng nhất)

Kỳ thực điều kiện này không khớp với kết quả ngày hôm qua thảo luận ra. Theo ý định ban đầu của các chưong môn, chỉ là bảo lão Âm Tôn đến Tam Vị lâu kính trà nhận sai mà thôi. Nghiêm Thần nói như vậy, rõ ràng là đem món nợ minh trào ám phúng của Phùng Cổ Đạo, Viên Ngạo Sách và Kỷ Vô Định vừa nảy tính luôn một lượt.

Các chưong môn không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Phùng Cổ Đạo mặt không đổi sắc hỏi, “Chỉ là như vậy?”

“Đương nhiên không chỉ như vậy.” Nghiêm Thần hiện tại là đang nâng điều kiện, “Sau khi các đại phái bị tập kích, danh dự rơi xuống ngàn trượng. Ma giáo phải bồi thường.”

“Bao nhiêu?”

“Mỗi phái một vạn lượng.”

Bốn phía vang lên tiếng hít thở thật dồn dập.

Phùng Cổ Đạo mỉm cười, “Còn gì nữa?”

“Ma giáo lão Âm Tôn sở dĩ dám hoành hành ngang ngược như vậy, chính là ỷ vào thế lực của Ma giáo. Để ngăn chuyện như thế sẽ xảy ra lần nữa, Ma giáo phải đem toàn bộ phân đà rút khỏi Trung Nguyên!”

Nguyên bản các môn phái bạch đạo đang bất mãn, nghe được điều kiện này, đều trấn tĩnh.

Không nhắc tới hai điều kiện trước, điều kiện phía sau đều rất có lợi cho mỗi môn phái của bạch đạo.

Con mắt Phùng Cổ Đạo khẽ nheo lại, tự tiểu phi tiểu nói, “Dễ thôi.”

.

.

Này thì Chung Vũ

NHỊ

Nghiêm Thần ánh mắt sáng lên, khóe miệng ỨC CHẾ không được mà cong cong, “Minh Tôn nói như thế, là đáp ứng rồi?”

Phùng Cổ Đạo thản nhiên hỏi, “Không biết... Nếu các người thua thì sao?”

Nghiêm Thần khựng lại. Tuy rằng kết quả thảo luận đêm qua nhất trí nói bọn hắn tuyệt đối không được thua, nhưng nói ra bên mép vẫn có vài phần do dự. Bởi vì ai nói ra, thì người đó phải gánh lấy trọng trách. Thời buổi này lời hay ứng nghiệm thì người khác chắc gì thật tình cảm tạ người, lời xấu trở thành sự thật người khác cũng tuyệt đối sẽ hận chết người.

Sự đứng hình của hắn không khỏi khiến cho lực chú ý của mọi người đều tập trung lại.

Kỷ Vô Định cười tủm tỉm nói, “Đừng sợ đừng sợ, cứ mạnh dạn nói. Dù sao da mặt người cũng dày, đến lúc đó quỳ xuống đất khóc lóc lăn lộn chối biến là được.”

Nghiêm Thần tại núi Thanh Thành là nhân vật thứ ba ngoài Tạ Nhất Định, Trình Trừng Thành. Hơn nữa luận bối phận, Trình Trừng Thành còn phải gọi hắn một tiếng sư thúc, đi tới đâu cũng là một đám người kinh sợ.

Tới nơi này, thân phận thấp hơn một bậc không nói, còn liên tiếp bị người khác châm chọc khiêu khích, điều này khiến cho tính tình vốn dễ nóng giận của hắn càng thêm táo bạo khó kiềm chế, lập tức lý trí vút bay, “Kỷ Vô Địch, người rốt cuộc đứng bên phe nào?”

Kỷ Vô Địch bắt chéo chân, “Ta đây không phải đang ngồi sao?”

“Người một lòng nói giúp Ma giáo, rốt cuộc muốn gì đây?” Nghiêm Thần làm khó dễ.

Bọn người Phương Thu Thủy, Tôn Ngọc Lương trong lòng thầm kêu một tiếng đồ ngu.

Kỷ Vô Địch nghiêng về bên Ma giáo là rõ ràng rành, nhưng lời này bây giờ không thể nói trắng ra như thế. Tính tình của Kỷ Vô Địch không sợ trời không sợ đất, người không cãi lý với hắn, hắn còn đâm chọc, người cãi lý với hắn, lỡ như hắn bối rối, có thể sẽ trực tiếp kéo toàn bộ Huy Hoàng môn thêm vào Ma giáo.

Nhưng thật ra Kỷ Vô Địch không hề bối rối như bọn hắn nghĩ, chỉ hơi hờn nói, “Ta chỉ là không quen nhìn ai đó lúc nói tới người khác làm sao làm sao thì vênh váo hống hách, nói tới mình thế nào thế nào thì lại sợ đầu sợ đuôi... thế thôi.”

Phùng Cổ Đạo theo gió thúc ngựa, “Kỷ môn chủ không chỉ nhìn rõ mọi việc, hiểu thấu mọi việc, mà còn bênh vực lẽ phải, thấy nghĩa thì làm.”

Kỷ Vô Địch nói, “Nhiều lúc ta còn không thềm nhặt của rơi.”

Phùng Cổ Đạo kinh ngạc, “Lúc nào?”

Kỷ Vô Địch hất cằm với hắn, “Người ném thử một miếng vàng là biết liền.”

“Thật ra ta tin Kỹ môn chủ, bất quá có ai đó...” Phùng Cổ Đạo nhìn về phía Nghiêm Thần.

Nghiêm Thần giận run, lý trí nguyên bản bay a bay còn chưa bay xa, những lời này hay rồi, trực tiếp đá nó vọt tới chín tầng mây. Hắn cả giận nói, “Nếu chúng ta thua, món nợ này của lão Âm Tôn, chúng ta xóa bỏ!”

Phùng Cổ Đạo tinh thần khê chấn, “Lời này là ý của một mình Nghiêm đại hiệp hay sao?”

Nghiêm Thần đứng ở nơi đó, xung quanh vắng tanh.

Nghiêm Thần mặt dày nhất thời không nhận được, tàn bạo quay đầu trừng những người khác.

Trên đầu chữ lợi là một thanh đao.

(chữ “lợi” 利 có một nét “đao” 刂 ngay bên phải ấy)

Trên đầu phần nộ là hai thanh đao.

Những môn phái bạch đạo tổn hại bị ánh sáng trên hai thanh phong nhận (lưỡi sắc) chiếu đến mức hai mắt nhất thời tối đen, mấy kẻ nhát gan đứng lên trước tỏ thái độ, nói ủng hộ gì gì đó, ngay sau đó những môn phái khác cũng không tiện tiếp tục khoanh tay đứng nhìn, mỗi người đều nói lấy Nghiêm đại hiệp như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Nghiêm Thần lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà quay đầu lại.

Ngón tay Phùng Cổ Đạo nhẹ nhàng xoa lên tay vịn, “Vậ so thế nào?”

“Ta đã nói rồi, giang hồ chuyện giang hồ, phân tranh của người trong giang hồ đương nhiên là dùng luận võ đến kết thúc.”

Viên Ngạo Sách liếc sang hắc, hờ hững nói, “Hình như trước đó cũng là dùng luận võ bắt đầu thì phải?”

Nghiêm Thần cứng họng, tiếp tục nói, “Chúng ta dùng quy định mười một thắng sáu, người đã luận võ không thể tiếp tục trận khác.” Hắc đã tìm hiểu, cao thủ lợi hại chân chính của Ma giáo tại Khai Phong toàn bộ đều ở đây, phân đa chủ là một cao thủ buôn bán, nhưng võ công lại rất qua loa bình thường.

Cho nên Nghiêm Thần vừa dứt lời, Kỷ Vô Định liền vỗ bàn cười to.

Bởi vì Viên Ngạo Sách, Phùng Cổ Đạo, Hoa Tượng, Mạc Cư, Đoan Mộc Hồi Xuân cộng lại chỉ có năm người. Chẳng khác nào nói mặc dù bọn họ toàn thắng cũng vô dụng, bởi vì quy định là sáu thắng, nhưng lại không được tiếp tục trận khác.

Nhưng ngoại trừ hắc thì chẳng có ai cười.

Bạch đạo ngoại trừ trầm mặc chính là trầm mặc.

Chuyện hoang đường đứng trước lợi ích thì không chỉ không hề hoang đường, mà lại cực kỳ khả ái.

Tôn Ngọc Lương thân nhiên nói, “Ma giáo không đủ nhân thủ.”

Bọn Phùng Cổ Đạo có chút kinh ngạc, vì tại thời điểm mấu chốt mà nói thay Ma giáo, chẳng khác nào đứng ở mặt đối lập với bạch đạo khi phân chia miếng bánh lớn này.

“Cho nên Ma giáo có thể tìm thêm sáu người đến.” Tôn Ngọc Lương nghiêm trang nói tiếp.

Phùng Cổ Đạo bật cười, Viên Ngạo Sách hừ lạnh. Thì ra hắc không định chết suông, còn muốn lập đền thờ.

Từ Ân phương trưởng và Lăng Vân đạo trưởng trao đổi ánh mắt.

Thiếu Lâm và Võ Đang đều không liên quan đến thương trường buôn bán. Cho nên miếng bánh này đối với bọn họ mà nói, không hề có sức hấp dẫn. Nhưng dù vậy, lúc này bọn họ không thể tùy tiện mở miệng. Dù cho Thiếu Lâm Võ Đang là đại phái, nhưng cũng không dám trắng trợn đắc tội với toàn bộ bạch đạo như Huy Hoàng môn. Dù sao Thiếu Lâm Võ Đang cũng là truyền thừa trăm năm, hơn nữa bọn họ cũng không phải Kỷ Vô Định.

Từ Ân phương trưởng chậm chước tìm từ, chốc lát lại nói, “Theo lão nạp thấy, mười một trận thì hơi nhiều quá.”

Lăng Vân đạo trưởng tiếp ngay một câu, “Bần đạo cũng có ý này. Nếu là luận võ, không bằng ba trận hai thắng?”

Ba trận hai thắng quá không an toàn!

Đây là tiếng lòng của đại đa số đồng đạo.

Phùng Cổ Đạo thấy bạch đạo mang dáng dấp nhần nhần nhí nhí lại hai mắt tỏa sáng, chí nguyện nhất định phải đạt, trong lòng vừa cười nhạt vừa tính toán. Những tên bạch đạo này suy nghĩ quá ngây thơ. Mười một trận sáu thắng? Hẳn còn có một trưởng lão nằm vùng tại Võ Đang, hơn nữa có ông là thắng chắc. Huống chi còn có Huy Hoàng môn ở bên, võ công của Kỷ Vô Định tuy rằng không được, hẳn đã có một Chung Vũ võ công cao tuyệt đỉnh, chỉ cần Kỷ Vô Định bảo Chung Vũ tạm thời thêm vào Ma giáo, vậy bọn họ đã nắm chắc thắng lợi rồi. Dù sao ba người có võ công cao nhất nơi này là Viên Ngạo Sách, Lăng Vân đạo trưởng và Chung Vũ.

Nhưng, vì một trận tỷ thí nhỏ nhoi mà khiến hẳn phải đem con bài chưa lật là vị trưởng lão ẩn giấu vài chục năm mở ra...

Hẳn không cam lòng.

“Nếu như, chỉ có năm người chúng ta thì sao?” Hắc nhìn Nghiêm Thần, đạm nhiên cười nói.

Nghiêm Thần bỗng nhiên cảm giác áp lực từ bốn phương tám hướng tụ tập lại.

Nhưng hắc nghĩ đây là áp lực, càng là kỳ vọng, nói rõ võ lâm bắt đầu nhìn thẳng vào hắc, chú mục hắc, vì vậy tinh thần phấn chấn nói, “Chẳng lẽ Minh Tôn trong lòng hồ thẹn, muốn không chiến mà hàng?”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười.

Nói tiếp chính là Kỷ Vô Dịch, “Hắc là muốn xem da mặt của người còn có thể dày tới trình độ nào nữa.” Hắc dừng một chút, lại thở dài nói, “Trách không được nãi nãi ta hay nói, làm người phải dùng cái đầu a dùng cái đầu.”

Chung Vũ luôn trầm mặc lúc này cũng nhin không được hỏi, “Người gặp nãi nãi của người hồi nào?” Rõ ràng ngay cả bọn họ cũng chưa từng thấy, lúc Kỷ Huy Hoàng xuất hiện thì là một tên đại quang côn (độc thân).

“Chưa có gặp. Bà ấy báo mộng cho ta đó.” Kỷ Vô Dịch nói, “Có thể thấy được dùng đầu óc là chuyện quan trọng cỡ nào.”

Nghiêm Thần hít một hơi thật sâu nói, “Nếu như Minh Tôn cố ý không thêm người...”

“Thì sao?” Phùng Cổ Đạo nhướng mi nhìn hắc.

Nghiêm Thần do dự nhìn thoáng qua phía sau.

Con mắt của những người trong bạch đạo cũng long lanh nhìn hắc.

Phùng Cổ Đạo cũng không hối thúc, tùy ý hắc ở nơi đó nhìn sang bên trái nhìn sang bên phải, trái lắc phải xoay.

Xoay cả buổi, Nghiêm Thần cũng có chút không chống đỡ nổi, thẳng thắn cắn răng một cái nói, “Năm trận năm thắng.”

Phùng Cổ Đạo giả vờ không hiểu mà hỏi, “Ý của Nghiêm đại hiệp là?”

Lời đã ra khỏi miệng, Nghiêm Thần cũng bất chấp bất cứ giá nào, “Tổng cộng năm trận, nếu Ma giáo có thể thắng cả năm trận... Thì là chúng ta thua.”

Phùng Cổ Đạo chậm rãi nói, “Ý của Nghiêm đại hiệp là, phải thua cả năm lần mới chịu thua, phải không?”

Nghiêm Thần bày ra biểu tình đúng thì thế nào.

“Đây là ý của toàn bộ võ lâm đồng đạo trong bạch đạo?” Phùng Cổ Đạo quét mắt nhìn quanh.

Kỷ Vô Dịch, Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng vô thức muốn phỉ sàm quan hệ, nhưng những bạch đạo khác lại không cho bọn họ cơ hội này, một đợt tiếp một đợt đứng dậy phụ họa, giống như sợ mình đứng lên chậm, một hồi sẽ không nhận được phần nhiều trong miếng bánh lớn này.

Phùng Cổ Đạo nói, “Không biết Nghiêm đại hiệp chuẩn bị phái ai xuất trận?”

Nghiêm Thần vừa định điểm danh, nghĩ lại, không đúng, cái từ ‘phái’ này rõ ràng là cái bẫy.

“Minh Tôn nói quá lời, Nghiêm mỗ có tài đức gì? Chỉ là thay các chưởng môn bạch đạo truyền một lời.” Hắn trước tiên đem địa vị của mình hạ thấp, để thư hoãn tâm tình của những chưởng môn bạch đạo vừa bất mãn vì hắn tự tiện chủ trương kia, nhưng đề tài vừa chuyển, thái độ vênh mặt hất hàm

lại trở về, “Chỉ là Thiếu Lâm Võ Đang Huy Hoàng môn ba vị chương môn đều đang ngồi, tự nhiên phải ưu tiên.”

Nguyên bản ba danh ngạch được lấy ra, là tuyệt đối không có vấn đề. Nhưng Kỷ Vô Định từ này tới giờ vẫn luôn liên tiếp liếc mắt đưa tình với Ma giáo, đối chọi với bạch đạo, lúc này bảo hãn đại biểu bạch đạo xuất trận, có mùi cố ý khiến hãn kẹt giữa hai bên.

Thế nhưng Kỷ Vô Định há là người thường. Hãn không chỉ không thấy khó xử, trái lại còn đẩy ra một cánh cửa, “Chung Vũ là võ lâm minh chủ, phải chiếm một danh ngạch.”

...

Đối với vị võ lâm minh chủ Chung Vũ này, không ít bạch đạo ngồi đây đều là không nói gì mà hỏi trời xanh.

Cứ như vậy, bốn danh ngạch đã lấp đầy, Nghiêm Thần đối với danh ngạch còn lại lâm vào khó xử.

Nếu như còn dư hai, vậy Tôn Ngọc Lương và Phương Thu Thủy là vừa đủ, chỉ dư một, vậy thì tìm ai cũng không ổn.

Tôn Ngọc Lương và Phương Thu Thủy cũng đều trông mong nhìn hãn.

Hiện tại xuất lực nhiều, lúc chia bánh mới có thể giành được phần hơn.

Phùng Cổ Đạo bỗng nhiên nói, “Nghiêm đại hiệp đàm tiếu dụng binh lâu như vậy, không biết có nguyện ý tự mình chỉ giáo hay không?”

Nghiêm Thần trong đầu vui vẻ, vừa định nói nguyện ý, thế nhưng ngẫm lại danh sách, trong ngực thích một cái.

Lăng Vân đạo trưởng, Từ Ân phương trưởng, Kỷ Vô Định, Chung Vũ... bốn người này không phải gần gũi với Ma giáo, thì là phái trung gian bên

nào cũng không theo, ai cũng có hiềm nghi phóng thủy*. Lỡ như bốn người bọn họ đều bị mờ mắt, cùng nhau phóng thủy, vậy kết quả sau cùng của trận luận võ này chỉ có thể trông cậy vào một mình mình.

*(phóng thủy: ý nói người vốn có khả năng chiến thắng, nhưng lại cố ý không lấy ra hết toàn bộ thực lực, nhường cho đối thủ thắng lợi. Ta tìm không được từ tiếng Việt nào chuẩn xác để thay vào cả -__-)

Nghiêm Thần liếc sang năm người của Ma giáo.

Viên Ngạo Sách được công nhận là đệ nhất cao thủ hiện thời, có người nói ngay cả khi Lăng Vân đạo trưởng nhắc đến, cũng phải mặc cảm. Ở đây dù cho có phần khiêm tốn, nhưng đại đa số vẫn kính phục. Nghe đồn trong Ma giáo cũng phụng hãn làm đệ nhất cao thủ.

Phùng Cổ Đạo, Hoa Tượng và Mạc Cư rất ít lộ diện trên giang hồ, võ công không biết sâu cạn, nhưng tóm lại là không hơn Viên Ngạo Sách.

Cuối cùng là Đoan Mộc Hồi Xuân. Võ công của hãn thì có khá nhiều người biết đến, nói là tương xứng với Trình Trùng Thành, nhưng còn thấp hơn một chút, nếu mình đấu với hãn, đó là nắm chắc.

Hãn nghĩ như vậy, ánh mắt liền dính trên người Đoan Mộc Hồi Xuân không rời đi được.

Phùng Cổ Đạo rất bình tĩnh mà nhìn một màn trước mắt, “Nếu đại biểu của bạch đạo các vị đã định, không bằng chúng ta thừa dịp sắc trời còn sáng, sớm so cho xong đi.”

Thái độ ung dung khoan thai của hãn hiển nhiên khiến cho người trong bạch đạo bất mãn, nhất thời tiếng ồn ào nổi lên bốn phía.

Viên Ngạo Sách đột nhiên nắm lên một nắm hạt dưa, mắt cũng không thèm chớp, thuận tay vung ra ngoài.

Tiếng kêu kinh hãi liên tục vang lên.

Không ít bạch đạo đầu tiên là che miệng, lập tức ngẩng đầu, trong mắt mỗi người đều ứa nước mắt, thần tình xúc động phần nộ, máu loãng còn không ngừng từ khe ngón tay chảy xuôi xuống.

Bất quá khắp nơi lại an tĩnh —— Răng rụng mất rồi.

Phùng Cổ Đạo cũng che miệng, có điều đó là không muốn để ý cười của mình tiết lộ ra quá rõ ràng, dù sao cũng có rất nhiều người cứ nhìn chăm chăm vào mình, khiến cho toàn thể nổi giận là không ổn rồi, “Như vậy, ai xuất chiến trước tiên?”

Nghiêm Thần muốn nói gì đó, rồi lại nhin xuống.

Hắn không phải loại không đầu óc, cũng không phải không biết mình giết dây nhiều người trở thành con chim đầu đàn, nhưng làm người có đôi khi như vậy, khi bình tĩnh lại ngẫm nghĩ lại, hiểu được ngàn không nên vạn không nên, nhưng chuyện tới trước mắt, đầu nóng lên, không nên cũng thành nên.

“Ta!” Kỷ Vô Định xung phong nhảy ra.

Đám người bạch đạo nghển cổ nhìn lại. Tuy rằng Kỷ Vô Định được xưng là võ lâm đệ bát, nhưng chưa ai chân chính thấy được hắn ra tay, mỗi lần có chuyện gì, đều là nháy mắt một cái, Viên Ngạo Sách đã thành thạo đối phó. Hiếm khi có được cơ hội lần này, tự nhiên phải hảo hảo chứng kiến tuyệt học của Huy Hoàng môn.

Ánh mắt Phùng Cổ Đạo lặng lẽ chạm phải ánh mắt của Kỷ Vô Định, sau đó mỉm cười nói, “Đoan Mộc, người đánh trận đầu đi.”

Đoan Mộc Hồi Xuân giết mình.

Nếu Phùng Cổ Đạo đã nói như vậy, hiển nhiên là nắm chắc mười phần, cũng không do dự, lập tức bước ra.

Đoan Mộc Hồi Xuân đã ra, người khác còn ở lại, Nghiêm Thần cũng đau lòng a!

Đối thủ này là hăn nhắm trước, không ngờ lại để Kỷ Vô Định nhanh chân đến trước, sớm biết vậy, vừa nãy hăn đã xung phong rồi.

Trước mặt Ma giáo và bạch đạo vốn có một khoảng sân trống, lúc này dùng để luận võ, hai bên đều tự lui về sau ba thước. Như vậy, sân luận võ cũng miễn miễn cưỡng cưỡng đủ rộng.

Kỷ Vô Định thấy Đoan Mộc Hồi Xuân vào sân, mỉm cười ôm quyền nói, “Xuân Xuân, biệt lai vô dạng.”

Đoan Mộc Hồi Xuân cố giữ trấn định nói, “Đa tạ Kỷ môn chủ đã nhớ.”

“Vậy chúng ta bắt đầu thôi.”

“Kỷ môn chủ thỉnh.” Đoan Mộc Hồi Xuân vẻ mặt nghiêm túc.

Tuy chỉ là trận đầu tiên của hai bên, nhưng áp lực không thể coi thường.

Nếu Kỷ Vô Định thua, sau đó còn có bốn người chờ xuất trận. Nhưng nếu Đoan Mộc Hồi Xuân thua, những người sau đó cũng không cần xuất trận.

Kỷ Vô Định hai tay chấp sau lưng, thi thi nhiên nhiên nói, “Ta ra nhất chiêu Tiên nhân chỉ lộ.”

...

Không chỉ có Đoan Mộc Hồi Xuân ngây người, ngay cả mọi người trong bạch đạo cũng ngây dại.

Bất quá Đoan Mộc Hồi Xuân hoàn hồn rất nhanh, “Ta trả nhất chiêu Kiếm đăng bát hoang.”

“Ta lại tới nhất chiêu Quy yển hồi sào.”

“Ta ra Phân hoa phát liễu.”

“Chiêu Quy yển hồi sào này của ta xuất ra rất nhanh.”

“Hm, vậy ta Phân hoa phát liễu rồi lại Phân hoa phát liễu.”

“Ngô...”

.

.

Này này thì A Sách

TAM

Mọi người bạch đạo trợn mắt há mồm mà nhìn bọn họ khoa tay múa chân ngoài miệng, dưới chân không dời nửa bước.

Cho đến chiêu hai mươi bảy, Kỷ Vô Định tới một câu, “Ta xoay người, Cuồng phong liêu lãng.”

Đoan Mộc Hồi Xuân giật mình. Chiêu này của Kỷ Vô Định không thể nghi ngờ là đã đâm trúng tử huyết của hắn, vô luận hắn dùng góc độ nào quay lại đều không thể cứu viện. Biện pháp duy nhất chính là lao tới phía trước, nhưng sau khi lao tới Kỷ Vô Định chỉ cần thêm một kiếm, mình vẫn thua như thường.

Tĩnh lặng thành linh xảy ra khiến mọi người bạch đạo từ trong cơn buồn ngủ giật mình tỉnh giấc, mắt chăm chú nhìn không chớp lên sân đấu.

Không biết ai hô: “Mau tiếp! Nếu không thì chịu thua đi!”

“Ai nha!” Kỳ Vô Định đột nhiên kêu lên, “Chiêu này xoay cổ sức quá, ngã sắp xuống rồi.”

Đoan Mộc Hồi Xuân vội nói, “Na Tra tham hải.”

Kỳ Vô Định nói, “Kiếm có nhắm ngay cần cổ ta không?”

“Nhắm ngay rồi.” Đoan Mộc Hồi Xuân vừa kinh ra một thân mồ hôi lạnh, lúc này nói chuyện có chút khí hư bất ổn.

Kỳ Vô Định thở dài nói, “Vậy ta chỉ đành chịu thua thôi.”

Đoan Mộc Hồi Xuân thở ra một hơi, “Đa tạ.”

Nghiêm Thần ngồi không yên, bỗng nhiên đứng bật dậy nói, “Kỳ Vô Định, người cư nhiên phóng thủy?”

Kỳ Vô Định biếng nhác xoay người nhìn hăn, “Ta phóng thủy chỗ nào?”

“Người vừa nãy còn không gọi là phóng thủy?” Mắt thấy thắng lợi đang nhìn, hăn cư nhiên ngã sắp xuống... Nhưng lại là ngã giả! Trong văn đấu mà có té ngã, đúng là mới nghe lần đầu!

Kỳ Vô Định ngu ngơ nói, “Người có đánh rắm không? Người có ợ hơi không?”

Nghiêm Thần phản nộ quát, “Người có ý gì?”

Kỳ Vô Định nói, “Người có quản được bản thân mình đánh rắm hay ợ hơi không, người quản ta té hay không té làm gì?”

Phùng Cổ Đạo đứng lên nói, “Kỳ môn chủ trước đó xuất chiêu Vạn lý truy phong, thế đi ào ào, bỗng nhiên xoay người sử xuất Cuồng phong liêu

lãng quả thật dễ mất trọng lượng mà té ngã. Kỷ môn chủ cứ nhiên suy xét đến cả điểm này, không chiếm nửa điểm tiện nghi, không hổ là chương môn đại phái, khí độ bất phàm.”

Kỷ Vô Địch đặc ý nhường nhường mi, “Không dám không dám.”

“...” Nghiêm Thần bị chặn họng nói không nên lời.

Vô luận quá trình hoang đường tới cỡ nào, kết quả vô lý tới cỡ nào, trận tỷ thí đầu tiên đã thua sau khi Kỷ Vô Địch té ngã.

Kể từ đó, người tỷ thí trận thứ hai càng phải cẩn thận.

Nghiêm Thần còn đang do dự có cần ra trận trước hay không, chợt nghe Kỷ Vô Địch nói, “A Chung, ta thua trận rồi, người thay ta giành lại mặt mũi đi.”

...

Người thua là tại vì người muốn thua!

Đây là tiếng lòng của hầu hết mọi người ở đây.

Bất quá không ai nói ra, tất cả mọi người mắt mở trừng trừng nhìn Chung Vũ vào sân, chờ hăn giành lại thứ gọi là mặt mũi cho Kỷ Vô Địch.

Từ sau khi Chung Vũ giết minh chủ Lam Diễm minh, lại treo lên danh hiệu võ lâm minh chủ, địa vị của hăn trong chốn võ lâm đã tiến triển cực nhanh. Tuy rằng trên danh nghĩa vẫn là đường chủ của Huy Hoàng môn, nhưng trong cảm nhận của nhiều người, hăn là cao thủ mà trên giang hồ đều biết, thân phận cũng như chương môn một phái.

Cho nên khi hăn ra sân, trong cảm nhận của đại đa số mọi người vẫn là chờ mong.

Ánh mắt Phùng Cổ Đạo đảo qua vẻ mặt của Lăng Vân, Từ Ân, Nghiêm Thần, quay đầu nói với Hoa Tượng, “Trận này phiền Hoa trưởng lão xuất mã.”

Hoa Tượng giơ tay sửa sang hoa tươi trên đầu, khom lưng lôi ra một cái bao tải ở dưới ghế, lại từ trong bao tải lấy ra một cái cuốc, nói, “May là ta chuẩn bị sớm.”

Mạc Cư nhìn cái cuốc rỉ sắt loang lỗ, vô cùng thâm cảm của nàng, liền đem thiết quả của mình đưa tới trước mặt nàng, “Hay là dùng của ta đi?”

Hoa Tượng đẩy ra thiết quả của ông, cười tủm tỉm giơ cái cuốc lên nói, “Mặc dù đã rất lâu không dùng, nhưng ta vẫn có cảm tình với nó.” Dứt lời, nàng phúi phúi váy, cầm cái cuốc trong tay, lộn nhào một cái xoay người lên sân.

...

?

Nghiêm Thần nhìn Hoa Tượng đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, mặt không biểu tình nói, “Người bay lơ rồi.”

Hoa Tượng bữu môi nói, “Ta cố ý đó, ta thích đảo ngược trở lại.”

Nàng vừa nói xong cũng không thềm quay đầu lại mà đảo người về, đứng xéo bên phải Chung Vũ.

Chung Vũ lãnh đạm nhìn nàng một cái, “Ra tay đi.”

“Người muốn so như thế nào?” Thấy biểu tình của Kỷ Vô Dịch, Hoa Tượng trong lòng biết rõ Chung Vũ sẽ phóng thủy, nhưng rốt cuộc hẳn muốn phóng thủy như thế nào, mình nên phối hợp như thế nào, trong lòng vẫn không rõ.

Chung Vũ nói, “Tùy tiện.” Hãn run tay lên, xuất kiếm.

Mọi người bạch đạo thiếu chút nữa rơi lệ đầy mặt, bọn hãn còn tưởng lại phải nghe một trận liều mạng so bì tên chiêu thức nữa chứ.

—— Thấy vũ khí thật không dễ dàng.

Kỷ Vô Địch ở ngoài sân la lớn, “A Chung, nên lấy lại mặt mũi cho ta a. Mặt mũi!”

Chung Vũ không thèm quay đầu lại, chỉ vẩy kiếm lên.

Hoa Tượng có chút không chắc, hướng hãn liều mạng nháy nháy mắt.

Chung Vũ nửa ngày không phản ứng.

...

Không lẽ lần này làm thiệt sao?

Hoa Tượng không dám sơ suất, quơ cái cuốc, đem sở học cả đời thỏa thích thi triển ra.

Chung Vũ một tay đặt sau lưng, chỉ dùng tay phải nhẹ nhàng hóa giải.

Khoảng chừng đấu tới bảy tám chiêu, mọi người bạch đạo thoáng yên tâm. Thoạt nhìn võ lâm minh chủ quá quan trọng tuyển ra này vẫn rất đáng tin.

Đến khi hai người chiến tới chiêu thứ hai mươi, bọn hãn hoàn toàn yên tâm rồi. Hiện tại thoạt nhìn, thắng là chắc chắn, chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Đến chiêu thứ hai mươi lăm, Hoa Tượng đã lộ ra thất thế, ngay cả tóc mai cũng có chút tán loạn.

Ai ngờ tới chiêu thứ hai mươi sáu, đương lúc mọi người cho rằng Chung Vũ chỉ cần nhẹ nhàng đâm kiếm về phía trước, trận tỷ thí này có thể xong xuôi —— Chung Vũ thu kiếm.

“Hoa trưởng lão võ công cao cường, Chung Vũ cam bái hạ phong.”

Nói xong, cũng không thèm để ý biểu tình của những người khác, cứ khí định thần nhàn như vậy mà đi ra sân.

Kỷ Vô Định vỗ vỗ bờ vai của hắc nói, “Ừm, không tồi.”

...

Không tồi?

Đại đa số bạch đạo thiếu chút nữa trừng tới lột tròng mắt.

Vừa nãy là ai ở ngoài kêu réo ầm ĩ, bảo hắc giành lại mặt mũi cho mình? Tại sao vừa xoay người, đã thua còn lấy được một câu không tồi?

Nghiêm Thần là người đầu tiên không kiềm chế được, đứng lên nói, “Kỷ môn chủ, người có nên giải thích một chút không!”

“Ta hai mươi bảy chiêu thua, hắc hai mươi sáu chiêu thua, rõ ràng là bản môn chủ kỹ cao một bậc, chẳng lẽ không phải giành lại mặt mũi sao?” Kỷ Vô Định đối với biểu hiện của Chung Vũ cảm thấy phi thường thỏa mãn.

Bạch đạo câm lặng.

Đầu bên kia, Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói với Hoa Tượng đã đánh tới mồ hôi nhễ nhại, “Hoa trưởng lão vất vả rồi.”

Hoa Tượng đem cái cuốc nặng nề cuốc lên mặt đất, lau một tầng mồ hôi nói, “Đúng là vất vả. Sớm biết làm theo kiểu đó, ta đã trực tiếp đánh một bộ tứ bình quyền, hà tất cực nhọc như vậy.”

(Tứ bình quyền: một trong những quyền thuật của Hoàng Lâm phái Tứ Xuyên.)

Phùng Cổ Đạo sờ sờ mũi.

Huy Hoàng môn quả nhiên không chịu thiệt. Dù có thua, cũng thua đến đẹp đẽ, để người thắng không có một nửa cảm giác thành tựu.

Hắn nói với Nghiêm Thần lúc này sắc mặt đã đen như than đá, “Không biết tiếp theo Nghiêm đại hiệp chuẩn bị phái ai ra sân?”

Nghiêm Thần do dự.

Không đề cập tới những phiền phức của Huy Hoàng môn từ hành vi ngày hôm nay, đây đều là chuyện mà sau này tự thân Huy Hoàng môn phải đối mặt. Mà quan trọng nhất lúc này, là làm thế nào thắng được một trận trong ba trận còn lại.

Chỉ là có vết xe đổ từ Huy Hoàng môn, hắn phải suy xét đến khả năng Võ Đang Thiếu Lâm sẽ làm bù.

Có thể bọn họ sẽ không trắng trợn như Huy Hoàng môn, nhưng cũng khó đảm bảo sẽ không âm thầm thông đồng với Ma giáo.

Lúc này xem ra, có hy vọng nhất ngược lại chính là mình – người có bài danh thấp nhất. Cũng chính vì vậy, cho nên hắn mới càng thêm do dự. Nếu như mọi chuyện đúng như dự liệu của hắn, Võ Đang Thiếu Lâm đã âm thầm đạt thành hiệp nghị với Ma giáo, như vậy người mà mình có khả năng sẽ đối chiến nhất chính là Viên Ngạo Sách.

Bởi vì đối phương chỉ cần đánh thắng hắn, là có thể thắng toàn bộ năm trận.

Phùng Cổ Đạo thấy sắc mặt hần âm tình bất định, rề rà không chịu đưa ra quyết định, liền nhìn về phía Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng nói, “Không biết hai vị tiền bối ai nguyện ý ra sân lần này?”

Từ Ân phương trưởng chậm rãi đứng lên, “A di đà phật, hãy để lão nạp vì Lăng Vân đạo huynh phao chuyên dẫn ngọc*.”

*(phao chuyên dẫn ngọc: ý khiêm tốn là dùng kỹ năng thô thiển của mình để làm nền cho sự cao minh của người khác)

Kỷ Vô Định bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn sắc trời rồi nói, “Sắc trời không còn sớm, nên về nhà ăn cơm thôi.”

Phùng Cổ Đạo tâm niệm khẽ động, lại cười nói, “Kỷ môn chủ nói rất đúng, sắc trời không còn sớm, chi bằng chúng ta tỷ thí cả ba trận có được không?”

Nếu là tỷ thí một đối một, Lăng Vân đạo trưởng dù có phóng thủy cũng rất khó làm được thần không biết quỷ không hay. Thế nhưng nếu trên sân có sáu người, như vậy có nhiều cơ hội làm chuyện lén lút hơn.

Con mắt Nghiêm Thần đồng thời sáng lên. Không sai, hần hiện tại sợ nhất chính là gặp phải Viên Ngạo Sách, nhưng nếu có người khác cùng vào sân, với thân phận địa vị của Lăng Vân đạo trưởng và Từ Ân phương trưởng, tất nhiên sẽ chọn đối thủ khó đấu nhất, như vậy vô luận như thế nào thì người đấu với Viên Ngạo Sách cũng sẽ không tới lượt mình.

Thế nhưng Ma giáo quỷ kế đa đoan, cũng không thể đem toàn bộ tiền cược hạ xuống một ván, để tránh rơi vào cái tròng của bọn chúng.

Trong lòng có suy tính, Nghiêm Thần tiện thể nói, “Sân đấu nhỏ hẹp, nếu sáu người cùng lên, sợ là không thể thi triển được. Không bằng cứ để ta và Từ Ân phương trưởng lên trước lĩnh giáo cao chiêu.” Hần chọn Lăng Vân làm phòng tuyến cuối cùng là đã trải qua suy tính cặn kẽ. Thứ nhất, Lăng

Vân đạo trưởng là đệ nhất cao thủ trong bạch đạo, mặc dù gặp phải Viên Ngạo Sách cũng không quá chênh lệch. Để ông lưu thủ, có thể khiến Ma giáo ném chuột sợ võ đồ, tốt nhất là không dám sớm phái Viên Ngạo Sách ra. Thứ hai, Lăng Vân đạo trưởng có thể nói là người đứng đầu trong võ lâm bạch đạo, hẳn không tin dưới ánh mắt của đông người như thế, ông lại dùng danh dự khổ tâm tích lũy vài chục năm ra để làm lợi thế viện trợ Ma giáo.

Từ một góc độ nào đó mà nói, tính toán của Nghiêm Thần quả thực khiến cho Phùng Cổ Đạo khó xử.

Theo lý thuyết, lúc này lưu lại Viên Ngạo Sách, để mình và Mạc Cư lên sân mới là phương án tốt nhất. Nếu đổi thành trước khi bị thương, hẳn nhất định sẽ chọn lựa như thế. Nhưng lúc này vết thương nơi thắt lưng chưa lành, dù cho may mắn thắng được Nghiêm Thần, cũng tuyệt đối không thắng được Từ Ân phương trượng cường trực công chính, có nề có nếp. Mà Mạc Cư lại không phải đối thủ của Từ Ân phương trượng.

“Thế nào?” Nghiêm Thần thấy Phùng Cổ Đạo thật lâu không nói, trong lòng biết cách làm của mình tất nhiên ngoài dự liệu của hắn, không khỏi đắc ý một phen.

“Theo ý của Nghiêm đại hiệp vậy.” Phùng Cổ Đạo quay đầu nhìn về phía Viên Ngạo Sách.

Viên Ngạo Sách nói, “Một mình ta ra sân cũng được.”

“Ồn thỏa là trên hết.” Phùng Cổ Đạo dừng một chút, hạ giọng nói, “Người không cảm thấy Nghiêm Thần hùng hổ dọa người, rõ ràng là không biết sợ sao?”

Viên Ngạo Sách mâu quang trầm xuống, “Ý người là?”

“Có vài phần giống như chó cầy gần nhà.” Phùng Cỗ Đạo dừng lại, cao giọng nói, “Từ Ân phương trượng và Nghiêm đại hiệp sẽ giao cho người và Mạc trưởng lão.”

Phùng Cỗ Đạo: Phong thủy luân lưu chuyển.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tác Tệ Hữu Lý [2]

TỨ

Mạc Cư đã sớm chờ ở một bên đến nhin không nổi, nghe vậy lập tức xách theo thiết quả kích động đi tới giữa sân.

Phùng Cổ Đạo ở phía sau khẽ cười, “Sư phụ, nhớ kỹ toàn lực ứng phó.”

Mạc Cư không quay đầu lại đáp, “Ta hiểu.”

Từ Ân phương trượng và Nghiêm Thần cũng lên sân.

Nghiêm Thần thấy Viên Ngạo Sách đứng trước mặt mình thì trong ngực đập thịch một cái.

Khóe miệng Viên Ngạo Sách cong lên hỏi, “Nếu như hai đối hai, vậy giữa các chiến hữu có thể hỗ trợ lẫn nhau chứ?”

Nghiêm Thần vô thức nói, “Đương nhiên.” Hắn tự nhận mình không phải đối thủ của Viên Ngạo Sách. Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, suy nghĩ lại vấn đề của Viên Ngạo Sách, hắn lại hối hận tới nỗi muốn cắn đứt đầu lưỡi!

Hồi nãy lẽ ra hắn phải nói là không được! Như vậy Từ Ân phương trượng mới có thể đánh thắng Mạc Cư mà không hề thấp thỏm!

Giữa năm trận chỉ cần thắng một là được. Mặc dù hắn bại dưới tay Viên Ngạo Sách cũng không sao.

Viên Ngạo Sách thấy biểu tình như muốn đập đầu vào tường của hắn, thì nụ cười trở nên chân thành tha thiết hơn rất nhiều, “Thỉnh.”

Nghiêm Thần thấy Từ Ân phương trượng không có dự định trao đổi đối thủ, chỉ đành kiên trì bước lên. Kỳ thực cũng không phải Từ Ân phương trượng không muốn thay đổi thủ, thấy dễ thì giành, mà là tình thế lúc này nếu ông thay đổi thủ, thứ nhất là coi rẻ Mạc Cư, thứ hai cũng là xem nhẹ Nghiêm Thần, e rằng còn vớ phải danh hiệu già mà khinh cuồng. Cho nên ông chỉ đành quyết định, mau chóng chiến thắng đối thủ, ngưng lại trận tỷ thí này.

Bốn người ôm tâm tư khác nhau, rất nhanh đã giao thủ.

Chiêu thức của Viên Ngạo Sách tàn nhẫn ác liệt, chiêu chiêu không chừa lối thoát. Nghiêm Thần thì lại tuân theo phong cách của Thanh Thành, đi theo con đường thư thái. Chỉ là cái loại thư thái này dưới thế tiến công không chút lưu tình của Viên Ngạo Sách thì như trứng chọi đá, rất nhanh đã lộ ra thất thế.

So với cuộc quyết đấu như cuồng phong tạt vũ của bọn hắn, Từ Ân phương trượng và Mạc Cư trầm ổn hơn rất nhiều.

Kỳ thực luận võ công, võ công của Từ Ân phương trượng tại Thiếu Lâm chỉ có thể xếp ở hàng trung thượng. Cao thủ chân chính của Thiếu Lâm tự là trụ trì chuyên tâm nghiên cứu võ học, bọn họ cho tới giờ chân không ra cửa, ngoại trừ nghiên cứu võ học và đốc thúc môn hạ luyện công, căn bản không hỏi tới chuyện giang hồ. Cho nên vô luận là Kỷ Huy Hoàng hay Tả Tư Văn đều không xếp bọn họ vào bảng cao thủ.

(Giải thích thêm về chuyện này một chút dành cho những ai chưa đọc kỹ bộ Hủ mộc, giang hồ có một nhân vật thần bí chuyên xếp hạng cho các cao thủ võ lâm là Thiết Bút Ông, trước đó người này là Kỷ Huy Hoàng, nhưng

sau khi Kỷ Huy Hoàng chết thì đến tả hộ pháp Tả Tư Văn của Huy Hoàng môn lên thay thế)

Bất quá mặc dù là trung thượng của phái Thiếu Lâm, vào giang hồ cũng là cao thủ đệ nhất lưu.

Mạc Cư cảm thấy vô luận ông xuất chiêu như thế nào, đối phương cũng giống như một cây sắt được bọc bằng bông vải, ban đầu thì mềm nhũn, nhưng dư lực mười phần.

Mọi người bạch đạo ai ai cũng xem đến nhiệt huyết sôi trào.

Trải qua những trò đùa của Huy Hoàng môn, luận võ như vậy khiến cho bọn họ lại lần nữa tìm về nhiệt huyết sôi sùng sục.

Đột nhiên ——

Viên Ngạo Sách đảo cổ tay một cái, cư nhiên bỏ lại Nghiêm Thần mà công tới hạ bàn của Từ Ân phương trượng.

Từ Ân phương trượng bất ngờ không kịp phòng bị, chỉ cảm thấy đầu gối nhói lên, đùi phải vô thức khụy xuống. Bất quá võ học Thiếu lâm vang dội giang hồ mấy trăm năm, sao có thể đơn giản thúc thủ. Chỉ thấy ông liên tục xoay cổ tay, giống như một chiếc vòng phủ lấy kiếm của Viên Ngạo Sách, mà tay trái lại gắt gao nắm lấy thiết trượng từ bên dưới đánh lên của Mạc Cư.

Thừa lúc này, Nghiêm Thần tay phải vấy lên kiếm hoa, sử xuất Liên vân tam thức của Thanh Thành, hướng trước ngực Viên Ngạo Sách đánh tới.

Bàn tay nắm kiếm của Viên Ngạo Sách hơi tê dại. Nội công thiếu lâm quả nhiên không tầm thường!

Mắt thấy Nghiêm Thần vọt tới, tay trái tung chiêu Không thủ đoạt bạch nhận (tay không nắm lưỡi dao =3=) thiết nhập vào trong chiêu thức của Nghiêm Thần, nắm lấy thân kiếm.

Lực hãm dừng cực lớn, kiếm thế của Nghiêm Thần như đâm vào vách núi, nửa bước không thể động.

Chỉ trong tích tắc, giữa sân biến hóa nghiêng trời lệch đất. Ngoại trừ cặp Viên Ngạo Sách và Từ Ân phương trượng đang giao thủ, cặp Nghiêm Thần và Viên Ngạo Sách, cặp Từ Ân phương trượng và Mạc Cư đều rơi vào thế giằng co.

Kỷ Vô Định lặng lẽ đứng lên, con mắt đăm đăm nhìn vào bàn tay đang nắm thân kiếm của Viên Ngạo Sách.

Máu từ lòng bàn tay chảy ra, theo thân kiếm tích xuống dưới.

Từ Ân phương trượng giống như bị huyết quang làm cho phân tâm, tay phải hơi khựng lại.

Cao thủ so chiêu, sao có thể dễ sảy vài giây lơ lửng của đối phương.

Ánh mắt Viên Ngạo Sách sáng lên, bỗng nhiên rút kiếm quét ngang.

Nghiêm Thần còn đang rút kiếm, trên cổ lại đột nhiên có một thanh kiếm gác lên.

Nghiêm Thần sắc mặt trắng nhợt, vừa định nhận thua, nhưng Viên Ngạo Sách đã buông tay trái ra, phi lên một cước đá hãm bay ra ngoài sân.

Bên này bọn hãn giải quyết lưu loát, Từ Ân phương trượng và Mạc Cư lại khai chiến lần nữa.

Có Viên Ngạo Sách ở một bên nhìn chăm chăm, thế tiến công của Từ Ân phương trượng rõ ràng đã chậm lại, để ngừa hãn đánh lén. Mà Mạc Cư lại

càng đánh càng hăng, một cây thiết trượng múa đến uy vũ sinh phong.

Lăng Vân đạo trưởng đột nhiên đứng dậy nói, “Trận này thắng bại đã phân.”

Những ai có mắt đều nhìn ra được, chỉ cần Viên Ngạo Sách ra tay, Từ Ân phương trượng bị thua chỉ là vấn đề thời gian.

Bạch đạo tuy rằng trong lòng bất mãn, nhưng cũng không thể tránh được.

Phùng Cổ Đạo truy vấn một câu, “Lăng Vân đạo trưởng là chịu thua?”

Lăng Vân đạo trưởng cười khỗ nói, “Phải.”

Phùng Cổ Đạo lại khoan thai hỏi Nghiêm Thần, “Ý của Nghiêm đại hiệp thế nào?”

Nghiêm Thần bị Viên Ngạo Sách một cước đá bay trước mặt toàn bộ đồng đạo, mặt mũi mất sạch, nói chuyện không còn hùng hổ như trước nữa, “Toàn bộ do Lăng Vân đạo trưởng làm chủ.”

Ngữ âm của hắn vừa rơi xuống, Viên Ngạo Sách bỗng nhiên xen vào giữa Mạc Cư và Từ Ân phương trượng, đẩy hai bên tách ra.

Từ Ân phương trượng thu chiêu lui ra sau, đọc một tiếng phật hiệu, khiêm tốn nói, “Ma giáo nhân tài xuất hiện lớp lớp, lão nạp bội phục.”

Được tiện nghi ít khoe mẽ, đạo lý này Mạc Cư vẫn hiểu.

Ông khách khách khí khí chấp tay nói, “Từ Ân phương trượng không hổ là võ lâm thái sơn bắc đẩu, Mạc Cư khâm phục!”

Hai người đối diện mà cười, có vài phần tinh tinh tương tích*.

*(Tình tình tương tích: ý chỉ những người có cảnh ngộ, tính cách, sở thích tương đồng bảo vệ, đồng tình, ủng hộ lẫn nhau)

Kỷ Vô Địch từ trong đám đông lôi một người vác hòm thuốc đi ra giúp Viên Ngạo Sách băng bó vết thương.

Bởi hẳn hôm nay biểu hiện ‘nổi trội’, người của bạch đạo từ lâu thấy nhưng không thể trách, để mặc hẳn.

Mặt trời lặn xuống rặng núi phía Tây, sắc trời dần dần ám trầm.

Phùng Cổ Đạo và Lăng Vân đạo trưởng lặng lẽ trao đổi ánh mắt với nhau.

Lăng Vân đạo trưởng đứng lên nói, “Đến phiên bàn đạo lĩnh giáo cao chiêu của Minh Tôn.”

Phùng Cổ Đạo hai tay đặt lên tay vịn, chậm rãi đứng lên nói, “Có thể được chương môn Võ Đang chỉ điểm, Phùng Cổ Đạo vinh hạnh vô vàn, còn thỉnh Lăng Vân đạo trưởng một hồi thủ hạ lưu tình.”

Lăng Vân đạo trưởng vuốt vuốt chòm râu, “Không dám không dám.”

...

Đừng ‘không dám’ a! Vào những lúc thế này phải liều mạng xông lên, bất chấp thế nào cũng phải thắng trận này.

Mắt thấy năm hy vọng chỉ còn một lần cuối cùng, bạch đạo gấp đến độ tóc đều sắp trắng.

Lăng Vân đạo trưởng và Phùng Cổ Đạo đứng ở hai đầu sân, một người trong tay cầm kiếm, một người trong tay cầm tiêu. Một người trầm ổn như thái sơn sừng sững, một người phiêu dật như mây trắng tinh ngần.

Bạch đạo nín thở.

Giữa sân cực kỳ yên tĩnh.

Loáng thoáng có tiếng vó ngựa, từ xa cuồn cuộn mà đến.

Vào thời điểm này lại có ai đến?

Tất cả mọi người rướn cổ lắng nghe.

Lăng Vân đạo trưởng vô thức liếc nhìn Phùng Cổ Đạo, đã thấy khóe miệng hằn cung lên một nụ cười thật khế, nhẹ đến không thể nhận ra.

Tiếng vó ngựa càng lúc càng gần, có thể thấy được cả người lẫn ngựa.

Bạch y thanh niên dẫn đầu giữa trán tỏa ra ánh khí bức người, nhưng dung mạo tươi đẹp như hải đường rực rỡ, không thể xem thường.

Y ngồi cao cao trên lưng ngựa, thần tình thanh lãnh, ánh mắt đảo qua tất cả mọi người, rơi xuống trên người Lăng Vân đạo trưởng.

“Đạo trưởng, để bản hầu thay người xuất chiến thế nào?”

Lăng Vân đạo trưởng hỏi, “Tuyệt Y Hầu?”

“Chính là bản hầu.” Tiết Linh Bích xoay người xuống ngựa, kiếm từ trong tay áo trượt xuống, nắm trong tay.

(A~ chồng em tới rồi kìa ~)

Lăng Vân đạo trưởng do dự.

Cơn đau trong ngực Nghiêm Thần còn chưa tiêu tan, bây giờ dưới mộng lại ngồi không yên rồi.

So với chương môn Võ Đang luôn mắt đi mày lại thái độ mập mờ với Ma giáo, vị Tuyết Y Hầu vừa ra tay thì xóa sạch Bể Nghề sơn này hiển nhiên càng đáng tin hơn.

“Nếu Hầu gia đã tự hạ thân phận, chúng ta tự nhiên phụng mệnh.” Hãn cướp lời trước khi Lăng Vân đạo trưởng mở miệng.

Lăng Vân đạo trưởng nhìn về phía Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo cười khố.

Nếu nói khi từ biệt ở Tam Vị lâu, Tiết Linh Bích đối với hãn là hoàn toàn cảm hận, vậy ơn cứu mạng ở Thiên Sơn đã khiến hãn không thể phân rõ nỗi hận này rốt cuộc còn sâu đậm đến đâu. Có điều đáng được ăn mừng chính là lúc trước Nghiêm Thần phủ định Tam Vị lâu, chọn ngũ lý đình, cũng tránh được chốn cũ nhớ hận cũ, thêm hận mới.

Nghiêm Thần thấy Phùng Cổ Đạo do dự, trong lòng càng cảm thấy hãn và Lăng Vân đạo trưởng có hiệp nghị bí mật nào đó, lời nói ra càng thêm châm chọc, “Lẽ nào Minh Tôn sợ thua?”

Những lời này tuy ngắn, nhưng có thể hiểu theo nhiều nghĩa.

Mặt ngoài cùng chính là hiểu theo nghĩa Phùng Cổ Đạo giao thủ với Tiết Linh Bích, sợ bại dưới tay y. Nhưng nghĩ sâu vào, hãn sợ Tiết Linh Bích lẽ nào không sợ Lăng Vân đạo trưởng? Điều này lại có hai nghĩa, một là võ công của Tiết Linh Bích cao hơn Lăng Vân đạo trưởng, mà võ công của Lăng Vân đạo trưởng không bằng Phùng Cổ Đạo. Hai là Phùng Cổ Đạo biết Lăng Vân đạo trưởng sẽ không thể thắng hãn.

Vô luận là ý nghĩa nào, cũng khiến những lời này mang theo hàm ý khiêu khích.

Tiết Linh Bích quay đầu nhìn hãn, “Người là ai?”

“Thanh Thành, Nghiêm Thần.” Nghiêm Thần bất đắc dĩ đáp. Xem ra quả thật hắc đã ru rú ở núi Thanh Thành quá lâu rồi.

Tiết Linh Bích hỏi, “Người có thể đại biểu võ lâm bạch đạo à?”

Nghiêm Thần ngẹn lời.

Tiết Linh Bích không thèm để ý đến hắc, nhìn về phía Lăng Vân đạo trưởng nói, “Đạo trưởng, thỉnh.”

Việc đã đến nước này, nếu Lăng Vân đạo trưởng một mực kiên trì, nhưng sau đó lại thua dưới tay Phùng Cổ Đạo, như vậy ai cũng có thể nhìn ra lỗ hổng.

Cho nên ông chỉ có thể chấp tay thoái vị.

Tiết Linh Bích chậm rãi đi tới trước mặt Phùng Cổ Đạo, “Vết thương lành chưa?”

Phùng Cổ Đạo đáp, “Chưa.” Trong lòng hắc đã đưa ra dự định xấu nhất. Dù cho thua trận này, hắc cũng có thể chối bỏ ván cược này. Dù sao vô luận là kết quả thắng thua hay phương pháp tỷ thí, hắc cũng không hề tự mồm đồng ý.

Tiết Linh Bích run kiếm lên, thản nhiên nói, “Chiêu thứ nhất, Phong thủy luân lưu chuyển.”

Phùng Cổ Đạo hỏi, “Rất nhanh sao?”

“Rất nhanh.”

...

Không phải chứ? Lại là xuất khẩu thành chiêu nữa hả?!

Mọi người bạch đạo định gào thét.

Nhưng bọn hắc rất nhanh đã không gào lên được.

Tiết Linh Bích đã xuất kiếm, chiêu thức nhanh như thiểm điện.

Cho dù đã biết y sẽ xuất chiêu, Phùng Cổ Đạo vẫn phải thay đổi liên tục ba loại bộ pháp mới né tránh được.

Tiết Linh Bích dừng lại, không tiếp tục tiến công, “Chiêu thứ hai, Nhất nộ trăm đại hải.”

Phùng Cổ Đạo cười khở hời, “Đây là trả thù?”

Tiết Linh Bích không trả lời, bởi vì chiêu thứ hai đã xuất.

Uy lực của Nhất nộ trăm đại hải hiển nhiên mạnh hơn Phong thủy luân lưu chuyển rất nhiều, Phùng Cổ Đạo phải giơ tiêu chống đỡ.

NGŨ

Khoảnh khắc khi kiếm và tiêu giao nhau, Phùng Cổ Đạo cảm thấy cổ tay chấn động, thân thể bị bức lui nửa bước.

Tiết Linh Bích tại không trung xoay người thu kiếm, hai chân vững vàng đáp xuống mặt đất.

Mọi người bạch đạo không khỏi phát ra tiếng “Ôi” thất vọng.

Ánh mắt Tiết Linh Bích đăm đăm nhìn xoáy vào Phùng Cổ Đạo, khoan thai nói, “Chiêu thứ ba, Sương tuyết cái Cửu Châu.” (sương tuyết che phủ bầu trời Cửu Châu, như tâm tình anh lúc trước =v=)

Nhất thời, kiếm hoa tán mát khắp bầu trời.

Phùng Cổ Đạo không dám tàng tử, quay người đón nhận, một tay đem tiêu múa kín không kẽ hở.

Mọi người nhìn đến hoa cả mắt, chỉ nghe tiếng leng keng không dứt bên tai.

Tiêu trong tay Phùng Cổ Đạo càng lúc càng trầm, mồ hôi lạnh không ngừng chảy dọc xuống trán. Vết thương trên lưng đã nứt toác, đau đớn như kim châm.

Tiết Linh Bích đột nhiên đổi chiêu, cổ tay phải trở tay vung lên, đánh bay thanh tiêu, tay trái vô thức ôm lấy thắt lưng của hắn.

Hai gò má Phùng Cổ Đạo giật một cái, đau đến môi trắng bệch.

Hai người đáp xuống đất, Tiết Linh Bích nhìn vết máu trên tay trái của mình, nhíu mày hỏi, “Ở đây bị thương lúc nào?” Y nhớ rõ vết thương do phần cầu gậy ra là ở bên kia.

Phùng Cổ Đạo giơ tay lau đi mồ hôi lạnh trên trán, “Lúc người không tại.”

Rõ ràng là bốn chữ vô cùng đơn giản, nhưng Tiết Linh Bích nghe được thì trong lòng rung động không hiểu vì sao.

Nhưng hết lần này tới lần khác có người không thức thời mà thốt lên, “Hầu gia thắng!”

Một hòn đá gợn lên ngàn đợt sóng.

Tiếng hoan hô của bạch đạo một đợt cao hơn một đợt.

Tiết Linh Bích giơ tay.

Tiếng hoan hô đột nhiên ngừng lại, nhưng từng đôi mắt long lanh đều nhìn dán vào y.

Tiết Linh Bích xoay người, hờ hững nói, “Ai nói bản hầu thắng?”

Nghiêm Thần nhin không được đứng lên, “Hầu gia một kiếm đánh bay vũ khí của Minh Tôn, không lẽ không phải thắng?”

Tiết Linh Bích nói, “Bản hầu thua.”

...

Đây không phải là trọn tròn mắt nói dối sao?

Kỷ Vô Địch Chung Vũ thì thôi, tại sao chạy ra một Tuyết Y Hầu cũng như bị bỏ bùa?!

Nghiêm Thần hầu như muốn tìm một chậu máu chó mực tạt qua.

Một người hai người rốt cuộc trúng tà khí gì!

Tiết Linh Bích quay đầu lại, rũ mắt nhìn Phùng Cổ Đạo, từ tốn nói, “Bản hầu nguyện ý nhận thua.”

Thân thể Phùng Cổ Đạo chấn động, nhin không được ngẩng đầu lên.

Gương mặt Tiết Linh Bích vẫn nghiêm túc như cũ, nhưng tình ý nơi đáy mắt lại đong đầy đến mức tràn ra.

Phùng Cổ Đạo nhất thời cảm thấy đau đớn ở vết thương thoáng cái giảm đi rất nhiều.

“Khụ khụ.” Lãng Vân đạo trưởng thấy Nghiêm Thần còn ngốc lảng ở đó, nửa ngày không nói được gì, đành phải đứng ra thu dọn tràng diện, “Dựa

theo thỏa thuận trước đó, năm trận tỷ thí này...” Ông dừng một chút, để mọi người đủ thời gian giảm xúc, sau đó mới nói, “Ma giáo toàn thắng.”

So với sự thất thố của bạch đạo vừa nãy, mỗi người trong Ma giáo biểu hiện ra rất lãnh tĩnh.

Mạc Cư sờ thiết quả, Hoa Tượng sờ hoa tươi trên đầu, Đoan Mộc Hồi Xuân sờ dọc vành chung trà, Viên Ngạo Sách... bị Kỳ Vô Địch sờ vết thương trên tay.

Nói chung, mỗi người đều mang dáng vẻ đương nhiên.

Tâm tính của bạch đạo trong nháy mắt mất trọng tâm.

Phùng Cổ Đạo hợp thời nói, “Vô luận thắng thua ra sao, tổn thất mà lão Âm Tôn tạo nên cho các phái, giáo ta sẽ dốc sức gánh vác.”

Cùng là một câu nói, nói ra trước khi luận võ và sau khi luận võ, chính là hai loại phân lượng.

Nguyên bản đạo lý ‘kẻ thức thời là trang tuần kiệt’ bọn họ hiểu, nếu đối phương đã cho bậc thang, bọn họ không lý nào lại nhảy xuống sườn núi.

Vì vậy bạch đạo vốn đang âm ỉ nhất thời an tĩnh lại.

Phùng Cổ Đạo quay đầu liếc nhìn Hoa Tượng.

Hoa Tượng ngẫm hiểu, bưng chung trà bước lên.

Phùng Cổ Đạo tiếp nhận trà, hướng mọi người bạch đạo nói, “Lão Âm Tôn là tiền bối của Ma giáo, bất luận điều gì lão Âm Tôn thất lễ đó là giáo ta thất lễ. Ta ở đây lấy trà thay rượu, chính thức hướng các vị bồi tội.” Hắn nói, ngửa đầu uống một hớp trà lớn.

Sắc mặt Tiết Linh Bích nhất thời biến đổi.

Bạch đạo hai mắt nhìn nhau. Ai cũng không muốn lên nhận trước.

Kỷ Vô Dịch ngồi trong trận doanh của Ma giáo, khoan thai hỏi, “Uống chung trà này xong chính là nhất tiểu mẫn ân cừ* sao?”

*(nhất tiểu mẫn ân cừ: cười một cái xóa sạch mọi cừ oán xưa)

Phùng Cổ Đạo nói, “Đương nhiên.”

Kỷ Vô Dịch vuốt cằm nói, “Ta hiểu rồi, uống chung trà này chẳng khác nào tiếp thu bồi tội và bồi lễ... Đúng không?” Hắn cố ý đem chữ lễ kéo thiệt dài.

Phùng Cổ Đạo cười đến ẩn ý, “Đương nhiên.”

Tiết Linh Bích không khỏi liếc nhìn Kỷ Vô Dịch vài cái.

Cái mông của đám bạch đạo đã cọ trên ghế muốn mòn cả rồi. Phùng Cổ Đạo và Kỷ Vô Dịch một xướng một đáp nói ra rất rõ ràng, uống trà thì là khổ chủ của Ma giáo, có thể tiếp nhận bồi lễ của Ma giáo. Nếu không uống trà cũng là khổ chủ, nhưng khổ chủ này có nhận được bồi lễ hay không thì thật khó nói. Xem tình thế trước mắt, Huy Hoàng môn và Tuyết Y Hầu phủ hiển nhiên đều đứng bên Ma giáo, quan hệ rất tốt. Trải qua nhất dịch này, nếu sau này muốn liên hợp các đại môn phái, cũng không có lý do nào. Các môn phái khác không phải lần nào cũng phí thời gian theo bọn hắn làm ồ.

Suy đi nghĩ lại, chung trà này là phải uống.

Chưởng môn các đại môn phái bị tổn hại của bạch đạo cười khổ liếc nhìn nhau, mỗi người đều đứng lên nâng chung uống trà.

Mặc kệ là tình nguyện hay không tình nguyện, chuyện này cuối cùng cũng đã kết thúc.

Mắt thấy các môn phái bạch đạo hùng hổ mà đến, ủ rũ mà đi, trong lòng mọi thành viên Ma giáo đều hiện lên một chữ ‘sảng’.

Đoan Mộc Hồi Xuân thấy sắc mặt Phùng Cổ Đạo trắng xanh, bước lên phía trước nói, “Minh Tôn, cho ta xem miệng vết thương của người.”

Bầu không khí bốn phía nhất thời cứng đờ.

Đoan Mộc Hồi Xuân quay đầu lại, cũng thấy được Tiết Linh Bích đang lạnh lùng nhìn hẳn.

“Đúng là đã lâu không gặp. Đoan Mộc trang chủ.” Y nguyện ý tha thứ cho Phùng Cổ Đạo bởi vì hẳn là người mình yêu mến, nhưng điều này không có nghĩa là y sẽ tiện thể tha thứ cho Đoan Mộc Hồi Xuân lúc đầu lừa gạt và dẫn sai đường cho y.

Đoan Mộc Hồi Xuân cười khố nói, “Hầu gia. Vết thương của Minh Tôn nứt ra rồi.”

Tiết Linh Bích hừ lạnh, “Bản hầu cũng biết băng bó.”

Phùng Cổ Đạo vô lực chấp tay nói, “Vậy thỉnh Hầu gia mau mau thi triển thân thủ một chút.”

Tiết Linh Bích trực tiếp bế ngang hẳn lên (bế công chúa =v=), đặt xuống chiếc ghế bên cạnh. May mà nhân sĩ bạch đạo đã sớm đi sạch, lưu lại chỉ có Ma giáo, Huy Hoàng môn và hạ nhân của Tuyệt Y Hầu phủ, mà một màn trước mặt bọn họ hiển nhiên là đã quá quen.

Phùng Cổ Đạo thừa lúc Tiết Linh Bích kiểm tra vết thương, cất lời nói với Kỷ Vô Định để dời đi lực chú ý, “Kỷ môn chủ đã nghĩ tới sau này đi đâu... đến đâu chưa?”

Kỷ Vô Địch nói, “Về nhà.” Hắn lại nhìn nhìn băng vải trên tay Viên Ngạo Sách, “Dường thương.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Chỉ e từ nay về sau, bạch đạo không còn nơi để Huy Hoàng môn dung thân nữa.”

Kỷ Vô Địch ôm mặt, thiếu chút nữa rơi lệ, “Ta chờ đợi ngày này đã lâu lắm rồi.”

Hoa Tượng, Mạc Cư, Đoan Mộc Hồi Xuân đều đồng tình nhìn Chung Vũ, đồng thời không nói gì.

Kỷ Vô Địch nói, “Ta luôn nghĩ vô luận là ta hay cha ta, đều không hợp a không hợp với danh môn chính phái. Tà ma ngoại đạo mới đúng là xứng hào của chúng ta.”

Phùng Cổ Đạo: “...”

“Cho nên ta quyết định sau này sẽ qua lại lâu dài với Ma giáo.” Kỷ Vô Địch nói như đinh đóng cột.

Mạc Cư giải thích, “Thật ra giáo ta không phải tà ma ngoại đạo.”

“Các người không phải Ma giáo sao?”

Mạc Cư nói, “Ma giáo là Ma giáo, thế nhưng...”

Kỷ Vô Địch hỏi, “Các người có thể tìm ra môn phái nào càng phù hợp với tà ma ngoại đạo hơn các người không?”

Hoa Tượng thuận miệng nói, “Huyết Đồ đường.”

Nhắc đến Huyết Đồ đường, Tiết Linh Bích lại tiếp lời, “Lần này sở dĩ bạch đạo dám gióng trống khua chiêng như thế, e rằng có liên quan đến Huyết Đồ đường.”

Phùng Cỗ Đạo nhin đau, vừa cười vừa đáp, “Huyết Đồ đường quả nhiên là con gián đánh hoài không chết.”

Hoa Tượng buồn bực, “Huyết Đồ đường chủ không phải bị Minh Tôn giết chết rồi sao?”

Phùng Cỗ Đạo nói, “Nếu có thể giết chết đơn giản như vậy, hắn sẽ không phải người thành lập tổ chức sát thủ lớn nhất.”

Tiết Linh Bích băng bó xong vết thương, đứng lên, mặt không biểu tình nói, “Lúc trước Huyết Đồ đường chủ giả truy sát người... Ta có biết.”

Phùng Cỗ Đạo nỗ lực ngẩng đầu, mỉm cười với y, “Nga.”

Tiết Linh Bích quét mắt liếc hắn, “Người không hỏi?”

“Không phải người nói rồi sao?” Nụ cười của Phùng Cỗ Đạo không thay đổi.

Tiết Linh Bích trầm mặc nhìn hắn hồi lâu.

Lâu đến nỗi Kỷ Vô Định nhin không được phải lên tiếng, “Trời đã tối rồi, còn có thể thấy cái gì nữa đâu a... A, A Sách, người ở nơi nào, ta không nhìn thấy người! Tối quá a.”

Viên Ngạo Sách tức giận, “Nói nhảm! Người vùi đầu trong lòng ta kìa.”

“Người hảo hảo dưỡng thương.” Tiết Linh Bích thấp giọng nói với Phùng Cỗ Đạo, xoay người đi tới trước ngựa, phóng người lên ngựa.

Phùng Cỗ Đạo ngồi như đóng đinh trên ghế, “Người dừng chân ở nơi nào?”

Tiết Linh Bích nắm dây cương, con ngựa bào chân vài cái trên mặt đất.

“Nha môn tri phủ Khai Phong.” Y nói, quay đầu ngựa, chạy tới nơi cần đến.

Hoa Tượng chống má, “Nghe nói lúc trước Hầu gia phải về kinh thành.”

Mạc Cư nói, “Minh Tôn là từ Thiên Sơn trực tiếp chạy tới Khai Phong, còn phải ngày đêm không nghỉ. Nếu là từ Thiên Sơn đến kinh thành rồi lại đến Khai Phong...”

Hoa Tượng ngáp một cái, “Ta chỉ nghe thôi là đã thấy mệt rồi.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Nếu mệt mỏi, còn không mau đi về.”

“Về đâu?” Hoa Tượng chớp chớp mắt.

Thanh âm u u của Kỷ Vô Dịch từ trong lòng Viên Ngạo Sách truyền ra, “Đương nhiên là nha môn tri phủ.”

Hoa Tượng biết rõ cố hỏi, “Đi làm cái chi?”

“Ăn chức cơm.”

.

Vì Phùng Cổ Đạo là tìm kiệu bên ngoài nâng về, cho nên khi vào thành Khai Phong, sắc trời đã tối đen. Hiếm khi cổng thành cư nhiên còn mở, chờ bọn họ vào thành rồi mới đóng cổng.

Chiếc kiệu cũng không như Kỷ Vô Dịch nói, đi tới nha môn tri phủ, mà là vòng lại phân đà nơi đây.

Kỷ Vô Dịch và Viên Ngạo Sách nửa đường đã rời khỏi đội ngũ, đi riêng.

Mạc Cư chạy không ngừng về Ma giáo, liên lạc chuyện bồi thường.

Hoa Tượng thì quay về thủ ở kinh thành.

Bên cạnh Phùng Cổ Đạo nhất thời chỉ còn một mình Đoan Mộc Hồi Xuân.

Lúc này bọn họ đang nghe giáo chúng ở Khai Phong báo cáo.

“Tuyệt Y Hầu không quay về nha môn?” Ngón tay Phùng Cổ Đạo nhẹ nhàng nhíp lên tay vịn.

Đoan Mộc Hồi Xuân nói, “Minh Tôn lo lắng lần này hẳn tới là có ý đồ khác?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Có ý đồ khác là nhất định.” Đỏ mắt chạy về kinh thành, lại đỏ mắt chạy tới đây, thấy thế nào cũng không đơn giản là giải vây cho hắn. Hắn suy nghĩ một chút lại nói, “Khai Phong gần đây có kẻ nào khả nghi không?”

Giáo chúng suy nghĩ một chút rồi trả lời, “Cũng không có ai đặc biệt khả nghi. Chỉ là Nghiêm Thần kia thường hay nhốt mình trong phòng cả ngày, cũng không cho người bên ngoài đi vào, hình như giấu cái gì đó.”

Khi Phùng Cổ Đạo nghe được hai chữ Nghiêm Thần, con mắt không khỏi lộ ra một tia sáng lạnh, “Ngô, giấu cái gì nhỉ?”

LỤC

Giấu một bụng tức giận.

Nghiêm Thần vừa về tới khách ***, liền đi thẳng về phòng mình.

Người nọ quả nhiên đang khoan thai ngồi trong phòng, thấy hắn tiến vào, ánh mắt sáng lên, “Thế nào?”

Nghiêm Thần trở tay đóng cửa lại, sắc mặt không thiện, “Đều là do mưu ma chước quỷ của người mà ra!”

Người nọ nhú mày nói, “Không thể nào, ta nghĩ ra từng bước đều là suy xét kỹ lưỡng, vạn vô nhất thất. Ta đã điều tra thế lực của Ma giáo tại Khai Phong, Minh Tôn Âm Tôn với ba trưởng lão, tổng cộng chỉ có năm cao thủ. Bạch đạo nhiều người như vậy, dù cho không thắng được bọn họ, cũng thừa sức thắng được Ma giáo giáo chúng. Mười một trận sáu thắng tuyệt đối ăn chắc.”

Môi Nghiêm Thần run lên, nhớ tới trận đại hội này cuối cùng không đi theo hướng mong muốn của đối phương, thực sự không thể hoàn toàn trách hẳn, nguyên bản ngọn lửa cháy trong đầu cũng lụi tắt vài phần.

Người nọ thăm dò, “Chẳng lẽ, chuyện có biến hóa?”

Nghiêm Thần đặt mộng ngồi xuống đối diện hẳn, cả giận nói, “Đều là tại Huy Hoàng môn ở giữa làm khó dễ! Thiếu Lâm Võ Đang lại ngồi yên không thèm để ý...”

Người nọ bảo, “Người từ từ nói.”

Nghiêm Thần đem nỗi khổ buổi chiều toàn bộ xả ra.

Người nọ nghe xong cũng là trợn mắt há mồm.

Hiển nhiên hẳn gãi xước da đầu cũng không nghĩ tới Kỳ Vô Địch dĩ nhiên dám bênh vực Ma giáo trắng trợn tới như vậy, đến nỗi không thèm kiêng nể ai. Quả thực hoàn toàn không chữa lại mặt mũi cho bạch đạo, cho dù phá hỏng quan hệ cũng không tiếc gì.

Hắn trầm ngâm nói, “Như vậy xem ra, Kỳ Vô Địch là quyết tâm muốn liên hợp một mạch với Ma giáo.”

Nghiêm Thần hừ lạnh, “Kỳ Vô Địch hôm nay chọc nhiều người tức giận, món nợ này sớm muộn cũng phải đòi lại.”

Người nọ nói, “Kỷ Vô Định và Ma giáo ngày nay thành cá mè một lứa, sau này muốn động tới bọn chúng e là càng khó.”

Nghiêm Thần nghĩ lại, cũng thấy nhụt chí. Lần này đại khái là lần bạch đạo đồng tâm hiệp lực nhất sau khi Lam Diễm minh bị diệt, tuy rằng biểu hiện của Võ Đang Thiếu lâm không quá tích cực, nhưng những môn phái khác cũng coi như đồng lòng, cơ hội tốt đến không thể nào tốt hơn. Bỏ qua lần này, về sau còn muốn liên hợp đối phó Ma giáo và Huy Hoàng môn là khó càng thêm khó.

Hắn lại nhớ đến, ánh mắt lạnh lùng của những môn phái bạch đạo bị tổn hại, dạ dày khó chịu như nuốt mấy trăm con ruồi, không khỏi oán giận nói, “Nếu không phải tại người sống chết kéo ta hạ sơn, ta cũng sẽ không rơi vào tình cảnh chật vật như ngày hôm nay đâu.”

Người nọ khó chịu, “Ta không phải đều suy xét cho người sao. Sau khi Trình Trùng Thành từ hôn, quan hệ với Tạ Nhất Định đã không còn vững chắc như xưa, chức chưởng môn Thanh Thành cũng không còn chắc chắn là của hắn nữa, chính là thời cơ tốt nhất để người thừa dịp mà vào. Tính tới tính lui, Trình Trùng Thành tư lịch không bằng người, bối phận không bằng người, võ công không bằng người, nhân khí ở Thanh Thành cũng không bằng người, duy nhất hơn người chính là công lao lúc trước liên hợp các phái của bạch đạo diệt Lam Diễm minh. Chỉ cần lần này người có thể dẫn dắt bạch đạo bức Ma giáo rời khỏi Trung Nguyên, phần công lao không quan trọng của Trình Trùng Thành cũng không đủ so sánh. Ta tâm tâm niệm niệm như vậy không phải đều vì người sao?”

Nghiêm Thần nghe hắn nói thế, cũng cảm thấy lúc này mình hơi nặng lời, không khỏi nhẹ giọng, “Đáng tiếc người không ở đó, nếu không ta cũng chẳng đến mức tứ cố vô thân, bị Kỷ Vô Định và Phùng Cổ Đạo nắm mũi dắt đi!”

Người nọ thở dài, “Cũng không phải là ta không muốn tham gia. Chỉ là lúc trước kết thù kết oán với rất nhiều hắc đạo ở Khai Phong, nếu ta xuất hiện, bọn hắc nhất định sẽ trợ uy cho Ma giáo, ngược lại phá hỏng kế hoạch.”

Nghiêm Thần nói, “Tốt xấu gì người cũng đường đường là chưởng môn Long Tu phái, hà tất sợ đầu sợ đuôi như vậy.”

Chưởng môn Long Tu phái Lâm Thiên Thu không muốn giải thích nhiều, nói sang chuyện khác, “Người vừa mới nói Tuyết Y Hầu đã tới Khai Phong, còn thay Ma giáo giải vây?”

Nghiêm Thần hận đến nghiến răng, “Đúng thế. Nếu không có hắc tự xưng bước ra, làm sao Lăng Vân đạo trưởng lại thua dưới tay tân Minh Tôn không biết từ đâu chui ra kia!”

Lâm Thiên Thu nói, “Chỉ sợ Tuyết Y Hầu là có chuẩn bị mà đến.”

“Chỉ giáo cho?”

“Người đã quên rồi sao? Tân Minh Tôn này chính là hoàng thượng chính miện ngự phong.”

Nghiêm Thần vội la lên, “Nhưng không phải người nói về mặt triều đình không cần lo lắng, bằng hữu của người trong triều đã chuẩn bị hết rồi sao?”

Lâm Thiên Thu trong lòng cười thầm hắc ngậy ngờ ngốc ghê, thuận miệng nói một câu cũng tin là thật, nhưng vẫn đáp, “Đúng thế, chỉ là người nọ không cùng một phái với Tuyết Y Hầu, giữa bọn họ khó tránh có cạnh tranh.”

Nghiêm Thần than thở, “Nếu người có thể đoán trước điểm này, lần này chúng ta cũng không đến mức sắp thành lại bại.”

Lâm Thiên Thu đứng dậy, vỗ vỗ vai hấn, “Nghiem Thần huynh không cần ảo não. Tương lai còn dài, nghe nói Trình Trùng Thành kia đạo này hay lui tới với Lục Thanh Y. Lục Thanh Y này ta biết, cả ngày chỉ thích kéo người khác đi du sơn ngoạn thủy, từ trước đến nay không hề để ý tới chuyện võ lâm. Trình Trùng Thành theo hấn, chỉ e lâu ngày, ngay cả phái Thanh Thành cũng sẽ xa lánh. Đến lúc đó, Tạ Nhất định tự nhiên biết ai mới là người đáng tin nhất.”

Nghiem Thần biết những lời này chỉ là dùng để an ủi mình, nhưng có chút ít còn hơn không, chỉ đành cười khổ, “Hy vọng như thế.”

Lâm Thiên Thu nói, “Nếu ở đây không còn việc gì, chúng ta vẫn nên sớm rời khỏi, để tránh Ma giáo phía sau tính sổ.”

Trong lòng Nghiem Thần nhất thời không quá sáng khoái, thầm nghĩ: Lúc trước xui khiến ta đi đầu đối phó Ma giáo là người. Hôm nay hỏng chuyện, người phải ôm đồm đi, sạch sẽ gọn gàng, ngược lại khiến ta rơi vào tình cảnh trong ngoài xa lánh. ?

Lâm Thiên Thu một lòng muốn mau chóng bỏ chạy, làm gì còn để ý sắc mặt hấn đẹp hay xấu, từ trên giường lấy ra một bộ trang phục của *** tiểu nhị thay vào, lại lấy ra một viên dịch dung đan tẩm cho gương mặt vàng như nến, xong xuôi mới nói, “Chỉ e lúc này xung quanh sẽ có Ma giáo giáo chúng giám thị, còn thỉnh Nghiem Thần huynh gọi một *** tiểu nhị tiến vào, cũng tiện để ta thoát thân.”

Mặc dù Nghiem Thần đã sản sinh bất mãn với hấn, nhưng rốt cuộc vẫn chưa tới nông nổi trở mặt. Dù sao hai người cũng là bằng hữu nhiều năm, đối phương lại là chương môn Long Tu phái, xé rách quan hệ cũng chẳng có lợi cho ai.

Hấn kiềm lại cơn tức, đang định mở miệng, chợt nghe Lâm Thiên Thu biến sắc nói, “Có người.”

Hắn vừa dứt lời, liền có tiếng bước chân không nhanh không chậm truyền tới, sau đó đứng im ngoài cửa.

Nghiêm Thần và Lâm Thiên Thu đều giật mình khấn trương.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Nghiêm Thần quát khẽ hỏi, “Ai?”

“Tiết Linh Bích.”

...

Nghiêm Thần còn chưa kịp phản ứng, Lâm Thiên Thu liền xông ra, từ cửa sổ nhảy xuống, nhưng chờ ở phía dưới là hai mươi thị vệ của Tuyết Y Hầu phủ.

Nghiêm Thần do dự một lát, vẫn đi ra mở cửa.

Tiết Linh Bích đi vào, không thèm liếc nhìn hắn một cái, đi thẳng tới bên cửa sổ, nhìn Lâm Thiên Thu đang giằng co với thị vệ.

“Không biết Hầu gia đang làm gì?” Nghiêm Thần cố gắng nén xuống lửa giận vì bị coi thường, ghen giọng hỏi.

“Không liên quan tới ngươi.” Tiết Linh Bích nói.

Nghiêm Thần muốn giậm chân nhảy dựng.

Không liên quan tới ta sao ngươi còn đi vào phòng ta, đứng bên cửa sổ ta?!

Nhưng hắn rất nhanh đã không phát hỏa được. Bởi vì Tiết Linh Bích cũng nhảy xuống cửa sổ.

...

Nghiêm Thần nhìn cửa sổ và cửa chính mở rộng, tự giễu nghĩ, lần này đúng là không liên quan tới hắn.

Khi Tiết Linh Bích nhảy xuống trong viện, Lâm Thiên Thu đang chuẩn bị đột phá từ phía đông. Nhưng rất nhanh hắn đã đổi hướng, bởi vì Phùng Cổ Đạo và Đoan Mộc Hồi Xuân đang đứng sau thị vệ canh giữ phía Đông cười tùm tùm nhìn hắn.

Tiết Linh Bích cầm kiếm trong tay, vừa xem thị vệ đại chiến Lâm Thiên Thu, vừa hỏi Phùng Cổ Đạo, “Sao người lại tới đây?”

“Tìm chỗ nghỉ trọ.” Phùng Cổ Đạo trả lời.

Tiết Linh Bích hí mắt liếc hắn, “Còn có lý do gì khác không?”

Phùng Cổ Đạo sờ sờ mũi nói, “Thăm người nghỉ trọ.” Hắn nói, còn thật sự hô to với Lâm Thiên Thu, “Lâm chương môn, lâu quá không gặp.”

Lâm Thiên Thu phân tâm đáp, “Ta chưa từng gặp người.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Nga, thật không? Ta còn tưởng chúng ta từng gặp nhau một lần ở Pháp Hải tự rồi chứ.”

Lâm Thiên Thu đột nhiên chửi ầm lên với Tiết Linh Bích, “Người thân đường đường là Hầu gia, cư nhiên không tuân thủ lời hứa!”

Tiết Linh Bích thản nhiên nói, “Thân phận của người không phải do ta nói ra.”

Phùng Cổ Đạo phụ họa, “Chính xác không phải hắn nói.”

Lâm Thiên Thu hiển nhiên không tin, “Vậy làm sao người biết được?”

“Đoán thôi.” Phùng Cổ Đạo tươi cười khả cúc, “Sau đó lừa một chút, người liền nhận.”

Lâm Thiên Thu trong lòng thầm buồn bực, ngoài miệng lại nói, “Cái gì nhận với không nhận? Một cho Ma giáo các người trước đó còn nói cái gì chịu nhận lỗi, vừa ngoảnh mặt đã cấu kết với triều đình chèn ép bạch đạo!”

Thanh âm của hắn đủ to, mà khách *** cũng đủ nhỏ. Từ lúc tiếng đánh nhau truyền ra, liền có không ít bạch đạo nhô đầu ra, bây giờ nghe hắn nói như vậy, vô thức lộ người ra bên ngoài xem xét. May là, khách *** quá nhỏ, bạch đạo nghĩ lại không nhiều lắm, cho nên bọn họ nhìn thì nhìn, nhưng chưa tới nổi xung động chạy đến châu chấu đá xe.

Tiết Linh Bích hỏi, “Cấu kết triều đình?”

Trong lòng Lâm Thiên Thu đập thịch một cái, một chiêu đẩy lùi thị vệ bên cạnh, cấp tốc nhảy đến trước mặt Tiết Linh Bích nói, “Hầu gia! Lúc trước chúng ta đã giao kèo, người sẽ giúp ta giữ bí mật.”

Tiết Linh Bích phát tay ngăn lại thị vệ đang định xông đến, mặt không biểu tình đáp trả, “Không sai, bản hầu sẽ giữ bí mật cho người, nhưng không nói sẽ không đụng tới người.”

Phùng Cổ Đạo tiếp lời, “Chuyện người là Huyết Đồ đường chủ không phải Hầu gia nói, là ta nói.”

Sắc mặt Lâm Thiên Thu đột nhiên biến đổi.

Bạch đạo nấp một bên nhìn lên cũng lộ mặt ra. Trong đó kinh ngạc nhất phải nói đến Nghiêm Thần. Hắn tựa vào bệ cửa sổ, cả kinh thiếu chút nữa lộn nhào xuống.

Lâm Thiên Thu đột nhiên cười ha hả, “Hảo hảo hảo, các người kẻ xướng người họa, bất quá là vì ngày hôm nay đẩy ta vào chỗ chết, ta liền toại nguyện cho các người được không? chỉ là ngậm máu phun người bôi nhọ ta thì trăm triệu không được!”

Phùng Cổ Đạo kinh ngạc hỏi, “Bôi nhọ người? Có chỗ nào tốt chứ?”

Tiết Linh Bích nói, “Bản hầu không có ý muốn đẩy người vào chỗ chết, bản hầu chỉ muốn người khai ra người phía sau mà thôi.”

Sắc mặt Lâm Thiên Thu cực kỳ khó coi, “Ta căn bản không biết các người đang nói cái gì, ta đường đường là chương môn Long Tu phái, làm gì có người phía sau nào.”

Tiết Linh Bích: Không phải tình nhân, thì là địch nhân.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tác Tệ Hữu Lý [3]

THẤT + BÁT

hùng Cổ Đạo nói, “Người cư nhiên có thể mặt không đỏ tim không đập loạn mà nói ra hai chữ đường đường, xem ra so da mặt dày người là đệ nhất.”

Trong lòng Lâm Thiên Thu đã chuyển đổi trăm nghìn ý niệm, biết thời khắc này vô luận nói gì, Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo đều sẽ không bỏ qua cho mình, thà dứt khoát lại triệt để, nói không chừng còn có chỗ phùng sinh, khơi gợi lòng trắc ẩn của mọi người trong bạch đạo.

Hắn hô lên, “Các người luôn miệng bảo ta là Huyết Đồ đường đường chủ, có chứng cứ gì?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Trần Lễ Cao chết thay kia không phải xuất từ quý phái sao?”

Nhắc đến Trần Lễ Cao, trong lòng Lâm Thiên Thu liền bình tĩnh. Nói là kẻ chết thay, tự nhiên chết không đối chứng, “Không sai, chuyện Trần Lễ Cao là Huyết Đồ đường chủ ta cũng rất bất ngờ. Nói đến dạy thuộc hạ không nghiêm ta nhận, nhưng chỉ bằng chuyện này lại bôi nhọ ta là người đứng sau hắn, chỉ sợ các người quá trẻ con rồi.”

Tiết Linh Bích nói, “Nếu bản hầu làm nhân chứng thì sao?”

Lâm Thiên Thu trong lòng hận đến nghiến răng. Nếu như sớm biết Tiết Linh Bích sẽ lật lọng, lúc này hắn nên giả vờ không nhận ra, bây giờ cũng

đỡ phải lâm vào cục diện tự sát vào mồm. Nếu Tiết Linh Bích đã trở mặt, khẩu khí của hần cũng không còn nhẹ nhàng như lúc này nữa, cường ngạnh nói, “Hầu gia là mệnh quan triều đình, làm quan có hai cái miệng*, thảo dân còn gì để nói?”

*(trong chữ quan 官 có hai chữ khẩu 口 (miệng), ý nói làm quan thì luôn giành phần đúng về mình, miệng lưỡi lợi hại)

“Khi trước người đưa thư cho bản hầu, vạch trần Phùng Cổ Đạo là Minh Tôn, cho nên bản hầu mới có qua có lại, cùng người liên thủ diễn một tuồng kịch thay mặt đổi đào.” Tiết Linh Bích không nhanh không chậm nói.

Y không nhắc tới thì còn đỡ, nhắc tới chuyện này thì cơn tức của Lâm Thiên Thu từ bụng dưới xộc thẳng lên óc, hần đè thấp thanh âm đến mức chỉ còn hai bên có thể nghe thấy, “Vậy tại sao Hầu gia lật lọng?”

Tiết Linh Bích chậm rãi nghiêng đầu tới, cũng thấp giọng nói, “Bởi vì lúc trước đồng ý cùng người diễn kịch không phải bản hầu, cho nên, ngày hôm nay lật lọng cũng không phải bản hầu.”

“Đó là...” Chữ ‘ai’ của Lâm Thiên Thu còn chưa ra, lòng đã tỏ. Ai có thể mệnh lệnh Tuyết Y Hầu diễn kịch với hần? Ngoại trừ cái người ‘Quân vô hí ngôn’ kia ra thì không còn kẻ thứ hai.

Tiết Linh Bích nghiêng đầu nhìn gương mặt gần trong gang tấc của hần, bất ngờ xuất thủ.

Trong viện treo lên một loạt đèn ***g, vì vậy dù sắc trời đã tối, nhưng kiếm quang dưới ngọn đèn đẹp mắt như điện.

Lâm Thiên Thu dù sao cũng là Huyết Đồ đường đường chủ, võ công há lại để người khác khinh thường? Dưới đòn tập kích gần như vậy, hần vẫn

không chút hoang mang đem bụng dưới quý dị cong lại, phảng phất như cá chạch, trượt qua bên người Tiết Linh Bích.

Nhưng ngênh đón hấn chính là quạt của Đoan Mộc Hồi Xuân.

Đoan Mộc Hồi Xuân võ công không kém, vừa từ phía sau đánh lén, chớp mắt liền chặn đứng đường lui của hấn.

Lâm Thiên Thu bị trước sau giáp công, vẫn như cũ không hề hốt hoảng, chân phải quét ngang, chân trái vạch đường tròn, xoay thân đảo người, đã từ trong giáp công lui ra.

Thị vệ làm sao có thể khoan tay đứng nhìn? Không đợi Tiết Linh Bích mở miệng, đều giờ kiểm vọt tới.

Lâm Thiên Thu hai tay sờ lên hai bên hông.

Ánh mắt Phùng Cổ Đạo ngưng tụ lại, lên tiếng nhắc nhở, “Cẩn thận Ngọ Dạ Tam Thi châm và Hàn Phách đan của hấn!”

Tiết Linh Bích từng nếm mùi của Ngọ Dạ Tam Thi châm, sớm có phòng bị, vừa thấy tay hấn sờ trên người, kiểm trong tay lập tức hướng cổ hấn đâm tới.

Lâm Thiên Thu cho dù võ công không tầm thường, nhưng bị ba mặt giáp công vẫn ăn không tiêu, chỉ phải một lần nữa rút tay về, ưu tiên ngăn trở kiếm của Tiết Linh Bích và quạt của Đoan Mộc Hồi Xuân.

Phùng Cổ Đạo đảo tròn mắt, “Hầu gia, tấn công hạ bàn của hấn!”

Lâm Thiên Thu nghe vậy, vô thức lui chân, vậy mà kiếm của Tiết Linh Bích lại trực tiếp hỏi thăm cái cổ của hấn.

Trong nháy mắt điện quang hỏa thạch, bờ vai của hấn liền bị xẻo mất một miếng thịt, máu tươi phun ra như suối.

Mặc dù Lâm Thiên Thu là Huyết Đồ đường đường chủ, nhưng trước giờ đều là hãn huyết đồ người khác, bị người khác huyết đồ vẫn là lần đầu tiên, lập tức đau đến thân thể co rúm, mồ hôi tuôn như mưa.

Thị vệ nhân cơ hội dùng kiếm chặn xung quanh hắn.

Tiết Linh Bích thấy sắc mặt của Lâm thiên Thu tái nhợt như vàng, mỉm cười nói, “Nếu trước đó khoanh tay chịu trói, hà tất rơi vào kết cục thế này?”

Lâm Thiên Thu nhìn y, cố nhịn không để hàm răng va nhau lộ cộm, nói, “Phong thủy... luân lưu chuyển, Hầu gia... trên đường hoàng tuyền, ta chờ người...”

Tiết Linh Bích đáp, “Lúc sống không làm gì được ta, chết đi rồi thì có thể làm gì? Huống chi, chuyện của bảy tám chục năm sau, không biết khi đó người đang ở tầng nào của địa phủ.”

Môi của Lâm Thiên Thu run run, dường như muốn nói gì đó, nhưng chưa kịp thốt ra thì hai mắt trợn lên, ngất xỉu.

“Mang về.” Tiết Linh Bích nói.

Các thị vệ lĩnh mệnh, trước tiên dùng dây thừng trói chặt hắn, rồi khiêng hắn ra ngoài.

Phùng Cổ Đạo khoan thai đi tới, “Không biết Hầu gia chuẩn bị xử trí hắn như thế nào?”

Tiết Linh Bích đạm nhiên hỏi, “Minh Tôn cũng có hứng thú với Huyết Đồ đường?”

Phùng Cổ Đạo sờ sờ mũi, “Nếu như ta nói, kỳ thực ta chẳng có hứng thú chút nào. Ta chỉ muốn mượn cái cơ để đến gần thì sao?”

Tiết Linh Bích sửng sốt.

Đoan Mộc Hồi Xuân phát giác mình đã trở thành người bị lãng quên, thức thời phe phẩy cây quạt nói, “Thuộc hạ xin cáo lui.”

Phùng Cổ Đạo gật đầu, mỉm cười nhìn theo.

Tiết Linh Bích bỗng nhiên quay đầu lại, trừng mắt liếc những nhân sĩ bạch đạo khác đang vây xem.

Những người đó dẫn đo một hồi, thấy tiếp tục dây dưa cũng không thể làm ra một đóa hoa, đành phải mất hứng lui về.

Phùng Cổ Đạo chấp tay nói với Nghiêm Thần bị ném một bên đang chấn lảng, “Nghiêm đại hiệp khỏe chứ?”

Nghiêm Thần bỗng nhiên hoàn hồn, từ cửa sổ nhảy ra, gương mặt trông như vừa mới bệnh nặng một trận, vừa vàng vọt vừa tiêu tụy, “Lâm Thiên Thu thật sự là Huyết Đồ đường đường chủ?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Phải thì sao? Không phải thì sao?”

Nghiêm Thần ưỡn ngực, “Nếu không phải, ta tự nhiên thay hăn lấy lại công đạo!”

“Dựa vào cái gì?” Phùng Cổ Đạo thông thả nhìn hăn, khẩu khí không ngạo mạn vô lễ, cũng không khinh miệt coi thường, chỉ là rất bình tĩnh mà hỏi thăm.

Nhưng Nghiêm Thần lại nghĩ khi đối phương hỏi mình những lời này, giống như đứng ở một nơi rất cao, nhìn xuống hăn.

“Dựa vào Thanh Thành.” Hăn gằn giọng nói ra bốn chữ này, nỗ lực kéo bản thân đến độ cao ngang với người kia.

Phùng Cổ Đạo cười khẽ, “Chỉ cần ta nguyện ý, bất kỳ lúc nào ta cũng có thể khiến Ma giáo giáo chúng tụ tập dưới chân núi Thanh Thành, không biết Nghiêm đại hiệp có thể làm gì?”

...

Nghiêm Thần từ độ cao tự mình cảm nhận nặng nề rơi xuống.

Tiết Linh Bích bực mình nói, “Để ý đến hãn làm cái gì?”

Phùng Cổ Đạo nghiêng người, hướng Tiết Linh Bích làm ra tư thế mời.

Tiết Linh Bích cất bước đi.

Phùng Cổ Đạo cười tủm tỉm ôm quyền nói với Nghiêm Thần, “Nghiêm đại hiệp bảo trọng.”

Tiếng bước chân xa dần, xung quanh không còn ai.

Nhưng Nghiêm Thần lại cảm thấy vô số người đang nhìn chăm chăm vào mình phát ra tiếng cười nhạo lạng lẽ, giống như vai hề trên kịch đài.

.

Con đường bên ngoài khách *** có chút quạnh quẽ.

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo sóng vai đi trên đường vắng.

Nửa buổi đều im lặng.

Đi khoảng chừng nửa chung trà nhỏ, Tiết Linh Bích rốt cuộc sốt ruột lên tiếng, “Tại sao không nói lời nào?”

“Ta sợ phương pháp tiếp cận của ta kém quá, lại khiến Hầu gia hiểu lầm.”

Tiết Linh Bích nhượng mi, nghiêng đầu nhìn hắn.

Phùng Cổ Đạo sờ sờ mũi, đột nhiên dừng bước, xoay người hướng y áp lễ nói, “Ngày đó Hầu gia ra đi vội vàng, Phùng Cổ Đạo còn chưa có cơ hội cảm tạ ân cứu mạng của Hầu gia.”

“Ân cứu mạng cũng chỉ như thế thôi sao?” Tiết Linh Bích không tránh không nhường.

Phùng Cổ Đạo thẳng thắt lưng, lại cười hỏi, “Vậy ý Hầu gia là gì?”

Tiết Linh Bích nói, “Lúc trước lão Âm Tôn và lão Minh Tôn đã làm cho phần cầu bị thương, không lý nào chưa lấy được máu. Tại sao người còn đi?”

Phùng Cổ Đạo đáp, “Ta nói rồi, là bởi vì bọn họ quá mức tự tin, không mang theo bình đựng máu.”

Tiết Linh Bích nói, “Dù vậy, với thân thủ của lão Âm Tôn, đi lấy thêm một lần cũng không phải việc khó.”

“Sư phụ ta thất tung, trong lòng lão Âm Tôn nóng như lửa đốt, làm gì còn có nhân tình giúp ta lấy máu?”

Tiết Linh Bích liếc xéo hắn, “Sư phụ ngươi thực sự chết rồi sao?” Khi Phùng Cổ Đạo hướng về những môn phái bị tổn hại của bạch đạo nhận lỗi, câu ‘Lão Âm Tôn là tiền bối của Ma giáo, bất luận điều gì lão Âm Tôn thất lễ đó là giáo ta thất lễ’ kia nổi lên trong óc. Ngụ ý của hắn là bất luận thù hận gì của lão Minh Tôn lão Âm Tôn đều sẽ do hắn gánh trên vai sao?

Vừa nghĩ như vậy, gương mặt y không khỏi trầm xuống.

Phùng Cổ Đạo há mồm muốn nói.

“Ta có thể đem những việc trước đây người gạt ta, xem như người đã làm xong trách nhiệm của mình, xóa bỏ toàn bộ, nhưng bắt đầu từ giờ này khắc này,” hàng mi của Tiết Linh Bích rũ xuống, mi tâm hơi nhú lại, “Giữa chúng ta sẽ có một quyển sổ sách khác.”

“Sổ sách?”

“Nếu người lại gạt ta...” Tiết Linh Bích nghĩ đến loại khả năng này, trong lòng căng thẳng, sắc mặt cũng trở nên lạnh lùng, “Ta sẽ tự tay hái đầu người xuống, treo trước cửa hầu phủ.”

Phùng Cổ Đạo cười gượng, “Kỳ thực cái đầu của ta không thể trừ tà được.”

“Chỉ dùng để cảnh tỉnh ta, cùng một sai lầm không nên làm lần thứ hai.” Vết thương khi xưa còn lưu lại một vết sẹo trong lòng, nhưng y nguyện ý lại nếm thử một lần nữa, đơn giản là y hy vọng một ngày nào đó có thể xóa đi vết sẹo kia. Nếu như lần liều lĩnh này khiến vết sẹo lại nứt ra, thậm chí càng thêm nhiều thương tích, như vậy đến lúc đó, y không cho phép bản thân mình mượn bất kỳ cái cớ nào nữa. Dù cho đào cả quả tim ra, y cũng muốn tự tay dùng kiếm kết thúc sự ngu xuẩn và ngây thơ của mình.

Phùng Cổ Đạo tâm niệm thay đổi thật nhanh. Sự phụ vì hắn thậm chí không tiếc giả chết, hắn tuyệt đối không thể cô phụ mảnh tâm ý này, thế nhưng tiếp tục lừa dối Tiết Linh Bích cũng không phải mong muốn của hắn... Nghĩ tới nghĩ lui, duy nhất có thể trách chính là nữ tử đã lừa vị binh mã đại nguyên soái tráng niên táo tợn phải rời quân doanh kia.

Tiết Linh Bích thấy mặt hắn lộ ra vẻ khó xử, không đành lòng khiến hắn khẩn trương, liền đổi đề tài, “Người còn chưa nói, tại sao cứ khẳng khẳng muốn cùng ta đi lấy máu phần cầu?”

Phùng Cổ Đạo cười khờ. Hắn nên nói thế nào?

Nói lúc trước thật sự là lão Âm Tôn chạy đi tìm lão Minh Tôn, ném hãn ở một bên? Hay nói lúc đó là lão Âm Tôn làm tắc đường, kỳ thực không hề liên quan tới hãn? Hoặc là nói, khi hãn nghe nói cần giả trang làm lão Âm Tôn cùng y đi lấy máu phần cầu, ngay cả suy nghĩ cũng không cần mà đã đáp ứng?

“Là bởi vì lo lắng cho ta? Hay bởi vì muốn gặp ta?” Tiết Linh Bích giúp hãn nghĩ ra đáp án.

Nếu không phải vì hai nguyên nhân đó, y thực sự không nghĩ ra một đại pháp như Ma giáo có cao thủ nhất lưu như Viên Ngạo Sách vì sao chỉ để một mình Minh Tôn hợp tác với địch nhân lấy máu. Trừ phi Minh Tôn này đầu có bệnh, mà thuộc hạ của hãn mỗi người đều muốn cho hãn đi chịu chết.

Y không biết có phải Ma giáo có người muốn Phùng Cổ Đạo đi chịu chết hay không, nhưng y có thể khẳng định rằng... Phùng Cổ Đạo tuyệt đối không phải là người đầu óc có bệnh.

Phùng Cổ Đạo chậm rãi hít vào một hơi, mặt lộ ra nụ cười mỉm, “Nếu ta nói, là bởi vì ta không muốn tạo nên địch nhân cường đại như Tuyệt Y Hầu, cho nên muốn tìm một cơ hội hòa hoãn quan hệ của hai bên thì sao?”

Chờ mong và nhộn nhạo trong mắt Tiết Linh Bích vì nụ cười mỉm của hãn mà tiêu tan từng chút từng chút.

Y lạnh mặt nói, “Vậy thì Ma giáo tốt nhất nên tìm một Minh Tôn khác.”

Phùng Cổ Đạo biết câu kế tiếp y nói không dễ nghe, nhưng vẫn phối hợp hỏi thăm, “Vì sao?”

“Bởi vì cách làm và mục tiêu của người còn cách nhau rất xa.” Tiết Linh Bích nói xong, nhắc chân muốn đi.

Phùng Cổ Đạo bất đắc dĩ cười, yên lặng đi theo phía sau.

Có một số điều không phải hãn không hiểu, có một số tâm tình cũng không phải không rõ, thế nhưng sư phụ và y còn có mối thù giết cha, Tiết Linh Bích có thể sẽ vì hãn mà buông tay việc đối phó Ma giáo, nhưng tuyệt đối không thể vì hãn mà buông tay việc báo thù. Hãn không biết chuyện này có biện pháp nào để giải quyết hay không, hãn chỉ biết là trước khi biện pháp giải quyết đó còn chưa xuất hiện, hai người lún càng sâu vào vũng bùn, thì chỉ có thể khiến mọi chuyện càng thêm rối rắm, biến thành một khởi đầu cực tồi tệ. Dù sao, bọn họ đều không thể nào thay đổi lập trường của bản thân mình.

Hãn nhớ rõ sư phụ từng nói, nếu như một việc nhất định thất bại, như vậy không bằng đừng bắt đầu.

“Đây là đường tới nha môn tri phủ.” Tiết Linh Bích lạnh lùng nói.

“Ta biết.”

Tiết Linh Bích cười lạnh, “Ta thì lại không biết, Ma giáo Minh Tôn gần đây gây nên vụ án gì, muốn đến nha môn tri phủ đầu thú.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta tiễn người trở lại.”

“Không cần.”

“... Coi như chung đường đi.”

Bước chân Tiết Linh Bích khựng lại, quay đầu nghiêm túc nhìn hãn, “Chúng ta đi chung một đường sao?”

Phùng Cổ Đạo trong lòng bối rối, khước miệng lại thoải mái cong lên đáp, “Ta nói rồi, ta chưa bao giờ muốn tạo ra một địch nhân như Tuyết Y Hầu.”

“Không phải địch nhân. Vậy là gì?” Tiết Linh Bích hồ hững hỏi, “Người đứng chung đường?”

Phùng Cổ Đạo do dự một hồi, thử nói, “Bằng hữu.” Vai bị nắm lại, gương mặt Tiết Linh Bích chậm rãi ghé sát vào.

Tim Phùng Cổ Đạo đập như nổi trống.

“Nếu như ta nói,” Tiết Linh Bích cố nén xung động muốn hung hăng cắn đối phương một ngụm, chậm rãi nói, “Chỉ có hai con đường là địch nhân và tình nhân thì sao?”

Phùng Cổ Đạo chấn động cả người. Hắn không ngờ y cứ nhiên trực tiếp đến nước này.

“Ách...” Hai con đường phải chọn một, không cần nghĩ, đáp án đã quá sinh động. Nhưng Tiết Linh Bích cũng đã nói rất rõ ràng, nếu như lại có đôi lứa, giữa bọn họ sẽ trở thành cục diện người chết ta sống. Cho dù hắn muốn tránh đi, nhưng trên vấn đề về lão Minh Tôn, hắn làm sao bảo đảm nhất định có thể tránh được?

Thấy Phùng Cổ Đạo trước giờ nhanh mồm nhanh miệng lại do dự không thể quyết định, ngây ra như phỗng, tâm tình của Tiết Linh Bích rất cuộc cũng chuyển đẹp. Do dự, đã nói rõ người kia hữu ý.

“Ngày mai ta tới Quảng Tây.”

Thấy chủ đề câu chuyện rẽ sang hướng khác, Phùng Cổ Đạo hỏi, “Nam Ninh phủ?”

(Nam Ninh: là một đại cấp thị, thủ phủ của Khu tự trị dân tộc Choang Quảng Tây ở miền nam Trung Quốc. Thành phố này nằm cách biên giới Việt Nam 180 km.)

Nhờ phúc tấm tàng bảo đồ từ trên trời rơi xuống kia, hãn đối với tình huống của Lăng Dương Vương đã hiểu được chút chút.

Sở dĩ hoàng đế kiêng kỵ Lăng Dương Vương, đó là vì uy vọng và binh quyền của hãn. Tuy hãn bị phái đến Quảng Tây thủ vệ biên cảnh, nhưng trên thực tế hãn chính là vua một cõi ở Quảng Tây. Tại Quảng Tây, Tổng Đốc của Quế Lâm phủ chỉ là danh nghĩa, chân chính nhất hô bách ứng (được nhiều người ủng hộ) chính là Nam Ninh phủ.

Cho nên nếu Tiết Linh Bích đến Nam Ninh phủ, như vậy mục tiêu của y chắc chắn là Lăng Dương Vương.

Tiết Linh Bích gật đầu, sắc mặt ngưng trọng.

Y tuy thiếu niên đặc chí, nhưng cũng không phải không biết trời cao đất rộng. Lăng Dương Vương khiến tiên đế và phụ thân y kiêng kỵ đến nỗi phải dùng tàng bảo đồ giả kéo dài thời gian, có thể thấy được sự cường đại của hãn. Thế nên chuyện này có thể nói là nguy hiểm trùng trùng, hung hiểm khó dò.

Phùng Cổ Đạo dù sao cũng là người trong giang hồ, đối với việc của triều đình tuy từng nghe qua nhưng cũng rất có hạn. Hãn suy nghĩ một chút rồi bảo, “Ta sẽ hạ lệnh phân đà Ma giáo ven đường âm thầm bảo hộ người.”

Tiết Linh Bích hỏi, “Chỉ thế thôi sao?”

Phùng Cổ Đạo hiểu rõ mà giả bộ hồ đồ hỏi lại, “Hay Hầu gia muốn cho Ma giáo giống trống khua chiêng hộ tống?”

“Cũng không cần.” Tiết Linh Bích nhẹ nhàng nắm cằm hãn.

“VẬY...” Phùng Cổ Đạo thấy khuôn mặt kia càng lúc càng gần, tiếng nói tự động tắt lịm.

Bốn cánh môi mềm áp vào nhau.

Tiết Linh Bích dùng đầu lưỡi linh hoạt nạy mở bờ môi của hắn.

Phùng Cổ Đạo nhú nhú mào, đầu hơi ngửa ra sau, nhưng lại bị tay của Tiết Linh Bích mạnh mẽ đè lại, đầu lưỡi không hề kiên nhẫn mà xông vào, du dương xung quanh.

...

Phùng Cổ Đạo chớp chớp mắt, khi tầm mắt tiếp xúc đến ánh mắt si mê của đối phương, không khỏi dụi đi, đầu lưỡi cũng không cam tở ra yếu kém mà hăng hái lên.

Nhất thời, hai đầu lưỡi không biết là triền miên hay kịch liệt bắt đầu dây dưa.

...

Ánh trăng thanh lãnh, phủ xuống từ bầu trời đêm, như màn lụa mỏng vây quanh hai người, thật khó chia lìa.

.

Đoan Mộc Hồi Xuân khuya khoắt bị xách dậy ngồi trên ghế không ngừng dụi mắt cố gắng vực dậy tinh thần. Nhưng đầu sỏ dựng đầu hắn dậy đang ngồi ở đối diện nhìn ra ngoài cửa sổ mà ngẩn người, hơn nữa thoát nhìn cặp mắt rất sáng, người rất tinh thần.

Đoan Mộc Hồi Xuân nghĩ có phải mình nên khoa trương ngáp to một cái nhắc nhở đối phương giờ này nên làm cái gì, “Minh Tôn...” Hắn há to mồm, đang định ngáp, chợt nghe Phùng Cổ Đạo hỏi, “Ma giáo đạo này có chuyện gì không?”

...

Hắn nửa đêm không ngủ được, cũng không cho người khác ngủ chính là vì hỏi Ma giáo đạo này có chuyện gì không? Lẽ nào lại có chuyện gì xảy ra?

Đoan Mộc Hồi Xuân nỗ lực trợn mắt thật lớn, “Không biết Minh Tôn chỉ về phương diện nào?”

Phùng Cổ Đạo quay đầu lại nhìn hắn, “Bất luận phương diện nào.”

Đoan Mộc Hồi Xuân cân nhắc về mấy chữ này một hồi, “Buổi chiều sau khi xong võ lâm đại hội, các môn phái bạch đạo đều rất an phận. Xem ra chiêu giết gà dọa khỉ này dùng không tồi, có Huy Hoàng môn và Tuyết Y Hầu trợ uy, bọn hắn có thể sẽ yên tĩnh một đoạn thời gian dài. Chỉ ít trong những ngày này, khẳng định không dám nhảy lên nhảy xuống tìm chúng ta gây phiền nữa.”

“Đó chính là không có gì làm rồi.” Phùng Cổ Đạo nói.

Đoan Mộc Hồi Xuân không biết câu này của hắn rốt cuộc là thất vọng hay hy vọng, lại nói, “Chuyện Lâm Thiên Thu là Huyết Đồ đường chủ tuy đã truyền ra ngoài, nhưng bởi vì các phái đều không có liên quan gì đến Huyết Đồ đường, cho nên người để ý tới không nhiều lắm.”

“Ân.” Phùng Cổ Đạo gật đầu, “Còn gì nữa?”

Còn gì?

Đoan Mộc Hồi Xuân nghĩ tới Tiết Linh Bích – người đã ở bên Phùng Cổ Đạo ngày hôm nay. Lẽ nào sự thất thường của Minh Tôn có liên quan tới y?

Vì vậy đề tài hắn nói lại chuyển tới quan phủ, “Tri phủ đã thu lại quan binh canh giữ trước cửa khách *** của bạch đạo, chắc là hắn cũng hiểu chuyện này đã có thể ngừng lại tại đây.”

“Ngừng lại tại đây?”

Đoan Mộc Hồi Xuân thở dài nói, “Minh Tôn muốn hỏi cái gì, làm ơn nói thẳng ra đi?” Còn đoán mò như vậy nữa, tới hừng đông cũng chưa có kết quả.

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói với hắn, “Không có gì, người đi ngủ đi.”

...

Đoan Mộc Hồi Xuân cũng không khách khí, lập tức đứng dậy xin cáo lui.

Chỉ là sau khi trở về phòng, hắn mới phát hiện ra bi kịch của mình.

Bởi vì sau khi hắn nằm trên giường đủ một canh giờ, trong óc còn đang suy nghĩ... Rốt cuộc còn cái gì nữa?

Vì vấn đề của Phùng Cổ Đạo, ngày hôm sau Đoan Mộc Hồi Xuân dậy rất sớm, sau khi gọi tới giáo chúng ở phân đà, tường tận tỉ mỉ hỏi về chuyện gần đây xảy ra ở Khai Phong và chuyện gần đây xảy ra trong Ma giáo, hơn nữa còn vừa hỏi vừa phái người tiếp tục thăm dò, cần phải đào lên ba thước đất, đem trong trong ngoài ngoài Khai Phong đào không sót một chỗ.

Trời không phụ lòng người. Hắn rốt cuộc nhận được một tin tức hữu dụng, xoay người đi đến chỗ Phùng Cổ Đạo hồi báo.

Lúc này tình hình giống như tái diễn lại đêm qua, chỉ là vai của hai người đổi lại.

Phùng Cổ Đạo bởi vì ngủ trễ, trông có chút thần thờ.

Đoan Mộc Hồi Xuân bởi vì có thành quả, trên mặt còn mang chút hưng phấn, “Lâm Thiên Thu bị Tiết Linh Bích độc cam giao cho các chương môn bạch đạo.”

Nghe được ba chữ Tiết Linh Bích, tinh thần Phùng Cổ Đạo rốt cuộc cũng tỉnh lên một chút, “Nga?”

“Nghe nói các chương môn bạch đạo kia đang sầu muộn.” Hiện tại Lâm Thiên Thu là một củ khoai sọ nóng phồng tay. Nói hăn là Huyết Đồ đường chủ, ai cũng không có chứng cứ xác thực. Nói hăn là chương môn Long Tu phái, nhưng hăn lại bị Tuyết Y Hầu chỉ chứng là Huyết Đồ đường chủ.

Phùng Cổ Đạo nói, “Huyết Đồ đường chủ là tội phạm quan trọng mà triều đình khâm mệnh, sao lại ném cho các môn phái bạch đạo kia?”

“Tuyết Y Hầu nói giang hồ chuyện giang hồ.”

Phùng Cổ Đạo bật cười. không ngờ hăn cứ nhiên có thể nghe được từ miệng Tiết Linh Bích câu cửa miệng của Nghiêm Thần, “Bất quá bọn hăn sẽ không sầu bao lâu nữa đâu.”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói, “Ý của Minh Tôn là...”

“Từ khi chuyện Trần Lễ Cao là Huyết Đồ đường chủ truyền rộng trên giang hồ, những ngày tháng sau này của Long Tu phái đã không quá tốt. Tuy sau đó Lâm Thiên Thu lại muốn mượn chuyện đả kích hắc đạo để nâng cao uy vọng, đáng tiếc cũng không thể ngăn cơn sóng dữ.”

Đoan Mộc Hồi Xuân nói, “Mượn đả kích Ma giáo đề cao bản thân. Chiêu này thật ra không khác với Nghiêm Thần là bao.”

Phùng Cổ Đạo lắc đầu thở dài, “Người có thể trông cậy vào cái đầu lợn của hăn nghĩ ra chiêu gì mới?”

Đoan Mộc Hồi Xuân cười to.

“Nếu ta đoán không lầm, các môn phái đi gần với Long Tu phái lúc này hăn là đang vội vàng bỏ đá xuống giếng.” Long Tu phái là đại phái, dù cho

bị đả kích, tích cóp nhiều năm của hắn không thể nào thoát cái đã biến mất. Huống chi của cải của Huyết Đồ đường hằng định đang ở Long Tu phái. Lúc này ai giẫm chết Long Tu phái trước nhất, kẻ đó có thể nhận được miếng bánh lớn nhất.

Đoan Mộc Hồi Xuân nói, “Đáng tiếc Nghiêm Thần đã sớm trở về Thanh Thành, nếu không biểu hiện của hắn nhất định rất đặc sắc.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ân, hắn quả thật là một nhân vật.”

...

Đoan Mộc Hồi Xuân và Phùng Cổ Đạo bèn nhìn nhau cười.

Bên ngoài có phó dịch vội vã đi đến, trong tay nâng một phong thư, “Minh Tôn, có thư từ kinh thành tới.”

“Kinh thành?” Phùng Cổ Đạo ngẩn ra, tính tính thời gian, hắn Hoa Tượng còn đang trên đường mới phải.

Đoan Mộc Hồi Xuân cầm lấy đưa cho hắn.

Phùng Cổ Đạo nghi hoặc rút thư ra, chậm rãi mở rộng, khóe miệng theo ánh mắt di động mà dần dần nhoẻn lên.

Đoan Mộc Hồi Xuân hiếu kỳ hỏi, “Là thư ai gửi?”

“Ân. Phải nói,” Hắn suy nghĩ tìm từ, “Đây là một bản mật chỉ đơn sơ.”

“Mật chỉ?” Đoan Mộc Hồi Xuân lại càng kinh ngạc, “Chuyện gì?”

Phùng Cổ Đạo cất phong thư vào trong tay áo, mỉm cười không nói.

CỬU

Trên quan đạo ngoài thành Khai Phong, hai mươi một con tuần mã thấp thoáng như lưu tinh, bụi đường tung lên cuồn cuộn.

Phía trước cách đó không xa, có một con bạch mã chặn đường.

Người cưỡi ngựa mặc một bộ trường bào thương thanh, trên yêu tể cài một thanh bạch ngọc trường tiêu, phảng phất văn nhân nhã sĩ, nhưng giữa trán lại có một cổ nộ liễm trầm ổn bày mưu tính kế.

Hai mươi một con khoái mã gấp rút ngừng lại.

Người dẫn đầu bạch y như tuyết, dung mạo như ngọc, nhìn thấy kẻ chặn đường, kinh ngạc hỏi, “Tại sao người lại đến?”

“Đương nhiên là để đi theo Hầu gia rồi.” Phùng Cổ Đạo cười tủm tỉm.

Tiết Linh Bích trong lòng vui vẻ, nhưng trên mặt lại bất lộ thanh sắc, “Nga? Không hề cự tuyệt bản hầu ra ngoài ngàn dặm nữa sao?” Vừa nhớ tới tối hôm qua hắc đào tẩu giống như gặp quỷ, trong lòng y lại bốc hỏa.

Phùng Cổ Đạo hiển nhiên cũng nhớ tới chuyện ô long tối qua, vội che miệng ho một tiếng, “Ta từ trước tới nay xem Hầu gia như tấm gương.”

“Ít nịnh nọt.” Tiết Linh Bích nói, “Chuyến này liên quan đến chuyện trọng đại, người vẫn đừng nên để bị cuốn vào thì tốt hơn.”

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Đáng tiếc người ở triều đình, thân bất do kỷ.” Hắc nói, từ trong lòng lấy ra một phong thư, đưa qua.

Tiết Linh Bích nghi hoặc tiếp nhận vừa nhìn, ánh mắt nguyên bản còn ẩn giấu mừng rỡ lập tức trở nên bình lặng, “Nga. Thì ra là mật chỉ.”

Phùng Cổ Đạo vừa định lên tiếng giải thích, nhưng nghĩ lại, chuyện này càng bôi càng đen, vẫn nên im miệng không nói thì tốt hơn, liền mỉm cười.

Nụ cười của hắn rơi vào trong mắt Tiết Linh Bích lại trở thành cam chịu. Mừng rỡ trong lòng từ mười phần, biến thành bảy phần, lại giảm còn ba phần. Cũng may vô luận thế nào, vẫn có thể bầu bạn lên đường. “Đã vậy, liền ủy khuất Minh Tôn cùng đi với bản hầu.”

Phùng Cổ Đạo ôm quyền nói, “Hầu gia quá lời, đây là vinh hạnh của ta.”

Tiết Linh Bích gật đầu, kẹp vào bụng ngựa, tiếp tục chạy tới phía trước.

Hai mươi thị vệ phía sau cũng không dám chậm trễ, đều đuổi theo.

Phùng Cổ Đạo tụt lại sau cùng.

Tới tới lui lui lăn qua lăn lại lâu như vậy, vết thương ở thắt lưng của hắn đã khép lại một chút thì lại té ra, sau khi tỉnh dưỡng thì đã vào giai đoạn khép lại. Hôm nay lại cưỡi ngựa nhanh như vậy, thúc ngựa chạy không ngừng như vậy, vết thương lại tiến vào vòng tuần hoàn mới.

Tới chạng vạng, bọn họ tìm nơi nghỉ trọ trên trấn.

Tiết Linh Bích sau khi xuống ngựa thì ném dây cương cho thị vệ rồi trực tiếp đi đến phòng thượng hạng.

Phùng Cổ Đạo cự tuyệt cánh tay vươn tới của thị vệ, tự mình kéo ngựa đến chuồng ngựa dàn xếp gọn gàng, lại bảo chương quỹ lấy vài món ăn rồi mới bưng trở về phòng.

Đến phòng, lại thấy Tiết Linh Bích vốn nên ở phòng y đang ngồi bên chiếc bàn trong phòng hắn.

“Hầu gia thích phòng này?” Phùng Cổ Đạo hai chân đặt hai bên cánh cửa, phảng phất đang suy xét nên tới hay lui.

“Tới.” Tiết Linh Bích lấy ra thuốc trị thương, đặt lên bàn.

Phùng Cổ Đạo mấp máy môi đi vào phòng, tiện chân đạp đóng cửa lại, đặt thức ăn lên bàn.

Tiết Linh Bích liếc mắt thấy hai đôi đũa tròn kề bên nhau đặt trên chén, khước miệng vô thức cong lên nụ cười thật khê, “Cởi quần áo ra.”

Phùng Cổ Đạo cố ý nằm dài lưng, lời nói lộ ra kinh hoàng, “Hầu gia, ta là con nhà lành.”

“Biết ta là Hầu gia thì tốt rồi.” Con mắt của Tiết Linh Bích liếc lên dài lưng của hắn, “Cởi.”

Phùng Cổ Đạo thở dài, chậm rì chậm rì cởi dài lưng, để lộ vết thương bên hông.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Tiết Linh Bích, trên băng vải thấm ra vết máu.

Đôi mày của y nhẹ nhàng nhíu lại, ngồi xổm xuống trước mặt Phùng Cổ Đạo, nhẹ tay cởi băng vải ra, thoa thuốc lên lần nữa.

Vết thương ở thắt lưng, khi Tiết Linh Bích thay thuốc, gương mặt hướng về phía vùng ngực của Phùng Cổ Đạo, hai điểm phấn hồng thường thường thấp thoáng trước mắt y, khiến khí tức của y dần dần bất ổn.

Y không phải chưa từng xem thân thể của Phùng Cổ Đạo, chỉ là lần xem đầu tiên Phùng Cổ Đạo hôn mê bất tỉnh, sống chết chưa rõ. Lần thứ hai tuy Phùng Cổ Đạo không hôn mê, nhưng xung quanh lại có rất nhiều người. Công khai xem dưới tình huống hai người đơn độc thanh tỉnh ở bên nhau, vẫn là lần đầu.

Nghĩ nghĩ, trong óc không khỏi hiện lên ý niệm đáng khinh*.

*(chỗ này từ gốc là “khởi niệm”, là những tưởng tượng mơ hồ mang ý nghĩa *** loạn bậy bạ... chẹp chẹp =v=)

Phùng Cổ Đạo cảm thấy động tác của Tiết Linh Bích chậm lại, nghi hoặc hỏi, “Bị thương rất nặng?”

Tiết Linh Bích thu liễm tâm thần, nâng mắt trừng liếc hẳn, “Không thích hợp cười ngựa.”

Phùng Cổ Đạo rất ngu ngơ, “Ta không muốn kéo lại hành trình của người.”

“Lần này ta tới Nam Ninh, chủ yếu là âm thầm điều tra. Sớm mấy ngày chậm mấy ngày cũng không quan trọng.” Tiết Linh Bích nói.

Phùng Cổ Đạo thắc mắc, “Nhưng ta thấy Hầu gia cười ngựa như bay, dáng vẻ trông rất cấp thiết.”

...

Đó là vì lúc đầu không biết có một phong mật chỉ.

Bạn đang ?

Tiết Linh Bích mất tự nhiên ngoảnh mặt sang một bên, “Người có dự định gì không?”

Phùng Cổ Đạo nhướng mi hỏi, “Dự định?”

“Về Lăng Dương vương.” Tuy trên mật chỉ chỉ viết bảo hản đến phụ trợ, nhưng dụng ý phụ trợ như thế nào là rất rõ ràng.

“Hoàng thượng bảo ta đến giúp Hầu gia, ta đương nhiên nghe theo mệnh lệnh của Hầu gia.”

Tiết Linh Bích xử lý xong vết thương của hần, giúp hần khếp lại vạt áo, “Hoàng thượng muốn biết là, Lăng Dương vương có dự định tạo phản hay không.”

Vô luận triều đại nào, tạo phản mưu nghịch đều là tội lớn. Đó là cái đình trong mắt cái gai trong thịt của hoàng đế, ai có thể tha thứ được? Cũng là do hoàng đế hiện tại không có thực lực đem hần một lưới tóm gọn mà thôi, nhưng trong đầu khẳng định lo lắng từng phút từng giây. Chỉ là không biết hoàng đế hiện tại ngồi ở kinh thành, hy vọng tin tức đưa trở lại là Lăng Dương vương muốn tạo phản? Hay là không muốn tạo phản đây?

Phùng Cổ Đạo thu hồi tâm tình trêu chọc, sắc mặt ngưng trọng hần lên.

“Từ sau khi mất tàng bảo đồ, hoàng thượng ngày đêm lo lắng sợ tấm bản đồ này rơi vào trong tay Lăng Dương vương, để hần lấy được bảo tàng, thực lực đề cao một bước.” Tiết Linh Bích nói, “Nhiều năm qua, hoàng thượng vẫn đều lo nghĩ bất an. Mấy năm nay, Lăng Dương vương và thổ ti các nơi quan hệ ngày càng tốt, căn cơ tại Quảng Tây ngày càng vững vàng, cứ như thế, dù cho hần không lấy được tàng bảo đồ, kéo quân lên Bắc là việc sớm muộn.”

Phùng Cổ Đạo ngăn người, lúc này mới nhớ mình chưa nói cho y biết tàng bảo đồ nằm trong tay mình. Cũng không phải hần muốn giấu diếm, dù sao tàng bảo đồ cũng là giả, dù cho có đem ra cũng không lấy được bảo tàng. Hần tin nếu hần mở miệng giải thích, Tiết Linh Bích tám chín phần mười sẽ tin tưởng. Nhưng khó ở chỗ, hần có thể giải thích về tung tích của tàng bảo đồ, nhưng không thể giải thích lai lịch của tàng bảo đồ. Bởi vì một khi nhắc tới lai lịch của tàng bảo đồ, thì không thể tránh nhắc tới cái chết của lão nguyên soái.

Tiết Linh Bích thấy hần trầm ngâm thật lâu, cho rằng hần đang lo lắng về Lăng Dương vương, không khỏi bật cười, “Nhưng cũng không cần quá

khẩn trương. Lăng Dương vương đã qua tuổi sáu mươi, dù cho có lên chiến trường, chỉ sợ không chịu nổi một cây quả trượng.”

“Ta nghe nói Lăng Dương vương có người nối dõi.”

“Vốn có ba con trai một con gái, đáng tiếc cho tới giờ chỉ còn lưu lại một Vệ Dạng công tử, được xưng là ca họa song tuyệt.”

“Ca họa?” Phùng Cổ Đạo trước đó đã từng điều tra tư liệu về Lăng Dương vương, bất quá cũng chỉ là sơ lược. Cũng không cụ thể đến mỗi người là ai, ai làm cái gì.

Tiết Linh Bích thấy hần cảm thấy hứng thú, liền nói tiếp, “Nghe nói tiếng ca của hần như âm thanh đất trời, tài vẽ tranh như quý thần, mê đảo một nửa Nam Ninh phủ.”

“Vì sao là một nửa Nam Ninh phủ?”

“Bởi vì nửa còn lại của Nam Ninh phủ là nam tử.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Nói vậy, hần đúng là một nhân vật.”

“Cũng xem như một nhân vật phong lưu.” Tiết Linh Bích nói, “Nghe đồn hần không quan tâm đến chuyện triều đình, một lòng lao vào phong hoa tuyết nguyệt. Lăng Dương vương tuy bất mãn, nhưng nhất mạch đơn truyền, cũng chỉ đành để mặc hần.”

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Nếu thật sự có một nhân vật như vậy, thật khiến người khác sinh ra vài phần kết giao chi tâm.”

Tiết Linh Bích nhất thời có vài phần khó chịu, chuyển chủ đề, “Những cái đó đều là tin đồn.”

Phùng Cổ Đạo hiểu rõ cười, đem đĩa đưa cho y, “Mệt mỏi cả ngày, không bằng ăn cơm trước.”

Tiết Linh Bích nhìn đũa, lặng lẽ cười, “Làm sao người biết ta sẽ tới phòng người?”

“Ta đâu có biết.” Phùng Cổ Đạo nói, “Ta chỉ sợ ăn được nửa chừng thì rơi đũa thôi.”

Tiết Linh Bích ần ý nhìn hân.

Phùng Cổ Đạo biểu hiện rất trấn định.

“Ăn đúng là rất dễ làm rơi đũa.” Tiết Linh Bích gật đầu, xoay cổ tay một cái, hai chiếc đũa cứ như vậy lặn từ ngón tay y xuống, rơi trên mặt đất.

...

Phùng Cổ Đạo nhìn y, không lời nào để nói.

“Rơi rồi.” Tiết Linh Bích miêu tả sự thật.

Phùng Cổ Đạo nói, “Đôi Hầu gia làm rơi là của Hầu gia đó.”

Tiết Linh Bích nói, “Thế nên bây giờ chỉ còn một đôi thôi.”

Phùng Cổ Đạo vô thức xiết chặt đôi đũa.

“Thế nên,” Tiết Linh Bích thở dài, “Chúng ta chỉ đành dùng chung một...”

“Mời Hầu gia.” Phùng Cổ Đạo hai tay dâng đũa cho y, sau đó xoay người chạy ra ngoài.

Một lúc sau, hân cầm một bó đũa trở về.

.

Ngày hôm sau lên đường, Tiết Linh Bích đặc biệt bảo người mang tới một chiếc mã xa.

Trấn nhỏ tài nguyên có hạn, mã xa cũng không thoải mái như của hầu phủ, cho nên Phùng Cổ Đạo mới vừa ngồi bên trong khoảng một chung trà nhỏ, đã mất kiên nhẫn chạy ào ra, “Thôi để ta cười ngựa đi.”

Tiết Linh Bích thấy hấn bị mã xa xóc đến độ mặt mũi trắng bệch, liền nửa đường bỏ đi mã xa, thả chậm tốc độ cùng cười song song với hấn.

Sắc mặt Phùng Cổ Đạo lúc này mới nhẹ nhõm trở lại.

Dọc đường có vài nơi phong cảnh khá đẹp, hai người vừa đi vừa trò chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh. Đảo mắt đã tới ranh giới Quảng Tây, Tiết Linh Bích nói, “Mặc dù lần này là nhận mật chỉ của hoàng thượng, nhưng về tình về lý, cũng phải chào hỏi Quảng Tây tổng đốc một tiếng.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Phủ tổng đốc ngay ở Quế Lâm.”

“Ân, cũng không tính kéo dài thời gian.”

Hai người vừa bàn xong, liền vòng qua Toàn Châu, chạy tới Quế Lâm.

Ma giáo phân đà trước đó đã nhận được tin, chạy ra ngoài thành nghênh tiếp.

“Tham kiến Minh Tôn.” Phân đà chủ liếc nhìn Tiết Linh Bích, nhớ tới tin tức trước đó nhận được ở Khai Phong, biết vị Tuyết Y Hầu từng bình định Bể Nghề sơn này hôm nay đã có quan hệ rất tốt với Ma giáo, liền chấp tay nói với y, “Tham kiến Hầu gia.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta chỉ bảo các người ở trong thành chuẩn bị nơi ở, cũng không bảo các người ra ngoài thành nghênh đón.”

Phân đà đà chủ nói, “Thuộc hạ là tới báo cho Minh Tôn và Hầu gia biết, lúc này không nên vào thành.”

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích đồng thời ngẩn ra, hỏi, “Tại sao?”

“Lăng Dương vương đang ở phủ tổng đốc.”

...

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích nhìn nhau, đều thấy ý cười ‘đến không uổng công’ lóe ra trong mắt đối phương.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Mưu Phản Hữu Lý [1]

Phùng Cổ Đạo: Sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân.

NHẤT

Phùng Cổ Đạo hỏi, “Chuyện gì?”

Phân đà đà chủ nói, “Lăng Dương vương là đại diện các thổ ty địa phương tới.”

“Thổ ty?” Tiết Linh Bích nhíu mày thật sâu.

Trước khi Lăng Dương vương chưa tới Quảng Tây, thổ ty địa phương thường xuyên gây tranh chấp xung đột với triều đình. Tiên đế phái hãn đến Quảng Tây, kỳ thực là muốn khiến hãn sút đầu mẻ trán, không rảnh để ý tới mình. Nhưng Lăng Dương vương cũng là người tài năng, sau khi nhậm chức thì áp dụng chiêu vừa cứng vừa mềm, thể thiện ân uy, đem thổ ty địa phương thu phục thật dễ bảo, xem hãn như thiên lôi sai đâu đánh đó. Quảng Tây cảnh nội thái bình, hoàng đế buồn nhiều hơn vui, bởi vì đã tặng cho Lăng Dương vương một đội quân trung thành tận tâm, trong lòng tự nhiên không thể nào vui vẻ.

Sau khi tiên đế băng hà, hoàng đế trước sau phái vài người tài đến Quảng Tây, hy vọng có thể ngăn chặn Lăng Dương vương, đều là tay trắng trở về. Tổng đốc Quảng Tây hiện giờ đã làm tổng đốc Giang Chiết tám năm, từng bắt không ít tham quan ô lại, thống trị Giang Chiết thật nề nếp, là quan giỏi được triều đình liên tục ca ngợi mấy năm liền. Nhưng một con cường long

như thế khi tới Quảng Tây, cũng thành con giun, đừng nói là địa đầu xà, ngay cả gặp phải con rết cũng phải co đầu rụt cổ.

Hoàng đế càng thêm tức giận, chỉ đành phái Tiết Linh Bích xuống điều tra động tĩnh của Lăng Dương vương. Nếu là điều tra động tĩnh của Lăng Dương vương, như vậy hướng đi của các thổ ty địa phương đương nhiên không thể sơ sài.

Y hỏi, “Người có biết mục đích tới đây của bọn hãn không?”

Phân đà đà chủ lén liếc nhìn Phùng Cổ Đạo, thấy hãn yên lặng gật đầu mới nói, “Có thông tin, nói là vì chuyện thuế khóa của thổ ty.”

Tiết Linh Bích nói, “Đã qua thời gian thu thuế, thổ ty muốn kéo dài thời hạn?”

“Không phải kéo dài, là không nộp.” Phân đà đà chủ nói, “Không chỉ không nộp, còn muốn thỉnh hoàng đế mở kho thóc cứu trợ thiên tai.”

Tiết Linh Bích sững sốt một lúc, “Quảng Tây có tai họa sao?” Ai cũng biết hoàng đế quan tâm Quảng Tây, nếu thật sự có thiên tai, kinh thành kiên quyết sẽ không thể không có tiếng gió.

“Nói là có nạn châu chấu.” Phân đà đà chủ nói, “Qua một buổi tối, lương thực của thổ ty đều mất hết.”

Tiết Linh Bích cười lạnh nói, “Không ai thấy nạn châu chấu đó sao?”

Phân đà đà chủ nói, “Cũng không phải hoàn toàn không ai thấy, Lăng Dương vương phủ có vài người tới phụ cận thu sổ sách thấy được.”

Nói đến đây, ai cũng có thể nghe ra khúc mắc ở phương diện này.

Phùng Cổ Đạo suy nghĩ một chút, nói, “Chờ Lăng Dương vương đi, người trở lại báo.”

Phân đà đà chủ lĩnh mệnh đi.

“Lăng Dương vương là đang thử.” Thử giới hạn của triều đình. Giới hạn đại biểu cho việc thường hay lo lắng, lo lắng đại biểu thực lực. “Hoặc có thể...”

Phùng Cổ Đạo nói tiếp, “Hắn muốn tìm một cái cơ để lấy danh nghĩa xuất binh?”

Đây rõ ràng là cái cơ quang minh chính đại trước khi tạo phản của những kẻ có dã tâm bành trướng muốn làm hoàng đế, vô luận cái cơ này có bao nhiêu hoang đường, chỉ cần oang oang lưu loát là được. Dần dà, chuyện này thành bài tập đầu tiên mà những kẻ mưu phản đều phải làm.

Chỉ không biết lần này cái cơ Lăng Dương vương muốn mượn có phải là nạn châu chấu đến vô ảnh đi vô tung của thổ ty địa phương, để rồi vùi bách tính vào chiến hỏa hay không.

Khuôn mặt Tiết Linh Bích trầm xuống, “Chúng ta có thể hỏi tổng đốc Quảng Tây thật rõ ràng.”

.

Lăng Dương vương chỉ ngồi ở phủ tổng đốc một lúc, liền đứng dậy cáo từ.

Sau khi hắn đi, tổng đốc Quảng Tây nhốt mình trong phòng, đóng cửa không ra, thở ngắn than dài.

Cẩn cẩn thận thận tám năm, dốc hết tâm huyết, chỉ e phải chôn vùi trong ngày hôm nay.

Hắn ngồi trước bàn, suy nghĩ xem có nên viết một phong di thư trước hay không, lỡ như có chuyện gì xảy ra, cũng sẽ có người biết hắn trong

sạch.

Hắn nhắc bút đang định viết, chợt nghe hạ nhân ở ngoài bẩm báo, “Đại nhân, có khách từ kinh thành tới.”

“Ta đã rơi xuống nông nỗi này, còn có người từ kinh thành chạy tới đòi tiền?” Tổng đốc Quảng Tây nói ra lời này, không khỏi có vài phần thê lương.

“Hắn nói hắn gọi là Tiết Linh Bích.”

“Tiết cái gì?” Khuỷu tay run lên, hắn buông bút, hoang mang luống cuống đi ra mở cửa.

Hạ nhân bị ánh mắt cháy bỏng của hắn làm cho lui về sau hai bước, mới nói, “Tiết Linh Bích.”

“Cho mời, mau mau cho mời!” Tổng đốc Quảng Tây đang định đi ra, cúi đầu thấy mình quần áo xốc xếch, lại vội vã lui về, sửa sang gọn gàng rồi mới vội vã chạy tới đại sảnh.

.

Trong sảnh, Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo một trái một phải chia nhau ngồi hai bên, lặng lẽ thưởng thức trà trong chung.

Con người của tổng đốc Quảng Tây đảo qua hai phía, trong lòng đã có đáp án, hướng Tiết Linh Bích ấp lễ nói, “Hầu gia đường xa mà đến, hạ quan không kịp nghênh đón từ xa.”

Tiết Linh Bích đứng dậy đáp lễ nói, “Điền đại nhân hữu lễ.”

Tổng đốc Quảng Tây ngồi ở dưới tay y, mắt thoáng nhìn về phía Phùng Cổ Đạo, “Vị này chính là?”

“Tại hạ Phùng Cổ Đạo.” Phùng Cổ Đạo chấp tay.

“Nga, thì ra là tước gia.” Tuy Phùng Cổ Đạo làm là Ma giáo Minh Tôn, nhưng trong lòng triều quan, thật ra càng quan tâm tới tước vị của hắn hơn.

Phùng Cổ Đạo đáp lại bằng một cái mỉm cười.

Bắt chuyện xong, tổng đốc Quảng Tây đi thẳng vào vấn đề mà hỏi thăm, “Không biết Hầu gia lần này đại giá quang lâm Quế Lâm, là có chuyện gì?”

Tiết Linh Bích nói, “Hoàng thượng nhớ Điền đại nhân, bảo bản hầu đến thăm.”

Nếu thật sự nhớ hắn, sẽ không ném hắn ở Quảng Tây này hơn một năm.

Tổng đốc Quảng Tây trong đầu bất mãn, nhưng trên mặt lại làm ra vẻ kính sợ, quỳ xuống khom lưng, “Thần tạ hoàng thượng long ân.”

Tiết Linh Bích nói rành mạch từng câu, đây chỉ là đoạn dạo đầu không thể không diễn, là ai cũng sẽ không tin. Vì vậy chờ hắn ngồi xuống lần nữa, y mới thì thì nhiên nhiên dẫn vào chính đề, “Khi bản hầu vào thành, nghe bách tính nghị luận nói Lăng Dương vương tới.”

Tổng đốc Quảng Tây nghĩ, bách tính làm sao biết được Lăng Dương vương tới, cho dù thị lực tốt nhận ra được, thì sao lại trùng hợp lớn tiếng nghị luận chuyện này ngay khi người đi ngang qua? Rõ ràng người đã phái người tới tìm hiểu trước. “Không sai, có điều đã rời khỏi trước khi Hầu gia đến phủ.”

“Vậy thì thật là đáng tiếc.” Tiết Linh Bích thần tình đạm nhiên.

Biểu tình này là đáng tiếc sao? Rõ ràng là chờ người ta đi mới tới.

Tổng đốc Quảng Tây vừa oán thầm vừa nói, “Hầu gia muốn gặp vương gia?”

“Thường nghe Lăng Dương vương dũng mãnh thiện chiến, chính là danh tướng đương thời, bản hầu ngưỡng mộ đã lâu, tự nhiên muốn được thấy phong thái của hã.” Tiết Linh Bích khen tặng*.

*(chỗ này nguyên văn là “Đái khởi cao mạo”, dịch nô m na là đội lên cái nón cao cao, đây là một cụm từ rút ra từ một câu thành ngữ: Hỉ mang cao mạo. Nói ít thôi nhé, lười edit =.=)

Nhưng tổng đốc Quảng Tây lăn lộn ở quan trường nhiều năm như vậy, làm sao có thể không biết Lăng Dương vương và binh mã đại nguyên soái đương niên – phụ thân của Tiết Linh Bích là đối thủ chính trị thủy hỏa bất dung? Nói muốn thấy phong thái là giả, muốn so bì mới là thật.

Hã nghĩ thì nghĩ, ngoài miệng lại phụ họa, “Vậy thì đúng là đáng tiếc.”

Phùng Cổ Đạo đột nhiên lên tiếng, “Lăng Dương vương tìm đại nhân có việc gì vậy?”

Tổng đốc Quảng Tây bị sự trực tiếp của hã làm cho ghen một hồi, “Nga, là vì chuyện giảm thuế cho thổ ty.”

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo âm thầm dùng mắt trao đổi.

Kỳ thực trước khi tới, bọn họ đã nghĩ ra biện pháp hay để đối phó tổng đốc Quảng Tây này.

Lúc trước sở dĩ hã có thể vượt trội ở vùng Giang Chiết, đều là vì khi đó những kẻ kia vòng tới vòng lui không vòng ra được bộ ruột ngoằn ngoèo của hã. Nhưng tại Quảng Tây, Lăng Dương vương vừa bắt đầu thì đã động đao, căn bản không cho cơ hội cười một cái. Những thổ ty kia ai ai cũng là người thực tế, muốn xưng huynh gọi đệ? Được, cùng nhau bá thiên địa tổ tông, kết bái đi.

Tổng đốc Quảng Tây dùng vài kế, đều bị quả quyết ngăn cản, tỏ vẻ người có bản lĩnh thì xuất binh ra đánh, nếu không lão tử mặc kệ, khiến cái mũi cao dễ nhìn nhất trên mặt hăn cũng đụng phải cái đỉnh biến thành mũi tẹt. Nếu thật sự xuất binh đánh, hăn tuyệt đối không dám. Lãng Dương vương đang ở đây, nếu hăn không cẩn thận kích cho Lãng Dương vương tạo phản, vậy thực sự là dù cho treo cổ tự vẫn* cũng bị sử sách bêu danh rồi.

*(nguyên văn: “tự quải đông nam chi”, xuất xứ từ nhạc phủ thi thời Hán, có nghĩa là tự đem mình treo trên ngọn cây đông nam, tức treo cổ tự vẫn)

Cho nên chỉ có thể giống như cháu con rùa mà trốn trong góc. Co người đã hơn một năm, không dám nổi loạn, gan thật nhỏ, đầu óc bế tắc, ruột ngoằn ngoèo đã thành ruột thẳng. Tổng đốc Quảng Tây hiện giờ so với người mà một năm trước nghe nhắc tới hoàn toàn như hai người khác nhau.

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta không quá hiểu việc trong triều, nhưng chuyện thổ ty thì có liên quan gì tới Lãng Dương vương chứ?”

Sao lại không? Người ta là mặc chung một cái đũng quần đó*. Tổng đốc Quảng Tây mỉm cười nói, “Lãng Dương vương từ trước tới nay quan tâm chính vụ Quảng Tây, việc phải làm thì làm, yêu dân như con.”

*(mặc chung một cái đũng quần: ý nói có tình cảm gắn kết như anh em)

Phùng Cổ Đạo nhún nhún vai, “Cứ như vậy, không phải Điền đại nhân không có gì để làm à?”

Nếu thật sự không có gì để làm cũng tốt, hết lần này tới lần khác còn bị kẹp giữa triều đình và Lãng Dương vương. Tổng đốc Quảng Tây đứng lên, hướng về phía kinh thành xa xa cúi đầu nói, “Hạ quan thẹn với triều đình, cô phụ thánh ân a.”

Tiết Linh Bích bị hấn vòng vo đến mất kiên nhẫn. Phùng Cổ Đạo cũng thích vòng vo, nhưng lại không như kẻ này vòng vo đến nỗi không cho người nhìn mặt, thẳng thắn tự mình ra trận, “Điền đại nhân thấy, mục đích chân chính mà Lăng Dương vương tới đây là gì?”

Tổng đốc Quảng Tây thân thể chấn động, chậm rãi ngồi trở lại vị trí, trong đầu không ngừng phân tích lời của y, sau đó nhẹ giọng hỏi, “Ý của Hầu gia là?”

Có phải hấn muốn tạo phản hay không thì không thể trực tiếp hỏi.

Cho nên Tiết Linh Bích lại nói, “Bản hầu nghe nói, Điền đại nhân hơn một năm nay, cũng không hòa hợp được với Lăng Dương vương.”

Đâu chỉ không hòa hợp, quả thực là phân biệt rạch ròi. Chủ yếu là hấn không muốn bước ra phủ đệ của mình, không muốn đi can thiệp chính vụ ở Quảng Tây.

Tổng đốc Quảng Tây nhớ tới tình hình đêm đầu tiên vừa tới nơi đây, Lăng Dương vương mang theo binh sĩ chạy vào phòng hấn, cười tủm tỉm cùng hấn uống chung rượu, không khỏi lại tuôn ra một thân mồ hôi lạnh. Vì chuyện này, hấn liên tục dâng ba chiết tử để hạch tội người kia. Mỗi bản đều vạch ra tội lớn tày trời, nhưng bản nào cũng như đá chìm đáy biển. Điều này khiến cho hấn triệt để minh bạch Quảng Tây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nói rõ là đối với Lăng Dương vương, hoàng đế không có cách trị, chỉ có thể kỳ vọng vào quan lại được phái tới có tinh thần đấu tranh một chút. Nhưng muốn đấu tranh cũng phải ưỡn thẳng sống lưng, có thể ưỡn thẳng sống lưng là dựa vào hậu trường mạnh mẽ. Chỉ dựa vào một cái lưng của hấn thì có ích lợi gì? Còn chưa đủ một cái đập của đối phương nữa là.

Hai mắt hấn đỏ lên, “Hạ quan thẹn với...”

“Điền đại nhân là ám chỉ bản hầu đưa ra một bản hạch tội đại nhân sao?” Tiết Linh Bích đối với cặp mắt ngập nước của hấn không có hảo cảm gì.

Nước mắt của tổng đốc Quảng Tây nhất thời thu lại, “Hầu gia chuẩn bị hạch tội bản quan như thế nào?”

Tiết Linh Bích sắc mặt bất biến, “Co đầu rứt cổ.”

Tổng đốc Quảng Tây sắc mặt đại biến, “Hầu gia, kỳ thực hạ quan có chỗ khó xử a.”

Sớm nói ra thì tốt rồi.

Tiết Linh Bích hỏi, “Chỉ giáo cho?”

“Ai, kỳ thực hạ quan ở Quảng Tây bất quá là một cái thùng rỗng thôi.” Hần suy xét một chút về ý đồ đến của Tiết Linh Bích. Cố ý lảng tránh Lăng Dương vương, rồi lại nói ra những câu không rời Lăng Dương vương, đây rõ ràng là hoàng đế phái tới điều tra. Nói cách khác, Tiết Linh Bích lần này là thay cho con mắt của hoàng đế.

Tâm tư như giếng cổ đã chết nhiều năm của hắn nay sống lại. “Nhàn tản qua ngày như vậy, không bằng quay về Giang Chiết, cho dù làm một Lại* nhỏ ghi chép công văn cũng tốt.”

*(Lại: chức vụ không có phẩm cấp thời phong kiến)

Tiết Linh Bích nói, “Điền đại nhân nói có lý.”

Tổng đốc Quảng Tây mắt sáng lên.

“Đáng tiếc lần này hoàng thượng bảo bản hầu tới thị sát dân tình Quảng Tây, bản hầu không quá hiểu về Quảng Tây, cũng không biết phải thị sát tới năm nào tháng nào...”

“Điểm này hạ quan có thể giúp đỡ một chút.” Tổng đốc Quảng Tây được ám chỉ rất biết thức thời.

.

.

Thông tin về trà khổ đĩnh

NHỊ

Ban đêm, bọn họ nghỉ lại ở phủ tổng đốc.

Gió thu khoan khoái.

Phùng Cỗ Đạo ngồi bên cửa sổ uống trà. Gió nhẹ từ trên vai thổi qua, thổi đến bên Tiết Linh Bích ngồi sau án (bàn dài) đang nghiêm túc duyệt hồ sơ. Ngọn nến trên án khẽ lay động, ánh sáng màu quất lập lòe trên khóa chu sa chí minh diễm.

Nước trà thấy đáy.

Hắn nhắc ấm trà lên đang định rót thêm, lại phát hiện trong ấm cũng trống không.

“Người đâu.” Tiết Linh Bích bỗng nhiên ngẩng đầu nói.

Phùng Cỗ Đạo nhướng mày, “Có tiến triển?”

Phó nhân vội vã đứng thẳng ngoài cánh cửa mở rộng, “Có tiểu nhân.”

“Đi pha thêm ấm trà.” Tiết Linh Bích nói xong, lại cúi đầu.

Phùng Cỗ Đạo thấy phó nhân tiến đến, cẩn cẩn dực dực tiếp nhận ấm trà, chạy ra nhanh như chớp, khéo miệng nhin không được mà cong lên, “Trà rất thơm.”

Tiết Linh Bích không ngẩng đầu lên đáp, “Loại trà khổ đĩnh này là cống phẩm.”

“Thật không?” Phùng Cổ Đạo khẽ kinh ngạc, nhú mào nhìn chút nước trà còn lại trong chung. Một câu vừa nầy là thuận miệng nói, kỳ thực hẳn nghĩ loại trà này... hơi đắng.

“Trước đắng sau ngọt, dư vị lâu dài.” Tiết Linh Bích vừa nói vừa lật trang.

Phùng Cổ Đạo hỏi, “Người nếm rồi sao?” Từ lúc đi vào tới bây giờ, thứ duy nhất Tiết Linh Bích cầm trên tay là sách.

Tiết Linh Bích nói, “Hoàng thượng hay thưởng cho đại thần nhất chính là trà.”

“Hoàng thượng đúng là... thực dụng.” Xem ra quốc khố thực sự không sung túc.

Tiết Linh Bích thuận tay đóng lại một cuốn, lại mở ra một cuốn khác.

Phùng Cổ Đạo hỏi, “Có thu hoạch?”

“Đồn điền, thủy lợi, thuế ruộng, thuế quan, hình ngục, quan viên thăng chức điều động khảo hạch...” Y vươn tay lật lật trong đồng hồ sơ, “Ngay cả kho lúa, quân nhu đều có.”

“Xem ra Điền đại nhân thật sự rất muốn rời khỏi Quảng Tây.”

“Không chỉ muốn rời khỏi Quảng Tây, mà còn muốn trước khi rời khỏi sẽ ngáng chân sau của Lăng Dương vương một cái.”

Ánh mắt Phùng Cổ Đạo sáng lên, “Chẳng lẽ có bằng chứng phạm tội của Lăng Dương vương?”

“Không có. Bất quá những thứ này cộng lại chẳng khác nào muốn nói một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Quảng Tây là thiên hạ của Lăng Dương vương.”

...

Phổ thiên chi hạ, mạc phi vương thổ, suất thổ chi tân, mạc phi vương thần*. Dù thân phận có tôn quý đến thế nào, trong giang sơn của hoàng đế, đều chỉ là bề tôi, cũng chỉ có thể là bề tôi. Đem giang sơn của hoàng đế làm thiên hạ của chính mình, mặc dù không mưu phản, cũng khó tránh khỏi danh nghĩa làm loạn.

*(câu này là thành ngữ xuất xứ từ Kinh thi – Tiểu nhã – Bắc sơn: đây là nói, vật chất tài phú trong thiên hạ đều là của vương giả, dân chúng thiên hạ đều là thần nô của vương giả, nói chung mọi thứ đều thuộc về vua)

Có tiếng bước chân từ hành lang bên ngoài vọng tới.

Phó nhân bưng ấm trà, cung kính đưa vào.

Phùng Cổ Đạo tiếp nhận ấm trà, bảo hăn rời đi, rót hai chung, tự mình đem một chung đưa tới trước mặt Tiết Linh Bích.

Tiết Linh Bích ngẩng đầu nhìn hăn.

Phùng Cổ Đạo lại cười nói, “Nước trà Hầu gia tự mình gọi tới.”

“Chỉ cần bản hầu tự mình lên tiếng, đó là của bản hầu sao?” Tiết Linh Bích tiếp nhận chung trà, nhẹ nhàng lắc lắc.

Phùng Cổ Đạo mí mắt khê rũ, nói, “Ta chỉ là mượn hoa hiến phật.”

“Nếu bản hầu nhìn trúng là một bông hoa khác thì sao?”

(ý nói bạn Bích chỉ thích “hoa Cối Đạo” chứ hơn thích “hoa nước trà”
=)))

Phùng Cối Đạo giả bộ hồ đồ nói, “Trà hương đúng là thơm ngát ngon miệng, có tư vị riêng.”

Tiết Linh Bích mỉm cười không nói, cúi đầu xuyết trà.

Hồ sơ là không thể mang đi.

Tiết Linh Bích suốt đêm xem hết, tới hừng đông ngày hôm sau, liền cùng Phùng Cối Đạo vội vã rời đi.

.

Trong mã xa, Phùng Cối Đạo nghiêng mình nằm trên tấm đệm vờ vệt được ở phủ tổng đốc, ngáp nói với Tiết Linh Bích một đêm không ngủ nhưng tinh thần lại tỉnh táo không gì sánh được kia, “Cần chi chạy gấp như vậy?”

Tiết Linh Bích nói, “Chiêu mà Điền Tài Điền tổng đốc am hiểu nhất là minh tu sạn đạo, ám độ trần thương, một mặt cười xòa một mặt đâm dao. Ta cả đêm không ngủ, hẳn làm sao dám ngủ ngon?” Chỉ sợ là đã suy nghĩ cả một đêm làm thế nào để lợi dụng y.

Phùng Cối Đạo hỏi, “Chúng ta trực tiếp tới Nam Ninh phủ sao?”

“Lấy sự chường quản của Lăng Dương vương đối với Quảng Tây mà xem, hành tung của chúng ta sớm muộn cũng sẽ bại lộ, đã như vậy, không bằng dứt khoát giải quyết, đánh cho hắn trở tay không kịp.” Từ hồ sơ ở phủ Tổng Đốc, y thấy sự quản chế của Lăng Dương vương đối với Quảng Tây đã đến mức tới rồi thì có chạy đằng trời.

Phùng Cổ Đạo suy nghĩ một chút nói, “Ta triệu tập giáo chúng âm thầm đến xung quanh Nam Ninh phủ đợi lệnh.” E rằng đây cũng là nguyên nhân mà hoàng đế bảo hấn tới bang trợ Tiết Linh Bích. Trước khi hai bên còn chưa trở mặt, hoàng đế căn bản không thể xếp quân đội tiến vào địa giới Quảng Tây. Duy nhất có thể thâm nhập cũng chỉ có người giang hồ.

Từ Quế Lâm đến Nam Ninh, một đường đều rất yên tĩnh.

Thế nhưng yên tĩnh thế này là hơi quá rồi.

Bọn họ tuy ngồi mã xa, nhưng không hề che giấu hành tung, với nhân mạch của Lăng Dương vương, tuyệt đối không lý nào không biết. Hấn không động thủ cũng không phải không muốn động thủ, mà là không cần động thủ, có thể thấy được tại Nam Ninh phủ chờ bọn họ, tất nhiên là một màn Hồng Môn yến.

Khi tiến vào Nam Ninh phủ, Phùng Cổ Đạo cảm khái, “Hoàng thượng đúng là biết dùng người.”

Tiết Linh Bích hỏi, “Sao lại nói như vậy?”

“Hấn nhất định là thấy hai chúng ta tuổi trẻ, chạy trốn nhanh, cho nên mới đưa cho chúng ta cái chuyện vợ vẫn nhất định phải chạy trốn chết thế này.” Phùng Cổ Đạo nhin không được định giơ tay sờ sờ cái mũi của mình, nhưng tay giơ nửa chừng lại bị Tiết Linh Bích nắm lấy, “Yên tâm, ta nhất định bảo hộ người chu toàn.”

Phùng Cổ Đạo nhìn bàn tay bị nắm, dùng tay kia sờ sờ mũi.

.

Mã xa dừng lại trước tửu lâu lớn nhất Nam Ninh phủ.

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo xuống xe, liền dẫn tới không ít chú mục.

Phùng Cổ Đạo hỏi, “Người đoán Lăng Dương vương có tới đón tiếp chúng ta không?”

Tiết Linh Bích nói, “Với tính cách của hần, hần càng thích xem chúng ta khắp nơi gặp phải trở ngại, cho tới khi cái mũi dính đầy tro rồi tự đến bãi kiến hần.”

“Đúng là không hiểu khách tí nào.” Phùng Cổ Đạo thở dài.

Hai người lên lầu.

Thị vệ phân ra bốn người theo sau, những người khác ở lại lầu một.

Tửu lâu làm ăn náo nhiệt, lúc này bao sương (phòng VIP) đã đầy cả, bọn họ chỉ đành chia ra hai bàn ngồi ở đại đường. May là đại đường bố trí trang nhã, người tới là văn nhân nhã sĩ, thương nhân phú hào, tuy rằng đông người, nhưng lại không ồn ào.

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo vừa ăn những món đặc sắc của tửu lâu, vừa nghe khách nhân xung quanh thì thầm to nhỏ.

Đại thể đều nói về vài chuyện tao nhã phong hoa tuyết nguyệt.

Phùng Cổ Đạo bỗng nhiên nhớ tới Vệ Dạng công tử kia, không khỏi cười nói, “Lại nói, tới Nam Ninh, không gặp vị Vệ Dạng công tử kia thì thật đáng tiếc.”

Thanh âm của hần không nhỏ, lúc này liền có một bàn dờn lực chú ý tới đây.

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo đều là người luyện võ, rất miễn cảm với ánh mắt của người bên ngoài, liền bình tĩnh nhìn sang.

Bàn đó tổng cộng có ba người, hai thư sinh vóc dáng gầy nhỏ, một người vóc dáng khôi ngô... tráng sĩ?

Mọi người chạm mắt, thư sinh trước tiên lộ ra nụ cười hiền lành, nhất là lúc thấy Tiết Linh Bích, trong mắt rõ ràng mang theo kinh diễm.

Tiết Linh Bích khó chịu nhíu mày, rất nhanh đã quay ngoắt đầu đi.

Phùng Cổ Đạo cực nhanh chớp chớp mắt, vừa định nói gì đó, chợt nghe thang lầu truyền tới một trận tiếng bước chân vội vã, một trung niên phụ nhân chừng bốn mươi tuổi hồi hải xông lên, con mắt đảo qua đại đường, sau đó trực tiếp lao tới bàn bọn họ.

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo hai mặt nhìn nhau, trong lòng đều nghi vấn —— Lăng Dương vương chuẩn bị làm cái gì?

Phụ nhân nọ vọt tới trước mặt, đột nhiên hướng Phùng Cổ Đạo quỳ xuống nói, “Công tử hảo tâm, cứu cứu nữ nhi của ta đi!”

...

Phùng Cổ Đạo thấy các loại ánh mắt từ bốn phương tám hướng bắn tới, lúng túng, “Đại thẩm sao lại nói vậy?”

“Nữ nhi của ta ngưỡng mộ công tử đã ngưỡng mộ tròn năm năm rồi, bây giờ nó bệnh nặng tại giường, e rằng không còn ở dương thế bao lâu nữa, còn thỉnh công tử ôm tấm lòng trắc ẩn thương người, đi liếc nhìn nó một cái, để nó chết được nhắm mắt.”

Phùng Cổ Đạo cả kinh mục trừng khẩu ngốc, “Nàng ngưỡng mộ ta năm năm rồi?” Năm năm trước hắn còn đang ở quan ngoại, ngày ngày tìm cách trở lại Bể Nghề sơn, nữ nhi của bà làm thế nào ngưỡng mộ hắn?

Ngón tay Tiết Linh Bích nhẹ nhàng gõ lên bàn.

Phụ nhân nói, “Công tử ca họa song tuyệt, năm đó nữ nhi của ta vừa thấy bức họa của công tử, liền trà không nhớ cơm không thương, cả ngày si ngốc ngơ ngác...”

“Chờ chút.” Phùng Cổ Đạo rốt cuộc nghe ra điểm không thích hợp, “Người nói ai ca họa song tuyệt?”

“Công tử ca họa song tuyệt, toàn bộ Quảng Tây đều biết.” Phụ nhân cho rằng hẳn muốn chối từ, vội vàng nói, “Công tử xin đừng khiêm tốn.”

Phùng Cổ Đạo sờ sờ mũi, vô tội nói, “Đại thẩm rốt cuộc từ đâu nhận ra, ta là Vệ Dạng công tử vậy?”

Phụ nhân ngẩn người, lắp bắp nói, “Thắt lưng công tử có cài một cây tiêu...”

“...” Tiêu có liên quan gì tới ca? Hay có liên quan gì tới họa?

Phùng Cổ Đạo cúi đầu nhìn tiêu không nói gì.

Phụ nhân dường như cũng phát hiện mình lỗ mãng, “Ta đặc biệt hỏi thăm, hôm nay Vệ Dạng công tử sẽ đến.”

Phùng Cổ Đạo bó tay.

Con mắt phụ nhân lập tức quét tới Tiết Linh Bích.

Tiết Linh Bích không thèm nâng mí mắt, “Ta không phải.”

...

Phụ nhân mờ mịt đứng lên, con mắt vô thức nhìn những người khác trong đại đường.

“Vệ Dạng ở đây.”

Thời khắc mấu chốt, một thanh âm vang lên.

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích theo tiếng nhìn qua, trên mặt đồng thời hiện lên một tia kinh ngạc.

Đứng ở nơi đó, chính là... tráng sĩ ở bàn đối diện bọn họ lúc nãy.

“Vệ Dạng... công tử?” Hai mắt phụ nhân rõ ràng viết ‘không thể tin nổi’. Nếu không phải do trên người tráng sĩ kia mặc quần áo quả thật giống như trang phục của thư sinh, bà hầu như nghĩ đối phương nói đùa.

Hai thư sinh ngồi cùng bàn với tráng sĩ đều lắc đầu cảm khái, “Thế nhân ngu muội, một mực trông mặt mà bắt hình dong.”

Phụ nhân đỏ mặt lên, nhẹ giọng hỏi, “Tráng sĩ thực sự là Vệ Dạng công tử?”

...

Phùng Cổ Đạo che miệng phì cười.

Tiết Linh Bích cũng xoay mặt đi.

Đang ngồi có vài người thậm chí đã cười ra tiếng.

Phụ nhân giật mình nhận ra mình dĩ nhiên đã nói ra suy nghĩ trong đầu, sắc mặt càng đỏ, “Tiểu phụ nhân vô lễ, còn thỉnh công tử thứ lỗi.”

Vệ Dạng công tử thở dài nói, “Mà thôi, người không phải người đầu tiên, cũng tuyệt đối không phải người cuối cùng. Lệnh ái không phải bệnh nặng tại giường sao? Ta theo người đi xem.” Hắn sửa sang tay áo, đi tới trước mặt bà.

Phụ nhân đứng tại chỗ, vẻ mặt khó xử.

“Tại sao không đi?” Vệ Dạng công tử hỏi.

Phụ nhân liếc nhìn Phùng Cổ Đạo, cắn răng nói, “Công tử quá mức anh tuấn, không hợp với tướng tượng của nữ nhi ta, sợ là sẽ khiến nó...” Dù da mặt bà có dày thêm nữa, hai chữ thất vọng cũng không thể thốt nên lời.

Mặt của Vệ Dạng công tử nhất thời cũng đỏ lên.

Phụ nhân quỳ phịch xuống, “Công tử đại nhân đại lượng, thỉnh tha thứ tội vô tri của tiểu phụ nhân. Chỉ là nữ nhi của ta mệnh không bao lâu, ta thực sự không đành lòng khiến nó thất vọng thêm nữa.”

Vệ Dạng công tử hít thở nửa ngày, “Vậy người định làm gì?”

Con mắt của phụ nhân nhìn sang Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo: “...”

.

.

Này thì Nhạc Lăng =))

TAM

Phụ nhân sống ở một ngôi nhà tranh trổng có vẻ sẽ sập xuống bất cứ lúc nào tại ngoại thành.

Bên ngoài thật ra có vài mẫu ruộng, đáng tiếc đã hoang phế rồi.

Phụ nhân dùng tay áo lau nước mắt, “Tướng công đi sớm, việc trong nhà không ai quan tâm. Tiểu phụ nhân đi vào nói với nữ nhi một tiếng trước đã, thỉnh ba vị công tử chờ ở ngoài này một lát.”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười gật đầu.

Chờ phụ nhân vào cửa, hần quay đầu nhìn sang Vệ Dạng công tử, đã thấy hần thần sắc do dự, như đang suy tư, liền mỉm cười nói, “Công tử là nghĩ bà ta ăn nói không tầm thường, không giống phụ nhân sơn dã, hay nghĩ vị trí nốt chai trên tay bà ta giống như người luyện đao, hay là bà ta đi lại quá nhẹ nhàng, giống như người luyện võ.”

Vệ Dạng công tử ngẩn người, mặt giãn ra cười nói, “Thì ra vị công tử này cũng phát hiện rồi. Còn chưa thỉnh giáo cao tính đại danh của hai vị.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Tại hạ Phùng Cổ Đạo.”

Vệ Dạng công tử cả kinh, lập tức hỏi, “Ma giáo Minh Tôn Phùng Cổ Đạo?”

Phùng Cổ Đạo đang định khiêm tốn vài câu, chỉ thấy hần xoay qua nhìn Tiết Linh Bích, trong mắt lóe ra từng trận quang mang, “Vị này nhất định là Tuyết Y Hầu rồi.”

Tiết Linh Bích đạm nhiên liếc nhìn hần.

“Đã lâu ngưỡng mộ Tuyết Y Hầu văn võ song toàn, không biết có lúc nào rảnh rồi, để chúng ta dĩ văn đồng nghiệp*?” Vệ Dạng công tử hai gò má đỏ bừng, chỉ kém xông lên đóng đưa cánh tay đối phương nữa thôi.

*(dĩ văn đồng nghiệp: thông qua việc trao đổi thơ ca, tiến thêm một bước hiểu rõ lẫn nhau giữa những văn nhân để kết bạn ở thời cổ đại)

Phùng Cổ Đạo vội ho một tiếng sáp vào nói, “Nghe nói ta đây tài hoa cũng không tồi.”

Vệ Dạng công tử nửa tin nửa ngờ nhìn hần, “Nhưng mà Ma giáo không phải môn phái giang hồ sao?”

“Điều kiện để làm một người vĩ đại hàng đầu giang hồ là tài đức vẹn toàn.” Phùng Cổ Đạo nói mà mặt không đỏ thỏ không gắp.

Vệ Dạng công tử đồng ý, “Không sai. Đối nhân xử thế, trước hiếu đạo làm người, sau biết lý lẽ, mới có thể tu chỉnh đức hạnh, không bị thiệt thòi.”

“Ma giáo là tà phái.” Tiết Linh Bích nhắc.

“...”

Vệ Dạng công tử chớp chớp mắt nhìn Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo ừ ừ cạc cạc chớp chớp mắt nhìn lại.

Tiết Linh Bích bực mình vươn tay, định búng lên đầu của Vệ Dạng công tử, đột nhiên hắt lại lên tiếng, “Con mắt có thể nói rõ thiện ác của mỗi người nhất. Tâm thiện, thì mắt thanh minh, tâm ác, thì mắt đục mờ. Ta thấy tính tình của Phùng huynh phải là cái trước.”

Tiết Linh Bích thu chỉ thành quyền.

Phùng Cổ Đạo vội nói, “Con mắt một người thanh minh hay đục mờ chỉ đại biểu cho một việc, đó là sáng sớm có rửa mặt hay không.”

Vệ Dạng công tử ngây người, “A?”

Vừa lúc phụ nhân đi ra, Phùng Cổ Đạo giành trước đi vào trong, “Nếu lệnh ái sắp lìa đời, chúng ta nên tranh thủ lúc nàng chưa mất đi tham quan một chút.”

Phụ nhân: “...”

.

Đi vào trong nhà, quả nhiên đồ nát cũ kỹ, có mùi thối kỳ lạ như trộn lẫn dưa chua cà muối với mùi ẩm mốc tràn ngập từng góc nhà.

Phùng Cổ Đạo không ngừng vuốt mũi.

Tiết Linh Bích thì trực tiếp nín thở.

“Nữ nhi của ta ở trong phòng, ba vị cùng vào một lượt thì có chút không...” Phụ nhân còn chưa nói xong, ba người đã đồng loạt đi vào, “Ách, thuận tiện.”

Nữ nhi của bà nằm trên chiếc giường làm bằng rơm khô, cửa sổ xiêu vẹo, nhìn qua là biết dùng giấy cứng ốp vào.

Phùng Cổ Đạo đi tuốt đằng trước, xung phong dẫn đầu. Tiết Linh Bích đi bên phải hần, Vệ Dạng công tử tuốt lại ở cuối.

“Người chính là Vệ Dạng công tử sao?” Nữ nhi của bà run rẩy với tay hướng về phía Phùng Cổ Đạo.

Mặc dù trong mắt Phùng Cổ Đạo, nàng càng giống đang giơ tay hướng về ngọc tiêu bên hông hần hơn.

“Ân.” Hần phối hợp gật đầu.

Nước mắt ào ào chảy xuống từ viền mắt nàng, “Từ sáu năm trước được thấy bức họa của công tử, ta vẫn luôn ngưỡng mộ công tử...”

“Không phải nương người nói năm năm trước sao?” Phùng Cổ Đạo cười tủm tỉm hỏi.

Nữ nhi cúi đầu, lắp bắp nói, “Hơn năm năm, gần sáu năm.”

“Nga?” Phùng Cổ Đạo suy nghĩ một hồi lại hỏi, “Người là chuẩn bị gặp ta rồi sẽ đi chết sao?”

Nữ nhi ngẩng phắt đầu lên, trong mắt đều là kinh ngạc, thật giống như hắc biến thành quái vật ba đầu sáu tay vậy.

Tiết Linh Bích đột nhiên giơ tay chỉ vào Vệ Dạng công tử nói, “Đây là đại phu.”

“A?” Vệ Dạng công tử theo hướng ngón tay y chỉ, ngơ ngác tự nhìn mình.

Nữ nhi cả kinh, lập tức ai oán nói, “Ta trị không hết đâu, chết chắc rồi, không cần mời.”

“Còn không thay vị cô nương này bắt mạch?” Phùng Cổ Đạo dùng mắt ra hiệu cho hắc.

Vệ Dạng công tử bừng tỉnh, đang định tiến lên, thân thể đã bị phụ nhân từ phía sau xông lên đẩy sang một bên.

Tiết Linh Bích nhanh tay lẹ mắt, kéo Phùng Cổ Đạo đến bên cạnh mình.

(= =|| vợ anh là Ma giáo Minh Tôn, là cao thủ đó... có cần phải chăm lo từng ly từng tí như vậy không a)

Vệ Dạng công tử va vào tường.

Phụ nhân tựa vào cửa sổ phía trước nữ nhi, dấm ngực giậm chân khóc lớn, “Nữ nhi đáng thương của ta tuổi còn trẻ, cứ như vậy mà đi, còn chưa có một cửa cưới xin đàng hoàng nào. Sau này xuống địa phủ, cũng sẽ làm cô hồn dã quỷ.”

Tiếng nói của bà chói tai, trong hoàn cảnh hữu hạn này, so với Ngô Dạ Tam Thi châm càn khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

Vệ Dạng công tử len lén nhìn về phía Phùng Cổ Đạo.

Tiết Linh Bích lập tức trừng tới Vệ Dạng công tử.

Phùng Cổ Đạo ngẩng đầu nhìn nóc nhà.

Phụ nhân khóc nửa ngày, thấy chậm chạp không ai tiếp lời, rốt cuộc mất kiên nhẫn hướng Phùng Cổ Đạo quỳ xuống nói, “Công tử, xin thương cho nữ nhi của ta mệnh không bao lâu, người có thể thu nó làm thiếp thất, cho nó một danh phận không?”

Tiết Linh Bích nhượng mày, trong mắt hiện lên một mặt lãnh lệ.

Phùng Cổ Đạo thì lại nhin không nổi mà bật cười.

Phụ nhân: “...”

Phùng Cổ Đạo thanh thanh giọng, nói, “Đại thẩm, kỳ thực thấy người khóc vật vã như vậy, đúng ra ta không nên cắt ngang xương. Nhưng mà, ta thực sự không rõ người rốt cuộc muốn gì? Người có thể nói rõ ràng rồi tiếp tục hay không?”

Tiết Linh Bích đột nhiên giơ chân đá Vệ Dạng công tử.

Vệ Dạng công tử bất ngờ không kịp đề phòng bật ngựa ra sau, đầu vừa lúc đập lên cửa sổ, đánh cửa sổ bật ra ngoài.

Tiết Linh Bích nắm vạt áo trước ngực hăn, lại kéo hăn về, sau đó thân thể như cá chạch trượt ra cửa sổ.

Vệ Dạng công tử lão đảo đứng thẳng người lên, ăn đau sờ đầu hỏi, “Chuyện gì xảy ra?”

Phùng Cổ Đạo sắc mặt không đổi đáp, “Người không cần thận bị té ngã.”

“...” Phụ nhân nhìn thấy toàn bộ quá trình nín lặng nhìn Phùng Cổ Đạo trợn tròn mắt nói dối.

Trong vài cái chớp mắt, lại có một người từ ngoài cửa sổ ‘không cần thận’ ngã vào.

Tiết Linh Bích theo sát sau lưng.

Vệ Dạng công tử nhìn thấy người nọ, đầu tiên là nhúu mày, lập tức ngạc nhiên kêu, “Trần Tắc?”

“Thế tử.” Trần Tắc ôm cái vai bị té đau, cấp tốc đứng lên.

Gian phòng vốn đã nhỏ hẹp trong một lúc lại dung nạp nhiều người như vậy, ngay cả xoay người cũng thành vấn đề.

Vệ Dạng công tử nhìn phụ nhân, nhìn nữ nhi, lại nhìn Trần Tắc, tức giận hỏi, “Đây đều là phụ vương nghĩ ra?”

“Không liên quan tới vương gia.” Trần Tắc vội vàng nói, “Kỳ thực là, là Nhạc tiên sinh nghĩ ra.”

“Nhạc Lăng?” Trong đầu Vệ Dạng công tử nhất thời hiện lên cái bản mặt đang run run hai sợi râu mép cười gian, “Hắn lại muốn làm cái gì?”

Trần Tắc lén liếc nhìn Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích, đầu cúi rất thấp.

“Nói!” Vệ Dạng tàn khốc nói.

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích không khỏi đánh giá cao hẳn thêm một chút.

Nguyên bản hẳn tuy khỏe mạnh, nhưng nhìn qua lại có dáng dấp của loại người thành thật khờ khạo ngốc nghếch, không ngờ một khi nổi giận thì lại có vài phần uy nghiêm của kẻ thừa kế vương phủ, giống như thay đổi một người.

Trần Tắc ngẩng đầu, khước mắt liếc sang Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo một cái, hướng Vệ Dạng dùng mắt ra hiệu.

Phùng Cổ Đạo biết điều nói, “Nếu như không tiện, chúng ta ra ngoài chờ là được.”

Vệ Dạng khẽ nhú mày nói, “Thất lễ rồi.”

“Đâu có đâu có.” Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích rời khỏi nhà tranh, giảm mạnh từng bước đi xa, sau đó sử dụng khinh công vòng tới bên cửa sổ, nhàn nhã dựa vào tường.

Trong phòng, Vệ Dạng lạnh lùng lên tiếng, “Bây giờ có thể nói rồi.”

Trần Tắc nói, “Ma giáo Minh Tôn quỷ kế đa đoan, nói không chừng sẽ trở về nghe trộm, không bằng...”

Vệ Dạng dứt khoát ngắt lời, “Phùng huynh quang minh lỗi lạc, làm sao giống người được?”

...

Người quang minh lỗi lạc nào đó nhìn không được dụi dụi mũi.

Trần Tắc thấy trái phải đều tránh không được, đành phải nói, “Nhạc tiên sinh nói Tuyết Y Hầu ý đồ đến bất thiện, cho nên phải ra oai phủ đầu với bọn hắn.”

“Ra oai phủ đầu là giả trang ta?” Vệ Dạng câu đầu đã nói ra lý giải của mình đối với Nhạc Lăng, hai sợi râu mép nhỏ kia quá chướng mắt.

“Không phải. Nhạc tiên sinh nói, đây là kế một hòn đá hạ ba con chim.” Trần Tắc dừng một chút, tại trong đầu đem lời lúc trước của Nhạc Lăng sắp xếp một lần mới nói tiếp, “Hắn nói thế tử từ trước tới nay chú ý bề ngoài,

nếu bị pha trò trước đám đông...” Hãn thấy sắc mặt của Vệ Dạng bất thiện, thanh âm càng lúc càng nhẹ.

“Tiếp tục.” Năm tay của Vệ Dạng càng xiết chặt.

Trần Tắc kiên trì nói, “Nói không chừng thế tử từ nay về sau sẽ không tiếp tục vũ văn lộng mặc, đổi thành vũ thương lộng bổng.”

(vũ văn lộng mặc – vũ thương lộng bổng: người học văn trổ tài văn chương – người tập võ múa may binh khí)

“Thứ hai.”

“Thứ hai, công tử yêu nhất là kết giao văn nhân nhã sĩ. Tuyết Y Hầu và Minh Tôn đều là tuần kiệt đương thời, Nhạc tiên sinh sợ công tử giao bằng hữu với bọn hãn, cho nên cố ý nâng cao Phùng Cổ Đạo, hạ thấp...” Thanh âm lại nhỏ xuống.

Vệ Dạng nổi giận đến xì khói, “Thì ra trong mắt hãn, ta không chỉ coi bề ngoài như mạng, mà còn lòng dạ hẹp hòi, nặng lòng đổ kỵ nữa.”

Trần Tắc len lén nhìn về phía phụ nhân và nữ nhi của bà, dùng mắt ra hiệu.

Phụ nhân rụt đầu, mặt chôn trong tay, vẫn không nhúc nhích, dáng vẻ như khóc đến ngất xỉu.

Nữ nhi càng trực tiếp, hai chân duỗi ra, đầu nghiêng một bên, trực tiếp giả chết.

Trần Tắc chưa nghĩ ra được biện pháp giải quyết, chợt nghe Vệ Dạng hỏi, “Thứ ba là gì?”

“Thứ ba?” Trần Tắc nuốt nước miếng một cái đáp, “Nhạc tiên sinh nói, kinh thành đồn đãi Tuyết Y Hầu và Minh Tôn quan hệ không bình thường,

không biết là thật hay giả. Cho nên có thể mượn yêu cầu thu thiếp thất này, thử một cái.”

Vệ Dạng hỏi, “Tính toán chuyện này để làm cái gì?”

Trần Tắc nói, “Thì là thử một cái. Nhạc tiên sinh nói lời đồn ở kinh thành tin nhảm rất nhiều, đáng tiếc thật giả khó phân biệt, hiếm khi có cơ hội như vậy để xác minh thật giả.”

...

Vệ Dạng cắn răng, “Hắn suốt ngày ăn no nên không có gì làm phải không?”

Trần Tắc thở dài nói, “Từ lúc vương gia ổn định nội quyền đến Tâm Châu, Nhạc tiên sinh liên rảnh hơn rất nhiều.”

“Chẳng lẽ trong phủ không có chính sự có thể làm phiền hắn sao?”

“Có.”

“Vậy sao hắn không đi làm đi?”

“Thì là Tuyết Y Hầu với Minh Tôn a.”

Vệ Dạng ấn huyệt thái dương, “Phụ vương nói thế nào?”

“Vương gia nói...”

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo đứng ngoài cửa sổ nghe ngóng thiếu chút nữa ngủ quên, lúc này tinh thần nhất thời chấn động.

“Hai con lợn con, thích tới thì tới.”

Tiết Linh Bích: Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Mưu Phản Hữu Lý [2]

TỨ

Trong tưởng tượng của bọn họ, Lăng Dương vương nếu không phải gian hùng đa mưu túc trí, thâm tàng bất lộ, thì cũng là kiêu hùng bày mưu tính kế, dã tâm bừng bừng. Nhưng gian hùng và kiêu hùng làm sao lại thốt ra câu ‘Thích tới thì tới’ giống như tiểu hài tử phát giận mà nói như vậy?

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo liếc nhìn nhau, dường như đều hoài nghi cái lỗ tai của mình xảy ra vấn đề. Có điều sau khi thấy đối phương cũng là cùng loại biểu tình, bọn họ xác định, ra vấn đề không phải là lỗ tai bọn họ, mà là cái mồm của Lăng Dương vương.

Vệ Dạng không ngạc nhiên như bọn họ. Hắn nói, “Phụ vương nói mỗi câu ấy?”

Trần Tắc chần chờ một lúc lại nói, “Mỗi câu ấy.”

Vệ Dạng suy nghĩ một lúc, hỏi, “Vậy Nhạc Lăng còn nói gì khác không?”

Trần Tắc đáp, “Nga, Nhạc tiên sinh nói, thế tử không quá có khả năng nhìn thấu mưu kế của hắn, bảo ta cẩn thận Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo.”

Vệ Dạng: “...”

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo thấy những gì nên nghe đều nghe xong, tiếp đó cũng không có ngôn luận nào ‘kính người’ hơn, vì vậy dùng mắt ra hiệu cho nhau, thi triển khinh công bay ra ngoài chục trượng.

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Xem ra Lăng Dương vương là một diệu nhân.”

Tiết Linh Bích đối với loạn thần tặc tử âm mưu tạo phản như Lăng Dương vương lại không có hảo cảm gì, “Ta thì lại nghĩ đó là hãn không hề sợ hãi.”

“Không hề sợ hãi?” Phùng Cổ Đạo hỏi, “Người muốn chỉ...”

“Quảng Tây đã là thiên hạ của hãn, còn có những bộ hạ cũ, nếu hãn muốn tạo phản, đã có đủ nhân lực vật lực.”

Phùng Cổ Đạo thật ra không nghĩ đến sâu xa như y, nghe vậy bèn nói, “Vậy tại sao hãn còn chưa tạo phản?”

Tiết Linh Bích trầm ngâm nói, “Có thể là vì chờ một thời cơ thỏa đáng.”

Phùng Cổ Đạo chớp chớp mắt, “Nếu hoàng đế bắt nhân, phái thân tín tàn hại trung lương, lật ngược phải trái, động tay động chân, can thiệp chính sự ở địa phương...”

Hãn còn chưa nói xong, Tiết Linh Bích đã hiểu ý trong lời của hãn, “Cái cớ đó không tồi.”

Nói đến chỗ này, hình tượng quái dị của Lăng Dương vương đến từ những lời ‘Hai con lợn con, thích tới thì tới’ đã bị hòa tan trong óc, trở thành một kiêu hùng với cặp mắt lóe ra tinh quang, không ngừng tính toán giang sơn đại nghiệp.

Vệ Dạng và Trần Tắc một trước một sau từ trong nhà tranh đi ra.

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo đang say sưa ngắm nhìn cỏ dại trên đồng ruộng hoang phế.

Vệ Dạng và Trần Tắc đến gần.

Phùng Cổ Đạo cảm khái, “Cỏ ở đây mọc thật là rậm rạp.”

Tiết Linh Bích nói, “Ừ.”

“Hầu phủ thì lại không mọc ra được cỏ dại rậm rạp như vậy.”

Tiết Linh Bích: “...” Đương nhiên, bởi vì hầu phủ có người chuyên môn nhổ cỏ.

Vệ Dạng sáp vào nói, “Nếu Phùng huynh có hứng thú với hoa cỏ, không bằng đến thăm vương phủ một lúc. Ta thường ngày cũng thích trồng chút hoa hoa thảo thảo...”

“Hào.” Không đợi hắn nói xong, Phùng Cổ Đạo đã một hơi đáp ứng.

Tiết Linh Bích nói tiếp, “Nên bãi phỏng Lăng Dương vương.”

Sự vui mừng của Vệ Dạng lộ rõ trên nét mặt, “Thật tốt quá, ta bình sinh yêu nhất kết giao với những tuần kiệt đương thế như Hầu gia và Phùng huynh.”

Phùng Cổ Đạo thoáng thấy thần sắc của Trần Tắc hơi đổi, nhớ tới nội dung lúc này nghe trộm, không khỏi âm thầm buồn cười. Xem ra vị Nhạc tiên sinh chỉ nghe kỳ danh, chưa gặp mặt kia quả nhiên có dự kiến trước.

.

Tới vương phủ.

Trần Tắc nói là đi thông truyền, kỳ thực là nhanh như chớp chạy đi báo tin.

Nhạc Lăng vốn đang ngồi trong phòng cười tủm tỉm thường thức họa tác đắc ý của mình, nghe được hản tường thuật, nụ cười trên mặt thoáng cái lảng tới bàn chân.

“Xem ra,” Hản giơ tay vuốt vuốt sợi râu trên mép, “Tuyệt Y Hầu và Minh Tôn thông minh hơn so với tưởng tượng của ta.”

Trần Tắc nhăn mặt nói, “Hôm nay làm sao cho phải đây? Vương gia đã nói đừng quá để ý tới bọn họ, nếu như biết chúng ta thiết kế bấy rập như vậy, nhất định sẽ nổi giận lôi đình.”

“Bất quá chỉ là thiết kế cái bấy nho nhỏ thôi mà, làm gì tới mức nổi giận lôi đình?” Nhạc Lăng khí định thần nhàn cầm cái chung lên.

“Nhưng sáng sớm hôm nay vương gia đã đi Mật Vân trang.”

Cầm cái chung trong tay lắc lắc, sắc mặt Nhạc Lăng khê biến, “Đi bao lâu?”

“Khoảng hơn ba canh giờ rồi.” Trần Tắc nói.

“Mau vào kho lấy một thanh kiếm tốt ra, phái người đưa tới Mật Vân trang, nói là ta đưa cho trang chủ, nhờ trang chủ thủ hạ lưu tình.” Nhạc Lăng thấp giọng nói, “Cứ như vậy, vương gia phỏng chừng phải tới mai mới có thể trở về.”

Trần Tắc có chút chần chừ, “Nhưng trong kho là của vương gia...”

Nhạc Lăng nhướng mi, “Người cho rằng vương gia sẽ nhớ kỹ trong kho có bao nhiêu thanh kiếm sao?”

“Dạ.” Trần Tắc nói xong, đang định xoay người thì thấy hắc đứng lên, vuốt y phục. Đây là dấu hiệu mỗi lần Nhạc Lăng muốn ra ngoài. “Nhạc tiên sinh, người muốn ra cửa?”

“Không ra cửa, ta muốn giải quyết ngay trong cửa.” Nhạc Lăng cong môi lên, râu mép run run.

(ra cửa = xuất môn = ra ngoài, nhiều nghĩa thật =v=)

.

Nếu nói là hiếu khách, Vệ Dạng cho dù không phải người hiếu khách nhất mà Phùng Cổ Đạo từng gặp, cũng tuyệt đối có thể nói là một trong những người hiếu khách nhất.

Hoa hoa thảo thảo không cần phải nói, ngay cả mặc bảo chân tích* cất giấu riêng cũng nhin không được mà lấy ra chia sẻ.

*(mặc bảo: chỉ tranh chữ hoặc tôn xưng chữ viết và tranh vẽ của người khác. Chân tích: bút tích thật, bản chính)

Những thứ đó Phùng Cổ Đạo chỉ liếc một cái, thì biết tranh thật chỉ có một món, tất những món khác đều là giả, bởi vì đại đa số chân tích đều ở trong thư phòng của hắc.

“Phùng huynh, người xem bức Thái Sơn tế vũ đồ của Cao Minh Minh này. Nước mưa như kim châm, thật mảnh thật dài, nhẹ nhẹ từng sợi, quả thực như gặp kỳ cảnh.” Vệ Dạng nói đến mi phi sắc vũ.

(Thái Sơn tế vũ đồ: bức tranh mưa phun núi Thái Sơn)

Tiết Linh Bích ngồi bên bàn, ngay cả mí mắt cũng lười nâng, “Cao Minh Minh chưa từng vẽ Thái Sơn tế vũ đồ.”

Mi đầu của Vệ Dạng run lên, cười nói, “Hầu gia người không biết đó thôi. Bức tranh này là sau khi Cao Minh Minh đại thọ sáu mươi, hứng thú đi chơi, một mình đi lên đỉnh Thái Sơn, rồi tình cờ gặp phải mưa xuân bèn vẽ lại.”

Tiết Linh Bích nói, “Cao Minh Minh năm mươi chín tuổi bắt đầu ngồi xe đây.”

Nụ cười của Vệ Dạng cứng đờ.

Phùng Cổ Đạo hòa giải nói, “Kỳ thực hãn mất chưa bao lâu, thân thể còn chưa quá cứng. Nếu như thực sự có nhả hứng vẽ lại mưa Thái Sơn, ngón tay hãn là còn có thể cử động.”

Vệ Dạng cả người triệt để cứng đờ.

Tiết Linh Bích đảo mắt nhìn về phía bức mặc bảo của Doãn Tiên Tiên, “Bức này cũng là giả.”

Vệ Dạng kích động nói, “Sao thế được? Đây là ta tốn năm trăm lượng bạc mua lại. Người nọ nói hãn là hậu nhân của Doãn Tiên Tiên, bức này chính là báu vật gia truyền.”

Tiết Linh Bích nói, “Xem chữ viết, người này đại khái chỉ khoảng hai mươi tuổi, diện mạo không đẹp, nói năng hành sự đều sợ đầu sợ đuôi, dáng vẻ cứ như không nâng đầu dậy nổi.”

Vệ Dạng ngơ ngác nhìn nửa ngày, “Làm sao người biết?”

“Chữ cũng như người.”

Vệ Dạng đột nhiên vọt tới bên bàn, giơ tay chỉ lên tất cả trên bàn, “Vậy ở đây rốt cuộc cái nào là thật?”

Phùng Cổ Đạo rút ra một cây quạt từ phía dưới nói, “Hí hà đồ trên mặt quạt quả thật là chân tích của Cổ Huyền Chi.”

(Cổ Huyền Chi, con trai Cổ Hoàn Khôn, trong bộ Thức nữ bất thức đình anh lấy tên là Cổ Xạ, tính tình lạnh lùng ít nói trầm mặc, là đệ nhất tài tử đương thời =v=

Hí hà đồ: tạm dịch là “tôm tung tăng” =)))

Vệ Dạng trừng mắt kinh ngạc nhìn cây quạt đó một lát mới cụt hứng nói, “Đây là Nhạc Lăng đưa cho ta.”

...

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích liếc nhìn nhau. Thoạt trông, quan hệ giữa hãn và vị Nhạc Lăng tiên sinh này... thập phần vi diệu.

Bốp bốp.

Nhạc Lăng vỗ tay tiến vào, “Tuyệt Y Hầu và Minh Tôn không hổ là Tuyệt Y Hầu và Minh Tôn, nhân giới quả nhiên không phải tầm thường.”

Kỳ thực Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích đã sớm biết hãn ở một bên nghe trộm, nhưng lúc này còn phải giả vờ tỏ ra kinh ngạc.

“Vị này chính là?”

Vệ Dạng sắc mặt ngượng ngùng, “Vị này chính là Nhạc Lăng.” Hãn dừng một chút, “Tổng quản vương phủ.”

Nhạc Lăng khom người nói, “Hầu gia và Tước gia đại giá quang lâm, Nhạc Lăng không tiếp đón từ xa, thất lễ thất lễ.”

Phùng Cổ Đạo đáp lễ nói, “Không dám không dám.”

Nhạc Lăng mỉm cười liếc nhìn Vệ Dạng, nói, “Kỳ thực ta đã nói với thế tử từ lâu, mấy thứ này bất quá chỉ là hàng nhái ngấm cho đỡ mắt. Đáng tiếc thế tử vẫn cho là ta nói đùa, không chịu tin. May là lần này có Hầu gia và Minh Tôn lên tiếng, nếu không chỉ sợ ta vô duyên vô cớ đeo tội danh ăn nói lung tung.”

Một phen nói này của hắn, liên tục mang theo châm biếm, nhất thời khiến Vệ Dạng đỏ bừng cả mặt, hầu như vô cùng xấu hổ. Nên biết hắn thường ngày luôn xem những thứ mình cất giấu là quang vinh, cũng từng mời không ít người đến thưởng thức, hôm nay nghĩ đến, thật sự là cực kỳ mất mặt. Nói vậy những người đó cũng nhìn ra được, chỉ là ngại thân phận của hắn, không dám nói thẳng như Tiết Linh Bích mà thôi.

Phùng Cổ Đạo nói, “Cố Huyền Chi ghét nhất là tác phẩm lưu truyền hậu thế, Nhạc tiên sinh cư nhiên có thể có được chân tích của hắn, thực sự khiến người khâm phục.”

“Đâu có đâu có. Bất quá là nhờ vào một hồi cùng trường mà thôi.” Nhạc Lăng nói.

Phùng Cổ Đạo kinh ngạc hỏi, “Nga?” Cố Huyền Chi là ái tử của Cố tướng, học ở Ưu Lâm thư viện đệ nhất thiên hạ, nếu Nhạc Lăng cũng xuất thân từ đó, như vậy gia thế và học thức của hắn tất nhiên bất phàm.

Tiết Linh Bích cũng không khỏi nhìn hắn nhiều hơn một cái.

Nhạc Lăng dường như không hề có cảm giác gì đối với vài phần kính trọng tăng thêm của bọn họ, “Hầu gia và Tước gia đến vương phủ làm khách, ta vốn nên nhiệt tình nghênh tiếp. Đáng tiếc trong phủ đang sửa chữa, không tiện tiếp đãi ngoại khách, mà vương gia lại ra ngoài chưa về...”

“Vương phủ sửa chữa hồi nào? Sao ta không biết?” Vệ Dạng nhú mày.

Nhạc Lăng sắc mặt bất biến đáp, “Thế tử suốt ngày bên ba bên ngoài, không biết cũng chẳng có gì lạ.”

Vệ Dạng phần nộ im miệng.

Tiết Linh Bích nói, “Khách tùy chủ tiện, sửa chữa cũng không sao.”

Nhạc Lăng tiếp lời cực nhanh, “Nhưng không có thừa khách phòng.”

“Không biết Nhạc tiên sinh nghỉ ở nơi nào?”

“Nhạc Lăng nơi ở nhỏ hẹp, một người còn ngại không đủ rộng.”

Tiết Linh Bích mỉm cười nói, “Như vậy, còn thỉnh Nhạc tiên sinh ra khách *** ủy khuất vài ngày.”

“...”

Hai người đối đáp cực nhanh, căn bản không có đường nào để người khác xen mồm.

Phùng Cổ Đạo nỗ lực khống chế không cho khóe miệng cong lên thêm nữa.

Nhạc Lăng đại khái là lần đầu tiên gặp phải người đã tranh giành địa bàn mà còn vẻ mặt lễ thẳng khí hùng như vậy, ánh mắt nhìn Tiết Linh Bích có chút đăm đăm.

Vệ Dạng một mực ở bên chêm vào một câu, “Kỳ thực viện tử của ta rất rộng rãi.”

“Vậy ủy khuất thế tử rồi.” Nhạc Lăng nghĩ rốt cuộc Vệ Dạng cũng nói được một câu êm tai.

“Nhưng ta nhớ nơi ở của Nhạc tiên sinh cũng không nhỏ hơn ta là bao.”

...

Êm tai là ảo giác.

Nhạc Lăng lại cười nói, “Ta ngủ tư thế không tốt.”

...

Tư thế không tốt từ một căn phòng xuyên tới phòng khác sao?

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích trầm mặc.

.

.

é ~ =v=

NGŨ

Đem Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích an trí tại ‘Vệ Ương các’ của Vệ Dạng xong xuôi, Nhạc Lăng gọi phó nhân tới, “Đi sửa chữa vương phủ một chút.”

Phó nhân rất mờ mịt, “Sửa chữa chỗ nào?”

“Tùy tiện.”

Phó nhân: “...”

“Chỉ cần nhìn qua giống như đang sửa chữa là được.” Nhạc Lăng dừng một chút, lại lo lắng nói, “Nhớ kỹ, đừng dùng tiền.”

Phó nhân: “...”

Vì vậy, sau khi Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích vào ở, Lăng Dương vương phủ khắp nơi có thể nghe được tiếng gõ đập đing đing đang đang, lại không thể biết được nơi xuất phát của những tiếng gõ đập này. Nếu không phải tiếng vang là ở ban ngày, chỉ sợ vương phủ rất nhanh sẽ truyền ra tin đồn ma quái.

.

Lòng tin của Vệ Dạng triệt để bị đả kích, nhưng khôi phục lại cũng rất nhanh.

Hắn tự an ủi mình, “Những thư họa này tuy không phải danh phẩm, nhưng tốt xấu gì cũng là tâm huyết nhất bút nhất họa của người khác.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Từ lâu đã nghe Vệ Dạng công tử ca họa song tuyệt, sao công tử không đem thư họa của người lấy ra xem sao?”

Vệ Dạng sắc mặt đỏ lên, “Tài hèn sức mọn, không dám bêu xấu.”

Phùng Cổ Đạo vừa định tiếp tục khen tặng vài câu, chỉ thấy hắn chậm chậm chậm lấy ra họa trục của mình.

...

Vệ Dạng thở dài nói, “Kỳ thực ta biết ta đây họa kỹ không đủ, thế nhân tán thưởng bất quá là xem tại thân phận thế tử của ta mà thôi.” Hắn vừa nói vừa đưa tranh qua.

Phùng Cổ Đạo trái họa quyển ra nhìn, sau đó ngậy người.

Tiết Linh Bích ngồi bên cạnh thấy hắn giật mình ngẩn người, nhin không được nghiêng đầu qua nhìn, lập tức nhú mày, “Đây là người vẽ?”

Vệ Dạng cũng thản nhiên, đã nghĩ thông, gật đầu nói, “Không sai. Ta tự biết kỹ thuật rất non kém, còn thỉnh hai vị nghìn vạn lần chớ nên cố kỵ, cứ

nói đừng ngại.”

Phùng Cổ Đạo dờ khóc dờ cười nhún vai, “Xem ra, không phải từng danh trù đều có thể đánh giá món ăn là ngon hay dở.”

Vệ Dạng nghi hoặc hỏi, “Phùng huynh ngụ ý là...”

Tiết Linh Bích thản nhiên nói, “Tuy bản hầu không biết tiếng ca của người như thế nào, nhưng họa kỹ... không thẹn với chữ Tuyệt.”

Vệ Dạng không dám tin tưởng mà trừng to mắt, sau đó lại nhìn về phía Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo cười gật đầu.

“Nhưng mà, nhưng mà...” Hắc liên tiếp ‘Nhưng mà’ vài lần, mới nói, “Ta rõ ràng nghĩ bọn hắc vẽ càng sinh động hơn...”

Phùng Cổ Đạo hỏi, “Sinh động chỗ nào?”

“Thì là...” Vệ Dạng ghen hòng trở mắt nhìn nửa ngày, không thể nói lên một lý do nào.

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta đột nhiên hiếu kỳ tiếng ca của người rồi.”

Có tiền lệ về tranh vẽ, Vệ Dạng có dũng khí, “Ta đi tìm người đánh đàn.”

“Không cần.” Phùng Cổ Đạo nói, “Ta giúp người đệm nhạc.” Hắc nói, từ trên bàn cầm lấy một cây bút, sau đó nhẹ nhàng gõ lên chung trà rồng hai cái, “Như vậy thế nào?”

Vệ Dạng nói, “Cũng được.”

Chỉ nghe trong phòng vang lên tiếng đương đương đương.

Ngay sau đó là tiếng ca hồn hậu của nam tử ——

“Súc bãi thu thiên, khởi lai thung chĩnh tiêm tiêm thủ. Lộ nùng hoa sấu, bạc hân khinh y thấu...”

(Thôi đập bàn đu, đứng chờ lười vuốt tay thoa nhỏ, sương đầm hoa võ, áo thấm mồ hôi rõ.

Đây là đoạn đầu trong bài thơ “Điểm giáng thần 2” của Trung Hoa đệ nhất tài nữ Lý Thanh Chiếu)

Hắn còn chưa xướng xong, Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích đã tông cửa xông ra.

.

Đêm khuya nhân tĩnh.

Vệ Dạng công tử ra ngoài uống rượu với bằng hữu. Trước đó hắn cũng mời Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích cùng đi, nhưng hai người hiện tại vừa nhìn thấy hắn, trong óc sẽ hiện lên giọng nam hùng hậu của hắn xướng ‘Tiêm tiêm thủ, khinh y thấu’, lập tức uyển chuyển cự tuyệt.

Tiết Linh Bích cùng Phùng Cổ Đạo hâm nóng một bầu rượu, ngồi trên nóc nhà đối ẩm.

Ánh trăng hợp lòng người, nửa sáng nửa tối, những ngôi sao lẻ loi trên cao, lấp lánh như ẩn như hiện.

Phùng Cổ Đạo nói, “Lời đồn không thể tin hoàn toàn, nhưng cũng có chỗ để tin. Không ngờ Vệ Dạng công tử dĩ nhiên là một diệu nhân như thế.”

“Người rất có hảo cảm với hắn?” Tiết Linh Bích ngữ khí bất thiện.

Phùng Cổ Đạo ngăn người, cười nói, “Một phụ thân một lòng muốn tranh đoạt giang sơn lại sinh ra một nhi tử một lòng hướng tới cầm kỳ thi họa phong hoa tuyết nguyệt, đây chẳng lẽ không phải rất diệu sao.”

“Làm sao người biết hẳn một lòng hướng tới cầm kỳ thi họa phong hoa tuyết nguyệt, vô tâm giang sơn?”

Phùng Cổ Đạo dù có trì độn hơn nữa, cũng nghe ra ý chỉ ẩn hiện trong lời nói của y, liền nhún vai cười nói, “Chỉ là trực giác.”

Tiết Linh Bích cũng phát hiện mình quá hùng hổ dọa người, cứ vãn nói, “Hầu hết thế gia đệ tử sau cùng đều không phải đi đường mà bọn họ muốn.”

“Hầu gia cũng vậy sao?” Phùng Cổ Đạo hiểu kỳ quay đầu.

Tiết Linh Bích mâu sắc âm đạm, “Không. Ta là cam tâm tình nguyện.”

“Cam tâm tình nguyện lên chiến trường? Hay cam tâm tình nguyện làm hầu tước?”

“Đều là.” Y nhìn về phía ánh trăng, trên mặt lộ ra một mặt tương niệm, “Trở thành người như phụ thân, là chí hướng từ nhỏ của ta.”

Phùng Cổ Đạo bỗng nhiên trầm mặc.

Vị thiên hạ bình mã đại nguyên soái đã mất kia là khúc mắc tạm thời khó giải thích giữa bọn họ.

Hắn bắt đầu hối hận vì đã đem đề tài dẫn về phương hướng này.

Tiết Linh Bích hỏi, “Còn người?”

“Cái gì?”

“Trong cảm nhận của người...” Y dừng một chút, trực tiếp nói tiếp, “Là lão Minh Tôn sao?”

Phùng Cổ Đạo biết rõ đề tài này rất nguy hiểm, nhưng cũng phải hồi đáp, “Không phải.”

“Nga?” Tiết Linh Bích có chút ngoài ý muốn.

Phùng Cổ Đạo cười khờ nói, “Kỳ thực khi còn bé người ta bội phục nhất là lão Âm Tôn.”

“Tại sao?”

“Bởi vì hắn tùy ý tiêu sái.”

Tiết Linh Bích nhớ tới người che mặt lúc trước gặp ở Thiên Sơn, không khỏi mỉm cười nói, “Tùy ý tiêu sái, đúng là không sai.”

“Bất quá ta lại biết ta vĩnh viễn không thể trở thành người như vậy.” Hắn không thể tùy ý tiêu sái, nếu nói trọng trách trên người hắn khiến hắn không thể, chẳng bằng nói tính cách hắn hạn chế khiến hắn không thể. Cũng giống như Viên Ngạo Sách có thể vẫy tay áo bỏ lại Ma giáo chạy đi cùng Kỷ Vô Định song túc song tê*, nhưng hắn làm không được.

*(Song túc song tê: ý chỉ hai người bên nhau như hình với bóng)

Nghĩ tới đây, Phùng Cổ Đạo không khỏi liếc sang Tiết Linh Bích.

Tiết Linh Bích vừa lúc đang nhìn hắn, “Hay là người có thể thử một lần xem sao.”

Thử thế nào?

Phùng Cổ Đạo cười khờ. Chỉ cần hiện tạ hắn bỏ lại Ma giáo, Ma giáo sẽ chân chính rơi vào cục diện rối loạn. Tuy nói bạch đạo sau khi trải qua một trận giết gà dọa khỉ ở Khai Phong, trong ngắn hạn sẽ không trở lại tìm bọn họ gây phiền, nhưng đó là tình huống khi Ma giáo ổn định. Hắn tin,

đừng nói Ma giáo răn mất đầu, dù cho chỉ là hắt xì một cái, bọn đầu trâu mặt ngựa bạch đạo kia sẽ nhin không được mà rục rịch.

Tiết Linh Bích thấy hần thật lâu không nói, trong lòng không khỏi cảm thấy một trận thất vọng.

“Hầu gia.” Phùng Cổ Đạo chần chờ mở miệng.

“Ân?”

Lời nói vòng vo trong miệng vài vòng, Phùng Cổ Đạo do dự.

Rất nhiều chuyện nếu như không nói, đó chính là vết thương âm thầm, có thể che đi. Một khi nói ra, cũng giống khoe ra vết thương, đến lúc đó dù muốn che cũng che không được. Nhưng nếu như không nói, vết thương sẽ càng lúc càng lớn. Hần không biết trong lòng Tiết Linh Bích nghĩ như thế nào, chỉ ít với hần mà nói, vương mặc này đã lớn đến nỗi khiến cho hần hầu như đêm đêm đều mất ngủ.

“Rượu lạnh rồi.” Phùng Cổ Đạo cúi đầu, làm bộ không thấy được cặp mắt chờ mong đối diện.

Tiết Linh Bích nói, “Người biết trên đời này uống ngon nhất là rượu gì không?”

Phùng Cổ Đạo suy nghĩ một chút đáp, “‘Ốc dĩ nhất thạch Đỗ Khang tửu, túy tâm hoàn dữ sâu bính diện, nhai đầu tửu giới thường khổ quý, phương ngoại tửu đồ hi túy miên.’ Rượu Đỗ Khang?”

Tiết Linh Bích lắc đầu.

“‘Sơn bình nhũ tửu hạ thanh vân, khí vị nùng hương hạnh kiến phân. Mạc tiểu điền gia lão ngôa bồn, tự tông thịnh tửu trường nhi tôn’. Rượu sữa?”

Tiết Linh Bích vẫn lắc đầu.

“‘Thư danh oái tụy tài thiên dật, tửu hào Đồ Tô vị canh thực. Lại hưởng môn tiền đề úc lũy, hỉ tòng nhân hậu ẩm đồ tô.’ Rượu Đồ Tô?” Phùng Cổ Đạo thấy Tiết Linh Bích vẫn lắc đầu, đành phải cười khổ nói, “Vậy thỉnh Hầu gia giải nghi hoặc.”

Tiết Linh Bích nói, “Nhân sinh tứ đại hỷ sự. Đêm động phòng hoa chúc, lúc tên đề bảng vàng.”

Nụ cười của Phùng Cổ Đạo hơi gượng gạo.

“Ta nhớ rõ ta đã từng hỏi người, rượu hợp cần sau này của người có tư vị ra sao...” Tiết Linh Bích chậm rãi nói, “Người còn nhớ khi đó người trả lời bản hầu thế nào không?”

...

Đó là ngày mà Đoan Mộc Hồi Xuân cảm bức họa giả tới lừa dối.

Phùng Cổ Đạo rốt cuộc biết cái gì gọi là nhắc tảng đá đập vào chân mình, cũng biết cái gì gọi là ăn nói lung tung không thể chối.

Hắn cười gượng nói, “Không nhớ rõ nữa.”

“Người nói ‘Tuyệt đối không ngọt bằng chung rượu này được uống với Hầu gia.’” Tiết Linh Bích chậm rãi đưa rượu vào trong miệng.

Phùng Cổ Đạo giả ngu nói, “Trong phủ Hầu gia rượu ngon như mây, tự nhiên không phải rượu tầm thường có thể sánh bằng.”

“Vậy, thấy sao nếu rượu hợp cần của người cũng xuất từ trong phủ ta?”

Ngón tay Phùng Cổ Đạo giật một cái, đập nụ cười lên mặt, “Nếu Hầu gia nguyện ý từ bỏ thứ mình yêu thích, ta đương nhiên cầu còn không được

nữa là.”

“Nếu bạn hầu muốn cùng người uống thì sao?”

...

Cùng nhau uống rượu hợp cần?

Dù cho Phùng Cỗ Đạo có thể năng ngôn thiện biện (giỏi ăn nói) đến thế nào đi nữa, nhất thời cũng không biết nên trả lời ra sao.

“Có một số việc không thể một mực trốn tránh.” Tiết Linh Bích ẩn ý nói, “Hay là người nên thử đi đối mặt.”

Phùng Cỗ Đạo biết không thể nào tránh khỏi, thẳng thắn dứt khoát nói, “Đối mặt thì thế nào? Có một số việc căn bản không thể giải quyết.”

Tiết Linh Bích nghiêng đầu nhìn hắn.

Ánh trăng như nước, mâu quang cũng như nước.

Ánh trăng say lòng người, mâu quang càng say lòng người.

Phùng Cỗ Đạo nhìn thấy mà tim đập loạn một trận, phải ngoảnh mặt sang bên, “Cho dù đối mặt thì thế nào? Người không thể buông tha thù giết cha, ta cũng không thể buông xuống ơn dưỡng dục.”

Hắn nói xong, tim chậm rãi đau đớn như bị bóp nghẹt.

Cửa sổ giấy đã phá, bên trong bên ngoài liếc mắt là tường tận. Vì vậy ánh sáng và bóng tối đã phân biệt thật rõ ràng, không còn khu vực trung hòa mờ mờ lung lung.

“Đây là chuyện giữa ta và sư phụ người, người có thể khoanh tay đứng nhìn.” Tiết Linh Bích nói.

Phùng Cổ Đạo đáp, “Hắn là sư phụ ta, lại là dưỡng phụ ta. Làm con theo cha, thiên kinh địa nghĩa. Đặt mình trong hoàn cảnh người khác, Hầu gia, người có từng suy xét lập trường của ta không?”

Tiết Linh Bích không nói.

Rượu lạnh, gió lạnh, bầu không khí trầm mặc càng lạnh hơn.

“Đã từng.” Tiết Linh Bích đột nhiên lên tiếng.

Phùng Cổ Đạo kinh ngạc nghiêng đầu nhìn y.

“Nhưng ta không thể lui bước, dù cho ích kỷ, dù cho tùy hứng, cũng chỉ có thể tiến về phía trước.” Tiết Linh Bích chậm rãi nói, “Bởi vì lui bước, giữa chúng ta sẽ không còn có thể.”

Con tim Phùng Cổ Đạo đập lên thành thạch.

Tiết Linh Bích kiên định nói ra từng chữ, “Ta không thể khoan nhượng.”

=====

Đọc thêm: Bài thơ “Điểm giáng thần 2”:

(Tác giả: Lý Thanh Chiếu)

Dịch:

(Người dịch: Nguyễn Chí Viễn)

.

.

Lão Minh Tôn... ko nhớ tung hình này chưa? o_o

LỤC

“Phụ thân người, thật sự là bị sư phụ ta giết chết.” Phùng Cổ Đạo không dám ngoảnh đầu, con mắt liều mạng nhìn vào mái ngói tầng tầng lớp lớp, xếp thành hàng ngay ngắn như mây đen phía trước.

Tiết Linh Bích không lên tiếng, nhưng bên vai từng trận siết chặt.

Phùng Cổ Đạo đem chuyện ô long ngày xưa, dùng ngữ điệu không nhanh không chậm kể lại từng việc.

Gió rất nhẹ, nhẹ không tiếng động.

Đêm đã sâu, sâu đến trầm tịch.

Phùng Cổ Đạo nói xong, trong một đoạn thời gian rất dài, bốn phía đều chìm vào trong áp lực của sự tĩnh mịch.

Hắn thủy chung vẫn nhìn về phía đông.

Vô luận việc đời biến ảo thế nào, mặt trời vẫn sẽ mọc lên nơi đó.

“Phùng Cổ Đạo...” Tiết Linh Bích đột nhiên lên tiếng.

“Ân?” Phùng Cổ Đạo tim đập thình thịch.

“Là tên thật của người sao?”

Phùng Cổ Đạo rớt cuộc quay đầu lại.

Tiết Linh Bích ngồi ở nơi kia, nhìn qua không có gì khác so với lúc vừa lên mái nhà. Thần tình nhàn nhạt, rồi lại không hề có nét lạnh lùng.

“Không phải.” Hắn nói.

Tiết Linh Bích nhướng mi.

Vẻ mặt của Phùng Cổ Đạo hiện lên một nét mặt tự nhiên, “Có điều, bắt đầu từ ngày ta bước vào hầu phủ, ta đã quyết định sẽ gọi là Phùng Cổ Đạo.”

Tiết Linh Bích nhìn hắn, khóe miệng chậm rãi cong lên một tia cười yếu ớt, “Để ta gặp sư phụ ngươi.”

Ngón tay Phùng Cổ Đạo khẽ giật, tĩnh lặng nhìn y.

“Có một số việc nhất định phải giải quyết.” Tiết Linh Bích nói.

Phùng Cổ Đạo vô thức muốn vấy đi hình ảnh Tiết Linh Bích và lão Minh Tôn tàn sát nhau lóe ra trong đầu, sờ sờ mũi nói, “Không sai. Mọi chuyện luôn phải giải quyết.” Hắn chỉ hy vọng phương thức giải quyết không phải như những gì hắn tưởng tượng.

Tiết Linh Bích đột nhiên đứng lên.

Phùng Cổ Đạo biết nội công của y thâm hậu hơn mình, thánh giác càng linh mẫn, không khỏi ngẩng đầu hỏi, “Làm sao vậy?”

“Có ngựa vào phủ.” Tiết Linh Bích chậm rãi nói.

Phùng Cổ Đạo theo đứng lên, “Chẳng lẽ Lăng Dương vương đã trở về?”

Hai người liếc nhìn nhau, cầm lấy bầu rượu chung rượu, nhảy xuống mái hiên.

Mặc kệ Tiết Linh Bích và lão Minh Tôn sau này giải quyết thù hận thế nào, chí ít hiện tại bọn họ còn đang ở cùng một chiến tuyến.

.

Lăng Dương vương quả thật đã trở về, nhưng lại là nỗi giận dùm dùm mà trở về.

Nhạc Lăng vừa ngênh tiếp vừa bảo người giữ chân Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo.

Lăng Dương vương vừa thấy Nhạc Lăng thì câu nói đầu tiên bật ra là, “Ai cho người đem Tử Duyên bảo kiếm của bốn vương đưa cho hãn hả?”

Nhạc Lăng kinh ngạc hỏi, “Vương gia biết thanh kiếm đó là của vương phủ?”

“Nói thừa. Người ngoại trừ vương phủ thì còn có thể lấy kiếm từ chỗ nào đưa cho hãn?”

Nhạc Lăng nói, “Nhưng làm sao vương gia biết thanh kiếm này tên là Tử Duyên?” Hãn cũng không biết.

Lăng Dương vương hừ mũi một tiếng, dùng tốc độ cực nhanh nói, “Hãn nói đó.”

“Hãn quả nhiên...” Nhạc Lăng vốn còn định khen hãn vài câu kiến thức rộng rãi, nhưng thấy sắc mặt khó chịu của Lăng Dương vương, nửa đường sửa lời, “Tham lam.”

Vừa nói đến đây, lửa giận của Lăng Dương vương liền xộc lên cao, “Nếu không phải người liên tiếp tặng đồ cho hãn, làm sao hãn lại tham lam?”

Nhạc Lăng lễ thẳng khí hùng nói, “Ta làm toàn bộ là vì vương gia.”

Lăng Dương vương trừng hãn.

“Nếu như không phải ta tặng đồ cho hãn, hãn làm sao có thể đánh cờ thua vương gia?”

“...” Khóe miệng Lăng Dương vương hơi giật giật. Dù là sự thật, có cần nói trực tiếp như vậy không?!

“Nếu như không phải ta luôn tặng đồ cho hần, hần làm sao có thể cùng người hể đánh là thua, hể thua là đánh như vương gia chơi cờ hoài được?”

Lăng Dương vương không phục nói, “Hừ, thắng không tốt sao?”

Nhạc Lăng lắc đầu nói, “Chơi cờ là cần khiêu chiến.”

...

Lăng Dương vương vẫn nghiêng rằng, “Người dạo này càng ngày càng làm càn đó!”

Nhạc Lăng bỗng nhiên nhớ tới cái bữa mà trước đó hần thiết hạ để nghênh tiếp Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo, vội nặn ra nụ cười, “Ta biết vương gia là thương cảm hần một mình trong thôn trang không có gì làm, cho nên muốn bồi hần giải sầu.” Giọng nói của hần từ từ thấp xuống, Lăng Dương vương đang dùng vẻ mặt hơi hơi kỳ dị nhìn hần, “Vương gia?”

“Người lại gây họa gì rồi?”

“Đâu có.” Con mắt Nhạc Lăng mở rất lớn, tròng tối tròn xoe.

“Hừ hừ.” Lăng Dương vương hừ lạnh, “Mỗi lần người nói dối, hai con mắt sẽ tròng tròn xoe. Giống như lần trước người tự mình đi tìm Huyết Đồ đường hành thích hoàng đế.”

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo thật vất vả thoát khỏi hạ nhân hỏi đường đông dài, đi tới liền nghe một câu như thế.

Nhưng biểu tình của hai người đều giống như hoàn toàn không nghe được, “Tham kiến vương gia.”

Lăng Dương vương nhíu nhíu mày, “Sao các người lại ở trong phủ ta?”

Nhạc Lăng không chờ bọn họ trả lời, giành nói, “Là thế tử mời bọn họ ở lại đó.”

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo đồng thời nhìn về phía hắn.

Nhạc Lăng vuốt cọng râu mép, biểu hiện rất trấn định.

“Vương phủ thừa gạo lắm sao? Nuôi mấy con lợn ăn không ngồi rồi này?” Lăng Dương vương khinh khỉnh nói.

...

Tiết Linh Bích lúc trước còn tưởng Trần Tắc nhẫn nhủ lắm, lấy thân phận của Lăng Dương vương hắn là sẽ không nói ra câu như ‘Hai con lợn con, thích tới thì tới’, nhưng trăm nghe không bằng một thấy, hiện tại hắn có thể xác định, câu nói kia nhất định là nguyên văn không sai.

Phùng Cổ Đạo bỗng nhiên thở dài nói, “Kỳ thực chúng ta ở lại vương phủ cũng là bất đắc dĩ, bởi vì lừa đảo ở Nam Ninh phủ nhiều quá...”

“A a a!” Nhạc Lăng đột nhiên kêu lên.

...

Ba đôi mắt đồng thời nhìn về phía hắn.

Lăng Dương vương là ù ù cạc cạc.

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo thì là trông có chút hả hê.

Nhạc Lăng vội ho một tiếng, “Ở xa tới là khách. Hầu gia và tước gia ngàn dặm xa xôi tới đây, sao vương gia có thể cự tuyệt người ta?”

Lăng Dương vương nói, “Bản vương chưa từng có khách nhân đến không hảo ý.”

Tiết Linh Bích đạm nhiên, “Vương gia chột dạ?”

Lăng Dương vương híp mắt lại, khinh miệt trừng y, sau đó hừ lạnh nói, “Lợn!”

Tiết Linh Bích vốn là người không giỏi nhẫn nại, sắc mặt lập tức trầm xuống, “Cho dù người là vương gia cao quý, bản hầu cũng phải hỏi một câu, căn cứ gì nói ra lời ấy?”

Lăng Dương vương nói, “Người tới vương phủ ta là muốn xem ta có ý đồ tạo phản không chứ gì, tốt nhất là tìm được chứng cứ chứng minh ta tạo phản chứ gì?”

Tiết Linh Bích không ngờ hần lại nói trực tiếp như thế, nhướn mi hỏi, “Vương gia có không?”

Lăng Dương vương nói, “Vấn đề này lợn ở Quảng Tây đều biết, người không biết sao?”

Phùng Cổ Đạo thấy Tiết Linh Bích đã kề sát biên giới bạo phát, vội vàng kéo tay hần lại, nói, “Không phải cá làm sao biết cái vui của cá. Chúng ta không phải lợn, làm sao biết lợn biết cái gì?”

“...” Lăng Dương vương dời ánh mắt sang mặt hần.

Phùng Cổ Đạo mỉm cười, thấy biến không kinh hoảng.

“Hai người các người...” Lăng Dương vương chậm rãi nói.

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo đều âm thầm phòng bị.

“Suốt ngày không có gì làm đều luyện mồm mép phải không?” Lăng Dương vương nói xong, phất tay áo đi vào trong.

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo hai mặt nhìn nhau, cũng không biết Lăng Dương vương này rốt cuộc có ý gì. Nhưng có điểm không thể phủ nhận, phía sau Huyết Đồ đường ám sát hoàng đế, quả nhiên là Lăng Dương vương phủ.

—— Mặc dù hẳn thừa nhận thẳng thắn như vậy, khiến cho bọn họ cảm thấy dị thường không thật.

.

Đi vào tiền đường.

Lăng Dương vương ngồi ở chủ vị, liền có phó nhân đưa tới nước sạch rửa tay rửa mặt.

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo thì lại bình thân ung dung ngồi ở phía dưới bên phải.

“Các người chuẩn bị truy hỏi tới ngọn nguồn như thế này?” Lăng Dương vương tiếp nhận tấm đệm lưng, chèn ở phía sau, điều chỉnh tư thế nhìn bọn họ.

Có một màn vừa rồi, Tiết Linh Bích mở miệng cũng không chút khách khí, “Không biết vương gia có giải thích gì về chuyện Huyết Đồ đường hành thích?”

Lăng Dương vương phát phát tay, hất cằm về phía Nhạc Lăng, “Hỏi hẳn.”

Nhạc Lăng đối mặt với Tiết Linh Bích thì không vô thố như khi đối mặt với Lăng Dương vương, mặc dù hành thích hoàng đế là đại tội tru di cửu tộc, lúc nói chuyện hẳn vẫn mang dáng vẻ vân đạm phong khinh, “Hoàng thượng cần được cảnh báo.”

Tiết Linh Bích trầm giọng hỏi, “Hành thích hoàng thượng là cảnh báo?”
Nguồn :

“Nếu hoàng thượng bị tổ chức giang hồ như Huyết Đồ đường hành thích thành công, vậy có chết cũng chả có gì đáng tiếc.” Tuy tướng mạo của Nhạc Lăng so với Lăng Dương vương kém xa vạn dặm, nhưng thần tình khinh khỉnh của bọn hắn cũng thập phần tương tự.

Tiết Linh Bích cười lạnh nói, “Người nghĩ bản hầu sẽ tin cái cơ vụng về đó sao?”

“Người nghĩ ta giống loại người thích mượn cớ lắm sao?” Nhưng chân tướng quả thật so với mượn cớ càng khó mà tưởng tượng, còn cách nào nữa đâu?

“Giống.” Tiết Linh Bích không chút nghĩ ngợi đã trả lời.

Phùng Cổ Đạo thấy bầu không khí giương cung bạt kiếm trong đường, âm thầm tính toán nhân thủ Ma giáo bố trí trong Nam Ninh phủ có thể bảo hộ bọn họ bình yên trở ra hay không.

“Người...”

“Được rồi.” Lăng Dương vương phất tay ngăn lại Nhạc Lăng, nói với Tiết Linh Bích, “Hắn sở dĩ hành thích hoàng đế, là vì hoàng đế tăng thêm thuế ở Quảng Tây.”

...

Tăng thêm thuế ở Quảng Tây?

Tiết Linh Bích kinh hãi, “Khi nào?”

“Tháng mười năm ngoái.” Nhạc Lăng sắc mặt lạnh lùng, “Nói là Quảng Tây đất đai màu mỡ, lẽ ra nên giao nhiều hơn những châu phủ khác một

phần. Vương gia mấy lần thượng tấu thỉnh cầu hãn thu hồi mệnh lệnh đã ban, đều bị áp xuống. Ta nhất thời tức quá, liền tìm Huyết Đồ đường xả giận.”

Tiết Linh Bích suy nghĩ một chút. Tháng mười năm ngoái, hãn vừa quét sạch Bể Nghề sơn, đang trên đường trở lại kinh thành.

Phùng Cổ Đạo hỏi, “Huyết Đồ đường lúc trước ngay cả Lam Diễm minh và Ma giáo cũng không dám đơn giản đắc tội, làm sao dám mạo hiểm tội danh lớn nhất thiên hạ đi hành thích hoàng đế?”

Nhạc Lăng cảm giác sáu tia ánh mắt bắn về phía mặt mình, cười gượng nói, “Đâu có gì. Ta chỉ ám chỉ hãn, sau khi sự thành, vương gia tuyệt đối không bạc đãi hãn mà thôi.”

...

Lăng Dương vương có thể nói là Tư Mã Chiêu đương đại, đối tượng hãn muốn ám sát là đương kim hoàng đế. E rằng Huyết Đồ đường đường chủ lý giải sai cái sự không bạc đãi của hãn.

(... chắc ý bạn Lăng là vương gia sẽ trả tiền, còn bạn đường chủ tưởng là cho làm công thần chắc =..=)

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo có thể hiểu vì sao Huyết Đồ đường đường chủ lại liều mạng như vậy, thậm chí ngay cả toàn bộ thân gia đều đặt cược. Sau đó chỉ sợ là hành thích không thành công, không dám đầu nhập vào vương gia, để tránh bị diệt khẩu, cho nên đành phải dùng kế kim thiền thoát xác để bảo toàn tính mệnh.

Bọn họ đột nhiên rất đồng tình với Huyết Đồ đường đường chủ. Diễn hình của tiền mất tật mang.

Nhạc Lăng thở dài nói, “Hai hoàng đế đều là cặn bã, mệt cho các người còn bán mạng cho hắn.”

“Nói càn.” Tiết Linh Bích biến sắc.

Tùy tùy tiện tiện tăng thêm thuế má dĩ nhiên không thỏa đáng, nhưng ở trong lòng y, hành thích hoàng đế càng là tội không thể tha.

Phùng Cổ Đạo: Phong hồi lộ chuyển, thù xưa tan biến.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Mưu Phản Hữu Lý [3]

THẤT

Lăng Dương vương liếc y, “Chuyện tìm Huyết Đồ đường tuy trước đó bản vương không biết, nhưng sau đó vẫn chưa truy cứu. Nếu người coi đó là món nợ, không bằng tính lên đầu bản vương đi.”

Tiết Linh Bích nhú mày, trong lòng lập tức hiện lên vô số ý niệm.

Lăng Dương vương đem tội danh của Nhạc Lăng trực tiếp ôm vào mình là điều y không thể dự liệu. Cứ như vậy, mặc kệ hãn có tham gia hành động hành thích hoàng đế hay không, cũng mặc kệ mục đích hành thích hoàng đế của hãn là gì, dựa vào những lời này, tám chữ ‘Mưu đồ gây rối, phạm thượng tác loạn’ hãn trốn không thoát. Nhưng có tám chữ này, hãn không tạo phản cũng phải tạo phản. Bởi vì hoàng đế tuyệt đối không tha cho kẻ dám cả gan làm loạn hành thích mình đóng ở biên cương, tay cầm trọng binh. Lăng Dương vương cũng sẽ không vì một đạo thánh chỉ của hoàng thượng mà ngoan ngoãn giơ tay chịu trói.

Chiến tranh là không thể tránh khỏi, lại không thể lựa chọn.

Tiết Linh Bích không sợ chiến. Nhưng y biết rõ, hoàng đế còn không hoàn toàn nắm chắc có thể thắng được Lăng Dương vương.

Cho nên không sợ chiến, nhưng vẫn không thể chiến.

Phùng Cố Đạo thấy Tiết Linh Bích trầm mặc, liền đoán được suy nghĩ trong lòng y, đem chủ đề chuyển sang hướng khác, “Nhắc tới tính số, lúc

chúng ta đến Quế Lâm, nghe nói hình như vương gia tới phủ tổng đốc tính sổ thì phải?”

Lăng Dương vương tự tiểu phi tiểu liếc nhìn hắn, vung tay nói với Nhạc Lăng, “Chuyện nhảm này người nói.”

“Chuyện nhảm nào?” Nhạc Lăng tức giận, “Rõ ràng là một việc quan trọng cực kỳ.”

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo đều là những người vừa nghe liền hiểu.

Phùng Cổ Đạo hỏi, “Chẳng lẽ, nạn châu chấu là việc quan trọng mà Nhạc tiên sinh nghĩ ra?”

Nhạc Lăng đắc ý, “Đúng thế. Nếu hoàng đế khư khư cố chấp, chúng ta chỉ đành nghĩ biện pháp khác.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Nhưng vì sao chỉ giảm thuế của một vài bộ tộc?”

Nhạc Lăng cười nói, “Nếu toàn bộ Quảng Tây đều lọt vào nạn châu chấu, làm thế nào chỉ có vài người thấy? Những bộ tộc mà chúng ta yêu cầu miễn thuế đều là đại tộc, như vậy lúc giảm xuống, chia đều, thì chính là số lượng trước khi tăng thuế.”

Lăng Dương vương hừ lạnh nói, “Nếu như đòi miễn toàn bộ, chỉ sợ cái tên hoàng đế nghèo kiết hủ lậu kia khóc nháo đòi thắt cổ.”

Thần sắc của Tiết Linh Bích càng lúc càng căng thẳng.

Lăng Dương vương trừng y, “Thoạt nhìn, người rất một lòng với tên hoàng đế kia.”

Tiết Linh Bích đáp, “Trung quân ái quốc, đều là việc mỗi thần tử phải làm.”

“Nga? Vậy nếu hã muốn giết người thì sao?” Lăng Dương vương thờ ơ nói, “Người cũng đưa cổ ra cho hã giết?”

Tiết Linh Bích thản nhiên nói, “Nếu thần không hai lòng, có quân chủ nào lại giết thần tử hữu dụng có công?”

“Có một loại.” Lăng Dương vương nói từng chữ một, “Công cao cái chủ.”

...

Bốn chữ này phảng phất như một chậu nước lạnh, tạt cho cả gian phòng trong nháy mắt trở nên âm âm trầm trầm. Ngay cả ánh trăng bên ngoài cũng sáng hơn cả bên trong.

Trong đầu Tiết Linh Bích không biết vì sao, đột nhiên thoáng qua hình ảnh bức tranh ‘Cô đảo chi vương’ của phụ thân được cất trong thư phòng.

Lăng Dương vương đóng giữ Quảng Tây không phải cũng là cô đảo chi vương sao? Mặc dù bốn mặt là nước, nhưng trên đảo, hã chính là vương giả độc nhất vô nhị.

Nhạc Lăng thấy mặt Tiết Linh Bích trầm xuống không nói lời nào, thờ dãi nói, “Trên đời này luôn có nhiều kẻ chưa gặp quan tài chưa đổ lệ.”

Tiết Linh Bích đối với châm chọc của hã không gấp không nộ nói, “Trên đời này cũng có rất nhiều kẻ ăn nói lung tung.”

“Ta ăn nói lung tung? Không tin người đi hỏi phụ...” Hã bỗng nhiên im miệng, con mắt chăm chú nhìn Lăng Dương vương.

Lăng Dương vương lưng dựa vào ghế, nheo mắt lại từ trên nhìn xuống đánh giá Tiết Linh Bích.

Tiết Linh Bích thản nhiên mặc kệ.

“Tuy là một con lợn, nhưng cũng không đáng ghét như trong tưởng tượng.” Lăng Dương vương chậm rãi nói.

Phùng Cổ Đạo ngồi gần Tiết Linh Bích nhất, cho nên cảm thụ cực mãnh liệt cơn giận muốn nén xuống nhưng không thể nén được của y, “Ách, vương gia...” Hắn há mồm muốn nói, nhưng Lăng Dương vương đột nhiên vỗ bàn đứng lên, “Bản vương dẫn các người đi gặp một người.”

Nhạc Lăng tựa hồ kinh ngạc, “Vương gia người...”

Lăng Dương vương nói, “Tháo chuông cần có người buộc chuông*. Bản vương tuy luôn luôn thua cờ, nhưng còn chưa tệ hại đến nỗi không để cho bọn họ gặp nhau.”

*(nguyên văn hán việt: giải linh hoàn tu hệ linh nhân, ý nói rắc rối do ai gây thì người đó giải quyết)

Nhạc Lăng nhú mày nói, “Nhưng lỡ như hoàng thượng biết...”

“Biết thì biết.” Lăng Dương vương hừ lạnh, “Hắn phòng trái phòng phải, không phải là phòng bản vương tạo phản sao? Nếu hắn thực sự chọc cho bản vương bức mình, bản vương tạo phản liền cho hắn xem! Như vậy hắn an tâm chưa?”

...

Sợ là không phải an tâm, là an giấc ngàn thu luôn.

Nhạc Lăng khước miệng cong lên, “Nhưng giờ là đêm khuya, không bằng ngày mai rồi tính?”

“Trong lòng có chuyện, ai có thể ngủ?” Lăng Dương vương nói xong, liếc sang Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích, “Các người muốn ngủ không?”

...

Dưới loại tình huống này ai mà buồn ngủ, người đó đúng là lợn.

Đồng dạng là vùng ngoại ô, Mật Vân trang nhìn sơ tốt hơn nhiều so với gian nhà tranh của đôi mẫu nữ kia.

Tường đỏ ngói xanh, thanh u đậm nhã. Ngay cả người mở cửa cũng lộ ra một cổ phong độ trí giả như có như không.

Lăng Dương vương nói, “Đây là tú tài thi đầu trật đó. Ruộng đồng trong nhà đều vì hăn đọc sách mà hoang phế, cho nên liền ở nơi này mưu cầu một phần việc nhỏ.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Đó cũng là một lối thoát.” Có câu tể tướng môn tiền thất phẩm quan*. Muốn đi lên đường làm quan, không chỉ có một con đường là trường thi. Tỷ như cái danh tước gia này của hăn cũng tới rất lơ mơ.

*(ý nói địa vị của người trông cửa giúp tể tướng tương đương với một vị quan thất phẩm trong triều đình, muốn yết kiến tể tướng, phải nhờ người trông cửa thông truyền, nên quyền lực của bọn họ không nhỏ)

Lăng Dương vương nói, “Hắc hắc. Bụng dạ của hăn không nhỏ. Làm người canh cửa chỉ là tạm thời, chờ hăn cao trung, tự nhiên sẽ xin đi.”

Thư sinh nọ đi ở phía trước, nghe vậy quay đầu lại nói, “Đó là nhất định. Ta nhiều nhất chỉ tiếp tục ở nơi này thêm một năm, nhất định sẽ đi.” Bước chân của hăn rất nhanh, thoáng cái đã đi xa hơn năm sáu trượng.

Lăng Dương vương hạ giọng nói, “Những lời này năm nào hăn cũng nói. Có điều hăn ngoại trừ mạnh miệng, những cái khác cũng không thích nói, bản vương chính là nhìn trúng điểm này của hăn.”

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích liếc nhìn nhau.

Từ những lời này của Lăng Dương vương mà xem, chủ nhân nơi này thân phận không tầm thường, chí ít không thích hợp để lộ ra ngoài.

Chẳng lẽ là ngoại thất (bồ nhí) Lăng Dương vương nuôi?

Nhưng xem tính cách của Lăng Dương vương, nếu thực sự được sủng ái, tiếp vào phủ cũng không phải là việc khó. Dù sao Lăng Dương vương vương phi vị đã treo không nhiều năm, chuyện trong phủ đều chỉ do Lăng Dương vương một mình định đoạt... Tối đa thêm vào một Nhạc Lăng.

Nếu không phải ngoại thất, vậy tại sao lại phải thần bí như vậy?

Đoàn người chậm rãi đi tới trước một mảnh viện gọi là ‘Tĩnh Dưỡng cư’.

Thư sinh nói, “Hắn đã ngủ, vương gia thỉnh tự nhiên.” Nói xong, xoay người đi, gọn gàng lưu loát không mang theo nửa điểm lưu luyến.

Phùng Cổ Đạo trong lòng âm thầm bảo lạ. Lấy một tú tài thi đầu trật đó mà nói, ngạo cốt trên người hắn đâu chỉ hiếm có, quả thực là khó gặp.

Lăng Dương vương tiến lên, gõ gõ cửa gọi, “Bản vương lại tới rồi.”

Nửa ngày không động tĩnh.

Lăng Dương vương thẳng thắn đẩy cửa ra.

Viện không lớn, liếc mắt sẽ nhìn thấy bên kia. Nhưng từ cách bố trí giả sơn tiểu kiều lưu thủy mà xem, hiển nhiên khi bố trí cực kỳ để tâm.

“Uy, ta lại tới nữa này. Người còn không mặc y phục ra nghênh tiếp!” Lăng Dương vương dùng lời lẽ ngạo mạn nói.

Đèn trong phòng rốt cuộc sáng lên.

Một cái bóng gầy gầy in lên cửa sổ, “Ban ngày thua còn chưa đủ sao?”

Thanh âm của hắn thanh thanh lãnh lãnh, sơ sơ đậm đậm, nhưng rơi vào trong tai Tiết Linh Bích, lại như sét đánh!

Phùng Cổ Đạo đứng gần y nhất, là người đầu tiên phát hiện sự dị thường của y, không khỏi kinh ngạc gọi, “Hầu gia, người làm sao vậy?”

Cái bóng trên cửa sổ động nhiên khựng lại.

Cứ quý dị mà giăng co một hồi lâu, thanh âm trong phòng mới lần thứ hai chậm rãi vang lên, “Linh Bích?”

.

Phùng Cổ Đạo chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt. Người quen?

Con mắt của Tiết Linh Bích đăm đăm nhìn không chớp vào cái bóng trên cửa sổ, bước từng bước một về phía trước, sau đó dừng lại trước cửa sổ, nhẹ giọng gọi, “Cha.”

Đèn chột thối tắt.

Mặc dù cách khá xa, nhưng Phùng Cổ Đạo bọn họ vẫn cảm thụ được sự lo lắng chột lóe lên rồi biến mất từ trên người Tiết Linh Bích!

Cửa bỗng nhiên mở ra từ bên trong.

Một trung niên nam tử mặt mày có ba phần tương tự Tiết Linh Bích, lại có vẻ cương nghị anh tuấn hơn khoác áo khoác vôi vãi đi ra, khẩn trương hỏi, “Hoàng đế xuống tay với con sao?”

Tiết Linh Bích ngẩn ra thật lâu, mới từ từ nói, “Ý của cha là sao?”

Lão nguyên soái đánh giá y từ trên xuống dưới hồi lâu, sau khi xác định y vẫn khỏe mạnh, mới thở ra một hơi, “Chuyện này nói ra thì dài.”

...

Phùng Cổ Đạo có dự cảm, đây tuyệt đối là một cố sự sẽ phá vỡ tất cả tưởng tượng trước đây của bọn họ.

Mặc dù đã qua giờ tý (hơn 1h sáng), nhưng mọi người trong phòng đều rất tinh thần.

Lão nguyên soái còn tự mình pha một ấm trà.

Phùng Cổ Đạo thấy trong khoảnh khắc khi Tiết Linh Bích tiếp nhận trà, đáy mắt hiện lên một vết trong suốt, nhưng rất nhanh đã biến mất không thấy.

Chờ trong tay mọi người đều bưng trà nóng, lão nguyên soái mới chậm rãi ngồi xuống. Sau khi hãm ngồi xuống, cũng không vội lên tiếng, mà là nhiu mày trầm tư, như đang suy nghĩ nên giải thích rõ ràng cục diện cửu biệt gặp lại có chút khả nghi trọng trọng trước mắt như thế nào.

Tiết Linh Bích nhin không được thốt lên một câu, “Cha, không phải người đã chết dưới tay lão Minh Tôn sao? Tại sao lại ở Quảng Tây này?”

Chuyện này Phùng Cổ Đạo cũng cảm thấy rất nghi hoặc. Lấy sự lý giải của hắn về sư phụ, chuyện không làm thì tuyệt đối sẽ không nhảy ra thừa nhận.

Lão nguyên soái nhìn thoáng qua Phùng Cổ Đạo, “Ngươi là Minh Tôn đương nhiệm của Ma giáo?”

“Phải.” Phùng Cổ Đạo đứng lên, cung kính thi lễ.

“Với Minh Tôn trước kia là...”

“Hắn là sư phụ ta.” Phùng Cổ Đạo nói.

Lão nguyên soái gật đầu, sau đó mỉm cười nói, “Sư phụ người rất hồn dân.”

...

Măng sư phụ hẳn, lão nguyên soái không phải người đầu tiên.

Nhưng măng người còn măng đến nhà nhận ưu nhã như vậy, hẳn tuyệt đối là người đầu tiên.

Lão nguyên soái không đợi hẳn phản ứng, tiếp tục nói, “Chuyện năm xưa, các người biết bao nhiêu?”

Phùng Cổ Đạo liếc nhìn Tiết Linh Bích, sau đó đem những gì lão Minh Tôn biết, tất cả đều nhất nhất nói ra.

Lão nguyên soái hỏi, “Nói như vậy, tấm bảo đồ kia hiện tại hẳn là nằm trong tay Ma giáo?”

Phùng Cổ Đạo yết hầu cứng lại, trong lòng có chút thấp thỏm, không dám nhìn sắc mặt của Tiết Linh Bích. Lúc trước suy xét vị trí tàng bảo đồ nêu lên, hẳn cũng không nói tới việc tàng bảo đồ rơi xuống tay Ma giáo. Hẳn nói, “Tàng bảo đồ là giả.”

Lão nguyên soái không chỉ không phản bác, trái lại gật đầu nói, “Quả thật là giả. Đáng tiếc tiên đế năm đó đã dùng tấm bảo đồ giả đó, xoay chúng ta vòng vòng.”

BÁT

Tiên đế?

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích đều cảm thấy mình lạc vào mê trận, cảnh sắc quen thuộc trước kia sau khi sắp xếp lại, biến hóa trở nên kỳ lạ.

Lão nguyên soái than thở, “Nếu sau đó ta và vương gia không đối chất với nhau, cũng sẽ không phát hiện chân tướng sự tình dĩ nhiên kém xa suy nghĩ trước kia của chúng ta tới vạn dặm.”

Lăng Dương vương hừ hừ cười lạnh, “Ta biết rõ tính tình của hoàng huynh nhất, không có gì đến miệng hăn mà có thể nạy ra được, muốn cái gì cũng phải có.”

Tiết Linh Bích nhin không được hỏi, “Cha, rốt cuộc đây là xảy ra chuyện gì?”

Lăng Dương vương thấy lão nguyên soái tha tha kéo kéo, tức giận nói, “Lẽ nào lúc này người còn cố kỵ bản mặt già của hoàng huynh nữa?”

Lão nguyên soái nói, “Ta chỉ là không biết nên nói từ đâu.”

“Để bản vương nói.” Lăng Dương vương là người hào sảng, lập tức lên tiếng, “Thời kỳ bản vương với cha người hưng thịnh nhất, triều đình cũng không thái bình như thời các người. Có chuyện hay không có chuyện còn có thể đi tiêu diệt Ma giáo chơi chơi. Năm đó phía Bắc và phía Tây đều có giặc ngoài quấy nhiễu biên cảnh, chiến tranh không ngừng, bản vương và cha người quanh năm đều phải đóng ở biên cương. Phụ hoàng, cũng là phụ thân của bản vương và tiên đế, băng hà, bản vương ở ngoài ngàn dặm xa xôi, căn bản không kịp trở lại.”

Chuyện này đã quá lâu, Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo đều không biết.

“Sau khi về tới kinh thành, phụ hoàng đã nhập hoàng lăng, mà hoàng huynh cũng đăng cơ xưng đế, lúc bản vương lưu ở kinh thành túc trực bên linh cữu, nghe được một tin đồn. Nói là lúc trước phụ hoàng lâm chung, từng để lại một thứ cho ta. Thứ đó được vẽ trên một tấm địa đồ, giao cho hoàng huynh cất giữ. Nhưng hoàng huynh từ đầu tới cuối đều không nhắc tới việc này, ta nói bóng nói gió nhiều lần cũng không có kết quả, đành phải

bất đắc dĩ quay về biên quan. Không bao lâu sau, thiên hạ bắt đầu truyền lưu lời đồn bản vương muốn mưu phản.”

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích vẻ mặt kinh ngạc. Nói như vậy, lời đồn là giả?

“Lời đồn vừa mới bắt đầu, hoàng huynh còn chịu viết thư trấn an, nói tuyệt đối không tin lời đồn như vậy gì gì đó, nhưng sau này, lời đồn càng lúc càng ầm ĩ, càng nghe càng thật. ngay cả bản vương nửa đêm mộng quay về đô cũng mơ tới ác mộng mình tay cầm trường kiếm, chạy vào Kim Loan điện, bức lui hoàng huynh, mình khoác hoàng bào.”

...

Có câu quân tử thẳng thắn vô tư.

Kẻ chột dạ thì không thể giống như Lăng Dương vương thản nhiên nói ra cảnh trong mơ của mình như vậy.

Tiết Linh Bích lúc này mới triệt để nhìn hẳn bằng cặp mắt khác xưa.

“Từ sau lúc đó, bản vương cả ngày chờ đợi lo lắng.” Lăng Dương vương cười khổ nói, “Ngay cả người vô tâm với đại vị như bản vương cũng bị lời đồn ảnh hưởng, hưởng chi hoàng huynh. Quả nhiên, không lâu sau, Tiết nguyên soái đã bị hoàng huynh triệu từ phía Tây trở lại kinh thành tọa trấn.”

Lăng Dương vương nói tới chỗ này thì dừng lại, lão nguyên soái tự tự nhiên tiếp tục nội dung, “Kỳ thực, sớm nhất nói vương gia có dấu hiệu tạo phản là Sử thái sư, có điều khi đó hẳn chỉ là Lại Bộ Thị Lang, mặc dù chưa tới vị trí cao, cũng là một trong những thần tử mà tiên đế sủng tín nhất. Sử quý phi gả cho hoàng đế hiện nay cũng là ý của tiên đế.”

Tiết Linh Bích nhú mi nói, “Nói như vậy, chân chính nói Lăng Dương vương tạo phản chính là tiên đế?”

Nếu không có tiên đế cho phép và làm chỗ dựa, Sử thái sư dù ăn gan hùm mật gấu, cũng không dám ở dưới tình huống không bằng chứng, ăn nói lung tung bảo vương gia một tay cầm trọng binh mật mưu tạo phản.”

Lão nguyên soái lắc đầu cười khổ, “Đáng tiếc lúc đó ta một mực ngu trung, không nhìn ra kỳ quặc trong đó.”

Phùng Cổ Đạo nhin không được hỏi, “Vật tàng bảo đồ là thế nào?”

“Sau khi ta quay về kinh, tiên đế kể khổ với ta, nói trong triều loạn trong giặc ngoài, khổ không nói nổi. Mà khổ nhất trong đó, không hơn được việc quốc khổ trống rỗng.” Nói đến đây, lão nguyên soái không khỏi liếc nhìn Lăng Dương vương, “Vương gia đã tâm bưng bưng, nhìn trúng chính là điểm này. Cho nên vài năm gần đây mới không ngừng đòi hỏi quân nhu, phong phú túi riêng của mình. Có thể làm cho quân đội khác của triều đình không có lương thực để phát, phải giảm bớt nhân số.”

“Hừ!” Lăng Dương vương hiển nhiên không phải lần đầu nghe tiên đế nói thế, cho nên tròn mắt trắng mắt trợn lên, tỏ vẻ lười bình luận.

Lão nguyên soái thấy Tiết Linh Bích há mồm muốn nói, xua tay ngăn lại, tiếp tục kể, “Vì vậy tiên đế đưa ra tàng bảo đồ giả, biện pháp khiến vương gia ném chuột sợ vỡ đồ.”

Lăng Dương vương rốt cuộc nhin không được nói, “Hắn xem bản vương là đồ ngu sao? Tàng bảo hồ? Hừ. Nếu bản vương thật sự muốn tạo phản, cần chi kiêng kỵ cái gì tàng bảo đồ? Lẽ nào sợ hấn trước trận thu mua bộ hạ của bản vương sao?”

Lão nguyên soái lúng túng nói, “Ta tuy thấy việc này vô cùng khôi hài, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp tốt nhất.”

“Vậy vì sao tàng bảo đồ lại ở trong tay nguyên soái?” Phùng Cổ Đạo hỏi.

“Đại khái qua một tháng, hoàng thượng đột nhiên triệu kiến ta, nói hoàng cung không an toàn. Vương gia ba lần bốn lượt phái người tiến cung tìm tàng bảo đồ, cho nên đem tàng bảo đồ giao thác cho ta cất giữ.” Lão nguyên soái nói, “Khi đó hoàng cung quả thật từng xảy ra vài lần trộm cướp, ta không nghi ngờ về chuyện đó, đáp ứng.”

“Không nghi ngờ chuyện đó?” Tiết Linh Bích trầm giọng nói, “Chẳng lẽ trong đó có nguyên nhân khác?”

Lão nguyên soái gật đầu nói, “Không sai. Tiên đế làm ra nhiều việc như vậy, kỳ thực là vì đem tàng bảo đồ đặt trên người ta.”

Phùng Cổ Đạo đảo tròn mắt hỏi, “Chẳng lẽ, tiên đế muốn mượn đao giết người, cò trai tranh nhau ngư ông đắc lợi?”

Nhạc Lăng rốt cuộc sáp vào một câu, “Năm đó, lão nguyên soái và vương gia đều là quân công cái thế, so ra thì, lại trị (tác phong và uy tín) của tiên đế có vẻ tầm thường.”

Lão nguyên soái nói với Tiết Linh Bích, “Còn nhớ rõ bức họa ta lưu lại không?”

Tiết Linh Bích nói, “Cô đảo chi vương?”

Lão nguyên soái gật đầu nói, “Kỳ thực trước khi lời đồn vương gia tạo phản truyền khắp thiên hạ, chúng ta là tri kỷ đã lâu. Cho nên tiên đế nói hẳn tạo phản, trong lòng ta căm giận khó yên, chỉ cảm thấy mình nhìn lầm người. Thẳng cho tới sau này, vương gia gửi tới một phong thư...”

Lăng Dương vương phiết khóe miệng, “Chuyện cũ xa lắc xa lơ này còn nhắc lại làm chi?”

Lão nguyên soái đạm nhiên nói, “Bức họa đó là sau khi ta đọc thư thì vẽ ra.” Khi đó trong lòng đã mơ hồ nghi ngờ về những điều tiên đế sở tác sở vi, chỉ là không có bằng chứng không thể xác định mà thôi.

Tiết Linh Bích trầm mặc.

Từ nhỏ đến lớn, y được truyền thụ đều là tư tưởng trung quân. Mặc dù y thường xuyên có phê bình kín đáo về những gì hoàng đế sở tác sở vi, nhưng đó chỉ là phê bình của thần tử đối với quân chủ, nhưng chưa từng nhảy ra khỏi hệ thống quân thần.

Mà hôm nay tất cả những gì lão nguyên soái và Lăng Dương vương nói, hoàn toàn đem tiên đế đặt trên một địa vị bình đẳng để miêu tả quan hệ giữa ba người. Tuy bọn họ không hề nói đến đương kim hoàng đế, nhưng từ khẩu khí mà nói, có thể tưởng tượng vai trò mà hãn sảm tuyệt đối cũng không quá vẻ vang.

Bức họa đó Phùng Cổ Đạo cũng đã thấy, con hổ đứng trên cô đảo một mình đối mặt với sông nước xung quanh... Nói rõ trong lòng lão nguyên soái là đồng tình với Lăng Dương vương. Hãn xuất thân Ma giáo, đối với triều đình hoàng đế đều không có lòng kính nể gì, cho nên nói chuyện trực tiếp hơn nhiều, “Nói như thế, tiên đế là muốn qua sông đoạn cầu, ngồi chờ ngư ông đắc lợi. Chuyện vào cung trộm tàng bảo đồ tự nhiên cũng là giả.”

“Không. Chuyện đó đúng là do bản vương gây nên.” Lăng Dương vương trên mặt thoáng qua tức giận.

Phùng Cổ Đạo không khỏi âm thầm hiếu kỳ.

Từ lúc bắt đầu tới bây giờ, Lăng Dương vương nhắc tới chuyện năm xưa đều là đáng vẻ khinh thường, phần nộ như vậy đúng là lần đầu tiên.

Lăng Dương vương cố gắng kiềm chế lửa giận nói, “Lúc đó thám tử bản vương cài trong hoàng cung nghe được hoàng huynh nói tấm tàng bảo đồ

đó là thứ mà trước khi phụ hoàng lâm chung lưu cho ta, cho nên mới không từ thủ đoạn...” Hắc không khỏi áy náy nhìn lão nguyên soái.

Tiết Linh Bích hỏi, “Quân kỹ kia là người phải đi phải không?” Từ lúc Phùng Cổ Đạo đem quá trình lão Minh Tôn giết phụ thân y kể lại, y liền canh cánh trong lòng việc này.

Lão nguyên soái nhẹ nhàng xuyết một ngụm trà.

Bởi động tác này hắc làm thực sự quá chậm, cho nên Phùng Cổ Đạo phải suy đoán, hắc kỳ thực là đang mượn uống trà để che giấu sự xấu hổ của mình. Nhắc tới chuyện gổi chần năm xưa, dù sao cũng là trước mặt hậu bối, huống chi trong đó còn có một người là nhi tử thân sinh của mình.

Lăng Dương vương mất tự nhiên vội ho một tiếng, “Hạ xuân được không phải chủ ý của bản vương.”

...

Huyền án lão nguyên soái phiêu quân kỹ năm xưa rốt cuộc tra ra manh mối.

Tiết Linh Bích nhìn lão nguyên soái trong mắt có hơn vài phần hồ thẹn.

Phùng Cổ Đạo nói, “Cho nên tổng kết lại, chính là năm xưa tiên đế dùng tàng bảo đồ giả để họa thủy đông dẫn*, để Lăng Dương vương và lão nguyên soái cò tranh nhau?”

*(họa thủy đông dẫn, xuất từ một kế sách trong Tam Quốc, ý nói đem tai họa dẫn lên đầu người khác, không phải ý vu oan giá họa)

Lão nguyên soái gật đầu.

Lăng Dương vương hất đầu sang bên. Với hắc mà nói, bị tiên đế lừa gạt tuyệt đối không phải chuyện quang vinh gì.

“Vậy sau đó, lão nguyên soái thế nào lại... Ách, tìm được đường sống trong chỗ chết?” Phùng Cổ Đạo hiểu kỳ hỏi.

“Kỳ thực năm đó khi ta gặp phải sư phụ người thì biết mình không phải đối thủ của hắn.” Lão nguyên soái chậm rãi nói, “Cho nên, ta chỉ có thể sử dụng Quy tức công giả chết.”

“Quy tức công?” Phùng Cổ Đạo giật mình nói, “Nghe nói môn công pháp này đã thất truyền trăm năm rồi.”

Lão nguyên soái mỉm cười nói, “Người chân chính biết môn công pháp này sao có thể tự mình nói ra chứ?”

Phùng Cổ Đạo sửng sốt, lập tức nghĩ có lý. Quy tức công chủ yếu là dùng để giả chết. Nếu để đối phương biết người biết Quy tức công, đương nhiên sẽ bổ thêm một đao, hoặc là trực tiếp phân thân. Như vậy Quy tức công sẽ vô dụng, cần có cửu chuyển hoàn hồn đan của Thái Thượng lão quân mới cứu được.

Tiết Linh Bích hỏi, “Vậy sao cha lại tới Quảng Tây này?”

Lão nguyên soái liếc sang Lăng Dương vương.

Lăng Dương vương hiểu ý tiếp lời, “Năm đó ta sợ bọn họ không thể đắc thủ, cho nên tự mình tới đồn đốc. Ai ngờ vừa tới nơi đó, đột nhiên nghe nói hắn đã chết. Ta nghĩ tới nghĩ lui, đều cảm thấy chết quá kỳ quặc. Đường đường thiên hạ binh mã đại nguyên soái tại sao nói chết thì chết, ngay cả một chút dự đoán trước cũng không có. Cho nên liền thừa dịp đêm tối, tới quân doanh trộm thi thể hắn ra. Buồn cười bộ hạ cũ của cha người sợ bị liên lụy, qua loa chuẩn bị cho hắn một ngôi mộ chôn di vật. Cho nên chuyện này vẫn giấu diếm tới nay.”

Tiết Linh Bích: “...” Cho dù cha y là giả chết, nhưng đối mặt với một kẻ ngay cả cha mình đã chết mà còn không chịu buông tha, y thực sự không

còn gì để nói.

“Những chuyện sau đó các người đa phần đều biết.” Lão nguyên soái thờ dài nói, “Ta cùng với vương gia gấp rút trường đàm một đêm, các loại hiểu lầm trước kia đều tiêu tan thành mây khói.”

“Đã vậy, tại sao nhiều năm qua cha đều không có tin tức?” Tiết Linh Bích rốt cuộc đưa ra vấn đề lớn nhất từ lúc vào phòng tối giờ.

Phùng Cổ Đạo đối với việc này cũng canh cánh trong lòng.

Nếu không phải vì lão nguyên soái giả chết quá thật, hẳn cùng với Tiết Linh Bích cũng sẽ không trải qua những khó khăn kia.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không vì lão nguyên soái giả chết, chỉ sợ hẳn và Tiết Linh Bích cũng chỉ là hai người qua đường không nhận thức không liên quan trên đời này.

Tương ngộ trong đời, đúng là hậu quả của người đi trước.

.

.

Hí hí ^^

CỬU

“Nếu ta không giả chết, làm sao tiên đế chịu rời khỏi bàn cờ này?” Lão nguyên soái nói, “Sau khi hiểu lầm giữa ta và vương gia cởi ra, liền biết đây đó bất quá cũng là quân cờ tiên đế dùng để đối phó đối phương. Nếu như ta chết mà phục sinh, dù cho tiên đế không truy cứu nguyên nhân ta sinh sinh tử tử, cũng sẽ tiếp tục lợi dụng ta đối phó vương gia.”

Tiết Linh Bích biết hẳn nói không sai. Y tuy chưa từng gặp qua tiên đế, nhưng thủ đoạn của hoàng đế hiện nay cùng với tiên đế trong miệng bọn họ cũng không có gì khác nhau. Tỷ như Sử quý phi được dùng để chèn ép hoàng hậu.

Lão nguyên soái thấy y hồi lâu không nói, biết khúc mắc nhiều năm không phải nhất thì tam khắc có thể cởi ra, lại nói, “Tuy ta không ở bên người, nhưng ngày ngày chưa bao giờ không lo nghĩ về người.”

Tiết Linh Bích nâng mi.

“Tông Vô Ngôn là tai mắt của ta.”

Tiết Linh Bích ngạc nhiên, “Hắn không phải tai mắt của hoàng hậu sao?”

Lão nguyên soái lại cười nói, “Nếu không có tầng thân phận tai mắt của hoàng hậu, làm sao hắn có thể thuận lợi ở lại hầu phủ được? Huống chi tầng thân phận này còn có thể thay người chu toàn phía hoàng hậu, hay trong Tiết thị gia tộc. Bằng không lấy tác phong nơi chốn chỉ lo thân mình, không nhập phe với bọn hắn của người, làm sao bọn hắn có thể dễ dàng tha thứ người lâu như vậy?”

Nhạc Lăng xen mồm nói, “Kinh thành còn có tai mắt của vương gia chúng ta, bọn họ thời thời khắc khắc đều quan tâm động tĩnh ở hầu phủ. Hơi có gió thổi cỏ lay, sẽ thúc ngựa báo lại.”

“Tai mắt?” Ma giáo ở các nơi cũng có rất nhiều tai mắt, cho nên đối với hai chữ này rất miễn cảm.

Nhạc Lăng hướng hắn chớp chớp mắt, “Tỷ như là... Xuân Ý phường.”

Trước mắt Phùng Cổ Đạo nhất thời hiện ra hình ảnh một thiếu nữ với nụ cười long lanh, xanh như gió xuân —— Tiểu Tiểu. Trách không được nàng

trông có vẻ không như những nữ tử thanh lâu khác, thì ra là môn hạ của Lăng Dương vương.

Nhạc Lăng hỏi, “Minh Tôn còn nhớ rõ?”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói, “Thủ hạ của Lăng Dương vương đúng là mỹ nữ như mây.”

Nhạc Lăng nói, “Các nàng đều là tự nguyện.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta có nói vương gia bức lương vi xướng* không? Người khấn trương cái gì?”

*(bức lương vi xướng: ép buộc con gái nhà lành hành nghề xx)

Nhạc Lăng vừa định phản bác, chợt nghe Lăng Dương vương không nhịn được mà ngắt lời, “Được rồi. Nếu không phải vì bản mặt quả phụ nóng lòng thương con của hãn, bản vương mới lười phái người tới kinh thành đó.”

Tiết Linh Bích trầm mặc, nhưng băng sương trong mắt dần dần hòa tan.

Phùng Cổ Đạo bên cạnh nhìn thấy, nhịn không được định vươn tay đỡ dành y. Nhưng tay hãn vừa giơ lên, con mắt của lão nguyên soái liền sắc bén phóng qua. Vì vậy, bàn tay vốn định giơ lên nửa đường lại thả xuống, đặt trên trà kỷ phát ra một tiếng ‘Cạch’ khe khẽ.

Nhạc Lăng vừa mới bị hãn châm chọc, nghe tiếng lập tức nói, “Minh Tôn có chuyện cứ nói đừng ngại, hà tất mượn trà kỷ trút giận?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta chỉ là lo nghĩ.”

“Lo nghĩ?” Nhạc Lăng hỏi, “Chẳng lẽ Minh Tôn đang lo nghĩ về tương lai của mình với Hầu gia sao?”

Lời của hắn giống như một cây châm, đâm túi nước thủng một lỗ, lỗ không lớn, nhưng đủ để nước tìm được nơi đột phá, phun thành tia.

Ánh mắt lão nguyên soái chậm rãi đảo qua lại giữa Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo, chậm rãi nói, “Ta mệt mỏi. Có chuyện gì để ngày mai tính.”

Trong lòng Tiết Linh Bích đang là một mảnh tê loạn, lập tức đứng lên nói, “Ta tới sương phòng nghỉ ngơi.”

“Hảo.” Lão nguyên soái gật đầu, nhìn về phía Phùng Cổ Đạo, “Còn Minh Tôn?”

Phùng Cổ Đạo bất động thanh sắc cười nói, “Ta đương nhiên là...”

“Ở sát vách ta.” Tiết Linh Bích mặt không đổi sắc tiếp lời.

Đôi mắt rất giống Tiết Linh Bích trầm xuống, lão nguyên soái gật đầu nói, “Cũng tốt. Ta sớm nghe nói con có một bằng hữu nâng đỡ phối hợp lẫn nhau, đồng cam cộng khổ, thân như huynh đệ, ta rất vui mừng.”

Nhạc Lăng có chút hả hê mà sờ sờ râu mép.

Lăng Dương vương vỗ tay vịn đứng dậy nói, “Mới trò chuyện đây mà trời đã gần sáng. Chúng ta đi, để bọn họ ở chỗ này tiếp tục đoán mò.”

Nhạc Lăng tiếc hận đứng lên. Trò hay này mới vừa lên sân khấu.

Lăng Dương vương thấy hắn rề rà, nhịn không được trở tay vỗ lên vai hắn, “Còn không mau đi!”

Nhạc Lăng nghe răng méo miệng nói, “Trật khớp rồi, đi thế quái nào được?”

...

Tiết Linh Bích nhìn theo bóng lưng Lăng Dương vương công Nhạc Lăng rồi đi, nhẹ giọng nói, “Trư Bát Giới công vợ.” Nói xong, tuy y không quay đầu lại, nhưng dư quang ở khóe mắt cũng mật thiết chú ý tới động tĩnh của lão nguyên soái.

Phùng Cổ Đạo dùng thanh âm nhỏ hơn phản bác, “Sao người biết không phải là công con dâu?”

Lão nguyên soái thản nhiên nói, “Đêm đã khuya, các người còn không đi ngủ?”

“Dạ. Cha.” Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo cáo lui ra ngoài, nhưng không lập tức đi sương phòng, mà là đứng trong viện, cho tới khi đèn trong phòng tắt đi.

Tấm màn đêm đen phía đông quả nhiên bị vén lên một góc, lộ ra một mặt màu xám sẫm.

Phùng Cổ Đạo thấy Tiết Linh Bích nhìn cửa sổ gian phòng của lão nguyên soái thật lâu bất động, không khỏi hỏi, “Lại thêm một bầu rượu?”

“Không. Ta sợ say, ngủ, khi tỉnh phát hiện lại là một giấc mộng.”

Phùng Cổ Đạo nghe y nói ‘Lại’, trong lòng khẽ động, “Đã như vậy...”

Tiết Linh Bích quay đầu, lòng tràn đầy chờ mong mà nhìn hắn.

Phùng Cổ Đạo ho khan nói, “Hầu gia bảo trọng, ta ngủ trước.”

“...”

Phùng Cổ Đạo xoay người đi đến sương phòng, chân vừa bước lên bậc thang, chợt nghe Tiết Linh Bích phía sau nhẹ giọng gọi, “Phùng Cổ Đạo.”

“Ân?” Tay hắn khựng lại trên cửa, vừa định xoay người, phía sau lại bị mạnh mẽ phủ lên. Tiết Linh Bích hai tay ôm gọn thắt lưng hắn, từng chút từng chút xiết chặt lại. Hơi thở ấm áp phả trên cổ, khiến người ta có một loại yếu mềm không nói nên lời.

“Hầu gia...” Phùng Cổ Đạo thả nhẹ thanh âm.

Tiết Linh Bích ôm thắt lưng hắn không buông tay, “Hm.”

Phùng Cổ Đạo thân thể như cá chạch xoay người lại, sau đó nắm lấy bờ vai y, bỗng nhiên chuyển thân, đảo ngược đặt y lên ván cửa.

“Hầu gia, nếu ta nhớ không lầm... Người nhỏ hơn ta ba tuổi.” Hắn tươi cười khả cúc, thái độ nhún nhường, nhưng mặt kiên định trong mắt lóe sáng dị thường.

Con mắt Tiết Linh Bích khẽ híp lại, biếng nhác cười nói, “Cho nên?”

“Cho nên...” Mâu quang của Phùng Cổ Đạo từ chu sa chí trên mi sừng của y chậm rãi chuyển qua trên đôi môi hé mở kia, đôi mắt chậm rãi thâm trầm.

Tay Tiết Linh Bích bỗng nhiên siết lại, trực tiếp đưa môi ấn tới, dốc sức hôn hắn.

Nụ hôn này nhiệt liệt như lửa.

Y dường như muốn đem toàn bộ tình tự phập phồng đêm nay đều phải phát tiết trong nụ hôn.

Phụ thân mất mà phục...

Cừu hận đã tiêu thất...

Bầu trời nguyên bản đầy khói mờ dần dần xé tan màn đêm nhìn thấy mặt trời, tinh không vạn lí...

Phùng Cổ Đạo lúc bắt đầu còn có chút chống cự, nhưng rất nhanh đã bị nhóm lên nhiệt tình, cánh tay không tự chủ ôm lấy lưng y.

Trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng vang.

Lão nguyên soái tựa hồ xuống giường.

Phùng Cổ Đạo cả kinh, đầu vô thức ngoảnh đi, đẩy Tiết Linh Bích ra.

Tiết Linh Bích nhìn chỉ bạc treo dài trên khoe môi hân, mỉm cười, nhin không được cúi đầu tới liếm sạch.

Con mắt Phùng Cổ Đạo không ngừng liếc sang cửa sổ.

Đèn sáng.

...

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích đều tự trở về phòng.

.

Lão nguyên soái và Tiết Linh Bích thức dậy rất sớm.

Phùng Cổ Đạo thật ra định ngủ thêm một hồi, nhưng ngoài cửa đôi phụ tử kia luyện kiếm luyện quá hài hòa, khiến hân không tiện tiếp tục nằm nướng trên giường, đành phải đứng dậy rửa mặt ra ngoài.

Cửa vừa mở ra, liền thấy lão nguyên soái tại giữa không trung xoay người đến một kiếm, vô cùng nhanh, ngoan, chuẩn.

“Hảo.” Phùng Cổ Đạo vỗ tay.

Lão nguyên soái đáp xuống mặt đất, thân nhiên nói, “Quá khen. So với lệnh sư, bất quá là múa rìu qua mắt thợ.”

Phùng Cổ Đạo đung phải cái đình mềm, vô thức sờ sờ mũi.

Tiết Linh Bích hòa giải, “Cha, thời gian không còn sớm, không bằng chúng ta dùng điểm tâm xong rồi tiếp tục luyện.”

“Hảo.” Lão nguyên soái ném kiếm cho Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo mờ mịt tiếp nhận.

“Minh Tôn còn chưa luyện phải không?”

“Ách...”

“Vậy luyện xong rồi tới dùng bữa.” Lão nguyên soái nói rất khách khí, nhưng bỏ đi thì một chút cũng không khách khí.

Phùng Cổ Đạo thấy Tiết Linh Bích bị lão nguyên soái kéo đi xa, bất đắc dĩ nhìn kiếm trong tay.

Lúc trước sau khi Viên Ngạo Sách bị Kỷ Huy Hoàng bắt đi, thật ra hắn cũng chịu khó luyện một trận. Nhưng thiên tư có hạn, luyện thế nào cũng không thể trở thành cao thủ có thể địch lại Kỷ Huy Hoàng, trái lại sự vụ trong giáo còn không ít, khiến cho trưởng lão trong giáo bởi vì lúc trước dời đi mà tâm sinh bất mãn tiếng than dậy đất, từ đó về sau, đối với một đường võ học, hắn có thể nói không cầu có tiến, nhưng cầu không lui.

Đặt kiếm sang một bên, hắn thuận tay cởi xuống ngọc tiêu bên hông, một mình bắt đầu huy vũ.

Kỳ thực hắn luyện cũng như Viên Ngạo Sách, cũng là kiếm pháp. Chỉ là hắn ngại kiếm quá dài, không dễ mang theo, cho nên đặt biệt cải biến sơ lược kiếm pháp, để thích hợp dùng ngọc tiêu luyện hơn mà thôi.

Từ sau khi khôi phục thân phận Minh Tôn, khí chất hèn mọn trên người hẳn liền vô tung vô ảnh. Ngọc tiêu trong tay hẳn, như hành vân lưu thủy, hào hiệp lưu sương.

Bộp bộp bộp. Ba tiếng vỗ tay.

Phùng Cổ Đạo quay đầu nhìn về phía Tiết Linh Bích đang đi tới.

Tiết Linh Bích buông tay nói, “Kiếm pháp của người cũng không tệ.”

Phùng Cổ Đạo nhú mày lắc đầu nói, “So với Hầu gia, bất quá là múa rìu qua mắt thợ thôi.”

Tiết Linh Bích nhìn hẳn một cái thật sâu, thản nhiên nói, “Chỗ cha ta, tự có ta đi nói.”

“Hầu gia muốn nói gì?” Phùng Cổ Đạo vô tội chớp chớp mắt.

Tiết Linh Bích mỉm cười đáp, “Sính lễ.”

“...”

“Không biết Kỷ Vô Định lúc trước tặng bao nhiêu sính lễ?” Y rất nghiêm túc bắt đầu tự hỏi.

Phùng Cổ Đạo nghiêm mặt nói, “Hẳn đưa là của hồi môn.”

“Nga?” Tiết Linh Bích nhướng mi, tỏ rõ không tin.

“Viên Ngạo Sách là ở rể.”

“Người hy vọng ta cũng ở rể?” Tiết Linh Bích chậm rãi nghiêng tới, cho tới khi mũi y cách mặt Phùng Cổ Đạo chưa tới hai tấc mới dừng lại.

Phùng Cổ Đạo nhìn vào cặp mắt thâm thúy như biển sâu kia, giật mình phát giác mình rơi vào một cái bẫy, vội vàng gượng nói, “Hầu gia có gì nói

ra lời ấy?”

“Linh Bích.” Thanh âm của lão nguyên soái cách tường truyền đến.

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích đồng thời nhìn lại.

Lão nguyên soái cũng không vào sân, chỉ ở bên ngoài nói, “Người theo ta đi vương phủ một chuyến.”

Cái bụng Phùng Cổ Đạo ọt ọt kêu một tiếng.

Tiết Linh Bích khóe mắt híp lại.

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói, “Đồ ăn sáng ở vương phủ hẳn là không tồi.”

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tứ Hôn Hữu Lý [1]

Tiết Linh Bích: Từ nay đường kinh thành xa xôi.

NHẤT

Lăng Dương vương phủ đã dùng xong bữa sáng, bắt quá điểm tâm rất không tồi.

Phùng Cổ Đạo vừa ăn vừa uống trà.

Tiết Linh Bích ngồi đối diện hẳn, lẳng lặng nhìn hẳn ăn, khóe môi nhếch lên một tia tiểu ý như có như không.

“Khụ khụ.” Lăng Dương vương nuốt nước bọt, thanh thanh giọng, nói, “Có câu vô sự bất đẳng tam bảo điện, có chuyện gì nói thẳng đi.”

Lão nguyên soái đáp, “Ta là vì tương lai của Linh Bích mà đến.”

Cái miệng đang nhắm nuốt của Phùng Cổ Đạo ngừng lại.

Tiết Linh Bích thì trực tiếp quay đầu nhìn về lão nguyên soái đang mang vẻ mặt thản nhiên.

“Nga?” Lăng Dương vương bất động thanh sắc hỏi, “Tuyệt Y Hầu là hồng nhân trước mặt hoàng đế hiện nay, tiền đồ không thể hạn lượng. Tương lai hẳn có gì đáng để sầu lo?”

Lão nguyên soái nói với Tiết Linh Bích, “Chuyện cho tới bây giờ, con có dự định gì không?”

Tiết Linh Bích nhất thời không chắc dự định mà hần nói là chỉ chuyện lập nghiệp hay chuyện thành gia, thử hỏi, “Ý của cha là?”

“Con còn muốn trở lại kinh thành không?” Lão nguyên soái hỏi.

...

Tiết Linh Bích thở ra một hơi. Nếu lão nguyên soái hỏi y việc thành gia ngay trước công chúng, dù trong lòng y đã có giác ngộ, cũng rất khó mở miệng phản bác trước mặt mọi người.

“Phụng dưỡng phụ mẫu chính là đạo hiếu mà con cái phải làm.” Y nói uyển chuyển, nhưng ý tứ lời lẽ rất minh xác. Tuyệt đối cùng cha mình đứng cùng một chiến tuyến không dao động.

Lăng Dương vương nhíu mày nói, “Chờ một chút, ý người không phải là muốn ở lại Nam Ninh phủ này chứ?”

Tiết Linh Bích nói, “Không nhọc vương gia làm ơn, ta sẽ tìm nơi khác.”

“Đây không phải vấn đề nơi ở.” Đây là vấn đề công nhiên cướp người của hoàng đế. Nếu hần có ý đồ tạo phản, vậy có được lương tướng cao thủ như Tiết Linh Bích chính là chuyện đáng để ăn mừng, nhưng ngược lại, nếu hần không hề có tâm xưng đế, như vậy mượn hơi sủng thần của hoàng đế chỉ càng thêm đẩy hần tới sát biên giới nguy hiểm mà thôi.

Tiết Linh Bích mỉm cười nói, “Cả triều đều biết vương gia có tâm mưu nghịch. Giờ đây cho dù muốn kiêng kỵ, chỉ sợ cũng kiêng kỵ không nổi.”

Lăng Dương vương cả giận thốt lên, “Nếu không phải tiên đế hãm hại bản vương! Bản vương cần gì phải nuốt khẩu uất khí này nhiều năm như vậy chứ?!”

Phùng Cổ Đạo lau môi nói, “Nhiều năm qua, vương gia thực sự không nghĩ tới sao?”

Lăng Dương vương môi khẽ run, ánh mắt nhìn hẩn trở nên mãnh liệt.

Phùng Cổ Đạo mặt không đổi sắc để mặc cho hẩn đánh giá mình.

Tiết Linh Bích không cam lòng bị bỏ qua vội ho một tiếng.

“Vậy bản vương nói đây, từng năm mơ qua.” Lăng Dương vương thu hồi ánh mắt, “Trong mộng thì tốt, làm hoàng đế hô phong hoán vũ, không gì làm không được. Nhưng một khi tỉnh mộng, trong óc đều tràn đầy các loại thống khổ khi phải làm hoàng đế.”

“Thống khổ?” Phùng Cổ Đạo kinh ngạc.

Lăng Dương vương cười lạnh nói, “Người cho ta giống hoàng huynh sao, giống như đương kim hoàng thượng như vậy tính toán rất dễ sao?”

Phùng Cổ Đạo im lặng. Đừng nói tính toán như hoàng đế, ngay cả tính toán vì làm Ma giáo Minh Tôn cũng khiến hẩn cảm thấy uế oải.

Lão nguyên soái sau khi đưa ra vấn đề thì một mực lắng lắng nghe, cho đến lúc này mới nói, “Con không thể lưu lại.”

Tiết Linh Bích sửng sốt, “Cha?”

“Nếu con lưu lại. Hoàng thượng nhất định càng thêm kiêng kỵ Lăng Dương vương, thậm chí không tiếc tiên hạ thủ vi cường, trước châm chiến hỏa.” Thanh âm của lão nguyên soái rất trầm, như trống chiều, như chuông sớm.

Không đợi Tiết Linh Bích trả lời, Lăng Dương vương đã ngạo nghễ nói, “Hừ. Bản vương cóc sợ hẩn!”

“Vương gia dũng mãnh thiện chiến đương nhiên không cần sợ, chỉ thương cảm cho những bách tính vô tội, không làm gì mà lại chịu thiệt hại lan tràn của chiến hỏa.” Lão nguyên soái bình tĩnh nói.

Lăng Dương vương cực tức giận, “Bản vương còn không phải vì con lợn nhà người hay sao.”

Tiết Linh Bích nói, “Bản hầu nhớ kỹ đã nói, không nhọc vương gia làm ơn.”

“Không nhọc bản vương làm ơn?” Lăng Dương vương soạt một cái đứng lên, “Người trốn chỗ bản vương cúi đầu tạ nạn, lại còn nói không nhọc bản vương làm ơn?” Bản lĩnh trợn tròn mắt nói dối này thật đúng là cao minh. Hóa ra muốn hấn hổ trợ, còn không nhận tình của hấn.

Tiết Linh Bích nói, “Hoàng thượng nhất thì tam khắc tuyệt đối sẽ không khai chiến.”

“Nga? Tại sao?” Lão nguyên soái hỏi.

“Quốc khố trống rỗng.” Tiết Linh Bích đáp.

Lăng Dương vương và lão nguyên soái hai mặt nhìn nhau.

Phùng Cổ Đạo bình tĩnh nói, “Ta hiểu rồi.”

Lăng Dương vương nhíu mày nói, “Hai đứa các người đã bàn kỹ rồi mới tới phải không? Đừng tưởng nói như vậy, bản vương sẽ cho rằng đầu óc mình không thông minh như các người.”

Lão nguyên soái nói, “Loại chuyện này người không nhắc, không ai thèm nghĩ tới đâu.”

“Hừ.” Lăng Dương vương hất mặt sang bên.

Phùng Cổ Đạo nói, “Tăm tàng bảo đồ năm xưa của tiên đế không phải nhất tiễn song điêu, mà là nhất tiễn tứ điêu.”

“Tứ điêu?” Lăng Dương vương nhin không được lại mở miệng hỏi, “Còn có ai bị tính kế?”

Phùng Cổ Đạo cười khở nói, “Ma giáo.”

Lăng Dương vương hỏi, “Tàng bảo đồ có liên quan gì tới Ma giáo?”

Vẻ mặt của lão nguyên soái cũng đầy nghi hoặc.

Phùng Cổ Đạo nói, “Đó là vì nguyên soái chưa từng đến Bể Nghề sơn.”

Lão nguyên soái bình tĩnh nói, “Chẳng lẽ vị trí sở chỉ trên tàng bảo đồ là Bể Nghề sơn?”

“Là thanh thanh sở sở chỉ rõ Ma giáo.” Phùng Cổ Đạo thở dài.

Lão nguyên soái cùng Lăng Dương vương liếc nhìn nhau, trong lòng đều thấy may mắn. May mà lúc trước bọn họ đúng lúc đối chất, phát hiện trong đó có ẩn tình, mà tàng bảo đồ lại rơi vào tay lão Minh Tôn. Nếu không một khi truy cứu vị trí giấu bảo, năm đó có thể đã dẫn phát một trận hỗn chiến, biến thành tam bại câu thương.

Tiết Linh Bích nói, “Ta không biết tiên đế nghĩ thế nào. Nhưng đương kim hoàng thượng quả thật rất kiêng kỵ Ma giáo.” Nếu không phải kiêng kỵ Ma giáo, cũng sẽ không đồng ý để y đi tiêu diệt Ma giáo.

Phùng Cổ Đạo cười khở nói, “Ma giáo cho tới bây giờ chỉ đặt chân trên giang hồ, có tài đức gì mà được lọt vào mắt xanh của hoàng thượng?”

“Sợ rằng chính là bốn chữ quốc khố trống rỗng a?” Lăng Dương vương nói.

Ma giáo sừng sững giang hồ nhiều năm như vậy, tài bảo tích lũy cũng không phải con số nhỏ.

Tiết Linh Bích nói, “Hoàng thượng không biết võ công, đối với những người võ công cao cường đặc biệt kiêng kỵ.”

Lão nguyên soái nghe vậy, đột nhiên liếc nhìn Lăng Dương vương.

Lăng Dương vương ngẩn ra hỏi, “Chẳng lẽ là vì chuyện hồi xưa ta đã thương tiên đế?”

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo đều vênh tai.

Vương gia đánh hoàng đế loại kỳ văn này không phải thường ngày có thể nghe được.

Lăng Dương vương nhìn ra suy nghĩ trong lòng bọn họ, biện giải, “Lúc đó hoàng huynh chỉ là thái tử.”

Lão nguyên soái nói, “Chuyện này ta cũng từng nghe. Hình như là vì một con anh...”

“Vì cái gì không quan trọng!” Lăng Dương vương thô bạo ngắt lời.

Lão nguyên soái lộ ra nụ cười thấu hiểu.

“Nói chung từ đó về sau hoàng huynh đi tới chỗ nào, bên người đều phải có cao thủ.”

Phùng Cổ Đạo than thở, “Xem ra vì một con anh vũ, ảnh hưởng cái nhìn của hai đời hoàng đế đối với võ lâm.”

Lăng Dương vương cả kinh, “Sao ngươi biết là anh vũ?”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười đáp, “Đoán thôi.”

“...” Lăng Dương vương nói, “Mặc dù cộng thêm tiêu diệt Ma giáo, đó cũng chỉ là tam điều, đệ tứ điều là gì?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Đương nhiên là chờ trong hai vị có một người tiêu diệt Ma giáo, lấy được bảo tàng, tàn sát lẫn nhau, lại hoàng tước tại hậu đem bảo tàng làm của riêng.”

Lão nguyên soái thi thi nhiên nhiên nói, “Nói như thế, Ma giáo quả thật là phú khả địch quốc(giàu nứt đổ đổ vách)?”

Nụ cười của Phùng Cổ Đạo cứng lại, “Gần đủ sống mà thôi.”

“Khá cho nhất tiền tứ điều!” Lăng Dương vương vỗ bàn nói, “Trước đây ta đã biết hoàng huynh âm hiểm, không ngờ hẳn lại âm hiểm tới trình độ này.”

Phùng Cổ Đạo đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nói, “Đúng rồi. Không phải người đã từng nói, hoàng thượng có vài phần kính trọng đối với Huy Hoàng môn, là bởi vì Kỷ Huy Hoàng sao?”

“Không sai.” Tiết Linh Bích gật đầu.

Phùng Cổ Đạo hỏi, “Như vậy Kỷ Huy Hoàng bắt Viên Ngạo Sách, trục xuất Ma giáo, thành lập Huy Hoàng môn và Lam Diễm minh một chính một tà chèn ép khống chế vô lâm... Có liên quan tới hoàng đế hay không?”

Nguyên bản các điểm đen rải rác khắp nơi đột nhiên bị một sợi dây xâu chuỗi với nhau.

Trách không được lúc trước hoàng thượng bảo không được động vào Huy Hoàng môn, thì ra là vì Huy Hoàng môn vốn là thuộc hạ của triều đình.

Tiết Linh Bích cùng Huy Hoàng môn tương giao không sâu, suy nghĩ một chút bèn hỏi, “Nếu như vậy, tại sao Kỷ Vô Định lại tiêu diệt Lam Diễm minh, đoạn tuyệt với bạch đạo, liên hợp Ma giáo?”

“Lấy lý giải của ta đối với Kỷ Vô Định,” Phùng Cổ Đạo dừng một chút, “Hắn chưa bao giờ là người để mặc cho kẻ khác xâm xé bài bố.”

“Người là nói, hắn cố ý.”

“Thoát khỏi Lam Diễm Minh, đem Huy Hoàng môn bôi đen... Nhờ đó thoát khỏi lòng bàn tay của hoàng đế?”

Tiết Linh Bích nói, “Liên hợp Ma giáo không đủ để chống lại triều đình.”

“Quả thật không đủ để chống lại triều đình, nhưng đủ để triều đình kiêng kỵ.” Phùng Cổ Đạo nói, “Chỉ ít triều đình trước khi động thủ, trước tiên phải tự cân nhắc xem có cần làm như vậy hay không.”

“E rằng hiện tại cho dù cần làm, cũng không dám làm.” Nhạc Lăng từ ngoài cửa tiến vào.

“Nhạc tiên sinh hình như rất thích chờ khi người khác nói chuyện thì nhảy vào hòng.” Tiết Linh Bích đạm nhiên nói.

Nhạc Lăng đáp, “Để chờ cơ hội nhảy vào hòng này, ta đã đứng ở ngoài một lúc lâu rồi.”

“Vậy Nhạc tiên sinh có cao kiến gì không?” Phùng Cổ Đạo cười tủm tỉm hỏi.

“Không có gì. Chỉ là ta phát hiện một chuyện thú vị mà thôi.” Nhạc Lăng cười nói, “Hoàng thượng muốn đụng tới Huy Hoàng môn, phải kiêng kỵ Ma giáo. Mà hoàng thượng muốn đụng tới Ma giáo, lại phải kiêng kỵ Huy Hoàng môn và Tuyệt Y Hồn phủ...”

Con mắt Phùng Cổ Đạo híp lại.

Tiết Linh Bích vô cùng điềm tĩnh mà nhìn hẩn, nhưng khóe mắt lại lén lút quan sát thần sắc của lão nguyên soái.

Lão nguyên soái chậm rãi uống trà.

“Hiện tại Hầu gia nói muốn ở lại Nam Ninh phủ, xem ra, nếu hoàng thượng muốn đặng tới hầu phủ, cũng phải kiêng kỵ Lăng Dương vương phủ.” Nhạc Lăng nói, “Có câu giật một sợi tóc toàn thân chấn động. Hoàng thượng lần này nhất định sẽ phi thường phi thường đau đầu.”

Lăng Dương vương hừ lạnh, “Bản vương nói muốn làm châu chấu trên cùng sợi dây với bọn họ bao giờ?”

Nhạc Lăng nói, “Đây là chuyện tốt. Người mà hoàng thượng muốn trừ bỏ nhất chính là vương gia. Hôm nay hoàng thượng muốn đặng tới vương gia, cũng phải suy xét tới mấy con châu chấu khác trên sợi dây. Với quốc khố trống rỗng hiện tại của hoàng thượng mà nói, chuyện gây chiến đối với hẩn hiển nhiên quá mức lực bất tòng tâm.”

Lăng Dương vương khóe miệng giật giật, không thềm nói nữa, hiển nhiên có vài phần ý động.

Lão nguyên soái chậm rãi hỏi, “Linh Bích, con thật sự quyết định lưu lại sao?”

NHỊ

Tiết Linh Bích kỳ thực cũng không muốn ở lại Nam Ninh phủ. Nơi này dù sao cũng là địa bàn của Lăng Dương vương, ở đây chung quy giống như đang ăn nhờ ở đậu. Nhưng y lại không muốn quay lại kinh thành. Từ khi biết được gút mắc giữa lão nguyên soái và tiên đế, trong đầu y mơ hồ bài xích người đang ngồi ở kinh thành kia.

Cho nên vấn đề này nhất thời khó mà lựa chọn.

Phùng Cổ Đạo thấy Tiết Linh Bích nhú mày, tiện đà nói, “Ta có một suy đoán.”

“Suy đoán gì?” Tiết Linh Bích hỏi.

“Kỳ thực Ma giáo đã âm thầm đặt thành hiệp nghị với hoàng thượng.” Phùng Cổ Đạo chậm rãi nói.

Lỗi tai những người khác thoáng cái dựng thẳng lên.

“Hiệp nghị cụ thể ta không tiện tiết lộ.” Phùng Cổ Đạo nói xong, liếc sang Lăng Dương vương và Nhạc Lăng.

Lăng Dương vương nặng nề hừ lạnh một tiếng.

Phùng Cổ Đạo tiếp tục nói, “Nói chung, hoàng đế đang vì bổ khuyết quốc khố mà hết lòng lo lắng.” Hẳn tuy không nói lộ ra, nhưng những lời này đã ám chỉ tương đối rõ ràng.

“Thì tính sao?” Lăng Dương vương ngẩng đầu lên hỏi, “Chẳng lẽ hãn bổ khuyết quốc khố là vì muốn đánh ta?”

Nhạc Lăng nói, “Cái này khó nói.”

Lăng Dương vương trừng hãn.

“Tính cách của lịch đại hoàng đế đều có khác biệt, hoặc cần cù, hoặc thô bạo, hoặc ham chơi, hoặc ngu ngốc. Nhưng có một điểm tương đồng giữa bọn hãn, đó chính là kiêng kỵ tạo phản.” Nhạc Lăng chậm rãi nói, “Cho dù phải xiết chặt dây lưng quần*.”

*(ở đây ý nói thà chịu cảnh nghèo nhưng vẫn phải diệt trừ tai họa)

Lăng Dương vương cười lạnh, “Nếu hãn dám đến, bản vương đây dám chiến.”

“Người nghĩ hãn sẽ phái ai xuất binh?” Phùng Cổ Đạo nhìn về phía lão nguyên soái.

Lão nguyên soái mi đầu nhú chặt.

Ánh mắt của Lăng Dương vương và Nhạc Lăng đồng thời rơi lên người Tiết Linh Bích.

Khi tiên đế tại vị, vì giặc ngoài liên tiếp quấy nhiễu biên cảnh, trong triều xuất hiện những mưu thế danh tướng như Lăng Dương vương, lão nguyên soái. Tới khi đương kim hoàng thượng đăng cơ, quốc thái dân an, đồng dạng, trong triều cũng không xuất hiện những tuyệt thế danh tướng có thể một mình đảm đương một phía như Lăng Dương vương và lão nguyên soái nữa. Tuy trong triều còn có lão tướng thân kinh bách chiến như Nghiêm Tu, nhưng thứ nhất ông tuổi tác đã cao, thứ hai đại sự đánh Lăng Dương vương, hoàng đế tuyệt đối sẽ không đem tiền cược đặt ở một người. Cho nên vô luận nhìn từ góc độ nào, một khi hoàng đế hạ quyết tâm diệt trừ Lăng Dương vương, Tiết Linh Bích đều không có khả năng không đếm xỉa đến.

Lão nguyên soái chậm rãi nói, “Như vậy xem ra, Linh Bích quả thật không thể quay trở lại kinh thành.”

Phùng Cổ Đạo thử hỏi, “Ý của nguyên soái là?”

“Không bằng,” Lão nguyên soái dừng một chút, quay đầu nhìn Tiết Linh Bích, đạm nhiên nói, “Tại Nam Ninh phủ cưới vợ sinh con, lạc địa sinh căn* đi.”

*(lạc địa sinh căn: bám rễ vào đất, ý nói định cư tại nơi này)

...

Bốn chữ lạc địa sinh căn đã không ai để ý tới.

Trong óc mọi người không ngừng lặp đi lặp lại bốn chữ ‘cưới vợ sinh con’.

Phùng Cổ Đạo sắc mặt bất biến, mí mắt rũ xuống, lặng lẽ nhìn tay mình, giống như đó không phải một đôi tay, mà là thư họa tuyệt thế của danh gia.

Hai hàng lông mày của Tiết Linh Bích khẽ nhăn lại.

Y tin với sự khôn khéo của cha mình, tuyệt đối không thể nào không nhìn ra sóng ngầm lưu động giữa y và Phùng Cổ Đạo. Hơn nữa nếu Tông Vô Ngôn là tai mắt của hắn, vậy những lời đồn ở kinh thành cũng không chạy thoát lỗ tai của hắn.

Như vậy câu ‘cưới vợ sinh con’ này là đang cho thấy lập trường của hắn?

Tiết Linh Bích có chút không chắc.

Buổi nghị sự sáng sớm tại vương phủ cứ như vậy kết thúc trong bầu không khí quỷ dị.

.

Trở lại Mật Vân trang, lão nguyên soái nói mình tuổi già, không tiện đứng lâu, một mình trở về phòng.

Lưu lại Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích hai mặt nhìn nhau.

Phùng Cổ Đạo trước tiên đánh vỡ yên lặng, mỉm cười nói, “Chúc mừng Hầu gia có người kế thừa.”

Tiết Linh Bích nhìn hẩn đăm đăm, “Người nghĩ bây giờ thích hợp mâu thuẫn nội bộ sao?”

“Nội bộ?” Phùng Cổ Đạo nhướng nhướng mi, dường như đối với từ này tương đương không cho là đúng.

“Lấy lý giải của ta đối với cha mình, người không phải... kẻ bảo thủ như thế.”

“Cưới vợ sinh con, kéo dài hương khói, thiên kinh địa nghĩa, tại sao bảo thủ?” Phùng Cổ Đạo một hơi nói hết.

Sắc mặt Tiết Linh Bích dần dần lạnh xuống, “Có thật người nghĩ như vậy không?”

“Thật.” Phùng Cổ Đạo gật đầu, “Thiên hạ phụ mẫu tâm, lão nguyên soái nghĩ như vậy, không tính là bảo thủ.”

Tiết Linh Bích nói, “Nga? Vậy người rất muốn bản hầu cưới vợ sinh con sao?”

Biểu tình khi nói của y rất trấn định. Nhưng dáng vẻ mặt ngoài trấn định, nội tâm cuộn trào mãnh liệt này Phùng Cổ Đạo cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy. Cho nên hẩn kinh nghiệm mười phần vẫn hồi nói, “Cũng không.”

Sắc mặt Tiết Linh Bích khẽ hòa hoãn, “Vì sao?”

“Hồng bao quá đắt.” Phùng Cổ Đạo nói xong, khóe miệng cong lên, rốt cuộc nhin không được mà cười ra tiếng.

Tiết Linh Bích vươn tay, muốn nhéo mặt hẩn, nhưng sau cùng lại nhẹ nhàng quét lên mũi hẩn một cái.

“...” Phùng Cổ Đạo nghi hoặc vuốt mũi.

“Ta thấy người suốt ngày sờ mũi, cho nên nhịn không được.” Tiết Linh Bích nghiêm trang giải thích.

Phùng Cổ Đạo chun mũi, “Người thực sự không trở lại kinh thành?”

Vấn đề này Tiết Linh Bích đã có đáp án sơ bộ, “Tạm thời không về.”

“Tạm thời?”

“Phải nói, khi chưa tới mức bắt buộc phải về, thì không về.”

.

Những ngày gần đây, hoàng cung bao phủ trong một mảnh sầu vân thảm vụ.

Hoàng đế liên tiếp mấy ngày đều đen mặt.

Thái giám chuyển trình dịch báo (truyền tin báo từ trạm dịch) cũng kinh hồn táng đảm, mỗi lần hoàng đế xem dịch báo, mặt đều sẽ đen hơn trước đó vài phần.

“Truyền Sử thái sư.” Hoàng đế sau cùng cũng không nhịn được.

Từ sau khi Sử Diệu Quang đi đời, quan hệ giữa hoàng đế và Sử thái sư cũng không thân thiện như dĩ vãng. Tuy Sử quý phi vẫn được vinh sủng như thường, nhưng ai nấy đều thấy được, số lần Sử thái sư tiến ngự thư phòng rõ ràng đã ít hơn.

Cho nên đối với lần triệu kiến này của hoàng đế, trong lòng Sử thái sư cũng ngờ vực, thậm chí có chút thấp thỏm. Theo lý thuyết, gần nhất trong triều không có đại sự gì, hãn làm người lại rất điệu thấp, hoàng thượng lại không có chuyện gì cần tìm đến hãn.

Hãn vừa nghĩ vừa đi, tự nhiên tới rất nhanh.

Lúc hần yết kiến, hoàng đế đứng đưa lưng về cửa Đông, con mắt chăm chú mà nhìn vào mảnh đằng vân thổ vụ cửu thiên ẩn hiện trên bình phong phía sau long ý. Điêu khắc trên bình phong trông rất sống động, là cổng phẩm khi trước phiên bang tiến cống cho tiên đế. Tiên đế dị thường yêu thích, liền vẫn đặt nơi này.

“Tham kiến hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Sử thái sư chậm rãi quỳ xuống. Khi hần dập đầu đến đất, cái bụng hầu như dán vào mặt đất.

“Bình thân.” Hoàng đế bỗng nhiên xoay người, ánh mắt sáng quắc nhìn chòng chọc hần một hồi, từ từ nói, “Sử thái sư còn nhớ hai chuyện đặc ý nhất của tiên đế lúc sinh tiền không?”

Sử thái sư hơi kinh ngạc, cũng trả lời rất nhanh, “Bình định loạn giặc Bắc phiên, Tây phiên.”

“Thế nhưng chân chính bình định loạn giặc Tây Bắc lưỡng phiên, là lão nguyên soái và Lăng Dương vương.” Hoàng đế có ẩn ý nói.

Trong lòng Sử thái sư dần dần đoán ra.

Lão nguyên soái từ thế nhiều năm, hoàng đế đương nhiên sẽ không đột phát cảm khái muốn ca tụng những công tích vĩ đại của hần. Như vậy điều hôm nay hần chân chính muốn nói, chắc chắn là cái gai ở phía Nam —— Lăng Dương vương.

Nghĩ thông suốt điểm này, hần cũng nghĩ thông vì sao hoàng đế lại triệu kiến mình.

Bởi vì năm xưa ở trong triều ngoại trừ lão nguyên soái, thì chỉ mình mình có hiềm khích với Lăng Dương vương sâu sắc nhất.

“Hoàng thượng nói lời ấy sai rồi.” Hãn cung kính nói, “Lão nguyên soái và Lăng Dương vương vô luận lập được bao nhiêu công lao hiển hách, đều là thần, thần của tiên đế, thần của hoàng thượng. Thần tử có công, toàn bộ đều nhờ sự anh minh của tiên đế và hoàng thượng.”

Hoàng đế sâu xa thở dài, “Nếu người trong thiên hạ đều có thể trung quân ái quốc như thái sư, trăm đã có thể vô tư lự.”

Sử thái sư tự nhiên là khiêm tốn lại vài câu.

Hoàng đế rốt cuộc dẫn trọng tâm vào chính đề, “Thái sư cũng biết, trăm phái Tuyệt Y Hầu đi Quảng Tây.”

Sử thái sư đương nhiên biết, nhưng trên mặt còn phải giả vờ làm ra biểu tình giật mình. Dù sao chuyện này cũng là bí mật tiến hành, nếu hãn biểu hiện ra quá rõ ràng, cũng bằng nói cho hoàng đế, nhất cử nhất động của người đều nằm trong bàn tay ta. Hoàng đế rất kiêng kỵ đối với loại chuyện này, hãn lần lê bò trườn ở quan trường nhiều năm đương nhiên sẽ không phạm vào lịch lạc cấp thấp như vậy, “A, thảo nào đạo này thần không thấy Hầu gia vào triều.”

“Trăm phái hãn đi Quảng Tây, chủ yếu là vì việc thuế má.” Hoàng đế nói, “Trăm hạ chỉ tăng thuế, nhưng bị Lăng Dương vương phản đối, cho nên đặc biệt bảo hãn đi xem. Nếu đúng như lời Lăng Dương vương, Quảng Tây thu hoạch thường thường, trăm còn có thể châm chước mặt khác.”

Sử thái sư nghĩ thầm, chỉ e xem thu hoạch ở Quảng Tây là giả, xem quân đội ở Quảng Tây mới là thật. “Hoàng thượng suy nghĩ chu toàn.”

“Bất quá, lúc trước Quảng Tây tổng đốc Điền Tài thượng tấu nói Lăng Dương vương mang theo thổ ty đến phủ tổng đốc của hãn gây gỗ một trận, nói những thổ ty này gặp phải nạn châu chấu, muốn trăm hạ chỉ miễn thuế năm nay cho bọn hãn.”

“Nga? Có chuyện này sao?” Sử thái sư không chắc ý của hoàng đế, nhất thời không dám phát biểu ý kiến.

Hoàng đế nói, “Nhưng nghe Điền Tài nói, chỉ có người trong phủ Lăng Dương vương nhìn thấy.”

Sử thái sư phỏng đoán ý trong lời của hần, tiếp lời, “Kỳ lạ như thế. Theo lý nạn châu chấu đến nơi nào, hoa màu quả hạt nơi đó không chỉ không thể thu hoạch, hơn nữa còn che kín bầu trời, trạng huống kinh khủng có thể so với thiên cầu ăn mặt trời, sao lại không có ai khác nhìn thấy?”

“Thái sư thấy kỳ quặc sao?” Hoàng đế đào một cái bẫy.

“Thần kiến thức nông cạn, không dám vọng ngôn.” Sử thái sư không nhảy vào.

Hoàng đế cũng biết hần sẽ không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, “Trẫm vốn có ý đem chuyện này bàn giao cho Tuyết Y Hầu điều tra, bất quá đáng tiếc...”

“Đáng tiếc chuyện gì?”

“Đáng tiếc Tuyết Y Hầu bị thương.”

“Bị thương?” Sử thái sư rất giật mình. Dù sao võ công của Tiết Linh Bích cũng được cả triều công nhận là giỏi. Khoan nói người trẻ, coi như là thế hệ trước cũng không có bao nhiêu người là đối thủ của y.

Hoàng đế chấp tay sau lưng nói, “Thái sư thấy thế nào?”

“Này, thần thập phần ngoài ý muốn.” Sử thái sư nói, “Với võ công của Hầu gia, thiên hạ hiện nay sợ rằng không có mấy người có thể đả thương được hần.”

Huống chi bên cạnh còn có một Ma giáo Minh Tôn đi theo.

Hoàng đế nói, “Không sai, cho nên trăm cũng thập phần hiếu kỳ đối với việc này. Vì thế trăm muốn nhờ thái sư thay trăm đến Quảng Tây một chuyến.”

Hắn vừa dứt lời, Sử thái sư liền khụy hai chân, quỳ xuống.

“Thái sư?”

“Có thể cống hiến sức lực cho hoàng thượng, thần muôn chết không chối từ. Thế nhưng...” Sau lưng Sử thái sư kinh ra một mảng mồ hôi lạnh, “Thần sợ phải phụ thánh thác (ủy thác của thánh thượng).”

TAM

Hoàng đế im lặng không nói mà nhìn xoáy vào đỉnh đầu của hắn.

Với gút mắc ngày trước của Sử thái sư và Lăng Dương vương, hắn đương nhiên biết tính nguy hiểm khi phái kẻ này đi. Nhưng trái lo phải nghĩ, hắn đều không thể nghĩ ra một người càng tốt hơn để tuyển.

Sử thái sư thấy hoàng đế trầm mặc, biết sự tình còn có dư địa để cứu vãn, vội vàng nói, “Thần cho rằng việc này vẫn nên giao cho người của Tiết gia đi làm thì tương đối thỏa đáng.”

“Tiết gia?” Mi đầu của hoàng đế nhẹ nhàng nhíu lại.

Vài năm gần đây hắn sở dĩ sủng hạnh Sử quý phi cũng không phải vì có bao nhiêu yêu thích nàng ta, mà là vì Sử gia là một tay tiên đế đề bạt lên, căn cơ bất ổn, phải phụ thuộc vào hắn. Hoàng hậu xuất thân từ Tiết gia, trước khi chưa đăng cơ, đương nhiên là thiên hảo vạn hảo. Nhưng sau khi đăng cơ, liền hiện ra khí thế một nhà độc đại.

Hôm nay thật vất vả nương theo bàn tay của Sử thái sư ngăn chặn bọn họ, hoàng đế rất không muốn thỏa hiệp lần nữa. Vài năm nay, quan hệ giữa

hắn và hoàng hậu vẫn bị vây trong trạng thái ôn hòa, lần này nếu hắn thỏa hiệp, cũng bằng dùng hài để tự đánh mặt mình.

Những suy nghĩ này của hoàng đế Sử thái sư làm sao không biết?

Tiết gia là đối thủ lớn nhất trong triều của hắn, nếu không phải không thể làm khác, hắn tuyệt đối sẽ không đem hoàng đế đẩy qua. Nhưng Tiết gia đối địch thì đối địch, cũng không đến mức cầm thanh đao mình mục trường đảm mà chém tới. Lãng Dương vương thì bất đồng, hắn nhớ tới sát khí ác liệt vào cái ngày khi tiên tổ gia băng hà, Lãng Dương vương vội về chịu tang, hầu như đem toàn bộ mọi người ở linh đường trấn trụ.

Cũng là từ khi ấy, hắn nhận thấy được biến hóa vi diệu trong đầu tiên đế, nên năm được kỳ ngộ, một đường bò tới vị trí hiện giờ.

“Hoàng thượng, Hầu gia nói thế nào cũng là người của Tiết gia. Hôm nay Hầu gia bị thương, Tiết gia phái người đến điều tra đúng là nhân chi thường tình.” Sử thái sư quỳ rạp trên mặt đất, thấy long ngoa (giày rồng) của hoàng đế chậm rãi dời đi, gánh nặng trong lòng liền được giải khai, tiếp tục nói, “Hoàng thượng bảo thần đi, thần không dám không đi. Nhưng thần lấy thân phận gì để đi? Hơn nữa khi xưa thần từng quá tiết với Lãng Dương vương, sợ là dù thần đi, cũng là bị sập cửa vào mặt. Không chỉ không thể hoàn thành sứ mệnh của hoàng thượng, ngược lại khiến cho hắn cảnh giác.”

Hoàng đế ngồi trở lại long ý, khe khẽ thở dài, “Người nói như vậy, cũng có đạo lý.”

Sử thái sư biết mình đã tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng không tiếp tục đề nghị chuyện Tiết gia.

Hoàng đế phất tay bảo hắn lui ra, lại một mình ngồi trầm tư một lát, mới nói, “Người đâu, bãi giá Nhân Huệ cung.”

.

Tiết hoàng hậu đối với chuyện hoàng đế đến không hề phản kinh. Làm phu thê lâu như vậy, nàng quá hiểu những ý nghĩ trong đầu vị này rồi. Vào lúc này giá lâm, cũng không phải chuyện tốt.

Quả nhiên, hoàng đế nhắc tới chuyện này, trong lòng nàng thắt trăm nghìn cái gút.

Tiết gia hai đời, phát triển nhất đều là một chi của lão nguyên soái. Những tộc nhân khác dưới sự chèn ép của hoàng đế, tuy không đến mức tầm thường vô vị, nhưng cũng không phong cảnh bằng lúc trước, được ngồi ở các bộ phận chức vị quan trọng. Hiện tại hãn đưa Tiết Linh Bích đến nơi nguy hiểm như Quảng Tây, khiến y hãm sâu vào miệng cọp không nói, còn bảo Tiết gia tiếp tục đưa người đi vào, thật sự là được một tắc lại muốn tiến một thước.

“Hoàng thượng...” Nàng chậm rãi mở miệng.

?

“Hoàng hậu...” Hoàng đế ý vị thâm trường nhìn nàng.

Tiết hoàng hậu tránh khỏi ánh mắt của hãn, “Hầu gia từ nhỏ là do hoàng thượng nhìn lớn lên, nô tì cùng hãn không thân cận bằng hoàng thượng cùng hãn.”

...

Đúng vậy, không thân. Cho nên liên tiếp muốn hứa cho y một việc hôn sự có lợi cho mình.

Trong lòng hoàng đế không quá cao hứng, “Ân. Kỳ thực sau khi Tuyết Y Hầu trưởng thành, cũng đã xa lánh trăm rất nhiều. Dù sao cũng là quân thần.”

“Nô tì cho rằng nếu Hầu gia có thể truyền tin ra ngoài, nói vậy cũng không phải là đại thương gì đâu, không có gì đáng ngại.”

“Nga? Đã như vậy, tại sao hãn ở mãi Quảng Tây chậm chạp không chịu trở về?”

Hoàng đế vừa nói ra lời, hoàng hậu mới giật mình phát giác mình đã nhảy vào cái bẫy mà mình tự đào ra.

Thấy sắc mặt của nàng, hoàng đế không vội, cười tủm tỉm ngồi xuống, nhìn nàng.

Hoàng hậu trong nháy mắt nghĩ đến rất nhiều. Tỷ như Tiết Linh Bích có phải đã gặp bất trắc, bị Lăng Dương vương giam cầm hay không. Lại hoặc là Tiết Linh Bích bị Lăng Dương vương đầu độc, quyết định đầu nhập vào bên phe hãn. Lấy hiểu biết của nàng về hoàng thượng, chỉ sợ hãn chân chính lo lắng là việc sau.

“Hoàng thượng.” Phản ứng đầu tiên của nàng là trước hết phải gạt bỏ quan hệ giữa Tiết Linh Bích và Lăng Dương vương, “Hầu gia có thể là vì tránh né nô tì.”

“Tránh né người?” Hoàng đế sững sốt. Đáp án này thật ra ngoài sở liệu của hãn rất xa.

“Lúc trước khi Hầu gia rời kinh, nô tì từng nhắc tới việc hôn sự của hãn.”

Lại nhắc?

Hoàng đế đối với sự kiên nhẫn của nàng kính phục không thôi. Trách không được người ở trước mặt hãn hỉ nộ không hiện thanh sắc như Tiết Linh Bích, lúc nhận được mật chỉ thì nhin không được mà hỉ thượng mi sao*.

*(hỉ thượng mi sao: tâm tình vui sướng được thể hiện ngay trên mặt, qua khóe mắt đuôi mày)

“Hoàng hậu...” Hắc thở dài. Bất quá trong lòng vẫn thập phần không cho suy đoán của nàng là đúng. Nếu Tiết Linh Bích bị chuyện hôn sự của bản thân dọa ngã, hắc cũng sẽ không coi trọng y như vậy.

Hoàng hậu nói tiếp, “Nô tì đã tự mình hối lỗi. Là do nô tì quá cố hủ.”

Hoàng đế ù ù cạc cạc hỏi, “Cố hủ?”

“Người sống trên đời, có thể ở bên đối tượng mà ta sở ái, cũng là một việc tốt đẹp.” Hoàng hậu mỉm nhàn như tơ, nhẹ nhàng đá cho hắc một cái liếc nhìn xinh đẹp.

“Hoàng hậu?”

“Nếu như Hầu gia cùng với Minh Tôn thực sự thật lòng yêu nhau...” Hoàng hậu chậm rãi hạ thấp thanh âm, trong đầu đã nghĩ ra được một tuyệt diệu hảo kế.

Hoàng đế ngồi ở kia, đại khái cũng chẩn lảng khoảng nửa chung trà nhỏ, “Ý của hoàng hậu là?”

“Hầu gia là thần tử của hoàng thượng, tất cả của thần tử đương nhiên đều do hoàng thượng làm chủ.” Hoàng hậu nhẹ nhàng đem câu đá qua.

Hoàng đế đứng lên, vòng đến trước cửa sổ, nhìn cánh cửa sổ đóng chặt, nửa ngày không cử động.

Lời của hoàng hậu không thể nghi ngờ đã mở ra một khung cửa sổ cho hắc, ngoài cửa sổ là một mảnh thiên địa khác.

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo cùng một chỗ, với hắc mà nói là có lợi. Ma giáo xem như là người của hắc, hai người bọn họ lại đều là nam tử, từ

nay về sau chỉ sợ sẽ nhận được không ít phê bình, càng nhiều phê bình chỉ khiến cho y càng bị cô lập, càng dễ nắm trong tay.

“Chỉ là cứ như vậy, lão nguyên soái chẳng lẽ không phải tuyệt hậu?”

“Chuyện đó có đáng gì đâu?” Hoàng hậu thấy con cá mắc câu, liền thích thú mà câu cá, “Lão nguyên soái cùng cha ta, tam thúc ta đều là nhất mạch tương thừa. Đến lúc đó từ trong tôn tử của bọn họ nhận một đứa làm con thừa tự là được.”

Hoàng đế rốt cuộc minh bạch nguyên do mà hoàng hậu nhiệt tình.

Hoàng hậu thấy hãn không nói, lại bảo, “Hoàng thượng tứ hôn, bọn họ đương nhiên phải trở lại kinh thành tạ ân thôi.”

“Bất quá trăm còn chưa biết bọn họ có hay không thật sự như lời của hoàng hậu như vậy... yêu nhau.” Hoàng đế nghĩ hai chữ đó dùng cho hai nam nhân thì rất quái lạ, phi thường quái.

“Nô tì nếu dám nhắc, tự nhiên có năm chắc.” Tin tức từ Tông Vô Ngôn nơi đó đưa lên chắc chắn không giả.

Hoàng đế trầm ngâm.

“Nếu hoàng thượng sợ miệng lưỡi của cả triều văn võ, có thể hạ mật chỉ.” Hoàng hậu nói.

Khóe miệng hoàng đế nhẹ nhàng cong lên, “Liền theo lời hoàng hậu.”

.

Quảng Tây, Nam Ninh, Mật Vân trang.

Tiết Linh Bích nhìn cắt hình của lão nguyên soái in trên cửa sổ, đám mây mờ vực trong lòng dày đặc.

Nhiều năm không gặp, y đã rất khó đem phụng thân trong trí nhớ và người trước mắt này trọng điệp một chỗ. Nhất là thái độ nhiều ngày nay đối với Phùng Cổ Đạo, nếu hắn phản đối chuyện bọn họ, không nên cứ mặt không đổi sắc, vẫn đậm phong khinh như thế. Nhưng nếu hắn không phản đối, thì lại nơi chốn nhằm vào Phùng Cổ Đạo.

Thái độ như vậy giống như là đang... đợi gì đó.

Đợi cái gì?

Y suy nghĩ trăm lần vẫn không hiểu nổi.

...

Phùng Cổ Đạo tựa bên cửa sổ, im lặng nhìn thân ảnh cao lớn trong viện chậm rãi xoay người trở về phòng, đóng cửa.

Hồi lâu, tĩnh lặng im ắng.

Hắn rón rén ra mở cửa, đi tới vị trí lúc nãy Tiết Linh Bích đã đứng, nhìn nơi mà lúc nãy y đã nhìn. Sau đó, mỉm cười, nhắc chân gõ cửa.

Cửa cót két một tiếng mở ra.

Lão nguyên soái mặt không biểu tình nhìn hắn, “Đêm đã khuya.”

“Ta có việc muốn thỉnh giáo nguyên soái.” Phùng Cổ Đạo tận lực làm cho mình cười đến khả ái lại thân thiện.

Lão nguyên soái lặng lẽ xoay người.

Phùng Cổ Đạo vào phòng đóng cửa.

Lão nguyên soái rót chung trà, đặt trước mặt hắn, còn mình cầm lấy một chung khác, nhẹ nhàng xuyết một ngụm, “Chuyện gì?”

“Ta là hướng nguyên soái thỉnh tội.” Phùng Cổ Đạo nghiêm mặt nói.

Lão nguyên soái buông chung trà, “Các người trước đây cũng không biết gì, có tội gì đâu?”

“Tội thứ nhất, là thay sư phụ ta hướng nguyên soái thỉnh.” Phùng Cổ Đạo nâng chung trà lên, quỳ một gối xuống, trình trọng nâng đến trước mặt lão nguyên soái, “Năm đó là sư phụ ta không rõ thị phi, cho nên khiến nguyên soái phải mai danh ẩn tích nhiều năm như vậy, ta thay mặt hẳn hướng nguyên soái kính trà bồi tội.”

Lão nguyên soái rũ mí mắt, không nói một lời.

“Nhị thỉnh ta cải trang giả dạng tiến vào hầu phủ, tâm hoài bất quỹ*.” Phùng Cổ Đạo khuôn mặt nghiêm trang, không hề nhắc tới việc Tiết Linh Bích thanh tiểu Bể Nghề sơn.

*(tâm hoài bất quỹ: trong lòng không có ý tốt, có mưu đồ khác)

Lão nguyên soái khẽ ngược mắt.

“Tam thỉnh ta cùng Hầu gia lưỡng tình tương duyệt. Nhưng ta thân là nam tử, không thể vì Hầu gia tăng thêm nhất nhi bán nữ, kéo dài hương khói.” Hãn thành khẩn nói.

Lão nguyên soái rút cuộc động dung.

Hãn biết làm một nam tử, huống chi Phùng Cổ Đạo lại là Ma giáo Minh Tôn đứng đầu giang hồ hắc đạo, muốn nửa quỳ nói câu vừa rồi là cỡ nào không dễ dàng.

“Người đứng lên trước đi.” Hãn vươn tay, chậm rãi nâng Phùng Cổ Đạo lên, “Chuyện ngươi và Linh Bích, ta nhiều nhiều ít ít đều đã nghe Vô Ngôn nói.”

Phùng Cổ Đạo trong lòng chắc chắn. Nếu hắn nghe nói lâu như vậy mà không có hành động gì, nói rõ cũng không phải kiên quyết phản đối.

“Nhưng ta vẫn mất hứng.” Lão nguyên soái chậm rãi nói.

Phùng Cổ Đạo cũng không kinh ngạc. Loại chuyện này phụ mẫu trong thiên hạ có mấy người có thể vui vẻ chứ.

Lão nguyên soái nhìn nước trà trong chung, thản nhiên nói, “Linh Bích từ nhỏ mất mẹ, ta lại thường niên đóng ở biên cương, cho nên trong đáy lòng ta, luôn hy vọng nó có thể tìm một người tốt thật lòng với nó.”

Phùng Cổ Đạo mấp máy môi.

“Trong cảm nhận của ta, người không phải là người tốt để tuyển.”

Phùng Cổ Đạo mím chặt môi.

“Người gánh vác trọng trách Ma giáo, co được giãn được, điểm ấy ta rất thường thức. Nhưng đối lập, chính bởi vì người gánh vác trọng trách Ma giáo, cho nên không thể toàn tâm toàn ý lo cho gia đình. Hơn nữa giang hồ ân oán nặng nề, Ma giáo làm đứng đầu hắc đạo, càng thêm chìm trong trung tâm ân oán. Người muốn ta làm sao yên tâm người cùng Linh Bích có thể bạch đầu giai lão?”

Lão nguyên soái nói không nhanh không chậm, nhưng từng chữ đều đập vào trong lòng Phùng Cổ Đạo. Hắn nghĩ không ra, lão nguyên soái cư nhiên đã suy xét mọi việc về lâu về dài như vậy.

Phùng Cổ Đạo: Khó dò nhất là lòng dạ đế vương.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Tứ Hôn Hữu Lý [2]

TỨ

Trong phòng im lặng thật lâu.

Trên cửa sổ giấy, hai bóng đen một đứng một ngồi, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, yên lặng không nói.

“Nguyên soái.”

Phùng Cổ Đạo đánh vỡ trầm lặng.

Lão nguyên soái nhìn hẳn.

“Ta không thể bỏ rơi Ma giáo.” Phùng Cổ Đạo nói.

Lão nguyên soái thần sắc không kinh ngạc, tựa như sớm đã dự liệu.

“Ta từ nhỏ lớn lên tại Ma giáo, sư phụ có ơn dưỡng dục, có đức dạy dỗ đối với ta. Nếu không có người, có lẽ ta từ lâu đã chết đói đầu đường, hoặc có lẽ phải hành khất mà sống ở một nơi nào đó.” Thanh âm hẳn như tiếng nước chảy róc rách nơi khe suối, “Huống chi, Ma giáo giáo chúng ngày nay đều là những người sẵn sàng góp sức cùng ta khi Lô trưởng lão tập hợp tạo phản. Về hiếu về nghĩa, ta cũng không thể bỏ mặc bọn họ không đếm xỉa.”

Lão nguyên soái từ tốn nói, “Người hy vọng Linh Bích vứt bỏ hầu tước cùng người quay về Ma giáo?”

Đôi môi Phùng Cổ Đạo khẽ mím lại.

Suy nghĩ này, hẳn không phải chưa từng có.

“Không.” Phùng Cổ Đạo vẫn phủ quyết. Có câu điều mình không muốn thì đừng làm cho người khác*. Tuyết Y Hầu phủ là tâm huyết sở tại nửa đời của Tiết Linh Bích, sao hẳn có thể nhẫn tâm vì mong ước cá nhân của mình, mà ép buộc làm khó.

*(nguyên văn: kỳ sở bất dục, vật thi vu nhân)

Lão nguyên soái lại hỏi, “Kinh thành và Ma giáo cách nhau khá xa, lẽ nào các người chuẩn bị bốn ba hai nơi?”

Những vấn đề này Phùng Cổ Đạo không phải chưa nghĩ tới. Bắt đầu từ thời khắc biết lão nguyên soái không chết, những suy nghĩ chuyển động trong đầu hẳn thật sự không ít. Thế nhưng nghĩ tới nghĩ lui, lại thủy chung không nghĩ ra một biện pháp thỏa đáng nào.

Với thân phận của Tiết Linh Bích, dù cho lão nguyên soái không phản đối, trên đầu y vẫn còn đè nặng hai tôn phật —— Đế hựu. Nghe khẩu khí của lão nguyên soái, Tiết Linh Bích có lẽ phải trở lại kinh thành.

Lão nguyên soái thả nhẹ ngữ khí nói, “Lưỡng tình tương duyệt mặc dù tốt, nhưng vẫn phải ngẫm lại con đường sau này phải đi như thế nào.”

Phùng Cổ Đạo ngốc lảng. Nghe cách nói của lão nguyên soái, dĩ nhiên là không phản đối. “Nguyên soái...”

Lão nguyên soái mỉm cười đứng lên nói, “Mặc dù khi xưa sư phụ người từng đả thương ta, có điều hẳn rốt cuộc là xuất phát từ lòng cứu người. Ta sẽ không trách hẳn. Huống chi nếu không phải nhờ hẳn, ta làm sao có thể từ lòng bàn tay của tiên đế thoát ly ra.”

Phùng Cổ Đạo cung kính lắng nghe.

Mặc kệ nguyên nhân khi xưa lão Minh Tôn ra tay là gì, làm người bị hại có thể đặt mình vào hoàn cảnh người khác, lý trí mà đối đãi với mọi chuyện, điều này không chỉ cần suy nghĩ thanh tỉnh, càng cần lòng dạ rộng rãi.

Phùng Cổ Đạo tự hỏi nếu bản thân đổi vị trí với lão nguyên soái, mình tuyệt đối không thể hào hiệp đăm bọc được như vậy.

“Tái ông mất ngựa, họa phúc khôn lường*. Nhân sinh hậu thế, luôn luôn phải xem điều tốt, nhìn nơi cao.” Lão nguyên soái nói, “Tựa như ta và Linh Bích, vốn tưởng đời này vô vọng được tái kiến, ai ngờ lại có hy vọng. Lại như người và Linh Bích, dù cho khó khăn trọng trọng, làm sao biết sẽ không tìm được con đường thông suốt?”

*(một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng: 'làm sao biết đó không phải là cái phúc?'. Ít lâu sau, con ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc mừng, ông bảo biết đâu đó lại là họa. Quả vậy, con trai ông vì cười tuấn mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu, có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót. Ví với chuyện không hay trong một hoàn cảnh nào đó có thể biến thành chuyện tốt)

Phùng Cổ Đạo kính phục khí độ nhân phẩm của hãn, lại nghe hãn nói những câu có lý, từng chữ đều như châu ngọc, trong lòng không khỏi sinh ra thân cận chi tâm, sùng kính chi tình.

“Linh Bích là con ta, ta hiểu tâm tính của nó, tâm cao khí ngạo, cũng không tới mức kiêu căng ngang ngược. Có đôi khi sẽ để tâm vào chuyện vụn vặt, nhưng cũng không phải loại người bảo thủ cứng đầu, không chịu

nghe người ta khuyên bảo. Đã nhiều ngày ta quan sát, nó đối với người sợ là đã tiến vào một ngõ cụt, không chui ra được nữa.”

Vành tai Phùng Cổ Đạo đỏ ửng.

Lúc vừa tiến vào cuộc đàm thoại này, là ôm tâm tính đánh cược nhờ vào may rủi mà nói, cho nên không cảm thấy khó mở miệng. Lúc này tình huống thay đổi, tâm tình tự nhiên bất đồng, tại từ miệng trường bối nghe được tâm ý của Tiết Linh Bích, nhất thời có chút ngượng ngùng.

“Bất quá tâm ý của người ta cũng không quá khẳng định. Mặc dù từ chỗ Vô Ngôn nghe được không ít lời đồn, nhưng Minh Tôn đeo nhiều mặt nạ, khiến người ta hoa cả mắt. Tuy ta sống trên đời hơn năm mươi năm, cũng có chút hoang mang.”

Mặt Phùng Cổ Đạo càng đỏ hơn.

Lúc này đã cho ăn đường, bây giờ tới phiên ăn roi rồi.

Số nợ giữa Ma giáo và Tuyết Y Hầu thật sự là rối tinh rối mù. Nhưng tỉ mỉ thanh toán, lão Minh Tôn giết lão nguyên soái, là Ma giáo nợ một khoản. Tiết Linh Bích thanh tiểu Bể Nghề sơn, hai khoản hòa nhau. Phùng Cổ Đạo thay hình đổi dạng lẫn vào hầu phủ, lại nợ một khoản... Sau đó Tiết Linh Bích tại pháp hải tự giúp hãn che chắn Ngộ Dạ Tam Thi châm, tại Thiên Sơn giúp hãn chữa thương, công hãn hạ sơn, lại tại Khai Phong giúp hãn giải vây... tỉ mỉ tính lại, thủy chung là hãn nợ người ta nhiều hơn.

“Có điều, ta đã nhiều ngày quan sát, nhìn ra được người đối với Linh Bích cũng không phải vô tâm.” Lão nguyên soái nói một câu, kéo hãn lại từ bên vách núi, “Kẻ làm phụ mẫu, chỉ cầu tâm an mà thôi.”

Phùng Cổ Đạo trịnh trọng nói, “Đời này kiếp này, hãn không phụ ta, ta không phụ hãn.”

Lão nguyên soái yên lặng nhìn hẩn, bỗng nhiên nét mặt giãn ra, nói, “Ta tin người.”

Tâm trạng vẫn luôn căng thẳng của Phùng Cổ Đạo đến lúc này mới xem như trầm tĩnh lại.

“Nghe nói, người lớn hơn Linh Bích vài tuổi.”

Phùng Cổ Đạo đáp phải.

Lão nguyên soái gật đầu nói, “Vậy là tốt rồi. Sau này có chuyện gì, cũng có thể đề điểm cho Linh Bích.”

Phùng Cổ Đạo trong lòng ấm áp, so với lúc vừa vào cửa hoàn toàn không phải cùng một loại cảm thụ.

“Ta thấy người tuy thỉnh thoảng cử chỉ ngả ngớn, nhưng bản chất lại thành thực ổn trọng, làm người xử thế đều nghĩ sâu tính kỹ, gặp chuyện không xung động, không nôn nóng, rất hiếm có. Cho nên, dù thời gian tới gian nan đến đâu, có người ở bên cạnh Linh Bích, ta cũng có thể miễn cưỡng yên tâm.” Lão nguyên soái sâu xa nói.

Phùng Cổ Đạo biết, hai chữ “miễn cưỡng” này kỳ thực không phải yên tâm, mà là cho phép.

Bỏ đi khúc mắc, hai người vui vẻ uống trà nói chuyện, ngược lại cũng hợp ý. Tới khi đêm khuya, Phùng Cổ Đạo mới quyến luyến đi ra.

Ngoài cửa.

Ánh trăng từ vầng trăng tròn tràn lan ra ngoài, trải lên mặt đất, trắng trong như ngọc, thanh lãnh như sương.

Tiết Linh Bích đứng dưới ánh trăng, thần tình nhu hòa giống như bị ánh trăng hòa tan.

Phùng Cổ Đạo bước xuống bậc thềm, đi tới trước mặt y.

Tiết Linh Bích tự tiểu phi tiểu nói, “Lưỡng tình tương duyệt?”

Phùng Cổ Đạo rất nhanh chớp chớp mắt, giả ngu hỏi, “A?”

“Hình như ta vừa nghe có người nói lưỡng tình tương duyệt... dưới tình huống một người khác chưa kịp hiểu rõ tình hình.” Gương mặt y nỗ lực tỏ ra nghiêm túc, nhưng ngữ điệu khi nói lại nhin không được mà dương lên, lại dương lên.

Phùng Cổ Đạo quyết định giả ngu tới cùng, “Thật không?”

“Còn có kéo dài hương khói...” Tiết Linh Bích rớt cuộc phá công, cười tủm tỉm, “Có ai nói muốn cưới vợ sao?”

“Là gả đi.” Phùng Cổ Đạo nhướng mi.

Tiết Linh Bích giơ tay, nhẹ nhàng quét lên mũi hăn, “Ngày hôm nay tâm tình ta rất tốt, trước tiên không nói vấn đề này.”

“Ta cũng thấy sắc trời đã tối, không thích hợp thảo luận bất cứ vấn đề gì, chỉ bằng trước tiên chúng ta đi ngủ đi.” Hăn nói, chuẩn bị quay về phòng, nhưng chân vừa bước ra, tay đã bị Tiết Linh Bích kéo lại, ôm chầm lấy từ phía sau.

“Hầu gia?” Phùng Cổ Đạo có chút lo lắng về động tĩnh chỗ lão nguyên soái.

Vừa mới cởi ra khúc mắc, hăn cũng không muốn lưu lại ấn tượng cử chỉ phóng túng tùy tiện trong cảm nhận của lão nguyên soái.

“Gọi Linh Bích.” Cánh tay Tiết Linh Bích xiết lại. Bắt đầu từ khi xác định tâm ý của mình, đến sau khi xác định tâm ý của hăn, y liền hy vọng có

thể ôm hân. Sau đó thực sự đã ôm lấy, y lại thấy chưa đủ mà hy vọng lại có được một thời hạn vĩnh viễn.

“Linh Bích.” Phùng Cổ Đạo bất đắc dĩ thở dài.

Khóe miệng Tiết Linh Bích nhướn lên, “Ân. Lại gọi một tiếng.”

Phùng Cổ Đạo nghiêng nửa mặt, hai hàng lông mi run run nói, “Ấu trĩ cũng phải có giới hạn.”

Tiết Linh Bích cười nói, “Không biết hồi trước là ai ấu trĩ hơn, chạy theo mã xa nhảy lên nhảy xuống.”

...

Những ‘chuyện xưa bi thảm’ này Phùng Cổ Đạo đương nhiên không thể quên, “Khi đó thực sự nhờ có một tiếng ra lệnh của Hầu gia a.”

“Phùng Cổ Đạo.” Tiết Linh Bích nghiêm mặt.

“Ân?”

“Cổ Đạo.”

“... Ân.”

“Người đời này kiếp này, ta không phụ người, người không phụ ta.” Tiết Linh Bích chậm rãi thu lại nụ cười, ngữ khí ngược lại trở nên trầm thấp.

Phùng Cổ Đạo nói, “Ân.”

“Cho nên, nếu như ta phụ người, người nhất định sẽ phụ ta?” Tiết Linh Bích buông tay ra nói.

Phùng Cổ Đạo xoay người, trên mặt treo lên một nụ cười mà y quen thuộc, mang theo một chút hèn mọn, mang theo một chút đùa cợt, “Hầu gia

anh minh thần võ, trí kế vô song, một câu nói đơn giản như vậy tại sao lại không hiểu chứ?”

Tiết Linh Bích cười đến bờ vai run run, một lát mới nói, “Bây giờ ta mới phát hiện, ta rất hoài niệm Phùng Cổ Đạo kia.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Có phải Hầu gia ám chỉ ta nên công thành lui thân*?”

*(ý nói sau khi đại công cáo thành thì tự động ẩn lui)

“Gọi Linh Bích.” Y kiên trì.

Phùng Cổ Đạo nhún vai.

Tiết Linh Bích ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn trên bầu trời, đột nhiên nói, “Đời này kiếp này, người không phụ ta, ta không phụ người.”

...

Phùng Cổ Đạo sờ sờ mũi, “Nói như vậy, chúng ta chẳng phải không có cơ hội phụ nhau hay sao?”

“Cho nên, người mặc giá y (áo cô dâu) chờ xuất giá đi.”

“Là cưới vợ.”

“Xuất giá.”

“Cưới vợ!”

(p/s: vốn định dùng từ lấy chồng chứ không dùng từ xuất giá, nhưng ta thấy trong phim cũng dùng từ xuất giá khá nhiều, nên vẫn để nguyên, còn từ cưới vợ, hán việt là nghênh thú, để vào thấy hơi lạ nên ta đổi luôn nhé, ai có ý kiến về 2 từ này cứ góp ý với ta)

...

“Đêm đã khuya.”

“Ân. Ngày mai tiếp tục.”

Sau khi xác định ngọn núi lớn lão nguyên soái không phải dùng để chặn đường, mà là dùng để dựa vào, cảm tình giữa Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo tiến triển cực nhanh —— Khi không chạm tới vấn đề xuất giá và cưới vợ.

.

Vệ Dạng ba lần bốn lượt tìm đến bọn họ rủ đi ra ngoài ngâm thi, đều bị uyển cự. Tới lần thứ chín, Phùng Cổ Đạo rốt cuộc không lay chuyển được sự kiên trì của hắn, cùng Tiết Linh Bích một đường đi tham gia cái mà hắn gọi là hạ cúc du hội*.

*(ngày hội hoa cúc mùa hè)

Những hội ngắm hoa không ốm mà rên này Tiết Linh Bích ở kinh thành đã gặp nhiều, thực sự không quá hứng thú, nhưng lại lo lắng Phùng Cổ Đạo một mình đi trước, cho nên tuy cũng đi theo, nhưng toàn bộ hành trình đều xụ mặt.

May là Vệ Dạng từ lúc ban đầu gặp Tiết Linh Bích, gương mặt của y cũng rất ít tuyết tan, nên cũng không cảm thấy dị thường, hãy còn cùng Phùng Cổ Đạo chuyện trò vui vẻ.

Hạ cúc du hội cử hành tại một tòa trạch viện.

Mục đích ban đầu của du hội là do chủ nhân trạch viện yêu cúc, nên mỗi lần đến mùa hoa cúc nở, sẽ phát tán thiệp mời, để những người làm thơ viết chữ cùng đến thưởng khán. Sau đó không ít văn nhân khi thưởng cúc nổi

lên thi hứng, lưu lại kiệt tác, chủ nhân liền đem toàn bộ dán và treo lên, hàng năm du hội đều có thể thấy. Kể từ đó, tự nhiên kích thích lòng hiếu thắng của những văn nhân khác, đem một hội ngắm hoa vốn thật bình thường chậm rãi biến thành văn nhân bỉ đấu hội.

Vệ Dạng giải thích xong, trên mặt hiện lên nét khó xử, “Kỳ thực, ta cũng treo hai bức họa lên. Một hồi các người đi vào, xem giúp ta. Đến tột cùng là bởi vì ta vẽ đẹp, hay bởi vì ta là... Haaiz.”

Phùng Cổ Đạo thoáng cảm thấy áy náy, xem ra những lời nói thật lúc đầu của bọn họ đã đả kích hấn khá lớn, thậm chí còn mất đi niềm tin, trông gà hóa cuốc.

NGŨ

Đi vào phủ đệ, lập tức có phó nhân dẫn bọn họ tới phòng khách.

Qua một lúc, chủ nhân liền đi ra hàn huyên.

Vệ Dạng thay bọn họ nhất nhất giới thiệu.

Chủ nhân nơi này họ Mẫn, nghe nói bọn họ là Tuyết Y Hầu và Minh Tôn, hai mắt nhất thời sáng ngời, vừa hành lễ vừa luôn miệng nói không tiếp đón từ xa thật có lỗi, rồi tự mình dẫn bọn họ tới hoa viên.

Lúc này hoa viên chứa đầy du khách, trung gian đặt hai dãy bàn, bên trên bày giấy và bút mực, có lẽ là dành để những tài tử trổ tài. Bất quá hiện tại không có ai, tất cả mọi người đang thưởng thức hoa cúc.

Vài gốc hoa cúc danh quý bị chen chúc chặt như nê m cối, ngay cả cái lá cũng nhìn không thấy.

Chủ nhân ngoài miệng khiêm tốn, nhưng giữa thần tình thì tràn đầy đắc ý, “Kỳ thực ta vốn chỉ là nhân dịp cúc vào mùa, mời vài tri giao hảo hữu

cùng đến thưởng hoa, không ngờ một truyền mười mười truyền trăm, rồi trở thành thịnh hội địa phương. Thực sự khiến người chuẩn bị không kịp.”

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Hoa đẹp, tự nhiên người người đều yêu mến.”

“Nếu là đẹp trong lòng bản hầu, thì tuyệt đối không cho kẻ khác mơ ước.” Tiết Linh Bích thình lình thốt ra một câu, con mắt còn nhìn Vệ Dạng chăm chăm.

Vệ Dạng tưởng y hỏi ý kiến mình, lập tức nói, “Một người thưởng thức một mình tất nhiên vui sướng, nhưng có mọi người ca ngợi, chẳng lẽ không phải vui sướng gấp bội?”

Phùng Cổ Đạo nhin không được phải khẽ bật cười.

Tiết Linh Bích nhướng mi nhìn hắn, “Rất buồn cười sao?”

Phùng Cổ Đạo không giảm tiểu ý, nói, “Thân tâm vui sướng, tự nhiên sẽ cười.”

Chủ nhân tiếp lời, “Không sai. Đối với loài hoa mỹ lệ thế này, chuyện phiền não thế nào cũng đều có thể ném ra sau đầu.”

...

Lễ nào ăn không no bụng, áo quần rách nát cũng có thể không cần phiền não, chỉ cần đến xem mấy bông hoa này là được? Nếu là như thế, những người dân bị nạn thiên tai đều không cần chần tể, chỉ cần tổng vài bông hoa cúc đến cho bọn họ cũng được.

Tiết Linh Bích cười lạnh.

Phùng Cổ Đạo không cần nhìn sắc mặt y, chỉ nhìn tư thế mà y đứng thì trong lòng đã hiểu. Vội vã đối chủ đề, “Vệ Dạng công tử không phải mời chúng ta đến xem tranh sao?”

Vệ Dạng đang định tìm cơ hội nhắc chuyện này, nghe vậy vội nói, “Đúng thế, còn thỉnh Mẫn huynh dẫn đường.”

Chủ nhân tất nhiên là cam tâm tình nguyện.

.

Bức họa treo trong căn phòng nhỏ bên hoa viên.

Trong phòng không có bàn, ba mặt không cửa sổ, tất cả đều là tường, hai mặt treo đầy thư họa, chỉ còn một mặt cuối cùng để trống, tản mát ra mê hoặc vô hình.

Vệ Dạng đi thẳng tới trước hai bức Cúc hoa đồ, giới thiệu, “Bức bên trái là ta năm ngoái sở tác, bức bên phải này là ta năm kia sở tác.” Hắn dừng một chút, cẩn cẩn dực dực mà hỏi thăm, “Thế nào?”

Phùng Cổ Đạo nhìn tranh trước mắt, lại quay đầu ngắm hai bức Cúc hoa đồ khác cùng đặt song song, mỉm cười nói, “Trông rất sống động, hợp nhau càng làm đẹp cho nhau.”

Vệ Dạng lại nhìn về phía Tiết Linh Bích.

Phùng Cổ Đạo nói vẫn tương đối hàm súc, chỉ có ý là nhất tâm kiến huyết nhất.

Tiết Linh Bích thản nhiên nói, “Không tính bồi nhọ họa được vẽ.”

Vệ Dạng lúc này mới yên lòng.

Chủ nhân ở một bên nghe được như lọt vào sương mù, “Vệ Dạng công tử ca họa song tuyệt, thế nhân đều biết. Tranh hẳn vẽ đương nhiên là thượng phẩm.”

Phùng Cổ Đạo hỏi, “Người nghe hẳn hát chưa?”

“Đương nhiên đã nghe. Vệ Dạng công tử thanh âm hùng hậu, tiếng ca khí thế hào hùng, khiến người nghe đều nhiệt huyết sôi trào.” Chủ nhân tán thưởng tận đáy lòng, tình cảm bộc lộ ngay trong lời nói.

...

‘Tiêm tiêm thủ, khinh y thấu’ mà khiến người ta nhiệt huyết sôi trào?

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích liếc nhìn nhau, đều nhìn ra sự khinh thường từ đối phương.

Bất quá khi biểu hiện ra, bọn họ một ấm một lạnh, đều là nửa điểm không lộ rõ.

Chủ nhân liền dẫn bọn họ đi xem những thư họa của người khác.

Phùng Cổ Đạo không khỏi tán thán. Thường nói Giang Nam nhiều tài tử, Quảng Tây không hề thua kém.

Thường đến bức cuối cùng, liền có phó nhân vào nhà bẩm báo, “Mạnh Mãnh Mạnh công tử đã đề thơ xong, thỉnh chủ nhân đến thưởng thức.”

Chủ nhân nọ nghe xong không những không vui mà còn phiền muộn.

Phùng Cổ Đạo không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Vệ Dạng.

Vệ Dạng cười khổ nói, “Thơ của vị công tử này, thực sự là...”

Ngay cả giám định vô năng như Vệ Dạng cũng nghĩ thơ này không thể qua ải...

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích đột nhiên cảm thấy rất hứng thú.

.

Tên của Mạnh Mãnh Mãnh tuy vừa dũng mãnh vừa đáng yêu, nhưng đó lại là một thanh niên vóc dáng gầy gò, sắc mặt vàng như nến. Xung quanh hắn vây một đám người, mỗi người đều là mặt mang mỉm cười, nhưng thế nào cũng không che giấu được chê cười nơi khóe mắt đuôi mày.

Mạnh Mãnh Mãnh không hề tự giác phát hiện, nước miếng tung tay mà phân tích giai tác* của mình.

*(giai tác: tác phẩm tuyệt vời)

Chủ nhân nặn ra một nụ cười, thông dong tiến lên nói, “Mạnh công tử lại có giai tác gì sao?”

Mạnh Mãnh Mãnh nói, “Ha ha, mau mau mau, lần này Mãnh huynh nhất định sẽ thúc chi cao các*.”

*(thúc chi cao các: ý nói đem cuộn lại cột lại đặt trên cái giá sách cao cao, bỏ xó. Nhưng ta nghĩ ý của bạn Mãnh Mãnh là treo lên nơi cao để người ta thưởng thức, bởi vì bạn này mù văn chương nên dùng từ hơi bị lệch lạc ^^”)

...

Thúc chi cao các?

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích đã có lý giải cơ bản đối với những thứ cất giấu trong bụng hắn.

Chủ nhân nhìn tờ giấy, cao giọng thì thầm: “Nam quất bắc chỉ như hà phân? Mãnh gia tường đầu tồn nhất tồn. Phóng tại tường nội thị hoàng kim, phóng tại tường ngoại thị thảo căn.” Thanh âm của hắn theo câu thơ trên giấy chậm rãi yếu dần.

(nam quất bắc chỉ: cây quýt trồng ở Hoài Nam thì ra quả quýt, cây quýt trồng ở Hoài Bắc thì ra “trái chỉ xác” hay còn gọi cầu quất, thanh bì hoặc cây nhỏ, ý nói đồng dạng sự vật sẽ vì hoàn cảnh khác nhau mà cải biến.

Tạm dịch: Làm sao phân biệt quýt nam quýt bắc? Ngồi chồm hồm đầu tường nhà họ Mẫn một hồi. Đặt ở trong trong tường là hoàng kim, đặt ở ngoài tường là cỏ rác.)

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích đều có vài phần ngoài ý muốn.

Bài thơ này nghe ra tuy vần luật mất trật tự, lại không có từ ngữ gì kinh diễm, nhưng hàm nghĩa mà nó biểu đạt bên trong lại thập phần châm chọc.

Quả nhiên, mặt chủ nhân nổi lên một mảng đỏ ráp, một lát không nói gì.

Mạnh Mãnh Mãnh liên tiếp thối phòng bản thân, “Thế nào? Có khó lường hay không?”

Trong đám tài tử đột nhiên có một người chen ra, “Được rồi. Bài thơ này rõ ràng là Xa huynh chiếu theo giọng điệu của người sở tác, một người còn dám dương dương tự đắc như vậy.”

Mạnh Mãnh Mãnh trừng to mắt cãi lại, “Đây là ta tốn một lượng bạc mua đó. Mua tự nhiên là của ta.”

Người nọ cười to nói, “Thơ như vậy mà cũng đáng một lượng. Đến đến đến, người chuẩn bị đủ một trăm lượng, ta trong một nén nhang có thể viết cho người.”

Mi đầu Phùng Cổ Đạo khẽ nhú lại.

Mạnh Mãnh Mãnh cả giận nói, “Ta không thèm của người! Ta thích Chiếu Lam viết cho ta.”

Người nọ nói, “VẬY người có biết, Xa huynh dùng một lượng tiền của người làm gì không?”

Mạnh Mãnh Mãnh nói, “Hẳn đương nhiên là dùng để mua văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên).”

“Văn phòng tứ bảo cái gì. Hẳn dùng để mời chúng ta uống rượu.” Người nọ đắc ý nói, “Đáng tiếc hẳn lại không có mời. Bất quá Mạnh huynh gia tài bạc triệu, chắc sẽ không để ý một bữa tiệc rượu nho nhỏ như thế đâu.”

Phùng Cổ Đạo trước đó còn nghĩ Mạnh Mãnh Mãnh dùng tiền mua thơ, cho dù bị người chọc ghẹo cũng là đáng đời. Nhưng lúc này thấy hẳn bị khi dễ, không khỏi lại động vài phần trắc ẩn chi tâm.

Mạnh Mãnh Mãnh cúi đầu, dùng khoe mắt oán hận lườm bọn hẳn, gằn từng chữ, “Võ công của ta rất lợi hại đó! Người đừng có chọc ta! Nếu không ta sẽ đánh các người.”

Hẳn vừa nói như vậy, ngược lại khiến những kẻ khác càng thêm vui vẻ.

Thư sinh lúc nãy chằm chọc hẳn càng lần thêm một bước, “Nếu Mạnh công tử văn võ song toàn, hãy lộ chút tài nghệ cho chúng ta mở mang kiến thức đi, cũng tiện thể mở mang tầm mắt.”

Có thư sinh phụ họa, “Có câu tử độc thư, độc tử thư*. Có thể tận mắt nhìn thấy tuyệt thế cao thủ đương đại, ta không còn gì tiếc nuối.”

*(Thành ngữ: độc tử thư, tử độc thư, độc thư tử: “độc tử thư” ý nói những quyển sách bản khắc cứng nhắc, không thực tế không thể giải quyết những vấn đề thực tế. “Tử độc thư” là hình dung người đọc sách, có cách hiểu không linh hoạt, học tập cứng nhắc khuôn sáo. “Độc thư tử” ý nói chỉ biết ngơ ngác đọc sách, không hiểu được đạo lý trong sách, không vận dụng linh hoạt được kiến thức trong sách, vậy đọc sách là vô ích.)

Mạnh Mãnh Mãnh bị kích đến mặt mũi đỏ bừng, thật sự xắn tay áo muốn xông lên.

Chủ nhân thấy thế, vội vã mệnh cho hạ nhân kéo hẳn ra.

“Mạnh công tử, sao lại đến mức này?” Chủ nhân nhíu chặt đôi mày, “Nếu người có sơ suất gì tại quý phủ của ta, ta làm sao ăn nói với lệnh tôn.”

Mạnh Mãnh Mãnh tàn bạo nhìn chăm chăm đám thư sinh kia, rộng to hét to, “Ta muốn đánh bọn hăn, muốn đánh bọn hăn! Đánh rồi bọn hăn sẽ không cười ta, sẽ biết sự lợi hại của ta!”

Ánh mắt chủ nhân đảo qua, thấy Phùng Cổ Đạo, nảy ra ý hay nói, “Nếu là võ lâm cao thủ, đương nhiên phải cùng võ lâm cao thủ khoa tay múa chân mới thể hiện được sự lợi hại của mình chứ.”

Phùng Cổ Đạo lại có dự cảm bất hảo.

Quả nhiên, chủ nhân nói, “Vị này chính là Ma giáo Minh Tôn, một trong những cao thủ lợi hại nhất trong võ lâm hiện nay, nếu người có thể đánh thắng hăn, mới là thật sự có bản lĩnh.”

Phùng Cổ Đạo nhướng mi.

Nguyên bản hảo cảm không còn dư bao nhiêu đối với chủ nhân này hiện giờ hoàn toàn biến mất.

Mạnh Mãnh Mãnh quả nhiên ngốc ngếch mà quay đầu nhìn hăn, “Cũng tốt, trước tiên ta sẽ đánh bại người.”

Tiết Linh Bích đột nhiên tung một cước đá văng chiếc bàn dài.

Mọi người đầu tiên là bị giấy tờ trắng tinh ngăn trở đường nhìn, rồi lập tức cảm thấy cái trán mát lạnh, giờ tay sờ, đúng là mực nước.

Đợi giấy trắng hạ xuống.

Mọi người đồng loạt nhìn quanh.

Ngoại trừ Tiết Linh Bích, Phùng Cổ Đạo, Vệ Dạng và Mạnh Mãnh Mãnh, dĩ nhiên trên trán những người khác đều dính mực.

Tiết Linh Bích thản nhiên nói, “Coi như hòa.”

Mạnh Mãnh Mãnh mực trừng khẩu ngọc. Hẳn từ lúc chào đời đến nay, lần đầu tiên nhìn thấy thân pháp nhanh, võ công cao minh như vậy.

Phùng Cổ Đạo thấy gương mặt chủ nhân lúc xanh lúc trắng, không khỏi bật cười.

Xem ra Tiết Linh Bích cũng không quen nhìn bọn hăn khi dễ người nhỏ yếu.

Bộp bộp bộp.

Vệ Dạng vỗ tay nói, “Tuyệt Y Hầu hảo thân thủ!”

Tiết Linh Bích nói, “Không bằng tài miệng lưỡi của bọn hăn.” Cặp mắt y liếc qua từng thư sinh.

Những thư sinh này nhận đại nhục, nguyên bản còn định hạ chiến thư, đến một trận văn đấu, nhưng vừa nghe đối phương cư nhiên là Tuyệt Y Hầu, trong lòng lập tức nổi trống đồn dập.

Mộng tưởng của mỗi thư sinh đều là tên đề bảng vàng, vào triều làm quan. Tiết Linh Bích là đại hồng nhân trước mặt đương kim hoàng thượng, đắc tội y, chỉ e nửa đời sau đều chỉ chịu cảnh thi trượt. Cho dù may mắn thượng bảng, cũng chỉ có thể đến thâm sơn cùng cốc làm một tên quan nhỏ, cả đời này đừng mơ có cơ hội xoay người.

Chủ nhân dường như lúc này mới hồi phục tinh thần lại, ý thức được mình vừa hành động sai lầm, vội vàng nói, “Vừa nãy là ta nhanh mồm nhanh miệng, còn thỉnh Hầu gia và Tước gia đại nhân đại lượng, xin bỏ qua cho.”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười, hỏi Mạnh mẽ Mạnh, “Người có để bụng không?”

Mạnh mẽ Mạnh cũng không hiểu ra sao, thắc mắc hỏi ngược, “Cái gì?”

Phùng Cổ Đạo cười tủm tỉm nhún vai nói với chủ nhân, “Nếu Mạnh công tử không ngại, chuyện này liền ngưng lại đây đi.”

Chủ nhân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng đảo mắt thấy sắc mặt Tiết Linh Bích vẫn âm trầm, tâm lại chậm rãi treo lên.

Ngoài cửa, hạ nhân chậm rãi dẫn đến một thanh niên thanh tú*, dáng người tuấn bạt, cao thẳng như trúc.

*(thanh tú: tuấn tú, thanh cao, ưu việt)

“Chiếu Lam?” Mạnh mẽ Mạnh kêu to một tiếng, nhảy dựng lên vọt qua.

LỤC

Phùng Cổ Đạo ban nãy đã nghe Mạnh mẽ Mạnh nói dùng một lượng bạc mua bài thơ nát của người này, nên rất không thích hẳn. Nhưng thấy hẳn diện mạo bất phàm, hai mắt thanh minh, ác cảm trong lòng lại giảm đi vài phần.

Xa Chiếu Lam giơ tay ngăn lại Mạnh mẽ Mạnh đang xông tới, nói với đám thư sinh đang cao giọng chào hỏi hẳn, “Chư vị thứ lỗi, trong nhà có

việc, đi trước một bước.” Nói rồi buông Mạnh Mãnh Mãnh ra, xoay người đi trở về.

Mạnh Mãnh Mãnh theo sau hắn, ủy ủy khuất khuất nói, “Bọn hăn nói thơ người làm không hay.”

“Thơ của ta một lượng bạc có thể mua được sao?” Thanh âm của Xa Chiếu Lam nhẹ hơn hắn, nhưng nhấn âm rất rõ ràng.

Phùng Cổ Đạo vô cùng kinh ngạc. Nghe cách nói chuyện của hắn và Mạnh Mãnh Mãnh, rõ ràng là nhu hòa tự nhiên hơn đám thư sinh kia rất nhiều.

“Nhưng không phải người đã bán cho ta rồi sao.”

“... Không phải bảo người đừng đến rồi sao.”

“Không được. Không dễ nhờ người làm thơ cho ta, sao ta có thể không đến.”

“Ta viết cho người bài thơ khác rồi, sao người không nhắc?”

“Mấy bài đó lại không phải về hoa cúc.”

“Người cứ thích khoe khoang.”

“Ta muốn thông minh một chút.”

“...”

Bóng lưng hai người xa dần, biến mất trong cổng tò vò.

Phùng Cổ Đạo quay đầu nhìn những thư sinh kia, ai cũng có chút ngượng ngùng, thêm nữa trên trán bọn hăn dính đầy mực đen, chật vật không thôi.

Tiết Linh Bích đến bây giờ đã cực kỳ mất kiên nhẫn với trò khôi hài này, lạnh mặt nói, “Hạ cúc đã thưởng, cáo từ.”

Chủ nhân còn muốn giữ lại, nhưng lời nói lại bị một ánh mắt của y làm đông lạnh trong cổ họng.

Lúc gần đi, Phùng Cổ Đạo đặc biệt ca ngợi hoa cúc của hãn một phen.

Chủ nhân dờ khóc dờ cười.

Nghe thế nào cũng thấy hãn muốn nói không phải hoa cúc, là hoa sen mới đúng. Cái gì mà dầm trong bùn lầy mà không dơ bẩn, tắm trong nước sạch mà chẳng lắng lơ*.

*(Nguyên văn: xuất ử nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu)

.

Lên xe ngựa, Vệ Dạng lòng đầy áy náy nói, “Ta cũng không biết Mẫn huynh hôm nay tại sao lại thất thố như thế, còn thỉnh Hầu gia và Minh Tôn thông cảm một lần.”

Phùng Cổ Đạo cười tủm tỉm nói, “Ta lại thấy hãn khá thú vị.” Nhất là lúc đưa bọn họ ra cửa, hoàn toàn quên mất trên trán mình còn dính một vệt mực nước, còn cười đến run rẩy cả người.

Tiết Linh Bích nói, “Chỉ lần này thôi, không có lần sau.”

Phùng Cổ Đạo biết y vốn không muốn tham gia loại tụ hội này, lần này là mượn đề tài để nói ra ý của mình.

Vậy mà Vệ Dạng lại không hề có chút ý thức đã dẫn lừa xuống sườn núi, “Tuy hạ cúc du hội không thành công, nhưng Nam Ninh phủ vẫn có rất nhiều tụ hội khác. Tỷ như hội thơ chèo thuyền vài ngày tới, hoặc tỷ như dạ hỏa hội tháng sau.”

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Nghe có vẻ, Vệ Dạng huynh rất bận rộn.”

Vệ Dạng lần đầu tiên nghe hắc gọi mình là ‘Vệ Dạng huynh’, hăng hái nhất thời tăng vọt, “Thì đó. Nếu huynh thích, không bằng ở lại Nam Ninh phủ đi, như vậy chúng ta có thể thường xuyên phẩm thi luận văn, mượn rượu tâm tình.”

“Phẩm thi luận văn, mượn rượu tâm tình?” Tiết Linh Bích lạnh lùng phun ra hai chữ then chốt nhất, “Thường xuyên?”

Vệ Dạng nói, “Nếu Hầu gia có thời gian rảnh, cũng có thể cùng đến.”

“Cũng có thể?” Sắc mặt Tiết Linh Bích âm trầm.

Vệ Dạng nói, “Đương nhiên, nếu Hầu gia không được nhàn, ta cũng không gò ép.”

Hắc nói chính là thật lòng thật dạ, chỉ là cùng một câu rơi vào trong lỗ tai người hữu tâm, thì không phải cùng một ý đó.

Tiết Linh Bích nói, “Ma giáo Minh Tôn rất nhàn à?”

“Ách,” Phùng Cổ Đạo sờ sờ mũi, nỗ lực che giấu khóe miệng sắp toét tới mang tai, “Kỳ thực, trưởng lão giáo ta đều rất có năng lực trợ giúp...”

Tiết Linh Bích hừ lạnh.

“Nhưng giáo vụ vẫn bận rộn.” Phùng Cổ Đạo đúng lúc đem ý chính nói ra.

Vệ Dạng thở ra một hơi dài, “Thật là đáng tiếc mà.”

“Bản hầu lại thấy rất tốt.” Tiết Linh Bích trên tuyết thêm sương*.

*(trên tuyết thêm sương: ý nói đã lạnh nay càng lạnh hơn)

Vệ Dạng nói, “Vây Phùng huynh nhất định phải ở lâu vài ngày. Ta cùng huynh vừa gặp đã gần, đáng tiếc vẫn không có cơ hội thân cận.”

...

Không có cơ hội mới tốt.

Tiết Linh Bích hầu như có xúc động muốn rút kiếm.

May là xe ngựa vừa lúc chạy đến bên ngoài Mật Vân trang.

Thư sinh kiêm chức quản gia Mật Vân trang đã sớm đi tới, nói với Tiết Linh Bích vừa xuống xe, “Vương phủ phái người truyền tin tức, nói đặc sứ của hoàng đế từ kinh thành đến muốn gặp ngài.”

“Đặc sứ của hoàng đế?” Vệ Dạng sửng sốt.

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo thì lại không hề ngoài ý muốn.

Tiết Linh Bích là một trong những thần tử đặc lực nhất của hoàng đế, mà Lăng Dương vương thì lại là cái đỉnh lớn nhất trong mắt hoàng đế. Hiện tại thần tử đặc lực nhất ở lại địa bàn của cái đỉnh lớn nhất không chịu về kinh, cũng không để lộ tin tức gì, trong lòng hoàng đế tự nhiên phải hoài nghi. Phái một đặc sứ đến thăm dò tình hình cũng là bình thường.

“Ai đến?” Tiết Linh Bích hỏi.

“Hoàng công công.”

Tiết Linh Bích suy nghĩ một chút, không nhớ được đó là ai.

Phùng Cổ Đạo nói, “Lúc trước tới Pháp Hải tự, ta từng gặp một vị Hoàng công công, chỉ không biết có phải cùng một người hay không.” Hoàng công công kia nếu được phái đi sắp xếp cho hãn và Viên Ngạo Sách gặp mặt, nói rõ hãn là tâm phúc của hoàng đế, cơ hội tới rất lớn.

Tiết Linh Bích nói, “Đặc sứ của hoàng đế thông thường là ngoại thần. Nếu như tới là nội thị, nói rõ việc này hơn phân nửa là ý của cá nhân hoàng thượng, hoặc là mật chỉ.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Vậy có gặp hay không?”

Khóe miệng Tiết Linh Bích cong lên, “Gặp, nhưng không phải gặp như vậy.”

.

Hoàng công công nghe Nhạc Lăng thiên nam địa bắc nói nhảm đã tròn một canh giờ, bất quá dù sao cũng là được ngồi, lại có nước trà điểm tâm, cho nên hăn nửa điểm cũng không lộ ra nét mặt kiên nhẫn.

Nhạc Lăng lại đem nạn châu chấu mô tả hết sức phô trương. Tuy lời này Hoàng công công không tin, nhưng trở về kinh thành, hăn vẫn phải bẩm báo toàn bộ cho hoàng đế. Hoàng đế đương nhiên cũng sẽ không tin, nhưng coi như hăn đã diễn tròn vai của mình tại đây.

“Hầu gia đã đến.” Phó nhân tiến đến bẩm báo.

Hoàng công công đứng lên sửa sang y phục.

Mặc dù hăn là đặc sứ của hoàng đế, nhưng bên ngoài không có xưng hào chính thức như khâm sai hay tuần phủ, cho nên vẫn phải theo lễ đứng lên chào đón.

Qua một lúc, một người đẩy xe lăn đi tới.

Nhìn gần, đúng là Phùng Cổ Đạo đang đẩy Tiết Linh Bích ngồi trên xe lăn, bên cạnh còn có một tráng hán cao lớn.

Hoàng công công giật mình nói, “Hầu gia? Chân của ngài...” Trước khi đi, hoàng đế nói là Tiết Linh Bích không quen khí hậu, bảo hăn mang theo

một đạo mật chỉ đến, thuận tiện xem bệnh tình của y. Nhưng xem khí sắc của Tiết Linh Bích, khí hậu rõ ràng là quen, nhưng cái chân thì...

Tiết Linh Bích lạnh lùng nói, “Té ngã.”

Hoàng công công sừng sốt một hồi. Võ công của Tiết Linh Bích thì hẳn biết, đó là cao thủ dù có bị trói chân cũng không ngã được a.

Tiết Linh Bích hung hăng liếc nhìn Nhạc Lăng, ám chỉ, “Ngã ở vương phủ.”

Hoàng công công lẫn lộn trong hoàng cung nhiều năm, đương nhiên biết có một số việc cần hỏi nhỏ, có một số việc phải mơ hồ cho qua, tiện thể nói, “Có trở ngại gì không?”

“Điều này phải hỏi Vệ Dạng công tử rồi.” Tiết Linh Bích liếc ngang Vệ Dạng đang cực kỳ khẩn trương đứng một bên.

Hoàng công công lúc này mới biết hán tử xa lạ cao cao trắng trắng này dĩ nhiên là Vệ Dạng công tử mà đất Quảng Tây này người người tán dương.

“Bái kiến thế tử.” Hần hành lễ.

Vệ Dạng liền nói không dám.

“Cha gia ở kinh thành xa xôi, từng nghe thế tử ca hạo song tuyệt, dĩ nhiên không biết y thuật của thế tử cũng cao minh như vậy.” Nếu không có y thuật cao minh, thân phận như Tiết Linh Bích sao lại để hẳn khán chấn.

Vệ Dạng ngạc nhiên nói, “Ta không thông hiểu y thuật.”

Hoàng công công kinh ngạc, “Nhưng không phải Hầu gia vừa nói...”

Tiết Linh Bích cười lạnh, “Ta nói là, nếu không có Vệ Dạng công tử, chân ta làm sao lại biến thành như vậy.”

“...” Vệ Dạng chớp chớp mắt, vẻ mặt có khổ không nói nên lời. Rõ ràng tự y đang tốt lành tự dừng ngồi xe lăn, tại sao lại tạt nước bắn vào người hắn chứ. Bất quá hắn cũng biết, Tiết Linh Bích nói như vậy tất nhiên có dụng ý. Chỉ có thể tự đánh gãy răng rồi nuốt luôn cả máu xuống bụng, đành nhận thôi.

Nhạc Lăng đứng ra nói, “Bất quá chỉ là lúc luận bàn thể tử bất cần không kịp dừng tay, Hầu gia cần gì cứ canh cánh trong lòng như vậy.” Ngụ ý, đương nhiên là chê Tiết Linh Bích quá mức hẹp hòi.

Hoàng công công không khỏi có thêm vài phần kính trọng đối với Vệ Dạng. Không ngờ thể tử của Lăng Dương vương dĩ nhiên là một nhân vật văn võ song toàn, lúc này nghe tiếng bước chân của hắn lại không thể nhận ra. Dựa vào thân hình khôi ngô của Vệ Dạng, nhìn sơ quả thật rất giống một cao thủ võ lâm.

Tiết Linh Bích thấy Nhạc Lăng xen mồm, liền có chừng có mực mà đổi trọng tâm câu chuyện, “Không biết hoàng thượng phái Hoàng công công đến có chuyện gì?”

Hoàng công công nói, “Hoàng thượng nghe nói Hầu gia tại Quảng Tây thân thể không khỏe, thập phần lo lắng, cho nên đặt biệt phái cha gia đến xem. Hoàng hậu nương nương cũng dặn dò vài câu, muốn ta chuyển đạt cho Hầu gia.”

Hắn nói là muốn chuyển đạt, cũng không tiếp tục nói gì nữa, hiển nhiên là muốn trò chuyện riêng tư.

Nhạc Lăng biết điều nói, “Đứng ngoài mỗi giờ, không bằng vào trong nói tiếp.”

Hoàng công công liền theo Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo, ba người đi vào phòng trong.

Vệ Dạng và Nhạc Lăng bị lưu lại bên ngoài.

Nhạc Lăng xoay người định chạy, lại nghe Vệ Dạng nhỏ giọng nói, “Chân của Hầu gia không phải ta đánh gãy.”

Nhạc Lăng nói, “Ta biết.” Người chỉ được cái to xác mà thôi, thật sự đánh nhau, chịu không nổi một quyền của Tiết Linh Bích.

“Vậy tại sao Hầu gia lại nói thế?” Vệ Dạng bỗng nhiên khẩn trương lên, “Không lẽ là muốn lợi dụng ta để đối phó phụ vương?”

Nhạc Lăng kinh ngạc nói, “Không ngờ thế tử dĩ nhiên có thể nghĩ được như vậy.”

“Lẽ nào là thật?”

“Không phải. Bất quá nếu vương gia biết thế tử nghĩ vậy, nhất định tấm lòng già sẽ được xoa dịu.”

“Vậy thì vì sao...” Vệ Dạng nghĩ hoài không ra.

Nhạc Lăng nhìn mà không nở, liền đề điểm, “Người đạo này có phải rất gần gũi với Minh Tôn không?”

“Không gần. Ta mời bọn họ ra ngoài vài lần, bọn họ chỉ đi một lần mà thôi.”

“Mời bọn họ ra ngoài vài lần? Một lần mà thôi?” Nhạc Lăng vân vê sợi râu mép, “Vậy người muốn rủ bọn họ theo người mấy lần?”

“Mỗi ngày đương nhiên là hay nhất, nếu không tiện, một tháng mười lần? Ngày nào cũng vui mình trong trang, thật không thú vị.” Vệ Dạng hùng hổ nói, “Hiếm khi Hầu gia và Phùng huynh tới Nam Ninh phủ, càng hiếm khi ta cùng Phùng huynh vừa gặp đã gần...”

“Vừa gặp đã gần?” Nhạc Lăng tự tiểu phi tiểu mà nhìn hắn, “Ta biết vấn đề ra ở đâu rồi.”

Tiết Linh Bích: Thuận lợi đẩy thuyền, không phụ ý tốt.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tứ Hôn Hữu Lý [3]

THẤT

“Ra ở đâu?” Vệ Dạng hỏi.

“Người nói, bọn họ ở trong kia nói cái gì?” Nhạc Lăng chuyển trọng tâm câu chuyện.

Vệ Dạng bất mãn, mặt lập tức xụ xuống, “Người cố ý không nói?”

“Nếu biết là cố ý, cần gì phải hỏi lại?” Nhạc Lăng láo liên nhìn khắp nơi, không mấy may để ý tới sắc mặt khẩn trương của hắn. Quen biết nhiều năm như vậy, hắn quá rõ ràng sự uy nghiêm của người kia chỉ là biểu tượng mà dung mạo của hắn mang đến, chọc thủng tấm da hổ đó, hắn chỉ là một con cừu non.

Vệ Dạng trừng hắn.

Nhạc Lăng rướn thắt lưng nói, “Vương gia hình như lại đi chơi cờ rồi, vừa lúc ta đi chợ mắt một chút.”

Hắn vừa định xoay người, bọn Phùng Cổ Đạo đã đi ra. Trên mặt ai cũng không có biểu tình, nhưng trong ánh mắt từng người dường như lại mang theo một loại cảm xúc nào đó.

“Các người ổn cả chứ?” Vệ Dạng tuy trì độ, nhưng còn chưa trì độ tới mức nhìn không ra.

Khóe miệng Tiết Linh Bích hơi nhoẻn lên, “Không có gì. Chỉ là cảm tạ hoàng ân bao la mà thôi.”

Phùng Cổ Đạo đạm nhiên nói, “Hầu gia quả nhiên trung quân ái quốc.”

“Người phải học tập nhiều.” Tiết Linh Bích cười giống hệt như một con mèo trộm cá.

Sắc mặt Hoàng công công có chút cổ quái, dường như muốn cười rồi lại không dám cười, một lát mới nói, “Việc hoàng thượng giao phó cho cha gia đã hoàn thành. Chỉ là thương tích của Hầu gia, cha gia thật sự rất lo lắng.”

“Có câu người gặp chuyện vui tinh thần sáng khoái, Hoàng công công không cần lo lắng.” Giọng điệu khi Tiết Linh Bích nói với hần so với lúc vừa đi vào khách khí hơn rất nhiều.

Hoàng công công rất thức thời, biết thân phận của mình ở Quảng Tây không được hoan nghênh, lập tức cũng không nấn ná, “Đã như vậy, cha gia liền khởi hành về kinh, để tránh hoàng thượng lo nghĩ.”

Dù trong lòng Nhạc Lăng ước gì hần sớm biến đi, nhưng ngoài miệng vẫn phải mời mọc một chút, “Nam Ninh phủ không ít cảnh đẹp, nếu Hoàng công công không vội, chi bằng ở lâu vài ngày?”

Hồi âm cho hoàng đế làm sao có thể không vội? Nếu như không vội, lần đi này hần sẽ gánh một tội danh. Hoàng công công lại cười nói, “Đa tạ hảo ý của Nhạc tiên sinh, cha gia mang hoàng mệnh trong người, thực sự không thể ở lâu, còn thỉnh thứ lỗi.”

Nhạc Lăng lập tức tự mình đưa hần ra ngoài.

Hoàng công công mang là mặt chỉ, lại cải trang, cho nên tùy tùng theo cũng không nhiều, vì thế lúc rời đi cũng không rêu rao, im hơi lặng tiếng giống như lúc đến.

Nhạc Lăng tiên Hoàng công công đi, Vệ Dạng ở lại, hần hiếu kỳ hỏi Tiết Linh Bích, “Hần rốt cuộc đã nói gì? Tại sao thấy hai người đều là lạ?”

Thông thường nội dung của mật chỉ ngoại trừ những người được hoàng đế chỉ định thì không thể tùy tiện tiết lộ. Nhưng Tiết Linh Bích hiển nhiên rất thích ý tiết lộ, “Không có gì, tứ hôn mà thôi.”

“Tứ hôn?” Vệ Dạng đầu tiên là ngẩn ra, lập tức vui vẻ nói, “Chúc mừng Hầu gia, không biết là cô nương nhà ai có phúc khí tốt như thế?”

Tiết Linh Bích nói, “Không phải cô nương.”

Phùng Cổ Đạo đứng bên cạnh, sắc mặt không được đẹp cho lắm.

“A? Chẳng lẽ là...” Môi Vệ Dạng giật giật, thật e dè hỏi, “Quả phụ?”

...

Tâm tình của Tiết Linh Bích thật sự quá tốt, tốt đến nỗi không thềm tính toán với hần, cười lắc đầu, “Cũng không phải.”

“Vậy, là lão phụ nhân?” Con mắt Vệ Dạng càng trừng càng lớn. Kỳ thực không cần Tiết Linh Bích nói, cũng biết mình suy đoán thật thái quá. Nhưng trừ trường hợp này, hần quả thật không thể nghĩ ra trường hợp nào khác.

“Cũng không phải.” Tuy không muốn tính toán, nhưng Tiết Linh Bích vẫn nhịn không được mà trừng mắt liếc hần.

Vệ Dạng mờ mịt, “Vậy rốt cuộc là ai?”

Tiết Linh Bích cười tủm tỉm, “Cổ Đạo, người nói.”

Phùng Cổ Đạo mặt không đổi sắc nói, “Hầu gia phải gả.”

“... A?” Vệ Dạng càng thêm mờ mịt.

Tiết Linh Bích nhượng mi nói, “Trong mật chỉ viết rõ ràng ràng, là Tuyết Y Hầu cưới Ma giáo Minh Tôn.”

...

Vệ Dạng ngây ra như phỗng.

Phùng Cổ Đạo nói, “Đừng quên, địa điểm tổ chức là ở Bể Nghề sơn.”

Tiết Linh Bích đáp, “Nhưng sau đó cũng phải trở lại kinh thành.”

“Đó chỉ là đi tạ ơn.”

Tiết Linh Bích từ trên xe lăn đứng phắt dậy, yên lặng nhìn chăm chăm Phùng Cổ Đạo, chậm rãi nói, “Đến tận cùng là cưới hay gả, chờ tới ngày đó sẽ biết.”

Chờ hai người đi hồi lâu, Vệ Dạng mới sực tỉnh, bất khả tư nghị mà lắc đầu lăm băm, “Hầu gia và Phùng huynh... Tứ hôn?”

.

Mặt Vân trang.

Màn đêm dần dần phủ xuống.

Lão nguyên soái tựa trên ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Lăng Dương vương ngồi đối diện thì thỉnh thoảng gãi da đầu.

Lúc Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích đi vào, tử kim quan* của hắn đã bị gãi đến nổi lệch sang một bên, nhưng quân cờ nằm trong tay lại chậm chạp không hạ xuống.

*(tử kim quan: còn được gọi là mũ thái tử. p/s: cái mũ nhỏ mà tề thiên đại thái hay bạch long mã đội trên đầu cũng là một dạng tử kim quan)

Phùng Cổ Đạo giẫm chân mạnh hơn.

Lăng Dương vương không quay đầu lại chỉ phất tay nói, “Đừng ồn.”

Lão nguyên soái chậm rãi mở mắt, khóe mắt không thêm liếc sang bàn cờ, nhìn thẳng về phía bọn họ, “Hoàng thượng nói cái gì?”

“Hạ một đạo mật chỉ.” Mặc dù trước đó lão nguyên soái đã tỏ thái độ, nhưng ở bên nhau là một chuyện, khua chiêng gióng trống ở bên nhau lại là một chuyện khác. Cho nên Tiết Linh Bích trước khi lên tiếng vẫn có chút do dự.

Lão nguyên soái hỏi, “Hối thúc con quay về kinh?”

Lăng Dương vương cười nhạo, “Ấp a ấp ứng. Không phải hối người về kinh đánh Nam Ninh chứ?”

Phùng Cổ Đạo gợi ý, “Theo lý mà nói, là hỉ sự.”

Lão nguyên soái nhú nhú mày, “Hỉ sự? Hoàng hậu có thai ư?”

Nếu là hoàng hậu có thai, hoàng đế quả thật có thể phái người đến báo cho y. Dù sao cũng là đường tử đệ.

Lăng Dương vương hỏi, “Hay Sử Trung Khang đã chết?”

Sử Trung Khang chính là Sử thái sư.

“Là tứ hôn.” Tiết Linh Bích không đợi lão nguyên soái lên tiếng hỏi, đã tiếp lời, “Ta cùng Cổ Đạo.”

...

Lạch cạch.

Quân cờ từ giữa ngón tay Lăng Dương vương rơi xuống, rơi lên bàn cờ.

“Hoàng đế tứ hôn cho người và Phùng Cổ Đạo?” Hãn xoay mặt, biểu tình khoa trương phối hợp với tử kim quan nghiêng lệch, thập phần khôi hài.

“Không sai.” Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo đều không cười.

Lăng Dương vương quay đầu lại, nhìn chăm chăm lão nguyên soái nói, “Tên hoàng đế này là đồ ngốc sao?”

Lão nguyên soái thản nhiên nói, “Đó là cháu trai của người.”

Lăng Dương vương cúi đầu suy nghĩ một chút, lại nói, “Không đúng. Ta thấy tên hoàng đế này so với cha hãn khôn khéo hơn rất nhiều.”

Lão nguyên soái liếc nhìn hãn, “Nga?”

“Người nghĩ đi. Nếu trước kia tiên đế hạ chỉ, tứ hôn cho ta với người, vậy không phải không cần tàng bảo đồ chúng ta cũng càng đấu tới người chết ta sống luôn sao?” Lăng Dương vương vỗ đùi.

Tiết Linh Bích nói, “Chúng ta sẽ không đấu tới người chết ta sống.”

“...” Lăng Dương vương bưng tỉnh nói, “Cũng đúng, lần này hãn là cùng chung mối thù. Không thể khiến người thân đau đớn, kẻ thù khoái trá.”

Lão nguyên soái không để ý tới hãn, nói với hai người đang nín thở chờ nghe mình lên tiếng, “Các con có tính toán gì không?”

Phùng Cổ Đạo vuốt mũi nói, “Thật ra ta nghĩ...”

“Chúng con nguyện ý lĩnh chỉ tạ ân.” Tiết Linh Bích ngắt lời cực nhanh.

Lăng Dương vương ngơ ngác nhìn y hồi lâu mới hỏi, "... A?"

(sao giống như bạn Lăng Dương vương không biết gian tình giữa Minh Minh Tuyết Tuyết thì phải =3=)

Lão nguyên soái không hề ngoài ý muốn đối với đáp án này, khí định thần nhàn nói, "Vậy các con có nghĩ tới dụng ý của hoàng thượng khi làm như vậy chưa?"

"Có ích lợi gì chứ? Không phải chia rẽ ly gián, thì là muốn hại các người đoạn tử tuyệt tôn." Lăng Dương vương nói.

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích liếc mắt nhìn nhau.

Phùng Cổ Đạo lên tiếng, "Hình như hoàng thượng muốn tìm giúp con thừa tự."

Tiết Linh Bích nói, "Hẳn là hoàng hậu." Lần này trước khi Hoàng công công về còn đặc biệt nhắc tới 'Hoàng hậu nương nương', có thể thấy chuyện này là hoàng đế hoàng hậu cùng nhau xúc tiến.

Lăng Dương vương ù ù cạc cạc nói, "Vậy không lẽ bọn hắc còn muốn đem một hoàng tử cho người làm con thừa tự?"

Lão nguyên soái nói, "Họ Tiết là đại tộc, phụ thân của hoàng hậu là thân huynh đệ của ta, nhân khẩu trong một chi của hắc lại không ít ỏi như ta."

Tiết Linh Bích đạm nhiên nói, "Ngày nào ta còn sống trên đời, hầu phủ đương nhiên là do ta làm chủ. Nếu ta tạ thế vậy nó họ gì tên gì cũng không còn quan trọng."

Phùng Cổ Đạo nói, "Chỉ e sau khi hắc đứng vững căn cơ tại hầu phủ rồi, hoàng thượng sẽ tìm cách để người tạ thế."

Tiết Linh Bích cười lạnh, "Mơ thật dễ."

Lão nguyên soái đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài, “Nhưng cũng không thể không đề phòng.”

“Chờ chút. Người đi đâu đó? Cờ còn chưa hạ xong mà?” Lăng Dương vương cuống quýt hô vọng theo sau.

Lão nguyên soái liếc hẳn, “Người muốn hạ ở đâu?”

“Ta...” Lăng Dương vương cúi đầu, đã thấy quân cờ lỡ tay làm rơi khi nãy vừa lúc rơi xuống một ô nhỏ, liền lễ thẳng khí hùng mà chỉ vào nói, “Ở đây.”

“Tổng cộng hai mắt, tự người chặn chết một cái, còn hạ cái gì nữa?” Dứt lời, lão nguyên soái đi vào trong không quay đầu lại.

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo theo đi vào.

Lưu lại Lăng Dương vương một mình trút giận vào bàn cờ.

.

Ba người đi vào phòng, còn có thể nghe được tiếng quân cờ soạt soạt cạch cạch rơi xuống đất ở bên ngoài.

Lão nguyên soái vừa châm trà vừa không ngẩng đầu lên, nói, “Không sao cả. Hẳn lần nào cũng vậy. Ngô, chỉ có trà lạnh.”

Phùng Cổ Đạo cười nói, “Ngày hè uống trà lạnh là hay nhất, thanh hỏa.”

Lão nguyên soái gật đầu, đặt trước mặt bọn họ mỗi người một chung.

Tiết Linh Bích khẩn cấp hỏi thăm, “Cha thấy thế nào?”

“Ta?” Lão nguyên soái cười khê, “Tuy nói hôn nhân đại sự từ trước đến nay từ mệnh lệnh của phụ mẫu. Nhưng cha đã già, mắt mờ, không nhìn rõ

bằng các con. Đường tương lai vẫn là do các con đi, tự mình làm chủ, tương lai tốt hay xấu cũng không thể trách người ngoài. Cha nhiều nhất chỉ thay các con phân tích những quan hệ lợi hại mà thôi.”

Tiết Linh Bích nói, “Thành thân là nhất định. Bất quá xuất phát theo ý của hoàng đế, lại khiến người ta khó chịu.”

“Tại sao lại theo ý của hã?” Lão nguyên soái bật cười, “Lẽ nào hiện tại không phải bọn hã theo ý các con sao? Bọn hã bất quá chỉ là theo ý các con, dệt hoa trên gấm một lần mà thôi.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Mặc dù hoàng đế hạ là mật chỉ, nhưng nếu không theo, vẫn là kháng chỉ.”

Tiết Linh Bích nhượng mi, hướng về phía hã cười nói, “Như thế. Vẫn là cưới vợ tốt nhất.”

Phùng Cổ Đạo cúi đầu uống trà, làm bộ không nghe ra ý ở ngoài lời của y.

“Nếu các con đã quyết định, nên sớm bắt đầu chuẩn bị.” Lão nguyên soái nói, “Có điều kinh thành là nơi thị phi, sau này các con phải nghe không ít những lời gièm pha đặt điều.”

Khóe miệng Tiết Linh Bích cong lên, “Ai thèm để ý bọn chúng.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ý của hoàng thượng là bảo chúng ta đến Bể Nghề sơn cử hành.”

Lão nguyên soái suy nghĩ một chút, bảo, “Cũng tốt.” Nhưng trong lời nói vẫn kèm theo vài phần mất mát.

Phùng Cổ Đạo đầu óc thông tuệ, lập tức nói, “Vậy thỉnh nguyên soái chuẩn bị một chút, chúng ta sớm ngày lên đường.”

“Nguyên soái?” Tiết Linh Bích nhú mày.

Lão nguyên soái cũng trêu chọc mà nhìn hân.

Phùng Cổ Đạo liếm môi dưới, tự nhiên phóng khoáng nói, “Cha.”

.

.

BÁT

Phùng Cổ Đạo, Tiết Linh Bích đều là người dứt khoát nhanh gọn, huống chi phía sau còn có lão nguyên soái thúc giục. Phùng Cổ Đạo viết một phong thư, gửi đến Bể Nghề sơn bảo các trưởng lão chuẩn bị nghi thức đón dâu. Lúc hân viết, Tiết Linh Bích đã ở bên cạnh, thấy hai chữ ‘đón dâu’, mi đầu hơi nhướng lên, lộ ra một nụ cười thâm sâu.

.

Bể Nghề sơn nhận được thư tín, có người tỏ ra ngạc nhiên, cũng có người thực sự thất kinh.

Hoa Tượng là người đầu tiên nhận được. Nàng liếc qua một cái, thuận tay giao cho Mạc Cư đang ngồi bên cạnh giúp nàng điều chỉnh sổ sách.

Mạc Cư cũng không suy nghĩ nhiều, tưởng là thư báo bình an của Phùng Cổ Đạo, cũng tùy ý quét mắt rồi đặt sang một bên.

Một nén nhang sau, ông đột nhiên cầm thư lại, nghiêm túc chăm chú đọc thật kỹ, sau đó chấn kinh thốt lên, “Minh Tôn muốn thành thân?!”

“Ừ.” Hoa Tượng khoan thai nhấp một ngụm trà hoa cúc.

Hoa cúc thanh hỏa dưỡng nhan, thời tiết này uống là hợp nhất.

“Đối phương là Tuyết Y Hầu?!” Thanh âm Mạc Cư một đợt cao hơn một đợt.

Hoa Tượng giơ tay sửa lại hoa tươi trên đầu.

“Sao người không giật mình chút nào hết vậy?” Mạc Cư bất mãn trừng nàng.

Hoa Tượng nhướn mi cười nói với ông, “Người đoán.”

Mạc Cư nhú mày, “Người không thể đổi loại ngữ điệu khác hay sao?”

Hoa Tượng đột nhiên tiến lên, kéo tay áo ông, liều mạng chớp chớp mắt, “Người đoán đoán đoán đoán đoán...”

Mạc Cư: “...”

Hoa Tượng thấy ông không nói, lại ngồi trở về vị trí của mình, cười tủm tỉm lăm bằm, “Đêm tân hôn, phải động phòng đó a...”

Mạc Cư: “...”

.

Ngày thứ hai sau khi thư được gửi đi, bọn Phùng Cổ Đạo liền rời khỏi Quảng Tây, xuất phát đến Bể Nghê sơn.

Nguyên bản lão nguyên soái sợ hoàng đế phái người giám thị động tĩnh ở Bể Nghê sơn, không muốn đi. Nhưng dưới sự thuyết phục của Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo, rốt cuộc đáp ứng chia nhóm xuất phát.

Vệ Dạng vốn cũng muốn đi, lại bị Nhạc Lăng ngăn cản.

Nếu Tiết Linh Bích chuẩn bị trở lại kinh thành, như vậy tốt nhất là nên phủi sạch quan hệ với Quảng Tây bên này, để tránh khiến hoàng đế nghi

ky, hậu hoạn vô cùng. Để thể hiện quan hệ cứng nhắc của hai bên, lúc Tiết Linh Bích đi, trên dưới Lăng Dương vương phủ không một ai đến tiễn đưa, chỉ phái đại đội thị vệ hộ tống chờ ngoài cửa vương phủ. Thế nhưng người sáng suốt vừa nhìn thì biết, nói là hộ tống, chẳng bằng nói bọn họ sợ bọn Tiết Linh Bích ở lại cảnh nội Quảng Tây làm chuyện bất lợi cho vương phủ.

Bất quá tuy bọn họ không tiễn đưa ngoài cửa, nhưng bên trong thì lại lưu luyến không rời, chỉ kém không lệ chảy hai hàng mà thôi.

Vệ Dạng mấy lần muốn nắm tay Phùng Cổ Đạo, đều bị Tiết Linh Bích chen vào chặn lại.

Vệ Dạng chỉ đành bất đắc dĩ nói, “Sau này nếu huynh rảnh rồi, nghìn vạn lần nhớ trở lại Nam Ninh. Có rất nhiều phong cảnh ta còn chưa dẫn huynh đi ngắm.”

Tiết Linh Bích ở một bên lạnh lạnh nói, “Những nơi phong cảnh như tranh có rất nhiều. Hẳn không rảnh.”

Vệ Dạng nói, “Còn có thể trở lại ôn tình cũ.”

“Tình cũ?” Con mắt Tiết Linh Bích hơi nheo lại.

Phùng Cổ Đạo thấy bầu không khí không ổn, vội đi ra giảng hòa, “Thời gian không còn sớm.”

“Lưu lại một hồi nữa đi. Hiếm khi chúng ta hợp ý nhau như thế... Bằng không lần tới ta đến Bể Nghê sơn tìm huynh? Yên tâm, ta nhất định sẽ cải trang, sẽ không để kẻ khác nhận ra.” Vệ Dạng lưu luyến.

Hắn mặc dù giao hữu rộng rãi, nhưng đa phần đều kiêng kỵ thân phận thế tử của hắn, chân chính nói thẳng mà không kiêng kỵ như Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích thì không có ai.

Khóe miệng Tiết Linh Bích cong lên một cái, lạnh như băng cười nói, “Đã vậy, không bằng chúng ta trước tiên luận bàn một chút.”

“Luận bàn?” Vệ Dạng cho rằng y muốn luận bàn thi văn, nhất thời nổi lên hăng hái, “Đề tài thế nào?”

Nhạc Lăng nhìn ánh mắt Tiết Linh Bích thì biết y thật sự nổi giận, đáng tiếc Vệ Dạng còn ngờ ngờ nghếch nghếch, đành phải lên tiếng, “Hầu gia, đi sớm một khắc là có thể thành thân sớm một khắc.”

Lăng Dương vương vẫn luôn ở một bên im lặng đột nhiên lên tiếng, “Thành thân phải chờ hoàng đạo ngày lành giờ lành, vội cũng vô dụng.”

Nhạc Lăng sừng sốt một chập, nghi hoặc mà nhìn Lăng Dương vương đột nhiên nhiệt tình kia.

Lăng Dương vương nói, “Bản vương cũng rất muốn xem các người luận bàn.”

Tiết Linh Bích cũng có chút hoang mang.

Theo lệ thường mà nói, không một người làm phụ thân nào lại thích xem người khác đánh con mình trước mặt mình đúng không?

Phùng Cổ Đạo đảo tròn mắt, cười nói, “Nghe đồn năm xưa Lăng Dương vương không chỉ quân công cái thế, mà còn có một thân võ công cũng vượt trên thiên hạ. Không biết Vệ Dạng công tử học được mấy phần?”

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Lăng Dương vương liền âm trầm xuống, “Hừ! Bản vương quanh năm chinh chiến bên ngoài, không thể tự mình giám sát, liền tìm vài võ sư dạy nó. Nhưng bọn hăn ai ai cũng dung túng nó, buông thả nó, cho nên mười hai tuổi ngay cả trung bình tấn cũng đứng không được!”

Vệ Dạng nhỏ giọng phản bác, “Sau đó có thể đứng một nén nhang rồi.”

“Đó là chuyện khi người mười sáu tuổi! Nhưng lại chỉ có mỗi lần đó, chỉ vẹn vẹn là hồi ức!” Lúc Lăng Dương vương nói, có thể thấy rõ ràng nước bọt của hắn tung bay ở không trung.

Phùng Cổ Đạo sờ sờ mũi nói, “Học võ là dựa vào thiên phú. Thông thường mà nói, chỉ bị đánh thì rất khó thành cao thủ.”

“Hừ. Hiện tại với cái tuổi này của nó, bản vương còn trông cậy vào cao thủ cái khi gì nữa.” Lăng Dương vương hừ lạnh nói, “Ta chỉ muốn xả một hơi tức giận ghen trong người.”

Tiết Linh Bích, “Sao người không tự mình ra tay?”

“... Bản vương không nỡ.”

“...”

Phùng Cổ Đạo, Tiết Linh Bích và Vệ Dạng không hẹn mà cùng nghĩ: năm xưa dung túng buông thả thật sự chỉ có võ sư thôi sao?

.

Các thị vệ ngoài cửa chờ hơn nửa canh giờ, mới nhìn thấy cánh cửa đóng chặt được mở ra.

Tiết Linh Bích ngồi trên xe lăn, được Phùng Cổ Đạo đẩy ra.

“Hây!” Các thị vệ đột nhiên hét lớn một tiếng, phảng phất như ra oai phủ đầu, trang nghiêm trừng bọn họ.

Nhưng vẻ mặt hai người hoàn toàn không hoảng sợ.

Phùng Cổ Đạo đẩy xe dừng lại trước bậc cửa, sau đó khản nhiên khom lưng muốn bế Tiết Linh Bích lên.

Tiết Linh Bích ấn giữ vai hắn, thanh âm tuy nhẹ, nhưng cực kỳ hữu lực nói, “Cổng.”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói, “Cổng thì người phải đứng lên mới được.”

Bàn tay Tiết Linh Bích đặt lên vai hắn vẫn không nhúc nhích.

Phùng Cổ Đạo thở dài hỏi, “Hay Hầu gia thích khiêng?”

“...” Tiết Linh Bích rút cuộc buông tay ra.

Phùng Cổ Đạo ôm lấy y, còn cố ý xoay nửa vòng.

Tóc dài đen nhánh nhẹ nhàng tung bay giữa không trung.

Có vài thị vệ nhịn không được lộ ra thần sắc kinh diễm.

Phùng Cổ Đạo nghiêm trang bế y lên xe ngựa.

Thị vệ lập tức dắt xe.

Bánh xe chậm rãi lăn.

Tiết Linh Bích nương mi trừng người nào đó còn đang ôm mình vào lòng không chịu buông.

“Như vậy thoải mái hơn.” Nụ cười của Phùng Cổ Đạo xán lạn như hoa.

Tiết Linh Bích tức giận nói, “Là người hay là ta?”

“Đều là.”

“Thật không?” Trong mắt Tiết Linh Bích chợt lóe lên tinh quang, một tay ôm lấy vòng eo của hắn, tay kia nhẹ nhàng vỗ lên vách xe. Thùng xe bỗng nhiên chấn động, vị trí của hai người đã đảo ngược.

Tiết Linh Bích mỉm cười nhìn Phùng Cổ Đạo đang bị mình đặt dưới thân, “Bây giờ thì thế nào?”

Phùng Cổ Đạo chớp chớp mắt, “Hắn là Hầu gia thoải mái hơn.”

“Nga?”

“Bởi vì không cần làm đệm thịt.” Phùng Cổ Đạo nói, hai tay nắm lấy vai của y, cố sức đẩy sang bên phải. Tiết Linh Bích cong khóe miệng, để mặc cho hắn đẩy mình qua.

Thùng xe lại thành linh chấn động một cái.

Tiết Linh Bích bị kẹp giữa vách xe và Phùng Cổ Đạo, thản nhiên tự đắc.

Phùng Cổ Đạo hỏi, “Còn bây giờ?”

“Cũng không tệ lắm.”

...

Thị vệ bên ngoài nhìn thùng xe an tĩnh kia, tưởng tượng ra rất nhiều hình ảnh.

Nhưng trong thùng xe.

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo mỗi người ngồi một phía.

Tiết Linh Bích chậm rãi nấu trà.

Tuy là hồi hải rồi đi, nhưng Nhạc Lăng đã giúp bọn họ chuẩn bị không ít đồ vật.

“Ta chuẩn bị viết thư cho A Lục, bảo hẩn đến Bể Nghề sơn.” Tiết Linh Bích nói.

Phùng Cổ Đạo vuốt cằm, “Để tặng thanh thế?”

“Người nghĩ ta cần sao?” Y nâng mi, trong mắt đều là tự tin.

“Kỳ thực, rất khó nói.” Phùng Cổ Đạo cười xấu xa.

Tiết Linh Bích hỏi, “Người chuẩn bị báo tin cho Viên Ngạo Sách à?”

Phùng Cổ Đạo cười khố, “Nếu báo tin cho hẩn, e là tránh không được phải cùng mời cả đại gia đình hiện tại của hẩn tới.”

“Kỷ Vô Định?” Người này tuy vang danh như sấm bên tai, nhưng vẫn chưa từng chân chính nhận thức.

“Đó tuyệt đối là một...” Phùng Cổ Đạo suy nghĩ một chút mới nói tiếp, “...nhân vật làm cho người ta chấn kinh.”

“Đã được thấy.” Tiết Linh Bích nhớ tới trận luận võ ngoài Khai Phong phủ lúc trước, hẩn hình như ngồi bên phe bọn bạch đạo, “Nhìn qua không quá thu hút.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Hẩn không phải dùng để nhìn.”

“Hửm?” Tiết Linh Bích không rõ vì sao.

“Hẩn là dùng để nghe.” Tuy nghe qua một lần, đại đa số mọi người không muốn tiếp tục nghe lần thứ hai.

“...” Tiết Linh Bích vẫn như cũ không rõ vì sao.

Phùng Cổ Đạo cũng không dự định giải thích. Có rất nhiều việc cần phải trải nghiệm, mà không phải cần giải thích. Hẩn nói, “Bất quá Huy Hoàng

môn đã liên thủ với Ma giáo, Viên Ngạo Sách lại là Âm Tôn, về tình về lý đều không thể không mời.”

Tiết Linh Bích hỏi, “Người không muốn mời bọn họ sao?”

Phùng Cổ Đạo ăn ngay nói thật, “Muốn mời, nhưng không muốn bọn họ tới.”

“Ngô. Nghe có vẻ không quá khó làm.”

Phùng Cổ Đạo nghi hoặc nhìn y.

Tiết Linh Bích chậm rãi nói, “Huy Hoàng môn và Bể Nghề sơn cách nhau khá xa.”

Phùng Cổ Đạo ánh mắt sáng lên, cười nói, “Cho dù hiện tại ta phát thiệp mời, đi đường cũng cần thời gian.”

Tiết Linh Bích nói, “Nếu không kịp cũng chẳng còn cách nào khác, ngày hoàng đạo thì không thể bỏ qua.”

Phùng Cổ Đạo lắc đầu thở dài, “Chỉ là có chút tiếc nuối.”

“...”

Hai người nhìn nhau cười, tất cả đều nằm ở những lời không nói.

CỬU

Thị vệ của Nam Ninh phủ tiễn bọn họ ra khỏi Quảng Tây liền đi trở về. Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo chuyển sang cưỡi ngựa, ngày đêm bốn ba chạy tới Bể Nghề sơn.

Giả Tường trước một ngày khi bọn họ đến đã nhận được tin tức, tự mình dẫn người xuống chân núi nghênh đón.

“Minh Tôn!” Giả Tường hầu như lệ nóng doanh tròng.

Phùng Cổ Đạo da đầu co lại, cười gượng nói, “Giả trưởng lão biệt lai vô dạng.”

“Những ngày không có Minh Tôn, ta mỗi ngày mỗi mòn dỗi mắt về phương Đông chờ đợi Minh Tôn sớm trở về.” Hãn nói, bước tới trước một bước, muốn đi nắm lấy tay Phùng Cổ Đạo, nhưng nhanh hơn chính là Tiết Linh Bích. Y vươn thẳng tay chop tới, kéo Phùng Cổ Đạo lui lại hai bước, thân nhiên nói, “Chúng ta ở Quảng Tây, người đứng chỗ nào dỗi về phương Đông?”

Giả Tường phảng phất như lúc này mới thấy được y, hơi nghiêng nghiêng đầu, đuôi mắt hơi nhếch, trên cặp mắt hẹp dài không giấu địch ý, “Tuyệt Y Hầu?”

Tiết Linh Bích nói, “Ừ.”

Giả Tường dùng mũi hừ một cái thật khế, “Năm trước đúng là nhận được chiếu cố. Đáng tiếc ta ra ngoài không về, không có duyên được thưởng thức tư thế chiến đấu anh dũng oai hùng của Hầu gia khi ngài suất lĩnh quân đội tắm máu Bể Nghề sơn.”

Nhắc tới chuyện này, Tiết Linh Bích chỉ có một chút xấu hổ mà thôi. Dù sao chuyện lão Minh Tôn giết lão nguyên soái là thật, hơn nữa Phùng Cổ Đạo còn tương kế tựu kế mượn đao giết người. Cho nên y nhướng mi nói, “Đúng là đáng tiếc.”

Giả Tường không ngờ y lại trả lời thẳng thắn như vậy, vốn hãn còn muốn xem y vì việc này mà luống cuống tay chân, xấu mặt trước Phùng Cổ Đạo. “Hầu gia thật đúng là ngay thẳng.” Hãn càng muốn nói y đúng là mặt dày.

Phùng Cổ Đạo thì lại bàng quan trước sự đối đầu không khoan nhượng giữa hai người, hoàn toàn không có ý nhúng tay. Chờ chiến hỏa giảm một

chút, mới mỉm cười hỏi, “Mọi việc trong giáo ổn cả chứ?”

“Ổn, chỉ là mọi người trên dưới đều rất nhớ Minh Tôn.” Nói rồi Giả Tường nhin không được lại muốn nhích tới gần.

Tiết Linh Bích dứt khoát tiến lên một bước, chặn trước người hăn.

“Hầu gia?” Giả Tường đặc biệt bất mãn.

Tiết Linh Bích nói, “Phương thức đón khách của quý giáo chính là để đối phương dưới chân núi làm mồi cho muỗi sao?”

Giả Tường nói, “Với võ công của Hầu gia mà còn sợ muỗi?”

“Bản hầu không sợ muỗi, chỉ sợ lúc đánh muỗi không cẩn thận đánh trúng thủ hạ của Giả trưởng lão.”

Cơn tức ghen trong ***g ngực Giả Tường lại xộc lên trên vài phần.

Bốp.

Phùng Cổ Đạo chậm rãi mở ra đôi bàn tay vừa vỗ vào nhau, lộ ra thi thể con muỗi bên trong. Hăn mỉm cười với hai người vừa quay đầu nhìn mình, nói, “Không sao. Các người tiếp tục.”

“...” Giả Tường ủy khuất nghiêng người nhường đường, “Minh Tôn thỉnh.”

Chân Phùng Cổ Đạo vẫn đặt tại vị trí cũ, trên mặt vẫn lộ ra tiểu ý nhàn nhạt.

Giả Tường càng thêm ủy khuất, nửa ngày mới ghen ra một câu, “Hầu gia cũng thỉnh!”

.

Bể Nghề sơn trong một năm ngăn ngủ trải qua hai lần đại chiến, cũng không thay đổi hình thể tự nhiên của nó, thể núi vẫn chót vót như xưa.

Tiết Linh Bích nhìn ngọn núi ngạo nghễ sừng sững, đỉnh núi hầu như chọc thủng trời cao, trong mắt không khỏi toát ra vài phần tán thán.

Giả Tường đi phía sau bọn họ, vài lần muốn chen vào chính giữa đều thất bại, đành phải không cam lòng mà lên tiếng gọi, “Minh Tôn.”

Phùng Cổ Đạo không quay đầu lại chỉ từ tốn đáp, “Hả?”

“Ta nghe Hoa trưởng lão nói...” Giả Tường do dự, “Nói giáo ta sẽ làm hi sự.”

“Ừ.”

Giả Tường nhin không được dốc sức cắn ngón tay của mình, “A!”

—— Là thật rồi!

Thanh âm của Phùng Cổ Đạo từ phía trước truyền đến, “Người nên thử dùng chân gà thay cho ngón tay để bỏ thói quen này đi.”

“Khi không ai lại mang theo một cái chân gà?” Giả Tường vô thức trả lời, rồi mới đột nhiên hoàn hồn, đem lực chú ý quay lại vấn đề ban đầu, “Hoa trưởng lão nói là thật sao?”

“Nếu như nàng nói là hôn sự giữa ta và Minh Tôn các người...” Tiết Linh Bích ngắt lời, “Vậy lời nàng là thật.”

Giả Tường cứng ngắc nện bước, sắc mặt tái nhợt, giống như vừa bị sét đánh.

Vì Vô Hồi cung không phải xây tại đỉnh núi, mà được xây tại sườn núi, cho nên chỉ chốc lát sau, mái hiên của cung điện liền chậm rãi lộ ra một

góc.

Phùng Cổ Đạo thấy một đường không thú vị, liền chủ động kể lại lai lịch của Vô Hối cung, đang nói đến thủy tổ ma trong ma của Ma giáo làm sao mượn mật đạo của Vô Hối cung vây khốn những tên bạch đạo đến nơi này bao vây tiêu trừ, Giả Tường đột nhiên thốt ra một câu, “Hầu gia là nam!”

“...” Phùng Cổ Đạo trong nháy mắt ghen lời.

Tiết Linh Bích xoay người, khoanh tay ôm ngực ngạo nghễ nhìn hăn hỏi, “Thì sao?”

Giả Tường nói, “Nam nam thành thân, chẳng phải đoạn tụ sao?”

“Đúng vậy.” Tiết Linh Bích buông tay, tiếp tục theo Phùng Cổ Đạo đi tới phía trước.

“...” Sao y có thể sảng khoái thừa nhận như vậy? Tại sao y không phản bác? Giả Tường cảm thấy trong óc có một sợi gân, làm thế nào cũng không thể lấy đi.

Tới Vô Hối cung, Hoa Tượng, Mạc Cư đứng ở cửa nghênh đón.

Sau khi bốn người chào hỏi nhau, Hoa Tượng liền bắt đầu báo cáo chuyện chuẩn bị nghi lễ kết hôn.

Loại chuyện này Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích đều không có kinh nghiệm, nghe nàng báo lên vài chuyện vặt vãnh như vậy, biết cơ bản sẽ phải chuẩn bị khá nhiều.

Hoa Tượng nói, “Ta tìm hòa thượng, đạo sĩ, thầy tướng số để tính, so sánh sinh thần bát tự của Minh Tôn, đều nói giờ Dậu bảy ngày sau là tốt nhất. Âm Tôn, Kỷ môn chủ và Đoan Mộc trưởng lão vừa lúc có thể đến kịp...”

“Chờ chút.” Phùng Cổ Đạo gật đầu được phân nửa thì ngắt lời hỏi, “Người nói ai có thể đến kịp?”

“Ám Tôn, Đoan Mộc trưởng lão... Kỳ môn chủ.” Hoa Tượng chớp mắt.

Phùng Cổ Đạo thở dài hỏi, “Người báo tin à?”

“Minh Tôn Ám Tôn chính là lãnh tụ của giáo ta, Minh Tôn thành thân là đại sự, thuộc hạ không dám giấu diếm.” Hoa Tượng nói đến lễ thẳng khí hùng.

Phùng Cổ Đạo sờ sờ mũi hỏi, “Có thể sửa ngày được không?”

“Được thì được.” Hoa Tượng nói, “Thế nhưng sẽ không may mắn. Nghe nói rất nhiều đôi phu thê đều vì không chọn đúng ngày lành giờ lành, có người vĩnh viễn cách biệt giữa hai thế giới, có người chia ly.”

Mạc Cư giật mình nhảy dựng, “Trăm triệu không được sửa.” Ông đã chấp nhận Minh Tôn muốn theo Ám Tôn đi lên con đường đoạn tụ, nhưng nghìn vạn lần không nên khiến cho sau khi kết hôn lại gặp bất hạnh.

“Có ai có kết cục tốt không?” Phùng Cổ Đạo suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Hoa Tượng trả lời, “Có. Chết đi được chôn cùng một huyết, cùng dặt tay nhau xuống hoàng tuyền.”

Phùng Cổ Đạo thấy Tiết Linh Bích nhú mày, cười khổ nói, “Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi.”

Tiết Linh Bích nói, “Kỷ Vô Địch dù nói nhiều, nhưng bất quá chỉ là một cái miệng. Cùng lắm thì điểm á huyết của hắn, hà tất suy nghĩ nhiều như vậy?”

Phùng Cổ Đạo cười khổ nói, “Ta không sợ suy nghĩ nhiều, ta chỉ sợ suy nghĩ nhiều cũng vô ích.”

Tiết Linh Bích vẽ mặt mơ hồ.

Phùng Cổ Đạo nói, “Một hồi các vị trưởng lão đến hoa viên, chúng ta thương thảo một chút.”

“Thương thảo cái gì?”

“Làm sao đối phó Kỳ Vô Địch.”

.

Làm một trong hai đường sự, Tiết Linh Bích cũng theo Ma giáo cùng ngồi trong hoa viên, đắm mình trong ánh trăng cắn hạt dưa.

Xung quanh bọn họ có sáu giáo chúng đang đứng, mỗi người cầm một đôi đũa, lặng lẽ kẹp những con muỗi đang bay tới bay lui tứ phía.

Hoa Tượng liên tục gật đầu nói, “Luyện công như vậy, rất có tác dụng trợ giúp phối hợp tai, mắt và tay.”

Mạc Cư hỏi, “Công phu của người cũng luyện như thế sao?”

Hoa Tượng đáp, “Lúc ta muốn luyện như thế, phát hiện võ công ta đã không cần luyện như thế.”

Bốp.

Mạc Cư đột nhiên giơ tay vỗ lên vai nàng.

Lúc thu tay lại, một con muỗi to dính trong lòng bàn tay ông.

Hoa Tượng bất mãn quay đầu nhìn giáo chúng đứng sau lưng mình, “Ta một mực cho người cơ hội.”

Giáo chúng: “...”

Bạn đang ?

“Nhưng tại sao người vẫn không phát hiện?” Lúc Hoa Tượng nói, trên mặt mang biểu tình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ngay cả hoa trên đầu cũng u buồn thất sắc.

Giáo chúng đáp, “Ta tưởng Hoa trưởng lão muốn giữ lại mang về phòng tự xử lý.”

Hoa Tượng: “...”

Tiết Linh Bích quay đầu, dùng thanh âm nhẹ tới nỗi ai ai nghe cũng rõ hỏi, “Truyền thống của Ma giáo à?”

“Không. Phong cách cá nhân.” Phùng Cổ Đạo nhanh chóng phủi đi.

Mạc Cư vội ho một tiếng, nói, “Minh Tôn, trước tiên ta sẽ hồi báo một chút về tình hình Ma giáo gần đây.”

“Chuyện này để sau bàn lại.” Phùng Cổ Đạo nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói, “Trước tiên giải quyết Kỷ Vô Định.”

“Giải quyết?” Hoa Tượng dẩu dẩu miệng nói, “Trước đây còn có một Huyết Đồ đường, rất sở trường giải quyết loại chuyện này, hiện tại không còn Huyết Đồ đường. Những môn phái khác cảm giác không quá đáng tin.”

Trải qua gần hai canh giờ giám xóc, Giả Tường tuy còn chưa thể hoàn toàn tiếp thu, cũng đã khôi phục trấn định, “Chúng ta đường đường là Ma giáo, muốn xử lý một người còn phải dùng tới môn phái khác hay sao? Đúng là cười đến rụng răng!”

Hoa Tượng đáp, “Bên cạnh người kia vừa khéo có đường đường đệ nhất cao thủ kiêm Âm Tôn của Ma giáo trong miệng người đó.”

Mạc Cư bổ sung, “Còn có tiền nhiệm minh chủ Lam Diễm minh.”

Hoa Tượng tiếp, “Cao thủ Huy Hoàng môn.”

“...” Giả Tường nhích nhích cái mông, phìền muộn nói, “Huyết Đồ đường đường chủ chết thật rồi sao?”

Ngón tay Phùng Cổ Đạo búng một cái lên bàn đá, “Ý ta cũng không phải như vậy.”

Hoa Tượng gật đầu nói, “Chính xác, kế hoạch này không thể thực hiện được, nên đổi một ý khác tốt hơn.”

“Vậy Hoa trưởng lão có cao kiến gì?” Phùng Cổ Đạo hỏi.

Mạc Cư và Hoa Tượng đều được gặp bộ mặt thật của Kỷ Vô Dịch tại luận võ đại tái ở ngũ lý đình ngoài Khai Phong phủ, biết vị này thực sự rất khó đối phó. Hoa Tượng nghĩ chính là, nếu Kỷ Vô Dịch tới, như vậy những kế hoạch nháo động phòng mà nàng chuẩn bị đều không thể thực hiện được, cho nên đừng tới tốt hơn. Mà Mạc Cư thì là thật lòng thật dạ lo lắng hẳn sẽ phá hỏng.

Giả Tường suy nghĩ càng đơn thuần, hoàn toàn xuất phát từ góc độ muốn phân ưu với Minh Tôn, “Nếu không, chọn ngày khác đi?”

“Không được.” Mạc Cư rất chấp nhất với ngày hoàng đạo.

“Ý ta là, sửa trễ một chút.” Giả Tường nói.

Hoa Tượng phản đối, “Không được.”

“Tại sao?”

“Người đoán...” Nàng thấy mọi người đều trừng mình, đành phải nói tiếp, “Hẳn nhất định nằng nặc ở lại tới khi Minh Tôn thành thân mới thôi.”

Tiết Linh Bích đột nhiên lên tiếng, “Chặn lại.”

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Kiều Thiên* Hữu Lý [1]

Phùng Cổ Đạo: Đã tâm đầu, không thể bỏ.

NHẤT

Ngày hai mươi tám tháng chín, trời trong.

Ánh nắng ôn hòa, chiếu đến quanh thân ấm áp dào dạt.

Phùng Cổ Đạo cùng Tiết Linh Bích ở trong hoa viên đánh cờ.

Trắng đen mỗi người một phương, hình thành thế giằng co, tàn sát dị thường kịch liệt.

Có tiếng bước chân vang lên, Ma giáo giáo chúng lặng lẽ đi tới phía sau Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo nhìn bàn cờ, vừa đưa tay vào trong bát cờ lục tìm vừa không yên lòng hỏi, “Có tin tức?”

Giáo chúng vội vàng đáp, “Mạc trưởng lão mang theo năm trăm giáo chúng chặn đường Huy Hoàng môn.”

Bàn tay đang cầm quân cờ của Phùng Cổ Đạo hơi khựng lại, “Kết quả?”

“Ám Tôn bảo Mạc trưởng lão tránh ra.”

“Vì vậy...”

“Mạc trưởng lão tránh ra.”

Phùng Cổ Đạo chậm rãi hạ cờ, nói, “Tiếp tục thăm dò.”

“Dạ.”

.

Ngày ba mươi tháng chín, mưa phùn dai dẳng, đất trời bị bao phủ bởi một màu xám bạc.

Tiết Linh Bích vẽ tranh, Phùng Cổ Đạo thổi tiêu, trong phòng một mảnh hài hòa.

Lúc giáo chúng đến, một khúc tiêu vừa dứt, nhưng bút của Tiết Linh Bích chưa ngừng.

Giáo chúng nói, “Bẩm báo Minh Tôn, có tin tức của Giả trưởng lão.”

Phùng Cổ Đạo buông ngọc tiêu bảo, “Nói.”

“Giả trưởng lão từ thanh lâu khắp nơi tìm một trăm hai mươi danh cô nương.”

Phùng Cổ Đạo vừa ý gật đầu.

Dùng thanh lâu đối phó với Kỳ Vô Dịch, không khác gì dùng độc dược đối phó thần y cốc, quả thực là một hành động rất sáng suốt.

Giáo chúng tiếp tục nói, “Kỳ môn chủ vốn định xông lên, nhưng lại bị Âm Tôn ôm lại, cùng những người khác trong Huy Hoàng môn đồng loạt dùng khinh công bỏ đi.”

“... Tiếp tục điều tra.”

“Dạ.”

.

Ngày một tháng mười, trời âm u.

Lão nguyên soái đến Bể Nghề sơn.

Phùng Cổ Đạo dẫn theo giáo chúng, cùng Tiết Linh Bích xuống chân núi nghênh đón.

Thuận hòa vui vẻ.

.

Ngày hai tháng mười, âm chuyển nhiều mây.

Tiết Linh Bích cùng Phùng Cổ Đạo tại phòng luyện công luận bàn. Phùng Cổ Đạo dùng là kiểm pháp sở trường nhất của Viên Ngạo Sách.

Giáo chúng vội vàng đi đến.

Tiết Linh Bích chủ động thu kiếm.

Phùng Cổ Đạo xoay người hỏi, “Tin tức từ Hoa trưởng lão?”

“Dạ. Người của Huy Hoàng môn đã gần đến Gia Dự Quan.”

(Gia Dự Quan: điểm cuối ở đoạn phía tây Trường Thành)

Phùng Cổ Đạo nhướng mày. Sau Gia Dự Quan, chính là Bể Nghề sơn.

Giáo chúng nói, “Hoa trưởng lão mời rất nhiều văn nhân và tiêu sư.”

“Kết quả?”

“Không ít văn nhân ngắt tại chỗ, tiêu sư... toàn bộ bị Âm Tôn và người của Huy Hoàng môn đánh bại.”

“...” Khóe miệng Phùng Cổ Đạo cong lên, “Không sao, còn có Doan Mộc Hồi Xuân.”

Giáo chúng nói, “Doan Mộc trưởng lão luôn đi cùng một đường với Kỷ môn chủ, bất quá...”

Phùng Cổ Đạo hỏi, “Bất quá?”

“Doan Mộc trưởng lão ba ngày trước đã bị đau bụng tiêu chảy.”

“Sau đó?”

“Sau đó, Kỷ môn chủ nói hẳn có một phương pháp châm cứu gia truyền, hiệu quả trị liệu rõ rệt, trị đau bụng tiêu chảy hữu hiệu nhất.”

Mặc dù Phùng Cổ Đạo đã đoán được kết quả, nhưng vẫn không nhận được mà hỏi, “Kết quả?”

“Một lúc sau Doan Mộc trưởng lão có dấu hiệu khỏi hẳn.”

“...”

Đến tận lúc này, đã không còn ai có thể ngăn trở bước tiến của Kỷ Vô Định đến Bể Nghề sơn.

“Nếu như cần...” Tiết Linh Bích vẫn giữ im lặng rồi cuộc lên tiếng, “Ta có thể đích thân ra tay.”

Phùng Cổ Đạo khoanh tay ôm ngực nói, “Người ra tay, ai thành thân với ta?”

Tiết Linh Bích nguyên bản lạnh như băng nghe nói vậy, sương lạnh trên mặt nhất thời hòa tan thành một bãi nước xuân, khóe mắt khóe miệng đều loan loan.

Phùng Cổ Đạo nói, “Truyền lệnh dụ của ta, phong sơn.”

“Dạ.” Giáo chúng lĩnh mệnh đi.

“Hữu dụng sao?” Tiết Linh Bích hỏi.

“Vô dụng.” Phùng Cổ Đạo đáp.

Tiết Linh Bích nói, “Vậ hậu chiêu của ngươi là...” Quen biết Phùng Cổ Đạo lâu như vậy, y quá thấu hiểu ý xấu trong bụng hẳn tuyệt đối là ùn ùn bất tận.

Phùng Cổ Đạo lại cười nói, “Vô Hối cung mật đạo khúc chiết, tìm người khó như lên trời.”

Tiết Linh Bích nhú mày hỏi, “Ngươi muốn trốn?”

“Chỉ là tạm lánh đi.” Phùng Cổ Đạo nhún vai nói, “Kỳ thực, Kỳ Vô Dịch và Huy Hoàng môn chúc mừng vốn cũng không phải đại sự gì, chỉ là ta sợ bọn họ nháo động phòng mà thôi.” Có tiền lệ của Tả Tư Văn và Hữu Khổng Võ phía trước, hẳn phải đề phòng.

Nghe được hai chữ động phòng, mi đầu của Tiết Linh Bích giãn ra, gật đầu nói, “Ừ. Phải đề phòng.”

Phùng Cổ Đạo đưa xéo mắt nhìn y.

Hai người song song cười, tự hiểu ẩn ý của nhau.

.

Ngày sáu tháng mười, trời trong nắng ấm.

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích mặc hỉ phục cùng kiểu dáng, chậm rãi đi tới trước ngọn nến đỏ thô to.

Lão nguyên soái ngồi trên tọa đường nơi cao, dù là người không dễ dàng biểu lộ tâm tình, lúc này cũng kìm lòng không đậu mà vui đến đuôi mày loan loan.

“Nhất bái thiên địa.” Hỉ nương bị Ma giáo ép buộc trưng dụng hít sâu một hơi, cao giọng nói.

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích cùng xoay người, hướng về bức tường đối diện lão nguyên soái cúi chào.

Hết cách. Xung quanh mật đạo đều không thể thấy mặt trời.

“Nhị bái cao đường.”

Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích lại xoay người, hướng lão nguyên soái hạ bái.

Lão nguyên soái mỉm cười gật đầu.

Lão Minh Tôn lão Âm Tôn thủy chung không hề tái xuất hiện. Giống như đúng theo lời đồn, tiêu thất tại chân trời góc biển, từ nay về sau không gặp.

“Tam, phu... phu giao bái.” Hỉ nương vốn thân kinh bách chiến, thời khắc mấu chốt gặp nguy không loạn.

Phùng Cổ Đạo cùng Tiết Linh Bích nhìn sâu vào con người của đối phương. Từ nay về sau, mình sẽ cùng người trước mặt này bên nhau trải qua mưa gió, vô luận vinh hoa phú quý, vô luận tai kiếp gian khổ, cũng nắm tay nhau vượt qua, cho đến trăm năm.

Bọn họ bỗng nhiên bật cười.

Bởi vì trong con người kia phát ra ý chí kiên định như nhau.

Không chút chần chờ mà hạ bái. Vì thế này, vì thế kia, vì tương lai.

“Đưa vào động phòng.” Hỉ nương tiếng như trúc vỡ.

Giáo chúng bỗng nhiên xông vào, “Bẩm báo Minh Tôn, Âm Tôn và Huy Hoàng môn bắt đầu sấm sơn.” Vì Minh Tôn chủ nội, Âm Tôn chủ ngoại, nên khi mệnh lệnh của Minh Tôn và Âm Tôn xung đột lẫn nhau, giáo chúng lưu thủ Bể Nghề sơn sẽ lựa chọn nghe theo người trước.

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói, “Vừa lúc. Ta đang muốn biết, phòng vệ ở Bể Nghề sơn rốt cuộc vững chắc đến cỡ nào.”

Lão nguyên soái nhíu mày, “Tốt nhất vẫn nên có biện pháp chuẩn bị.”

Phùng Cổ Đạo nói, “Vô Hối cung mật đạo phức tạp rồi ren, chờ bọn hản tới cửa chúng ta hăng rồi đi cũng dư sức.”

Lão nguyên soái thấy hản tính toán kỹ càng, cũng không cưỡng cầu nữa.

Phùng Cổ Đạo nói, “Chi bằng chúng ta dùng bữa trước đã.”

Dưới tình huống như vậy, dù có động phòng cũng sẽ phân tâm. Huống chi trước khi động phòng, còn có một vấn đề rất trọng đại còn chưa giải quyết. Đến lúc đó, chỉ sợ Kỳ Vô Định còn chưa tới cửa, bọn họ đã nội chiến trước rồi.

Tiết Linh Bích hiển nhiên cũng nghĩ tới điểm này, không hề chần chờ theo sát phía sau.

Hỉ nương vốn muốn nói gì đó, nhưng nghĩ lại, hai người bọn họ đều là tân lang, vậy tự nhiên cũng không kiêng dè chuyện xuất đầu lộ diện hay không xuất đầu lộ diện.

.

Ăn một bữa cơm thật thỏa thích.

Bọn Kỷ Vô Định dĩ nhiên còn chưa tới cửa.

Phùng Cổ Đạo có chút suy tư. Với thực lực của Viên Ngạo Sách và Huy Hoàng môn, lẽ ra không đến mức bồi hồi lâu như vậy.

Hắn bỗng nhiên cười nói, “Nếu Kỷ môn chủ có ý định thành toàn chúng ta, chúng ta cũng không nên cô phụ.”

Tiết Linh Bích hiểu ý hỏi, “Lập tức khởi hành?”

“Không. Ta muốn thu dọn đồ đạc trước.”

Chờ Phùng Cổ Đạo thu dọn đồ đạc đi ra, Tiết Linh Bích mới biết được đồ mà hắn nói dĩ nhiên là hơn mười thùng cổ vật danh quý.

Tiết Linh Bích kinh ngạc hỏi, “Người muốn mang theo những thứ này lên đường?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Ta sợ bây giờ không mang theo chúng, sau này sẽ không còn nhìn thấy nữa.”

Tiết Linh Bích nói, “Cần một chiếc xe ngựa lớn.”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười, “Ta chuẩn bị mười chiếc.”

“...”

.

Bọn Viên Ngạo Sách, Kỷ Vô Định rút cuộc khoan thai tấn công Bể Nghề sơn.

Hoa Tượng, Mạc Cư và Giả Tường nghênh đón tại cổng Vô Hồi cung.

Đoan Mộc Hồi Xuân tại chân núi lấy lý do đau đầu, cự tuyệt không lên núi.

Kỷ Vô Địch vừa thấy bọn họ thì thở dài nói, “Lần đầu tiên ta biết, uống rượu mừng khó như vậy.”

Hoa Tượng thở dài theo, “Lần đầu tiên ta biết, mời người uống rượu mừng khó như vậy.”

Kỷ Vô Địch dúi đầu vào ngực Viên Ngạo Sách cọt cọt lui, “A Sách, ta chưa bao giờ biết người phải sống khó như vậy!”

Hoa Tượng, Mạc Cư, Giả Tường: “...”

“Quay về nhà mẹ đẻ một chuyến còn phải qua năm ải, chém sáu tướng*.

*(Dựa theo tích Quan Vũ khi rời bỏ Tào Tháo tìm Lưu Bị từng vượt qua năm cửa ải và chém đầu sáu viên tướng, uy danh lừng lẫy. Ngụ ý vượt qua muôn vàn khó khăn)

Viên Ngạo Sách vỗ vỗ đầu hần, “Nhà mẹ đẻ?”

Kỷ Vô Địch ngẩng đầu nói, “Nhà chồng là Huy Hoàng môn, nhà mẹ đẻ đương nhiên là Ma giáo.”

Viên Ngạo Sách hắc hắc cười lạnh, “Tốt.”

“A Sách, người cười quá tà ác đó.” Kỷ Vô Địch thấu hiểu mà gật đầu nói, “Quả nhiên nhà mẹ đẻ là Ma giáo a.”

Giả Tường nghiêng người nhường đường, “Kỷ môn chủ không phải tới uống rượu mừng sao? Mời đến.”

Kỷ Vô Địch hỏi, “Hi phục còn đó không?”

Giả Tường ngân ra, “A?”

“Lúc bọn họ đi không mặc cả hỉ phục mà đi chứ?” Kỳ Vô Định lắc đầu nói, “Như vậy mục tiêu rất lớn, rất rêu rao, rất nguy hiểm.”

“Không có.” Giả Tường hoàn hồn.

Kỳ Vô Định ánh mắt sáng lên, nắm cánh tay Viên Ngạo Sách nói, “A Sách, chúng ta thành thân đi.”

“Không được.” Viên Ngạo Sách trả lời không chút do dự.

“A Sách, người như vậy là không đúng.” Kỳ Vô Định vẻ mặt lên án, “Người không thể ăn sạch sành sanh, rồi trở mặt không nhận người.”

“Ta không mặc y phục mà người khác đã mặc.”

Kỳ Vô Định lẩm bẩm nói, “Chuyện này có liên quan gì đâu, dù sao cuối cùng cũng phải cưới thôi.”

Viên Ngạo Sách làm bộ không nghe được, quay đầu nói với Giả Tường, “Lúc hăn đi có nói gì không?”

“Có.” Giả Tường đáp, “Minh Tôn dặn, hảo hảo giữ nhà.”

Viên Ngạo Sách lãnh đạm nói, “Hăn thật đúng là không khách khí.”

Hoa Tượng chớp chớp mắt nói, “Dù sao Âm Tôn cũng đâu có khách khí bao giờ.”

Viên Ngạo Sách: “...”

NHỊ

Vào Gia Dự Quan, lão nguyên soái liền từ biệt Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo, mỗi người một ngả. Mặc dù trong lòng không muốn, nhưng bọn

họ cũng không phải loại người đông dài, lúc chia xa đều rất dứt khoát.

Trên đường đến kinh thành, mười chiếc xe ngựa của Phùng Cổ Đạo thập phần hấp dẫn người khác chú mục, mới ngày đầu đã chạy ra không ít lục lâm hảo hán đánh cướp.

Đánh đuổi nhóm thứ ba, giáo chúng hỏi Phùng Cổ Đạo, “Minh Tôn, không bằng chúng ta cầm đại kỳ của Ma giáo lên đi?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Cầm lên rồi nếu bọn hăn không tới thì làm sao bây giờ?”

Giáo chúng: “...”

Phùng Cổ Đạo nói, “Nếu bọn hăn không tới, ta chạy đi đâu mượn có thu bọn hăn về dưới tay đây?”

Giáo chúng giật mình hỏi, “Minh Tôn muốn thu bọn hăn?”

“Bên sườn Bể Nghề sơn, làm sao có thể cho phép bọn hăn ngủ ngon?” Khi xưa Bể Nghề sơn còn bị Lam Diễm minh chiếm lĩnh, Kỷ Huy Hoàng và Chung Vũ đều không rảnh bận tâm tới hàng xóm xung quanh, cho nên ven Bể Nghề sơn trộm cắp hoành hành. Sau khi trở về Bể Nghề sơn, hăn vốn định lập tức bắt tay chinh đồn, nhưng Tuyết Y Hầu ngang trời xuất thế, trong giáo lại xuất hiện kẻ phản bội, khiến hăn phải tạm thời gác lại.

Hôm nay chính là thời cơ tốt để ra tay.

Giáo chúng lĩnh mệnh đi.

Tiết Linh Bích nói, “Như vậy, Ma giáo cường thịnh, đủ để nhất thống võ lâm.” Huống chi phía sau Ma giáo còn dính dáng đến Huy Hoàng môn và Tuyết Y Hầu phủ.

Phùng Cổ Đạo bật cười nói, “Nhất thống võ lâm làm cái gì? Cũng không thể phục chúng, lại bị triều đình kiêng kỵ, e là còn chưa yên ổn vài ngày, sẽ bị kẻ khác tận diệt rồi.”

Tiết Linh Bích nói, “Chỉ sợ các phái bạch đạo không nghĩ như vậy.”

“Bọn chúng từ trước tới nay luôn lo bò trắng răng.”

Giáo chúng đi tới ngoài xe hỏi, “Bẩm báo Minh Tôn, sắc trời đã nhá nhem tối, phía trước trong vòng ba dặm đều không có khách ***.”

“Quay lại.” Tiết Linh Bích lên tiếng.

Giáo chúng sững sốt.

Phùng Cổ Đạo hiểu rõ nói, “Người muốn nghỉ lại ở hang cướp?”

Tiết Linh Bích hỏi, “Lẽ nào Minh Tôn muốn để bản hầu màn trời chiếu đất sao?”

Phùng Cổ Đạo thở dài nói, “Mũ chụp lên đầu thật lớn.” Hắn quay đầu nói với giáo chúng ngoài xe, “Chỗ vừa này gọi là cái gì trại?”

“Hoàng Long trại.”

“Tiện đường tới nơi của bọn hãn tá túc một đêm đi.”

“... Dạ.”

.

Thế lực hắc đạo phụ cận Bể Nghề sơn được xưng là Cửu sơn thập tam trại. Hoàng Long trại tại Cửu sơn thập tam trại chỉ tính là trung bình. Lần này thất thủ thì chỉ nghĩ đối phương hộ viện lợi hại, trại chủ Hoàng Sơn

Long cũng không quá để ý, chờ thủ hạ nói có người xông lên núi đòi lại công bằng mới chân chính giật mình nhảy dựng, vội vã ra trại nhìn.

Nhìn thấy phía trước hai cánh cửa trại làm thành từ hàng rào gỗ có hai thân ảnh một trắng một xanh đang đứng đó.

Đối phương tuy là hai người, nhưng Hoàng Sơn Long vẫn chưa thả lỏng cảnh giác. Hắn biết cao thủ lợi hại chân chính có thể từ trong thiên quân vạn mã lấy thủ cấp đối phương như lấy đồ trong túi, căn bản không quan tâm địch nhân ít hay nhiều.

“Kẻ tới là người phương nào?” Hắn đi tới trước cửa cao giọng hô to, coi như tăng dũng khí.

“Phùng Cổ Đạo.”

“Tiết Linh Bích.”

...

Hai cái tên như sấm bên tai.

Dũng khí lập tức thành đánh rã.

Hoàng Sơn Long cảm thấy như có một chậu nước đá tạt xuống đầu mình, lạnh tới nổi hắn hầu như muốn tìm một cái hầm ngầm mà chui vào. “Minh Tôn? Tuyệt Y Hầu?”

“Hoàng trại chủ.” Phùng Cổ Đạo cười tủm tỉm nói, “Vừa nãy đánh cướp dưới chân núi, không biết có đánh đã tay chưa?”

Hoàng Sơn Long hận không thể mọc ra một cái mai rùa sau lưng mình, có thể đem đầu và tứ chi rứt cả vào. “Ta có mắt như mù, không biết Minh Tôn và Tuyệt Y Hầu đại giá quang lâm...”

“Hà tất khách khí?” Phùng Cổ Đạo nói, “Thật ra ta rất hài lòng vì ‘được’ cướp.”

Hoàng Sơn Long làm gì còn dám trả lời.

Phùng Cổ Đạo chậm rãi nói, “‘Được’ cướp, chứng tỏ vài thứ đồ vật sâu tầm nho nhỏ của ta có thể lọt vào mắt Hoàng trại chủ, chẳng phải cực kỳ vinh hạnh sao.”

Hoàng Sơn Long khổ cả mặt, thiếu chút nữa bật khóc, “Minh Tôn, ngài, ngài muốn lóc muốn xẻo, thẳng thắn nói một câu... Nghìn vạn lần đừng như vậy.”

Phùng Cổ Đạo nhin không được cười nói, “Hoàng trại chủ đúng là diệu nhân, ta nói dễ nghe người không muốn, ngược lại muốn đánh đánh giết giết. Tốt xấu gì cũng là hàng xóm, sau này ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, sao ta có thể làm tổn thương hòa khí hai bên?”

Hoàng Sơn Long sau khi khủng hoảng đã chậm rãi trấn định lại, trong bụng không ngừng phân tích ý đồ đến của Phùng Cổ Đạo, cuối cùng cho ra kết luận, đối phương không có sát khí. Nếu như Ma giáo Minh Tôn muốn giết hắn, tuyệt đối sẽ không nói nhiều lời vô ích như thế. Tim hắn co thắt, cắn răng một cái nói, “Minh Tôn, lão nhân gia ngài có gì phân phó xin cứ nói, chỉ cần Hoàng Sơn Long ta có thể, lên núi đao xuống biển lửa, ta cũng chịu!”

“Lời này nói sao nặng nề thế.” Phùng Cổ Đạo thi thi nhiên nhiên nói, “Vài xe đồ vật của ta còn đặt dưới chân núi, thuộc hạ của ta còn chưa có gì ăn, ta và Hầu gia đêm nay không nơi tá túc, Hoàng trại chủ, người xem...”

Hoàng Sơn Long thở phào một cái rõ to, còn tưởng Phùng Cổ Đạo sẽ tiện thể đưa ra yêu cầu bắt hắn quy thuận, thì ra là chút việc cón con như thế. Hắn vội vàng nói, “Yên tâm, những chuyện này cứ để cho ta.” Hắn tự mình

mở cửa, dẫn Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích tiến vào, lại quay đầu phân phó thủ hạ đi sắp xếp cho Ma giáo giáo chúng dưới chân núi.

Phùng Cổ Đạo thấy hần đã bố trí xong mọi chuyện, thốt ra một câu, “Ngày mai nhớ đến Bể Nghề sơn báo danh.”

Hoàng Sơn Long: “...”

.

Sau lúc ban đầu khiếp sợ và phiền muộn, Hoàng Sơn Long rất nhanh nhận rõ tiền đồ của mình, rất nhanh thu dọn hai gian khách phòng, lại đặc biệt bảo người hảo hảo mà quét tước một phen, mới mời Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích vào ở.

Tiết Linh Bích nhìn hai gian phòng sát vách kia, thản nhiên nói, “Chúng ta ở cùng một gian.”

Hoàng Sơn Long còn tưởng y không tín nhiệm mình, vội nói, “Hầu gia yên tâm. Hoàng Sơn Long ta tuy là kẻ thô kệch, nhưng cũng không phải loại tiểu nhân lật lọng, thay đổi thất thường.”

Tiết Linh Bích nhướng mi, “Thì sao?”

Hoàng Sơn Long vỗ ngực nói, “Cho nên ngài và Minh Tôn ở lại nơi này của ta tuyệt đối an toàn. Hơn nữa, dù ta ăn gan hùm mật gấu, cũng không đến mức cùng Ma giáo và triều đình đối nghịch a.”

“Không liên quan tới người.” Tiết Linh Bích nói.

“A?”

Tiết Linh Bích nói, “Chúng ta là phu thê.”

Hoàng Sơn Long: “...”

Tiết Linh Bích vào phòng, vì học đòi văn vẻ, Hoàng Sơn Long không biết từ nơi nào tìm ra hai bồn hoa cúc đặt bên cửa sổ.

Phùng Cổ Đạo ngồi bên bàn châm trà, “Đêm nay Hoàng Sơn Long nhất định mất ngủ.”

“Quan trọng sao?”

“... Không quan trọng.”

Bên trong nhất thời im lặng.

Phùng Cổ Đạo cúi đầu uống trà, tia sáng dần dần bị bóng đèn bao phủ, vừa ngẩng đầu, Tiết Linh Bích đã cúi người đứng trước mặt hắn.

“Hầu gia.” Hắn mỉm cười, phảng phất như không thấy được hỏa diễm cháy bỏng trong cặp mắt của Tiết Linh Bích.

Khóe miệng Tiết Linh Bích hơi nhướn lên, trên mặt tràn đầy thần tình ‘nhất định phải đạt được’, “Lẽ ra người phải nhớ, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của đôi ta chứ?”

“Nhớ rõ.” Phùng Cổ Đạo ung dung đáp.

“Chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

Phùng Cổ Đạo buông trà, chậm rãi nói, “Chúng ta hình như... thắng bại chưa phân.”

.

Hoàng Sơn Long vốn đang ngồi trong phòng nghỉ ngơi, chuẩn bị đem mọi suy tư nhất nhất xem xét kỹ, ghế còn chưa ngồi nóng, thủ hạ đã vội vã chạy vào báo cáo, “Tuyệt Y Hầu và Minh Tôn ở hậu viện đánh nhau!”

Hoàng Sơn Long cảm thấy trong nháy mắt tim như ngừng đập.

Hai vị đó đều là đại gia!

Bất kỳ một người nào nếu mất đi một sợi tóc gáy trên địa bàn của hãn, hãn cũng không gánh nổi.

Hãn cuống quýt đứng lên, chạy về phía hậu viện.

Lúc hãn tới, Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo đang đánh tới say mê.

Giữa không trung kiếm cùng tiêu liên tiếp giao kích, đến mức hỏa hoa tung tóe.

Hoàng Sơn Long lau mồ hôi lạnh trên trán nói, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tại sao vừa nãy còn luôn mồm phu thê phu thê, quay người lại đã xuất kích?

Thủ hạ vô tội nói, “Ta cũng không biết. Ta vốn muốn hỏi Minh Tôn và Hầu gia có cần nước nóng tắm rửa hay không, ai ngờ vừa mới đi được nửa đường, thì thấy bọn họ một trước một sau lao tới, bắt đầu đánh nhau.”

“...” Đây là chuyện gì a!

Hoàng Sơn Long thấp thỏm lo lắng nhìn Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo đang đánh tới khó hòa giải, dồn dững khí nói, “Hầu gia và Minh Tôn có mệt không? Hay là nghỉ ngơi trước?”

Đang nói, liền thấy kiếm của Tiết Linh Bích như bàn chải, xẹt qua ngọc tiêu, đâm thẳng tới mặt Phùng Cổ Đạo.

Mắt thấy mũi kiếm cách cần cổ của Phùng Cổ Đạo ngày càng gần, Hoàng Sơn Long hận không thể xông lên đẩy cái người không chỉ không né tránh, trái lại còn đưa đầu tới kia.

Tiết Linh Bích thu kiếm ngay khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, lạnh lùng nói, “Không tránh?”

Phùng Cổ Đạo nhún vai, “Tránh không thoát.”

Tránh không thoát mới là lạ!

Tiết Linh Bích và Hoàng Sơn Long đồng thời nghĩ như thế.

Vừa nảy kiếm của Tiết Linh Bích cũng không nhanh, ngay cả Hoàng Sơn Long cũng tự nhận là có thể né tránh.

Phùng Cổ Đạo nói, “Dù sao kỹ không bằng người, tránh hay không cũng như nhau.”

Trong mắt Tiết Linh Bích hiện lên một tia vui mừng, nhưng trên mặt lại vô cùng bình lặng, “Vậy là người chịu thua?”

“Không chịu.” Phùng Cổ Đạo bày ra dáng vẻ ‘Ta không chịu người làm gì được ta’.

Tiết Linh Bích trong lòng bức dọc. Hẳn rõ ràng là ăn chắc y sẽ không làm tổn thương hẳn! Dù sao võ công của Phùng Cổ Đạo không kém, nếu muốn lông tóc vô thương mà bắt giữ thì khó như lên trời, huống chi hẳn còn có thể lợi dụng chính bản thân hẳn để cản trở y.

Hoàng Sơn Long thấy sắc mặt hai bên đều rất khó coi, nhỏ giọng nói, “Mọi việc đều dễ thương lượng. Người xem, Hoàng Long trại không phải cũng thương lượng một hồi rồi quy thuận hay sao.”

Tiết Linh Bích nhìn chăm chăm Phùng Cổ Đạo hồi lâu, mới hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào một gian phòng khác, phanh một cái đóng sầm cửa lại.

Phùng Cổ Đạo thấy Hoàng Sơn Long còn ngây ngốc đứng tại chỗ, mỉm cười hỏi, “Dễ nhìn không?”

“Ách...” Nói dễ nhìn hay khó nhìn, hình như cũng không ổn.

“Tan cuộc rồi.” Phùng Cổ Đạo xoay người trở lại gian phòng ban đầu.

Hoàng Sơn Long: “...” Kỳ thực, kỳ thực không liên quan gì tới hắn.

TAM

Màn đêm buông xuống, Hoàng Sơn Long tự mình ngồi canh phòng ngoài cửa, sợ còn tiếp tục cãi nhau sẽ có chuyện xảy ra, cũng tiện để có thể làm đậm thịt. Hắn đã suy nghĩ rất rõ ràng, so với việc để Minh Tôn hoặc Tuyệt Y Hầu gặp chuyện không may tại địa bàn của mình, bị mất toàn trại, chẳng bằng hy sinh một mình hắn, cứu vớt nghìn vạn người.

Nhưng gà gáy báo hừng đông, một đêm yên lặng.

Hắn dụi dụi mắt đứng dậy, lại phát hiện Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích đã rửa mặt hoàn tất, đang ở trong sân so chiêu.

Trong lòng hắn lập tức căng thẳng, tiến lên hô to, “Dừng tay!”

Phùng Cổ Đạo thân thể hơi hơi nghiêng, bị Tiết Linh Bích thuận thế kéo vào trong lòng.

Mà Hoàng Sơn Long thì lại phiền muộn như giẫm phải ‘mìn’.

“Hoàng trại chủ.” Phùng Cổ Đạo cười tủm tỉm hỏi, “Tối hôm qua ngủ có ngon không?”

Ngồi bên chân tường bị muỗi chích cả buổi tối, ngon mới là lạ.

Hoàng Sơn Long đứng lên, tận tình khuyên bảo, “Minh Tôn và Hầu gia đều là những đại nhân vật hết sức quan trọng đương thời, tại sao luôn luôn một lời không hợp thì chém giết lẫn nhau?”

Phùng Cổ Đạo vẻ mặt ngu ngơ nói, “Hoàng trại chủ sao lại nói như thế? Ta và Hầu gia chỉ là luận bàn thôi mà.”

“Ừ.” Cánh tay đang ôm ngang thắt lưng hắn của Tiết Linh Bích xiết thật chặt.

“...” Hoàng Sơn Long lại dụi dụi mắt. Hắn rốt cuộc là ngày hôm qua hoa mắt, hay ngày hôm nay hoa mắt?

Phùng Cổ Đạo nắm lấy cánh tay của Tiết Linh Bích, nhẹ nhàng nhấn một cái, giây thoát, chấp tay nói với Hoàng Sơn Long, “Đa tạ Hoàng trại chủ có lòng thu lưu.”

“Đâu có, đâu có.” Hoàng Sơn Long cũng theo chấp tay.

“Mong Hoàng trại chủ chớ quên lời hôm qua ta nói.”

Sau phút táo chính là một cây gậy.

Hoàng Sơn Long dù sao cũng đã nhận rõ tiền đồ từ lâu, đối với việc quy thuận Ma giáo cũng không có gì phản cảm. Có câu lưng tựa đại thụ hảo thừa lương, cũng không phải tất cả đều có hại.

Sau khi đối thoại, Hoàng Sơn Long một đường đưa Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích lên xe xuống núi, chờ khi bọn họ đã tuyệt trần rời đi, lập tức quay lại bắt tay chuẩn bị lễ vật và những thứ khác, không tiếp tục nhắc tới nữa.

.

Tiết Linh Bích sau khi chờ được Phùng Cổ Đạo lên xe, thần tình nhất thời trở nên bí hiểm, “Ta sẽ rất nhanh tìm ra kẻ hờ trong võ công người.”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói, “Hầu gia thiên tư hơn người, muốn đánh bại thì cứ việc, không cần tốn nhiều sức.” Lời tuy nói như thế, nhưng biểu tình lại thập phần nhân nhã ung dung.

Vẻ mặt này rơi vào trong mắt Tiết Linh Bích không khác nào khiêu khích trắng trợn.

Tiết Linh Bích ngồi thẳng dậy, tay nắm lấy cằm dưới của Phùng Cổ Đạo, nhướn mày nói, “Đây là khiêu chiến?”

Phùng Cổ Đạo chớp chớp mắt, “Hầu gia suy nghĩ nhiều.”

“Bất quá có phải khiêu chiến hay không, bản hầu cũng tiếp nhận.” Ngón tay Tiết Linh Bích tại cánh môi hẩn nhẹ nhàng điểm một cái, “Trốn được mừng một, không trốn được mười lăm*.”

*(Nói thêm: câu này xuất phát từ câu một người mừng một một người mười lăm mà ta đã giải thích ở chương nào đó đầu truyện ^^)

Nụ cười của Phùng Cổ Đạo không thay đổi, “Kéo dài được một lúc thì là một lúc a.”

“...”

Từ đó về sau, nhiệt tình luyện võ của Tiết Linh Bích dâng cao hơn bao giờ hết, hầu như có thể nói đã tới nông nổi quên ăn quên ngủ.

Phùng Cổ Đạo đứng chịu mũi sào, phải gánh chịu cùng.

Mỗi khi Tiết Linh Bích nghĩ đến phương pháp phá giải, đều sẽ kéo hẳn qua luận bàn một lúc.

Cho nên sau đó Phùng Cổ Đạo vẫn luôn cùng ngủ với y, để tiện tùy thời đứng dậy kiểm chứng võ học.

Kiểm chứng cho tới kinh thành. Võ công của Tiết Linh Bích đột nhiên tiến mạnh, tuy còn chưa thể bắt gọn Phùng Cổ Đạo, nhưng võ công hai bên lại chênh lệch thêm một bước xa.

Bọn họ một đường rêu rao, tin tức từ lâu đã truyền vào kinh thành. Thậm chí trong phố phường đã bắt đầu lưu truyền chuyện hai người thành thân.

Tông Vô Ngôn đặt biệt ra cổng thành nghênh tiếp.

Sau khi nghe lão nguyên soái nói ông là thân tín của mình, khi gặp lại Tông Vô Ngôn, Tiết Linh Bích đã có loại tâm tình thứ hai. Trước kia là nhìn thế nào cũng thấy ông giả dối gian xảo, quỷ kế đa đoan. Bây giờ gặp lại nhìn thế nào cũng thấy trung thành tận tâm, hữu dũng hữu mưu.

Y tự mình xuống xe ngựa, “Tông tổng quản vất vả rồi.”

Tông Vô Ngôn nói, “Hầu gia đi đường bình an là tốt rồi.”

Bốn mắt nhìn nhau, tất cả đều nằm ở những lời không nói. Những gì ở quá khứ, đã phủ bụi trần.

Tông Vô Ngôn ghé sát vào y, nhỏ giọng nói, “Sử thái sư luôn hỏi thăm Hầu gia.”

“Hắn có ngày nào không hỏi thăm chứ?” Tiết Linh Bích cũng không quá để ý.

Tông Vô Ngôn nói, “Nghe nói hoàng thượng và hoàng hậu đã nối lại tình xưa, địa vị của Sử quý phi tràn ngập nguy cơ.”

“Yên tâm. Hoàng thượng tối đa là lạnh nhạt một chút, tuyệt đối không làm gì.” Sử thái sư và Sử quý phi dù sao cũng là thân tín một tay bồi dưỡng

để áp chế hoàng hậu, có thể sẽ mượn cách lãnh đạm để lấy lòng hoàng hậu, nhưng tuyệt đối không tới mức một đao cắt đứt như vậy.

Tông Vô Ngôn lại nói, “Tin tức về Hầu gia và Phùng tiên sinh đã truyền khắp kinh thành.”

“Vừa lúc.” Tiết Linh Bích đối với chuyện này không chỉ không kinh hoàng, trái lại còn vui thêm mấy phần, “Thay người giảm bớt không ít phiền phức.” Ý ám chỉ chính là những kẻ thường ngày tới cửa nói gần nói xa muốn cầu thân.

Tông Vô Ngôn lặng lẽ cười, cúi đầu tránh người, đi trước dẫn đường hồi phủ.

.

Bọn Tiết Linh Bích chân trước hồi phủ, chân sau Sử thái sư đã đến thăm, tốc độ cực nhanh, giống như hai nhà ở đối diện.

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo nhanh chóng thay đổi y phục, liền đến chính sảnh đón khách.

Sử thái sư gầy hơn lần gặp trước rất nhiều. Mặc dù bụng to béo phệ, nhưng hai gò má và hốc mắt lại hõm vào, có vài phần tiêu tụy thất lạc.

“Hầu gia, Tước gia.” Sử thái sư đứng dậy chấp tay.

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo đáp lễ.

“Ta nghe nói hai vị thành thân ở Bể Nghê sơn, đặc biệt đến tặng lễ vật.” Hần nói, hạ nhân phủ thái sư lập tức dâng hậu lễ lên.

Tiết Linh Bích thản nhiên nhìn lướt qua, “Thái sư thật là khách khí.”

Chuyện thành thân thật hay giả đây đó hiểu mà không nói, đương nhiên cũng không cần thiết giả mồm.

Sử thái sư nói, “Không dối gạt Hầu gia, lần này ta đến, kỳ thực là có một chuyện muốn hỏi ý kiến, còn thỉnh Hầu gia vui lòng chỉ giáo.”

“Thái sư cứ nói.” Tiết Linh Bích trong lòng mơ hồ đoán được điều khiến hấn đến đây.

Sử thái sư hỏi, “Ta nghe nói Huyết Đồ đường đường chủ là Hầu gia và Tước gia tự tay bắt giữ?”

Tiết Linh Bích thầm nghĩ, quả nhiên. Nhưng ngoài miệng lại vội vã đáp, “Bất quá là trùng hợp.”

“Không biết Hầu gia có từng hỏi, ai là hung thủ và chủ mưu sát hại con ta?” Chờ lúc hấn có được tin tức, Huyết Đồ đường chủ đã chết dưới tư hình của bọn bạch đạo, chết không đối chứng.

Tim Phùng Cổ Đạo đập thịch một cái. Lúc đó tràng diện hỗn loạn, căn bản không hề nghĩ tới phải hỏi, về mặt khác hấn và Tiết Linh Bích đều cực chán ghét Sử Diệu Quang, căn bản sẽ không có ý định báo thù cho hấn, làm sao có thể nghĩ đến? Nhưng hai lý do này vô luận cái nào cũng không thể nói ra trước mặt Sử thái sư.

Đang nghĩ như vậy, chợt nghe Tiết Linh Bích bình tĩnh đáp, “Đương nhiên hỏi.”

“Nga?” Trong mắt Sử thái sư có vài phần kinh ngạc, hấn vốn cũng không ôm hy vọng, “Hấn nói thế nào?”

Tiết Linh Bích đáp, “Hấn thà chết không nói.”

“...” Nếu không phải Sử thái sư ngay trước mắt, Phùng Cổ Đạo hầu như muốn vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Hay cho câu thà chết không nói, làm sát thủ, thà chết không nhận tội đúng là nhân chi thường tình. Nhất là biểu tình của Tiết Linh Bích lúc này lại biểu hiện vô cùng thích hợp, ẩn ẩn giấu diếm phần nộ, khiến người ta không tin cũng khó.

Nhưng Sử thái sư đương nhiên là người đã vượt qua nhiều trở ngại, hẳn có lệ gặt đầu, “Làm phiền Hầu gia.”

“Đâu có đâu có. Ta và thái sư làm quan cùng triều, lệnh công tử gặp phải bất hạnh, nên cộng đồng cừu địch.” Tiết Linh Bích nói rất thản nhiên.

Sử thái sư nói, “Không biết Hầu gia có từng nghe qua... ở sau lưng điều khiến Huyết Đồ đường chính là Lăng Dương vương?”

Nếu trước khi đến Quảng Tây, Tiết Linh Bích chắc chắn sẽ lấp lửng ba phải mà đẩy vấn đề này sang một bên. Nhưng lúc này, y đã có dự định khác, bèn nói, “Lăng Dương vương chính là dòng dõi hoàng thân quốc thích, Huyết Đồ đường bất quá chỉ là cỏ dại chốn giang hồ. Hai bên làm sao có thể liên quan lẫn nhau?”

Sử thái sư trong lòng kinh hãi. Hẳn sợ dĩ đến đây, là vì trước đó nghe nói Tiết Linh Bích tại Nam Ninh phủ gặp thiệt thòi, lường trước y sẽ không bao che Lăng Dương vương phủ. Nhưng ngôn từ vừa rồi của y lại khác hẳn so với dự liệu của hắn.

Đã nói đến nước này, hai bên lập trường rõ ràng, nói thêm gì đi nữa cũng vô ích.

Sử thái sư quả đoán đứng lên muốn cáo từ.

Tiết Linh Bích từ tốn nói, “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Huyết Đồ đường ám sát hoàng thượng, điều này dường như không giống chỉ là cỏ dại giang hồ đơn giản như vậy.”

Sử thái sư nghi hoặc nhìn y, “Ý của Hầu gia là...”

“Bản hầu tuy không biết Huyết Đồ đường tại sao sát hại lệnh công tử, nhưng chúng hành thích hoàng thượng là thật. Đây chính là tội danh mưu phản.” Tiết Linh Bích có ẩn ý nói, “Thiên hạ hiện nay, ai muốn mưu phản nhất?”

Sử thái sư hiểu ra.

Nếu kéo Huyết Đồ đường và Lăng Dương vương tới một chỗ, thì không được kéo vào cái chết của Sử Diệu Quang, mà là xuống tay từ chuyện hành thích hoàng thượng.

“Hầu gia nói có lý, ta lập tức vào kinh diện trần hoàng thượng.” Sử thái sư nói xong lại muốn đi ra ngoài.

“Thái sư xin chờ.” Tiết Linh Bích đứng lên, “Bản hầu vừa trở về từ Nam Ninh phủ, nếu muốn diện trần hoàng thượng, không bằng để bản hầu đi trước.”

Sử thái sư hơi hơi ngần ra.

Tiết Linh Bích hôm nay tốt đến mức hơi quá. Có câu vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo. Biểu hiện của Tiết Linh Bích khiến trong lòng hần phải sinh ra chút đề phòng.

“Hầu gia vì sao...” Hần chần chờ lên tiếng.

Trên mặt Tiết Linh Bích lộ ra sắc lạnh, “Lăng Dương vương thế tử tại Nam Ninh phủ tìm mọi cách vũ nhục bản hầu, cừu này không báo, bản hầu thề không làm người.”

Sử thái sư nửa tin nửa ngờ.

Tiết Linh Bích nói, “Huống chi Lăng Dương vương tại Quảng Tây làm mưa làm gió, nghiễm nhiên đem Quảng Tây xem như lãnh thổ của mình. Bách tính địa phương chỉ biết trên đầu có Lăng Dương vương, lại không biết kinh thành có đế vương. Bản hầu há có thể khoanh tay đứng nhìn chuyện này.”

Sử thái sư thấy y lòng đầy căm phẫn, cũng không biết thật hay giả, nhưng suy đi nghĩ lại, Tiết Linh Bích nguyên ý xung phong, đối với hãn mà nói trăm lợi không chút hại. Hãn sao lại không làm?

“Đã như vậy, xin phiền Hầu gia.”

Tiết Linh Bích: Dù cho người ranh ma như cáo, cũng chỉ có thể chạy vào ngõ cụt.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Kiều Thiên* Hữu Lý [2]

TỨ

Sử thái sư đã đi, Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích vẫn ở lại trong sảnh.

Phùng Cổ Đạo nhướng mi nói, “Lăng Dương vương thế tử tại Nam Ninh phủ tìm mọi cách vũ nhục Hầu gia?”

Tiết Linh Bích thi thi nhiên nhiên mà uống trà.

Phùng Cổ Đạo vuốt cằm, “Điều này đương nhiên là giả. Hầu gia nói như vậy, là muốn ly gián quan hệ giữa hoàng thượng và vương gia sao?”

Tiết Linh Bích buông chung trà, dù vội vẫn ung dung chờ hản phân tích.

“Nếu chỉ là vũ nhục Hầu gia, như vậy lấy thực lực hiện thời của hoàng thượng, tạm thời vẫn không thể trở mặt với Lăng Dương vương. Cho nên dự định của Hầu gia... là gì?”

Tiết Linh Bích mỉm cười, ái muội không nói nên lời, “Muốn biết?”

Phùng Cổ Đạo rất trực tiếp hỏi đáp, “Muốn.”

“Đêm nay tới phòng ta trò chuyện.” Thanh âm của y cực khẽ, phảng phất một loại mê hoặc.

Phùng Cổ Đạo mặt không đổi sắc nói, “Có thể mời Tông tổng quản cùng đến không?”

Con mắt Tiết Linh Bích hơi nheo lại, “Người có thể thử xem.”

.

Màn đêm buông xuống.

Phùng Cổ Đạo rất đáng thẹn mà thất ước.

Tiết Linh Bích tự mình tới khách phòng tìm người, nhưng tại cửa lại tìm thấy Tông Vô Ngôn.

Tông Vô Ngôn vô tội giải thích, “Phùng tiên sinh nói đêm nay Hầu gia nhất định sẽ đến, bảo ta ở đây chờ Hầu gia.” Ông thật sự rất vô tội, Phùng Cổ Đạo hiện giờ đã thay đổi nhanh chóng, địa vị tại hầu phủ giống như chủ mẫu. Lời hắn nói, ông đương nhiên không thể không nghe.

Tiết Linh Bích tuy tâm tình không tốt, nhưng còn chưa tới mức giận chó đánh mèo lung tung, “Chờ bản hầu làm gì?”

“Mang theo một câu nhả gỏi.” Biểu tình của Tông Vô Ngôn có chút cổ quái.

Tiết Linh Bích nhượng mảy, “Nhả cái gì?”

“Ngủ ngon.”

“...”

.

Sáng sớm, lúc Tiết Linh Bích vào triều vẫn xụ mặt, nên trước khi y mở miệng, văn võ bá quan đều sợ hãi âu lo, tưởng rằng Quảng Tây có chuyện. Cho đến khi hoàng đế hỏi tình hình Quảng Tây, y cũng là dùng vẻ mặt có thù không đội trời chung nói Quảng Tây rất tốt, bách tính Quảng Tây rất khỏe mạnh.

Sau khi lâm triều, y bị hoàng đế đơn độc triệu đến ngự thư phòng.

“Ở đây chỉ có khanh ta, có chuyện gì cứ nói đừng ngại.” Mặc dù động tĩnh của Tiết Linh Bích tại Nam Ninh phủ đều bị hãn tìu hiểu gần hết, nhưng khó bảo đảm có chuyện nào đó bí mật riêng tư không lộ ra ngoài. Cho nên hoàng đế thấy biểu tình hôm nay của y, trong lòng cũng bất an*.

*(nguyên văn: thập ngũ cá điều dừng, thất thượng bát hạ – tạm hiểu: mười lăm cái thùng treo mức nước, bảy cái còn treo bên trên, tám cái rơi vào giếng)

Tiết Linh Bích quỳ một gối xuống nói, “Thỉnh hoàng thượng ân chuẩn thần xuất chinh Quảng Tây.”

Hoàng đế cả kinh, tim đập trong nháy mắt hầu như muốn nhảy ra ngoài. Hãn lấy lại bình tĩnh, chốc lát mới nói, “Sao lại đến nỗi ấy?”

“Lăng Dương vương thế tử vũ nhục thần.”

“...” Hoàng đế đợi nửa ngày, phát hiện y chỉ nói mỗi câu đó, nhin không được hỏi, “Thì sao?”

“Cho nên thỉnh hoàng thượng ân chuẩn thần xuất chinh Quảng Tây!”

...

Thì ra y là tại Quảng Tây bị chọc giận, chạy tới tìm hãn xuất binh đi trả hận?

Hoàng đế vừa bực mình vừa buồn cười, “Quảng Tây cũng là giang sơn của trẫm, người chạy đi xuất chinh cái gì?”

“Nhưng...” Tiết Linh Bích muốn nói lại thôi.

“Nhưng cái gì?” Hoàng đế đối với nhất cử nhất động của Lăng Dương vương rất mẫn cảm, một chữ nhưng có thể khiến hần nghĩ ra rất nhiều.

Tiết Linh Bích suy nghĩ một chút nói, “Hôm qua Sử thái sư đã đến phủ đệ tìm vi thần.”

“Nga?” Ngữ tốc của hoàng đế từ từ chậm lại, “Chắc là người rời kinh quá lâu, hần tưởng niệm người.”

... Những lời này đừng nói Tiết Linh Bích, ngay cả người nói ra câu này là hoàng đế cũng cảm thấy lạnh cả người.

Tiết Linh Bích nói, “Sử thái sư tới là để hướng thần xác minh một việc.”

“Việc gì?”

“Cái chết của Sử Diệu Quang.”

“Việc này có liên quan gì tới người?” Hoàng đế nói xong, bỗng nhiên nhớ tới Huyết Đồ đường là Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo bắt giữ, lại nói, “Có lẽ hần hỏi về kẻ mua mạng từ Huyết Đồ đường.”

“Hoàng thượng anh minh.”

“Vậy người trả lời hần thế nào?”

“Thần không biết.”

Hoàng đế biết Sử thái sư và y tuy không phải thế bất lương lập như Cố tướng, nhưng cũng không thường qua lại, chuyện này không hần đã giữ ở trong lòng, cho nên cũng không ngoài ý muốn.

Tiết Linh Bích nói, “Nhưng Sử thái sư hoài nghi phía sau giật dây Huyết Đồ đường có một kẻ khác.”

Suy đoán này đừng nói là thái sư, ngay cả bản thân hoàng đế cũng nghĩ tới. Hơn nữa nghĩ tới nghĩ lui, hiện nay trong thiên hạ có can đảm và ý đồ như thế chỉ duy nhất một người. Nếu là thường ngày, hoàng đế nghe loại suy đoán này chắc chắn sẽ suy nghĩ sâu thêm một tầng, nhưng Tiết Linh Bích vừa nãy đã nói Lăng Dương vương thế tử tại Nam Ninh phủ vũ nhục y, muốn san bằng Quảng Tây báo thù, như vậy bây giờ lời này từ miệng y nói ra lại không thể không giảm nhẹ xuống.

“Người vừa từ Quảng Tây trở về, người nghĩ sao?” Dù sao cũng là hoàng đế có thói quen cao cao tại thượng, cầm quyền sinh sát trong tay, ngữ khí hơi trầm xuống, liền có một cỗ uy nghiêm không giận mà uy.

Tiết Linh Bích thông dong nói, “Suy đoán của Sử thái sư không phải không có lý, thần thỉnh hoàng thượng chuẩn thần xuất chinh Quảng Tây.”

Nếu không phải hoàng đế cách bàn còn có một cự ly, đi qua thì quá tận tâm, hẳn hần như đã muốn dốc hết sức đập bàn một cái, để trấn tĩnh cái đầu rỗng chui vào ngõ cụt của Tiết Linh Bích, “Người xem trầm là cái gì? Chỉ bằng vài lời tầm xàm của Sử thái sư đã muốn bảo trầm gây chiến với thân hoàng thúc của trầm?!”

Tiết Linh Bích im lặng.

“Chuyện này không có bằng chứng, tất cả đều là suy nghĩ vô căn cứ của người và thái sư. Nếu không niệm tình người và thái sư là bề tôi đặc lực của trầm, không có hai lòng với trầm, trầm đã đánh các người chạy vào thiên lao!”

Tiết Linh Bích dường như có chút không phục.

Hoàng đế thở hắt hển một hơi, nói, “Trừ phi có chứng cứ rõ ràng, nếu không thì đừng nhắc lại việc này nữa.”

Tiết Linh Bích nói, “Thần thỉnh hoàng thượng cho thần cơ hội tập hợp chứng cứ.”

“Cơ hội? Lẽ nào trẫm cho người đi Quảng Tây không phải cơ hội? Lẽ nào trẫm là cho người đi du sơn ngoạn thủy sao?” Hoàng đế dừng một chút, nói, “Hay là người cùng Phùng Cổ Đạo hai người vui đến quên trời quên đất, hoàn toàn quên mất mục đích của lần đi này?”

Tiết Linh Bích nói, “Hoàng thượng minh giám. Thần đã tận lực.”

“Tận lực? Vậy thành quả đâu? Cái khác không nói, nạn châu châu rất cuộc là thật hay giả?” Chuyện này đã thành một cái gai trong lòng hãn. Đại quan địa phương lừa trên gạt dưới là điều hãn tối kỵ. Tiếc là hãn phải cố thủ kinh thành, không thể tự mình lo lấy mọi chuyện, cho nên mới phải nhờ vào đại quan địa phương. Một khi bọn hãn có hai lòng hay tư tâm, cũng tức là hãn mất đi quyền khống chế đối với khu vực đó, đây là điều mà hãn không thể dễ dàng tha thứ. Tăng thuế cho Quảng Tây là thử, thử lòng trung thành của Lăng Dương vương đối với hãn.

Tiết Linh Bích mặt không đổi sắc nói, “Không biết.”

...

Hoàng đế lần này thực sự nhịn không được vọt tới bên long tọa, nặng nề mà đập xuống bàn.

Đồ chặn giấy, ống đựng bút trên bàn đồng loạt chấn động.

Hoàng đế trừng y. Tiết Linh Bích trước đây tuy không khiến người thích, nhưng cũng không đáng ghét như hôm nay.

“Người là khâm sai đại thần của trẫm, tới địa phương một chuyến trở về, nhưng vừa hỏi thì cái gì cũng không biết. Người còn nói người không hề vui tới quên trời quên đất, muốn trẫm minh giám?”

Tiết Linh Bích nói, “Nguyên nhân chính là vì thần là khâm sai đại thần của hoàng thượng, cho nên thần mới bôi đen hai mắt, được hỏi thì cái gì cũng không biết.”

Cơ tức trong ngực hoàng đế bị dồn ép xuống, thần tình bình tĩnh rất nhiều, “Chỉ giáo cho?”

“Những gì thần thấy được nghe được ở Quảng Tây, bất quá chỉ là Lăng Dương vương muốn thần thấy được nghe được, về phần những chuyện khác không muốn để thần nhìn nhử cho hoàng thượng, thần đương nhiên là cái gì cũng nhìn không thấy.”

Hoàng đế hừ lạnh nói, “Không phải người luôn tự xưng là võ công tuyệt đỉnh, thiên hạ khó gặp đối thủ sao? Một Lăng Dương vương phủ nhỏ bé có thể vây khốn được người sao?”

Ánh mắt Tiết Linh Bích lộ ra nét không cam lòng, “Thần lúc đầu cũng cho rằng Vệ Dạng công tử chỉ là tinh thông ca nghệ và thư họa, không ngờ võ công của hắn dĩ nhiên cũng là nhất tuyệt!”

Hoàng đế hỏi, “Nghe nói người bị thương tại Nam Ninh phủ?”

“Phải.”

“Là hắn đã thương?”

Tiết Linh Bích mím môi không nói.

Hoàng đế nghe Hoàng công công trở về báo là y tại vương phủ bị ngã gãy chân, nhưng hắn biết, thông thường cao thủ võ công cao cường rất ít bị té ngã, dù có té ngã, bọn họ cũng có đủ lực phản ứng để tránh khiến bản thân mình bị thương. Cho nên lý do này của Tiết Linh Bích hiển nhiên chỉ là qua loa. Nếu không phải ngã bị thương thì là cái gì? Đáp án thật sống động.

Hắn biết Tiết Linh Bích trời sinh tính tình cao ngạo hơn người, tuy lúc bé không có hai đấng sinh thành làm chỗ dựa lưng, nhưng một mực trưởng thành dưới mí mắt của hắn và hoàng hậu, thiết thòi như vậy khiến y nhất thời thất thường cũng không thể tránh được, trong lòng tự nhiên vì vậy mà lượng giải cho hành vi lần này của y, ngược lại cảm thấy bất mãn khi Sử thái sư tự ý lén lút châm ngòi thổi gió.

“Được rồi, chuyện này trẫm đã biết. Người về trước đi, về phần Quảng Tây, tạm thời không cần nghĩ tới, trẫm có an bài khác.”

Tiết Linh Bích dường như chưa thể bình tĩnh, ngay cả lúc xin cáo lui cũng có chút thần thờ.

“Nga, đúng rồi.” Hoàng đế chờ lúc chân y gần bước ra cánh cửa đột nhiên nói, “Người và Phùng Cổ Đạo đã thành thân chưa?” Mặc dù là hắn hạ chỉ, nhưng chính mồm nói ra vẫn cảm thấy vô cùng mất tự nhiên.

“Đa tạ hoàng thượng.” Thần tình của Tiết Linh Bích lập tức nhu hòa xuống.

Hoàng đế nhìn thấy tận mắt, trong lòng không khỏi thở dài: hảo hảo một Hầu gia, hết lần này tới lần khác lại thích nam nhân, khiến cho không người nổi nghiệp. Bất quá như vậy cũng là có lợi cho hắn, dù sao trẻ nhỏ cũng dễ kiềm chế hơn người trưởng thành. Hắn nói, “Hm. Trẫm mặc dù có ý thành toàn cho người, nhưng lão nguyên soái và người đều là rường cột nước nhà, trẫm và hoàng hậu không đành lòng để cho các người hương hỏa không người kế tục, không con cái chăm sóc trước lúc lâm chung. May là huyết mạch của người và hoàng hậu rất gần, huynh trưởng của nàng lại đông con nối dõi, nên trẫm muốn giúp người tìm một đứa làm con thừa tự kế thừa hương hỏa.”

Quả nhiên.

Tiết Linh Bích trong lòng cười nhạt, nhưng nét mặt vẫn không biến sắc nói, “Đa tạ hoàng thượng.”

“Trẫm và hoàng hậu ngàn chọn vạn tuyển, rốt cuộc đã chọn được một. Tiết Minh Giác, năm nay sáu tuổi, thiên tư thông minh, có danh xưng là tiểu thần đồng. Trẫm đã gặp, rất không tồi, đã thay người làm chủ rồi.”

“Đa tạ hoàng thượng.”

“Bất quá người và Phùng Cổ Đạo đều là nam tử, mà Tiết Minh Giác tuổi còn nhỏ, có một số việc sợ không tiện cho các người. Cho nên tạm thời vẫn gởi nuôi tại Tiết gia.”

E là vì hài tử còn quá nhỏ, lập trường còn chưa đủ kiên định, sợ sau khi bị y mang đi, sẽ quên bản tông đúng không?

Tiết Linh Bích hiểu rất rõ thủ đoạn của bọn hắn, “Thần có thể đi gặp nó không?”

Hoàng đế gật đầu nói, “Đương nhiên có thể.”

“Đa tạ hoàng thượng.”

Kết quả như vậy, hoàng thượng cơ bản đã khá hài lòng.

Mà Tiết Linh Bích thì lại rất hài lòng.

Y khom lưng đi ra ngự thư phòng, quay người lại, khiêm cung trên mặt lập tức biến sạch, khóe miệng treo lên một nụ cười mỉa mai như có như không. Nếu đã định trước là nhi tử của y và Phùng Cổ Đạo, làm sao có thể gởi nuôi tại nhà người khác, bị ngày đêm truyền thụ tư tưởng tương lai làm thế nào để đối phó y?

.

.

Bị ăn rồi ~v=

~ NGŨ

Từ hoàng cung đi ra, Tiết Linh Bích tiến vào xe ngựa của hầu phủ đã chuẩn bị từ sớm.

Phùng Cổ Đạo thản nhiên ngồi trong xe chợp mắt, ngay cả lúc y tiến vào cũng không hề cảnh giác.

Tiết Linh Bích lặng lẽ kề sát đầu tới, mũi của hai bên cách nhau ba tấc, một tay vô thanh vô tức đặt lên vai hắn.

Phùng Cổ Đạo mở mắt, cặp mắt mang theo vài phần biếng nhác, “Hầu gia.”

“Oì.” Tiết Linh Bích nắm tay hắn, nhẹ nhàng kéo xuống, mặt tiếp tục kề sát tới.

“Hầu gia...” Phùng Cổ Đạo thở dài một tiếng, sau đó toàn bộ bị nuốt trọn trong miệng Tiết Linh Bích.

Xe ngựa từ từ chuyển động, những cái lắc lư nhẹ nhàng như gõ vào linh hồn đang táo bạo kiềm nén trong xe.

Tiết Linh Bích chờ đợi ngày này đã rất lâu rồi, lâu đến nỗi ngay cả một cái chớp mắt cũng không muốn chờ nữa.

Tay y từng chút từng chút trượt vào trong áo Phùng Cổ Đạo, đầu ngón tay từ xương quai xanh lướt xuống, tìm kiếm nơi sâu càng thêm mê hoặc.

Da thịt bị vuốt ve khiến thần chí của Phùng Cổ Đạo sức tỉnh, nhưng lập tức bị nụ hôn càng kích động càng cuồng nhiệt hơn kéo vào trong kinh đào

hải lãng sóng gió trào dâng.

Tiết Linh Bích lần này quyết tâm đã làm thì làm tới cùng, bàn tay linh hoạt cởi ra vạt áo của Phùng Cổ Đạo, sờ soạng tới nơi trí mạng nhất. Nhưng nhanh hơn y chính là tay của Phùng Cổ Đạo.

“Hầu gia.” Trong xe ngựa lần thứ ba vang lên tiếng gọi, so với hai lần trước có thêm vài phần bất đắc dĩ.

Nhưng lần này, Tiết Linh Bích đã khó có thể kiềm chế song trọng xao động giữa linh hồn và thân thể.

Y tàn bạo nhìn chăm chăm vào cặp mắt thanh minh lại hàm chứa chút tiểu ý của Phùng Cổ Đạo, cắn răng hỏi, “Cho hay không?”

“Nếu như đảo ngược vị trí thì...” Phùng Cổ Đạo kéo dài ngữ âm.

“Làm trước tính tiếp.” Tiết Linh Bích nói, tay lại không cam lòng bắt đầu kéo mở vạt áo.

Ngón tay Phùng Cổ Đạo mảy may không buông.

Tiết Linh Bích nỗ lực hồi lâu, rốt cuộc ngồi bật dậy, giống như muốn phát tiết mà nói, “Phùng Cổ Đạo.”

“Có. Hầu gia.” Phùng Cổ Đạo nằm ở nơi đó, vạt áo tuột xuống một nửa, lộ ra một tảng da thịt trắng nõn, sợi tóc đen nhánh mềm mại phủ trên mặt, rối loạn dây dưa, gãi nhẹ lòng ai ngứa ngáy.

Mỹ sắc rành rành trước mặt, nhưng chỉ có thể nhìn mà không thể ăn. Tiết Linh Bích càng nghĩ càng phiền muộn, lửa giận tích lũy mấy tháng rốt cuộc bạo phát, “Phùng Cổ Đạo! Người lại đùa giỡn trên chộc bản hầu sao?”

Một chữ “Lại” nói rõ các loại ủy khuất và thụ thương ngày trước, khiến nổi hổ thẹn của Phùng Cổ Đạo như bài sơn hải đảo.

“Hầu gia.” Phùng Cổ Đạo cười khổ ngồi dậy.

Mặc dù trong lòng từ lâu đã định rõ người âu yếm kiếp này, nhưng định rõ là một chuyện, muốn cam tâm tình nguyện mà phủ phục dưới thân một người nam nhân lại là chuyện khác. Hắn tự biết mình không có lòng dạ rộng rãi như Kỷ Vô Định, có thể nhìn thấu mọi loại ràng buộc, hiểu rõ các loại gông cùm xiềng xích nội tâm trên thế gian này. Tại vấn đề ai thương ai hạ, hắn cũng có kiêu ngạo thuộc về nam nhân.

“Chúng ta đã thành thân, lẽ nào người muốn để chúng ta cứ vì vấn đề này mà mỗi người mỗi phòng?” Tiết Linh Bích trợn mắt nhìn.

Phùng Cổ Đạo rất đau đầu.

Muốn giải quyết vấn đề này tất phải có một người nhượng bộ, nhưng sự nhượng bộ này vô luận là ai cũng là ngàn khó vạn khó.

“Hay là...” Thanh âm của Tiết Linh Bích đột nhiên âm trầm, “Tất cả trước đây đều là kế tạm thích ứng không thể không làm của người? Người từ đầu tới cuối cũng không hề muốn thành thân với ta?”

“Hầu gia nói quá lời.” Phùng Cổ Đạo thở dài.

“Bản hầu nói quá lời?” Trong mắt Tiết Linh Bích dâng lên nỗi bất an càng dày đặc hơn, “Thường nói thánh ý khó dò, gần vua như gần cọp. Nhưng bản hầu khi ở bên hoàng thượng cũng chưa từng lo nghĩ bất an như vậy. Bởi vì mặc dù hoàng thượng hiểu sai về ta, hay ta hiểu sai về hoàng thượng, đều sẽ không làm cho lòng ta hồn ta bị tổn thương. Duy độc người, Phùng Cổ Đạo, bản hầu không hy vọng người có một chút hiểu nhầm, càng không hy vọng người lại có một chút lừa dối nào!”

Phùng Cổ Đạo trầm mặc.

Tiết Linh Bích đột nhiên lộ vẻ sầu thảm mà cười, “Hay là bản hầu đã đoán đúng rồi?”

Phùng Cổ Đạo nâng mắt nhìn y.

“Người thực sự chỉ muốn trấn an bản hầu, sau đó tùy thời thoát thân, đi lấy người khác?”

Phùng Cổ Đạo nghe y nói càng lúc càng thái quá, rốt cuộc nhin không được phải lên tiếng, “Bất quá chỉ là động phòng thôi mà, hà tất kéo tới kéo lui nhiều như vậy?”

Tiết Linh Bích vẫn mang vẻ mặt tổn thương.

Phùng Cổ Đạo quan sát y, bỗng nhiên nghĩ có một câu y nói rất có lý. Đó chính là nếu bọn họ không ai chịu thỏa hiệp, lẽ nào thật sự tiếp tục giằng co, cho đến khi hai người đầu bạc, ngay cả tranh chấp cũng không còn hơi sức? Đến lúc đó, chỉ sợ muốn động phòng cũng là hữu tâm vô lực.

Thế nhưng nếu nhường...

Phùng Cổ Đạo đỡ trán.

Tiết Linh Bích đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài, nhưng vừa bước một bước, đã bị Phùng Cổ Đạo kéo tay áo.

Y quay đầu lại.

Biểu tình của Phùng Cổ Đạo hầu như có thể sánh với tráng sĩ cắt cổ tay, “Thì là... vậy cũng phải hồi phủ.” Hẳn nợ nhiều hơn, vậy cứ để hẳn trả đi.

Tiết Linh Bích mở bật cửa xe, gằm nhẹ với phu xe, “Lập tức hồi phủ. Lập tức!”

Đây là lần đầu tiên phu xe thấy Hầu gia cứ nhiên lại dùng khẩu khí gấp gáp như vậy đòi hỏi phủ, nào dám chậm trễ.

Trên đường phố, một chiếc xe ngựa như lưu tinh xẹt qua, tiêu thất trước khi mọi người kịp hoàn hồn.

Xe ngựa đến hầu phủ, còn chưa ngừng ổn, Tiết Linh Bích đã ôm Phùng Cổ Đạo xuống xe chạy vào trong.

Tông Vô Ngôn đi ra nghênh tiếp, “Hầu gia. Vân Nam Nghiêm tướng quân...”

“Để đó tính sau.”

Tông Vô Ngôn chỉ mới chớp mắt, Tiết Linh Bích đã vọt đi mất dạng.

Từ đại môn tới phòng ngủ, Tiết Linh Bích chỉ tốn khoảng thời gian vài cái chớp mắt.

Y đặt Phùng Cổ Đạo lên giường, không đợi hăn mở miệng đã nhào tới.

Phùng Cổ Đạo bị hôn tới thiên hôn địa ám, thật vất vả mới tìm được khoảng trống, thở hổn hển nói, “Hầu gia...”

“Không được nói chuyện.”

Phùng Cổ Đạo vươn tay đè lại bàn tay đang không ngừng tác cầu trên dưới của y, “Hầu gia.”

Tiết Linh Bích bực mình nói, “Không phải đã bảo không được nói sao?”

Phùng Cổ Đạo dùng tay kia sờ sờ lông mày, “Hầu gia có kinh nghiệm không?”

Tiết Linh Bích nhìn hần không chớp mắt, “Người hy vọng ta trả lời có? Hay là không?”

“Ta muốn nghe nói thật.”

“Không có.” Tiết Linh Bích đáp rất thẳng thắn thành khẩn. Từ sau khi bắt gặp phụ thân mình cùng một quân kỹ diên đảo trong quân trường, y vô thức có tâm đề phòng đối với nữ nhân. Hơn nữa y xưa nay thích sạch sẽ, luôn bảo trì một khoảng cách nhất định với người khác, càng đừng nói tới chuyện thân cận gần gũi.

Y nhìn Phùng Cổ Đạo, ánh mắt nhu hòa. Nếu như không phải được gặp hần, có lẽ đến bây giờ, y vẫn không thể bùng cháy khát vọng mãnh liệt như vậy đối với người khác.

Phùng Cổ Đạo rất vui vẻ, lại có một tia lo lắng, “Ta nghĩ, hay là chúng ta thảo luận trình tự một chút đi.”

“Thảo luận?” Tiết Linh Bích thần tình quái dị, “Đây không phải kế hoãn binh của người chứ?”

“Nếu là phải, ta có thực hiện được không?”

“Không được.” Tiết Linh Bích nói như đinh đóng cột. Thật vất vả khiến hần chịu nhường, vô luận thế nào y cũng không để vụt mất cơ hội này.

Phùng Cổ Đạo nói, “Vậy có thảo luận hay không, có uy hiếp gì tới Hầu gia đâu?”

Tiết Linh Bích quan sát hần, dường như muốn tìm ra tí ti manh mối về mưu kế mưu toan trên mặt hần.

Phùng Cổ Đạo thản nhiên để mặc ai kia đánh giá.

Hồi lâu.

Tiết Linh Bích hỏi, “Người muốn thảo luận cái gì?”

Phùng Cổ Đạo nhắm mắt lại, tối nghĩa nói, “Làm sao đi vào?”

“...”

.

Tông Vô Ngôn nhìn bàn cơm chỉ mới vội vã ăn vài miếng, nói với phó dịch đang bụng thức ăn, “Hầu gia còn bảo gì nữa không?”

Phó dịch hồi tưởng trả lời, “Hầu gia hình như nói với Phùng tiên sinh, tiếp tục.”

“Tiếp tục?” Sắc mặt Tông Vô Ngôn thập phần cổ quái.

Nếu ông đoán không sai, Hầu gia và Phùng tiên sinh hiện tại ở trong phòng hắc là đang...

Ông vội ho một tiếng. ?

Chuyện Hầu gia thích Phùng Cổ Đạo ông nhìn tận mắt, lúc đó ông rất hoảng sợ, lập tức báo tin cho lão nguyên soái. Nhưng thái độ quan vọng của lão nguyên soái nhieu vào ông, cho nên sau đó ông cũng nhạc kiến kỳ thành*. Không ngờ nhạc kiến kỳ thành nhạc kiến kỳ thành liên thực sự thành. Một đạo thánh chỉ của hoàng thượng giúp hai người kết hợp càng thêm danh chính ngôn thuận. Theo lý mà nói, sự tình phát triển tới nước này, ông phải nghĩ tất cả đều rất viên mãn mới phải. Nhưng vì sao... ông vẫn cảm thấy không được tự nhiên nhỉ?

*(nhạc kiến kỳ thành: im lặng để cho sự việc phát triển, hy vọng sự việc đạt được thành công)

“Đi nấu nước, luôn luôn quan tâm động tĩnh ở phòng ngủ.”

“Dạ.”

.

Nước nóng nhất thời còn chưa thể dùng.

Bởi vì hai người làm ba lần tiền hí, vẫn chưa tiến vào vấn đề chính.

Nguyên bản Tiết Linh Bích muốn làm năm, nhưng Phùng Cổ Đạo nằng nặc không chịu, cuối cùng đành phải thỏa hiệp cả hai người đều đứng. Nhưng cứ như vậy, độ khó lại cao hơn. Tiết Linh Bích muốn Phùng Cổ Đạo mở rộng hai chân quần lấy thắt lưng y, nhưng Phùng Cổ Đạo lại không muốn.

Tham khảo tới tham khảo lui, sau cùng tham khảo ra hai người đều mở chân ngồi trên giường.

Phùng Cổ Đạo ngồi dựa ở bên trên.

Hai người kề sát vào nhau.

Tiết Linh Bích ôm thắt lưng Phùng Cổ Đạo, lúc Phùng Cổ Đạo ngồi xuống động tác cực kỳ chậm.

Hai người đều có thể cảm nhận được sự căng cứng trên từng tắc cơ thể của nhau.

“Nếu đau... thì nói.” Tiết Linh Bích đầu đầy mồ hôi.

Rất nhiều chuyện, tưởng tượng so với hiện thực đơn giản hơn nhiều lắm.

Phùng Cổ Đạo đã không thể mở miệng nói, chỉ sợ vừa cất giọng sẽ lộ ra tiếng rên rĩ.

“Chờ một chút...” Tiết Linh Bích đột nhiên hỏi, “Như vậy, làm sao ta động?”

Phùng Cổ Đạo nửa đường sững sốt.

Hai người nhìn lẫn nhau trong mồ hôi nhễ nhại.

Phùng Cổ Đạo phải lần thứ hai thỏa hiệp. Bất quá, quyền chủ động này thật đúng là khiến người ta uất nghẹn!

.

Hừng đông hôm sau.

Ngoài phòng ngủ của Tiết Linh Bích, Tông Vô Ngôn nhẹ nhàng gõ cửa.

“Hầu gia, nên vào triều rồi.”

Tiết Linh Bích mở mắt, phản ứng đầu tiên là nhìn sang bên cạnh.

Nơi đó, Phùng Cổ Đạo đang say ngủ, trên gương mặt thanh tú anh tuấn khó giấu nét mệt mỏi.

Trong lòng y nhất thời mềm mại như một bãi nước xuân, hận không thể đem mình cột chắc vào người hãn, cái gì vào triều, cái gì triều đình đều ném hết qua một bên.

Tông Vô Ngôn thấy bên trong im lặng, lại nói, “Nghiêm tướng quân hôm qua có gửi thư tới.”

Nhắc tới Nghiêm tướng quân, tinh thần Tiết Linh Bích hơi run lên, cuối cùng cũng miễn cưỡng dời ánh mắt khỏi người Phùng Cổ Đạo, đứng dậy mặc y phục.

Y phục vừa mặc được phân nửa, y lại cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm, xoay người nhìn lại, Phùng Cổ Đạo đã tỉnh, đang nhú mày nhìn y.

“Tỉnh?” Thanh âm cũng Tiết Linh Bích cũng dịu dàng như nội tâm của y.

Phùng Cổ Đạo chớp chớp mắt, “Vào triều?”

“Ừ.”

“Đi sớm về sớm.” Hắc nói, nghiêng người, tiếp tục ngủ.

Lưu lại một mình Tiết Linh Bích đứng ở đó cười ngọt ngào như một đứa trẻ vừa được ăn mật đường.

.

.

LỤC

Chờ y từ trong phòng đi ra, Tông Vô Ngôn đã đi tới bên cạnh đem thư đưa cho y, vừa nhỏ giọng bẩm báo, “Nghe nói, tấu chương của Nghiêm tướng quân đã đưa vào cung rồi.”

Khóe miệng Tiết Linh Bích khẽ nhếch, mở thư ra đọc.

Tông Vô Ngôn cẩn thận quan sát sắc mặt của y, thấy khóe miệng y không ngừng nhếch cao.

.

Lúc tảo triều, Tiết Linh Bích thần thái sáng lạn, so với biểu tình nhìn ai cũng giống người ta nợ y ba trăm lượng ngày hôm qua cứ như hai người.

Nhưng sắc mặt hoàng đế lại không quá đẹp.

Các đại thần tùy mặt gửi lời, lúc mở miệng ai ai cũng tỉ mỉ cẩn thận.

Thật vất vả chịu đựng tới khi bãi triều, Tiết Linh Bích lại bị lưu lại.

Đồng dạng địa phương đồng dạng hai người, nhưng tâm tình tuyệt nhiên bất đồng.

Hoàng đế thấy Tiết Linh Bích mang vẻ mặt xuân phong đặc ý, có chút bất mãn lên tiếng hỏi, “Có chuyện vui sao?”

Tiết Linh Bích trầm giọng đáp, “Khuê phòng chi nhạc.”

Hoàng đế nghẹn họng trân trối, nguyên bản một bụng lời thoại nặng trĩu không biết nên xả ra như thế nào.

“Hoàng thượng?” Tiết Linh Bích kêu khẽ một tiếng, kéo lại mạch suy nghĩ đang bay lơ lửng của hắn.

Hoàng đế vội ho một tiếng, quát lớn, “Tuyệt Y Hầu trăm sủng tín nhất có thể nào một mực sa vào khuê phòng chi nhạc? Không ra thể thống gì!”

Tiết Linh Bích đáp, “Thần cũng không phải một mực sa vào, thần chỉ là vừa mới sa vào.”

“Vừa mới, chẳng lẽ ngươi và Phùng Cổ Đạo...” Hoàng đế vốn đang muốn hỏi, nhưng nghĩ lại mình thân là vua một nước, công nhiên thảo luận bí sự khuê phòng với thần tử như vậy thực sự không thỏa đáng, vội vã sửa lời, “Đạo này ở lại kinh thành có quen không?”

Tiết Linh Bích chớp chớp mắt nói, “Hồi bẩm hoàng thượng, thần từ khi ra đời tới nay, ở quen nhất chính là kinh thành.”

Trong lời này có vài phần khiêu khích, nhưng hoàng đế lại thuận thế nói tiếp, “Chỉ sợ không ở được lâu nữa.”

“Không ở được lâu nữa?” Tiết Linh Bích vẻ mặt mê man.

“Hôm qua Nghiêm Tu dâng thư, nói những năm nay ngày càng già nua, muốn cáo lão hồi hương.”

Tiết Linh Bích nhú mày hỏi, “Trần Viễn đại tướng quân đóng ở Vân Nam?”

“Ừ. Trẫm nhớ rõ ông ta chính là bộ hạ cũ của lão nguyên soái.” Hoàng đế chậm rãi nói.

Tiết Linh Bích thở dài, “Từ sau khi cha qua đời, thần cũng không còn liên hệ với bọn họ nữa.”

Điều này đối với hoàng đế mà nói là một chuyện tốt. Thần tử dưới tay phe phái khổng lồ đối với hãn là uy hiếp.

Hãn gật đầu nói, “Nếu trẫm nhớ không lầm, Nghiêm tướng quân năm nay mới năm mươi sáu, vẫn là tuổi khỏe mạnh. Bất quá trước kia ông ta trên chiến trường bị thương không ít, lại vất vả đến nay, khó tránh thân thể hư nhược. Vân Nam ẩm thấp nóng bức, không lợi cho việc dưỡng bệnh. Trẫm có ý điều ông ta quay về kinh lưu dụng, người thấy thế nào?”

“Hoàng thượng thương cảm thần tử, là phúc của thần tử.”

“Chỉ là nếu như vậy, chức vị Trần Viễn đại tướng quân liền trống không.” Hoàng đế nói, “Nghiêm tướng quân thật ra cũng đề cử vài người, nhưng đều là xuất thân hàn vi, lại không có quân công hiển hách, trẫm sợ khó phục chúng.”

Tiết Linh Bích rũ mắt trầm ngâm, “Vân Nam và Quảng Tây rất gần.”

Hoàng đế liếc mắt nhìn y, “Hôm qua, không phải người nói muốn trẫm cho người một cơ hội sao?”

Tiết Linh Bích nhú mày nói, “Nhưng Vân Nam ẩm thấp nóng bức, không lợi cho việc dưỡng bệnh.”

Hoàng đế hừ lạnh, “Thế nào? Người cũng giống như Nghiêm tướng quân, trước kia chiến tranh nên lưu lại mầm bệnh?”

“Thần đã ngã bại một lần ở Quảng Tây.”

Tiết Linh Bích nói tới lẽ thắng khí hùng.

“Vậy tìm cơ hội để đáp trả lại.” Hoàng đế có chút khó chịu nói, “Tuyệt Y Hầu trăm tin nhiệm là một Tuyệt Y Hầu dũng mãnh thiện chiến, không phải Tuyệt Y Hầu sợ khổ sợ mệt sợ ngã.”

Tiết Linh Bích giống như bị kích khởi hùng tâm, lập tức ôm quyền nói, “Thỉnh hoàng thượng hạ chỉ!”

“Hảo!” Hoàng đế mỉm cười gật đầu, “Đây mới là Tuyệt Y Hầu trí dũng song toàn, trung can nghĩa đảm mà trầm biết.”

Nếu làm thỏa mãn nguyện vọng của hãn, hãn đương nhiên vui lòng ca ngợi không keo kiệt.

Tiết Linh Bích quả thực bị vài lời sáo rỗng của hãn làm cho lằng lằng, lại biểu hiện lòng trung tâm của mình một hồi.

Trình diễn xong tiết mục quân thần đồng lòng, y đột nhiên hỏi, “Hoàng thượng chuẩn bị điều Nghiêm tướng quân đến vị trí nào?”

Hoàng đế suy nghĩ một chút nói, “ Binh bộ thượng thư tuổi già thể nhược, trăm có thể ân chuẩn ông ta sớm cáo lão hồi hương.”

Binh bộ thượng thư đúng là lớn tuổi, nhưng chỉ lớn hơn Nghiêm Tu hai tuổi, luận thân thể, sợ là càng kiên cường hơn Nghiêm Tu. Nhưng lão là người của hoàng hậu, rất hiển nhiên, hoàng đế lại chèn ép thực lực một chi

tộc của hoàng hậu. Dù sao hoàng hậu cũng đem cháu ruột của mình cho y làm con thừa tự, cũng tức là một lần nữa kéo gần mối liên hệ giữa Tuyết Y Hầu phủ và Tiết gia mà hoàng hậu đại diện. Mà y lại một tay nắm hai thế lực lớn trên giang hồ là Ma giáo và Huy Hoàng môn, như vậy cộng lại, thế lực hoàng hậu to lớn, phải khiến cho hoàng đế cảnh giác.

Bất quá hoàng đế năm mơ cũng không ngờ rằng, năm cùng một sợi dây thừng với y không phải hoàng hậu, mà là người bị hoàng đế xem như cái đinh trong mắt, diệt càng nhanh càng tốt – Lăng Dương vương.

Từ hoàng cung đi ra, tâm tình Tiết Linh Bích rất tốt. Tất cả mọi chuyện đều đi theo từng bước trong kế hoạch, cách mong đợi của mình càng lúc càng gần, các loại bối rối thống khổ quá khứ đều tan biến như mây đen trên bầu trời, chỉ còn lại một mảnh tường hòa vui sướng.

.

Trở lại trong phủ, y đi thẳng đến phòng ngủ, lại được báo là Phùng Cổ Đạo đã tỉnh dậy, đang ở thư phòng.

Tiết Linh Bích nhớ tới lúc lên đường về kinh đã từng nói, nếu hân thích sưu tầm, có thể lấy toàn bộ đồ cổ thư họa trong thư phòng. Nói vậy hiện giờ hân đang làm việc đó.

Tới thư phòng, Phùng Cổ Đạo quả nhiên đang ngồi sau trác án vuốt ve một món đồ rửa bút bằng ngọc chế, yêu thích không buông tay.

Điều này cũng không có gì, làm Tiết Linh Bích nhú mày chính là thứ mà hân ngồi lên.

“Xe lăn?” Y nhướng mi.

Phùng Cổ Đạo ngẩng đầu, “Người là đến để bày tỏ sự hổ thẹn của mình à?”

“...” Tuy y tin chắc thân thể của Phùng Cổ Đạo tuyệt đối không tới nỗi dùng xe lăn, nhưng kẻ thức thời làm trang tuần kiết, y không ngốc đến nỗi làm trái ý hân trong lúc này. Y thức thời nói sang chuyện khác, “Đồ rửa bút thế nào?”

Nhắc tới cái thứ trong tay, sắc mặt Phùng Cổ Đạo rõ ràng nhu hòa xuống, “Ngọc thì bình thường. Khó có chính là chạm trổ, theo văn lộ trên ngọc, điêu khắc thiên y vô phùng như vậy, đúng là hiếm có.”

“Nếu người thích, thì cứ lấy hết đi.”

Phùng Cổ Đạo nghi hoặc hỏi, “Không phải trước kia người đã nói rồi sao?”

Tiết Linh Bích ghen lời một hồi, nói, “Ta sợ người ngượng.”

“Hầu gia lo nhiều.”

“Ta ý thức được.” Tiết Linh Bích cười khổ lắc đầu.

Phùng Cổ Đạo nói, “Sáng nay nghe Tông tổng quản nhắc tới Nghiêm tướng quân... Vân Nam Trấn Viễn đại tướng quân Nghiêm Tu?”

Tiết Linh Bích gật đầu nói, “Ông ấy tự mình cáo lão hồi hương. Hoàng thượng quyết định điều ông ấy trở lại kinh thành, phái ta đi đón ở Vân Nam.”

“Ông ấy tự động xin nghỉ?” Phùng Cổ Đạo nhướng mi.

Tiết Linh Bích nói, “Ông ấy là bộ hạ cũ của cha ta.” Trên đường đến Bể Nghề sơn y cũng đã suy nghĩ kỹ. Nếu cha y không thể đến kinh thành ngay dưới chân thiên tử, như vậy chỉ có thể là y xin chuyển đi. Nhưng xin thế nào cũng là một vấn đề khó. Cũng may y nhớ tới Nghiêm Tu là bộ hạ cũ của cha mình, bây giờ mới có một vở diễn thế này. Lúc đó không biết việc

này có thành công hay không, cho nên vẫn chưa nhắc tới với Phùng Cổ Đạo, nhưng lúc này nghĩ đến, cũng là mình đuối lý trước.

May là Phùng Cổ Đạo cũng không quá lưu ý, “Như vậy, cần chuẩn bị mười chiếc xe ngựa để vận chuyển đồ đạc.”

Tiết Linh Bích sợ hãi tích tụ bất mãn trong lòng, giải thích, “Trước đó ta cũng không nắm chắc, lỡ như không được, cũng đỡ phải vui mừng hụt một hồi.”

Phùng Cổ Đạo buông đồ rửa bút xuống, cầm lấy ống đựng bút bên cạnh, chậm rãi nói, “Với ta mà nói, kinh thành hay Vân Nam cũng đâu có gì khác nhau.”

Khóe miệng Tiết Linh Bích loàn loàn, tâm tình thấp thỏm bị quét sạch, “Hoàng thượng chọn một đứa trẻ ở chi của hoàng hậu cho ta làm con thừa tự.”

“Đứa trẻ ở chi của hoàng hậu?” Phùng Cổ Đạo sững sốt một lúc. Đối với những quan hệ rắc rối phức tạp trong triều đình, hắn cũng không quá rõ ràng.

“Phụ thân của hoàng hậu là bá phụ của ta. Nhi tử của huynh đệ nàng, hắn phải gọi ta một tiếng đường thúc.”

Phùng Cổ Đạo hỏi, “Bao nhiêu?”

“Sáu tuổi.”

Phùng Cổ Đạo tự tiểu phi tiểu, “Đã là cái tuổi hiểu chuyện rồi.”

“Nghe nói là thần đồng.” Tiết Linh Bích có ẩn ý nói, “Không bằng chúng ta gặp thử một lần?”

Nếu là tốt, đương nhiên phải nhận về tự mình nuôi, nếu không tốt... vậy bọn họ ở lại Vân Nam, thực sự không tiện dẫn nó đi. Về phần sau đó bao giờ chính thức nhận nó làm con thừa tự, vậy phải xem tâm tình của bọn họ và ý trời.

Phùng Cổ Đạo buông ống đựng bút, dựa lưng ra phía sau, thở dài nói, “Đáng tiếc ta không tiện xuất hành.”

“...”

Biểu tình tự tiếu phi tiếu của Phùng Cổ Đạo nhìn thế nào cũng là một loại kháng nghị và khiêu khích.

Tiết Linh Bích chấp tay sau lưng, nắm tay xiết thật chặt mới mỉm cười nói, “Ta phái người đi đón nó tới.”

.

Tiết Minh Giác ba tuổi biết chữ, bốn tuổi đọc thơ, năm tuổi đối câu đối, sáu tuổi làm thơ, danh thần đồng nhanh chóng lan xa, ngay cả hoàng đế cũng nghe thấy. Nhưng Tiết gia tự biết, thần đồng này... có phần hơi thôi phồng.

Tiết Minh Giác biết chữ thì biết chữ, nhưng biết không nhiều lắm; thơ cũng có thể đọc, chỉ là vài bài ngắn; câu đối có thể đối, nhưng không tinh tế; về phần làm thơ, đó hoàn toàn là thơ con cóc. Sở dĩ bị truyền xôn xao như vậy toàn bộ phải quy tội cho Tiết lão cha sĩ diện thích so bì.

Bởi trước có Cổ tướng chi tử – Cổ Huyền Chi châu ngọc, sau có Lễ bộ thượng thư chi tôn – nhân tài mới xuất hiện, Tiết lão cha nghĩ nhà mình nếu không xuất hiện một thần đồng thì thật mất mặt, vì vậy tự biên tự diễn một phen. Những người khác thường ngày hận không tìm được cơ hội vượt mông ngựa, lúc này có cơ hội tốt như vậy sao có thể buông tha, vì vậy lại thêm mắm thêm muối. Người ngoài phổ thích nhất là bàn tán tin tức, dẹt

hoa trên gấm. Cuối cùng một truyền mười, mười truyền trăm, huyền ảo đến mức toàn bộ kinh thành đều biết Tiết gia có thần đồng, sáu tuổi biết làm thơ. Nếu không phải Tiết gia quá hiểu rõ tình hình của Tiết Minh Giác, chỉ sợ cũng sẽ bị những lời đồn đãi thổi phồng đó làm cho choáng váng.

Hoàng hậu thường ngày cũng không qua lại nhiều với Tiết gia, nghe được lời đồn thì tin là thật, liền thổi một trận gió mát bên tai hoàng thượng.

Như vậy, thần đồng một thời được quyết định* đem cho Tuyết Y Hâu làm con thừa tự.

*(nguyên văn: trần ai lạc định. Trần ai = bụi bặm, lạc định = rơi xuống, bụi phập phênh trong không trung rồi cuộc cũng có ngày rơi xuống đất, ý nói trải qua nhiều hỗn loạn rồi cuộc kết quả đã được quyết định)

Trước tiên không giao thần đồng cho Tiết Linh Bích cũng là ý của Tiết gia.

Thần đồng thần nhất là khi còn bé, lúc này dễ dàng bị lộ nhất. Có câu tiểu thì liễu liễu, đại vị tất giai*. Chờ Tiết Minh Giác trưởng thành, cho dù tư chất bình thường, mọi người cũng chỉ có thể oán than, mà không thể chỉ trích cái gì nữa.

*(tạm hiểu: nhỏ thì giỏi, lớn chưa chắc đã giỏi. Không thể vì lúc nhỏ thông minh mà kết luận khi trưởng thành có thể đạt được thành tựu.)

Cho nên khi Tuyết Y Hâu đưa ra ý định muốn dẫn Tiết Minh Giác đến phủ tham quan, trên dưới Tiết gia nhất thời hoảng tới nỗi gà bay chó sủa.

Phùng Cổ Đạo, Tiết Linh Bích: Tương tri tương ái thì cần những gì? Chỉ cần bên nhau là đủ.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Kiều Thiên* Hữu Lý [3]

THẤT

Phùng Cổ Đạo, Tiết Linh Bích: Tương tri tương ái thì cần những gì? Chỉ cần bên nhau là đủ.

Tiết Minh Giác bị căn dặn*, phải giả vờ thâm trầm, giả vờ câm điếc, giả vờ lạnh lùng. Gặp chuyện không hiểu thì cứ gật đầu, không cần mở miệng thì không mở miệng, nếu phải mở miệng thì tận lực ít nói.

*(nguyên văn: tam lệnh ngũ thân, là trưởng bối/cấp trên ra lệnh hậu bối/cấp dưới, có tính cưỡng chế bắt buộc)

Một đường giáo dục như vậy cho tới cổng hầu phủ, hai tây tịch* còn lo lắng, muốn ở bên cạnh chỉ điểm, nhưng bị Tông Vô Ngôn vòng vo vài câu kéo đến nơi khác.

*(tây tịch: hoàn cảnh này hiểu là gia sư)

Tiết Minh Giác bị đưa đến trước mặt Tiết Linh Bích một mình.

Tiết Linh Bích thấy nó mặc một bộ trang phục rực rỡ chói mắt, nhúu mày, “Cởi hết những thứ trên người ra.”

Tiết Minh Giác kinh ngạc nhìn y.

“Nam hài tử trên người mang theo một thanh chủy thủ là đủ.” Tiết Linh Bích nói, “Hay là, người cần châu bảo ngọc khí để thể hiện thân phận?”

Tiết Minh Giác đối với lời của y cái hiểu cái không, nhưng tay thì lại ngoan ngoãn hành động.

Tiết Linh Bích xoay người vào phòng trong gọi Phùng Cổ Đạo. Chờ y vất vả đem Phùng Cổ Đạo cả người lẫn xe lăn đẩy ra, mới phát hiện Tiết Minh Giác đang trần trụi khoe cái mông, đứng trước phòng.

“...”

Phùng Cổ Đạo sờ sờ mũi, nói với Tiết Linh Bích đã câm lặng, “Hầu gia kiểm nghiệm thật là tỉ mỉ.”

Tiết Linh Bích hít một hơi thật sâu, đi tới trước mặt Tiết Minh Giác đang khẽ run run, thấp giọng nói, “Mặc y phục vào đi.”

Tiết Minh Giác chớp chớp mắt, lại không rên một tiếng bắt đầu mặc y phục.

Động tác của nó rất lưu loát, không giống vài kẻ hậu duệ quý tộc đệ tử, rời khỏi nha hoàn thì ngay cả nhai thức ăn cũng gặp vấn đề.

Chờ nó mặc xong, Tiết Linh Bích nói, “Người biết việc mình phải làm con thừa tự không?”

Tiết Minh Giác nỗ lực ngẩng đầu.

Tiết Linh Bích cao hơn cả cha nó và thúc thúc nó, ánh sáng chiếu rọi trên bạch y, hơi hơi lóe sáng, uy nghiêm không nói nên lời. Trong lòng nó run lên, ngôn hành cử chỉ cũng cẩn thận gấp đôi, nửa ngày mới gặt đầu.

Phùng Cổ Đạo thấy Tiết Linh Bích cau mày, nhin không được cười nói, “Thần đồng?”

Tiết Linh Bích hừ lạnh, “Biết ngay nhà hoàng hậu không có lời nào là thật.”

“Ta nghĩ có nửa câu là thật.”

“Cái gì?”

“Nó có thể không thần, nhưng tuyệt đối là đồng, hơn nữa nhìn qua vẫn là một đứa bé khá hàm hậu.” Phùng Cổ Đạo vẫy vẫy tay gọi Tiết Minh Giác.

Tiết Minh Giác do dự một chút, vẫn nhìn lên Tiết Linh Bích.

Thấy Tiết Linh Bích khẽ gật đầu, nó mới lạch bạch chạy qua.

Phùng Cổ Đạo vươn tay sờ cốt cách của nó, một lát mới nói, “Tuy không phải kỳ tài luyện võ, nhưng cũng không tồi.”

Tiết Linh Bích nhướn mi nói, “Ta từ nhỏ đã được gọi là kỳ tài luyện võ.” Ngụ ý, tương đương bất mãn với đứa con bị miễn cưỡng đẩy vào này. Người ngốc một chút khờ một chút thì thôi, ngay cả cốt cách cũng không tốt. Sau này lớn lên biết đâu sẽ giống Vệ Dạng?

Y vừa nghĩ tới điểm này, đầu liền ần ần đau.

Phùng Cổ Đạo nói, “Tư chất luyện võ của ta cũng rất phổ thông. Từ nhỏ đến lớn, võ công của Viên Ngạo Sách luôn trên ta.”

Nhắc tới Viên Ngạo Sách, con người của Tiết Linh Bích nháy mắt liên tục chiến hỏa.

Phùng Cổ Đạo dường như cảm ứng được tâm tư của y, chậm rãi nói, “Bất quá với võ công hiện tại của ngươi...”

Ánh mắt Tiết Linh Bích lạnh xuống.

“Có thể cùng hãn bất phân thắng bại.” Khóe miệng Phùng Cổ Đạo vung lên một tia tiểu ý nhàn nhạt.

Tiết Linh Bích rũ mí mắt, một lát mới nói, “Ta nên cảm kích người góp phần thúc giục mỗi ngày sao?”

Phùng Cổ Đạo nắm cái đệm mềm mại dưới hông, chậm rãi điều chỉnh tư thế, nói, “Người đã lấy oán trả ơn rồi.”

Tiết Linh Bích giơ tay nắm lấy lưng dựa của xe lăn, cúi người xuống, nhẹ giọng nói với hắn, “Ta có thể khiến chúng ta thù sâu như biển.”

Phùng Cổ Đạo ho khan nói, “Tiết Minh Giác.”

Thân thể Tiết Linh Bích khựng lại.

Tiết Minh Giác lẳng lẳng mà nhìn bọn họ.

Phùng Cổ Đạo mỉm cười hỏi, “Muốn ăn kẹo hồ lô không?”

Tiết Minh Giác chớp chớp mắt.

Nó không biết kẹo hồ lô là cái gì, nhưng lại không dám hỏi. Bởi vì trước khi đi, phụ thân ân cần dạy bảo nói nhất định không được hỏi gì cả, không biết thì chỉ cần gật đầu.

Vì vậy, nó gật đầu.

Tiết Linh Bích gọi người dọn một cái bàn vào trong viện, lại bảo Tông Vô Ngôn phái người đi mua kẹo hồ lô.

.

Tiết Minh Giác lần đầu tiên thấy kẹo hồ lô, do dự nửa ngày cũng không cắn một cái.

Phùng Cổ Đạo liền tự mình làm mẫu bắt đầu ăn.

Tiết Minh Giác lúc này mới ăn theo.

“Ăn ngon không?” Phùng Cổ Đạo hỏi.

Tiết Minh Giác buông kẹo hồ lô đã cắn một nửa, hai tay khăn trương đặt bên sườn, sau đó gật đầu.

Tiết Linh Bích nhú mày nói, “Nó có phải bị câm hay không?” Từ lúc vào cửa đến giờ không hề nói lấy một câu.

Phùng Cổ Đạo nói, “Người thọt lét nó một cái.”

Tiết Linh Bích: “...”

Phùng Cổ Đạo nói với Tiết Minh Giác, “Con biết làm con thừa tự là có ý gì không?”

Tiết Minh Giác cúi đầu suy nghĩ một chút, dùng thanh âm cực nhỏ đáp, “Nhận người khác làm phụ thân.”

Tiết Linh Bích nói, “Không phải người khác, là bản hầu.”

Tiết Minh Giác không dám lên tiếng nữa.

Phùng Cổ Đạo chỉ vào Tiết Linh Bích nói, “Từ nay về sau, hễ chính là phụ thân con.”

Tiết Linh Bích hơi kinh ngạc. Hễ nói như vậy, cũng tức là ở trong lòng đã nhận định đứa con này.

Tiết Minh Giác không dám phản bác.

“Còn ta...” Phùng Cổ Đạo chống má trầm ngâm một hồi, nói, “Con cứ gọi cha đi.”

“Cha?” Tiết Minh Giác mờ mịt nhìn hễ. Dường như không hiểu phụ thân và cha khác nhau ở chỗ nào.

Tiết Linh Bích cảm thấy trong lòng phiền muộn. Rõ ràng là giới thiệu y trước, tại sao kết quả là nó gọi cha trước?

Phùng Cổ Đạo mặt mày rạng rỡ nói, “Ngoan.”

Có đoạn giới thiệu này, ba người ở chung suôn sẻ hơn trước đó một chút.

Phùng Cổ Đạo lưu Tiết Minh Giác lại ăn một bữa cơm tối, rồi mới giao cho Tông Vô Ngôn bảo đưa nó trở về.

Tiết Linh Bích nói, “Nếu người thích nó, tại sao không để nó lại?”

Phùng Cổ Đạo nói, “Tiết gia và hoàng hậu sẽ không cho chúng ta dẫn nó đi sớm như vậy. Hiện tại lưu lại, đến lúc đó còn phải tốn nước bọt. Chẳng bằng trước khi đi Vân Nam đưa nó cùng đi. Lúc đó dù Tiết gia và hoàng hậu bất mãn, cũng không còn cách nào xoay chuyển.”

Tiết Linh Bích hiếu kỳ hỏi, “Người rốt cuộc coi trọng nó ở điểm nào nhất? Còn suy tính chu toàn như thế?”

“Thịt phì phì.” Phùng Cổ Đạo vuốt cằm nói, “Nhìn nó, ta có xúc động muốn ăn thịt.”

“...”

BÁT

Phùng Cổ Đạo, Tiết Linh Bích: Tương tri tương ái thì cần những gì? Chỉ cần bên nhau là đủ.

Có phó dịch báo Sử thái sư đến thăm.

Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo liếc nhìn nhau. Không hề cảm thấy ngoài ý muốn với chuyển viếng thăm của hắn.

Hoàng đế phái y đi Vân Nam là đại sự, Lại bộ Binh bộ có liên quan với nhau, không thể nào giấu được tin tức. Sử thái sư hôm nay là chiến hữu của Tiết Linh Bích, đương nhiên sẽ không ngồi yên mặc kệ.

Quả nhiên, Sử thái sư vừa đến liền nhắc tới chuyện góp lời với hoàng thượng.

Tiết Linh Bích lập tức thề son thề sắt, nói đã đem chuyện Lăng Dương vương mưu đồ gây rối rành mạch trình lên hoàng thượng. Hoàng thượng nghe xong vô cùng tức giận, nên mới phái y đi Vân Nam, thứ nhất là để thu thập tội chứng, thứ hai là để cản trở Quảng Tây.

Lấy lòng dạ của hoàng đế, tuyệt đối sẽ không đem cuộc đối thoại của bọn họ từ đầu chí cuối nói cho Sử thái sư, cho nên lời nói dối này y rất yên lòng mà bịa ra.

Sử thái sư nghe xong thật sự không hề nghi ngờ, chỉ luôn mãi chúc cho Tiết Linh Bích thuận buồm xuôi gió, còn nói ngày sau nếu cần gì, có thể thư từ lai vãng.

Tiết Linh Bích đương nhiên cảm tạ không ngừng.

Thật vất vả tiền hãn cất bước, Phùng Cổ Đạo cảm khái nói, “Thương cảm cho tấm lòng phụ mẫu trong thiên hạ.”

Nếu không vì báo thù cho nhi tử, làm sao Sử thái sư chịu ăn nói khép nép như thế.

Tiết Linh Bích đạm nhiên nói, “Đáng tiếc, thiên hạ có vô số phụ mẫu, hãn chỉ là một trong số đó.”

Phùng Cổ Đạo biết y là bất bình thay cho những bậc phụ mẫu khác bị Sử Diệu Quang hãm hại, “Lại nói, phu phụ Lương Hữu Chí lúc trước không phải tìm đến dưới trướng Nghiêm tướng quân nương tựa sao?”

Tiết Linh Bích gật đầu, “Hắn đã là thiên phu trưởng (một chức quan trong quân).”

“Không biết hắn có biết chuyện Sử Diệu Quang đã chết hay chưa?”

Tiết Linh Bích khoanh tay ôm ngực nói, “Nếu chưa biết, ta không ngại tự mình nói cho hắn.”

.

Thánh chỉ của hoàng đế truyền đạt rất nhanh.

Tiết Linh Bích đến Vân Nam xa xôi, nhận chức Trấn Viễn đại tướng quân. Mà Trấn Viễn đại tướng quân trước kia được điều trở lại kinh thành.

Trong kinh mấy ngày nay cũng đã truyền lưu tin tức, nhưng dù sao cũng là bàn tán riêng tư, hôm nay lời đồn đã trở thành hiện thực, nhưng lại khiến không ít người lo sợ nghi hoặc bất an. Người bất an đầu tiên là Bộ binh thượng thư, bởi vì nếu Nghiêm Tu quay về kinh, chức quan có thể ngồi không nhiều lắm, trong đó có một vị trí chính là chiếc ghế thượng thư đặt dưới móng lão.

Người kia là hoàng hậu. Tin tức của nàng so với Bộ binh thượng thư càng chính xác hơn, hoàng đế hình như quyết tâm muốn cắt xén cánh chim của nàng.

Nhưng những lo sợ nghi hoặc và bất an này đều là âm thầm. Kinh thành vẫn biểu hiện rất bình tĩnh, rất vui mừng. Không ít quan viên thay phiên nhau chạy đến Tuyết Y Hầu phủ tiễn đưa y.

Nên biết những địa phương như Vân Nam hay Quảng Tây đều giữ binh quyền, tuy đại quan của biên giới trên danh nghĩa là tổng đốc, nhưng thực quyền thì bị nắm trong tay võ tướng. Điểm này cứ xem Lăng Dương vương thì biết. Tiết Linh Bích có thể nắm binh quyền một tỉnh trong tay khi còn

trẻ tuổi như thế, có thể nói y được ân sủng vô thượng. Nói không chừng chờ y tôi luyện vài năm tại Vân Nam, hoàng đế còn có thể triệu y quay về triều, đến lúc đó Cố tướng, Sử thái sư bọn họ đã già nua, trong triều ai làm chủ, không cần nói cũng biết.

Cho nên khi Tiết Linh Bích rời đi, người tiễn đưa hầu như từ đầu đường xếp hàng tới cuối đường. Chỉ có Cố tướng và Sử thái sư bọn họ không phải người đến.

.

Tiết Linh Bích và Phùng Cố Đạo khoan thai ngồi trong xe ngựa, nghe Tông Vô Ngôn ở bên ngoài ứng phó.

Qua một lúc, cửa xe được mở ra, thân ảnh nho nhỏ của Tiết Minh Giác bị đẩy vào.

Đem Tiết Minh Giác về mặt kính ngọc kéo đến bên cạnh, Phùng Cố Đạo sờ đầu nó nói, “Từ nay về sau, con sẽ theo cha và phụ thân đến Vân Nam sống.”

Tiết Minh Giác chớp chớp mắt, một lát mới hỏi, “Không về nhà sao?”

“Vân Nam sẽ có nhà mới của con.”

“Vậy còn cha và nương của con thì sao?”

Phùng Cố Đạo trầm mặc một lúc, chậm rãi nói, “Chờ sau này, cha mang con trở về gặp bọn họ.”

Nắm tay bé nhỏ của Tiết Minh Giác hơi xiết lại, nước mắt bắt đầu đảo quanh viền mắt.

Tiết Linh Bích nhú mày một cái thật khế, “Nếu người không muốn, hiện tại có thể xuống xe.”

Thân thể của Tiết Minh Giác run nhẹ.

Xe ngựa bỗng nhiên tối lại, chỉ chốc lát sau lại sáng sủa lên. Hiên nhiên đã đi qua cổng thành.

Phùng Cổ Đạo thấy gương mặt nhỏ nhắn của Tiết Minh Giác nhăn lại như một cái bánh bao, vừa định lên tiếng, chợt nghe Tiết Minh Giác buồn bã nói, “Con đi với mọi người.” Nó dừng một chút, lại nhẹ giọng nói, “Con đã không phải con cháu của Tiết gia rồi. Con là con của Tuyết Y Hầu.”

Giọng nói của nó non non mềm mềm, khiến người ta nghe mà thấy trong lòng chua xót không hiểu vì sao.

Phùng Cổ Đạo sờ sờ mũi nói, “Con không cần kết luận sớm như vậy.”

Tiết Minh Giác ngẩng đầu, mê man nhìn hắn.

“Một ngày nào đó khi con trưởng thành, lúc đó lại nói con muốn làm con cái nhà ai cũng không muộn.” Phùng Cổ Đạo cười thật ôn nhu.

Tiết Minh Giác lại quay đầu nhìn Tiết Linh Bích.

Tiết Linh Bích thần tình băng lãnh, tiện tay lấy giấy bút từ trên trà kỷ bên cạnh đưa cho nó, “Để thư lại.”

Tiết Minh Giác kinh ngạc tiếp nhận, một lát mới nói, “Nhưng xe ngựa đang lắc lư.”

Tiết Linh Bích nói, “Người có thể lắc thư thân thể viết.”

Tiết Minh Giác: “...”

“Đây là bài tập đầu tiên của người.”

Phùng Cổ Đạo: “...”

Trên đời này, có loại người trời sinh để làm nghiêm phụ.

CỬU

Xe đi được nửa đường, Tông Vô Ngôn ló đầu vào nói, “Hầu gia. A Lục đang trên đường hồi kinh, khoảng chừng ba ngày là có thể đến.”

Lúc trước Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo đến Bể Nghề sơn thành thân, từng mệnh A Lục dẫn người lên núi dự lễ. Nhưng cước trình chậm một bước, lúc hăn đến, Tiết Linh Bích và Phùng Cổ Đạo đã rời khỏi, đợi hăn chính là Kỷ Vô Dịch đang nhàn tới hốt hoảng. Sau khi bị cưỡng ép lôi kéo làm rất nhiều chuyện ù ù cạc cạc, A Lục mới tìm được cơ hội trốn xuống núi.

Tiết Linh Bích trầm ngâm nói, “Kinh thành luôn cần lưu lại một người trông coi.”

Con mắt của Tông Vô Ngôn bình tĩnh liếc qua Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo thản nhiên vuốt ve Tiết Minh Giác đang nằm gối lên chân y mà ngủ.

“Người bảo hăn trở lại hầu phủ ở kinh thành.” Tiết Linh Bích quyết định.

Tông Vô Ngôn lĩnh mệnh đi.

Tiết Linh Bích thấy Phùng Cổ Đạo nhìn mình, giải thích, “Trước khi căn cơ tại Vân Nam chưa ổn, vẫn phải lưu ý động tĩnh trong kinh.”

Ngụ ý là chờ căn cơ tại Vân Nam đã ổn, có thể cùng kinh thành nhất đao lưỡng đoạn.

“Hoàng thượng có lẽ sẽ rất đau đầu.” Xuất hiện một Lăng Dương vương thì thôi, coi như là bá phụ ruột thịt của mình, lại có quân công. Nhưng Tiết Linh Bích... e là hoàng đế nhất định sẽ hận y thấu xương.

Tiết Linh Bích nói, “Ta cần, chỉ là một nơi cực lạc cùng người nhà mình an cư lạc nghiệp mà thôi.”

Phùng Cổ Đạo nhìn Tiết Minh Giác một cái, lại cười nói, “Cha sẽ rất cao hứng.”

Tiết Linh Bích đột nhiên áp sát tới, chạm khẽ vào khoe môi hân.

“Có con ở đây.”

Vừa dứt lời, Tiết Linh Bích liền xách cổ áo Tiết Minh Giác, cấp tốc mở cửa ném cho Tông Vô Ngôn, sau đó nhoài người trở lại tư thế lúc nãy, phảng phất vừa rồi không hề xảy ra chuyện gì.

Phùng Cổ Đạo: “...”

Tiết Linh Bích đỡ lấy vai hân, chậm rãi gặm cắn hai cánh môi hơi hé mở kia.

Phùng Cổ Đạo đáp trả tương đương phối hợp.

Theo đầu lưỡi thâm nhập, thân thể hai người dần dần châm lửa nóng.

Phùng Cổ Đạo đột nhiên dùng lực, đem Tiết Linh Bích xoay đè xuống dưới.

Tiết Linh Bích nhượng mi.

“Thương thế của ta chưa lành.” Phùng Cổ Đạo thấp giọng nói, hàng mi dài rậm cũng khó che giấu dục hỏa dấy lên trong mắt.

“Để ta kiểm tra một chút.” Tiết Linh Bích bỗng nhiên dùng lực, vị trí hai bên nhất thời đảo ngược. Có điều tay y đặt ngay dưới cái hông của Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo rất nhanh liền cảm thấy cái tay kia không an phận mà bắt đầu xoa bóp.

Nguồn :

“Người...”

“Cổ Đạo.” Tiết Linh Bích cẩn nhẹ lên cổ hắn, tay kia linh hoạt mò vào vạt áo hắn.

Thân thể Phùng Cổ Đạo trào ra từng đợt khô nóng, nhưng vẫn cắn răng cười nói, “Không lẽ người tưởng lần nào ta cũng cho người cả sao?”

Cái miệng Tiết Linh Bích theo bàn tay y cùng tiến vào trong vạt áo, đầu lưỡi linh hoạt khiêu khích hắn, cắn bản ngay cả nói cũng lười.

“Chết tiệt.” Phùng Cổ Đạo rủa khẽ một tiếng, rút cuộc ra tay...

Tiết Minh Giác kinh hồn bạt vía nhìn xe ngựa lắc lư dữ dội, hai con mắt trừng tới tròn xoe, thân thể nhịn không được chui vào lòng Tông Vô Ngôn.

Tông Vô Ngôn vỗ vỗ vai nó, “Không sao đâu.”

“Bọn họ là đang...”

“Luyện công.” Tông Vô Ngôn bình tĩnh trả lời.

“... Thế nhưng xe ngựa rất nhỏ.”

Tông Vô Ngôn nói, “Hm. Chỉ có cao thủ mới có thể luyện công như vậy.”

...

Tiết Minh Giác vào năm sáu tuổi đó, lại học được một tri thức. Thì ra có thể luyện công trong xe mới là cao thủ.

·

Nghiêm Tu sau khi quay về kinh, kiên quyết từ chức Binh bộ thượng thư, một lòng cáo lão hồi hương. Hoàng đế khuyên mấy lần đều vô ích, rốt cuộc ân chuẩn.

Tiết Linh Bích dưới sự phụ trợ của Lương Hữu Chí và những bộ hạ cũ của Nghiêm Tu, dần dần đứng vững gót chân tại Vân Nam, hai năm đầu còn hồi kinh thuật chức, tới năm thứ ba, liền giống như Lăng Dương vương, mượn đủ mọi cớ không thêm tiến kinh.

Hoàng đế hoàn toàn tỉnh ngộ, nhưng đã quá muộn, Vân Nam cũng như Quảng Tây đều thoát ly lòng bàn tay của hắn. Mà Tiết Linh Bích càng thêm gắn bó chặt chẽ với Lăng Dương vương.

Hoàng đế vô cùng tức giận, nhưng càng không biết nên làm thế nào.

Binh lực của hai tỉnh Vân Nam Quảng Tây chiếm một phần ba giang sơn này. Mà bên Tiết Linh Bích còn có đông đảo các cao thủ của Ma giáo, Huy Hoàng môn. Nếu hắn tùy tiện thanh trừ, không nói đến hy vọng thành công chỉ có vài phần, cho dù có thành công, chỉ sợ cũng sẽ nguyên khí đại thương, để những nước lân cận luôn chực chờ như hổ đói thừa dịp tấn công.

Nhưng cơn tức này khiến hắn như mắc xương cá, không nhổ ra không chịu nổi. Mà hoàng hậu là đường tử của Tiết Linh Bích, tăng huyết thống này hoàn toàn khiến mối quan hệ vốn đã như miếng băng mỏng của đế hậu càng thêm mong manh. Nếu không phải Tiết gia thâm căn cố đế*, thế lực trong triều ngoài triều đều khổng lồ, hắn đã sớm phế hậu xét nhà diệt tộc.

*(thâm căn cố đế: có thể hiểu như cắm rễ rất sâu không dễ nhổ ra)

Ngược lại, Tiết gia đối với Tiết Linh Bích thì lại không hề có ác cảm. Bọn họ nghĩ Tiết Linh Bích đã đi một nước cờ hay. Như vậy, mặc dù sau

này Tiết gia có thất thế, cũng vẫn còn một nơi để đi. Đừng quên, trưởng tử cũng là nhi tử duy nhất của Tiết Linh Bích chính là cốt nhục thân cận của bọn họ. Nghĩ đến điểm này, Tiết gia càng liên tiếp âm thầm viện thủ cho Vân Nam.

Bất quá những việc này cứ để nói sau, lại nhắc tới Kỷ Vô Định sau khi biết được Tiết Linh Bích có nhi tử, những người xung quanh hết thấy gặp tai ương.

“A Tả.”

Cái đầu của Kỷ Vô Định chậm rãi ló lên từ dưới cửa sổ.

Tả Tư Văn sau thư án ngẩng đầu lên, mặt không đổi sắc nói, “Môn chủ, sách của hôm nay đã đọc xong chưa?”

Kỷ Vô Định dẫu mỗ nói, “Không có tâm tình.”

“Môn chủ người bao giờ mới có tâm tình?” Tả Tư Văn đối với hành vi chơi xấu của hãn hiền nhiên đã đạt tới trình độ bình tĩnh như gương.

Kỷ Vô Định bật người úp sấp về phía trước nói, “A Tả cho ta nhận nuôi một đứa đi, vậy mỗi ngày ta đều có tâm tình rồi.”

“Mỗi ngày có tâm tình nuôi hài tử?”

“A Tả.” Kỷ Vô Định phiến muện ôm mặt, hai hàng lông mi uốn cong như bánh quai chèo, “Người xem, Phùng Cổ Đạo cũng có hài tử rồi kìa.”

Tả Tư Văn nói, “Chuyện này cần bàn bạc kỹ hơn.”

“Người bàn cả một năm rồi.” Kỷ Vô Định u oán nói, “Nếu như sớm tìm một đứa, bây giờ em bé đã biết gọi cha rồi đó.”

Tả Tư Văn nói, “Viên tiên sinh đâu?”

“Hắn đi bảo A Hạ chuẩn xe ngựa.”

“Môn chủ muốn đi xa à?” Tả Tư Văn tận lực điều chỉnh thanh âm của mình để nghe có vẻ không hài lòng.

“Ta muốn đi Vân Nam.” Kỷ Vô Định đứng thẳng dậy nói.

“Nhưng môn chủ vừa mới từ nơi đó trở về...” Tả Tư Văn bắt đầu dĩ.

Kỷ Vô Định chớp chớp mắt nhìn hắn, “A Tả, cho ta nhận nuôi một đứa đi.”

“... Môn chủ đi thuận buồm xuôi gió.”

“Còn không đi?” Thanh âm của Viên Ngạo Sách từ ngoài tường vang lên.

Kỷ Vô Định nhảy nháy nhún nhún đi tới.

Lại nhường cho Ma giáo một phần lợi đi. Tả Tư Văn nhìn theo bóng lưng của hắn yên lặng tính toán.

Thực sự nợ bọn họ quá nhiều.

.

Đôi môi Phùng Cổ Đạo gián đoạn bật ra những tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

Mồ hôi khiến sợi tóc sát sao dính trên cổ, theo ***g ngực của hắn lên xuống phập phồng.

“Chờ chút.” Hắn đột nhiên ấn giữ Tiết Linh Bích đang chuyển động.

Tiết Linh Bích cúi đầu, nhẹ nhàng liếm lên vành tai hắn, “Chuyện gì?”

Phùng Cổ Đạo thở hổn hển nói, “Ta có dự cảm không tốt.”

“Ừm.” Tiết Linh Bích đáp lời cho có lệ, dọc theo vành tai hần một đường gặm xuống.

“Dự cảm mà mỗi lần Kỳ Vô Định tới, ta mới có.” Phùng Cổ Đạo chậm rãi nói.

Tiết Linh Bích căn lên bờ vai của hần một cái, khóe mắt khẽ nhếch, được hồng chí trên trán tôn lên, quyến rũ và dụ hoặc không nói nên lời, “Lúc này... chỉ được phép nghĩ đến ta.”

Y nói, bỗng nhiên vươn tay kéo màn giường xuống, che khuất cảnh xuân đang tiết lộ ra ngoài.

Gió xanh từ cửa sổ thổi vào, mát mẻ mượt mà, nhưng không thể thổi tan ý xuân dào dạt trong phòng.

Ngoài phòng.

Tiết Minh Giác nhìn cánh cửa sổ hơi hé mở, nhận xét, “Dạo này phụ thân và cha luyện công rất cần mẫn.”

“...” Tông Vô Ngôn nói, “Đến giờ đọc sách rồi.”

Tiết Minh Giác nói, “Bao giờ ta mới có thể tham quan cảnh tượng phụ thân và cha luyện công?”

“...” Tông Vô Ngôn nói, “Chờ khi ngươi trở thành cao thủ như bọn họ.”

Tiết Minh Giác suy nghĩ một chút rồi nói, “Ta không đọc sách nữa, ta muốn đi luyện công.”

“...” Tông Vô Ngôn nghiêng người, “Mời sang bên này.”

Vào năm đó, Tiết Minh Giác đã lập một chí hướng vĩ đại: nhất định phải trở thành cao thủ như phụ thân, như cha, để tham quan học tập cảnh tượng

bọn họ luyện công.

Về phần rốt cuộc có thành công hay không... đó là chuyện rất nhiều rất nhiều năm sau mới biết được.

Nói chung, hầu phủ Vân Nam hiện giờ, người lớn luyện công rất hài hòa, trẻ nhỏ luyện công rất chăm chỉ, tổng quản quản gia rất gian nan...

.

.

~*HOÀN*~

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Phiên Ngoại : Tới Thăm Không Phải Khách [1]

Ma giáo, nhà to nghiệp lớn, khó tránh dang tay không đủ dài, bởi mới sinh ra cái lệ mỗi năm các trưởng lão phải ra ngoài thị sát.

Thanh Nhạc thành nằm ở biên giới tây nam, cách tổng bộ ma giáo ở Bể Nghề sơn không xa cũng không gần, thường bị xem nhẹ. Đà chủ phân đà Thanh Nhạc thành Trương Lương Tâm thất vọng quá nhiều, sau cũng hết hy vọng, cắn răng tự lực cánh sinh. Lại không ngờ nhân sinh thực là kỳ diệu, càng hy vọng lắm càng đau đớn nhiều, đến khi từ bỏ, lại có được ánh sáng.

Nghe nói có khách đến từ Bể Nghề sơn, hăn ngơ ngác phải chùng một chén trà sau mới phục hồi lại, hoảng loạn ra cửa chào đón.

Bên ngoài là một đôi thiện nam tín nam, một nhẹ nhàng tiêu sái, một đẹp trai sang chảnh.

Trương Lương Tâm lần lượt đối chiếu từng trưởng lão ma giáo với hai người trước mắt, nhận ra không cái nào khớp cái nào, mặt mũi không khỏi lạnh nhạt đi một ít, trầm giọng hỏi “Tôn giá họ gì?”

Thanh y thanh niên mỉm cười nói “Miễn quý tính Phùng.”

Trương Lương Tâm dần mặt nhìn thanh niên áo xanh, lúc sau mới hỏi lại “Phùng Phùng Phùng Cổ Đạo?”

Phùng Cổ Đạo tốt bụng nói “Không, Phùng Cổ Đạo.”

“Nhưng là có chứng cứ?” Trương Lương Tâm không dám tin, hỏi lại.

Phùng Cổ Đạo chỉ vào thanh niên đứng bên nói “Chứng cứ đây, Tuyết Y Hầu Tiết Linh Bích.” Hắn với Tuyết Y Hầu là Tiêu không rời Mạnh Mạnh không rời Tiêu thiên hạ đều biết, sớm không phải bí mật.

Tiết Linh Bích “.....”

Trương Lương Tâm cẩn thận đánh giá Tiết Linh Bích, dung mạo quả thật là tuần mỹ vô song như lời đồn đại, mỗi tội là... “Y phục không được trắng lắm.....”

Tiết Linh Bích lườm sang Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo vuốt mũi cười gượng “Dung dăng dung dẻ, ngăm trắng ngăm hoa, xem hết non sông, tâm tình sướng khoái, tự nhiên có thêm mấy phần hỉ sắc.”

Trương Lương Tâm kích động nói “Nói chuyện chí lí như thế, quả nhiên là Minh tôn.” Sau đó hai mắt đăm đăm nhìn mặt Phùng Cổ Đạo, cho đến khi Tiết Linh Bích nhin không nổi sắp sửa nổi bão, mới lặng lẽ bồi thêm một câu “Minh tôn mấy năm nay chịu khổ.”

Tiết Linh Bích “.....”

Phùng Cổ Đạo vuốt mũi, chặn lại tiếng cười muốn thoát ra khỏi khóe miệng, ra vẻ đạo mạo nói “Bôn ba ngược xuôi mệt thì có mệt, còn may có Hầu gia giúp đỡ, thật cũng không khổ.”

Sắc mặt Tiết Linh Bích dịu xuống.

Không ngờ Trương Lương Tâm lập tức cho Phùng Cổ Đạo ánh mắt kiêu “Minh tôn không cần giải thích, ta hiểu cả.”

Phùng Cổ Đạo e sợ ba người cứ tiếp tục mắt đi mày lại như vậy sẽ khó tránh khỏi nội chiến, vội nói “Chạy một ngày đường, ngựa đuổi người mệt, có lời không bằng vào trong lại nói.”

“Lẽ phải như vậy, lẽ phải như vậy.” Trương Lương Tâm vội vàng nghênh Phùng Cổ Đạo vào trong.

Trong phân đà còn chưa nhận tin Minh tôn giá lâm, bất quá những nơi mà Phùng Cổ Đạo nhìn thấy được đều ngay ngắn rõ ràng, trong lòng vô cùng mỹ mãn. Xem Trương Lương Tâm này tuy là nhạy cảm, nhưng quản lý cũng đâu ra đấy.

Trương Lương Tâm một đường đưa đến phòng khách, tự mình dâng trà, dâng điểm tâm, dâng hoa quả...

Tiết Linh Bích cảm thấy khó ở, thấp giọng nói “Hắn nhưng thật sự là sắt son tận tụy.”

Phùng Cổ Đạo không chút biến sắc “Một chín một mười với A Lục.”

Tiết Linh Bích ghen.

Trương Lương Tâm ra ngoài ôm về một vò rượu, trên vò còn dính bùn đất “Rượu này ta tự mình nhường ra, gọi là ‘tấm lòng hướng minh’, trong rượu chất chứa tấm lòng thành của ta với Minh tôn!”

Tiết Linh Bích hít sâu.

Phùng Cổ Đạo đề lại bàn tay đang đặt trên bàn trà của hắn, cười khan hai tiếng, nói “Tấm lòng của Trương đà chủ với ma giáo nhật nguyệt soi tỏ, ta rất vui mừng. Thời gian không còn sớm, không bằng chúng ta trước tiên nói về.....”

Có người vội vàng chạy vào, ôm quyền nói với Trương Lương Tâm “Đà chủ, không thấy Cổ tông chủ.”

Trương Lương Tâm thấp giọng mắng hăn “Minh tôn ở đây, sao dám vô lễ? Còn không mau bái kiến Minh tôn... cùng Tiết hầu gia?”

Người kia lúc này mới làm lễ.

Phùng Cổ Đạo cùng Tiết Linh Bích liếc nhau, đều hiểu được người này sớm không đến muộn không đến, cố tình chọn đúng lúc này chạy vào chắc chắn là do Trương Lương Tâm sắp xếp, bằng không làm sao dám tự tiện bẩm báo trong khi ở đây còn có hai người xa lạ chưa rõ thân phận?

Mà Phùng Cổ Đạo niệm tình phân đà ở xa xôi, liên hệ với Bể Nghề sơn khó khăn, không muốn so đo, cũng bắt theo đề tài này nói tiếp, “Cổ tông chủ là người nào?”

Trương Lương Tâm nói “Thanh Nhạc thành phía tây sáu bảy chục dặm có Thần Đường trấn, trong trấn có không ít môn phái giang hồ, nghiêm nhiên chính là một giang hồ thu nhỏ. Cổ tông chủ là tông chủ Thần Công tông.....” Nói đến đây, hăn hơi dừng lại, trộm quan sát sắc mặt Phùng Cổ Đạo, thấy không có gì bất mãn, mới nhỏ giọng nói, “Thuộc hạ cố ý dựng một nhánh ở đó.”

Phùng Cổ Đạo đã hiểu. Khó trách hăn không tiện mở miệng. Theo quy củ ma giáo, muốn tạo thêm nhánh nhỏ cần phải báo trước cho Bể Nghề sơn, để tránh phân đà các nơi tùy tiện khuếch trương thế lực. Xem vẻ mặt Trương Lương Tâm, việc này hiển nhiên không làm theo quy củ.

Trương Lương Tâm thấy Phùng Cổ Đạo lạnh mặt xuống, vội giải thích nói “Ta nhiều lần gửi thư tới Bể Nghề sơn hỏi ý, đều không có phản hồi, thật sự không thể chờ nữa, mới ra hạ sách. Thần Đường trấn thế cục phức tạp, nếu không nắm chắc cơ hội, chỉ e qua thôn này lại không còn điểm khác!”

Tiết Linh Bích hừ lạnh “Chẳng qua một cái trấn nhỏ, chẳng lẽ còn có thể có nhân vật khó lường?”

Trương Lương Tâm đối với Tiết Linh Bích lại không dè dặt như với Phùng Cổ Đạo, thẳng lưng hiên ngang nói “Tự nhiên là có. Minh tôn, không dám dấu diếm, ta hoài nghi việc Cổ tông chủ mất tích có liên quan đến Thần Ẩn sơn trang mới nổi lên hai năm gần đây.”

Phùng Cổ Đạo bưng chén lên, nhấp một ngụm trà nói “Tiếp.”

Trương Lương Tâm thế này mới yên tâm một nửa, bắt đầu thao thao bất tuyệt “Thần Đường trấn thật là một nơi cực kỳ đặc thù, nó vốn là trấn, nhưng địa phận lại nằm phía trên Thanh Nhạc thành. Không chỉ có thế, các môn phái trong trấn đều không lui tới giang hồ, tự hình thành một giang hồ thu nhỏ. Giang hồ nhỏ này nói riêng môn phái có máu mặt cũng tới hai mươi mốt, còn các môn phái nhỏ lẻ không biết tên thì không đếm xuể.”

Phùng Cổ Đạo nói “Chẳng lẽ nguyên cả trấn đều là giang hồ?” Môn phái nhiều như thế, tranh giành địa bàn kịch liệt, bách tính bình thường không có chỗ dựa vào, sợ là khó thể sinh tồn.

Quả nhiên, Trương Lương Tâm gật đầu nói “Chính là như vậy. Trấn này giống như đời toàn bộ môn phái trong thiên hạ vào nó.”

Phùng Cổ Đạo chỉ mới nghĩ đến, da đầu đã tê dại. Nghĩ xem, nếu như Lam Diễm minh, Huyết Đồ đường, Thiếu Lâm, Võ Đang, Huy Hoàng môn, Ma giáo năm xưa đều tụ vào một chỗ... không phải phân tranh dai dẳng thì chính là ngọc thạch câu phần.

Lại hỏi “Nơi đó còn có điểm gì đặc thù?” Ngụ ý, nếu không có đặc thù, vậy không cần xông vào chen chân nước đục.

Trương Lương Tâm nói ra thu nhập một năm của tửu lầu ở đó.

Phùng Cổ Đạo hai mắt sáng ngời “Vây Cổ tông chủ kia là chuyện thế nào?” Hiển nhiên đã ngầm đồng ý.

Trương Lương Tâm lúc này mới hoàn toàn yên tâm, nói “Thần Đường trấn tự thân xây dựng thành hệ thống riêng, thế lực khác từ ngoài giang hồ muốn tiến vào cũng khó khăn. Ta dùng nhiều phương thức điều tra nghe ngóng, xác nhận tác phong hành sự của Thần Công tông có vẻ tương tự ma giáo, cho nên muốn thu nó về dưới trướng.”

Tác phong tương tự ma giáo?

Phùng Cổ Đạo vuốt cằm hỏi “Tương tự như thế nào?”

Trương Lương Tâm nhìn qua Tiết Linh Bích một cái, nói “Người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, người khỏi làm người!”

Phùng Cổ Đạo há miệng, không nhin được cười nói “Ta cũng không biết, thì ra tác phong của ma giáo là như vậy!”

Trương Lương Tâm kiên định gật đầu “Cần phải thế.” Tiếp tục nhìn Tiết Linh Bích.

Tiết Linh Bích “.....” nhìn chăm chăm Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo vuốt vuốt tay hần.

Tiết Linh Bích bực bội quay mặt đi, nhin.

“Thần Ẩn sơn trang lại là có chuyện gì?”

“Thần Ẩn sơn trang trước tên là Thần Phủ môn, môn chủ đã quá thất tuần, không có con trai kế nghiệp, không biết từ đâu ra nhận nuôi một người, người đó sau khi kế vị môn chủ thì đổi tên Thần Phủ môn thành Thần Ẩn sơn trang. Từ đó Thần Ẩn sơn trang ngày càng lớn mạnh. Vừa

này ta nói có hai mươi một môn phái có máu mặt, thực tế là, trước khi Thần Ẩn sơn trang ra đời có hai mươi tám.”

Phùng Cổ Đạo kinh ngạc “Tức là?”

Trương Lương Tâm gật đầu “Nuốt năm, diệt hai.”

Tiết Linh Bích hỏi “Các môn phái khác không có động tĩnh?”

Trương Lương Tâm nói “Môn phái thành lập nhiều năm, ân ân oán oán dây dưa không rõ, có cùng nhau trông coi, cũng có giậu đổ bìm leo. Thầm Dẫn rất biết cách lợi dụng quan hệ giữa các môn phái, ai, ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê a.”

Phùng Cổ Đạo nói “Người hoài nghi hấn hạ độc thủ với Cổ tông chủ?”

Trương Lương Tâm lắc đầu “Chỉ sợ không phải độc thủ, mà là dùng tà thuật mê hoặc. Trước đó các chương môn khác cũng như thế, tiến vào Thần Ẩn sơn trang không bao lâu, đã đều nhập phía Thầm Dẫn, cam tâm tình nguyện giao ra môn phái gây dựng bao năm.”

Phùng Cổ Đạo cau mày “Tà thuật mê hoặc? Các chương môn kia có dị trạng gì không?” Nhắc đến mê hoặc, không thể không nói đến nhiếp tâm thuật của Lam Diễm minh, trúng nhiếp tâm thuật thần tình đờ đẫn, rất dễ nhận thấy.

“Cái đó thì không thấy?”

Phùng Cổ Đạo cùng Tiết Linh Bích nhìn nhau, đều sinh ra mấy phần tò mò với vị trang chủ Thần Ẩn sơn trang này.

Phùng Cổ Đạo nói “Ta muốn đến Thần Đường trấn, phải đi thế nào?”

Trương Lương Tâm cau mày nói “Minh tôn thân thể ngàn vàng quý báu, há có thể xông vào nguy hiểm?”

Phùng Cổ Đạo cười không nói.

Bốn mắt nhìn nhau, Trương Lương Tâm bại trận, nhỏ giọng nói “Có thể ngồi xe, có thể cưỡi ngựa..... Đi bộ rồi thì cũng đến.”

“..... Ta là nói dùng thân phận thế nào?”

Trương Lương Tâm nghiêm túc nói “Bên người không có Tuyệt Y hầu là tốt rồi.” với dung mạo của Tiết Linh Bích, có đi đến đâu cũng bị chú ý.

Tiết Linh Bích vỗ nhẹ lên bàn trà, bàn trà tan thành từng mảnh.

Trương Lương Tâm trầm mặc một lát, nói “Đừng quanh minh chính đại đi theo, nấp trong chỗ tối cũng có thể bảo hộ Minh tôn.”

Tiết Linh Bích “.....”

Phùng Cổ Đạo cố nén ý cười nói “Ngay cả người nhất thời cũng không đoán ra thân phận của ta, những người khác càng nghĩ không tới. Thân phận chẳng qua cần có cái để gọi là được, không bắt buộc.” đi cùng Tiết Linh Bích về sau hẳn liền chấp nhận, cho dù có cải trang kiểu gì cũng dấu không được gương mặt viết rành rành ‘bản hầu giá lâm’ kia của Tiết Linh Bích. Bạn đang ?

Trương Lương Tâm nghĩ nghĩ lại nói “Người trong Thần Đường trấn gia nhập môn phái càng ngày càng nhiều, thợ thuyền càng ngày càng ít, cứ như vậy, sinh hoạt hàng ngày khó có thể duy trì. Không lâu phía trước, các phái trong Thần Đường trấn đã phải đi trấn lân cận mua thức ăn đồ dùng, còn phân phát chiêu mộ thư cho thợ thuyền, ở đây còn có mấy phần. Minh tôn nếu có ý, thể dùng chiêu mộ thư để vào trấn, tất nhiên sẽ không ai hoài nghi.”

Phùng Cổ Đạo nói “Người trong Thần Đường trấn võ công như thế nào?”

Trương Lương Tâm lập tức nói “Minh tôn võ cái thế, bọn họ không phải đối thủ!”

Tiết Linh Bích âm trầm nói “Người không phải muốn ta âm thầm bảo hộ?”

“... Tuy rằng Minh tôn võ công cái thế, bọn họ không phải đối thủ, bất quá, vẫn là cẩn thận trên hết. Trong trấn có cơ sở ngầm ta thu mua, chỉ cần Minh tôn muốn, có thể tùy thời sai khiến. Minh tôn dự định khi nào xuất phát?”

“Xem ngày không bằng đi bậy.” Phùng Cổ Đạo nói, “Liên hôm nay đi.”

Trương Lương Tâm nhìn hẩn đứng dậy, giật mình nói: “Minh tôn cứ như vậy đi?”

Phùng Cổ Đạo nói “Thần Đường trấn cách nơi này không xa, hẩn là không cần mang theo lương khô đi?”

“Không, ta là nói y phục.....” ăn mặc như vậy, ai dám tin là thợ rèn?

Phùng Cổ Đạo chỉ vào Tiết Linh Bích nói “Loại y phục nào che dấu được?”

“.....” Trương Lương Tâm lầm bầm nói, “Đã nói âm thầm bảo hộ thì tốt hơn mà.”

Vừa dứt lời, cái bàn trà khác cũng tan xác.

.....

Thần Đường trấn, nơi náo nhiệt cách ly với thế giới bên ngoài.

Phùng Cổ Đạo cùng Tiết Linh Bích một trước một sau cuốc bộ vào thành. Thân là hai gã thợ rèn, cưỡi ngựa rất oai hùng, ngồi xe rất xa xỉ, chỉ

có thể dựa vào hai cẳng chân.

Tiết Linh Bích đi phía sau thấp giọng nói “Bản hầu rất lâu rồi không đi bộ xa như vậy.”

Phùng Cỗ Đạo nói “Người hiện tại đi, chính là đi phần đã rất lâu không đi kia.”

Tiết Linh Bích “.....”

Phùng Cỗ Đạo nói “Nhìn xem tiệm bánh bao bên phải.”

Tiết Linh Bích nói “Chủ tiệm dùng là bình khí loại nặng.”

“Ta đoán là chùy đồng.”

“Lang nha bống.” ngữ khí khẳng định.

“Làm sao biết được?”

“Treo ở trong tiệm.”

“.....” Phùng Cỗ Đạo ca ngợi từ đáy lòng, “Hầu gia không hổ là Hầu gia, hảo nhãn lực.”

Tiết Linh Bích nói “Không nhìn chăm chăm bánh bao, tự nhiên có thể nhìn đến.”

Phùng Cỗ Đạo “.....”

Phùng Cỗ Đạo chuyển chủ đề “Người đoán tên bán kẹo hồ lô kia còn muốn đi theo chúng ta bao lâu?”

Tiết Linh Bích nói “Bán hết kẹo mới thôi.”

“Nghe có vẻ còn gian nan hơn sông cạn đá mòn.” Phùng Cổ Đạo vừa dứt lời, đã nhìn thấy một người vội vàng đi tới, châu đầu ghé tai với người bán kẹo một phen, cây gậy thô cắm kẹo hồ lô liền rơi vào trong tay người đó.

Phùng Cổ Đạo cảm khái nói “Không nghĩ tới bọn họ thế nhưng còn có giao ban..... Mới theo chúng ta chưa được một chén trà, mệt đến nỗi như vậy sao?”

Tiết Linh Bích cau mày nói “Có lẽ là phân chia khu vực.”

Phùng Cổ Đạo nói “Mười bước một khu?”

Tiết Linh Bích nói “Xem nhân khẩu tại Thần Đường trấn mà nói, không nhỏ.”

Phùng Cổ Đạo nói “Chính vì như thế, bán buôn mới đắt đỏ đi.” Hắn nhớ mãi không quên lượng thu nhập mà Trương Lương Tâm đã nói.

“Nhị vị từ đâu mà đến, lấy gì mưu sinh?” Một thầy tướng số mặc trường bào xanh trắng bộ dáng tiên phong đạo cốt chặn giữa đường đi bọn họ.

Phùng Cổ Đạo cùng Tiết Linh Bích liếc nhau, nói: “Chúng ta không quen, chỉ tình cờ gặp.”

Không quen có thể nói chuyện thân mật sôi nổi kéo nhau dạo phố như vợ chồng son như thế? Ai tin!

Thầy tướng số nội tâm rít gào xong, bình tĩnh nói “Vô phương, hai vị có thể trả lời lần lượt.”

Phùng Cổ Đạo nói “Ta từ phía đông đến, muốn sang phía tây, trên đường đi qua đây, tùy thân dùng hết, nghe nói Thần Đường trấn thiếu thợ rèn, muốn thử vận khí, kiếm chút lặt lượm, có cái lại đi tiếp.”

Ánh mắt thầy tướng số dừng tại ngọc tiêu giắt bên thắt lưng Phùng Cổ Đạo, “Chúng ta đích xác thiếu thợ rèn, nhưng cần chính là kỹ thuật, vận khí không quan trọng lắm.”

Phùng Cổ Đạo nói “Luận kỹ thuật, ta nếu xưng đệ nhị, tuyệt không người dám xưng đệ nhất.” Bất quá, hẳn tuyệt sẽ không nói bản thân là đệ nhị.

Thầy tướng số hỏi “Tiên sinh xưng hô thế nào?”

“Mã Nhị.” =))

“Như vậy vị này chính là.....” Thầy tướng số chuyển hướng Tiết Linh Bích.

Tiết Linh Bích nói “Giống hẳn.”

“.....” Thầy tướng số cười gượng hai tiếng nói, “Hai vị tuy rằng không quen,” hẳn cố ý đè mạnh hai chữ ‘không quen’, “Lại thật sự hữu duyên.”

Tiết Linh Bích mặt không đổi sắc nói “Đích xác.”

Thầy tướng số dẫn hai người tới quầy hàng của mình, “Không biết hai vị có hứng thú cho tại hạ tính một quẻ?”

Tiết Linh Bích nói “Hai người một quẻ? Một người nửa quẻ?”

Thầy tướng số bỏ qua hỏi “Hai vị muốn tính nhân duyên?”

Tiết Linh Bích nói “Cũng được.”

Thầy tướng số tự nhiên không nghĩ đến chuyện hai người này muốn xem cùng một quẻ nhân duyên, cho là mỗi người tính một quẻ, liền nói Phùng Cổ Đạo: “Thỉnh Mã công tử nói một chữ.”

Phùng Cổ Đạo cười tùm tùm liếc Tiết Linh Bích một cái, nói “Ngọc.”

Thầy tướng số đề bút viết xuống chữ ngọc, vuốt râu nói “Chữ ngọc tách ra, tức là vương thêm một dấu chấm, dấu chấm này bên phải chữ vương, thấy được chính là võ tướng.”

Phùng Cỗ Đạo cảm thấy hứng thú, “Ế? Người là nói, ta lấy một võ tướng?”

BẠI NHỮ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Phiên Ngoại : Tới Thăm Không Phải Khách [2]

Thầy tướng số cười ha ha nói “Mã công tử nói đùa. Triều ta cũng không có nữ tử làm tướng, thê tử tương lai của Mã công tử xuất thân tướng môn, định là tướng môn hổ nữ. Tại hạ xin được chúc mừng Mã công tử trước.”

Phùng Cổ Đạo cười nhận chúc.

Tiết Linh Bích nói “Minh.”

Thầy tướng số viết xuống chữ ‘minh’, nghĩ nghĩ nói “Chữ minh, bao gồm hào quang nhật nguyệt. Cô nương này phong thái hơn người tự không cần phải nói. Lại thêm, chữ minh (明) thêm mãnh (𠂔) sẽ thành minh (盟), có thể thấy nàng là người trọng tình nghĩa, nhị vị kết hợp tất nhiên có thể đầu bạc răng long.”

(*) 盟 đây là chữ minh trong ‘liên minh’

Tiết Linh Bích lại không dễ dụ như Phùng Cổ Đạo, lại hỏi: “Ta phải đi đâu tìm hãn?”

Thầy tướng số biết hãn cố ý làm khó dễ, trong bụng cười lạnh một tiếng, mặt ngoài bất động thanh sắc nói “Chữ minh (明) thêm thảo hóa thành manh (萌). Nhân duyên của nhị vị bắt nguồn từ cây cỏ... Thảo khấu? Ha ha, ta nói đùa. Thảo nằm bên trên, xem ra tôn phu nhân cho dù là thảo khấu, cũng phải là thủ lĩnh.”

Nói như vậy vốn cho rằng đối phương sẽ trở mặt, không ngờ Tiết Linh Bích lại cười rất ý vị thâm trường, không có chút dấu hiệu nào muốn phát

giận, ngược lại người tên Mã Nhị bên cạnh lại cười có vẻ xấu hổ.

“Không biết hai vị tìm được chỗ làm hay chưa?” sự nhẵn nại ngoài dự kiến của Tiết Linh Bích làm thầy tướng số hảo cảm hơn nhiều, nhưng cũng cảnh giác hơn nhiều. Không nói hai người ăn mặc sang trọng, không giống thợ rèn, chỉ riêng khí độ toàn thân, phong thái cử chỉ, đã đủ khiến người nhìn vào khó lòng tin tưởng. Càng đừng nói thanh niên có chu sa ở khoe mày kia dung mạo xinh đẹp như họa, quá cả nữ nhân, hai người một đường đi thẳng tự mình không phát hiện, xung quanh đăm đuổi bao nhiêu nữ tử. Nếu không phải thanh niên này vẻ mặt quá mức lãnh ngạo, chỉ sợ sớm đã có người kiềm chế không được mà nhào lên. Loại người thế này chạy đến Thần đường trấn ‘làm thợ rèn’ không khác nào đang rêu rao tứ phía, chúng ta có vấn đề, mau tới đề phòng chúng ta!

Phùng Cổ Đạo nói “Vẫn chưa, huynh đài có cách nào?”

“Có, tự nhiên có.” Thầy tướng số nheo mắt nói, “Theo ta được biết, Thần Ấn sơn trang gần đây đang chiêu mộ thợ rèn, hai vị có thể đến thử.”

Phùng Cổ Đạo nói “Thần Ấn sơn trang? Tiền công thế nào?”

Thầy tướng số nói “Chuyện này, ta cũng không biết. Gặp mặt tức là hữu duyên, tại hạ nguyện dẫn đường cho hai vị.”

“Vây đa tạ.” Phùng Cổ Đạo cười chấp tay.

Thầy tướng số nói “Tạ ơn thật ra không cần, trước tiên trả tiền xem quẻ đi chứ?”

“...”

Thần Ấn sơn trang lấy thần phủ môn ban đầu làm trung tâm, thâm tóm lân cận, khuếch trương năm lần, trở thành quái vật khổng lồ trong thần đường trấn. Quái vật khổng lồ này đáng chú ý nhất là ở cổng đồng, cổng đồng

chạm trở tinh xảo, cao trên hai trượng, khí thế tran lan, lồng lộng như vương giả lâm thiên hạ.

Có cái tội là phía sau cổng này...

Phùng Cổ Đạo cùng Tiết Linh Bích bước qua cổng, câm nín nhìn một loạt nhà trệt dàn hàng.

Phùng Cổ Đạo quay đầu lại nhìn thầy tướng số “Chỗ này?”

“Cứ đi thẳng, sẽ thấy người.” Thầy tướng số thân thiết vẫy tay chào bọn họ.

Phùng Cổ Đạo quay đầu thấy Tiết Linh Bích đã đi vào, đành phải theo vào trong.

Nhà trệt tuy thấp, cũng có hơi người.

Tiết Linh Bích cùng Phùng Cổ Đạo mới vừa bước vào trung tâm dãy nhà trệt hình chữ hồi (回), đã bị người trong nhà trệt đột nhiên xông ra bao vây.

“Người tới là ai? Mau xưng tên họ!” dẫn đầu là một đại hán râu quai nón, tiếng như hồng chung, quát lên không có nửa điểm hàm hồ.

“Mã Nhị.” Phùng Cổ Đạo nói xong nhìn Tiết Linh Bích một cái, thấy hắn không có vẻ định mở miệng, liền thuận tiện giới thiệu, “Ngưu Tam.”

“...” Tiết Linh Bích yên lặng lui ra phía sau một bước.

Đại hán râu quai nón hỏi “Tới đây làm gì?!”

Phùng Cổ Đạo nói “Kiếm cơm ăn.”

Đại hán râu quai nón nhú mày nói “Ở đây không bố thí.”

Phùng Cổ Đạo nói “Chúng ta là thợ rèn.”

Đại hán râu quai nón hồ nghi nhìn bọn họ, “Thợ rèn ăn vận còn bảnh hơn bọn ta? Huynh đệ, người nói đùa phải không?”

Phùng Cổ Đạo vội ho một tiếng nói “Tay nghề tốt, tiền thưởng nhiều.”

Đại hán râu quai nón nghĩ nghĩ nói “Làm sao chứng minh người là thợ rèn?”

Phùng Cổ Đạo cúi đầu nhìn nhìn bản thân, ngọc tiêu bằng ngọc, tự nhiên không tính là tác phẩm. Hắn nhìn về phía Tiết Linh Bích, kiếm trong tay áo Tiết Linh Bích tùy thân mang theo, hắn vẫn trong tay áo.

Tiết Linh Bích chấp tay phải sau lưng, nói với đại hán râu quai nón “Là thật là giả, thử một lần liền biết.”

“Được.” đại hán râu quai nón cũng không lảng nhảng, lập tức cho người mang một thùng lớn ra, bên trong chứa đủ loại binh khí bằng sắt, chủy thủ, xẻng sắt, xà beng, đao... Cái gì cần có đều có.

“Các người nói, ở đây thứ nào được rèn tốt nhất?” Hắn hỏi.

Phùng Cổ Đạo tự giác nhìn về phía Tiết Linh Bích. Hắn thích đồ cổ, bảo hắn chọn tức khắc sẽ chọn lấy thứ rỉ sét nhiều nhất.

Tiết Linh Bích quét mắt liền nói “Chùy.”

Đại hán râu quai nón hai mắt sáng lên nói “Quả nhiên là hành gia! Chùy này chính là kiệt tác của Trần thợ rèn danh gia Cô Tô, để lẫn trong này nhiều năm như vậy, thật là lần đầu tiên có người liếc mắt đã nhìn ra. Hành gia, thật sự là hành gia! Thứ ta vừa rồi có mắt như mù. Hai vị, thỉnh tới bên này.”

Phùng Cổ Đạo vừa đi theo đại hán râu quai nón, vừa thấp giọng hỏi Tiết Linh Bích, “Người làm sao biết được?”

Tiết Linh Bích nói “Chùy không dễ gãy.”

Phùng Cổ Đạo “...”

Cùng lúc Phùng Cổ Đạo Tiết Linh Bích tiến vào Thần Ấn sơn trang, khu vực tối cao của Thần Ấn sơn trang cũng thu được một phong thư.

Chữ viết trong thư ngoáy như rồng bay phượng bối, chứng tỏ người viết vô cùng bất an.

Người đọc thư lại cực kỳ bình tĩnh, ngón tay dừng trên chữ “nhị” của Mã Nhị, chậm rãi mơn trớn, mỉm cười nói “Kẻ có dụng tâm kín đáo?”

“Vậy đến thử xem đi.”

Đại hán râu quai nón đang đi trên đường, giữa đường bị người giữ lại nói nhỏ.

Tiết Linh Bích cùng Phùng Cổ Đạo ra vẻ không chút để ý, bốn tai lại dựng rất thẳng rất cao —

“Trang chủ nói này hai người là gian tế!”

“Cái gì?”

“Gian tế, gian thần đương đạo có ‘gian’, hòa phong tế vũ có ‘hòa’.”

“Vậy thì là – hòa gian – chứ?” lạy các thánh =)))

“... Không, là gian tế. Người đừng quản nhiều như vậy. Tóm lại, trang chủ bảo người tổng bọn họ đi Long Xà đạo.”

“Nhưng mà kỹ thuật rèn sắt của bọn họ...”

“Ha ha, người cho rằng bọn họ sau khi qua Long Xà đạo rồi còn có thể hai lòng hay không?”

(*) Định đề là ‘nhị tâm’, nhưng mà nghe nó kỳ kỳ.

“Ha ha ha.”

“Ha ha ha ha...”

“Ha ha ha ha ha...”

Hai kẻ âm trầm cười quay đầu lại.

Phùng Cổ Đạo cùng Tiết Linh Bích làm vẻ không biết tý gì.

Sau khi người kia bỏ đi, đại hán râu quai nón có chút chột dạ gãi gãi đầu nói “Hắn, hắn hỏi đường thôi.”

Phùng Cổ Đạo nói “Quý trang nhiều người qua đường a.”

“...” đại hán râu quai nón nói, “Đúng, bởi vì nhiều người qua đường, cho nên nhiều đường. Để ta dẫn hai người đi xem đường.”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói “Được, nghe có vẻ hay ho.”

Lối vào của Long Xà đạo là một miệng giếng – mà là một cái giếng nhìn giống y cái bẫy.

Tiết Linh Bích cùng Phùng Cổ Đạo đứng ở miệng giếng nhìn xuống.

Đại hán râu quai nón giới thiệu “Đây là Long Xà đạo nổi tiếng nhất Thần Ẩn sơn trang, bên trong đông ẩm hạ lạnh, không khí thoải mái như xuân thu, là nơi tuyệt vời để hóng mát tránh nắng. Không chỉ vậy, những lúc đau buồn, khổ sở, không muốn gặp người, đều có thể trốn vào đây, cam đoan không ai biết.”

“Người trong Thần Ẩn sơn trang lúc đau buồn khổ sở không muốn gặp người đều đến trốn ở đây?”

“Không sai.” Đại hán râu quai nón rất tự hào.

Phùng Cổ Đạo lầm bầm “Quả thật là bí ẩn, rất khó bị phát hiện.”

“Hai vị có muốn đi xem thử hay không?” Đại hán râu quai nón nhiệt tình mời mọc.

Phùng Cổ Đạo mới vừa mở miệng, đã nghe Tiết Linh Bích lưu loát từ chối.

Đại hán râu quai nón sắc mặt khó coi, “Người khinh thường Long Xà đạo?”

Tiết Linh Bích liếc mắt nhìn hắn, “Ta hiện tại không đau buồn không khổ sở cũng không phải không muốn gặp người, vì sao phải đi xuống?”

“Chỉ là xem thử, xem thử...” Đại hán râu quai nón cũng không hiểu vì sao, nói chuyện với Tiết Linh Bích luôn có cảm giác đuối lý.

Phùng Cổ Đạo biết Tiết Linh Bích ghét giếng bẩn, hỏi “Có đường nào khác để đi xuống hay không?”

“Có a, bằng không giếng cao thế làm sao xuống?” đại hán mặt khó hiểu.

Phùng Cổ Đạo sờ sờ mũi nói “Ta chỉ hỏi thử.”

Đại hán râu quai nón đưa bọn họ đến nhà đá nằm ở một bên, nhìn thấy một cầu thang dài bằng đá thẳng tắp đi xuống.

Tiết Linh Bích ngửi thử, “Không ai quét dọn hay sao?”

Đại hán râu quai nón nói “Có a, một năm một lần.”

“...” lời thoại quen quen như gió thoảng đâu đây làm cho Tiết Linh Bích nhin không được nhìn về phía Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo nhượng mày nói “Người làm chứng, ta vừa tắm hôm qua.”

Tiết Linh Bích nói “Nhìn không rõ lắm.”

Phùng Cổ Đạo nói “Lần sau ta giúp người nhìn.”

“...”

Đại hán râu quai nón nghe bọn họ đối thoại, kinh ngạc trợn mắt nhìn, thế cho nên lúc xuống lầu đạp hụt chân, ngã lăn lông lốc.

Phùng Cổ Đạo cùng Tiết Linh Bích thông dong đi xuống, hỏi đại hán bị đạp cho tối tăm mặt mày “Kế tiếp đi đâu nữa?”

Đại hán râu quai nón run rẩy nhấc tay.

Phùng Cổ Đạo nhìn theo hướng cánh tay, ôm quyền nói “Đa tạ chỉ điểm.”

...

Hai người đi hồi lâu, đại hán râu quai nón mới dùng âm thanh nhẹ như tiếng muỗi mà lẩm bẩm “Không, không phải, chuyện, chuyện đó... Đờ, đờ người ta giùm cái...”

Đường đi rộng rãi, hai người sóng vai đi còn chưa ra được khe hở.

“Nếu muốn thu phục chúng ta, hẳn sẽ không tổng vào chỗ chết.” Phùng Cổ Đạo nói, “Khả năng dùng mê dược có lẽ sẽ lớn hơn?”

Tiết Linh Bích nói “Mê đến thất điên bát đảo?”

Phùng Cổ Đạo lấy trong ngực ra một bình nhỏ bằng bạch ngọc, đổ ra hai viên thuốc, mỗi người một viên.

Tiết Linh Bích ngậm trong miệng, nhúu mày hỏi “Bạc hà?”

Phùng Cổ Đạo “Còn có hơn hai mươi loại dược liệu quý giá... Có thể hưng phấn tinh thần.”

“Hương vị không tốt.”

“Nó chỉ dùng để nuốt thôi.”

Tiết Linh Bích nuốt xuống, mặt không chút thay đổi nói “Người nhắc nhở thật sự đúng lúc.”

“Không khách khí.”

“...”

Hai người đi thẳng một đường, chẳng gặp người cũng không thấy bầy, bất giác có chút kỳ quái, lại nghe phía trước truyền đến tiếng nữ tử cười duyên rất khê, tinh tế như tiếng gió, lượn lờ như sương khói, ngứa ngáy tâm can.

Phùng Cổ Đạo nói “Rốt cuộc đến đây.”

Tiết Linh Bích nhướng mày nói “Để người đợi lâu.”

Phùng Cổ Đạo cảm giác chủ đề không ổn, vội vàng chuyển hướng “Ta là muốn tốc chiến tốc thắng.”

Tiết Linh Bích nói “Ồ? Ta thích lâu dài dẻo dai.”

Phùng Cổ Đạo “...” cảm giác hương vị cứ có gì đó không ổn.

May mắn hai người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh đi tới cuối. Đường đi giống như bị đao chặt đứt, chính giữa mở ra, chỗ nứt chìm sâu xuống bốn năm trượng, một hồ nước năm sáu trượng vuông vức đặt vào chính

giữa. Theo góc độ của Phùng Cổ Đạo cùng Tiết Linh Bích, chỉ có thể nhìn thấy các thiếu nữ xinh tươi chân trần lướt trên mặt nước.

Lướt đi?

Phùng Cổ Đạo ngạc nhiên nói “Thủy thượng phiêu trong truyền thuyết?”

Tiết Linh Bích nói “Cho dù là thủy thượng phiêu cũng không thể không gián đoạn nối liền trên mặt nước.”

Phùng Cổ Đạo hí mắt.

Nữ tử chạy chân trần, không có quy luật, vài người thi thoảng tụt vào một chỗ, động tác lưu loát tự nhiên, không giống như có dây thừng trói buộc, thêm nữa trong lúc các nàng di động, bọt nước dưới chân văng tung tóe, hồ nước hắt cũng là thật. Như vậy các nàng đã làm thế nào?

Chẳng lẽ trên đời này thật sự tồn tại kinh công tuyệt thế có thể tự do di chuyển trên mặt nước?

Phùng Cổ Đạo vuốt cằm nói “Cọc gỗ?” rồi lại lập tức phủ định. Bằng góc độ mà bọn họ nhìn từ trên xuống, nếu có cọc gỗ, tuyệt đối không thể sót được.

“Đi xuống sẽ biết.” Tiết Linh Bích nói xong, trực tiếp nhảy từ trên xuống.

Phùng Cổ Đạo tự giác rút sợi dây lưng sơ cua rất dài ra. Từ lúc phát hiện Tiết Linh Bích có sở thích rút dây lưng của mình, hắn đã đầu tư rất nhiều chất xám vào công dụng và tạo hình của dây lưng.

Một đám nữ tử hiển nhiên không ngờ được Tiết Linh Bích lớn gan như thế, thế nhưng trực tiếp nhảy xuống, nhất thời kêu lên sợ hãi, bỏ trốn tứ phía.

Tiết Linh Bích hai chân vừa đặt vào trong nước, khoe miệng liền nhếch lên khinh thường.

Quả nhiên giống hệt những gì hần suy đoán, mặt hồ phủ một tầng lụa mỏng như cánh ve lại cùng màu với nước.

Phùng Cổ Đạo thấy hần đứng vững, lập tức hiểu thấu đáo, cười nói “Xem ra vị trang chủ này cũng lắm trò hay.”

Tiết Linh Bích nương theo vách đá, thoắt cái nhảy trở lên trên, cúi đầu bất mãn nhìn giày mình, “Ướt.”

Phùng Cổ Đạo nói “Nhân vật khó lường như trang chủ Thần Ấn sơn trang, nhất định sẽ có rất nhiều giày mới.”

“Nếu hần không có thì sao?”

“Vậy hần về sau cũng không cần đi giày.”

Tiết Linh Bích nói “Ta hy vọng hần không có.”

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Phiên Ngoại : Tối Thăm Không Phải Khách [3]

Đối với Phùng Cổ Đạo và Tiết Linh Bích mà nói, hồ tuy là rộng, nhưng hai người cùng đi, một người buông mình một người dùng đai lưng làm điểm đặt chân, hợp tác qua lại, vượt qua không khó khăn. Sau khi rời khỏi hồ đường đi càng thêm rộng rãi, nhưng có kèm hơi lạnh dày đặc.

Một cánh cửa gỗ xuất hiện chặn giữa đường đi.

Phùng Cổ Đạo nói “Hầm băng?”

Tiết Linh Bích vượt lên trước, lấy tay đẩy cửa.

Cửa kéo kẹt mở ra, gió lạnh vèo vèo thổi tới, Phùng Cổ Đạo tức khắc lạnh rùng mình. Hắc ám quá đột ngột làm cho hai người đang quen đi đường có ánh sáng không kịp thích ứng.

Tiết Linh Bích đưa tay giữ chặt hần, hai người sóng vai đi tới trước.

Cửa ầm một tiếng đóng lại.

Phùng Cổ Đạo cười khẽ nói “Trang chủ rất rành cơ quan thuật.”

Tiết Linh Bích khinh thường nói “Bàng môn tả đạo.”

“Nói thế cũng không hẳn. Cơ quan thuật nếu có thể vận dụng thích đáng, chuyện lớn thì mưu thắng chiến sự, chuyện nhỏ thì ích nước lợi dân, không thể khinh thường.” Phùng Cổ Đạo nghe thấy Tiết Linh Bích dường như nở nụ cười, nghi hoặc hỏi, “Ta nói không đúng?”

“Không, rất đúng.” tiếng nói Tiết Linh Bích tràn đầy sung sướng, “Ta thích.”

“Thích cái gì?”

“Thích người lấy chiến sự, dân sinh làm nền tảng để dẫn đo.” Nếu không là vì hãn, Minh tôn xuất thân giang hồ chẳng có việc gì phải lo đến chuyện của triều đình.

Phùng Cổ Đạo ngậy người, hiểu được ý tứ, bàn tay đang nắm đối phương không khỏi xiết thật chặt.

Trong phòng mặc dù lạnh, trong tâm lại ấm áp như xuân.

“Người mang theo mồi lửa không?” Phùng Cổ Đạo vừa nói xong, phía trước chợt xuất hiện một luồng ánh sáng xanh lóe lên rồi phụt tắt, tuy chỉ trong khoảnh khắc, nhưng Tiết Linh Bích cùng Phùng Cổ Đạo đều nhìn rất kỹ càng, đúng là ma trời.

Tiết Linh Bích nhú mày, kiếm giấu ở tay áo đã cầm vào tay, lại không định tiếp tục lãng phí thời gian ở trong này.

Phùng Cổ Đạo ở tại cự ly quá gần, một chút biến hóa này tự nhiên thoát không được ánh mắt hãn, liền chủ động nói “Đi thôi.”

Hai người nương theo ánh sáng mờ mịt từ ma trời, đi nhanh về phía trước.

Phùng Cổ Đạo đột nhiên “Di” một tiếng. Hãn cảm thấy dưới chân giống như đạp phải vật gì đó, ngoài mềm trong cứng.

Đột nhiên, bốn phía bùng lên mấy cây đuốc, không gian được chiếu sáng rọi như ban ngày.

Phùng Cổ Đạo cúi đầu nhìn, là một thi thể.

Tiết Linh Bích nhìn một đồng thi thể nằm la liệt trên mặt đất, tâm tình không khỏi bức dọc ngày một tăng.

Ngay cả Phùng Cổ Đạo đã quen mắt đủ loại tình cảnh mà cũng không khỏi nhú mày.

“Chúng ta cũng không nên gọi hắn là trang chủ.” Hãn nói.

Tiết Linh Bích nhìn hãn.

“Rất không phải với Đoan Mộc.” Đều là trang chủ, sao lại chèn nhau lớn đến thế? Phùng Cổ Đạo nói, “Gọi thi chủ đi.”

Phát âm như vậy, nhưng Tiết Linh Bích ngay tức khắc liền hiểu được là chữ ‘thi’, đáp lại một tiếng từ hòng, “Ân”.

Hai người băng qua núi thi thể, dưới chân Phùng Cổ Đạo, một bàn tay bất thành linh vươn tới.

Phùng Cổ Đạo không hề dừng bước, chỉ có hơi nâng chân lên, sau đó hung hăng đạp xuống.

“Ừ..... Hự.” Dưới chân phương truyền đến tiếng kêu rên.

Phùng Cổ Đạo tỉnh bơ bước tiếp.

Bàn tay đang sắp vươn đến chân Tiết Linh Bích e dè dừng lại, tới lúc quyết định vươn lên nữa thì, đã không thấy bóng hai người kia đâu.

Đi ra khỏi đồng thi thể nửa giả nửa thật, Phùng Cổ Đạo cùng Tiết Linh Bích đều nhẹ nhàng thở ra. Nếu không phải nơi đó quá buồn nôn, bọn họ nhất định tùm sặc đám người sống xen lẫn trong thi thể, từng thẳng từng thẳng một ra.

Hiện tại...

Đám người đó may mắn chính là nhờ tính chất công việc của mình.

Phùng Cổ Đạo cười khỏ nói “Người đoán ải tiếp theo là gì?”

Tiết Linh Bích nói “Sao cũng vậy.”

Phùng Cổ Đạo nói “Ta chỉ hy vọng có thể sạch hơn một chút.”

Tiết Linh Bích nhìn những khối băng rải ngổn ngang phía trước, nói “Chúc mừng người, hy vọng trở thành sự thật.”

Phùng Cổ Đạo bước tới vài bước, phát hiện đây là khối băng nổi trên mặt nước. Mặt nước rộng hơn mười trượng, vượt qua chiều dài dây lưng, điểm tựa lực duy nhất cũng chỉ có khối băng.

“Khối băng hẳn là có vấn đề.” Phùng Cổ Đạo không tin kẻ nghĩ ra trò giả chết như thi chủ có thể tốt bụng mà cấp khối băng cho bọn hắn đặt chân.

Tiết Linh Bích nói “Thử xem liền biết.”

Phùng Cổ Đạo vừa định nói “Cẩn thận”, đã thấy Tiết Linh Bích phi người nhảy qua khối băng, trực tiếp sang đến bờ bên kia.

Sau lưng hắn, khối băng chậm rãi chìm xuống.

Phùng Cổ Đạo vuốt cằm nói “Xem ra cơ quan không quá linh hoạt, chẳng trách phải chiêu mộ thợ thuyền.”

Kỳ thật hẳn cùng Tiết Linh Bích đều biết không phải do cơ quan thiếu linh hoạt, mà là đối phương thật không lường tới khinh công của Tiết Linh Bích tốt như thế. Xem ra Trương Lương Tâm nói không sai, võ công của người trong Thần Đường trấn cũng chỉ loanh quanh nhị lưu tam lưu.

Phùng Cổ Đạo vừa nghĩ vừa thả người nhảy lên, mũi chân chạm cực nhanh lên một khối băng khác, đáp xuống cạnh Tiết Linh Bích.

“Đi thôi.” Tiết Linh Bích chán nản.

Phùng Cổ Đạo nói “Ta bắt đầu chờ mong trận đối đầu chân chính.”

“Chờ mong sương khói lâm li?”

“Chờ mong hoa rơi nước chảy.”

.....

Tại nơi cao nhất của Thần Ấn sơn trang.

Tin tức Phùng Cổ Đạo cùng Tiết Linh Bích vượt qua Long Xà đạo thuận lợi truyền tới đây đầu tiên.

Kẻ ngồi trên vị trí tối cao có vẻ bất an lắm lắm “Làm sao có thể?”

Nhưng hắn rất nhanh khôi phục sức mạnh niềm tin, “Bất quá là vận khí tốt mà thôi.”

“Bọn họ tuyệt đối không qua được ải sau đó.”

“Ha ha ha ha ha.....”

Điện phủ to đùng, tiếng cười vang vang tiêu điều.

.....

Phùng Cổ Đạo bước ra khỏi mật đạo, thở phào một tiếng.

Tiết Linh Bích theo sát sau đó, “So với chuyện một năm chỉ tắm ba lần còn khó chịu hơn nữa?”

Phùng Cổ Đạo cười khố nói “Người định ghi nhớ chuyện này đến bao giờ?”

“Còn phụ thuộc vào tuổi thọ của ta.”

“.....”

Bọn họ xoay người, đại hán râu quai nón đã chờ ở cửa, vẻ mặt không dám tin tưởng.

“Các người ra được không chút sút mẻ?”

Phùng Cổ Đạo thấy hãn tay chân cũng không sút mẻ, cảm giác tiếc nuối sâu sắc, “Những lời này ta cũng muốn hỏi người.”

Đại hán râu quai nón quan sát cẩn thận hai người, mới nói “Trang chủ thỉnh nhị vị đến Vô Hồi cung.”

Phùng Cổ Đạo hoài nghi mình nghe lầm , “Cái gì cung?”

“Vô Hồi cung. Vô hồi kiều có đi không về ấy.”

Thật sự là trùng hợp, tổng bộ ma giáo cũng gọi là Vô Hồi cung..... Đây là đạo văn đi?! Nghĩ đến phong cách kiến trúc ‘mộc mạc’ của Thần Ấn sơn trang, Phùng Cổ Đạo lại thở rất dài.

Đại hán râu quai nón cho là hãn sợ hãi, an ủi “Đừng sợ, tính tình trang chủ rất ôn hòa.”

Phùng Cổ Đạo nói “Ta thà rằng hãn hung thần ác sát một chút.”

“Vì sao?”

Tới lúc giáo huấn sẽ càng thư sướng.

Phùng Cổ Đạo không cần nói thành lời, Tiết Linh Bích đã hiểu được.

“Vì sao ?” đại hán vô cùng cố chấp với câu trả lời.

Phùng Cổ Đạo nói “Ôn hòa dễ lấy lương...”

Đại hán râu quai nón “Thì có gì không tốt?”

Phùng Cổ Đạo nói “Đếm tiền quá mệt mỏi.”

Đại hán râu quai nón “.....” Tuy rằng ta biết các người là gian tế, các người cũng biết các người là gian tế, nhưng mà trước khi bị vạch trần các người có thể nào giấu giếm chút đỉnh không? Dân lao động đi xin việc sợ nhiều tiền, người như vậy cũng nói ra được à?!

Từ Long Xà đạo đi ra ngoài vẫn là dãy nhà trệt, mà sau khi theo đại hán râu quai nón một đoạn đường nữa, phong cảnh đã hoàn toàn thay đổi.

Giống như từ thảm cỏ bằng phẳng tự dưng vọt lên một cây đại thụ che trời.

Phùng Cổ Đạo cùng Tiết Linh Bích thông dong tiến vào tường cao trên ba trượng tựa như tường thành, hương hoa cỏ tươi mát đập ngay vào mặt. Tháng tư, hoa đào nở rộ, cây đỏ rực trời, tận tình khoe sắc.

Đại hán râu quai nón chỉ tới lầu cao phía sau hoa đào, “Nơi đó là Vô Hối cung.”

Tuy rằng nếu đem so với Vô Hối cung bá khí tràn trề của ma giáo, có phần đơn sơ, nhưng đối lập với dãy nhà trệt ban này, đã có thể gọi là nguy nga hùng tráng. Phùng Cổ Đạo rất không cốt khí mà tỏ ra mỹ mãn.

“Ta chỉ có thể đưa hai vị tới đây, thỉnh hai vị... bảo trọng.” Biết rõ là gian tế, đại hán râu quai nón cũng không thể nào chán ghét hai thanh niên này, nguyên nhân thì đơn giản, chỉ vì..... đẹp trai quá sức!

Phùng Cổ Đạo liếc nhìn bóng dáng rồi bởi của đại hán râu quai nón, bữu môi với Tiết Linh Bích.

Cửa vào Vô Hối cung vừa cao vừa rộng, thật là tồn tại bá khí nhất trong cả tòa kiến trúc.

Hai người bước lên từng bước thang, sóng vai tiến qua cửa.

Gió đột ngột thổi mạnh, hoa đào trong vườn rung động, đóa hoa cuốn lên theo gió, như thủy triều đột kích, lặng lẽ bao trùm, bay lượn cuốn vòng trên đầu vai hai người đang đứng sóng đôi, hình ảnh tốt đẹp đến nỗi khiến người khác không đành lòng quấy rầy.

Tiết Linh Bích đưa tay phủi đi đóa hoa trên vai Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo nghiêng đầu nhìn hắt, “Trên đầu người cũng có.”

Tiết Linh Bích đưa đầu qua.

Phùng Cổ Đạo mỉm cười, sau đó thổi, “Phù!”

Tiết Linh Bích tận tình hưởng thụ, dùng ngón tay kẹp cánh hoa đào đặt lên đầu, “Lại lần nữa.”

Phùng Cổ Đạo “.....”

Hai người đang say sưa, lại nghe bên trong đại đường một tiếng kinh lời, quát hỏi “Người tới là ai?”

Tiết Linh Bích ngược mắt, vô thanh bắn ra nhãn đao.

Bóng dáng gầy yếu đang ngồi cách đó năm trượng trên cao hai trượng bị bắn ‘cha’ một phát, hồi lâu không nhúc nhích.

Phùng Cổ Đạo nghi hoặc nhìn dáng ngồi cứng đờ của hắt, “Hắt thế nào rồi?”

Tiết Linh Bích thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói “Thì thế?”

Phùng Cổ Đạo nhìn trái nhìn phải, tháo thắt lưng quăng tới.

“Ai da!” Người kia bị đánh trúng, suýt tý nữa ngã lăn khỏi chỗ ngồi, còn may ghế quá to quá rộng, hấn cúi gập người xuống, mông vẫn dính vào ghế, sau lập tức lại ngồi vững.

Phùng Cổ Đạo nói “Chưa chết!”

Tiết Linh Bích nói “Vậy thì còn phải giúp một tay!”

Người kia rất nhanh sửa sang lại tâm lý, hét lớn “Người tới là ai? To gan lớn mật, dám đánh lén bản trang trủ!”

Phùng Cổ Đạo nói “Tại hạ Mã Nhị, hấn là Chu Tam!”

“.....” người kia hỏi “Không phải Ngưu Tam à?”

Phùng Cổ Đạo nói “Ấy, lúc đến đây hơi bị lạnh, cho nên mặc thêm cái quần!”

(*) đây là ngưu 牛 đây là chu 朱, cho nên gọi là mặc thêm quần, tượng hình dễ hiểu chưa :>

“.....” lặng lẽ nói trong bụng: người lừa ai vậy?

Phùng Cổ Đạo vuốt vuốt mũi nói “Kỳ thực hấn nửa ngày dùng họ cha, nửa ngày dùng họ mẹ, ân đức phụ mẫu phải san đều... nhưng mà không được đánh trống lảng, người là ai?”

Người kia nói “Bản trang chủ chính là trang chủ Thần Ẩn sơn trang, Thẩm Duẫn.”

Phùng Cổ Đạo nói “Tên rất hay.”

“Quá lời.” Thăm Duẫn nói “Nhìn cách ăn mặc của hai vị, xem là từ phương xa tới, không biết đến Thần Ẩn sơn trang có việc gì?”

“Nghe nói quý trang đang chiêu mộ thợ rèn...”

Thăm Duẫn cắt lời “Hai vị vượt qua Long Xà đạo, thân thủ bất phàm, chỉ sợ không phải đơn giản là thợ rèn đi?”

Phùng Cổ Đạo nói “Không sai, chúng ta không phải thợ rèn đơn giản.”

Thăm Duẫn tràn trề vẻ ‘quả nhiên là thế’ trên mặt.

Phùng Cổ Đạo nói tiếp “Chúng ta là thợ rèn kỹ thuật vô cùng cao siêu.”

Thăm Duẫn nói “Ta vốn có tâm đối xử chân thành, các người làm gì lại đầy mồm dối trá, thật ép người quá đáng.”

Phùng Cổ Đạo nói “Người thật là muốn đối xử chân thành?”

“Tự nhiên.”

“Dù là giao ra Thần Ẩn sơn trang cũng cam tâm tình nguyện?”

Thăm Duẫn sầm mặt “Các người quả nhiên là mưu đoạt Thần Ẩn sơn trang, người đâu, bố trận!”

Phùng Cổ Đạo nhìn xem mấy chục người đột nhiên xông ra từ bốn phương tám hướng, chỉ tay kết tội “Người lừa đảo.”

Thăm Duẫn mỉm cười nâng tay lên “Ta thật là chân thành cho các người... chết đi.” Hung hăng phất tay xuống.

Tiết Linh Bích quét mắt bốn phía, rồi lùi lại nửa bước.

Phùng Cổ Đạo nhận mệnh thở dài, chân trái điểm nhẹ, cả người xoay như chong chóng, chân phải quét từ phải sang trái cực nhanh, một đám đệ

tử Thần Ân sơn trang vừa mới tới gần bị hất đổ ngựa như tường đất.

Phùng Cổ Đạo quay hai vòng liền ngừng, lau mồ hôi lạnh nói “Ỗ thế hiếp người lâu quá rồi, suýt quên cả cách dùng chiêu vừa này!”

Tiết Linh Bích hỏi “Có nghĩ tới cách phá giải chưa?”

“Nghĩ rồi.”

“Ồ?”

“Đừng đến quá gần.”

Mấy người vừa ngã ra nghe thế lập tức lùi lại mấy bước.

Tiết Linh Bích nói “Còn có cách khác tốt hơn nữa.”

“Thế nào?”

“Tập thể xông lên, không chừa một kẻ hờ.”

Tiết Linh Bích vừa nói xong, một đám vừa lùi lại tức khắc xông lên ào ào.

Tình tiết tua lại như đoạn vừa rồi, cả đám người bị hất ngã.

Phùng Cổ Đạo nhìn đệ tử Thần Ân sơn trang ngã thất điên bát đảo trên mặt đất, cảm khái nói “Quả là hồn nhiên như cô tiên.” (Xí cho cười cái =))))

“Bộp bộp bộp.” Thảm Duẫn vỗ tay ba cái.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Phiên Ngoại : Tới Thăm Không Phải Khách [4]

Phùng Cổ Đạo vừa định nói “Đa tạ khách lệ” thì đột nhiên các đệ tử Thần Ấn sơn trang đang nằm trên mặt đất nảy lên, bắt đầu lăn lông lốc như hồ lô, không ngừng dùng thân thể đánh đến chỗ bọn hắn đang đứng.

Tiết Linh Bích nhìn Phùng Cổ Đạo đang lui tránh tới lui như bọ chết, nói “Phía trên.”

Phùng Cổ Đạo ngẩng đầu.

Mười mấy thiếu nữ từ trên không phiêu diêu bay xuống, tay cầm giỏ hoa, ưu nhã như tiên nữ đưa tay vào trong giỏ, tung ra...

Vô số ám khí như mưa giông gió giạt ồ ạt bay đến!

Phùng Cổ Đạo tháo ngọc tiêu, một trận loạn vũ, âm thanh “Viu viu viu” triền miên không dứt, ám khí cũng tan tác tứ phía.

Cuồng phong liên miên vừa dứt, là bắt đầu một trận cuồng phong càng lớn hơn.

Phùng Cổ Đạo vừa quét sạch ám khí, còn chưa kịp thở một hơi, trái phải xuất hiện sáu gã cao thủ. Những người này chẳng qua là cao thủ nếu xét tới tình hình Thần Ấn sơn trang từ nãy tới giờ, mang ra ngoài giang hồ, cùng lắm là đứng cuối hàng nhị lưu.

Luận võ công, cả sáu người này hợp lại cũng không qua được Phùng Cổ Đạo, nhưng nói đến Phùng Cổ Đạo hiện giờ bị chặn chết từ đầu đến chân

thì bọn họ thật chẳng khác là sáu thanh đao sắc muốn giậu đổ bìm leo, bịt kín mọi đường lui trái phải trên dưới trước sau của hắn.

Tính gộp lại là ba tốp nhắm vào, hình thành trận pháp thiết dũng vững như thành đồng vách sắt không thể phá, vây chặt Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo thử giương đông kích tây đột phá mấy lần không kết quả, hai bên giằng co, trước mắt không có tiến triển, nhưng phí sức thì nhiều, nếu tiếp tục kéo dài, sớm muộn cũng bại trận trước.

“Người định chờ tới bao giờ?” Phùng Cổ Đạo né hai thanh đao vừa bổ tới, nhân tiện hỏi.

Tiết Linh Bích đáp “Chờ người nói ra câu này.”

“.....”

Tiết Linh Bích đột nhiên bùng người nhảy lên, trường kiếm tung hoành, kiếm khí vô hình lướt qua đầu “Tiên nữ”, xuống tóc như ni, ni trong ni cô.

Theo sau đó là một trận la hét thất thanh, thiếu nữ rụng lá tả từ trên trời xuống đất.

Phùng Cổ Đạo sớm dự đoán được, nhân lúc nhóm còn lại kinh hoàng chưa hết, thân mình lóe lên như chớp, xông thẳng đến kẻ ngồi trên cao nhất là Thẩm Duẫn.

Thẩm Duẫn chưa bao giờ nghĩ tới pháp bảo chế thắng đặc ý của mình lại tan tành trong chớp mắt như vậy, sợ hãi co rúm lại thành một cục, đập ầm ầm lên bàn trà quát “To gan!”

Bàn trà vỡ tung.

Phùng Cổ Đạo xông đến nửa đường chợt dừng chân, khẽ cười thông thả bước đến trước mặt Thẩm Duẫn, bắt chấp đối phương giãy giụa, xách cổ

hắn kéo xuống.

Đệ tử sơn trang ngơ ngác nhìn trang chủ của bọn họ thường ngày cao cao tại thượng như vừa từ cõi trên xuống nay bị người xách cổ như gà, vẻ mặt hoàn toàn không dám tin.

Phùng Cổ Đạo ném Thẩm Duẫn về phía đám đệ tử, nói “Gan của ta từ bé đã to, cảm ơn khen ngợi.”

Thẩm Duẫn tự biết lần này va phải đối thủ khó chơi, định thần nói “Các người có biết ta là ai không? Dám đối xử với ta như thế, nếu để giáo chủ bọn ta biết được, các người... Hừ hừ.”

“Giáo chủ?” Phùng Cổ Đạo xoa xoa cằm hỏi “Giáo nào?” nói tới giáo phái to nhất giang hồ, khẳng định chắc chắn là ma giáo, nhưng mà ma giáo chỉ có Minh Ám song tôn, không có giáo chủ. Lại nói Thánh Nguyệt giáo của Tây Khương cũng là giáo phái lớn, hắn lại không cho rằng đối phương rừng mờ đến độ thiết lập một phân đà trong một tiểu trấn tại dị quốc. Đương nhiên nếu thật có rãnh như vậy, hắn cũng sẵn sàng rãnh hơn nữa mà gạt bỏ cái mờ này.

Thẩm Duẫn ưỡn ngực, hét to “Ma giáo!”

Phùng Cổ Đạo suýt tý nữa sái hàm.

Tiết Linh Bích hỏi “Giáo chủ các người tên gì?”

Thẩm Duẫn cho rằng bọn họ sợ hãi, oai phong đứng thẳng nói “Ta nói ra, các người có dám nghe?”

“Thì cứ nói đi.”

“Phùng.....”

“Cổ.....”

“Đạo!”

“Chuyện gì?” Phùng Cổ Đạo hỏi.

Thẩm Duẫn trợn mắt hỏi “Chuyện gì là chuyện gì?”

Phùng Cổ Đạo nói “Thì ta hỏi người kêu ta có chuyện gì.”

“Ta kêu người hồi nào, ta kêu...” Thẩm Duẫn đột nhiên nghĩ ra chuyện gì, hai mắt nhất thời trợn to như chuông đồng, ngơ ngác nhìn chăm chăm Phùng Cổ Đạo vẻ mặt tỉnh bơ, “Người... không đâu, không thể nào! Làm sao có thể!” Hấn hét to.

Phùng Cổ Đạo nói “Mã Nhị! Người hiểu không?”

(*) Mã Nhị – 马二 – coi như tách từ chữ Phùng 马

“Phùng?” Thẩm Duẫn quay sang nhìn Tiết Linh Bích “VẬY NGƯU TAM CHU TAM LÀ...?” Ngưu? Thù?

(*) Ngưu Tam, Chu Tam – 牛三,朱三 – định ghép thành 汧,洙

Phùng Cổ Đạo nói “Ta nói đại đó mà.”

Tiết Linh Bích “.....”

“Chứ chẳng lẽ lại nói là Thảo Đôi Tân?” Phùng Cổ Đạo tự sướng rồi tự bật cười “Nhị ngưu cật thảo thảo đôi tân, thật ra cũng tiện miệng.”

(*) Thảo Đôi Tân 堆新 tạm coi như là cách tách của chữ Tiết 薛, nhị ngưu cật thảo thảo đôi tân là hai con bò ăn cỏ cỏ lại đắp lên cao.

Tiết Linh Bích “.....”

Thẩm Duẫn nói “Người làm thế nào chứng minh người là Phùng Cổ Đạo?”

Phùng Cổ Đạo nói “Người vẫn là nghĩ cách làm sao chứng minh người do ma giáo ‘Giáo chủ’ phải tới đi.” Hắn biến thành ma giáo giáo chủ từ hồi nào...

Thẩm Duẫn đảo mắt một vòng, lại hỏi “Người thật sự là Phùng Cổ Đạo?”

Phùng Cổ Đạo cười nói “Gọi giáo chủ đi.”

“Giáo chủ.” Thẩm Duẫn vô cùng thức thời gọi một tiếng, sau đó chân chó nịnh hót “Nếu giáo chủ muốn Thần Ấn sơn trang, ta đương nhiên hai tay dâng tặng, bất quá...”

“Vấn đề hiện tại không phải là ta có muốn Thần Ấn sơn trang hay không, mà là ở chỗ, ta có muốn tha người một mạng hay không.”

Thẩm Duẫn “Phịch” một tiếng quỳ xuống “Giáo chủ tha mạng, giáo chủ tha mạng a... ta không muốn đời giai tân tuổi xuân phơi phới lại trùng trục đi tới rồi bơ vơ đi về, xin giáo chủ nể tình ta còn chưa lấy vợ sinh con mà tha ta một mạng đi.”

Đệ tử môn hạ đối với chuyển biến hoàn toàn không giống người này đã triệt để tắt tiếng, nếu không phải móc mắt không gây tê quá thốn, bọn họ thật sự hận mình sao không mù luôn cho rồi.

Phùng Cổ Đạo cũng không tỏ thái độ thế nào, nói “Trước dẫn bọn ta tham quan xem thử đã.” Hắn khá tò mò với cơ quan trong sơn trang.

Thẩm Duẫn vội vàng bò dậy, dẫn bọn họ đi đến chỗ ghế ngồi, di chuyển ghế, phía sau nó tức thì xuất hiện một lối nhỏ.

Tiết Linh Bích nhìn thi thể của bàn trà hỏi “Người làm bằng gì?”

“Bằng bánh bột.”

Phùng Cổ Đạo nhặt một miếng lên ngửi thử “Tay nghề của nhà bếp không tệ.”

Tiết Linh Bích phúi rơi miếng bánh trên tay hăn “Bẩn.”

Phùng Cổ Đạo thấy hăn nắm tay mình, nói “Ta vừa mới sờ vào đồ bẩn.”

Tiết Linh Bích cau mày, nhưng không buông tay “Lần sau chú ý.”

Bạn đang ?

Phùng Cổ Đạo “.....”

Thẩm Duẫn dắt bọn họ vào một gian thạch thất cực đại dưới lòng đất, trong phòng lại có một bánh xe lớn, lại thêm dây dợ, với mấy thứ linh tinh chưa hoàn thành, còn cả tám tên đệ tử đang tròn mắt, nghi hoặc không biết trang chủ vì sao lại dẫn theo hai kẻ lạ mặt vào đây.

“Đây là?” Phùng Cổ Đạo tự nhiên như ở nhà, kéo dây thừng hỏi.

Thẩm Duẫn đáp “Đầu kia của dây nằm ở chính đường, dùng để khống chế Thiên thù trận trong Vạn phạt câu diệt trận... chính là những nữ tử kia, các người thấy rồi mà.”

Phùng Cổ Đạo chỉ bánh xe hỏi “Còn cái này?”

Thẩm Duẫn nói “Các người lúc đi qua Long Xà đạo có phải đã thấy Hàn băng trận?”

Phùng Cổ Đạo hỏi “Thấy, vậy cái này dùng để điều khiển băng?”

Thẩm Duẫn gật đầu, chỉ vào ống trúc gắn liền phía trên bánh răng “Dưới nước có khay sắt, nếu nhận được trọng lượng, sẽ có quả cầu thối ra từ ống trúc. Sau đó bọn ta sẽ chuyển động bánh xe, kéo chìm khay sắt.”

Phùng Cổ Đạo hỏi “Mấy thứ này đều do người nghĩ ra?”

Thẩm Duẫn thở dài nói “Tổ phụ ta là thợ rèn, ngoại tổ phụ là thợ mộc... đây là thủ nghệ gia truyền, đáng tiếc đều là bàng môn tả đạo.”

“Bàng môn tả đạo trên đời này đều do nhân tâm định ra, chỉ cần bản thân đi ngay đứng thẳng, dưới chân nơi nào không là chính đạo.” Phùng Cổ Đạo thay mặt chính nghĩa kết luận.

Thẩm duẫn nghe mà nhiệt huyết trào dâng.

Phùng Cổ Đạo tức khắc lại chuyển hướng, nói “Bất quá người vì sao lại đi vào bàng môn tả đạo?”

Thẩm Duẫn thở dài “Bởi vì bánh bao trong Tam Vị lâu.”

Tam Vị lâu.

Về mặt Phùng Cổ Đạo cùng Tiết Linh Bích đều hết sức vi diệu.

Phùng Cổ Đạo thật sự hận không thể câm nín từ ban nãy, chỉ nhìn cái kiểu tựa tiểu phi tiểu của Tiết Linh Bích, cũng đủ cho hắn ra đầy mồ hôi lạnh phía sau lưng.

(*) Đoạn này lâu rồi không đọc truyện Bích tôi cũng không hiểu lắm, ai nhớ Tam vị lâu thì nhắc giùm cái nghe ^^

“Ta có ông bác họ xa, từ nhỏ đã dạy rằng bánh bao trong Tam Vị lâu ngon thế nào ra sao, cho nên, đến Tam Vị lâu ăn bánh bao đã trở thành tâm nguyện cuộc đời.”

Phùng Cổ Đạo “.....”

“Đáng tiếc ta không có đủ tiền...” hắn xấu hổ “Làm thợ rèn kiếm được bao nhiêu đâu. May mắn thế nào lại đi đến Thần Đường trấn, gặp được

nghĩa phụ. Nghĩa phụ coi ta như con đẻ, không chỉ truyền thụ võ công, còn hướng dẫn ta dùng tay nghề của mình chế tạo cơ quan, cho nên mới có ta như ngày hôm nay. Đáng tiếc ta thiên phú có hạn, thật là thẹn với linh hồn nghĩa phụ ở trên.”

Tiết Linh Bích hỏi “Nghĩa phụ người vì sao lại chọn người?”

Phùng Cổ Đạo cùng Tiết Linh Bích đều đình ninh, ông già hờ của hẳn chọn hẳn chỉ vì tài nghệ chế tạo cơ quan, không ngờ đáp án lại hoàn toàn ngoài dự kiến.

Thẩm Duẫn nói “Ta cùng nghĩa phụ có mấy phần tương tự, cho nên ông nhận ta làm con nuôi.”

Phùng Cổ Đạo xem xét lại mặt mũi hẳn, cũng thật là có chút coi được, lại hỏi “Nghĩa phụ người đâu?”

Thẩm Duẫn bi thương đáp “Đã bị bệnh qua đời.”

Lại hỏi “Người đã ăn bánh bao của Tam Vị lâu chưa?”

“Từ khi kể nhiệm công việc ngập đầu, chẳng có thời gian.” Thẩm Duẫn mất mát nói.

Tiết Linh Bích hỏi “Bạn nghiên cứu chế tạo cơ quan?”

Thẩm Duẫn nói “Nghĩa phụ vẫn luôn tâm nguyện một điều – thống nhất Thần Đường trấn, tâm nguyện lớn nhất của ta hiện giờ là hoàn thành tâm nguyện của nghĩa phụ.”

Phùng Cổ Đạo nói “Người nhưng cũng hiểu được tri ân báo đáp.”

Thẩm Duẫn lắc đầu, thở dài nói “Đáng tiếc, ông ấy không thấy được.”

Phùng Cổ Đạo nói “Thống nhất Thần Đường trấn, nghe thì cũng có chút ý nghĩa, nhưng người đã từng hỏi qua suy nghĩ của người khác chưa?”

“Giáo chủ yên tâm, ta tự có biện pháp, hiện nay đã có rất nhiều môn phái đầu nhập làm môn hạ, tin rằng thống nhất Thần Đường trấn chỉ là chuyện sớm muộn. Nếu giáo chủ không tin, ta còn có vật này, có thể chứng minh được.” Nói rồi xoay người đi đến cạnh gốc đại thụ ở góc tường, chậm rãi kéo cửa ra, nhân lúc Tiết Linh Bích Phùng Cổ Đạo không chú ý, thân mình đột nhiên rút lại, chui tọt vào trong.

Động tác mặc dù nhanh, cũng không nhanh bằng Phùng Cổ Đạo từ đầu tới đuôi chưa hề buông lỏng cảnh giác, vừa chui vào được cái đầu, đã lại bị Phùng Cổ Đạo xách ra ngoài.

“È... aha, đồ để ở bên trong, hơi bị sâu.” Thẩm Duẫn cười khan nói.

Phùng Cổ Đạo cúi đầu nhìn địa đạo sâu thăm thăm bên trong đại thụ, mỉm cười nói “Quả nhiên phía bên trong, rất sâu.”

Thẩm Duẫn không che mắt được, thức thời ôm đầu la hét “Đại hiệp tha mạng!”

“Không phải giáo chủ à?”

Thẩm Duẫn meo máo nói “Người đừng lừa ta nữa, giáo chủ ma giáo làm sao có thể đến cái nơi hẻo lánh hoang vu này. Kỳ thực với võ công của các người, cho dù không mạo danh người khác, thì cũng tung hoành chả sợ ai rồi, làm gì phải thế.”

Phùng Cổ Đạo nói “Đã nói bằng võ công của bọn ta cho dù không cần mạo danh ai cũng có thể tung hoành vô lối, vậy bọn ta cần gì phải mạo danh?”

Thẩm Duẫn nói “Người thật sự là giáo chủ ma giáo?”

Phùng Cổ Đạo đang định trả lời, lại nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng của đại hán râu quai nón hô to gọi nhỏ “Trang chủ! Trang chủ... mau tới đây! Bọn họ đã kéo tới cửa rồi...”

Thẩm Duẫn kinh ngạc, liền quay sang nói với Phùng Cổ Đạo đang túm chặt mình, cầu xin “Dù ngài có phải hay không, đều được rồi mà, làm ơn cho ta ra ngoài nhìn một cái! Bên ngoài đang có chuyện, ta không thể để cho tâm huyết nhiều năm của nghĩa phụ bị hủy trong tay mình!”

Phùng Cổ Đạo hưng trí vỗ vai hân “Phàm chuyện gì cũng có hai mặt, là cái hạn diệt vong hay là cơ hội trời cho còn phải xem người hóa giải thế nào. Nếu như người kỹ áp quần hùng, khiến các phái tâm phục khẩu phục, vậy tâm nguyện thống nhất Thần Đường trấn của nghĩa phụ người cũng không còn là chuyện xa xăm nữa.”

Thẩm Duẫn “.....” nhiệm vụ quá cao cả xa vời.

“Nếu mà thua thật, thì diệt chắc rồi.” Khó mấy cũng phải làm đi.

“.....”

Phía trước Vô hồi cung đen kìn kịt một mảnh.

Phùng Cổ Đạo đứng phía sau Thẩm Duẫn, mông lưng như nhìn thấy lại khung cảnh năm xưa bạch đạo tề tựu đông đủ, chuẩn bị đối phó ma giáo. Khi đó, Tiết Linh Bích xuất hiện vào phút cuối, hân còn tưởng muốn đến cho hân một nhát sau cùng, không ngờ rồi lại thành bụi gai vướng chắc sau lưng.

Hân nhin không được quay đầu nhìn Tiết Linh Bích.

Tiết Linh Bích cũng đang nhìn sang.

Giữa hai người họ không cần ngôn ngữ, nhưng luôn hiểu rõ tâm ý đối phương.

“Thẩm Duẫn, người giả thần giả quỷ bao lâu nay, đã đến lúc gặp báo ứng!” Người đầu tiên bước ra lại chính là ông thầy tướng số đã chỉ đường cho Phùng Cổ Đạo đến Thần Ấn sơn trang.

Thẩm Duẫn mắt lóe lên, không dám nói chuyện.

Sau lưng thầy tướng số là một tốp người, Phùng Cổ Đạo nhận ra họ là những người bày trận “Vạn phạt câu diệt”, người nào người nấy sẵn sàng nông dân vùng lên, trong đó có một người nhin không được lớn tiếng mắng “Quy tôn tử! Lừa ông nội ngươi! Dám nói ngươi là người do ma giáo giáo chủ phái tới, ta tin lời ngươi, lại bỏ qua phân đà thực sự của ma giáo, ngươi ngươi, ngươi làm ta tức chết đi!” Thần đường trấn mặc dù cách trở xa xăm, nhưng không phải đoạn tuyệt trần ai, có thể một mình đối phó đến chín phần rưỡi của giang hồ như ma giáo hãn làm sao lại không biết? Thần đường trấn giăng co ngày qua ngày cường liệt, hãn vốn định tìm cây cao nhờ bóng mát, ngờ đâu lại vớ nhầm một gốc tre, làm sao có thể không then quá hóa giận?

Phùng Cổ Đạo nghe khẩu khí liền đoán người này đại khái chính là Cổ tông chủ Thần Công tông vừa mất tích.

Quả nhiên, Thẩm Duẫn mở miệng nói “Cổ tông chủ, ngươi lúc tìm tới cũng không hề nói mình có liên hệ với phân đà của ma giáo, ta...”

Cổ tông chủ giận dữ nói “Ngươi nói ngươi là đặc sứ do ma giáo giáo chủ phái tới, ta còn nói cái rắm!”

Thẩm Duẫn cúi đầu rất thấp.

BẠI NHỬ TÀNG KIM NGỌC

Tô Du Bính

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Phiên Ngoại : Tới Thăm Không Phải Khách [5]

Phùng Cổ Đạo ho nhẹ một tiếng.

Thẩm Duẫn lập tức sống dậy, ưỡn thẳng lưng nói “Nói thế nào đi nữa, ở đây là Thần Ấn sơn trang, các người khua chiêng gióng trống kéo vào là rất không đúng. Nhưng nể tình hàng xóm lâu năm, ta sẽ không tính sổ, các người cứ đi đi!”

Cổ tông chủ nhổ một ngụm xuống đất mắng “Phi! Người không muốn tính sổ chúng ta, chúng ta lại muốn tính sổ với người đây!”

Tiết Linh Bích xem mà cau mày.

Thẩm Duẫn ngoài cứng trong mềm nói “Người muốn thế nào?”

“Chúng ta đều là người trong giang hồ, tự nhiên phải theo quy tắc của giang hồ mà giải quyết.” Thầy tướng số mỉm cười đầy triu mến, “Tỷ võ đi.”

Thẩm Duẫn co rút vai, lùi sau nửa bước, nhìn Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo vỗ tay nói “Quá hay.”

Lúc Phùng Cổ Đạo tự xưng là Phùng Cổ Đạo, Cổ tông chủ cũng có mặt, vấn đề là hắn bị răn cấm một lần sợ bụi cỏ mười năm, không dám tin người lung tung nữa, lại càng không nói chuyện này ra ngoài.

Thầy tướng số ôm quyền hướng về phía Phùng Cổ Đạo nói “Xem ra hai vị đã tìm được thứ mình cần ở Thần Ấn sơn trang.”

Phùng Cổ Đạo cười ý vị thâm trường “VẬY còn phải xem các vị có muốn thủ hạ lưu tình hay không.”

Thầy tướng số nói “Doanh phòng cố định nhưng binh sĩ lưu động, hai vị cần chỉ là nơi để khua môi múa mép, vậy chủ nhà là ai cũng đâu có quan trọng?”

Thẩm Duẫn hết hồn “Ai” một tiếng.

Phùng Cổ Đạo xem như gió thoảng “Cũng có lý.”

Cổ tông chủ tức khắc nhảy ra nói “Nếu đã như vậy, còn thỉnh Thẩm trang chủ ra chủ ý.”

Thẩm Duẫn hỏi “Mấy người quân đông thế mạnh, muốn chơi xa luân chiến hử?”

Cổ tông chủ nói “Đối phó với hạng tiểu nhân âm hiểm đề tiện vô sỉ lại giỏi ba hoa như người, một mình ta là đủ!”

Thầy tướng số định phản bác, lại nghĩ Cổ tông chủ dù sao cũng chỉ đại biểu cho Thần Công tông, chả dây mơ rễ má gì bọn họ, chờ hấn thua rồi đầu mồm tiếp chả sao cả, liền lùi sau một bước không đề ý kiến.

Thẩm Duẫn hai mắt long lanh nhìn Phùng Cổ Đạo.

Phùng Cổ Đạo đáp lại hần bằng ánh mắt “Lên cho ta.”

“.....” Thẩm Duẫn đảo mắt nghĩ, quay ra hỏi Cổ tông chủ “Cổ tông chủ bao tuổi ạ?”

“Hỏi để làm gì?”

“Cứ trả lời đi đã.”

“Bốn mươi tám.”

“Ta năm nay hai mươi bốn.”

Cổ tông chủ hỏi “Mắc mớ gì ta?”

Giải thích “Ngài lớn hơn ta gấp đôi, thời gian luyện võ hơn cả gần nửa giáp, hơn được ta cũng chẳng phải ở võ. Để khỏi mất công ngài thắng cũng xấu hổ thua lại nhục nhã, ta cho rằng chúng ta hẳn nên phe đi võ công rồi hăng đấu.”

Lời này vừa xuất, chấn kinh bốn phía.

Cổ tông chủ há hốc miệng, hồi lâu không khép nổi.

Phùng Cổ Đạo biết Thẩm Duẫn chẳng có nội công, tự nhiên cũng không có chuyện phe võ công, cho nên ván này không thể nào lỗ hơn Cổ tông chủ, chẳng qua làm như vậy, coi như lột sạch mảnh mung không còn đường lui, có thể nói là ngọc thạch câu phần đồng quy vu tận.

Cổ tông chủ ghen đỏ mặt quát “Phe võ công xong còn đấu cái gì?”

Thẩm Duẫn nói “Nhiều chứ, thi chiêu thức, thi tốc độ, thi cước pháp.”

Cổ tông chủ quay sang nhìn thầy tướng số cầu cứu.

Thầy tướng số nói “Cổ tông chủ tuổi đã cao, nếu thi tốc độ hay cước pháp, kể ra cũng khó khăn.”

“Không sai, không sai.” Cổ tông chủ vội vã gật đầu phụ họa.

Thẩm Duẫn nói “Bằng như vậy, thôi thì cứ không đấu vẫn tốt hơn.”

Thầy tướng số nói “Kỳ thực vẫn còn một cách, so văn.”

Phùng Cổ Đạo “.....” thẳng cha tướng số này sẽ không họ Kỷ đi?

Cổ tông chủ nói “Chữ đơn ta còn chả biết được mấy, so văn, thì.....”

Thầy tướng số nói “So văn lại không phải là so văn, là so chiêu bằng miệng, vừa bỏ được cách biệt thời gian luyện võ, vừa xóa nhòa tuổi tác.”

Cổ tông chủ tuy là cảm giác có chút kỳ cục, nhưng cũng đồng ý.

Thầy tướng số cười mỉm chỉ nhìn Thẩm Duẫn. Chiêu số cách thức võ công của một người trong thời gian ngắn rất khó cải biến, có Cổ tông chủ mở đường thí mạng, lợi cho hẳn hơn nhiều.

“So chiêu tỷ thí hơn thua trong chớp mắt, hai vị đối đáp không thể quá thời gian chớp mắt, nếu không tính là thua.” Thầy tướng số nói.

“Được, tới đây!” Cổ tông chủ vào thế nghiêm chỉnh.

Thẩm Duẫn đảo mắt nghĩ ngợi, nảy ra sáng kiến, “Cổ tông chủ mời xuất chiêu.”

“Ta trước thì trước. Tiên nhân chỉ lộ.”

“Tùy phong bãi liễu.”

“Ta... tùy phong bãi liễu là cái quỷ gì?” Cổ tông chủ nhin không được hỏi lại.

Thẩm Duẫn nói “Cổ tông chủ, ngài thua rồi!”

Cổ tông chủ giần dữ quát “Người tùy tiện biên ra một chiêu chả ai nghe tới, ta làm sao phá được!”

Thẩm Duẫn nói “Tùy phong bãi liễu là chiêu thức ta tự mình nghĩ ra, uy lực kinh người, Cổ tông chủ không phá được cũng đúng thôi!”

Cổ tông chủ giận dữ giậm chân.

Thầy tướng số nói “Như vậy, nếu như tùy phong bài liễu của Thâm trang chủ có thể chế ngự được tiên nhân chỉ lộ của Cổ tông chủ, vậy tính người thắng, phải không?”

Cổ tông chủ nghe vậy quát âm lên “Không công bằng!”

Thâm Duẫn nói “Được, chiêu tùy phong bài liễu này ta dùng một tay bắt cổ tay Cổ tông chủ, chớp mắt chuyển ra phía sau hắn, thuận thế cầm tay vận người hắn, khi hắn xoay người trở lại thì một lần nữa dịch ra phía sau người đá thẳng vào hông hắn.”

“.....”

Cổ tông chủ bắt đầu vắng bầy hết khả năng “Cút con m* người! Loại chiêu thức này ai thực hiện nổi!”

Thầy tướng số cũng nói “Chiêu thức của Thâm trang chủ hết sức quái gở, chỉ e đời này chẳng ai vận dụng được.”

“So văn vốn là đấu võ mồm, ta thắng thì chính là thắng!”

“Không được không được!” Cổ tông chủ sống chết không chịu nhận thua.

Tiết Linh Bích từ đầu đến đuôi vẫn lẳng lặng đứng nhìn, đột nhiên cất tiếng “Người vừa mới nói trên đời này không ai vận dụng được?”

Tập thể đồng loạt ngậy người.

Cổ tông chủ cao giọng “Không sai! Dùng chiêu thức không ai vận dụng được này căn bản là chơi bẩn!”

Tiết Linh Bích thản nhiên nói “Người ra chiêu tiên nhân chỉ lộ.”

Cổ tông chủ nghi hoặc nhìn hắn một cái, theo lời đánh ra một chiêu. Chiêu thức còn chưa đánh hết, cổ tay đã bị tóm lấy vận mạnh, cả người xoay theo đó, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, bàn tọa đã bị phóng cho một đập, ngã chống vó.

Sơn trang yên lặng đến lạnh lùng.

Ca Thâm Duẫn cũng tắt tiếng.

“Kỳ thực.” Phùng Cổ Đạo cuối cùng cũng mở miệng “Những gì Thâm trang chủ nói không hẳn là sai cả, ít nhất thì từ đây trở đi, hẳn chính là đặc sứ của ma giáo.”

Cổ tông chủ thấy võ công của Tiết Linh Bích quá cao cường, trong lòng đã tin tưởng thân phận Phùng Cổ Đạo hết bảy tám phần, lúc này càng không dám nói bậy.

“Người rốt cuộc là ai?” Thấy tướng số hỏi.

Phùng Cổ Đạo nói “Tại hạ Phùng Cổ Đạo, ma giáo... ờ thì, giáo chủ.” Thay vì phải tròng giang đại hải giải thích đầu đuôi ma giáo chỉ có Minh Ám song tôn ếu có giáo chủ thì thôi nhận luôn cho đỡ mất nước bọt.

Thầy tướng số kinh hoàng không ngớt “Làm sao chứng minh?”

Phùng Cổ Đạo vốn định nói cứ nhìn Tiết Linh Bích, nghĩ lại, đám này ngay cả trùm cuối của ma giáo gọi là giáo chủ hay là Minh Ám song tôn còn chả biết được, quá nửa chắc cũng chả nghe được lời đồn về hắn cùng Tiết Linh Bích, nhất thời ghen, thở dài nói “Ta hẳn là mang theo lệnh bài của ma giáo.” Lộ mặt lâu quá, thành ra quên mất lệnh bài xài còn tốt hơn mặt, ở trên có chữ.

Trong lúc quần chúng còn đang rối rắm, Trương Lương Tâm dẫn theo một đám đệ tử ma giáo tiến vào “Ta có thể chứng minh!”

Đi ra trước mặt, bất chấp ánh mắt của những người còn lại, hành lễ với Phùng Cổ Đạo, nói “Ta nhận được tin tức liền cấp tốc tới đây, không nghĩ vẫn chậm một bước, khiến Minh tôn chịu khổ!”

Phùng Cổ Đạo nói “Không việc gì, làm rõ được là tốt rồi.”

Trương Lương Tâm cao giọng nói “Ta xác nhận hẳn chính là Ma giáo Minh tôn! Còn ai có dị nghị?”

Thầy tướng số hỏi “Người là ai?”

“.....”

May mắn trong đám đông còn có Cổ tông chủ có thể xác nhận thân phận của hắn. Sau một tràng giải thích của Cổ tông chủ, tập thể coi như chịu tin tưởng gã ma giáo giáo chủ trong truyền thuyết đã xuất hiện tại thần đường trấn – phải cái vẫn chẳng ai chịu chấp nhận cách gọi Minh tôn, chỉ thích gọi giáo chủ.

Phùng Cổ Đạo thấy bọn họ chịu lắng xuống, tức khắc tuyên bố Thần ấn sơn trang trở thành phân đà của ma giáo tại Thần Đường trấn, Thẩm Duẫn là phó đà chủ, đà chủ vẫn là Trương Lương Tâm.

Lời này vừa ra, đám người Cổ tông chủ mặc dù đã dự liệu trước, vẫn không tránh khỏi một trận huyên náo.

Thầy tướng số nói “Giáo chủ minh giám, so với Thần ấn sơn trang, Thần Thần phái của ta còn trung thành tận tâm hơn.”

Cổ tông chủ lúc này cũng hồi phát sầu, liều mạng mà lôi Thần Công tông ra kể lẽ thế này thế nọ thế lợ thế chai.

Không chỉ có mấy người bọn họ, ngay cả Thẩm Duẫn cũng choáng váng, chẳng hiểu bản thân làm sao mà đập kít hay thế.

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói “Chư vị không cần gấp. Chỉ cần dẫn đầu một môn phái trên trăm người gia nhập vào ma giáo đều có khả năng làm phò đà chủ, cùng quản lý phân đà ma giáo tại Thần Đường trấn.” Hắc chỉ định Thẩm Duẫn là vì coi trọng thiên phú chế tạo cơ quan, còn người khác thích thì cứ việc tăng quân số thoải mái, dù sao đà chủ vẫn là người của ma giáo.

Chúng nhân lúc này mới yên tĩnh.

Trương Lương Tâm nhìn mà cảm khái không thôi, sớm biết cái danh ma giáo xài tốt như vậy, hồi xưa làm gì mắc công phải lén lút liên hệ, cứ thế nghênh ngang mà xông thẳng vào Thần Đường trấn cho được việc. Bất quá với cảnh tượng khí thế ngút trời này cao hứng vẫn cao hứng, mà có thêm chút lưỡng lự.

Hắn thấp giọng hỏi Phùng Cổ Đạo “Môn phái nhiều như thế, có khi là khó quản.”

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói “Quản tốt tiền là được rồi.”

Trương Lương Tâm sững người, sau ngưỡng mộ tràn trề nhìn Phùng Cổ Đạo “Minh tôn thật sự là anh minh thần võ, văn võ song toàn...”

Phùng Cổ Đạo “.....” thật sự là rất... quen tai.

Tiết Linh Bích nhớ đến thời gian mới gặp Phùng Cổ Đạo, cười như không cười hỏi “Đây là kỹ năng cần có của ma giáo đi?”

Phùng Cổ Đạo nói “Hoang phế cũng lâu, chẳng biết Hầu gia có thú nghe lại học tập không?”

“Nói đi.”

“Hầu gia quả thực nhất biểu nhân tài, tài hoa tràn ngập, nghĩa bác vân thiên, thiên hạ vô địch, địch lùi ta tiến, tiến bộ thần tốc, tố diện hướng thiên, thiên hoang địa lão...”

“Cho tới giờ chỉ còn cần số từ không còn cần nội dung nữa à?”

“Dù sao ta nghĩ gì Hầu gia cũng đều biết, nói cái gì có quan trọng sao?”

Khóe miệng Tiết Linh Bích nhếch lên, ngược mắt nói “Sắc trời không sớm.”

“Ờ.....”

Một chén trà sau.

Cổ tông chủ đang đấu võ mồm khí thế vì vị trí phó đà chủ đột nhiên hét to “Giáo chủ đâu?”

Đám Trương Lương Tâm, Thẩm Duẫn định thần lại, phát hiện hai người vừa đứng phía sau không biết mất tích từ lúc nào.

“Nhìn.” Thầy tướng số chỉ về mười sáu chữ rồng bay phượng múa khắc trên bức tường phía sau bọn họ.

Ma giáo tử đệ, cần miễn trung thành.

Tương phùng ấn tượng, hậu hội hữu kỳ.

Cổ tông chủ ngơ ngác hỏi “Nghĩa là sao?”

Thầy tướng số cười khố nói “Tùy thời kiểm tra, tự mình lo liệu.”

.

Bên ngoài Thần Đường trấn.

Phùng Cổ Đạo Tiết Linh Bích cười ngựa lấy được từ tay đệ tử ma giáo, sóng vai thông dong mà đi.

Tiết Linh Bích nói “Chúng ta ra ngoài sắp được nửa tháng, cũng phải quay về.”

Phùng Cổ Đạo nói “Về Bể Nghề sơn?”

“Vân Nam.” Tiết Linh Bích ra dáng nghiêm túc.

Phùng Cổ Đạo mỉm cười nói “Nếu đã tranh chấp không xong, không bằng cược một ván.”

“Cược?” Tiết Linh Bích nhướng mày, hiển nhiên cực kỳ miễn cảm với từ này.

Phùng Cổ Đạo vuốt mũi nói “Ai tới Thanh Nhạc thành trước thì nghe người đó.”

Tiết Linh Bích nheo mắt đánh giá.

Phùng Cổ Đạo cười dài nói “Người đi trước cũng được.”

Tiết Linh Bích nhìn xuống ngựa của hai người “Ngựa...” ngựa là do Phùng Cổ Đạo chọn lấy, hiển nhiên là chuẩn bị sẵn.

“Vậy ta đi trước.” Phùng Cổ Đạo không đợi hắn nói xong, chân kẹp bụng ngựa xông thẳng lên trước.

“.....”

Tiết Linh Bích nhướng mày, lấy ra một phiến lá vàng nắm chặt trong tay, sau thúc ngựa đuổi theo không chút vội vã. Cùng Phùng Cổ Đạo vượt qua mưa gió, đến bây giờ hắn lĩnh ngộ được một đạo lý: đánh cược, không tất hơn thua ở nhanh chậm nhất thời, kiên trì đến cuối mới chính là kẻ thắng.

Phiên ngoại 1 – Hết!